

Thứ Nữ Vợ Kê

Contents

Thứ Nữ Vợ Kê	2
1. Chương 1: Trở Lại	3
2. Chương 2: Làm Ấm Ấ	6
3. Chương 3: Lưu Lại	8
4. Chương 4: Không Ngủ	11
5. Chương 5: Tự Biết	13
6. Chương 6: Giày Vò	16
7. Chương 7: Chép Kinh	18
8. Chương 8: Phúc Tinh	20
9. Chương 9: Chuẩn Bị	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11: Lòng Hiếu Thảo	29
12. Chương 12: Ra Cửa	32
13. Chương 13: Hội Đèn Lồng	34
14. Chương 14: Ngoan Độc	38
15. Chương 15: Ý Lại	41
16. Chương 16	44
17. Chương 17	47
18. Chương 18	50
19. Chương 19	53
20. Chương 20	57
21. Chương 21	60
22. Chương 22	63
23. Chương 23	66
24. Chương 24	69
25. Chương 25	73
26. Chương 26: Chương 26	76
27. Chương 27	79
28. Chương 28: Thứ Nữ	82
29. Chương 29	86
30. Chương 30	89
31. Chương 31	93
32. Chương 32	95
33. Chương 33	97
34. Chương 34	103
35. Chương 35	107
36. Chương 36	110
37. Chương 37	113
38. Chương 38	117
39. Chương 39	120
40. Chương 40	123

41. Chương 41	127
42. Chương 42	130
43. Chương 43	133
44. Chương 44	137
45. Chương 45	140
46. Chương 46: Chương: 46	143
47. Chương 47: Chương: 47	147
48. Chương 48: Chương: 48	150
49. Chương 49	154
50. Chương 50: Chương: 50	157
51. Chương 51: Chương: 51	161
52. Chương 52: Chương: 52	165
53. Chương 53	169
54. Chương 54	172
55. Chương 55	175
56. Chương 56	178
57. Chương 57	181
58. Chương 58	185
59. Chương 59	188
60. Chương 60	191
61. Chương 61	194
62. Chương 62	196
63. Chương 63	199
64. Chương 64	201
65. Chương 65	204
66. Chương 66	207
67. Chương 67	211
68. Chương 68	214
69. Chương 69	217
70. Chương 70	221
71. Chương 71	224
72. Chương 72	227
73. Chương 73	227
74. Chương 74	227
75. Chương 75	230
76. Chương 76	234
77. Chương 77	237
78. Chương 78	241
79. Chương 79	244
80. Chương 80	247
81. Chương 81: Chương: 81	250
82. Chương 82	254
83. Chương 83	258
84. Chương 84	260
85. Chương 85	262
86. Chương 86: Kết Thúc	264
87. Chương 87: Ngoại Truyện	266

Thứ Nữ Vọ Kế

Giới thiệu

Nhân vật nữ chính đơn giản chỉ là đứa con không được mong chờ của người cha là con thứ trong triều

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-nu-vo-ke>

1. Chương 1: Trở Lại

“Người, cái đồ tiện phụ này! Ngay cả ruột thịt của mình mà cũng có thể giết hại lợi dụng, quả thực không bằng heo chó mà!”

“Tuần ca nhi đáng thương, hôm qua vẫn còn rất tốt mà, còn gọi cha được mà, tại sao lại gặp phải người mẹ lòng dạ rắn rết như thế chứ?”

“Đúng thế, Chân Chân chết đi thì không có gì đáng tiếc nhưng mà Tuần ca nhi là con trai trưởng của lão gia mà, đáng thương quá!”

“Ác phụ, người chết không có gì đáng tiếc!”

“Thanh trúc xà nhi khẩu, Hoàng phong vĩ thượng châm (1) đều không độc bằng người!”. Mỗi một câu mắng, một câu giễu cợt vang lên tai Lưu Uyển Thanh là một lần lưng của nàng bị quất một roi.... Lúc này sau lưng của Lưu Uyển Thanh đã rất khó coi, từng vết máu, trầy da sứt thịt. Nhưng mà bây giờ nàng không hề cảm thấy đau đớn. Không! Phải nói là không hề thấy đau ở sau lưng nhưng lòng của nàng đang bị đè nén vụn xoắn vò nát rồi.... Dáng vẻ của nàng chỉ có thể nói là đau tận xương tủy. Trước mắt nàng vẫn hiện lên hình ảnh Tuần ca nhi yếu ớt gọi mẹ... Khi đó nàng vẫn rất vui vẻ, vui vẻ vì có Tuần ca nhi thì sớm muộn gì nàng cũng sẽ trở thành chủ mẫu của Điền gia, còn ảo tưởng nàng sẽ chà đạp tỷ tỷ cao cao tại thượng dưới chân mình như thế nào, nàng ta sẽ khóc lóc cầu xin mình cho nàng ta một con đường sống ra sao! Còn nghĩ... nghĩ rằng mình sẽ mặc một thân màu đỏ (2)! Nhưng...

(1) Trích từ bài thơ:

Thanh trúc xà nhi khẩu

Hoàng phong vĩ thượng châm

Lương ban giai khả độc

Tối độc phụ nhân tâm

Dịch nghĩa:

Miệng của con rắn bị kẹt trong ống tre từ nhỏ

Trên cái đuôi của con ong vàng

Cả hai đều rất độc

Nhưng độc nhất là lòng dạ đàn bà!

(2) Màu sắc trên quần áo của chủ mẫu là màu đỏ!!

Vì sao lại như thế? Nàng nhớ di nương đưa ình một túi bột thuốc, nhớ.... “Ha ha ha ha ha”. Lưu Uyển Thanh cười phá lên như điên... Diên đại thiếu gia Diên Trần Khang ngồi ghế chủ vị, rống giận một tiếng, đập bàn đứng dậy. “Các ngươi chưa được ăn cơm à! Đánh mạnh vào cho gia! Đánh chết độc phụ này! Gia muốn thanh lý môn hộ!”.

Tiếng nói vừa ngưng thì bên ngoài có tiếng người đến, Lưu Uyển Nguyệt có bầu năm tháng được các nha hoàn bà mụ nâng đến, sắc mặt hơi tái nhợt, trên mặt còn đầy nước mắt: “Gia... Hu hu... Thiếp đau cho Tuấn nhi...”.

Diên Trần Khang cúi người đỡ Lưu Uyển Nguyệt nói: “Nguyệt Nhi, sao nàng không nghỉ ngơi, đến nơi này làm gì, đừng làm bẩn con mắt của nàng, hù đến con trai trưởng của gia!”.

Lưu Uyển Nguyệt khẽ dùng khăn lau nước mắt, hít mũi một cái, khuôn mặt bi thương: “Gia, thiếp muốn đến hỏi một chút, hỏi muội muội tốt của thiếp, vì sao lại thế... Tại sao lại hận thiếp như thế, vì muốn gia ghét bỏ thiếp mà chuyện hại đến máu mủ mình hoài thai mười tháng cũng làm ra được, chỉ vì ta... Hu hu, Tuấn nhi đáng thương, hu hu...”. Nói đến đây Lưu Uyển Nguyệt khóc không thành tiếng. Diên Trần Khang vội vàng trấn an nàng ta: “Nguyệt Nhi cẩn thận con trai trưởng của gia, không cần cầu tình cho độc phụ này, nàng làm nhiều việc cho nàng ta nhưng nàng ta lang tâm cầu phước làm sao có thể hiểu được mà tri ân!”. Nói xong còn trừng Lưu Uyển Thanh đang nằm rạp trên đất, mắng tới tấp: “Đứng nhìn cái gì? Gia nói các ngươi có thể dừng lại khi nào, đánh mạnh cho gia! Hôm nay gia muốn tiện phụ này đền mạng cho con trai của gia! Đánh!”.

“Vâng, đại thiếu gia!”.

Lưu Uyển Nguyệt cầm khăn che miệng của mình, gương mặt ủy khuất và không đành lòng. Nhìn chiếc roi vang lên “bốp bốp bốp” và Lưu Uyển Thanh nằm trên đất đau không kêu được thì khóe miệng hơi nhếch lên, phải dùng khăn che đi. Sau đó nàng ta thở dài, kéo tay Diên Trần Khang van xin: “Gia, tha uội muội một cái mạng đi!”.

Diên Trần Khang sững sốt, không ngờ vợ cả của mình lại cầu cạnh mình vì cái tiện phụ này, theo lý mà nói thì trừ mình ra thì người hận cái tiện phụ này nhất là nàng. Trước kia mình bị tiện phụ này che mắt, không hỏi han gì đến vợ cả thậm chí lời nói ác độc. Nhưng hé mắt nhìn ánh mắt van xin không hề giả, nghĩ cũng đúng, vợ cả mình đơn thuần như vậy làm sao có thể giả được. Ban đầu nhìn nàng mặt mũi bình thường nhưng hôm nay nhìn lại có phong vị khác, về sau phải thực tâm đối xử tốt với nàng không thể phụ nàng nữa, huống chi nàng cũng sắp là mẹ đẻ của con trai trưởng của mình rồi. Nghĩ đến đây thì nỗi đau mất đứa con trai cũng vơi đi một chút, đứa con mình chờ đợi nhất sắp có rồi... Nghĩ thế cũng đỡ lúng túng việc con trai trưởng và con trai thứ, cha ở kinh thành đã gửi thư mắng mình một trận rồi! “Nguyệt nhi, gia biết nàng thiện tâm nhưng nàng ta hại nàng như thế, ban đầu lừa gạt gia làm gia lạnh lùng với nàng, nàng quên những điều đó sao?”.

Lưu Uyển Nguyệt mím môi, trên mặt uất ức nhưng sau đó thở dài nói: “Cái gì nên quên thì quên, thiếp nhớ những thứ đó làm gì, bây giờ gia đối với thiếp rất tốt, thiếp biết là được rồi, nhưng mà...”. Ánh mắt nhìn Lưu Uyển Thanh nói: “Muội muội chỉ hiểu lầm thiếp quá sâu, dù sao thì cũng cùng nhau lớn lên, huống chi muội muội còn nhỏ không hiểu chuyện, từ nhỏ lại lớn lên bên cạnh Thất di nương không học được cái gì tốt, không thể trách nàng... Mà thuốc kia cũng là do Thất di nương đưa, muội muội chỉ tin lầm người, gia, gia tha uội muội một cái mạng!”. Sau được sự nâng đỡ của nha hoàn, đi đến trước mặt Lưu Uyển Thanh, khuôn mặt bi thương: “Muội muội, tại sao ngươi phải khổ thế chứ, mau... mau nói cho gia biết là muội sai rồi, gia sẽ vì tình nghĩa mà tha thứ uội... Tuấn ca nhi đáng thương”. Nói đến đây Lưu Uyển Nguyệt lại rơi nước mắt.

Lưu Uyển Thanh gắng sức mở mắt nhìn chăm chăm vào tỷ tỷ ruột cao cao tại thượng của mình, cười tự giễu... Đây là người tỷ tỷ đơn thuần của mình sao? Giả bộ thành một đóa sen thanh bạch nhưng thực tế thì sao? Mỗi câu đều như lời cầu cạnh nhưng đều nhắc nhở Diên Trần Khang rằng mình độc ác như thế này, không tri ân báo đáp, còn hại chết con trai của mình, cầu cạnh nhưng thực tế là đổ thêm dầu vào lửa! Nghĩ đến sang nay mình đưa thuốc cho nàng, khóe miệng gờ lên, là do mình ngu... là do mình ngây ngô... Tuấn Nhi, mẹ sai lầm rồi, mẹ không nên, là do mẹ hại con! Tuấn Nhi, tại sao mẹ lại tranh giành, tại sao mẹ lại để con lâm vào hiểm cảnh cơ chứ? Vì sao?... Mẹ sai lầm rồi! Tuấn Nhi, chờ mẹ, mẹ sẽ bồi tội cho con! Lưu Uyển Thanh giãy giụa đứng lên, níu chân của Lưu Uyển Nguyệt: “Ngươi... Là ngươi... là ngươi...”.

Nha hoàn bà tử thấy Lưu Uyển Nguyệt sắp ngã xuống vội vàng tiến lên đỡ, Lưu Uyển Nguyệt gian nan lấy tay che bụng hét to: “Buông tay! Buông tay! Gia....”.

Điền Trần Khang tiến lên đá một cước vào bụng Lưu Uyển Nguyệt, đoạt roi trong tay tôi tớ, quát mạnh vào người Lưu Uyển Thanh: “Cái đồ tiện phụ không biết tốt xấu”.

.....

Lưu Uyển Thanh mở to mắt nhìn chòng chọc vào Lưu Uyển Nguyệt, lúc này Lưu Uyển Nguyệt thấy cả người lạnh lẽo, run sợ... Điền Trần Khang vuốt mồ hôi, nhổ một ngụm nước bọt nói “Vứt ra bãi tha ma”. Nói xong ôm Lưu Uyển Nguyệt rời đi, quên hẳn ba ngày trước hắn còn ôm Lưu Uyển Thanh lời ngon tiếng ngọt....

—— Ta là phân cách tuyến sống lại ——

Lưu Uyển Thanh ngây ngốc nhìn Lưu Uyển Nguyệt trước mặt mình, cả đám nha đầu đứng bên cạnh, Lưu Uyển Nguyệt đặt móng trên mặt đất, lau nước mắt... Mà Lưu Uyển Thanh cứ đứng ngốc ở đó. “Còn nhỏ tuổi mà đã độc ác như thế, không biết tôn trọng tỷ tỷ còn ra tay đánh người, lão gia, nói gì thì nói thiếp cũng sẽ không giữ con bé nuôi dạy bên mình, mẫu thân, người phải làm chủ cho con”.

“Không, lão gia, ngài phải làm chủ cho thiếp, Thanh nhi gầy như vậy làm sao có sức, làm gì có gan đánh Đại tiểu thư, lão gia... Ngài nhìn xem, Thanh nhi bị dọa sợ ngây người rồi... Lão gia... thiếp... hu hu....”.

Lưu Nhị lão gia nhú mày một cái, chán ghét nhìn Thất di nương ôm Lưu Uyển Thanh, dung mạo bình thường càng làm cho người ta chán ghét. “Khóc cái gì mà khóc? Có cái gì mà không nuôi dạy tiểu thư thật tốt?”. Sau đó nhìn con gái dòng chính đang núp sau lưng phu nhân, lại nhìn Lưu Uyển Thanh không nói gì, thở dài nói: “Thôi được rồi, tất cả đi xuống đi”.

“Đợi đã”. Lưu lão phu nhân vẫn không nói gì hừ lạnh một tiếng: “Không có quy củ, mặc dù Thanh nhi vẫn còn bé nhưng người ta vẫn nói ba tuổi học đạo hiếu, không phạt thì không thể nhớ lâu, phạt nó nhện hai ngày để sau này ra ngoài đỡ làm mất mặt Lưu phủ chúng ta!”. Nói xong không đợi Lưu Nhị lão gia nói chuyện xoay người đi vào. Thất di nương thấy vậy vội vàng ôm chân Lưu Nhị lão gia: “Lão gia, thiếp không ăn năm ngày, mười ngày không sao nhưng mà Thanh nhi mới có ba tuổi, như thế khác gì muốn mệnh của Thanh nhi. Lão gia, thiếp từng ôm Thanh nhi quỳ gối, bị nước mưa xối, bị nhốt phòng củi, thể chất của Thanh nhi vốn rất yếu, mấy lần suýt nữa lấy mạng của Thanh nhi rồi... Lão gia! Coi như thiếp tiện mệnh nhưng dù sao thì Thanh nhi vẫn là cốt nhục của lão gia mà... lão gia! Chẳng nhẽ ngài trơ mắt nhìn Thanh nhi chết sao? Lão gia! Hu hu....”.

Lưu Nhị lão gia bị Thất di nương khóc có chút phiền não: “Thôi thôi, đưa về mà dạy dỗ cho tốt, ba tuổi cũng không còn nhỏ nữa, ba tuổi Nguyệt nhi đã biết làm thơ rồi!”.

Lúc này, Lưu Nhị phu nhân mặt không cam lòng: “Lão gia, đây là mẫu thân nói muốn phạt Thanh nhi”.

Thật ra thì Lưu Nhị lão gia không thích người vợ cả lắm, cũng không thích thứ nữ Lưu Uyển Thanh của hắn nhưng mà thấy vợ cả lời Lão phu nhân ra áp mình thì mất hứng. Quay sang ghét bỏ nhìn Thất di nương, haiz, cũng chỉ có Liễu Nhi biết nóng biết lạnh, quay sang nhìn Lưu Uyển Thanh nhỏ gầy, dù không thương yêu nhưng vẫn là máu mủ của mình, trợn mắt nhìn vợ cả: “Tối độc phụ nhân tâm, chẳng lẽ người muốn nhìn Thanh nhi chỉ vì một cái tát mà mất mạng sao? Chỗ mẫu thân gia sẽ tự nói”. Sau đó phất áo rời đi. Lúc này Lưu Uyển Thanh lấy lại tinh thần, xiêu xiêu vẹo vẹo ôm ống quần của Lưu Nhị lão gia hô một tiếng “Cha”. Lưu Nhị lão gia quay đầu nhìn gương mặt uất ức của Lưu Uyển Thanh, đang định mở miệng khiển trách thì thấy Lưu Uyển Thanh buông ống quần ông ra, xòe tay nói bằng giọng non nớt: “Thanh Thanh không đánh đại tiểu thư, mặt đại tiểu thư hồng hồng, tay Thanh Thanh không hồng hồng”.

Nghe thấy lời Lưu Uyển Thanh nói, Lưu Uyển Nguyệt đang núp sau lưng Lưu Nhị phu nhân đem giấu tay sau lưng theo bản năng, động tác này làm Lưu Nhị lão gia nhìn thấy. Mặc dù ông không thông minh nhưng điểm này vẫn có thể hiểu được, đi đến trước mặt Lưu Uyển Nguyệt kéo tay nó, thấy lòng bàn tay hồng lên thì giận dữ nhìn Lưu Nhị phu nhân, tát một cái để phát tiết: “Đúng là độc nhất lòng dạ đàn bà, may mà Thanh nhi không để cho người nuôi dạy nếu không thì đã dạy ra một nghiệt nữ rồi! Hừ!”.

Lưu Nhị phu nhân ôm mặt, gương mặt không thể tin, trợn mắt nhìn Lưu Uyển Thanh, uất ức nói: “Lão gia, tại sao ngài lại nghe cái nha đầu đó, lòng bàn tay Nguyệt nhi sưng đỏ vì ngã, đâu phải do tự đánh mình,

lão gia...”.

“Câm miệng cho gia”.

Lưu Nhị lão gia ôm Lưu Uyển Thanh vào lòng nói: “Nói cho cha vì sao không gọi đại tỷ mà lại gọi Đại tiểu thư?”.

Lưu Uyển Thanh sững sốt một chút sau đó sợ hãi nhìn Lưu Uyển Nguyệt... mím môi, không dám nói... Lưu Nhị lão gia thấy vậy trợn mắt lườm Lưu Nhị phu nhân một cái, dụ dỗ Lưu Uyển Thanh: “Đừng sợ, nói cho cha”. Cuối cùng Lưu Uyển Thanh lắc đầu một cái nói: “Bởi vì Thanh Thanh là tiện chủng... Thanh Thanh không xứng để gọi tỷ tỷ, nếu không Thanh Thanh sẽ bị đánh”. Nói xong chôn đầu vào ngực Lưu Nhị lão gia. Nếu như ông trời cho ta cơ hội trọng sinh thì ta không cần... không cần nhấm lên vết xe đổ...Không làm thiệp cho người giàu! Ta có thể không tranh đoạt, nhưng sẽ không để ai khi dễ ta nữa! Một giọt lệ chạm rãi rơi xuống... Tuấn nhi....

2. Chương 2: Làm Ấm Ấ

Lại nói đến, trước mặt Lưu Nhị phu nhân thì Lưu Nhị lão gia có phần không nói được bởi vì ông là con thứ còn Lưu Nhị phu nhân là dòng chính nữ. Nhưng vì mình là con thứ của Hầu phủ nên mạnh hơn so với Lưu Nhị phu nhân một chút. Nhưng mà từ xưa đến nay trong lòng Lưu Nhị phu nhân có phần không vui vì gã ình là con thứ. Còn về phần Lưu Nhị lão gia vốn là một người cũng bình thường, hơn nữa từ nhỏ lớn lên với khái niệm chính thứ nên trong lòng cũng có tự ti với con trai trưởng và nữ dòng chính. Cũng may hồi đó di nương của mình là người được sủng ái nên hồi còn sống xin cha ình được chức quan tứ phẩm, không đến nỗi giống như các huynh đệ khác bị đẩy ra ngoài, thoát khỏi cái bóng đại thụ của Hầu phủ. Lưu Nhị lão gia cũng biết những tính toán trong lòng di nương mình không là cái gì trong mắt lão phu nhân nhưng vì sao lão phu nhân vẫn để cho di nương làm, để mình ở Hầu phủ có lẽ bởi vì mình cũng bình thường không hề có sự uy hiếp nào đến đến huynh trưởng, có thể ở lại Hầu phủ thì sao không ở. “Người còn có thể nói cái gì?”. Lưu Nhị lão gia chỉ vào Lưu Nhị phu nhân. Lưu Nhị phu nhân cũng không phải là cái đèn cạn dầu, chỉ thẳng vào mặt Lưu Nhị lão gia nói: “Được, lão gia, người ái thiệp diệt thê! Dung túng cho thứ nữ khi dễ dòng chính nữ! Bất cứ giá nào ta cũng phải nói! Ta... ta... nếu như phải bầm bả quan phủ ta cũng...!”.

“Cũng muốn cái gì?”. Lưu lão phu nhân được ma ma đỡ đi ra, giậm mạnh cây gậy xuống đất, dọa Lưu Nhị phu nhân ngậm miệng. Lưu lão phu nhân hừ mạnh một tiếng, được ma ma đỡ ngồi xuống ghế chủ vị: “Hừ, các người bất hiếu làm sao, bà lão ta lớn tuổi rồi mà không để cho ta thanh tịnh một chút!”.

Lưu Nhị lão gia và Lưu Nhị phu nhân vội vàng quỳ rạp xuống đất, Lưu Nhị lão gia ôm quyền: “Mẫu thân, là nhi tử không tốt, nhưng chuyện ngày hôm nay như thế này, nhi tử, nhi tử phải lưu thê!”.

Câu lưu thê vừa nói ra hù dọa đến Lưu Nhị phu nhân nhưng Lưu Nhị phu nhân sẽ không ồn ào lên với Lưu Nhị lão gia như vừa rồi mà khốc lóc bò đến trước mặt Lưu lão phu nhân: “Mẫu thân, ngài phải làm chủ cho con dâu, con dâu mệnh khổ quá, không có bản lĩnh làm lão gia yêu thích, ngay cả con gái dòng chính nữ cũng bị thứ nữ khi dễ. Lão gia không để ý lời của ngài, không trừng phạt Thanh nhi thì thôi còn giúp nó trách phạt Nguyệt nhi, còn đánh con dâu trước mặt Thất di nương và thứ nữ, bây giờ cả lời nói lưu thê cũng nói ra... Mẫu thân, ngài phải làm chủ cho con dâu”.

Lưu lão phu nhân cau mày, giơ tay lên vuốt vuốt mi tâm của mình: “Khóc cái gì mà khóc? Bà lão ta đây còn chưa chết đâu, ở đây khốc lóc phàn nàn cái gì?”. Một câu nói này khiến Lưu Nhị phu nhân ngậm miệng, cúi đầu bộ dạng uất ức, lau nước mắt cho Lưu Uyển Nguyệt. Lưu lão phu nhân liếc nhìn Lưu Nhị lão gia thản nhiên nói: “Thức nhi, con có gì thì cứ nói với con dâu”.

Lưu Nhị lão gia trợn mắt với Lưu Nhị phu nhân rồi cung kính nói với Lưu lão phu nhân: “Là do nhi tử bất hiếu, lớn như vậy còn để ấu thân vất vả nhưng mà... nhi tử không thể nào tha thứ được cho tiện phụ này! Mẫu thân, vừa rồi nhi tử đã điều tra rõ ràng, không phải là Thanh nhi mắng đích tỷ mà là Uyển Nguyệt bị

tiện phụ này dạy bày hãm hại muội muội ruột của mình. Vết sưng đỏ trên mặt là tự đánh mình rồi vu hãm muội muội”.

“Không! Mẫu thân, Nguyệt tỷ nhi không làm như vậy, lão gia không thích con dâu nên mới bị người ta che mắt... Mẫu thân...!”. Lưu Nhị phu nhân vội vàng kêu oan, cắt lời của Lưu Nhị lão gia. Lưu lão phu nhân hừ mạnh một tiếng. “Không được nói”. Rồi thở dài: “Thúc nhi, con nói tiếp đi”.

Lưu Nhị lão gia gật đầu nói rõ ràng mọi chuyện cho Lưu lão phu nhân: “Mẫu thân, năm nay Nguyệt nhi mới sáu tuổi, dù thông tuệ thế nào nhưng sao lòng dạ lại xấu xa như thế, nó mới là đứa bé sao đã có thể biết được mưu kế ở hậu viện, gần mực thì đen, mẫu thân, những điều này ai dạy cho nó không phải rất rõ ràng sao? Nhi tử làm sao có thể để ác phụ này làm vợ cả của nhi tử, để cho nàng ta tiếp tục quản hậu viện được? Nếu không thì sau này con cái của nhi tử không bị hãm hại thì cũng mất mạng hết! Mẫu thân, nhi tử cầu xin mẫu thân làm chủ! Chấp nhận để nhi tử hưu cái nữ nhân ác độc này!”.

Lưu Nhị phu nhân thấy Lưu Nhị lão gia lần này có vẻ quyết tâm hưu mình thì luống cuống, mặc dù từ trước đến nay mình ý là thân phân chính nữ nên thỉnh thoảng sẽ lên mặt với Lưu Nhị lão gia. Nhưng nếu Lưu Nhị lão gia thật sự muốn hưu mình thì dù chính nữ hay thứ nữ thì gia tộc của mình sẽ không vì một đứa con mà khiêu chiến với Hầu phủ. Tuy nói tước vị của Hầu phủ là của đại ca nhưng mà nơi này còn có thể ở mấy chục năm, mà cha của mình chỉ là một tri phủ nhỏ làm sao dám chọc vào Hầu phủ? “Mẫu thân, lão gia oan uổng cho con dâu rồi, con dâu làm sao có thể dạy Nguyệt Nhi làm những việc khó coi như thế. Mẫu thân... ngài phải làm chủ cho con dâu!”.

“Người còn biết đó là chuyện khó coi sao, còn dám ở đây kêu oan à? Nếu bây giờ gia không bỏ người thì gia không phải họ Lưu!”.

Lưu lão phu nhân nhú mày lạnh lùng nói: “Không phải họ Lưu thì người muốn mang họ gì?”.

Lưu Nhị lão gia biết mình lỡ lời, vội vàng nói: “Mẫu thân, nhi tử lỡ lời, mong người đừng phiền lòng. Nhi tử bị nữ nhân độc ác này chọc giận nên mới nói thế...”.

Lưu lão phu nhân khoát tay: “Được rồi, mắng cũng mắng rồi, đánh cũng đánh rồi. Lúc này uất ức Thanh nhi là do bà nội không đúng, không tra rõ ràng đã kết luận bừa, Thanh nhi có trách bà nội không?”.

Lúc này Lưu Uyển Thanh cúi đầu, khóe miệng cười trào phúng, nàng đã sống một đời chẳng nhẽ còn chưa hiểu tính tình của bà nội nàng sao? Ý bà nội muốn nói là dàn xếp ổn thỏa, dù sao thì mình cũng không muốn đắc tội với mẹ con Lưu Uyển Nguyệt. Loại chuyện nhỏ nhặt này không thể hạ bệ nàng ta được, cuộc sống sau này còn phải nhìn mặt nàng ta mà sống, huống chi không thể để cho bà nội không thích mình được. Mặc dù người khác không biết nhưng mình biết, dù mình chết rồi nhưng bà vẫn còn đang sống rất khỏe mạnh. Nghĩ vậy thì mím môi, nhìn xung quanh bốn phía rồi khiếp sợ nhìn lão phu nhân, lắc đầu một cái nhỏ giọng nói: “Là do Thanh Thanh không tốt, Thanh Thanh sai lầm rồi, bà nội đừng nổi giận”.

Lưu lão phu nhân “ôi chao” một tiếng, vẫy vẫy tay với Lưu Uyển Thanh: “Cháu ngoan, lại đây với bà nội nào”.

Lưu Uyển Thanh thấy Lưu lão phu nhân muốn diễn tiết mục “bà cháu hòa thuận” thì cũng không cự tuyệt, hơn nữa còn phải phối hợp diễn thật tốt. Nếu như mình có thể lưu lại ấn tượng tốt cho Lưu lão phu nhân thì sau này cuộc sống của mình sẽ tốt hơn thôi. Nhớ kiếp trước mình bị Lưu Uyển Nguyệt hãm hại, bị bỏ đói hai ngày, suýt nữa thì thấy Diêm Vương nhưng từ đó về sau thân thể không được như trước, phải điều dưỡng vài năm mới khá lên một chút, trong trí nhớ của nàng, những năm còn nhỏ chỉ có thuốc và thuốc. Cũng từ vụ này mà tính tình mình chuyển biến, tin những lời di nương nói nghĩ rằng phải tranh đoạt thì mới không bị đói bị đánh, chỉ có mưu kế thì mới có thể có đường sống. Sau đó hao tâm tổn trí leo được lên giường nam nhân kia, tính toán cuối cùng cũng sinh hạ được Tuấn nhi,... cuối cùng lại rơi vào cảnh bị nam nhân kia đánh chết... Bồ tát hiển linh, từ bi ình sống lại... Cả đời này, không cầu phú quý chỉ cầu bình an!. Lưu Uyển Thanh khẽ thở dài trong lòng, mím môi, trong mắt hiện ra một tia khát vọng nhìn Lưu lão phu nhân, sau đó quay sang nhìn Lưu Nhị lão gia và Lưu Nhị phu nhân, thấy Lưu Nhị lão gia gật đầu mới dám bước từng bước nhỏ, khuôn mặt lộ rõ vẻ vui mừng đến trước mặt Lưu lão phu nhân. Vừa định nhào tới nhưng lại dừng lại, nhìn y phục trên người mình bẩn thỉu, lại nhìn quần áo đẹp đẽ của Lưu lão phu nhân thì không dám tiến lên.

Lưu lão phu nhân thấy vậy thì thở dài, đưa tay ôm chầm lấy Lưu Uyển Thanh: “Đứa nhỏ đáng thương”. Rồi thở dài nói với Lưu Nhị lão gia, Lưu Nhị phu nhân: “Được rồi, được rồi, các người còn không hiểu chuyện bằng đứa nhỏ ba tuổi”. Thấy Lưu Nhị lão gia muốn nói chuyện thì lạnh giọng nói: “Người còn muốn cái mũ cánh chuồn trên đầu không mà còn gây ra cái chuyện ái thiếp diệt thê? Người hừ thê rồi không sợ bị Ngự sử vạch tội à?”.

Lưu Nhị lão gia thấy Lưu lão phu nhân nói thế thì đỏ mặt, vừa rồi tức giận lại không nghĩ đến cái này, vội vàng vâng dạ: “Là do nhi tử không đúng, không suy nghĩ chu đáo, nhưng mà nữ nhân này.....”. Lưu Nhị lão gia thấy mặt Lưu lão phu nhân tỏ vẻ không vui thì không nói gì nữa. Lưu lão phu nhân lại liếc nhìn Lưu Nhị phu nhân, hừ một tiếng: “Người cũng thế, là nữ nhân thì phải giúp chồng dạy con, người là mẹ cả, phải có tấm lòng bao la. Thanh nhi được người nuôi dạy là chuyện tốt nhưng người lại âm ỉ vì chuyện vụn vặt này không sợ bị người ta chê cười, ở sau lưng người nói người là đồ phụ? Mặc dù Thanh nhi không phải từ trong bụng người ra nhưng vẫn là con gái của người, chẳng lẽ đạo lý này người không hiểu sao? Thanh nhi gọi người là mẫu thân thì người phải làm sao cho ra dáng mẫu thân, hướng chi về sau đâu chỉ có mỗi mình Thanh nhi mà còn những đứa khác, người làm sao hả?”.

“Con dâu không dám...mẫu thân... con dâu.....”.

Lưu lão phu nhân khoát tay: “Ta biết là người uất ức nhưng đã là mẹ cả thì phải ra dáng mẹ cả, đừng để các quan lời ra tiếng vào rồi Thúc nhi mất mũ cánh chuồn thì người có tốt hơn được không? Đừng làm ra chuyện cười khiến Hầu phủ chúng ta mất mặt!”.

“Dạ! Dạ! Con dâu sai lầm rồi, xin mẫu thân tha thứ!”

Lưu lão phu nhân thở dài: “Thôi thôi, vì người vi phạm lần đầu nên bỏ qua nhưng Nguyệt nhi thì phải được dạy dỗ cẩn thận, để Nguyệt nhi cách xa những đứa nha hoàn chỉ biết dè dặt chuyện thôi, nghe chưa?”.

Lưu Nhị phu nhân vội vàng vâng dạ, không dám dị nghị gì. Còn Thất di nương tất nhiên là không dám lên tiếng, hướng chi chuyện này đã phát triển theo hướng mình muốn, Lưu Nhị phu nhân và Lưu Uyển Nguyệt bị Lưu lão phu nhân mắng thì mình đã vui mừng rồi, với lại Lưu Uyển Thanh được lòng lão phu nhân sau này sợ không có ngày tốt sao?

Tất nhiên Lưu lão phu nhân làm gì để ý đến Thất di nương, một nô tỳ thì làm gì có quyền phát biểu. Mà bên hậu viện của con trai thứ càng loạn thì càng chứng tỏ con trai mình có cách trị gia. Chỉ cần không ảnh hưởng đến danh dự của Hầu phủ thì chính bà cũng chỉ cần ngồi xem náo nhiệt thôi. Liếc mắt nhìn Lưu Uyển Thanh trong lòng, muốn thân cận nhưng lại không dám thì trong lòng lại cảm thấy không đành. Xem ra là mình đã già rồi, niệm Phật nhiều cũng dính phật tính, tâm cũng mềm hơn. Con bé cũng chỉ là một thứ nữ, dù mình có nâng lên cao nhưng cũng không nhảy cao nhiều được, vả lại bên cạnh toàn tiểu tử cũng không có cháu gái, nữ nhi lại lấy chồng xa, đời này có thể gặp lại hay không còn không biết được. Thôi, nếu con bé là một đứa khéo léo hiểu chuyện thì giữ lại bên cạnh mình cũng không sao, giúp con bé đỡ bị mẹ cả hại mà không biết, coi như là làm việc thiện vậy.

3. Chương 3: Lưu Lại

Lưu lão phu nhân phân phó với Lý ma ma đứng bên cạnh: “Người nhìn trong tủ của ta một chút xem có tấm vải nào thích hợp thì đưa ra làm y phục cho Thanh nhi, Thanh nhi ngoan ngoãn hiểu chuyện nhưng cũng nên biết làm đẹp”.

Lý ma ma cười ha ha: “Đồ của tiểu thư lão nô còn không biết sao? Nhắm mắt lại lão nô cũng có thể cảm được, cần gì phải nhìn. Lão nô thấy nhị tiểu thư trắng như vậy thì tấm vải gấm xanh lá, tấm vải đó nếu làm cho nhị tiểu thư thì hai bộ vẫn còn dư”.

Lưu lão phu nhân cười nói: “Người ấy, lớn tuổi rồi vẫn không sửa được tật nói nhiều. Nếu như người nói thì thuận tiện làm cho Nguyệt nhi một bộ”.

Không đợi Lý ma ma nói gì, Lưu Uyển Nguyệt nhận được ám hiệu của mẹ mình vội vàng cúi người nói: “Nguyệt nhi tạ ơn bà nội nhưng mà Nguyệt nhi biết đồ của bà nội cái gì cũng cực tốt, Nguyệt nhi không thể nhận được”. Trong giọng nói còn có chút ghen ngào làm người ta thương tiếc nhưng mà thông minh quá sẽ bị thông minh hại. Lưu lão phu nhân mở mắt, nụ cười trên mặt nhàn nhạt không giống với sự từ ái lúc vừa rồi, khoát tay nói: “Trường giả ban thưởng thì không thể từ chối, được rồi, các người đứng đây này giờ, bây giờ cũng đã buổi trưa, thân thể của bà lão ta đây không thể so được với các người. Lui xuống cả đi”.

Lưu Uyển Nguyệt uất ức nhìn mẹ mình, thấy gương mặt mẹ cũng cúi xuống thì không dám lên tiếng. Lưu Nhị lão gia nói: “Là do nhi tử bất hiếu, mẫu thân nghỉ ngơi sớm, Thanh nhi....”. Không đợi Lưu Nhị lão gia nói hết, Lưu lão phu nhân ngắt lời: “Được rồi, Thanh nhi có duyên với bà lão ta đây, để con bé ở đây với ta hai ngày”.

Nghe Lưu lão phu nhân nói vậy, Lưu Nhị lão gia không nói gì, Thất di nương vui mừng ra mặt, còn Lưu Nhị phu nhân và Lưu Uyển Nguyệt thì không phục. Nhất là Lưu Uyển Nguyệt, ra đến cửa còn trợn mắt lườm Lưu Uyển Thanh. Lưu Uyển Thanh vội vàng rút đầu vào ngực Lưu lão phu nhân theo bản năng. Lưu lão phu nhân nhún mày không vui.

“Hầu gia, Hầu gia, ngài trở lại”. Lưu Đại phu nhân vội vàng tiến lên nhân mĩ quan của Lưu Đại lão gia, lại bảo nha hoàn giúp Lưu Đại lão gia thay quần áo. Sau khi Lưu Đại lão gia thay quần áo xong thì tự đưa một chén trà nóng, nháy nháy mắt, tắt cả nha hoàn lui ra ngoài. Lưu Đại lão gia nhún mày: “Sao thế? Trong phủ đã xảy ra chuyện gì?”. Lưu Đại phu nhân vội vàng kể chuyện buổi trưa cho Lưu Đại lão gia, rồi nói: “Mẹ giữ Thanh nhi của chi thứ hai lại....”. Nói xong, sắc mặt Lưu Đại phu nhân tỏ vẻ không vui. Lưu Đại lão gia thấy thế khẽ cau mày, nhìn sắc mặt vợ cả của mình cũng biết lại phạm vào tật xấu nhỏ mọn. Vợ cả của mình cái gì cũng tốt nhưng mắc tật hẹp hòi, kiến thức ngắn nhưng mà được cái rất nghe lời, không bao giờ tự chủ trương, nếu không..... Lưu Đại lão gia khẽ thở dài nói: “Nàng ấy, đúng là mái tóc dài kiến thức ngắn, mẹ tự có tính toán của mẹ, nàng chọn mấy tấm vải màu sắc tốt đưa qua cho Thanh nhi, tỏ một chút tâm ý của Đại bá mẫu”.

Lưu Đại phu nhân sững sốt nói: “Cái gì? Hầu gia, vừa rồi mẹ lấy tấm vải Giang Nam đó cho Thanh nhi rồi, chúng ta còn phải đưa nữa à? Chuyện này.... Chi thứ hai....”.

Lưu Đại lão gia khoát tay, cắt đứt lời nói của Lưu Đại phu nhân: “Vừa mới nói xong thì nàng lại thế rồi, nàng thiếu vải vóc tốt hay sao? Để đây không phải là để nó mọc lên à? Chẳng lẽ nàng nghĩ mẹ đang cất nhắc chi thứ hai à?”.

“Chẳng lẽ không đúng? Không phải Thanh nhi mà cả Nguyệt nhi cũng có, lại còn giữ Thanh nhi lại bên người, Bảo nhi của chúng ta cũng không có phúc phận đó đâu”.

“Nàng thật là, nếu như mẹ ôm Bảo nhi chẳng phải là nàng sẽ đau lòng sao?”. Nghe Lưu Đại lão gia nói vậy, Lưu Đại phu nhân không dám nói mà chỉ làu bàu hai tiếng, còn chút bất mãn. Lưu Đại lão gia thở dài: “Không phải là mẹ đang cất nhắc chi thứ mà đang đánh vào mặt mũi của họ đấy”.

“Hầu gia, những lời này có nghĩa là?”.

“Mẹ cho Thanh nhi vải may đồ có ý gì? Người sáng suốt đều thấy chi thứ hai ngược đãi thứ nữ, còn cho cả Nguyệt nhi để làm gì? Có nhà nào nghe thấy thứ nữ được đồ mà chính nữ không có không? Huống chi mẹ nói là giữ lại hai ngày, mà dù có lưu lại nuôi bên mình thì làm sao? Nếu như mẹ giữ Nguyệt nhi thì nàng hãy lo lắng còn giữ Thanh nhi thì không cần để ý nhiều. Nàng cũng theo ý của mẹ đối tốt với Thanh nhi một chút, cũng thành toàn cho ý tốt của mẹ”.

Lưu Đại phu nhân tuy hẹp hòi nhưng cũng không phải là người không có đầu óc, Lưu Đại lão gia nói thế thì cũng hiểu, cũng biết được ý tứ của Lưu lão phu nhân. Nhưng mà nghĩ đến phải đưa đồ cho chi thứ hai thì cũng không vui, con thứ thì phải ra ngoài nhưng nghĩ đến danh tiếng của Hầu gia thì gật đầu: “Dạ, là Hầu gia thông suốt, vậy thì thiếp sẽ đi chuẩn bị hai phần, cho Nguyệt nhi ít hơn cũng không tốt”.

Lưu Đại lão gia thấy vậy thì gật đầu, nhưng không quên nhắc nhở: “Đưa cho Nguyệt nhi thì phải tốt hơn một chút so với Thanh nhi”.

“Cái này thiếp hiểu, Hầu gia yên tâm”.

“Hiếu là tốt rồi, về sau nàng theo mẹ học thêm đi, sau này Hầu phủ lớn như vậy cũng do nàng làm chủ”.

Lưu Uyển Thanh ngây ngốc ngồi ở trước cửa sổ, tất cả những chuyện này đều quá mức tưởng tượng... Là mộng sao? Hay là do ông trời thương hại mình, mà Tuấn nhi của mình có phải cũng được chuyển thế không? Một giọt lệ... chảy xuống....

“Nhị tiểu thư đang ngủ sao?”.

“Chắc là đang ngủ. Mộng tỷ tỷ, tỷ đến đây?”.

“Lão phu nhân lo lắng nhị tiểu thư không quen nên bảo ta đến nhìn một chút”.

“Lão phu nhân thật thiện tâm, Nhị tiểu thư chỉ là thứ xuất, mà Nhị lão gia cũng chỉ là con thứ, lại còn để ý đến Nhị tiểu thư như thế”.

“Đừng có nói bậy cần thận đến tai lão phu nhân không tốt đâu, người sẽ bị ăn đòn đấy. Dù là thứ xuất nhưng cũng là chủ tử. Lý ma ma thấy người nhanh nhẹn lanh lợi nên phái người đến phục vụ, đừng có ngoài nóng trong lạnh, cần thận đấy”.

“Dạ dạ, Thụy nhi nhớ kỹ. Đúng rồi, Mộng tỷ tỷ, vài ngày trước người nhà Thụy nhi gửi trâm cài đầu đến, mặc dù không phải đồ quý giá gì nhưng lại mới mẻ độc đáo. Thụy nhi mang nhìn sẽ không đẹp, nếu như Mộng tỷ tỷ không chê, thì Thụy nhi cảm ơn Mộng tỷ tỷ đã chăm sóc Thụy nhi...”.

“Được rồi, mau cất đi, ta sao thể cầm vật của người được”.

“Đúng, đúng, Mộng tỷ tỷ là người đắc lực bên cạnh lão phu nhân, làm sao có thể nhìn trộm những vật thô thiển này. Nhưng mà đây là tâm ý nhỏ của Thụy nhi, Mộng tỷ tỷ gắng gượng dùng đỡ đi”.

“Được, người đã nói thế thì ta sẽ nhận, tỷ nữa đi xem người thích gì thì chọn”.

“Dạ, dạ, Thụy nhi sẽ không khách khí”.

“Ba hoa. Ta đi xem nhị tiểu thư, người đứng đây xem chừng”.

Tử Mộng là đại nha hoàn đắc lực bên cạnh Lưu lão phu nhân, đẩy cửa đi vào thấy Lưu Uyển Thanh đang nằm trên án trước cửa sổ thì giờ khóe miệng, trong mắt hiện lên sự khinh bỉ. Đúng là đồ thứ xuất, ngay cả giường nhỏ cũng không dám lên. Sau đó thu hồi khuôn mặt đi lên, nhẹ nhàng đẩy Lưu Uyển Thanh: “Nhị tiểu thư, sao người lại ngủ ở chỗ này? Ngày mai toàn thân sẽ đau nhức đó, để nô tỳ phục vụ ngài rửa mặt”.

Khi Lưu Uyển Thanh nghe được tiếng nói thì nằm lên trên án giả bộ ngủ, dụi dụi con mắt, lại thêm vừa rồi khóc sưng mắt làm người ta cảm thấy giống vừa tỉnh ngủ. Lưu Uyển Thanh khiếp sợ nhìn Tử Mộng, gật cái đầu nhỏ nhắn: “Phiền toái Tử Mộng tỷ tỷ”.

“Ôi chao, nô tỳ là người dưới làm sao có thể nhận được một tiếng ‘tỷ tỷ’ của Nhị tiểu thư, lão phu nhân là người rất coi trọng quy củ đó”. Tử Mộng vẻ mặt ôn hòa nói với Lưu Uyển Thanh. Dù sao Lưu Uyển Thanh cũng đã sống một đời, cũng từng sống ở Điền gia được chừng mấy năm, một chút ý tứ khác trong lời nói vẫn có thể hiểu được, liền cười nói: “Là do Thanh Thanh không hiểu chuyện, sau này Thanh Thanh còn phải làm phiền Tử Mộng nói quy củ cho Thanh Thanh, Thanh Thanh không muốn làm cho bà nội tức giận”.

Tử Mộng cười cười: “Nô tỳ nghe là thấy Nhị tiểu thư đúng là một đứa nhỏ hiếu thuận, không trách được lão phu nhân rất vui”. Lưu Uyển Thanh cười không nói. Tử Mộng cũng cười cười, gọi người đưa nước lên phục vụ Lưu Uyển Thanh rửa mặt. Sau khi thấy tất cả đều ổn thỏa thì cúi người nhẹ nhàng nói: “Nhị tiểu thư cũng đã mệt mỏi, bị dọa sợ rồi, người cứ nghỉ ngơi, để Thụy nhi canh giữ bên ngoài. Nô tỳ phải về phục vụ bên người lão phu nhân không thì trễ”.

Lưu Uyển Thanh không dám nhận lễ của Tử Mộng, dù sao nàng ta cũng là người được lão phu nhân sủng ái, ngay cả Lưu Nhị lão gia cũng phải nể mặt nàng ta ba phần, hơi cúi đầu nói: “Phiền toái Tử Mộng, là Thanh Thanh không hiểu chuyện. Sáng sớm ngày mai Thanh Thanh sẽ chào hỏi bà nội”.

Tử Mộng cười cười: “Nghe tiểu thư nói kia, nô tỳ không dám, nô tỳ về trước”. Thúy Nhi ân cần đưa Tử Mộng ra cửa, sau khi cửa đóng Lưu Uyển Thanh còn loáng thoáng nghe được Tử Mộng nói với Thúy Nhi. Nàng cười giấu cợt, không trách được vài năm sau Lưu lão phu nhân để cho Lưu Đại lão gia thu nàng ta làm thiếp, không lâu sau có thể phân cao thấp với Lưu Đại phu nhân rồi. Đối với một thứ nữ không được sủng ái như nàng mà cũng có vẻ mặt “cung kính”, “ôn hòa” như thế thì không thể tưởng tượng ra lòng nàng ta như thế nào. Còn Thúy nhi thì Lưu Uyển Thanh không chắc là nàng ta có gác đêm đằng hoàng không. Ngày mai nàng còn phải đánh một trận, có vẻ muốn được lưu lại bên cạnh Lưu lão phu nhân không dễ dàng gì.

4. Chương 4: Không Ngủ

“Về rồi à, nha đầu kia thế nào?”.

Tử Mộng cung kính cúi người xuống, trên mặt là dáng vẻ đau lòng lo lắng: “Lão phu nhân, sao người không ngủ, ngày mai Tử Mộng nói với người cũng được mà”. Trong giọng nói còn có phần oán trách. Lưu lão phu nhân nghe nói thế tất nhiên là thoải mái trong lòng, vẫy vẫy tay mới Tử Mộng, rồi cười nói với Lý ma ma: “Bà cụ ta đây nhìn nha đầu này lớn lên, miệng càng ngày càng ngọt rồi, là một đứa hiếu thuận”.

Lý ma ma cười ha ha: “Lão nô đã nói rồi, tiểu thư rất có mắt nhìn người, ban đầu trong đám tiểu nha đầu đó chọn ra được Tử Mộng, càng ngày càng xinh đẹp trắng trẻo, còn là một nha đầu hiếu chuyện”.

Lưu lão phu nhân khoát khoát tay: “Người đó, bằng này tuổi rồi miệng còn dẻo thế, ta nhìn được nha đầu này cũng không phải do người chỉ hã?”. Nói rồi thở dài. “Già rồi, già rồi, nửa đêm cũng không ngủ được, rồi lại không có tinh thần, haizz... Người cũng ngồi đi, ta đã nói bao nhiêu lần rồi. Chúng ta đã ở cùng nhau mấy chục năm, người trong lòng ta, là lão tỳ muội”. Lý ma ma cười cười rồi ngồi xuống bên cạnh. Lúc này Tử Mộng cũng rất chịu khó quỳ gối trước người Lưu lão phu nhân, nhẹ nhàng ấm chân cho bà, sau khi thấy bà nói xong với Lý ma ma thì nhẹ giọng nói: “Lão phu nhân, người bảo Đại lão gia cho người mời thái y đến xem đi, cả đêm người không ngủ, nô tỳ cũng lo lắng”.

Lưu lão phu nhân vỗ vỗ bả vai Tử Mộng: “Được rồi, ta biết là người hiếu thuận nhưng mà đây là bệnh cũ rồi, cần gì phải mời thái y. Rồi, người nói ta nghe xem nha đầu kia như thế nào?”.

“Nô tỳ thấy Nhị tiểu thư cũng là đứa bé đáng thương. Người không biết đâu, lúc nô tỳ vào nhà thì thấy Nhị tiểu thư nằm trên cái bàn dài trước cửa sổ ngủ, thân thể nhỏ nhỏ co rụt lại, lúc nô tỳ đánh thức Nhị tiểu thư thì thấy mắt tiểu thư hồng hồng, sợ rằng vừa lên khóc”.

Lưu lão phu nhân gật đầu: “Ừ, còn nhân phẩm thì người thấy thế nào?”.

Tử Mộng cười cười: “Nô tỳ nào biết nhìn người, nô tỳ cũng không tiếp xúc nhiều với Nhị tiểu thư, nhưng mà nghe bọn nha đầu trong phủ nói, Nhị tiểu thư là đứa nhỏ hiền lành nhưng hơi chậm, nhưng mà... nhưng mà...”.

“Người cứ nói đi đừng ngại, từ khi nào mà trước mặt bà cụ ta cũng ấp úng rồi, nói sai ta cũng không trách người”.

“Toàn những lời nói xấu chủ tử nên nô tỳ cũng không dám, nhưng mà có nghe nói Thất di nương trong phòng Nhị lão gia không phải là người đằng hoàng. Nhưng nô tỳ thấy Nhị tiểu thư còn nhỏ, cũng khéo léo, không bị ảnh hưởng từ di nương”.

Lưu lão phu nhân gật đầu một cái, cũng không nói nhiều, phát phát tay: “Thôi, ta có chút mệt mỏi”. Lý ma ma và Tử Mộng vội vàng đứng lên, đỡ Lưu lão phu nhân vào trong phòng.

Hôm nay với Lưu Uyển Thanh là một đêm không ngủ thì bên Lưu Nhị phu nhân cũng là một đêm không ngủ. Vương ma ma bên cạnh Lưu Nhị phu nhân về mặt nịnh nọt nói: “Tiểu thư, lão nô đi nhìn thì Đại tiểu thư cũng ngủ rồi, người cũng ngủ sớm đi”.

“Choang choang”, ly trà bị ném bể trên đất: “Ngủ! Ngủ! Làm sao ta có thể ngủ được? Thật là mắt mặt, ngay cả đứa tiện chủng ba tuổi cũng không đầu lại. Lão gia đâu? Có phải lại sang bên con hồ ly đó?”.

Vương ma ma không dám trả lời Lưu Nhị phu nhân, chỉ vội vàng bảo nha hoàn tiến lên dọn dẹp chén vỡ trên đất, còn mình thì xoa xoa lưng cho Lưu Nhị phu nhân: “Tiểu thư, ngài là chủ mẫu cần gì phải tức giận vì những người đó, một người ra. Liễu di nương được lão gia cưng chiều nhưng cần gì phải để ý? Dù sao cũng chỉ là một con gà không sinh trứng, cứ để cho nàng ta đắc ý. Đến khi lão gia chán ngấy nàng ta thì lúc đó trừng trị một phen. Còn tiện chủng ba tuổi thì ngài cũng nói rồi, muốn sống được cũng không dễ mà. Đại tiểu thư chúng ta là người thiện tâm, cần gì phải quan tâm đến một tiện nhân và tiện chủng đúng không? Đại tiểu thư còn nhỏ, đến khi nàng lớn lên, thì mọi người đều có thể hiểu ngài là người rộng rãi”.

Nghe Vương ma ma nói vậy, Lưu Nhị phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Lúc con tiện nhân kia cầu kết với lão gia, người cũng nói như vậy. Nhưng hôm nay tiện chủng kại cũng ba tuổi rồi”.

Vương ma ma vội vàng đưa tay đánh mấy cái vào miệng mình, nói: “Là do lão nô coi thường nàng ta, dù sao thì Thất di nương cũng là người theo tiểu thư vào phủ nên biết chuyện này nhưng Liễu di nương là người mua bên ngoài tất nhiên sẽ không biết”.

Lưu Nhị phu nhân thở dài: “Lúc trước đúng là mắt ta bị mù, cảm thấy bộ dạng Thất di nương thường thường nên mới chọn làm nha hoàn hồi môn. Ai mà ngờ được đúng là lão gia không nhìn trúng nhưng Thất di nương ngày thường thật thà lại có thể thừa dịp lão gia say rượu mà bò lên giường lão gia chứ”. Nói đến đây Lưu Nhị phu nhân lại nắm chặt tay: “Ta báo tin về cho nhà mẹ đẻ, nói là muốn đưa mẹ của nàng ta đến đây. Kết quả chị dâu lại báo tin lại không được, còn nói lão gia thu Thất di nương cũng giúp ta giữ sống, chắc là muốn ta khó chịu đây mà. Sau này có việc đừng đến cầu xin ta, nếu không...! Hừ!”.

Vương ma ma đứng nghe nhưng lại thở dài trong lòng, haiz.... Nếu lúc trước ở trong phủ tiểu thư đừng thường xuyên chọc đến Đại nãi nãi thì bây giờ Đại nãi nãi cũng không như thế này, bây giờ trong nhà còn có lão phu nhân... sau này... có lẽ Đại nãi nãi cũng không kiêng kị rồi, nữ nhân xuất giá không có nhà mẹ đẻ hỗ trợ thì sao có thể tốt được? Mà nhà mẹ đẻ lại còn thấp hơn rất nhiều so với nhà phu gia...

Vương ma ma lại khuyên Lưu Nhị phu nhân mấy câu, sau khi phục vụ Lưu Nhị phu nhân ngủ thì vuốt lưng, thở dài, rón rén đóng cửa lại. Lúc về đến nhà Vương lão đầu còn chưa ngủ, thấy bà trở về trễ cũng thở dài: “Lúc trước cũng không nên đi theo tiểu thư... Chỉ có bà trọng tình trọng nghĩa chứ tiểu thư cũng coi bà như nô tài mà sai bảo rồi, một chút tình nghĩa cũng không có”.

Lần này Vương ma ma lại không nói cãi lại Vương lão đầu: “Chúng ta vốn là nô tài có thể cầu xin cái gì?”. Lại nói với Vương lão đầu: “Định cho con bé lớn nhà mình theo Đại tiểu thư nhưng mà sau hôm nay có lẽ nên thôi”.

Vương lão đầu vỗ vỗ chân mình vài cái: “Cũng tại ta không dứt khoát, nếu như lúc trước nghe theo lời lão Tào đi hàng với hắn mấy lần thì hôm nay có thể gom đủ bạc chuộc thân rồi, cũng không phải để cho bà lớn thế này còn phải vất vả bên cạnh tiểu thư”.

“Cái khác không nói, tiểu thư chỉ có cái miệng không chịu nhường ai, nhưng đối với tôi cũng không tệ, ít nhất cũng không đánh chửi người, những nha hoàn ma ma có mấy người không bị tiểu thư đánh? Nhưng mà chúng ta cũng coi thường Nhị tiểu thư rồi, không phải là đứa nhỏ đơn giản”.

Vương lão đầu nhíu mày: “Không phải là bà lại có ý định gì đấy chứ?”.

Vương ma ma khoát tay: “Ngủ đi... con bé là cháu ta, sao ta có thể không suy nghĩ được?”.

Sáng sớm hôm sau, Lưu Uyển Thanh cả đêm không ngủ, dụi dụi con mắt, ngáp một cái đúng lúc Thúy nhi bưng một chậu nước đi vào: “Ồi chào, Nhị tiểu thư đã tỉnh rồi sao? Nô tỳ phục vụ tiểu thư rửa mặt, không thể trễ nải việc thính an lão phu nhân”.

Lưu Uyển Thanh mím môi ừ một tiếng, không bỏ qua tia khinh bỉ trong mắt Thúy nhi. Vừa đến phòng chính của lão phu nhân thì thấy Tử Mộng đi ra, Thúy nhi ân cần tiến lên: “Mộng tỷ tỷ, Thúy nhi đưa Nhị tiểu thư đến thính an lão phu nhân”.

Tử Mộng khẽ cười, cúi người với Lưu Uyển Thanh: “Nhị tiểu thư khỏe, lão phu nhân vừa mới dậy, tiểu thư vào trong nhà trước, đứng gió không tốt cho thân thể”.

Lưu Uyển Thanh cười cười: “Làm phiền Tử Mộng rồi”.

“Đây là nô tỳ phải làm”.

Lưu Uyển Thanh ngoan ngoãn ngồi trên ghế chờ Lưu lão phu nhân, sau một ly trà thì Lưu lão phu nhân được Lý ma ma và Tử Mộng đỡ ra. Lưu lão phu nhân vẫy vẫy tay với Lưu Uyển Thanh: “Hôm qua ngủ có ngon không?”.

Lưu Uyển Thanh vội vàng cúi người hành lễ: “Thanh Thanh thỉnh an bà nội, đêm qua Thanh Thanh ngủ ngon”.

“Cháu ngoan, bà nội thích, mau dùng điểm tâm với bà”.

Tử Mộng nháy mắt với Thúy nhi đang đứng sau lưng Lưu Uyển Thanh, Thúy nhi vội vàng tiến lên hầu hạ Lưu Uyển Thanh dùng bữa. Lý ma ma thấy vậy thì mở mắt nhìn nhưng cũng không nói gì mà cười nói với Lưu Uyển Thanh: “Nhị tiểu thư đúng là đứa bé hiểu chuyện, có thể tự mình dùng cơm”.

Lưu Uyển Thanh cười một cái với Lý ma ma, lộ ra má lúm đồng tiền... Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi phiếm hồng, nhỏ giọng nói: “Thanh Thanh cảm ơn Lý ma ma khách lệ”.

Lưu lão phu nhân cười ha ha: “Xem ra bà lão ta đây nhặt được của báu rồi”. Hiện từ sờ sờ đầu Lưu Uyển Thanh: “Cháu ngoan của bà, trắng trẻo xinh xắn giống như bé gái xinh đẹp trong bức tranh vậy, sau này có muốn ở cạnh bà nội không, có vui không này”.

Lưu Uyển Thanh cắn môi dưới, gật đầu nói: “Thanh Thanh rất vui ...nhưng mà Thanh Thanh sợ quấy rầy bà nội..”. Sau đó giống như sợ Lưu lão phu nhân không cần nàng, vội vàng lắc lắc tay, nói gấp gáp: “Nhưng mà Thanh Thanh sẽ rất ngoan, sẽ cố gắng không làm bà nội buồn”.

Một đứa nhỏ ba tuổi mà lại có bộ dạng thận trọng như vậy, chắc hẳn là ngày thường con dâu thứ làm khổ nó rất nhiều, thôi, coi như già rồi, bà làm việc thiện... Lưu lão phu nhân hiện từ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Uyển Thanh... Bộ dạng cẩn thận kia có mấy phần giống Cẩm nhi... Không biết bây giờ nữ nhi của mình có sống tốt hay không... Thôi... Thôi...

“Lão phu nhân, Nhị lão gia và Nhị phu nhân tới thỉnh an người”. Người bước vào là Tiểu Sam nha đầu nhị đẳng. Lưu lão phu nhân hé mắt: “Được rồi”. Nói xong thì nhìn về phía Lưu Uyển Thanh, Lưu Uyển Thanh vội vàng để chén đĩa trong tay xuống: “Bà nội, Thanh Thanh ăn xong rồi”.

“Ng ngoan, đi gặp cha và mẹ cả của con với bà nội”. Thúy nhi lúc này không cần Tử Mộng nhắc nhở, vội vàng sửa sang quần áo cho Lưu Uyển Thanh, lau tay lau miệng cho nàng rồi dẫn nàng đi về phía nhà ngoài.

5. Chương 5: Tự Biết

Lưu Uyển Nguyệt nhìn Lưu Uyển Thanh đi sau lưng Lưu lão phu nhân, Lưu lão phu nhân còn mở miệng nói cháu ngoan đi chậm thôi rồi cho người bế nàng đi theo... Trong mắt hiện lên sự ghen ghét... Còn Lưu Nhị phu nhân tất nhiên là hận thấu xương nhưng trên mặt vẫn là bộ dạng cung kính, chỉ có bàn tay nắm chặt đến nỗi móng tay đã đâm vào thịt rồi. Về phần Lưu Nhị lão gia thì rất vui mừng, dù sao thì Lưu Uyển Thanh cũng là con ruột của mình nếu như được Lưu lão phu nhân cưng chiều thì đối với ông chỉ trăm lợi không hại, không chừng ngày nào đó có thể giúp được mình. Với lại bây giờ Hầu phủ vẫn do lão phu nhân trông coi, đến một ngày lão phu nhân quy tiên thì với lòng dạ của chị dâu thì nhất định mình phải tách nhà. Từ xưa, con thứ tách ra cũng được đồ nhưng mà thật quá ít... Huống chi bây giờ mình ở phủ tốt hơn những huynh đệ rất nhiều, nếu như Thanh nhi có được lòng của Lưu lão phu nhân thì chắc chắn tương lai sẽ tốt hơn nhiều. Nghĩ thế, nụ cười trên mặt Lưu Nhị lão gia càng rực rỡ, vội vàng chấp tay, khom người một cái: “Mẫu thân, nhị tử đến sớm không biết có làm phiền người dùng bữa không?”. Sau đó nói với Lưu Uyển Thanh sau lưng Lưu lão phu nhân: “Đêm qua Thanh nhi có làm phiền người nghỉ ngơi không?”.

Lưu lão phu nhân được Lý ma ma và Tử Mộng đỡ xuống ghế chủ vị: “Thanh nhi rất ngoan, giúp bà lão ta đây giải buồn đầu có làm phiền ta”. Nói xong vẫy tay với Lưu Uyển Thanh: “Ngồi cạnh bà nội”.

Lưu Uyển Thanh cúi người thỉnh an Lưu Nhị lão gia, Lưu Nhị phu nhân, giọng nói non nớt thanh thúy nói: “Thanh Thanh thỉnh an phụ thân, mẫu thân, tỷ tỷ buổi sáng khỏe”. Nói xong lại vội vàng chạy chậm chạp về phía Lưu lão phu nhân: “Ồi chào... Cháu ngoan của bà, chạy chậm một chút, cẩn thận ngã dập đầu sẽ đau mình đó”. Lưu lão phu nhân đau lòng nói, Tử Mộng bước lên mấy bước đỡ lấy Lưu Uyển Thanh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Uyển Thanh hơi ngượng ngùng, len lén lè lưỡi... Tha thứ cho nàng việc giả bộ khoe mẽ đi, nàng chỉ muốn cho Lưu lão phu nhân yêu chiều thôi. Động tác này đúng là làm cho Lưu lão phu nhân vui vẻ, cười cũng tươi hơn. Lưu Uyển Nguyệt đứng bên nhìn thấy vậy thì vịn chiếc khăn trong tay, nhìn chòng chọc vào Lưu Uyển Thanh, bộ dáng như muốn tiến lên cản nàng vài cái. Lưu Uyển Thanh phối hợp rút đầu vào người Lưu lão phu nhân... trên mặt lộ vẻ lo sợ. Lưu lão phu nhân nhũu mày, mắt lạnh nhìn Lưu Nhị phu nhân, vợ của con thứ dù là dòng chính nữ thì làm sao? Không có mắt gì cả, sao có thể dạy cho đích nữ như thế này, lòng ghen ghét biểu hiện ra ngoài rõ ràng, sau này ra ngoài làm sao có thể trụ được. Hơn nữa bây giờ Lưu lão phu nhân rất có hảo cảm với Lưu Uyển Thanh nên lòng tất nhiên có thiên vị, Lưu Uyển Nguyệt cũng không giống người làm tỷ tỷ, càng không thuận mắt bà, vừa định khoát tay cho bọn họ lui xuống thì thấy Lưu Nhị phu nhân lườm Lưu Uyển Nguyệt rồi tươi cười nói với Lưu lão phu nhân: “Mẫu thân, con dâu thấy ngài dạy con cháu rất tốt, Thanh nhi mới đi theo ngài một buổi tối đã biết thỉnh an chúng con, chào hỏi đích tỷ, về sau con dâu sẽ học tập theo ngài”.

Lưu Nhị phu nhân nói lời này nghe như khen Lưu Uyển Thanh hiểu chuyện, lại nịnh nọt Lưu lão phu nhân biết dạy người nhưng thật ra thì nói với Lưu lão phu nhân là Lưu Uyển Thanh trước đây không hiểu tôn kính trưởng bối, không hề thỉnh an; cũng không hề biết tôn trọng đích tỷ, không chào hỏi đích tỷ. Lưu Nhị phu nhân muốn ám chỉ cho Lưu lão phu nhân biết sau đó Lưu lão phu nhân sẽ không thích. Lưu lão phu nhân nghe hiểu nhưng đáng tiếc, Lưu lão phu nhân thấy thủ đoạn này mà Lưu Nhị phu nhân cũng dùng đến. Lúc Lưu lão phu nhân giả đến Hầu phủ thì Hầu phủ vẫn rất thịnh, hoàng ân mệnh mông, người muốn quyền rũ lão gia và muốn mưu hại lão phu nhân không thiếu, Lưu lão phu nhân làm đương gia chủ mẫu đã mấy chục năm sao có thể không nhìn ra ám chỉ của Lưu Nhị phu nhân, trên mặt bà càng lộ vẻ không vui. Con người ta phải tự biết mình thì mới được quý trọng, nhưng mà tiếc là Lưu Nhị phu nhân lại không biết. Thấy mặt Lưu lão phu nhân không vui thì cười càng tươi hơn, đắc chí tưởng rằng lão phu nhân đã nghe lời của mình, lời Lưu Uyển Nguyệt nói: “Còn đứng đó làm gì, nhìn muội muội con kìa, thỉnh an bà nội đi”.

Lưu Uyển Nguyệt rất cung kính, làm bộ tiểu thư khuê các thỉnh an trưởng bối, chỉ hận không thể giống như đức. Lưu Uyển Thanh nhìn trong lòng cũng thấy khổ cho đích tỷ mới sáu tuổi đã phải chịu tội học đại gia khuê tú gì đó. Lưu lão phu nhân khoát tay chỉ nói hai chữ: “Đứng dậy”. Lời vừa dứt, Lưu Uyển Nguyệt động tác chậm chạp, gương mặt lộ vẻ không thể tin và uất ức, tròn mắt đổ lên nhìn như sắp khóc đến nơi. Điều này càng làm cho Lưu lão phu nhân nhũu mày không vui, mới sáng sớm đã làm khóc lóc xúi quẩy? Mắt lạnh nói: “Được rồi, thỉnh an cũng thỉnh rồi, bà lão ta lớn tuổi, các con cũng lui xuống đi”, rồi như nhớ ra cái gì, ồ lên một tiếng. “Ta già rồi, ham náo nhiệt, Thanh nhi cũng rất được lòng ta, để nó ở đây với ta”. Lời này nói với Lưu Nhị lão gia, không phải hỏi thăm mà là thông báo thôi. Lưu Nhị lão gia đang tức giận chuyện Lưu Uyển Nguyệt làm lão phu nhân không vui, nghe được lời này của Lưu lão phu nhân thì vui mừng định mở miệng đồng ý thì Lưu Nhị phu nhân mở miệng nói trước: “Mẫu thân, Thanh nhi còn nhỏ sợ làm phiền người. Nếu như người thấy buồn bức thì để Nguyệt nhi đến bồi người, Nguyệt nhi là trưởng nữ của lão gia, lại lớn hơn Thanh nhi ba tuổi, còn có thể chăm sóc người. Hôm qua Nguyệt nhi còn nói phải thêm một bức hoành đề hiếu kính với người... Mẫu thân... người...”.

Không để cho Lưu Nhị phu nhân nói xong, Lưu lão phu nhân ngắt lời: “Được rồi, ta nói Thanh nhi thì là Thanh nhi, người cũng đã nói, Nguyệt nhi là trưởng nữ, trưởng nữ thì không nên rời khỏi người”. Thấy Lưu Nhị phu nhân muốn nói chuyện thì lạnh lùng liếc một cái: “Sao? Các người sợ bà lão ta đối xử không tốt với cháu gái, uất ức Thanh nhi hay là lời nói của ta ở Hầu phủ này không còn hữu dụng rồi? Ta nói cũng không nghe hả?”.

Lưu Nhị lão gia thấy Lưu lão phu nhân nổi giận thì vội vàng nói: “Cái phụ nhân này, cút sang một bên, lời của mẫu thân nói người còn dám chen miệng?”. Sau đó quay sang cười nói với Lưu lão phu nhân: “Mẫu thân, Thanh nhi có thể ở bên cạnh người là phúc khí của Thanh nhi, nhi tử vui còn không kịp sao có thể không đồng ý được. Huệ Lan không hiểu chuyện, người đừng tức giận mà ảnh hưởng đến sức khỏe”.

Lưu lão phu nhân thấy Lưu Nhị lão gia nói vậy thì sắc mặt mới hòa hoãn, hừ một tiếng mới nói với Lưu Nhị lão gia: “Con cũng không phải do ta sinh ra, chuyện của nhà con ta cũng không can thiệp quá sâu, thường ngày con bận việc nhưng cái gì sai nên dạy dỗ thì cũng phải làm, đừng để ra ngoài rồi mất mặt Hầu phủ chúng ta”.

“Vâng, vâng, Nhi tử nghe lời dạy bảo của mẫu thân”.

Lưu lão phu nhân ừ một tiếng: “Được rồi, được rồi, lui xuống cả đi”.

Lưu Nhị lão gia gật đầu đồng ý, quay sang nói với Lưu Uyển Thanh: “Thanh nhi phải nghe lời bà nội, đừng có hờn để bà nội không vui, biết không?”.

Lưu Uyển Thanh vội vàng gật đầu: “Thanh Thanh biết, phụ thân yên tâm, Thanh Thanh sẽ rất hiếu thuận với bà nội”. Lưu lão phu nhân ôm Lưu Uyển Thanh cười ha ha nói: “Xem này, bộ dạng người lớn, thật là đáng yêu”.

“Mẹ, người có gì mà vui mừng vậy? Để nhi tử cùng vui với người”.

“Đúng vậy mẹ, con dâu vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng mẹ cười rồi? A, nhi đệ, nhi đệ muội đến thỉnh an mẹ, bây giờ về sao?”.

Lưu Nhị lão gia vội nói: “Vâng, đại tẩu”. Rồi chào hỏi Lưu Đại lão gia: “Đại ca”. Lưu Đại lão gia nghiêm túc ừ một tiếng. Lưu Đại phu nhân cười một tiếng: “Vậy thì không trễ nhĩ nhi đệ với đệ muội”.

Lưu Nhị lão gia không cam lòng kéo Lưu Nhị phu nhân ra ngoài, Lưu Uyển Nguyệt cũng được ma ma bế theo, Lưu Uyển Nguyệt quay đầu nhìn vào trong thấy Lưu Uyển Thanh tựa trong ngực Lưu lão phu nhân... Lưu Uyển Nguyệt âm thầm nắm chặt nắm đấm, đó là vị trí của ta, người chỉ một thứ nữ, sẽ có một ngày ta sẽ cho người biết thứ nữ không bao giờ bằng chính nữ được. Lưu Nhị lão gia kéo Lưu Nhị phu nhân ra khỏi cửa còn loáng thoáng nghe được Lưu Đại phu nhân oán trách: “Nguyệt nhi cũng đã sáu tuổi vậy mà nhìn thấy đại bá và bá mẫu cũng không vãn an... haizz... hôm nào phải nói chuyện với đệ muội một chút...”.

“Được rồi, mẹ còn đang đợi trong phòng...”. Sau đó Lưu Nhị lão gia cũng không nghe rõ, nhưng những lời vừa rồi cũng đủ để Lưu Nhị lão gia xanh mặt, trợn mắt nhìn Lưu Uyển Nguyệt. Lưu lão phu nhân cười ha ha nói: “Điểm tâm chuẩn bị xong chưa? Bây giờ Hầu phủ phải do con chống đỡ, không thể ăn uống qua loa”. Nói xong quay qua nói với Tử Mộng: “Xuống phòng bếp mang Phù Dung cao cho Đại lão gia nếm thử”. Tử Mộng cúi người rồi bước ra ngoài, Lưu Đại lão gia vội vàng liếc qua bóng lưng mảnh khảnh, việc này Lưu lão phu nhân cũng nhìn thấy. “Mẹ, nhi tử lớn như thế còn nhọc công mẹ quan tâm như thế, là nhi tử bất hiếu”.

“Dù có lớn hơn nữa thì lão gia trong lòng mẹ vẫn như xưa thôi, ha ha...” Lưu Đại phu nhân nói rồi liếc nhìn Lưu Uyển Thanh: “Đây là Thanh nhi sao, mấy hôm không gặp con, mấy hôm trước nghe nói con gặp mưa, có khỏe không?”.

Lưu lão phu nhân sờ sờ đầu Lưu Uyển Thanh: “Đến thỉnh an bá phụ bá mẫu”.

Lưu Uyển Thanh khéo léo thỉnh an, Lưu Đại phu nhân tươi cười kéo tay Lưu Uyển Thanh: “Thanh nhi thật ngoan không trách được mẹ lại yêu thích như vậy, con dâu cũng mong có con gái nhưng mà tiếc là có những ba tiểu tử, không trông cậy được gì, mẹ, người để cho Thanh nhi ở với con dâu mấy ngày được không?”.

Lưu lão phu nhân hiểu Lưu Đại phu nhân lấy lòng bà, nhưng cũng cười tươi chỉ vào nàng, trêu ghẹo: “Nhìn xem kia, nó như là thổ phỉ thấy cái gì tốt cũng muốn cướp, ta vừa mới thân thiết với Thanh nhi một chút mà nó đã muốn đưa người đi rồi”.

Lý ma ma cũng tiếp lời: “Tiểu thư cứ giữ cho chắc, mà Đại nãi nãi của chúng ta vẫn còn trẻ, muốn có con gái cũng có thể mà”.

“Lời này cũng có lý, con ấy, phải nỗ lực vào”. Trêu Đại phu nhân đỏ bừng mặt, cả phòng hòa thuận vui vẻ.

6. Chương 6: Giày Vò

Dù sao thì Lưu Uyển Thanh cũng đã sống một đời nên tất nhiên biết trong một tháng này Lưu Đại phu nhân sẽ có thai, tiếc là sau đó không giữ được, còn nguyên nhân không giữ được khi đó nàng đang bị bệnh nên không rõ ràng lắm, chỉ loáng thoáng nhớ di nương có nói là vấp ngã. Không lâu sau đó Lưu Đại phu nhân đem Kiều di nương mà Lưu Đại lão gia sủng ái nhất bán đi mà Lưu Đại lão gia cũng không hề ngăn cản, có lẽ là Kiều di nương sẽ không thoát khỏi liên quan. Nàng âm thầm nắm chặt quả đấm nhỏ, khiếp sợ đi đến trước mặt Lưu Đại phu nhân, đưa bàn tay nhỏ bé sờ sờ bụng Lưu Đại phu nhân, sau đó nở một nụ cười làm người ta ấm lòng với Lưu Đại phu nhân đang khó hiểu nhìn nàng: “Có muối muối....”.

Nói xong thì quay người nhào vào ngực Lưu lão phu nhân, gương mặt ngượng ngùng. Trong phòng tất cả mọi người đều ngẩn người sau đó cười phá lên. Lưu lão phu nhân cười cười chỉ vào Lưu Uyển Thanh: “Được được, chúng ta mượn lời chúc của Thanh nhi, người ta đều nói lời của đứa nhỏ là đúng nhất mà”.

Lý ma ma cười nói phụ họa: “Nói không chừng Nhị tiểu thư chính là tiểu phúc tinh của chúng ta đấy ạ”.

Lưu Đại phu nhân khuôn mặt đỏ bừng nhưng trong lòng cũng rất vui, mặc dù mình đã ba mươi tuổi đầu, cơ hội có thai là không lớn nhưng ai mà ngại có thêm đứa nhỏ chứ... Nghe được lời của Lưu Uyển Thanh thì rất vui, ôm lấy Lưu Uyển Thanh từ trong lòng Lưu lão phu nhân: “Vậy thì Đại bá mẫu phải cảm ơn Thanh nhi rồi”. Rồi sờ sờ đầu Lưu Uyển Thanh nói nhỏ: “Hôm qua dọn dẹp có mấy tấm vải tốt, may cho người lớn thì hơi chật, lát nữa ta đưa a ma may vài bộ quần áo đẹp cho Thanh nhi dùng nhé”.

Lưu lão phu nhân gật gật đầu: “Con có lòng, Thanh nhi, còn không cảm ơn bá mẫu của con đi”.

Lưu Uyển Thanh bước bước nhỏ, Lưu Đại phu nhân khẽ cúi đầu, Lưu Uyển Thanh liền hôn nàng một cái: “Thanh Thanh cảm ơn Đại bá mẫu, Đại bá mẫu là tốt nhất”.

Gương mặt Lưu lão phu nhân lại tỏ vẻ không vui: “A, con dâu là muốn cướp cháu nội ngoan của ta, vừa rồi còn nói bà nội tốt nhất bây giờ lại nói bá mẫu của con tốt, bà nội không vui rồi”.

Tất nhiên là Lưu Uyển Thanh hiểu là Lưu lão phu nhân đang trêu mình, chạy chạy tới trước mặt Lưu lão phu nhân, hôn lên mặt bà một cái, nắm nắm cái áo nói: “Bây giờ bà nội là tốt nhất”. Đùa giỡn như vậy làm tất cả mọi người trong phòng cười vui.

“Đồ này Thất di nương muốn dùng!”.

“Chẳng qua chỉ là một di nương nhỏ nhỏ cũng chẳng phải chủ tử, vậy mà lòng tham không đáy, món ăn này phu nhân muốn ăn”.

“Người đừng có lấy tiếng của phu nhân ra để dọa ta, người khác sợ nhưng mà ta không sợ, người nào mà không hiểu tâm tư của người, chẳng qua chỉ là hổ giả uy mà thôi. Rõ ràng sáng sớm ta đã ở phòng bếp đợi, bây giờ món ăn chín thì người lại đến giành với ta! Đưa đây!”.

“Không”.

“A....”.

Hương Cẩn là nhị đẳng nha hoàn bên cạnh Lưu Nhị phu nhân, nàng ta nhìn món ăn nằm trên đất, vờ miệng Đào Nhi là nha đầu bên cạnh Thất di nương nói: “Đúng là cái đồ không có quy củ! Đừng nói đây là món phu nhân muốn ăn, cho dù phu nhân muốn cho heo hay chó ăn thì Thất di nương cũng không có phần đâu, cũng chỉ là một nô tài như chúng ta mà thôi. Người nghĩ bây giờ Nhị tiểu thư vừa lòng lão phu nhân thì cái đuôi của Thất di nương có thể vểnh lên trời được à. Người cũng chỉ là một nha hoàn mà dám động đến ta, để ta về nói cho phu nhân nghe thì nhất định người sẽ bị ăn đòn”.

Nói xong không đợi Đào Nhi tính lại, đi ra phòng bếp, Đào Nhi đứng dậy định đuổi theo Hương Cẩn thì bị Tào ma ma ở phòng bếp ngăn lại: “Ồi, người muốn làm cái gì? Muốn đánh nhau với Hương Cẩn sao?”.

Đào Nhi uất ức, rơi nước mắt: “Rõ ràng là ta đến từ sớm, ma ma cũng đã đồng ý, buổi trưa ta đến, vừa rồi nàng ta cũng không muốn lấy món này nhưng vì ta muốn nên nàng ta mới cố đoạt, lại còn đem phu nhân ra dọa ai, còn không phải là lấy để nàng ta ăn sao, đừng nghĩ ta không biết! Chúng ta đều là người cùng một thôn nhưng nàng ta vẫn khi dễ ta!”.

Tào ma ma thở dài nói: “Nhìn đi, ai bảo Thất di nương không phải là phu nhân? Việc này người ăn đánh chắc rồi”.

“Cho dù là phu nhân thì cũng phải phân rõ phải trái, ta cũng không ký văn tự bán đứt, cùng lắm thì ta không làm nữa”.

“Cái đứa nhỏ này, lại bướng bỉnh, người mới đến làm ở đây hay sao mà còn không hiểu, muốn lấy mạng của một hạ nhân khó lắm à? Chỉ một cái mạng nhỏ của người nhưng mà còn cho chị dâu người mấy chục lượng bạc, ai sẽ nhặt xác cho người? Haiz, thôi, thôi, được rồi, mau về nói một chút cho Thất di nương để cho các nàng đấu nhau, người ấy à, nếu tốt số thì chỉ ăn một chút đòn nhẹ”.

Đào Nhi suy nghĩ một chút rồi cúi người với Tào ma ma: “Đào Nhi cảm ơn Tào ma ma”.

Tào ma ma khoát tay: “Đều là những người số khổ, lần sau gặp thì cứ để cho nàng ta lấy rồi ta làm lại cho người là được, đừng tội gì mà phải thế”.

“Linh Đang tỷ tỷ, người đã tới”.

“Ừ, Đại phu nhân phân phó ta đến đưa cho Nhị tiểu thư. Ta nghe nói nha hoàn trong sân viện lão phu nhân đều rất giỏi, đại phu nhân có nói để ta học theo một chút. Thúy nhi muội muội, lúc nào rảnh có thể thuê giúp ta cái khăn chứ?”.

“Xem kìa, tỷ đang nói gì thế Linh Đang tỷ tỷ? Chỉ có chút chuyện nhỏ này mà cũng phải khách khí với muội sao, cứ để muội giúp”. Thúy nhi vừa dứt lời thì Linh Đang nhét luôn một tấm vải vào trong tay Thúy nhi, còn vẫy vẫy đôi tay. “Tỷ cũng lớn tuổi rồi, làm mấy cái này một chút thì đau tay. Haiz, ngày xưa lúc còn là nha hoàn làm việc nặng, xách cả một thùng nước cũng bình thường”.

Thúy nhi vội vàng phụ họa nói: “Đó là do tỷ tỷ biết làm Đại phu nhân vui, tất nhiên Đại phu nhân sẽ không để tỷ chịu khổ, muội rất là hâm mộ tỷ, nếu một ngày có thể được như tỷ tỷ hôm nay sẽ thấp nhang cảm ơn trời phật”.

“Được rồi, muội còn ở đây khoe với ta sao? Bây giờ muội đi theo Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư rất được lòng lão phu nhân...”. Nói đến đây trên mặt Linh Đang toát ra một tia giễu cợt. giọng nói hơi lạ. “Mặc dù chỉ là thứ nữ nhưng cũng coi như được lời. Thúy Nhi muội muội phải thật tâm hầu hạ, biết đâu đến một ngày tỷ tỷ còn phải nhờ muội giúp đỡ đấy”.

Sắc mặt của Thúy nhi tái đi nhưng vẫn gượng cười: “Cảm ơn lời chúc của tỷ, Nhị tiểu thư đang nghỉ trưa, tỷ tỷ chờ muội đi xem một chút”.

Linh Đang cười cười khoát tay: “Được rồi, muội cứ vào đi, bên đại phu nhân còn có việc, ta không vào được để cho Nhị tiểu thư ngủ...”. Xì, ai mà chẳng biết người nhà Nhị lão gia nghèo khổ, đi vào cúi đầu hành lễ với cái thứ nữ đó cũng chẳng được thưởng, thà về sớm nhận việc còn hơn. Linh Đang bĩu môi, xoay người muốn đi. Thúy Nhi vội đuổi theo. “Vây để Thúy Nhi tiễn Linh Đang tỷ tỷ”.

Linh Đang cũng lười khoát tay: “Khỏi, muội cứ về phục vụ Nhị tiểu thư đi”.

Thúy Nhi nói chuyện với Linh Đang trong sân, Lưu Uyển Thanh đều nghe được, khẽ thở dài... Ở Hầu phủ, người không tranh thì ta giành, muốn dàng hoàng sống qua ngày, kết quả chỉ có hai... Một là xương và máu đều bị người ta ăn sạch, một loại khác sẽ như Thúy nhi, dù đứng trước người nào cũng sẽ thấp đi ba phần, dù biết người ta đang giễu cợt mình vẫn phải mỉm cười... Nói thẳng ra cũng chỉ là chó chê mèo lắm lông mà thôi... Tất cả đều là người đáng thương! Nghe được tiếng Thúy nhi mở cửa, Lưu Uyển Thanh vội vàng nằm ra giường. Thúy nhi vào phòng bỏ vải lên trên bàn, rồi vuốt ve, nếu như mình có một ngày có thể mặc những loại vải như thế này sẽ đẹp như thế nào... Quay đầu nhìn Lưu Uyển Thanh đang gnr trên giường, mím môi, cầm một tấm tơ lụa màu tím lấy một phần nhỏ làm khăn cũng không ảnh hưởng đến xiêm y của Nhị tiểu thư. Lúc Thúy nhi đang lấy cái kéo để cắt thì cửa bị Tử Mộng đẩy mạnh, Thúy nhi bị sợ làm rơi cây kéo... Tử Mộng thấy vậy thì nhú mày nhưng không để ý mà nói: “Mau gọi Nhị tiểu thư dậy, có chuyện rồi”.

Thúy nhi vâng một tiếng, vội vàng đến trước giường gọi Lưu Uyển Thanh, Lưu Uyển Thanh dụi dụi con mắt, gương mặt ngái ngủ... Tử Mộng thấy vậy thì mím môi, thấy Thúy Nhi bưng chậu nước thì ngăn lại: “Thôi, không kịp nữa, Lão phu nhân bảo ta ôm Nhị tiểu thư đến”.

Lưu Uyển Thanh ngăn người sau đó trong lòng có cảm giác lo lắng, nhưng vẫn để Thúy nhi ôm đến phòng khách chính thì thấy Lưu Nhị phu nhân và Thất di nương quỳ trên mặt đất, Thất di nương lớn tiếng kêu oan. Thúy nhi vừa để Lưu Uyển Thanh xuống đất thì Thất di nương đã xông lên ôm Lưu Uyển Thanh vào người, Lưu Uyển Thanh cũng sợ bị Thất di nương ôm vào ngực. Thất di nương kêu gào nói: “Mẹ thương cho con gái, tại sao con lại mệnh khổ như thế đầu thai vào bụng mẹ, hu hu hu... Lão phu nhân, nô tỳ oan uổng quá, phu nhân vì thấy người lưu Thanh nhi lại nên nhìn nô tỳ không vừa mắt, hu hu hu... Lão phu nhân, nô tỳ có thể lấy cái chết mình giám, chỉ cần người giữ được sự bình an cho Thanh nhi thì nô tỳ sẽ đung cửa mà chết luôn cũng được ...hu hu hu...”.

Không đợi Lưu lão phu nhân nói, Lưu Nhị phu nhân cũng kêu gào nói: “Mẫu thân, con làm đường gia chủ mẫu hay không đều được sao? Bây giờ một tiện tỳ bên cạnh di nương nhỏ cũng không thêm để con vào mắt, rõ ràng là do Thất di nương ý vào việc mẫu thân giữ Thanh nhi lại, không sợ con... Mẫu thân, con là mẹ cả của Thanh nhi, người thích Thanh nhi, con cũng hi vọng Thanh nhi có thể hiếu kính với mẫu thân... Cho dù mẫu thân bỏ qua Nguyệt Nhi mới là chính nữ, con cũng không sao, nhưng... Như thế làm cho bọn tiểu nhân này bỏ lên đầu con la lối om sòm. Mẫu thân... Con đau uất ức quá!”.

Sau một lúc kêu gào kể khổ, Lưu Uyển Thanh cũng đã hiểu được mọi chuyện, có vẻ như là “huyết án món ăn” đi? Thất di nương không an phận, mẹ cả cũng không phải người nhân từ... Đúng là phải nói câu này “Không sợ kẻ địch như thần mà chỉ sợ đồng bọn ngu như heo”. Di nương không thể nhìn kỹ một chút hay sao? Dù có bị uất ức thật thì cũng phải nhịn, nháo lên chờ mình cầu xin trước mặt lão phu nhân sao? Lại nói, náo loạn như thế này, nếu như mình bị đưa trở về thì không phải là đường sống cũng không có sao? Đạo lý dễ hiểu như vậy? Vì sao? Lưu Uyển Thanh khẽ thở dài trong lòng.

7. Chương 7: Chép Kinh

Hôm nay Thất di nương náo loạn như vậy.... Sợ là mình không thể ở lại với lão phu nhân rồi, không khéo còn bị đưa về với mẹ cả... Vậy những ngày sau này... Suy nghĩ một chút, Lưu Uyển Thanh thấy sợ hãi... Làm sao có thể tốt được? Lưu Uyển Thanh cũng sợ, gương mặt tái nhợt, một nửa giả bộ một nửa thì sợ hãi Lưu lão phu nhân sẽ giao nàng ẹ cả. Dù sao mình và lão phu nhân còn chưa tiếp xúc nhiều, lưu mình lại chỉ sợ do đột nhiên xúc động, còn tình cảm thì chưa bồi dưỡng được.

Nàng cắn cắn môi dưới... Mặt kinh hoàng và cầu xin nhìn lão phu nhân... Thấy bà nhắm mắt cau mày... e là nhức đầu rồi... Năm năm quả đắng nhỏ: “Đau... Bà nội, Thanh Thanh đau...”.

Một tiếng kêu này làm Lưu lão phu nhân chú ý, bà mở mắt nhìn Lưu Uyển Thanh rơi nước mắt lớn tiếng quát: “Đủ rồi! Từng người một không để cho ta sống yên một chút. Đứng nhìn cái gì, còn không ôm Thanh nhi lại đây!”.

Tử Mộng và Thúy Nhi vội vàng ôm Lưu Uyển Thanh từ trong ngực Thất di nương... Thất di nương dùng sức không nhỏ, Lưu Uyển Thanh cảm thấy tay mình đau rát, nghiễm nhiên... cũng không cần giả bộ... rất đau! Khi Tử Mộng ôm Lưu Uyển Thanh đến chỗ lão phu nhân, Lưu Uyển Thanh nhào tới ngực Lưu lão phu nhân, dùng sức ôm, nước mắt rơi không ngừng, trong miệng kêu: “Bà nội... Thanh Thanh... đau”.

Lưu lão phu nhân kéo tay áo Lưu Uyển Thanh, thấy trên cánh tay nhỏ có một vòng đỏ đỏ... cảm thấy đau lòng. Hôm nay Lưu Uyển Thanh khóc trong lòng mình khiến mình nhớ đến năm Cẩm nhi xuất giá, thở dài. Lưu lão phu nhân ngẩng đầu nói: “Còn ra thể thống gì nữa? Vợ lão nhị, dù sao thì con cũng là Nhị phu nhân Hầu phủ, hôm nay nhìn con khác gì người đàn bà chanh chua? Con luôn nói là do Thúc nhi nhưng con nhìn lại xem, như vậy có được không? Không phải chỉ là di nương thôi sao? Theo con giả vào, không hiểu quy củ thì phải học quy củ, đạo lý dễ hiểu như vậy con còn không hiểu sao? Nếu như con không hiểu thì để Lý ma ma dạy dỗ con, để sau này đừng mất mặt Hầu phủ, haizzz...”.

Lưu lão phu nhân thấy Thất di nương quỳ một bên sắc mặt tái nhợt thì hừ lạnh một tiếng nói: “Làm di nương thì phải có bốn phận của di nương! Thanh nhi là cháu gái của ta, ta đối tốt không cần người và nha hoàn làm chứng. Còn về suy nghĩ của người thì bà lão ta không trông nom được, cách Hầu phủ không xa

có một nhai tử”. Nói đến đó thì thấy người Thất di nương run lên, Lưu lão phu nhân khinh bỉ, sau đó mở miệng nói: “Thanh nhi không phải người muốn gọi là có thể gọi, nên gọi là gì chắc không cần ta nói, về phần người đã hạ sinh Thanh nhi coi như xong, nếu như còn có lần sau thì ta sẽ làm chủ để bán người đi, không làm liên lụy đến Thanh nhi”.

Thất di nương làm sao dám kêu gào chỉ vâng vâng dạ dạ đồng ý, Lưu Nhị phu nhân mỉm cười cũng lọt vào trong mắt Lưu lão phu nhân. Thanh nhi ngoan ngoãn như thế không thể hủy trong tay mẹ cả được. “Lần này người cần đánh thì đánh, phải phạt thì phạt thật nặng! Nếu như các người đã đến đây thì Hương Cầm và Đào Nhi đánh hai mươi trượng rồi bán đi”.

“Dạ dạ...”. Lưu Nhị phu nhân vội vàng vâng dạ. Lý ma ma đứng một bên nhắc nhở: “Tiểu thư, Hương Cầm và Đào Nhi đều không phải cả gia đình ở đây. Hương Cầm ký văn tự bán đứt nhưng Đào Nhi không phải”.

Lưu lão phu nhân ồ một tiếng rồi nói: “Vậy thì đưa Đào Nhi vào thôn trang làm việc nặng”.

Lưu Uyển Thanh thấy Lưu lão phu nhân giải quyết như vậy thì thở phào nhẹ nhõm, nhìn Thất di nương quỳ ở tiền đường thì thấy đau lòng. Tuy nói rằng kiếp trước mình sống bi thảm không thoát khỏi quan hệ với nàng nhưng Lưu Uyển Thanh biết, nàng chỉ suy nghĩ không sâu, nàng làm như thế ỉn chỉ vì muốn tương lai của mình sẽ khá hơn một chút. Lưu Uyển Thanh mím môi, cuối cùng cũng không nói gì, đợi chút, khi mà con có thể nói chuyện với lão phu nhân thì con sẽ hiểu thuận với di nương, coi như cảm tức cũng tốt, không gây chuyện thì sẽ bảo toàn được mệnh đúng không?

Đến khi Lưu Nhị lão gia về nhà biết chuyện vội vàng chạy đến trước mặt Lưu lão phu nhân nhận lỗi. Lưu lão phu nhân khoát tay: “Thôi thôi... Nền phạt cũng phạt rồi, mắng cũng mắng rồi, chuyện này coi như xong. Nhưng mà con phải dạy dỗ lại vợ con đi, đừng lúc nào cũng giằng co chuyện lớn chuyện nhỏ nữa!”. Lưu Nhị lão gia làm sao dám nói không, vội vàng gật đầu đồng ý.

Lúc này Lưu Đại phu nhân đứng một bên nói: “Nhị đệ à, theo lý mà nói thì chuyện này chị dâu không nên nói ra nhưng mà chuyện này do Nhị đệ muội không đúng. Ta mới phái người tặng Nguyệt nhi mấy tấm vải, không ít thì nhiều cũng nên dẫn Nguyệt nhi đến cảm ơn, chuyện này cũng thôi đi. Còn về chuyện mà đệ muội nhờ ta sợ là không tốt, đây là kinh thành có quy củ của kinh thành... Cũng không phải chị dâu không coi đệ muội như em, cháu gái của chị cũng tốt lắm. chị dâu cũng có thể thơm lây... nhưng mà...”. Lưu Đại phu nhân không nói nhưng mọi người đều hiểu. Lưu Nhị phu nhân đến nói muốn Lưu Đại phu nhân đưa Nguyệt Nhi tham gia những buổi tụ hội của các phu nhân tiểu thư... Nhưng Lưu Nhị phu nhân chỉ là vợ của con thứ, lại không có cáo mệnh, làm sao có thể tham dự. Quan tứ phẩm ở bên ngoài lớn, ai cũng nịnh bợ nhưng trong kinh thành nó cũng không là gì cả. Lưu Nhị lão gia nghe nói, mặt đỏ bừng... Lưu Đại lão gia thấy vậy ho khan một tiếng. “Được rồi, nhị đệ, đệ cũng đừng nghe chị dâu nói bậy. Đến khi có cơ hội thì nàng sẽ đưa Nguyệt nhi đi. Về nhà đệ cũng đừng nói với đệ muội, đệ muội cũng chỉ vì tốt cho đệ và con gái, đệ cứ coi như không biết là được!”.

“Đúng, đại ca nói đúng lắm”. Lưu Nhị lão gia nói rồi vỗ tay với Lưu Đại phu nhân: “Mặc kệ như thế nào, nhị đệ bồi tội với đại tẩu, nàng ấy không biết suy nghĩ, có điều không nên không phải thì nhị đệ thay nàng tạ lỗi, đại tẩu đừng để ý”.

Lưu Đại phu nhân cười cười: “Được rồi, được rồi, đều là người một nhà, chỉ cần nhị đệ và đệ muội đừng hiểu lầm chị dâu không muốn đưa cháu theo là được rồi!”.

“Tất nhiên là không rồi”. Lưu Nhị lão gia nói rồi hàn huyên vài câu với Lưu lão phu nhân, sau đó cũng cáo từ. Lưu Đại phu nhân nhìn bóng lưng Lưu Nhị lão gia thở dài... nhẹ giọng nói: “Không biết cái gì!”.

Lưu Đại phu nhân vội vàng tiến lên: “Mẹ, sau này chuyện của chị thứ mẹ cũng đừng quản nữa, mệt mỏi người”.

Lưu lão phu nhân ha ha cười, vỗ tay nàng nói: “Mẹ biết con hiểu thuận hiểu chuyện, đến một ngày Hầu phủ giao cho con mẹ cũng yên tâm”.

“Mẹ, nghe mẹ nói kia, mẹ là người lương thiện sẽ sống lâu trăm tuổi”.

“Hả? Thế thì là lão yêu tinh à?”.

“Sao có thể là lão yêu tinh được, là lão thái quân!”.

“Được rồi, được rồi, miệng ngọt, đừng chọc bà cụ ta”.

.....

“Nhị tiểu thư chưa ngủ sao?”. Thúy nhi bưng một chậu nước vào. Mọi chuyện ngày hôm nay Thúy Nhi đều thấy rõ ràng, cứ tưởng lão phu nhân sẽ không trông nom nhị tiểu thư nữa không ngờ vẫn có thể ở lại. Nhị tiểu thư tuổi còn nhỏ nhưng nếu như được lão phu nhân yêu thích thì sau này mình sẽ tốt lắm, không giống như bây giờ, ngay cả nhị đẳng nha hoàn bên cạnh Đại phu nhân cũng không coi mình ra gì. Nghĩ vậy, Thúy nhi cũng hết lòng phục vụ Lưu Uyển Thanh. Lưu Uyển Thanh lắc đầu một cái, sau đó hỏi: “Thúy nhi, có phải bà nội hay mất ngủ không? Sáng nay ta thấy sắc mặt bà nội không được tốt lắm”.

Thúy nhi cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao chuyện lão phu nhân ngủ không được ngon giấc là chuyện cả Hầu phủ đều biết, cũng không phải bí mật gì, với lại người già lớn tuổi đều thiếu ngủ nên gật đầu. Lưu Uyển Thanh suy nghĩ một lúc nói: “Thúy nhi, người có thể tìm bút lông và giấy tuyên thành đến không? Còn có... ưm...” “Bát nhã bộ lạc mật tâm kinh”?”.

Thúy nhi sửng sốt, Nhị tiểu thư mới ba tuổi, nói còn chưa sôi, chẳng lẽ có thể viết chữ? Thúy Nhi nghi ngờ nói: “Nếu như nhị tiểu thư muốn thì có thể nhưng mực nước không chơi được đâu”.

“Thúy nhi cứ tìm đến đây cho ta, sẽ hữu dụng”.

Thúy nhi suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy thì nhị tiểu thư đợi một chút, nô tỳ đến mượn nhà Lưu Hồ”.

Lưu Hồ nghe Thúy nhi nói Nhị tiểu thư muốn giấy bút và “Bát nhã bộ lạc mật tâm kinh” thì cũng không suy nghĩ nhiều. Nhị tiểu thư mới ba tuổi, chắc là muốn chơi chữ làm sao có thể hiểu được những thứ này? “Bát nhã bộ lạc mật tâm kinh” này viện nào cũng có mấy quyển, còn giấy bút thì dễ tìm hơn nhiều, lấy rồi giao cho Thúy nhi. Lưu Uyển Thanh nói Thúy nhi giúp mình mài mực rồi viết theo “Bát nhã bộ lạc mật tâm kinh”. Mặc dù Lưu Uyển Thanh biết chữ mà chữ viết cũng đẹp nhưng dù sao bây giờ nàng cũng chỉ là đứa bé ba tuổi, còn chưa học vỡ lòng, nên viết chữ như gà bới. Trên giấy Tuyên Thành cũng là chấm chấm điểm điểm, nhìn kỹ vẫn có thể hiểu. Còn tại sao lại chọn “Bát nhã bộ lạc mật tâm kinh” vì chữ ít. Dù sao cũng là thân thể của đứa trẻ ba tuổi, chép được một ít cũng thấy mệt mỏi rồi, Lưu Uyển Thanh rửa mặt rồi lại tiếp tục viết...

8. Chương 8: Phúc Tinh

Thúy Nhi đứng bên cạnh ngạc nhiên nhìn, tò mò hỏi: “Nhị tiểu thư hiểu những cái này sao?”.

Lưu Uyển Thanh lắc đầu một cái: “Tất nhiên là ta không hiểu rồi, đọc cái gì cũng không hiểu chỉ viết dựa theo sách thôi. Ta nghe nói ”Bát nhã bộ lạc mật tâm kinh” này rất tốt, ta muốn cầu phúc cho bà nội, như vậy thì bà nội có thể ngủ ngon rồi...”. Nói đến đây thì dừng lại, gương mặt buồn bã: “Di nương mới làm bà nội tức giận, ta cũng sợ bà nội tức giận sẽ không ăn được gì”.

Thúy nhi thấy vậy thì cảm thán nói: “Nhị tiểu thư thật hiếu thuận, lão phu nhân mà biết nhất định sẽ càng yêu thương nhị tiểu thư hơn”.

Lưu Uyển Thanh thấy vậy thì khoát tay nói: “Thúy Nhi, người không được nói cho bà nội biết, nếu người nói cho bà nội biết thì sẽ không linh nghiệm, đây là bí mật nhỏ của hai chúng ta. Lúc nào ta chép xong thì người giữ lại lúc có cơ hội đến chùa ta sẽ dâng lên cho bồ tát, có được hay không?”.

Thúy Nhi “Ồ” một tiếng, con người xoay tròn rồi cười ha ha đồng ý còn về phần nàng ta sẽ làm như thế nào, Lưu Uyển Thanh không quan tâm, dù sao thì cá cũng đã mắc câu. Mặc dù việc nàng chép kinh thư này xuất phát từ động cơ không trong sáng nhưng dù sao nàng vẫn hi vọng bà nội sẽ khỏe mạnh, mấy ngày nay bà vẫn đối tốt với nàng. Sáng sớm hôm sau Lưu Uyển Thanh với đôi mắt thâm đen đến thỉnh an lão phu nhân. Lão phu nhân nhìn thấy thì một câu đáng thương, hai câu cháu ngoan, khuôn mặt đau lòng, khiến trách Thúy Nhi: “Tại sao người không chăm chút một chút, đồ đứa bé ngủ cũng không?”.

Lưu Uyển Thanh thấy Thúy Nhi muốn nói lại thôi thì vội vàng nói: “Thúy Nhi đối với Thanh Thanh rất tốt, là Thanh Thanh không đúng, Thanh Thanh làm bà nội lo lắng”.

Lưu lão phu nhân thấy nàng nói như vậy thì biết Thúy Nhi vẫn chăm nàng tốt thì gật đầu một cái rồi dặn dò Thúy Nhi phải phục vụ thật tốt cho Lưu Uyển Thanh. Sau khi dùng cơm xong với Lưu lão phu nhân thì Lưu Uyển Thanh trở về phòng chép kinh thư. Thúy Nhi bưng một bàn táo giòn đi vào nói: “Nhị tiểu thư, đây là do lão phu nhân sai người đưa sang, nhị tiểu thư nếm thử một chút đi”.

Lưu Uyển Thanh cười nói: “Cứ để đó, người cũng nếm thử một chút đi”.

Thúy Nhi nghe thấy thì vui mừng nhưng rồi lại nói: “Đây là lão phu nhân đặc biệt cho nhị tiểu thư, làm gì có phần nô tỳ có thể ăn”.

“Một bàn nhiều như thế, ta làm sao có thể ăn hết được”.

“Vậy nô tỳ cảm ơn Nhị tiểu thư”. Thúy Nhi nói rồi lại nhìn quyển sách kinh của Lưu Uyển Thanh nói: “Nhị tiểu thư, sao người lại viết nữa, đêm qua đã chép rồi, bây giờ mặt trời vừa lên người đi ngủ một chút đi đến lúc dùng cơm nô tỳ sẽ gọi tiểu thư, không làm trễ việc chép sách kinh của tiểu thư đâu”.

“Nhưng mà ta nghe nói một ngày phải chép chín lần, nếu như tối ta mới chép thì sẽ không ngủ được, bà nội thấy bà nội đau lòng thì sẽ mắng người. Bây giờ ban ngày ta cũng không làm gì thì ta sẽ chép, buổi tối cũng có thể ngủ”.

Thúy Nhi nghe Lưu Uyển Thanh nói thế thì thấy ấm trong lòng. Trong nửa tháng ở với Lưu lão phu nhân, Lưu Uyển Thanh vẫn khéo léo hiểu chuyện, thỉnh thoảng lại nói một câu trẻ con làm lão phu nhân cười ha ha. Lúc này hai bà cháu đang nói cười thì Bạch ma ma bên cạnh Đại phu nhân đến cười đi vào: “Lão nô đến chúc mừng lão phu nhân đây”.

Lưu lão phu nhân sững sờ nói: “Có chuyện gì? Đại phu nhân nhà các người có chuyện vui hả, có phải là có rồi không?”.

Bạch ma ma cười vỗ tay: “Đúng ạ, lão phu nhân nói thật chính xác”. Đó là cháu ruột của mình nên lão phu nhân rất vui vẻ, ôm Lưu Uyển Thanh hôn một cái, cười với Lý ma ma: “Người xem này, thời gian trước Thanh Nhi đã nói trong bụng Đại bá mẫu có muối muối, chưa đến một tháng đúng là có, đúng là tiểu phúc tinh, tiểu tử này miệng rất linh mà”.

Lý ma ma cười nói: “Đúng vậy, Nhị tiểu thư chính là tiểu phúc tinh, lại nói, Nhị tiểu thư được người che chở nên tất nhiên có phúc khí rồi”.

Lưu Uyển Thanh cũng non nớt nói: “Bà nội phúc khí...” làm lão phu nhân cười cười nói “Cháu ngoan”. Bạch ma ma vẫn không thèm quan tâm đến Lưu Uyển Thanh, dù gì cũng chỉ là một thứ nữ, cũng sẽ có một ngày bị đưa ra khỏi Hầu phủ. Bạch ma ma vốn là vú nuôi của Lưu Đại phu nhân nên chắc chắn sẽ nghĩ cho Lưu Đại phu nhân, cũng biết chuyện Nhị tiểu thư có nói Đại phu nhân sẽ mang thai, nay lại thấy Lưu Uyển Thanh được Lưu lão phu nhân sủng ái cũng vội phụ họa: “Lão nô cũng nhìn ra Nhị tiểu thư đúng là có phúc, đi theo Lão phu nhân, sau này chắc chắn sẽ là người có phúc”.

Lưu lão phu nhân vội vàng phân phó Tử Mộng đến kho lấy những dược liệu quý rồi đến phòng Lưu Đại phu nhân. Lưu Đại phu nhân thấy Lưu lão phu nhân đến thì được nha hoàn đỡ dậy. Lưu lão phu nhân vội vàng nói: “Nào, bây giờ con là phụ nữ có thai đấy, ba tháng đầu rất quan trọng”.

Trên mặt Lưu Đại phu nhân đầy nét cười, vui vẻ nói: “Mẹ, con đâu không phải mang thai lần đầu nên sẽ chú ý cẩn thận. Nhưng mà hôm nay bá mẫu phải cảm ơn tiểu phúc tinh này rồi”.

Lưu Uyển Thanh rất hiểu lẽ, thỉnh an với Lưu Đại phu nhân. Lưu Đại phu nhân gọi nha hoàn sau lưng cầm một hộp trang sức đến. Lưu Đại phu nhân nói: “Đây là đồ bá mẫu chuẩn bị cho Thanh nhi, Thanh nhi cũng chúng ta cũng đã lớn, phải biết làm đẹp, cái này không đắt tiền nhưng đáng về nghịch ngợm hợp với con”.

Lưu Uyển Thanh quay đầu nhìn Lưu lão phu nhân, Lưu lão phu nhân cười nói: “Đứa nhỏ này, bá mẫu của con cho thì con mau nhận đi. Bà nội nói cho con biết, đồ của bá mẫu con rất tốt, chúng ta phải tranh thủ lấy một ít”.

Khuôn mặt Lưu Uyển Thanh hồng lên, cười nói: “Thanh Thanh cảm ơn bá mẫu”.

Lưu Đại phu nhân sờ sờ đầu nhỏ của Lưu Uyển Thanh nói: “Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn. Nếu bá mẫu đem hết cho con bá mẫu cũng rất vui. Mẹ, con dâu đang nghĩ nếu như sinh được một cô nương hiểu chuyện như Thanh nhi thì thật tốt”.

“Tất nhiên, tất nhiên, Tuấn nhi đã biết chưa”.

Lưu Đại phu nhân cười nói: “Đã sai người báo tin rồi”.

Lưu lão phu nhân gật đầu một cái: “Con chú ý nghỉ ngơi, trong viện nếu như có kẻ nào không an phận thì con cứ làm tới. Nếu Tuấn nhi không vui thì có mẹ làm chủ cho con”.

Lưu Đại phu nhân nói: “Mẹ, con dâu có người thương yêu, con dâu vui rồi”.

Lưu Uyển Thanh về phòng, nghiêm túc chép kinh thư. Thúy Nhi cất xong đồ Lưu Đại phu nhân ban thưởng, thấy thế thì nghi ngờ hỏi: “Nhị tiểu thư, không phải đã chép đủ chín lần rồi sao? Sao bây giờ lại chép tiếp?”.

“Ta chép cho Đại bá mẫu, bá mẫu đối với ta rất tốt, ta cũng sẽ đối tốt với Đại bá mẫu”.

“Nhị tiểu thư, không thể ảnh hưởng đến mắt được”.

“Trong lòng ta tự có tính toán”.

Thúy Nhi thấy vậy thì không nói gì được. Nhưng mà rất khéo là đúng lúc đó Lưu lão phu nhân bảo Tử Mộng mang đến một bộ trang sức bằng ngọc. Tử Mộng đứng ngoài cửa đã nghe được hết những gì hai người nói vội vàng trở về nói với lão phu nhân. Lão phu nhân nghe xong nói: “Đi, đến chỗ Thanh nhi xem một chút”.

Lưu lão phu nhân thấy bàn tay nhỏ của Lưu Uyển Thanh đang chấm mực, bàn giấy Tuyên Thành và quyển “Bát nhã bộ lạc mật tâm kinh” chép một nửa, lại nghe những gì Thúy Nhi bẩm báo thì âm lòng. Đứa nhỏ này đúng là đáng yêu, giống hệt Cẩm nhi, năm đó trước khi xuất giá Cẩm nhi cũng rất hiểu thuận với mình. Mắt lão phu nhân đỏ lên, ôm lấy Lưu Uyển Thanh nói: “Đúng là cháu ngoan của bà nội, nhưng mà con cũng đừng chép nữa. Con còn nhỏ cần thận hồng tay hồng mắt”.

Nhưng lần này Lưu Uyển Thanh lắc đầu, lần đầu tiên trái lời Lưu lão phu nhân, ánh mắt kiên định nói: “Như thế là không được, Thanh Thanh chép cho bà nội được mười chín ngày rồi, phải chép đủ tám mươi một ngày, không thì bồ tát sẽ không vui. Còn Thanh Thanh mới chép cho Đại bá mẫu được một ngày, còn tám mươi ngày nữa. Thanh Thanh không đáp ứng bà nội chuyện này, bà nội không cho, Thanh Thanh không vui”.

Nói chuyện như một người lớn, Lưu lão phu nhân cảm động, Lý ma ma và Tử Mộng đứng nghe cũng lau nước mắt, đúng là một đứa nhỏ làm người ta thương yêu. “Tiểu thư, Nhị tiểu thư đúng là đứa bé hiểu chuyện, lão nô nhìn cũng muốn nói tốt”.

“Đúng vậy, đúng là cháu ngoan của ta”. Nhẹ nhàng xoa tay Lưu Uyển Thanh nói: “Có đau tay không? Để Thúy Nhi xoa xoa tay cho con nhé”.

“Không đau không đau, mỗi ngày Thúy Nhi đều nắn nắn tay cho Thanh Thanh”.

“Nhiều chữ như này con có biết không?”.

Lưu Uyển Thanh lắc đầu: “Thanh Thanh không biết nhưng có thể dựa theo sách để viết, bây giờ Thanh Thanh không cần nhìn cũng có thể viết tốt. Bà nội, Thanh Thanh có thông minh không?”.

“Cháu ngoan của ta tất nhiên là thông minh rồi”.

.....

Lưu lão phu nhân trở lại trong phòng, thở dài: “Đúng là một đứa bé hiểu thuận, lần này vợ lão Nhị nhìn nhầm rồi”.

“Nhị phu nhân ít hiểu biết không thể so với tiểu thư được, mà Nhị tiểu thư đi theo ngài cũng rất tốt”.

“Haiz, nhìn đến con bé ta lại nhớ con gái ta, cũng đã năm năm rồi không có tin tức...”. Lý ma ma nghe thấy thế cũng thở dài. “Nhị tiểu thư cũng có phần giống cô ấy, chắc là ông trời có mắt nên đưa Nhị tiểu thư đến

cho người. Còn về phần Đại tiểu thư (con gái lão phu nhân) là một người đáng yêu, mặc dù cách xa nhưng chắc chắn sẽ sống tốt. Hơn nữa người ta cũng đã nói, không có tin tức nghĩa là sống tốt”.

“Đúng vậy, đứa nhỏ này cũng hư, đã bằng đấy năm rồi cũng nhẫn tâm không báo tin về cho ta, ban đầu ta không đồng ý nó cũng vì... Tuấn nhi. Không thể vì con rể mà không để ý đến con trai được. Huống chi Hầu phủ lớn như vậy, không thể vì Tưởng gia mà không để ý đến Hầu phủ được”.

“Tiểu thư, lão nô nghĩ là Đại tiểu thư đã nghĩ thông suốt nên thế”.

“Nếu như thế thì tốt, nó là con đẻ ta chẳng lẽ ta còn không hiểu nó. Nếu không phải Tưởng gia thì Cẩm nhi cũng không phải lấy chồng ở xa. Lúc đó ta không nên mềm lòng đồng ý gả nó vào Tưởng gia. Năm đó dựa vào tài năng và nhan sắc của nó vẫn có thể là nương nương, chỉ tiếc... Haiz.. Người đưa nhiều điểm tâm sang bên Thanh nhi. Nghe nói là Thanh nhi thích ăn táo đỏ, lựa một ít quả ngon đến đấy”.

“Phải một ít ngày nữa quả táo mới giòn ngọt”.

“Năm nay thu hoạch không ít, hôm sau người lấy ít vốn riêng của ta làm một bộ trang sức vàng cho Thanh nhi... Ủ, làm cả một bộ cho Nguyệt nhi, không thì lại có người nói bà lão ta trọng thứ khinh trưởng”.

“Tiểu thư nói thế, ai dám nói như vậy. cũng không còn sớm, người đi nghỉ thôi”.

“Đúng vậy, ta không thể cô phục tâm ý của cháu ngoan được”.

9. Chương 9: Chuẩn Bị

Lưu Uyển Thanh thấy thần sắc của Thúy Nhi ở một bên, như có lời muốn nói, thì hơi hơi nhú mào, lập tức dò hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Thúy Nhi mím môi, dường như trải qua tranh đấu một hồi, âm thầm nắm chặt nắm tay: “Nhi tiểu thư, sáng nay lúc nô tỳ đến ngoại viện...ừm...Thì Lý Thuận Gia bên thất di nương ngăn nô tỳ lại, nói là... Nói là...Bây giờ sức khỏe của Thất di nương không tốt, muốn gặp nhị tiểu thư một lần, nàng có việc gấp muốn nói với người”

Lưu Uyển Thanh nghe xong thì thở dài, cầm lấy bút mực trong tay tiếp tục sao chép kinh thư, Thúy Nhi thấy nàng như thế, cũng không nói thêm, trực tiếp đi ra khỏi phòng, đến sân ngoài nói với Lý Thuận Gia: “Bây giờ, nhị tiểu thư gặp người rất bất tiện... ừ...người trở về chăm sóc tốt cho Thất di nương đi, còn nữa, nhị tiểu thư cũng không dễ dàng gì, bây giờ nàng được lão phu nhân sủng ái, làm cho nhiều người cảm thấy không thoải mái, đều mở to hai mắt nhìn chăm chăm, muốn bắt được điểm sơ sót của nàng, Thất di nương dù sao cũng là mẹ ruột của nhị tiểu thư, cũng xin nàng nên suy nghĩ cho nhị tiểu thư một chút, đáng lẽ, những lời này, người làm nô tỳ như ta không nên nói, nhưng nếu nhị tiểu thư tốt thì thất di nương mới có cuộc sống tốt, không phải sao?”

Về mặt của Lý Thuận Gia thất vọng, cũng thầm trách mình không nên vì chút lợi ích nhỏ mà lờ mờ mà lờ mờ đi chuyển lời hộ cho Thất di nương, sợ là lúc này đã truyền đến tai của Nhị phu nhân, sau này, cuộc sống của mình.... Ai, vốn tưởng rằng nhị tiểu thư là do thất di nương sinh ra, nghe mẹ mình vất vả, chịu khổ, tất nhiên sẽ cảm thấy đau lòng, nào ngờ, nàng lại không quan tâm....Rõ ràng là tự hại chết mình rồi

Lúc Thúy Nhi trở vào nhà, Lưu Uyển Thanh cũng để cây bút trong tay xuống hỏi: “Lý Thuận Gia đâu?”

“Bị nô tỳ đuổi đi rồi, nô tỳ nói vài câu, bảo Thất di nương hãy suy nghĩ vì tiểu thư một chút...”

Lưu Uyển Thanh khoát tay áo, Thúy Nhi này bây giờ cũng xem như thật lòng nghĩ tình, , nhưng mà dù sao Thất di nương cũng là mẹ đẻ của mình, tuy rằng kiếp trước, nàng bị bà làm ảnh hưởng, cuối cùng phải rơi vào kết cục như thế, còn tự tay hại chết Tuấn nhi....Nhưng, nếu muốn đi đại tiện thì phải vào nhà xí...Suy cho cùng, cũng vì lòng của mình không kiên định, thật ra bà cũng hy vọng mình có thể sống tốt, Lưu Uyển Thanh nghĩ vậy nên vội vàng nói:

“Thúy nhi, đi một chuyến gọi Lý Thuận Gia qua đây”

Thúy nhi sững sốt một chút, sau đó lập tức nói: “Nhị tiểu thư, nô tỳ biết trong lòng người cũng không dễ chịu, nhưng mà chuyện của Thất di nương, tốt nhất người vẫn làm như không biết đi. Dù sao người...”

“Được rồi, ta biết, Thúy nhi nhanh đi, bằng không sợ là đuổi không kịp” Thúy nhi thấy nàng kiên quyết như thế, cũng chỉ có thể làm theo

Lý Thuận Gia hiện lên nụ cười a dua, nịnh hót, quỳ trước mặt của Lưu Uyển Thanh, nước mắt như trân châu, không cần cố gắng cũng có thể rơi xuống, vẻ mặt ủy khuất, khóc lóc kể lể: “Nhị tiểu thư a, người nên phát lòng từ bi, mà cứu giúp Thất di nương đi”

Lưu Uyển Thanh nhìn Thúy nhi, Thúy nhi hiểu rõ nên gật đầu nói: “Còn không cảm miệng. Đây là chỗ nào?. Sao đến phiên người làm cần?. Người muốn ăn đại bàng sao?. Đừng quên chỗ này là viện của lão phu nhân, nếu như thật xảy ra chuyện gì, cho dù nhị tiểu thư của chúng ta có lòng che chở cho người, chỉ sợ cũng không làm được, còn làm âm ỉ ở chỗ này, thì trực tiếp đến chỗ của Nhị phu nhân mà kêu oan, đừng sợ nhị tiểu thư của chúng ta, đến lúc đó chỉ sợ không phải chỉ riêng đại bản thôi đâu”

“Vâng, vâng”

Lý Thuận Gia lau mồ hôi hột trên trán, sau khi bị Thúy nhi châm biếm cũng yên tĩnh trở lại, nói: “Nhị tiểu thư tha tội, nhị tiểu thư tha tội, là lão nô quá kích động, chẳng qua lão nô... Huh u...”

Lưu Uyển Thanh nhíu mày: “Được rồi, có chuyện gì thì nhanh nói đi, ta còn muốn sao chép kinh thư cho bà nội và đại bá mẫu”

“Vâng, vâng, nhị tiểu thư, người không biết a, sau chuyện phát sinh ngày đó, nhị phu nhân ỷ có lão phu nhân chống lưng, Thất di nương thật là khổ a...”

Nói đến đây, Lý Thuận Gia cẩn thận ngẩng đầu nhìn Lưu Uyển Thanh, thấy trên mặt nàng cũng không quá mức lo lắng, nên trong lòng căng thẳng....

Thúy nhi ở bên cạnh thấy bà ta lại ắp a ắp ứng, giọng điệu cũng trở nên nghiêm khắc: “Xem ra lời nói vừa rồi của ta, người không nghe lọt tai, nếu đã như vậy, không cần ở trong này làm phiên nhị tiểu thư nghỉ ngơi nữa”

Nói xong, giả vờ làm ra dáng muốn tiễn khách, lúc này Lý Thuận Gia mới sợ hãi lên, ngay từ đầu cũng không đem Lưu Uyển Thanh mới hơn 3 tuổi để vào mắt, bởi vì bà nghĩ chỉ cần bà diễn trọn vai diễn của mình, như vậy còn không dễ dàng lừa được đứa trẻ này hay sao?. Nhưng hôm nay xem ra, bà đã tính toán nhầm rồi, nên vội vã dập đầu:

“Là lão nô không đúng, xin nhị tiểu thư tha tội, nhị phu nhân phạt Thất di nương sao chép kinh thư, nhưng người cũng biết Thất di nương không biết chữ làm sao có thể sao chép kinh thư, không phải là muốn đòi mạng người ta sao?”

Huống hồ, nhị phu nhân nói mỗi ngày nếu không sao chép hết 10 lần, thì không cho phép ăn cơm, còn phải nhả dầu bên cạnh đến trông chừng, Thất di nương thật sự chống đỡ không nổi, nên tựa vào bàn nghỉ ngơi, nhưng nhả dầu đó lại cầm gậy đánh vào người Thất di nương, nói là Thất di nương bất kính với Phật tổ, ... Nhị tiểu thư, người nên suy nghĩ biện pháp cứu Thất di nương, ... Nếu còn kéo dài, sợ là không kịp nữa”

Mặc dù hiện tại Thất di nương không có chỉ định Lý Thuận Gia nói nghiêm trọng như vậy, nhưng nếu nhị phu nhân đã nói thế, chắc chắn sẽ không để yên cho bà, chỉ sợ sẽ giống như lời Lý Thuận Gia nói.

Thúy Nhi ở bên cạnh ho khan nói: “Được rồi, lời của người nhị tiểu thư đã nghe hết rồi, người trở về nói với Thất di nương, hãy cố gắng nhẫn nhịn một khoảng thời gian, chờ việc này trôi qua, nhị tiểu thư của chúng ta sẽ nghĩ biện pháp nói giúp cho bà, chỉ có điều trong khoảng thời gian này người đừng sang đây nữa”

Lý Thuận Gia à một tiếng nhưng không quan tâm đến phản ứng của Thúy nhi, mà về mặt khẩn cầu nhìn Lưu Uyển Thanh, Lưu Uyển Thanh thấy vậy đành phải nói:

“Người lui xuống đi, chiếu theo lời của Thúy nhi nói, nói lại với Thất di nương như thế để cho bà yên tâm”

Tuy rằng Lý Thuận Gia không cam lòng, nhưng thấy Lưu Uyển Thanh đã mở miệng cũng không dám đắc tội, nhị tiểu thư rất được lão phu nhân yêu thương,... Huống hồ, người này vì phú quý chuyện gì mà làm không được, nhị tiểu thư này sau cùng có bằng lòng hay không, bất kể là bà hay Thất di nương cũng không thể nào biết được

Lúc này, sau khi đã suy nghĩ kĩ càng, Lý Thuận Gia cảm thấy lúc đó đầu mình đúng là bị lừa dối, mới nhận lời giúp bà chuyển lời....

Sau khi Lý Thuận Gia đi rồi, trên mặt Thúy nhi hiện lên lo lắng nhìn Lưu Uyển Thanh, nhị tiểu thư này thật xui xẻo, tại sao lại gặp phải người như Thất di nương a, đừng nói đến làm chỗ dựa, lại còn kéo nhị tiểu thư xuống nước, tuổi của nhị tiểu thư còn nhỏ, lại luôn đi theo bên người Thất di nương, thật vất vả bản thân mới tìm được chỗ dựa vững chắc, cũng không thể để Thất di nương làm hỏng, mình phải khuyên nhủ nàng thật tốt, không thể để cho nhị tiểu thư bị Thất di nương liên lụy

“Nhị tiểu thư, có vài lời không nên nói nhưng Thúy nhi cũng phải nói, những chuyện ngày hôm nay, người nên giả vờ không biết thì tốt hơn, lá gan của nhị phu nhân dù có lớn cũng không dám gì quá đáng với Thất di nương, nhiều lắm Thất di nương chỉ chịu đựng chút đau khổ.... Trong nhà giàu có, có di nương nào không bị chủ mẫu làm khó, bây giờ lão phu nhân rất yêu thương người, hiện tại trong hầu phủ, có ai dám gây khó dễ cho người?. nô tỳ đi theo bên người cũng được thơm lây, nhưng sự việc của Thất di nương sẽ chọc giận lão phu nhân, chẳng lẽ người.... Ừ....Chẳng lẽ người còn muốn tiếp tục sống cuộc sống ban đầu sao?”

Lưu Uyển Thanh nhìn Thúy nhi, gật đầu nói: “Ta biết người muốn tốt cho ta, nhưng dù sao bà ấy cũng là di nương của ta, bây giờ Lý Thuận Gia tới tìm ta, bên bà nội nhất định cũng biết, sợ là bà nội nhìn thấy cũng không thể không cao hứng”

Lưu Uyển Thanh nói xong, cũng không giải thích, nhưng nhìn vẻ mặt như bưng tỉnh đại ngộ của Thúy nhi, nàng cũng đã hiểu được suy nghĩ của mình, nhìn lại, nếu như mình có thể thu nhận Thúy nhi, thì thật là tốt

Bên này, Lưu đại phu nhân nằm lệch trên giường vuốt ve bụng bầu còn chưa lộ ra của mình: “Việc này là thật sao?. Không phải có người cố ý truyền ra chứ?”

Bạch ma ma lắc đầu: “Phu nhân, làm sao lão nô có thể không đi hỏi thăm trước rồi nói cho người biết, việc này đã bị lão phu nhân trong lúc vô ý nhìn thấy, lão nô còn đặc biệt phái người đi theo dõi, thật không ngờ, nhị tiểu thư là người tri ân đồ báo”

Lưu đại phu nhân gật đầu: “Nó là một đứa nhỏ hiểu chuyện, dễ thương, chỉ tiếc là đào thai lắm chỗ, điều này cũng thôi đi, lại còn gặp phải một mẹ cả không hiểu chuyện... Ai, nếu như trong viện của ta, có thể sinh ra một đứa nhỏ hiểu chuyện, ngoan ngoãn giống như Uyển Thanh, thì ta nhất định sẽ thương yêu nó, cưng chiều nó, cầu ông trời phù hộ cho ta có một đứa con hiểu chuyện giống như Uyển Thanh”

“Xem người kia, người có thân phận gì?. Tất nhiên có thể sinh ra một đứa trẻ thông minh, hiểu thảo rồi”

“Vậy thì tốt rồi, chỉ là việc này nếu như ta không biết thì không nói, nhưng nếu như ta đã biết rồi, thì sau này nhất định sẽ đối xử với Uyển Thanh thật tốt, sau này chờ khi nàng lớn lên, ta sẽ giúp nàng tìm một mối mai mối thật tốt, nếu như bị phối ột mối hôn nhân không tốt, thì cả đời cũng không góc đầu lên nổi”

“Người a, chính là tâm bồ tát như vậy. Đúng rồi, lúc này Lý Thuận Gia trong viện của Thất di nương đi tìm nhị tiểu thư, sợ là chuyển lời giúp Thất di nương”

Lưu đại phu nhân hí mắt: “Việc này dù sao cũng phải giải quyết, nếu như có thể làm cho nương tức giận, đuổi một phòng bọn họ ra khỏi Hầu phủ, thì tốt biết mấy”

Bạch ma ma gật đầu: “Đáng tiếc chuyện này nhị tiểu thư muốn quản cũng quản không được”

“Nó chỉ là một đứa nhỏ, thì biết cái gì?. Bà a, vẫn nên phái người đến xem nàng một chút, nếu giúp đỡ được thì cứ giúp đỡ, dù sao đứa nhỏ này cũng có lòng hiếu thảo, ta cũng không thể trơ mắt nhìn nàng bị di nương liên lụy được”

“Người cứ yên tâm, việc này, lão nô a, đều đã sắp xếp thỏa đáng rồi”

“Bạch ma ma, bà làm việc ta luôn luôn yêu tâm, chỉ là vài việc cũng nên nhanh một chút”

“Việc này lão nô đã an bày ổn thỏa rồi”

10. Chương 10

Thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã đến ngày 15 tháng 8

Lễ trung thu là một ngày tốt để gia đình sụp họp, nếu đổi lại là gia đình bách tính bình thường, mọi người trong nhà sẽ vây quanh bàn để ăn một bữa cơm đoàn viên. Trong gia đình giàu có, trung thu cũng rất được xem trọng, bánh thưởng nguyệt màu xanh nhạt, táo đỏ, gỏi hột vịt là những điều không thể thiếu. Có một số cáo mệnh phu nhân, còn phải tiến cung để gặp Thái hậu, hoàng hậu, và nương nương các cung, ngày kế tiếp còn phải tiếp bái thiếp, tham gia hội ngắm đèn

Hội ngắm đèn đúng là có chút môn đạo, bình thường, những phu nhân gia đình giàu có, sẽ dẫn tiểu thư, công tử nhà mình đến tham gia, nói trắng ra là lễ xem mặt, từ xưa đến nay người ta còn gọi tiết trung thu là tiết của nữ nhân

Lưu nhị phu nhân cũng chẳng quan tâm đến việc đầy đọa Thất di nương, năm nay đúng lúc Lưu đại phu nhân có thai, sợ là không tiện tham gia hội ngắm đèn, mà thiếp mời của các phủ đệ cũng giống như bông tuyết bay vào hầu phủ, tuy nói là nhiều, nhưng nếu sắp xếp thiếp mời theo danh hào chỉ sợ cũng không đủ.

Dù sao bây giờ hầu phủ thật sự ở trong mắt những người giàu cũng không tính là gì, nhưng về mặt của Lưu nhị phu nhân rất hưng phấn, mong đợi mình có thể thay Lưu đại phu nhân đi bái thiếp, sẵn tiện để cho những nhà quyền quý biết mặt của Lưu Uyển Nguyệt, nếu có thể tìm được mối hôn ước tốt thì càng tốt

“Phu nhân, người xem, Điền gia đặc biệt gửi cho người một thiếp mời”

Lưu nhị phu nhân nhíu mày: “Điền gia?. Nghe nói đại thiếu gia nhà bọn họ năm nay 8 tuổi?. Cũng tương đương với tuổi của Nguyệt nhi, chỉ là địa vị của Điền gia hơi thấp một chút. Người giúp ta nhìn lại xem, xem chỗ của đại tẩu có thiếp mời nào tốt, một lát nữa người cùng ta qua đây, nếu như đại tẩu nói, ta có thể thay nàng ta đi tham dự thì không gì tốt hơn, nếu không, bên phía Điền gia chúng ta cũng có thể đi xem thử, dù sao bọn họ cũng tìm đến chúng ta trước”

Vương bà tử ở bên cạnh, trên mặt hiện lên tia trào phúng. Thật không biết tự lượng sức mình. Cho dù Lưu đại phu nhân không đi được cũng không đến phiên nàng ta đi, dù sao dòng chính thứ, vẫn có sự khác biệt, thứ những đó nhìn trúng là Hầu gia, chứ không phải là thứ đệ của Hầu gia. Nếu đại phu nhân đồng ý cho nhị phu nhân đi, thì đúng là đầu của bà đã bị lừa đá rồi, không phải là đánh mất thể diện trước mặt những nhà quyền quý kia sao?.

Chỉ có điều, những lời này, không phải lời người làm hạ nhân như bà có thể nói, hướng hồ... Bây giờ, bà đối với nhị phu nhân, người đã từng bú sữa bà lớn lên, đã lạnh tâm rồi

Sau khi Tử Mộng thấp giọng thì thầm bên tai Lưu lão phu nhân vài câu, Lưu lão phu nhân hừ lạnh một tiếng:

“Thật không biết tự lượng sức mình”

“Lão phu nhân, thật ra như thế có thể nhìn ra, lúc trước nhị tiểu thư của chúng ta đã chịu không ít cực khổ”

Lưu lão phu nhân gật đầu: “Thất di nương sao rồi?”

“Làm sao tốt được, nô tỳ nghe nói, gần như muốn mất nửa cái mạng rồi, nhưng thật đáng thương cho nhị tiểu thư của chúng ta, nô tỳ nghe Thúy nhi nói, ban đêm nhị tiểu thư thường không ngủ, còn âm thầm rơi lệ...”

“Ai, chắc đứa nhỏ này đau lòng lắm, nhưng nó lại không dám đến cầu xin ta, nhưng trong lòng lại không chịu được...Chờ đến trung thu, tìm một cái cớ đưa thất di nương đến trung thu đường bệnh đi, ít nhất cách xa những người không đáng tin cậy một chút còn có thể giữ được cái mạng”

“Lão phu nhân, người thật nhân từ”

“Nhân từ gì?. Ta chỉ lo lắng cho sức khỏe tôn nữ của ta thôi, sợ nó không chịu nổi, mấy ngày nay nó vẫn còn chép kinh thư chứ?”

“Cũng có, chỉ là...” Tử Mộng há miệng thở dốc, đáng vẻ muốn nói lại thôi làm cho Lưu lão phu nhân nhũn mày: “Sao vậy?. Người nghe ngóng được chuyện gì sao?”

“Ai, có thể là do nô tỳ suy nghĩ nhiều, chỉ là, mỗi ngày nhị tiểu thư đều dùng bút mực và giấy tuyên thành hơi nhiều, nô tỳ hoài nghi... có phải nhị tiểu thư len lén giúp đỡ Thất di nương sao chép kinh thư hay không?. Nếu đúng là sao chép Kim cương kinh, thì số lượng từ không phải là ít, sợ là...”

“Ôi, đứa nhỏ tốt như thế, làm sao ta có thể không yêu thương nó chứ”

Tử Mộng biết Lưu lão phu nhân rất yêu thích Lưu Uyển Thanh nên vội nói:

“Đúng vậy, nô tỳ cũng cảm thấy kì lạ, vì sao nhị tiểu thư lại không đến cầu xin người, ban đầu nô tỳ tưởng rằng nhị tiểu thư không dám, nhưng hiện tại xem ra là nhị tiểu thư sợ chọc giận người, sợ gây phiền phức cho người, một đứa trẻ không đến 4 tuổi, lại làm cho người ta vô cùng thương yêu”

Bên này, vẻ mặt của Lưu đại phu nhân đã không kiên nhẫn, nhưng Lưu nhị phu nhân của chúng ta lại là người không tự hiểu lấy, hoặc giả cũng có thể nói bà ta giả bộ không hiểu, mặc dù vẻ mặt của Lưu đại phu nhân đã có thể làm nước đóng thành băng, nhưng Lưu nhị phu nhân vẫn tươi cười đầy mặt, đáng vẻ như, ta cũng vì suy nghĩ cho người, suy nghĩ cho toàn bộ Hầu phủ này, nếu như người không đồng ý, là do bụng dạ người hẹp hòi, không muốn cho Hầu phủ được tốt

“Đại tẩu, việc này tẩu thấy ta nói như thế nào?. Nếu như tẩu quyết tâm kiên định, ta làm việc tẩu còn không yên tâm sao?. Huống chi, việc này liên quan đến thể diện của toàn bộ Hầu phủ, không phải ta khoe khoang, Nguyệt nhi là một đứa nhỏ rất hiểu tri lễ, tuyệt đối đối đối sẽ không làm cho chúng ta mất mặt”

Lưu đại phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Nguyệt nhi có biết lễ nghĩa hay không? . Vài năm nay ta cũng nhìn thấy được, Cho dù cấp bậc lễ nghĩa của nó tốt thì sao?. Nhưng ta nghe nói đệ muội đã nhận được bái thiếp của Điền gia, chỉ sợ sẽ làm chậm trễ thời gian của muội”

Lưu nhị phu nhân mím môi, vẻ mặt hơi cứng nhắc một chút nhưng sau đó lại cười tươi như hoa, trong lòng cũng hừ lạnh nói, thế tử Lộ vương năm nay mới 12 tuổi, tuổi còn nhỏ nhưng đã là một thiếu niên văn võ song toàn, trong vương phủ cũng không có thứ đệ, chỉ có hai thứ muội do thị thiếp sinh ra, dựa vào Nguyệt nhi của ta, tuy rằng không có khả năng làm vương phi, nhưng trắc phi cũng không thành vấn đề, chờ đến khi đó, Hầu phủ có là gì, ta mới thực sự là hoàng thân quốc thích. Đến lúc đó ta không tin người không đến cầu xin ta. Bây giờ ta cầu xin người, cho người châm chọc vài câu thì có là gì?

“Chị dâu, cũng giống như tẩu nói, ta làm sao có thể để Điền gia làm lỡ đại sự của Hầu phủ, cho nên thiếp mời của Lộ vương phủ...”

Khóe miệng của Lưu đại phu nhân nhẹ nhàng cong lên, sau đó cầm lấy chén trà trên bàn thổi thổi, rồi nhấp một ngụm nhỏ, vẻ mặt thanh thoi, không chút để ý nói với Lưu nhị phu nhân:

“Người về đi”

“Gì?. Trở về?. Tẩu tử, tẩu đang nói đùa với ta sao?. Cái kia chính là thiếp mời của vương phủ a, ta làm sao có thể trở về?. Cho dù tẩu đi không được thì cũng nên để ta đi. Nếu không, không phải tẩu không để tương lai của Hầu phủ ở trong lòng sao?”

Lúc này, Rầm một tiếng, Lưu đại phu nhân đã đặt mạnh chén trà xuống mặt bàn, cả giận nói: “Nhị đệ muội người đang chỉ trích ta sao?”

Lưu nhị phu nhân cũng tức giận đầy mình, ko ngờ mình đến đây, nói chuyện, cười nói với nàng ta, a dua nịnh nọt, chỉ thiếu chút nữa chưa quỳ xuống hành đại lễ với nàng ta, nhưng nàng ta vẫn không tiếp nhận còn trực tiếp tát nước vào mặt mình. Vì muốn lấy được thiếp mời, mặc dù hơi bất mãn trong lòng nên có nói vài câu quá phận, nhưng mà nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của Lưu đại phu nhân, bà mới lấy lại tinh thần, trên mặt xuất hiện vẻ xanh xao, ấp a ấp úng nói:

“Như, như.... Tẩu tử nói đấy thôi.... Ta cũng vì lo lắng cho thể diện của Hầu phủ cho nên mới sốt ruột.... Chị dâu, không phải ta nói.... Tẩu....”

“Ta thì như thế nào?. Hừ”

Cho dù Lưu đại phu nhân lòng dạ tốt cũng bị Lưu nhị phu nhân chọc cho tức giận, hơn nữa bản thân bà còn đang mang thai, cho nên tính tình cũng nóng nảy hơi ngày thường rất nhiều, làm sao còn để ý đến chi thứ hai?. Trực tiếp giận dữ mắng Lưu nhị phu nhân:

“Đừng nghĩ ta cho người chút mặt mũi thì người cứ tiếp tục làm càn, người không nghĩ xem phân lượng của mình bao nhiêu?. Bấy giờ nếu như nhị đệ trở về nói chuyện này, ta cũng xem như đệ ấy không hiểu chuyện, nhưng người lại là con vợ lớn của quan phủ, chẳng lẽ từ xưa đến nay, khác biệt giữa dòng chính và dòng thứ người còn không biết sao?. Nghe nói nhà mẹ đẻ của người cũng không thiếu thứ đệ, thứ muội, Chẳng lẽ người đã quên, nhị đệ chỉ là thứ tử thôi sao?.

Năm đó, là nương nhân từ giữ các người ở lại Hầu phủ, bởi vì niệm tình xưa, thì các người đã thật sự xem mình là chủ nhân của Hầu phủ sao?. Hầu gia của chúng tôi chưa chết. và lại ta vẫn còn sống, chỗ nào đến lượt người thay thế hầu phủ lớn như vậy tham gia hội ngắm đèn?. Người không sợ giảm thọ sao?. Nói ra những lời này, người không sợ cán trúng đầu lưỡi của mình sao?.

Thật không biết tự lượng sức mình, nể mặt nhị đệ, ta vốn muốn cho người chút mặt mũi, nhưng hôm nay, ta nghĩ không cần thiết nữa, còn bên phía nhị đệ, ta sẽ nói chuyện với đệ ấy, dù sao cũng có câu tục ngữ: Trưởng tẩu như mẹ! Nương cũng lớn tuổi rồi, có một số chuyện cũng không muốn nói rõ ra mặt, nhưng hôm nay người càng ngày càng không có phép tắc, sớm biết như vậy, lúc đó ta thà cưới cho nhị đệ một thứ xuất cũng không rước một người con vợ lớn nhưng lại không biết quy củ, không hiểu chuyện như người”

Về mặt của Lưu nhị phu nhân trắng bệch, ai có thể ngờ, Lưu đại phu nhân không cho bà chút thể diện nào, ở trước mặt nhiều hạ nhân như vậy lại mắng bà xối xả, dĩ nhiên Lưu nhị phu nhân cũng biết tương lai mình ở Hầu phủ cũng không có quyền hành gì, ngay cả những hạ nhân có máu mặt cũng muốn bò lên đầu mình, ...Trong mắt lộ ra một tia ngoan lệ, cũng may Lưu nhị phu nhân còn có chút đầu óc, không dám chống đối lại Lưu đại phu nhân, chỉ cúi đầu chịu giáo huấn

Bên này, Lưu đại phu nhân nói hết những lời giấu trong lòng mình, tất nhiên hết sức thoải mái, nhưng sau khi vui vẻ qua đi cũng phản ứng kịp, biết mình nói cũng có phần quá đáng, sợ là sẽ náo loạn đến chỗ nương, cũng không tốt, nhìn Lưu nhị phu nhân cũng không dám phản bác, ngoan ngoãn nghe giáo huấn, thì đúng là bà đã trút hết giận. nếu như còn không biết tự hiểu, thì đúng là tự làm mất mặt mình, con người xoay xoay, sau đó lập tức che bụng còn chưa lộ ra của mình:

“Ôi”

Nha đầu, bà tử bên người vội vàng tiến lên đỡ Lưu đại phu nhân, nữ nhân mang thai 3 tháng đầu rất quan trọng, có một số người, ngồi một chút sẽ cảm thấy mỏi lưng, hoặc là nhảy mũi cũng có thể sinh non.... Huống chi lúc này Lưu đại phu nhân lại tức giận, cho nên tất cả mọi người đều rất hoảng loạn....Có người đi mời lão phu nhân... Có người đi mời đại phu...Lúc này mọi người đều quên mất Lưu nhị phu nhân còn ở đây... Lưu nhị phu nhân cũng cảm thấy sợ... Nếu như cái thai trong bụng nàng ta có mệnh hệ gì, sợ bản thân sẽ gánh không nổi, kết quả tệ nhất chính là bị hưu!

Tại sao mình lại hành động ngu như vậy?. Hành động lại không có suy nghĩ?. Hừ, đều do con tiện thiếp và con tiện chủng kia gây nên, nếu không phải tại bọn họ, mình cũng không lo lắng cho địa vị của Nguyệt nhi ở Hầu phủ, cũng sẽ không đến đây để chịu ủy khuất và nhục nhã như thế. Hừ, Thất di nương, Uyển Thanh, hai mẹ con các người, sẽ có một ngày....

11. Chương 11: Lòng Hiếu Thảo

Lưu nhị lão gia vội vàng vàng chạy tới đây, chưa nói hai lời đã trực tiếp tát nhị phu nhân một cái, ra tay quá ngoan độc làm cho Lưu nhị phu nhân ngã trên mặt đất, Lưu Uyển Thanh ở bên cạnh không khỏi rụt rụt về phía sau của Lưu lão phu nhân....

Lưu lão phu nhân híp mắt, ngoan lệ trừng mắt nhìn Lưu nhị phu nhân ngã trên mặt đất khóc lóc kêu oan: “Người còn ngại nơi này chưa đủ phiền sao?. Muốn náo loạn thì về viện của các người mà náo, các người ở đây diễn kịch cho ai xem, đừng làm cho Uyển Thanh của ta sợ hãi...”

Lưu nhị lão gia “bùm” một tiếng vội vàng quỳ gối xuống: “Mẫu thân, là nhi tử bất hiếu, hôm nay con trai nhất định phải hưu tiện phụ này, nhận lỗi với chị dâu, cầu mẫu thân tha thứ...”

Lòng lại cẩn thận nhìn ánh mắt tối tăm của Lưu đại lão gia: “Đại ca, đệ đệ... Đệ có lỗi với đại tẩu, nếu như đại tẩu có mệnh hệ gì, đệ nhất định bắt tiện phụ này đền mạng”

Lưu nhị lão gia nói ra những lời này, Lưu Uyển Thanh không khỏi thở dài, chẳng trách mọi người đều nói Lưu nhị lão gia là một người tài đức bình thường, nói ra những lời này, làm sao làm cho người ta nguôi giận, ngược lại càng khiến người ta thêm tức giận. Mặc dù mọi người đều biết, ông muốn để mọi người nguôi giận và bớt khó chịu, nhưng....

Lưu đại lão gia hừ lạnh, phất tay áo một cái, trực tiếp hỏi đại phu về tình hình của Lưu đại phu nhân, cũng không quan tâm đến Lưu nhị lão gia. Lưu lão phu nhân ở một bên thở dài nói:

“Các người về đi...Việc này ngày mai hãy tính”

Lưu nhị phu nhân nằm sấp trên mặt đất lau nước mắt, há miệng rõ ràng vẫn còn muốn nói gì đó, kể ra ủy khuất của nàng, Lưu nhị lão gia làm sao cho nàng cơ hội này, trực tiếp đi lên che miệng của nàng, nửa kéo, nửa túm, tiêu sái rời khỏi....

“Bà nội, đừng vội, đừng tức giận, đại bá mẫu sẽ không sao, muội muội cũng sẽ không sao”

Nghe thanh âm của Lưu Uyển Thanh, trên mặt của Lưu lão phu nhân nở nụ cười, sờ sờ đầu của nàng nói: “Tốt tốt, Uyển Thanh của chúng ta là tiểu phúc tinh, cháu nói gì cũng đều đúng”

Lý ma ma ở bên cạnh vì muốn giải sầu cho Lưu lão phu nhân, nên cũng phụ họa: “Đúng vậy, lão phu nhân, người cũng bị hoảng sợ một hồi rồi, để lão nô dìu ngài về nghỉ ngơi trước, trời nóng như thế này, ngài lại đi tới đi lui, sợ là thân thể sẽ không chịu nổi a”

Lúc này, sau khi nói chuyện với đại phu xong, Lưu đại lão gia cũng vừa vịn ra ngoài, vội vàng nói:

“Đúng vậy a nương, trời nóng như thế này còn làm phiền ngài qua đây một chuyến, nhi tử đã hỏi đại phu rồi, Kiều Tâm cũng không có trở ngại quá lớn, chỉ là hơi động thai khí, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là có thể khỏe lại”

Vừa dứt lời, đã thấy Lưu lão phu nhân muốn đứng lên, nên vội vã tiến lên hai bước cùng với Lý ma ma dìu bà

Lưu lão phu nhân khoát tay áo: “Được rồi, được rồi, đừng nói những lời dễ nghe như thế với lão thái bà ta, ta không tận mắt nhìn thấy làm sao có thể an tâm, cháu nội của ta, con dâu của ta, con đỡ ta vào xem xem”

Lưu Uyển Thanh đi theo Lưu lão phu nhân vào phòng của Lưu đại phu nhân, thấy bà đang nằm lệch ở trên giường, hơi nhắm mắt lại, sắc mặt cũng không được tốt lắm, vội vàng vàng chạy qua: “Đại bá mẫu, người đã khỏe hơn chút nào chưa?” Sau đó nhẹ nhàng nắm lấy tay của bà

Nàng đặt tay ở trên bụng còn chưa lộ ra của Lưu đại phu nhân: “Thanh Thanh thối thối cho đại bá mẫu và muội muội, sau khi thối thối sẽ không đau nữa”

Lưu đại phu nhân vốn đang giả bộ, đâu có đau?. Nhưng nhìn dáng vẻ quan tâm của cô bé con trước mặt, thì trong lòng hết sức vui mừng, hy vọng, mình có thể sinh ra một đứa bé dễ thương như vậy, sờ sờ đầu của Lưu Uyển Thanh nói:

“Ngoan, có con ở đây, đại bá mẫu không đau”

“Nhìn sắc mặt của con kém như vậy, còn nói những lời thẫu tình đạt lý nữa”

Lúc này Lưu đại phu nhân mới chú ý đến Lưu lão phu nhân ở phía sau, bà vội vàng giãy giụa muốn ngồi dậy, nhưng Lưu lão phu nhân làm sao cho phép:

“Các người không có mắt sao?. Còn không mau đến đỡ phu nhân các người nằm xuống”

Lại bước thêm vài bước đến trước giường của Lưu đại phu nhân, Tử Mộng rất hiểu ý mà đi lấy cho bà một cái ghế dựa, Lưu lão phu nhân thuận thế ngồi xuống, sau đó ôm Lưu Uyển Thanh vào trong ngực, vươn tay nắm tay của Lưu đại phu nhân nói:

“Đã là lúc nào rồi, con còn chú ý đến những nghi thức xã giao như thế?. Làm cho thân thể chịu nổi?. Cũng không thể tự mình chịu đựng, phải bảo Tuấn nhi gọi đại phu đến khám bệnh cho con chứ”

Lưu đại phu nhân vội vàng nói: “Chỉ là hơi động thai khí, đại phu đã nói cũng không có trở ngại gì, đã làm phiền nương phải qua đây một chuyến, con dâu làm sao gánh vác nổi”

“Con là con dâu của ta. Bây giờ còn là phụ nữ có thai, hôm nay xảy ra chuyện, nương không đến thăm con sao được, cho dù các con nói không sao, nhưng mà không tận mắt nhìn thấy, ta cũng không yên tâm”

Nói đến đây bà lại thở dài: “Thật không biết đã tạo nghiệt gì, lại gặp phải gia đình của lão nhị, nhìn lại mấy năm nay....Cũng đã để con chịu không ít ủy khuất rồi”

“Nương, xem người nói kia, con đâu có chịu ủy khuất chứ, chỉ là nương.... Không phải lòng con hẹp hòi, nhưng... nhưng...nhị đệ muội cứ tiếp tục như vậy, sớm hay muộn cũng rước lấy họa, không nói chuyện khác, nương, bây giờ Bảo nhi cũng lớn rồi, con cũng muốn vì ba huynh đệ của Bảo nhi mà suy nghĩ, Nương....”

Lưu lão phu nhân ân một tiếng: “Con vẫn nên đặt tâm trí vào thai nhi trong bụng đi, chuyện này con đừng đề cập tới nữa, nói về Bảo nhi, ta sẽ suy nghĩ cẩn thận, nhà mẹ đẻ của con bên kia cũng có gửi thư đến, hỏi là Tiết trung thu sắp đến rồi, con có thể về bên đấy không?. Quý nhi, Phúc nhi cũng gần nửa năm chưa trở lại rồi.... Ôi, ta đã già rồi, già rồi, thật sự không thể rời xa con cháu”

Lưu đại lão gia đứng một bên cũng nói: “Nương, Phúc Nhi, Quý nhi ngày mai hoặc ngày mốt là đến nơi rồi, đương nhiên sẽ về trước tiết Trung thu, nhị tử đã cho người đi đón, bên phía Bảo nhi người cũng yên tâm, hai ngày nữa tàu cũng cập bến rồi”

Lưu đại phu nhân cũng vội vàng gạt đầu:

“Nương, nói đến Bảo nhi, trong lòng con dâu cũng hết sức cảm kích, lúc trước con cầu xin người để Bảo nhi đến Tô Châu phụ giúp nương con, vốn là không nên, con dâu biết người rất thương con dâu, mặc dù không nở nhưng cũng đồng ý với con dâu, lần này Bảo nhi trở về, sẽ không đi Tô Châu nữa, mà sẽ ở lại làm bạn với nương”

“Xem con nói kia, nhà mẹ đẻ của con xảy ra chuyện, chúng ta là thông gia đương nhiên phải giúp đỡ, huống chi Bảo nhi phải đi hiếu thuận với bà ngoại của hắn, cũng là điều hắn nên làm, chỉ là tuổi của Bảo nhi còn nhỏ, không biết hơn nửa năm không gặp, nó còn nhận ra ta không?”

Lưu đại phu nhân nghĩ như thế nào, cũng không ngờ trọng tâm câu chuyện lại dời sang người Bảo nhi, trông mắt lưu chuyển, vội vàng giơ tay xoa xoa trán.... Lưu Uyển Thanh hiểu được một chút, nên cũng vui vẻ nhìn Lưu đại phu nhân, sau đó lộ vẻ mặt quan tâm hỏi:

“Đại bá mẫu, Thanh Thanh giúp người thổi thổi...”

Lưu lão phu nhân thấy Lưu đại phu nhân có chút không thoải mái, cũng không tiếp tục nói chuyện của Bảo nhi nữa:

“Ta đi đây, con cũng nên nghỉ ngơi cho tốt, nhìn thấy con không sao ta cũng yên tâm, chuyện của nhị phòng nương sẽ làm chủ cho con, con cứ an tâm dưỡng thai đi”

Lưu đại phu nhân lộ ra nụ cười yếu ớt: “Đa tạ nương, người đi chậm một chút...”

Sáng sớm hôm sau

Lưu nhị phu nhân và Lưu lão gia quỳ gối ở trước sảnh, nước mắt của Lưu nhị phu nhân vẫn không ngừng tuôn rơi, nhưng cũng không dám kêu khóc, sợ sẽ làm cho Lưu lão phu nhân càng thêm tức giận, mình sẽ không xong. Trong đầu vẫn không ngừng xoay chuyển, hy vọng có thể nghĩ ra một biện pháp, để Lưu lão phu nhân thu hồi quyết định trừng phạt mình

Bà cẩn thận nhìn Lưu nhị lão gia đang quỳ gối ở bên cạnh, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn ông, chỉ tiếc là Lưu nhị lão gia lúc này còn ước gì đưa Lưu nhị phu nhân càng sớm càng tốt, đừng nói đến không nhìn thấy ánh mắt cầu xin của bà, cho dù thấy ông cũng không quan tâm. Lưu nhị phu nhân cũng hiểu được, lần này không ai cứu được bà, ngẩng đầu nhìn về phía Lưu lão phu nhân:

“Mẫu thân con dâu biết sai rồi, con dâu vì Hầu phủ của chúng ta....Con dâu... Mẫu thân tha thứ cho con dâu lần này đi”

Lưu lão phu nhân hừ một tiếng: “Biết sai rồi thì tốt, lần này phải ghi nhớ cho kỹ, lúc đầu do ta quá dung túng cho các người, nuông chiều các người, bằng không cũng không gây ra chuyện buồn cười như vậy, đại ca và đại tẩu của người có phương pháp quản lý chuyện gia đình, Hầu phủ còn chưa có sập đổ, còn chưa đến phiên người xen vào, dù sao dòng chính thứ chi lễ, người là vợ cả, nhưng không biết quản giáo bản thân mình thật tốt, thì phải trừng phạt”

“Vâng, vâng, vâng...là con dâu không đúng... Nhưng... Con dâu đi rồi... Nguyệt nhi phải làm sao bây giờ?. Người hãy nể tình Nguyệt nhi mà tha thứ cho con lần này đi, sau này con dâu sẽ không dám nữa, sau này con dâu sẽ không dám nữa, sẽ nghe lời nương và đại tẩu, con dâu...”

Lưu lão phu nhân dĩ nhiên không chút kiên nhẫn, khoát tay áo nói:

“Bất kể thế nào Nguyệt nhi cũng là cháu gái của ta, người cứ yên tâm, hảo hảo đến thôn trang mà nghiên ngẫm lỗi lầm ba tháng, chờ cho thai vị của đại tẩu người ổn định, ta sẽ sai người đến thôn trang đón người hồi phủ, cứ vậy đi”

Lưu nhị phu nhân còn muốn nói gì đó, nhưng Lưu nhị lão gia đã đập đầu Lưu nhị phu nhân xuống nói:

“Nhi tử bất hiếu, sau này nhi tử cũng sẽ giống như đại ca, sẽ hảo hảo quản giáo thê tử”

“Được rồi, đi xuống đi”

“Vâng”

Lúc này Lưu nhị phu nhân cũng vô dụng đứng dậy, đi theo Lưu nhị lão gia, chỉ có đầu vẫn quay đầu lại, hy vọng Lưu lão phu nhân sẽ thu hồi mệnh lệnh, nhưng mà lần này, bà xui xẻo thật rồi

Lúc này, Lưu Uyển Thanh đang ở trong phòng sao chép kinh thư, nhìn thấy Thúy nhi chạy vào, vội vã bỏ cây bút trong tay xuống:

“Sao rồi?”

Thúy nhi cười nói: “Nhị tiểu thư có thể trút giận được rồi, nhị phu nhân đã bị lão phu nhân phạt đến thôn trang bế quan tự ngẫm rồi”

Lưu Uyển Thanh ân một tiếng, Thúy nhi thấy nàng không biểu hiện vui mừng, nghi hoặc nhíu mày nói:

“Nhị tiểu thư, người không vui sao?. Trước đây, nhị phu nhân thường xuyên khi dễ người, hơn nữa nhị phu nhân bị đưa đến thôn trang, bên phía Thất di nương cũng không cần lo lắng, cũng không cần mỗi lần phải sao giúp kinh thư giúp Thất di nương nữa”

“Cho dù bà đối với ta không tốt, nhưng dù sao cũng là mẹ cả của ta, làm con không thể bất hiếu với cha mẹ, nếu không sẽ không có lòng hiếu thảo, đứa nhỏ không có lòng hiếu thảo sẽ không được người ta yêu thương, nếu như ta vui vẻ, bà nội và đại bá mẫu sẽ không thích ta, cho nên ta không thể cao hứng được”

Nói đến đây, trên mặt nàng hiện lên chút ủy khuất, cúi đầu...

Lúc này, Thúy nhi chưa chú ý đến, phía trước cửa sổ, có bóng người đi qua....

12. Chương 12: Ra Cửa

Sau khi Tử Mộng nói vài câu bên tai lão phu nhân, thì nhỏ giọng lui xuống, Lưu lão phu nhân thở dài nói:

“Tính tình của đứa nhỏ này thật giống với Cẩm nhi a, làm cho người ta đau lòng”

Lý ma ma ở bên cạnh cũng không có nhiều lời, chỉ thở dài một tiếng, cũng không biết hiện giờ Cẩm tiểu thư thế nào rồi?. Minh cũng nhìn con bé lớn lên từ nhỏ, rõ là tạo hóa trêu người a, chỉ có điều, cũng thật kỳ lạ, Thanh nhi càng lớn càng giống Cẩm nhi, nhưng mà không biết sau này...Xin phật tổ phù hộ, hy vọng Thanh nhi có thể có kết cục tốt, tốt nhất là có thể ở lại kinh thành, để tiện chăm sóc a

“Lão phu nhân, ngày mai chính là trung thu rồi, còn nhị phu nhân thì xử lý thế nào ạ?”

Lưu lão phu nhân hừ một tiếng: “Lúc này, không thể để cho nàng chút thể diện nào được, sai người qua đó, tối nay sẽ đưa nàng đến thôn trang, bất kể như thế nào, vào thời gian này, phải để cho Chỉ Lan được thoải mái, nàng là phụ nữ có thai, làm sao có thể bực bội được”

Đương nhiên Lý ma ma biết, Lưu lão phu nhân đem những chuyện mới vừa phát sinh trút giận hết lên người Lưu nhị phu nhân, chỉ là Lưu nhị phu nhân cũng tự chuốc phiền phức ỉn, bà cũng không thể khuyên nhủ, mà chỉ phân phó người đi làm

Có nhà đang vui vẻ, có nhà đang buồn rầu, nhưng lúc này, Thất di nương đã vui mừng đến phát điên rồi, nếu không phải ở trên còn có lệnh của Lưu lão phu nhân, chưa xóa lệnh cấm túc cho bà. Thì bây giờ bà nhất định sẽ đến chỗ Lưu nhị phu nhân, để nhìn gương mặt làm cho người ta ghét bỏ của bà ta bây giờ méo mó vẹo vọ đến cỡ nào

Tiểu nha đầu Dương Nữu Tử bên người Thất di nương cũng là một người có kiến thức hạn hẹp, bị thất di nương lừa dối vài câu thì đã đứng trên cùng chuyển tuyến với nàng, cả ngày đến muộn, nói Thất di nương thế này, Thất di nương thế nọ, mở miệng ngậm miệng chính là nhị tiểu thư như thế nào, những nha đầu ở chung phòng với nàng cũng không nhắc nhở nàng, bởi vì nếu như nàng có bí quyết thì cũng không bị phân cho Thất di nương ngay cả nửa chủ tử cũng không bằng nô tài

“Thất di nương, lúc này ngay cả một người có kiến thức nông cạn cũng có thể nhìn thấy, nô tỳ đã nói người là một người có phúc, tiết trung thu này, lão phu nhân không để nhị phu nhân ở lại, hưởng hồ nhị phu nhân đã đắc tội đến đại phu nhân, nô tỳ nghe nói thiếu chút nữa không giữa được đứa bé. Đây chính là thù giết con, cho dù ba tháng sau nhị phu nhân có trở lại, thì cũng còn mặt mũi nào nữa”

Thất di nương vuốt ve tóc mai của mình, đáng vẻ tiểu nhân đắc chí hừ lạnh nói:

“Nàng ta cũng không tự nhìn lại mình một chút, muốn đấu với ta, cấm túc ta, bây giờ chính là báo ứng của nàng ta.Haha, ta bị cấm túc, dù gì cũng bị cấm túc trong Hầu phủ, ăn ngon, mặc đẹp, chỗ ở lại tốt, nhưng nàng ta thì sao?. Chủ mẫu thì như thế nào?. Không phải vẫn bị một câu nói của nhị phu nhân đưa đến thôn trang cấm túc sao?. Chỗ ấy cũng không phải chỗ ở dành cho người, xác định Thanh nhi nhà ta ở trước mặt lão phu nhân nói gì đó, nên Lão phu nhân đang làm chủ cho ta đó”

“Nô tỳ biết, nhị tiểu thư của chúng ta là đứa nhỏ hiếu thuận, biết người bị nhị phu nhân bắt nạt, phạt viết kinh thư, nhị tiểu thư đã vùng trộm chếp giùm người, nhị tiểu thư mới 3 tuổi đã hiểu chuyện như thế, lại mượn cơ hội để lão phu nhân trừng phạt nhị phu nhân, báo thù cho người, làm cho người được hả giận, người chờ mà hưởng phúc đi, nhưng mà nô tỳ cũng nghe nói, lão phu nhân đã xem nhị tiểu thư của chúng ta như tâm can bảo bối, nâng trên tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan a”

“Đó là điều dĩ nhiên, Thanh nhi là do ta liều mạng sinh ra, nếu như nó không làm lão phu nhân vui vẻ, lão phu nhân cũng không ngần ngại giúp đỡ ta để trừng phạt con mụ kia”

Con người của Dương Nữu Tử xoay xoay, nàng ta tiến đến trước mặt Thất di nương, nhỏ giọng nói: “Thất di nương, nô tỳ có chuyện này muốn nói, nếu như chuyện cứ tiếp tục nghiêm trọng như vậy, có phải lão phu nhân sẽ ra quyết định, ngưng nhị phu nhân, sau đó người...Nếu như nhị tiểu thư của chúng ta ở bên cạnh

lão phu nhân nói tốt vài lời, nô tỳ nghĩ không phải không có khả năng, đến lúc đó... để cho nhóm cậu nô tài không hiểu tôn ti đó khó chịu sao?”

Thất di nương nghe xong, hai mắt sáng ngời, tròn mắt xoay xoay, khóe miệng đã cong lên, vỗ vỗ tay của Dương Nữu Tử nói: “Ta biết lòng trung thành của ngươi, cũng biết ngươi đã chịu không ít ủy khuất, nếu như thực có ngày đó, nếu như thật có ngày này, những người đó ta nhất định sẽ giao cho ngươi xử lý”

Dương Nữu Tử vừa nghe, đương nhiên vui vẻ nói: “Cho dù nô tỳ có chết vì người, cũng không do dự”

Phong ba nhỏ ở trong Hầu phủ, vì chuyện ba vị thiếu gia hồi phủ cũng “tan thành mây khói” Dù sao chuyện xảy ra với nhị phòng có ai sẽ để ý?. Chủ tử chân chính của Hầu phủ chính là con cháu dòng chính, sau khi Lưu Uyển Thanh trọng sinh cũng nhìn thấy ba đứa cháu đích tôn của dòng chính là đại ca Lưu Nhân Quý, nhị ca Lưu Nhân Phúc và tam đệ Lưu Nhân Bảo, kiếp trước lúc này sợ là nàng vẫn còn ở trên giường dưỡng bệnh, do nàng làm sai cho nên bị cấm không được ra khỏi viện

Nhìn đại ca, nhị ca đối với mình khách khí hữu lễ, Bảo nhi còn vô cùng ngọt ngào gọi mình là nhị tỷ, cảnh chân thật như thế, giống như một giấc chiêm bao...

Lưu Nhân Quý dặn dò thư đồng bên người, đưa sách cho Lưu Uyển Thanh nói: “Ta trở về vội vàng quá nên cũng không kịp chuẩn bị lễ vật tốt uội, sách này muội cứ mang về đọc thử xem, ta nghe nương nói, qua lễ trung thu, sẽ mời sư phó đến dạy học uội, mình biết chữ có sách đọc cũng có thể giải sầu”

Lưu Uyển Thanh nhìn thoáng qua Lưu lão phu nhân, thấy bà gật đầu nên cười cười tiếp nhận, trong lòng lại cân nhắc, món quà này chắc chuẩn bị cho Bảo nhi, nhưng mình lại nhất được tiện nghi, cho nên nàng mỉm cười ngọt ngào nhìn Lưu Nhân Quý:

“Cảm ơn đại ca, Thanh Thanh rất thích”

“Thanh Thanh, sách này không có ý nghĩa đâu, lát nữa nhị ca mang muội ra ngoài xem hoa đăng, như thế nào?”

Tính tình của Lưu Nhân Phúc rất khác so với sự trầm ổn của Lưu Nhân Quý, hẳn cực kì lanh lợi, hẳn vừa trở về đã nghe nương nói nhị phòng luôn ức hiếp thứ xuất muội muội này của mình, làm nương rất đau lòng, người ở trong lòng nương, đương nhiên hẳn cũng muốn chăm sóc thật tốt

Lưu Uyển Thanh nói được, nhưng trên mặt cũng lộ ra thần sắc mong chờ, Lưu lão phu nhân cười, chỉ chỉ cái trán của Lưu Nhân Phúc: “Cháu xem, mới hơn nửa năm không thấy, đáng vẻ quả thật trở nên nho nhã hơn, ta còn đang cân nhắc lão sư dạy dỗ cháu thật tốt, nhưng vừa mới mở miệng thì đúng là đã lộ bộ mặt thật, tính tình giống con khỉ như thế này, không biết đã bị sư phụ đánh bao nhiêu roi rồi

Cháu a, một mình cháu nghịch ngợm được rồi, còn muốn kéo muội muội cháu theo, nhưng mà không thể dạy hư muội muội của cháu”

Dù sao Lưu Nhân Phúc cũng mới 7 tuổi, nhìn thấy Lưu lão phu nhân nói mình như thế trước mặt mọi người, trên mặt cũng ửng đỏ, bồng chốc bỏ nhào vào trong lòng bà, chán ngán nói:

“Bà nội thật là bất công, cháu có như vậy đâu mà người lại nói như vậy, bây giờ bà nội có nhị muội muội rồi, không còn thích đứa cháu trai này nữa phải không?. Nếu như vậy, cháu sẽ khóc nhè”

Lưu đại lão gia ngồi ở phía dưới, thấy con trai như vậy thì xụ mặt nói: “Còn ra dáng vẻ gì nữa, còn không mau đứng lên, con làm như con còn là một đứa con nít vậy, xem ra nửa năm nay con học cũng không có chút tiến bộ nào”

Lưu Nhân Phúc vẫn rất sợ Lưu đại lão gia, nên lập tức đứng dậy khỏi người của Lưu lão phu nhân, nhìn về phía Lưu Uyển Thanh, vui vẻ thề lười với nàng một cái, Lưu lão phu nhân thấy vậy liếc mắt nhìn Lưu đại lão gia nói: “Đứa trẻ này vừa mới trở về, thân thiết với nương một chút thì có làm sao, con thật quá đáng, có người làm cha nào như con không, nhi tử trở về cũng không vui vẻ một chút”

Lưu đại lão gia đương nhiên không dám ngỗ nghịch với Lưu lão phu nhân, nhưng vẫn đứng lên nói: “Nương, người đúng là không biết rồi, tiểu tử này ở thư viện hơn nửa năm, gây ra không ít chuyện, theo người ta đánh nhau, học hành cũng không xong, không thể tiếp tục nuôi dưỡng nữa được”

“Được rồi, được rồi, lão thái bà ta đã già rồi, không hiểu những gì mà con nói, Phúc nhi của chúng ta rất thông minh, chờ lớn lên tất nhiên là sẽ biết tiến bộ thôi, bây giờ không thể răn dạy nó, chúng ở không được mấy ngày là phải trở về rồi, đến cuối năm mới mới có thể nhìn thấy chúng, ta thương cháu của ta còn không kịp, còn có thời gian để cho con răn dạy sao?”

Thấy Lưu lão phu nhân đã che chở như vậy, Lưu đại lão gia cũng không trách mắng Lưu Nhân Phúc nữa, đành phải thở dài, Lưu Nhân Phúc tìm đến chỗ dựa, một câu: Bà nội, cháu rất nhớ bà, một câu: Bà nội, bà phải chú ý sức khỏe đó, làm cho Lưu lão phu nhân và Lưu đại phu nhân cầm khăn che miệng cười, nhìn Lưu đại lão gia, hôm qua còn chỉ vào mũi trách nằng là lòng dạ đàn bà, nhưng bây giờ nương cũng nói vậy, không phải ông cũng ngoan ngoan nghe lời sao

Bởi Lưu Nhân Phúc đeo bám dai dẳng, nên Lưu lão phu nhân đành mở miệng đồng ý cho hần mang Uyển Thanh ra ngoài xem đèn lồng, lại nhìn về phía ánh mắt chờ đợi của Lưu Uyển Nguyệt đang ngồi ở cuối cùng, tuy rằng không thích nằng cho lắm, nhưng dù sao nó cũng là dòng chính của nhị phòng, mình cũng không muốn làm cho nó cảm thấy Thanh nhi hơn nó nhiều lắm, sẽ bị người ta đàm tiếu nói Hầu phủ không phân biệt dòng chính thứ, cho nên mở miệng nói với Lưu Nhân Phúc:

“Mang đại muội của người cùng đi luôn”

Lưu Nhân Phúc đưa mắt nhìn Lưu Uyển Nguyệt, người khác không biết, nhưng hần làm sao không biết, đại muội cũng không giống như bề ngoài của nằng, nhìn như mềm mại, vô hại, đầu năm, lúc hần còn chưa đến thư viện, nhiều lần đã nhìn thấy nằng khi dễ nhị muội, chỉ là khi đó, nương không hy vọng mình quá thân cận với nhị phòng, cho nên mình cũng không muốn quan tâm, nhưng hôm nay nhìn nương yêu mến nhị muội như con gái ruột của mình, thì mình cũng không thể để cho đại muội ức hiếp nhị muội

Huống chi vừa rồi, hần mới phát hiện, nhị muội là một cô bé rất dễ thương, nên không đợi đại muội vui mừng thì hần đã mở miệng nói:

“Một mình cháu làm sao có thể chăm sóc 2 người?”

Lưu Uyển Nguyệt nghe Lưu Nhân Phúc nói như vậy thì vẻ mặt thất vọng, lại mạnh mẽ trừng mắt nhìn Lưu Uyển Thanh, đều là tại con tiểu tiện chủng này, bây giờ nằng ta đã hưởng hết những thứ vốn thuộc về mình, rõ ràng mình mới là con vợ cả, dựa vào cái gì, nằng ta chỉ là một thứ xuất hèn mọn lại có thể được mọi người yêu mến?. Tất cả mọi người không có mắt sao?. Ngay cả nhị ca vừa mới về cũng thế

“Dựa vào một mình cháu chiếu cố, ta cũng không yên tâm cho cháu đưa người ra ngoài, dĩ nhiên có bà tử, gã sai vặt đi theo, chỉ cần đừng giỡn nhiều quá là được”

Lưu Nhân Phúc thấy Lưu lão phu nhân nói như vậy cũng không tình nguyện đồng ý

Lưu đại phu nhân cũng không hy vọng bọn họ ra ngoài, dù sao bên ngoài hội đèn lồng cũng có rất nhiều người, huống hồ Thanh nhi chỉ mới 3 tuổi, đi thời gian dài sợ là không ổn, nhưng thấy lão phu nhân đã đồng ý nên chỉ đành dẫn dò Lưu Nhân Phúc bảo hần không mang muội muội chen lách chỗ đông người, không cho cái này.... Không cho cái nọ...

“Được rồi nương, bà nội đã cho con mang một nửa nô tài trong phủ ra ngoài rồi người còn không yên tâm cái gì, cứ tiếp tục dặn dò như vậy, sợ là đến trời sáng mất”

Lưu đại lão gia vốn muốn nói: Sao con lại dám nói chuyện với nương con như vậy, không được đi, nhưng vừa mới há mồm chỉ thấy Lưu lão phu nhân ho khan một tiếng, bị nương mình trừng mắt, mình không nói, lúc này Lưu đại phu nhân cũng vỗ đầu Lưu Nhân Phú

“Xem con sốt ruột kìa, được rồi, được rồi, đi thôi”

13. Chương 13: Hội Đèn Lồng

“Thật là phiền phức, đi thay quần áo cũng lâu như vậy”

Bởi vì cảm thấy phiền phức khi phải chờ đợi lâu, Lưu Nhân Phú nhỏ giọng lẩm bẩm, Lưu Uyển Thanh nhu thuận đứng ở bên cạnh hắn, trong lòng không khỏi cười nói, ban nãy lúc còn ở trong phòng, thì biểu hiện như một người lớn, còn vỗ ngực đảm bảo ở trước mặt Lưu lão phu nhân nói, mình thật sự đã lớn rồi, sẽ rất kiên nhẫn đi chơi với muội muội, sẽ không bỏ mặc muội muội một bên mà đi chơi một mình, nhưng hôm nay nhìn xem, con nít vẫn là con nít a, tiểu tướng quân trung thành, dũng cảm trong tương lai, khi còn nhỏ thì đáng yêu như thế đấy

Nghĩ đến kiếp trước, Lưu Uyển Thanh không khỏi lộ ra vẻ mặt ưu thương, ... Tuần nhi, con mãi mãi là nỗi đau của nương... Ngẩng đầu nhìn nhìn, sau đó cúi đầu nhìn cục đá trên mặt đất, Lưu Nhân Phú mím môi, nằng nghĩ nghĩ rồi, tiến lên 2 bước kéo kéo ống tay áo của hắn

Lưu Nhân Phú hơi nhíu mi quay đầu lại, chỉ thấy nhị muội mới cao đến eo của mình, giơ bàn tay lên, trên bàn tay chỉ nhỏ bằng củ sen đang cầm một khối hoa quế đường, nhìn hắn cười ngọt ngào, còn có một lúm đồng tiền thật to, hai mắt to vụt sáng, nhìn hắn nói:

“Nhị ca ăn đi”

Trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp, nương nói không sai, nhị muội là đứa trẻ ngoan, làm cho người khác yêu thương, sau này, mình nhất định sẽ chiếu cố nàng thật tốt, bảo vệ nàng... Ủ... Không thể để cho đại muội bắt nạt nàng, nếu như tiểu muội trong bụng của nương cũng đáng yêu như vậy thì tốt biết mấy

“Ca ca không ăn, thì muội muội sẽ ăn”

Lưu Uyển Thanh vừa muốn mở miệng thì nhìn thấy một bà tử và hai nha đầu đi phía sau Lưu Uyển Nguyệt, đang chậm rãi tiêu sái đến đây... Cũng có thể hình dung là “dáng vẻ ngàn vạn” đi, như dáng vẻ như vậy xuất hiện trên người của tiểu cô nương 6, 7 tuổi quả thực có chút không phù hợp, Lưu Nhân Phú thấy vậy lại càng bất mãn, hướng chỉ hắn chỉ lớn hơn Lưu Uyển Nguyệt 1 tuổi, cũng không biết cách thu liễm biểu tình của mình, vẻ mặt không vừa lòng hiện rõ trên mặt

Lưu Uyển Nguyệt thấy vậy, thì trừng mắt liếc nhìn Lưu Uyển Thanh một cái nói:

“Có phải ngươi lại nói xấu ta trước mặt nhị ca không?”

Lưu Uyển Thanh hơi bất đắc dĩ nhìn nàng ta, không đợi nàng mở miệng, thì Lưu Nhân Phú ở một bên đã mặc kệ, vừa rồi mình còn muốn bảo vệ cho nhị muội không muốn để cho đại muội bắt nạt nàng nữa, làm sao đồng ý để Lưu Uyển Nguyệt đổ oan cho Lưu Uyển Thanh, cho nên hắn kéo tay nhỏ bé của Lưu Uyển Thanh, ừm, rất mềm, rất thoải mái, nhìn về phía Lưu Uyển Nguyệt nói:

“Muội đã làm chuyện gì xấu rồi sao?”

Lưu Uyển Nguyệt sững sờ, trên mặt vội vàng bày ra dáng vẻ đau lòng ủy khuất, thanh âm mang theo giọng nói nghẹn ngào nói:

“Nhị ca, muội có làm chuyện xấu gì đâu, huynh đừng nghe tiểu tiện... Ân muội muội nói vậy”

Lưu Nhân Phú nhướng nhướng mi nói: “Vậy à, muội không có làm chuyện xấu sao?. Vậy sao muội lại nói nhị muội của muội nói vậy?”

“A...”

Lưu Uyển Nguyệt sững sốt, mím môi, vô cùng ủy khuất, người không biết còn tưởng rằng Lưu Uyển Thanh và Lưu Nhân Phú đã làm chuyện gì đại nghịch bất đạo

“Nhị ca, vừa rồi muội đến đây, nhìn thấy vẻ mặt bất mãn của huynh, nhưng bây giờ chỉ có nàng ở chung một chỗ với huynh, những nô tài bên cạnh làm sao có lá gan nói xấu chủ tử, không phải nàng ta thì là ai..? Nhị ca, huynh rời nhà đã hơn nửa năm, huynh không biết nhị muội bây giờ thật là khủng khiếp, nàng...”

Lúc đầu, Lưu Uyển Thanh thay quần áo chậm chạp, làm lỡ không ít thời gian, bây giờ sắc trời càng ngày càng tối, lão phu nhân đã ra lệnh có thể đi chơi, nhưng chỉ trong vòng một canh giờ, không cho phép về quá muộn. Hắn đã chờ đợi đến mất kiên nhẫn làm sao còn thời gian để nghe Lưu Uyển Nguyệt kể lể ủy khuất... Trực tiếp hừ một tiếng, ngắt lời nàng, hắn nói:

“Ta không có gì không hài lòng với đại muội cả, muốn ta nói ra vì sao lúc này ta mất hứng chứ gì, cũng được, đại muội cũng biết bà nội chỉ cho ra ngoài chơi có một canh giờ, nhưng đại muội còn trở về thay y phục, lại còn chải tóc đã làm trễ không ít thời gian, ta chờ đến bức mình, cho nên mới lộ vẻ mặt bất mãn với người, không có liên quan gì đến nhị muội, vừa rồi nhị muội chỉ dứt bánh cho ta ăn thôi. Vẫn chưa nói câu nào về đại muội người. Nếu như người cảm thấy oan ức, vậy thì đừng theo chúng ta ra ngoài, mắc công bà nội lại nói ta bắt nạt người, cũng có thể lắm, nếu như người còn muốn đi chơi thì vui vẻ đi theo bọn ta là được”

Nói xong cũng không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Lưu Uyển Nguyệt, hẩn cúi đầu, vẻ lạnh nhạt trên mặt khi nói chuyện với Lưu Uyển Nguyệt đã thay đổi bằng vẻ mặt ôn nhu, hẩn nói:

“Đi, nhị muội, ca ca mang muội đi xem hoa đăng”

Lưu Uyển Thanh cười gật đầu, sau đó mặc cho Lưu Nhân Phú lôi kéo tay của mình

“...”

Đại a đầu Lê Châu bên người Lưu Uyển Nguyệt, nhìn thấy Lưu Uyển Thanh bọn họ đã đi đến cửa chính, thì nhỏ giọng gọi một tiếng, Lưu Uyển Nguyệt quay đầu lại, hung hăng trừng mắt liếc nhìn bọn họ một cái:

“Đều tại bọn cậu nò tài các người, đổi một cây lược, một bộ quần áo mà lâu như vậy, khi để mẹ ta bây giờ không có ở trong phủ, cho nên các người dám làm chậm trễ có phải không?!. Còn thất thần làm gì, nếu còn không đi, nhị ca sẽ tức giận”

Nói xong thì chạy chậm đuổi theo Lưu Uyển Thanh và Lưu Nhân Phú, muốn mở miệng mấy lần cũng chưa có cơ hội để nói chuyện với Lưu Nhân Phú, lúc này trong lòng Lưu Uyển Nguyệt càng căm ghét Lưu Uyển Thanh, nhất định là con tiểu tiện nhân kia đã nói gì đó, nếu không chỉ vì thay quần áo lâu một chút, làm sao nhị ca có thể tức giận đến như vậy

Lê Châu đi theo phía sau Lưu Uyển Nguyệt, nhìn sắc mặt nàng càng ngày càng mất hứng, trong lòng thở dài, đêm nay sẽ là một đêm không dễ chịu, đại tiểu thư tuy tuổi còn nhỏ nhưng trướng phạt bọn hạ nhân rất đáng sợ....Nghĩ đến bây giờ Cúc nhi còn đang nằm trên giường không ngồi dậy nổi, Lê Châu lại càng lo lắng, rõ ràng đã chải tóc cho đại tiểu thư xong rồi, nhưng nàng bảo tóc mai không được đẹp, phải đổi lại kiểu tóc khác, ngay cả quần áo cũng thay tới, thay lui ba bốn lần mới vừa lòng...

Lúc này còn nổi giận với mình, ai, đại tiểu thư như vậy làm sao có thể so sánh với nhị tiểu thư?!. Điểm duy nhất có thể so, chính là xuất thân của nàng, nhưng mà một người là con vợ kế, nhưng một người là con vợ lớn thì có là gì?!. Tuy rằng nhị tiểu thư là thứ nữ, nhưng được lão phu nhân yêu thương, đây chính là chỗ mà đại tiểu thư không bằng.... Tại sao mình lại xui xẻo bị phân phó đến hầu hạ con người như đại tiểu thư chứ

Theo lý thuyết không phải là cháu gái của Vương ma ma, Vương Nữ Tử sao?!. Lúc này Lê Châu đã không còn nhớ khi được phân đến hầu hạ đại tiểu thư, nàng ta đã vui sướng như thế nào

“Hoa đăng con thỏ nhỏ này thật là đẹp”

Lưu Uyển Thanh vươn ngón tay nhỏ vừa chỉ vào hoa đăng con thỏ nhỏ, vừa nói với Lưu Nhân Phú

Người bán hàng rong vừa nhìn thấy y phục của đám người Lưu Uyển Thanh liền biết là con nhà giàu, nên vội vã tươi cười nói:

“Thiếu gia, tiểu thư, chỉ cần 5 đồng tiền là có thể chơi đoán đồ đèn, nếu đoán trúng thì hoa đăng này sẽ thuộc về ngài. Ngài nhìn một chút xem, chế tác vừa khéo lại vừa tinh tế, hoa văn phía trên còn phải tốn rất nhiều tiền để mời tú tài viết lên”

“Từ phút từng giây mai phục trong lòng địch... Ân, chuẩn...”

Lưu Nhân Phú cúi đầu suy xét một phen, sau đó khước miệng nhếch lên nói:

“Là tuyệt thiết của “Thuyền Danh” phải không?”

Người bán hàng rong sững sờ, rõ ràng không ngờ chỉ là một đứa trẻ lại có thể đoán được, trong lòng cảm thấy hơi đau lòng, năm đồng tiền này đúng là không thể thu chi phí về được, nhưng ông biết quý nhân này không phải là người mình có thể đắc tội, sớm biết vậy ông nên nâng giá một chút, về mặt ông đau khổ nói:

“Thiếu gia đúng là thanh nên tài tuấn”

Nói xong, còn cười khỏ, tháo hoa đăng xuống đưa cho Lưu Uyển Thanh

Lưu Uyển Thanh nhìn về phía người bán hàng rong cười ngọt ngào, nói một tiếng cảm ơn, trong mắt đầy sao lấp lánh nhìn Lưu Nhân Phú:

“Nhị ca thật là lợi hại”

Nhìn dáng vẻ sùng bái của nhị muội mình, Lưu Nhân Phú hơi đắc ý:

“Thật ra câu này cũng rất đơn giản, chữ phía sau chữ địch còn thừa chữ Thiệt, phân ra làm 2 chữ Miểu và Chuẩn, hai chữ này còn thừa lại chữ “Tiểu và Chuy” kết hợp hai chữ đó lại thành Tước Thiệt, chờ muội lớn hơn một chút, được học chữ rồi cũng có thể đoán được”

Lưu Uyển Nguyệt ở bên cạnh bị bỏ qua thật lâu, cũng bu lại nói:

“Nhị ca huynh thật lợi hại, nhị ca muội thích lồng đèn cá chép huynh có thể giúp muội đoán được không?”

Lưu Nhân Phú nhú mày, vốn không muốn đáp ứng, nhưng dù sao nàng cũng là đại biểu muội của mình, nên không thể làm quá mức, chỉ có thể gật đầu, người bán hàng rong thấy vậy vội vàng nói:

“Lồng đèn cá chép này muốn đoán phải tốn 10 đồng tiền”

Gã sai vặt phía sau Lưu Nhân Phú rất biết tùy mặt gửi lời, ném cho người bán hàng rong 10 đồng tiền, người bán hàng rong cười hề hề nhận lấy, Lưu Nhân Phú nhìn đồ đèn: Mưa xuân liên miên, mình thê ngủ

Hắn mím môi: “Nếu ta đoán không sai, thì chỉ có một chữ Nhất”

Người bán hàng rong vội vã cười nói đúng, tuy rằng không kiếm được tiền, nhưng hoa đăng cá chép này là hoa đăng bình thường, 15 đồng tiền ngược lại vừa vặn đủ cho chi phí của 2 3 cái lồng đèn, ông cười, tháo lồng đèn xuống đưa cho Lưu Uyển Nguyệt, Lưu Uyển Nguyệt vội vàng lộ ra vẻ mặt sùng bái giống như Lưu Uyển Thanh:

“Nhị ca thật lợi hại, sau này nhất định có thể đậu trạng nguyên”

“Những thứ này đều rất đơn giản, không có gì đáng phải khoe khoang, muội thích là được rồi”

Nói xong, Lưu Nhân Phú cũng không quan tâm đến Lưu Uyển Nguyệt mà kéo Lưu Uyển Thanh đi về phía trước, Lưu Uyển Nguyệt dậm dậm chân, sau đó bước nhanh đuổi theo, vừa vặn nghe thấy Lưu Nhân Phú nói:

“Xuân, mưa liên miên không có nhật, thê một mình ngủ không có phu, đã hiểu chưa?”

Không chờ Lưu Uyển Thanh đáp lời, Lưu Uyển Nguyệt đã hừ lạnh một tiếng:

“Chỉ sợ cả tên mình nàng còn không biết viết, nhị ca hà tất phải phí nước bọt để giải thích với nàng, nói cũng như không nói, nàng cũng không nhớ được, còn làm phí thời gian”

Lưu Nhân Phú cũng lười phản ứng lại với Lưu Uyển Nguyệt, cũng không hề nói tiếp, trong lúc nhất thời Lưu Uyển Nguyệt xấu hổ, nhóm gã sai vặt, bà tử, nha hoàn phía sau muốn cười, nhưng không dám....Ai chẳng biết đại tiểu thư này là người lòng dạ hiểm độc, lại còn hẹp hòi, cũng không phải chủ tử của mình, cho nên không nên chọc hỏa thiêu thân là tốt rồi

Dọc theo đường đi, Lưu Nhân Phú mua cho Lưu Uyển Thanh rất nhiều đồ, tuy rằng không phải là thứ gì đáng sợ nhưng đều là những thứ hiếm thấy trong Hầu phủ, Lưu Uyển Nguyệt bên cạnh thấy Lưu Uyển Thanh vui vẻ như vậy, cũng chỉ cười nhạt:

“Những thứ thô thiển như thế này chỉ dành cho hạ nhân, có đáng để người vui vẻ như thế không?”

Lưu Uyển Thanh nhìn Lưu Uyển Nguyệt liếc mắt một cái, cũng không nói tiếp, thích nói như thế nào thì nói đi, dù sao ta không có tức giận, cũng không mất mặt, người là dòng chính tử, nhưng không ít lần đánh mất thể diện, tin rằng sẽ không bao lâu, sẽ truyền khắp Hầu phủ, mình cũng không muốn bị cuốn vào

Nhưng Lưu Nhân Phú lại không vừa ý, lẽ ra hẳn rất hài lòng vui vẻ để ra ngoài chơi, nhưng đại biểu muội này của hẳn không có mặt. vẫn luôn nói những lời khiến người khác chán ghét:

“Chúng ta đều là người thô thiển, làm sao có đại muội tinh quý như ngươi, được rồi, thời gian không còn sớm nữa, nếu không trở về, sợ là bà nội sẽ lo lắng”

Lưu Uyển Nguyệt nghe hẳn nói xong thì mím môi, sao nhị ca lại thế này, bây giờ vẫn luôn đứng về phía của tiểu tiện nhân này, chẳng lẽ hẳn không hiểu cái gì gọi là dòng chính thứ khác biệt sao?. Tốt xấu gì mình cũng là con vợ cả a:

“Nhị ca, ý của muội vốn không phải vậy, ý muội là...”

Không đợi Lưu Uyển Nguyệt nói xong, thì Lưu Nhân Phú đã nói với Lưu Uyển Thanh:

“Nhị muội, ra ngoài lâu như vậy có mệt không?. Có muốn nhị ca ôm muội về không?”

Ôm ta?. Lưu Uyển Thanh nhìn cánh tay nhỏ nhỏ, và đôi chân nhỏ nhỏ của Lưu Nhân Phú, thôi đi, mới là hài tử 7 tuổi, sợ là không có sức lớn như vậy, nếu như ngã sấp xuống thì lại được không bù mất. cho nên lắc đầu nói:

“Cám ơn nhị ca, muội không mệt”

Có trời mới biết, linh hồn mình không mệt, nhưng mà thân thể của một đứa trẻ 3 tuổi, đã sớm không chịu nổi, Thúy nhi ở bên cạnh rất tinh mắt, xoay người ôm lấy Lưu Uyển Thanh

Còn Lưu Uyển Nguyệt, oán hận đi phía sau bọn họ

14. Chương 14: Ngoan Độc

Trở lại Hầu phủ, Lưu Nhân Phú mang Lưu Uyển Thanh đi gặp lão phu nhân trước, Lưu Uyển Nguyệt ở phía sau dậm dậm chân, hừ một tiếng, sau đó quay đầu chạy về hướng viện của mình, Lê Châu ở phía sau vội vàng đuổi theo, thật cẩn thận nói:

“Đại tiểu thư không đi thỉnh an lão phu nhân sao?. Có thể làm lão phu nhân không vui hay không?”

Lưu Uyển Nguyệt dừng bước lại, đảo đảo con mắt nói: “Ngươi đi... Ừm, nói với bà nội, ta cảm thấy thân thể không thoải mái, nên xin phép đi ngủ sớm, đến lúc đó nếu như bà nội có hỏi nguyên nhân thì ngươi nên thông minh một chút, biểu hiện đáng vẻ giống như không dám nói, bà nội nhất định sẽ tiếp tục hỏi tiếp, cuối cùng ngươi cứ ấp a ấp úng nói với bà nội, ngươi nói thấy ta khóc lóc chạy về phòng, nếu bà nội có hỏi thì nói ta cãi nhau với nhị ca, cái gì nên nói, cái gì không nên nói ngươi biết chứ?”

Sắc mặt Lê Châu thoáng hiện ra nét khó xử, Lưu Uyển Nguyệt nhìn thấy lại hừ một tiếng, giơ chân dùng hết khí lực đạp Lê Châu một cái, tuy rằng chỉ là khí lực của một đứa bé 6 tuổi, nhưng một cước này cũng làm Lê Châu rất đau. Không khỏi ai ôi một tiếng ngồi ở trên mặt đất. Lưu Uyển Nguyệt thấy vậy thì về mặt lại càng mất hứng, chỉ vào Lê Châu nói:

“Ngươi thật là vô dụng. Kêu ngươi nói mấy câu cũng nói không được sao?. Ta đánh chết ngươi, cái đồ vô dụng”

Nói xong, thì dùng tay dậm chân đá Lê Châu, bà tử Đại Dũng Gia thấy vậy, muốn ngăn cũng không dám....

Tuổi của Lê Châu cũng không lớn chỉ mới 12 tuổi, bị một đứa trẻ 6 tuổi như Lưu Uyển Nguyệt đánh thật ra cũng không sao, cũng chỉ chịu đau da thịt một chút, cũng không phải chuyện gì lớn, nhưng ai ngờ Lưu Uyển Nguyệt càng đánh càng dùng sức, hận không thể trút hết những bất mãn cả đêm nay lên người Lê Châu, dùng tay còn chưa đã, nằng ta còn lấy móc sắt ở bên cạnh bồn hoa, mà mấy gã sai vặt thường dùng để chăm sóc hoa trong ngày thường để đánh lên người Lê Châu....

Cây móc này vừa vắn đánh trúng mặt của Lê Châu, chỉ nghe Lê Châu thét chói tai mà bà tử Đại Dững Gia bên cạnh cũng bị dọa sợ, ngồi ở trên mặt đất, Lê Châu chỉ cảm thấy má phải của mình càng nóng, càng đau, một chất lỏng ấm áp từ gò má chảy xuống trước ngực, Lưu Uyển Nguyệt cũng bị dọa, cho nên hốt ha hốt hoảng ném móc sắt trong tay, ... Xoay người chạy đi. Đại Dững Gia ngồi ở trên mặt đất, lấy lại tinh thần trước, nhìn thấy Lưu Uyển Nguyệt chạy, lại nhìn thấy Lê Châu đang bụm mặt ở bên cạnh, thì cắn cắn môi dưới, nâng nằng dậy nói:

“Đi, đi tìm lão phu nhân đi”

Lê Châu đỡ đỡ Đại Dững Gia dìu mình đi về phía viện của lão phu nhân, vừa mới đến cửa viện thì nhìn thấy Tử Mộng hốt ha hốt hoảng chạy ra, nhìn thấy bọn họ thì vội vàng nói:

“Các người làm sao vậy?”

Lê Châu trông thấy Tử Mộng thì tỉnh lại, nằng nghĩ cuộc đời mình xem như bị hủy rồi, không cần nhìn cũng biết, khuôn mặt của mình sợ là bị hủy rồi....Phịch một tiếng, quỳ gối trước mặt Tử Mộng:

“Tử Mộng tỷ tỷ, cầu xin người phát lòng từ bi nói với lão phu nhân, đừng để ta theo hầu đại tiểu thư nữa, cho dù đem nô tỳ xuống thôn trang làm việc, nô tỳ cũng vui lòng, ...Nô tỳ... Huhuhu”

Động tĩnh bên này hơi lớn, Lưu lão phu nhân được Lý mama dìu ra ngoài, dưới ánh trăng và ngọn đèn chiếu rọi, nửa khuôn mặt của Lê Châu đã bị nhiễm máu đỏ tươi, nước mắt xen lẫn vết máu chảy xuống, càng nhìn càng thấy đáng sợ, Lưu lão phu nhân tự động che lại mắt của Lưu Uyển Thanh nói:

“Mau đưa Thanh nhi về viện, đừng để cho nàng sợ hãi...”

Có vài nha đầu bà tử đến dìu Lê Châu đang lung lay sắp đổ đi rồi, còn lại mình Đại Dững Gia, bà khó khăn kể lại mọi chuyện cho Lưu lão phu nhân nghe:

“Lưu lão phu nhân, ngài là bồ tát sống a, xin ngài hãy phát lòng từ bi để nhóm nô tỳ bây giờ Lê Châu như thế, Cúc nhi còn nằm trên giường bệnh không dậy nổi, nô tỳ sợ.... nô tỳ...”

Lưu lão phu nhân càng nghe càng kinh ngạc, một đứa nhỏ mới 6 tuổi tại sao lại ngoan độc như vậy?. Nếu như lớn hơn một chút, vậy càng đáng sợ hơn rồi?. Chuyện này nếu truyền ra ngoài... Chẳng phải...

Toàn bộ Hầu phủ đều bị nước miếng nhấn chìm sao?. Đừng nói là Thanh nhi, bây giờ trong bụng Chỉ Lan còn có một bé gái, sau này muốn tìm chồng càng khó khăn hơn

Người khác có thể nói, gia đình có thể giáo dục ra một đứa con gái ngoan độc như vậy thì những chị em khác có tốt lành hơn bao nhiêu, sợ là cũng đều ngoan tuyệt giống nhau

Lúc đầu, mình không nên vì chút thanh danh tốt mà để nhị phòng ở lại trong phủ, nhưng hôm nay muốn đuổi bọn họ ra ngoài, chỉ sợ càng không dễ dàng, hẳn là một quan ngự sử, nhất định sẽ dâng sớ nói Tuấn nhi của bà đối xử không tốt với thứ đệ, đúng là mời Phật thì dễ nhưng tiền Phật thì khó a

Lưu lão phu nhân giơ tay xoa xoa mi tâm của mình...thở dài, sau đó nói với Đại Dững Gia:

“Người đứng lên trước đi, cũng đi về nghỉ ngơi đi, việc này ngày mai hãy nói tiếp”

Nói xong, bà nhìn Tử Mộng bên cạnh, Tử Mộng hiểu ý tiến lên nâng Đại Dững Gia dậy, sau đó đưa cho bà một cái túi nhỏ

“Ngày thường, ta thấy bà cũng là một người hiểu chuyện, bây giờ tại sao lại hồ đồ như vậy?. Cũng không sợ xúc phạm đến đại phu nhân?”

May là đại phu nhân đã về nghỉ ngơi trước, nếu không bà nhìn thấy vẻ mặt đầy máu của Lê Châu cũng bị dọa đến động thai khí mất. sợ là có lý cũng biến thành vô lý, cũng hay ta hay tin mà đi ra ngoài, nếu không, bà dìu Lê Châu vào trong viện, lỡ nhị tiểu thư...”

Thân mình của Đại Dững Gia ngẩn ra, sau đó vẻ mặt nghĩ lại mà sợ nói: “Đúng đúng, là ta hồ đồ... Nhưng mà, ... Người cũng nhìn thấy a, ... Lê Châu mới bấy lớn... Khuôn mặt của nó sợ là bị hủy rồi..Ta làm sao còn có thể nghĩ nhiều như vậy...Người... Làm nô tài như chúng ta, mệnh không đáng giá...”

Tử Mộng cũng thở dài theo, dù sao nàng cũng là một vị cô nương, đời này của Lê Châu xem như bị hủy rồi:

“Chuyện của Lê Châu lão phu nhân sẽ làm chủ cho nàng ta, chỉ là, bây giờ bà phải giữ kín miệng của mình, nếu để chuyện này loan truyền ra ngoài, sợ là...”

Tử Mộng giơ tay lên, làm động tác cắt cổ một chút. Trên mặt Đại Dĩnh gia thoáng tái nhợt, gật đầu nói:

“Ừ, người yên tâm, cho dù ông chồng nhà ta có hỏi, ta cũng sẽ không nói”

“Vây là tốt rồi, bây giờ bà cũng bị khiếp sợ nhiều rồi, mau về mua chút đồ ăn bà thích mà dùng, còn bên phía đại tiểu thư, mấy ngày nữa bà đừng qua đó, cứ để mọi chuyện để ta tính” Tử Mộng sau khi an ủi Đại Dĩnh Gia thì bước nhanh vào nhà

Thấy Lý ma ma đang nói chuyện của Lê Châu ở trước mặt lão phu nhân, nàng thối lui về phía bên cạnh

“Ai, thật sự là nghiệp chướng, mau đưa cho con bé 50 lượng bạc xem như an ủi nó, rồi giữ nó ở lại đây đi”

“Vẫn là ngài thiện tâm, Lê Châu như vậy, xem như trong họa được phúc, lão nô có ý như thế này, chờ con bé khỏe lại thì ban con bé cho nhị tiểu thư đi, bây giờ bên cạnh nhị tiểu thư chỉ có Thúy nhi hầu hạ, sợ là không chăm sóc cho nhị tiểu thư chu đáo, lão nô nghe nói Lê Châu là một con bé khéo tay, có thể giúp nhị tiểu thư khâu thùa, không thường ra ngoài, cũng không dẫn tới những phiền toái không cần thiết”

Lưu lão phu nhân gật đầu: “Việc này cứ quyết định vậy đi, cũng là người sáng suốt” Nói xong liếc mắt nhìn Tử Mộng một cái:

“Sao rồi?”

Tử Mộng tiến lên nằm rạp người xuống nói:

“Lão phu nhân người cứ yên tâm, Đại Dĩnh Gia là một người hiểu chuyện, không dám nói bậy đâu, chỉ là nô tỳ thấy, bà ấy ở lại chỗ đại tiểu thư không được tốt cho lắm”

Ánh mắt của lão phu nhân híp lại: “Điều đến thôn trang đi, nhanh một chút”

Trong phủ không thể chứa những nô tài xen vào việc của người khác, Lão phu nhân nghĩ

Sáng sớm hôm sau

“Mẫu thân, là con trai dạy con gái không đúng cách, bây giờ mới phát hiện Nguyệt nhi lại trở thành một đứa con gái ngoan độc như vậy, con trai thật xấu hổ a, lại làm ấu thân buồn lòng”

Lưu lão phu nhân cười lười nói những lời thừa với Lưu nhị lão gia, cho nên khoát tay nói:

“Đều do vợ của con không biết điều, ta đã lớn tuổi rồi, nếu như còn có sức khỏe, đã đưa Nguyệt nhi đến bên cạnh mà giáo dục nó rồi, nhưng hôm nay có lòng nhưng cũng vô lực, cũng may Thanh nhi là một đứa bé hiểu chuyện, không gây chuyện, những chuyện khác ta không muốn nhắc lại nữa, ta sẽ tìm 2 ma ma để nghiêm khắc dạy dỗ Nguyệt nhi, đến lúc đó con cũng không nên đau lòng mà trách người làm mẫu thân như ta ác độc”

Lưu nhị lão gia sững sờ một chút?. Mama quản giáo?. Sợ là Nguyệt nhi lại phải chịu tội rồi....

Năm đó chính mình cũng nhìn thấy ma ma tra tấn di nương, nhưng hôm nay, chỉ có ma ma quản giáo, mới có thể quản lý được Nguyệt nhi, dù sao cũng không thể để nó tiếp tục ngang ngược, nếu không sợ là sẽ hại nó....

Đêm qua, lúc ông biết được hành động của Nguyệt nhi cũng rất hoảng sợ, căn bản là không thể tin, con gái ông lại ngoan độc như vậy, Ai... Đồng chính nữ của ông, lại bị nuông chiều thành ra như vậy, cũng là do vợ lớn của mình. Hừ, cũng may lúc trước, không ôm Thanh nhi đến cho bà ta dạy dỗ, nếu không bây giờ chỉ sợ cũng thành một nha đầu không hiểu chuyện

“Mẫu thân, người suy nghĩ cho Nguyệt nhi như thế, làm sao con trai lại không biết tốt xấu chứ”

Lưu lão phu nhân thở dài: : “Con cũng đừng trách lòng mẫu thân ngoan độc, tuy rằng ma ma quản giáo rất nghiêm khắc, nhưng nếu như có thể dạy dỗ tốt cho Nguyệt nhi, bây giờ không nói, nhưng sau này không biết nó sẽ gây ra phiền phức lớn gì cho Hầu phủ, cho dù là Nguyệt nhi thì cũng phải dạy dỗ cho tốt, dù sao

tương lai nó cũng phải lấy chồng, khi đó cho dù chúng ta có lòng muốn che chở cho nó, nhưng cũng không thể làm được”

“Vâng, vâng, vẫn là mẫu thân suy nghĩ chu đáo, con trai sẽ đi thu xếp, để cho Nguyệt nhi đến ở một mình trong viện sau đó sẽ đón ma ma đến dạy cho nó”

Lưu lão phu nhân thấy Lưu nhị lão gia nói như thế, cảm thấy rất vừa lòng:

“Ta biết con thương con gái, nhưng điều này cũng vì Nguyệt nhi, vì muốn tốt cho Hầu phủ của chúng ta. Dù sao Nguyệt nhi cũng là cháu gái của ta, cũng gọi ta một tiếng bà nội, cho nên ta sẽ tìm một ma ma đứng mực đến dạy dỗ nó”

“Vâng, vâng, toàn bộ đều nghe theo sự sắp xếp của mẫu thân”

Lưu Uyển Thanh ngồi ở trên giường, miệng đang cắn quả táo mà Lưu lão phu nhân đưa cho nàng, nghe Thúy nhi nói về sắp xếp của Lưu lão phu nhân dành cho Lưu Uyển Nguyệt, trong lòng thở dài, như vậy cũng tốt

Cũng tránh cho nàng phải đề phòng nàng ta khắp nơi...Mình có thể đỡ một chút, mình không muốn tranh giành cái gì với nàng ta, chuyện năm đó, ai đúng ai sai...Chỉ sợ cho dù nói ra sự thật, mình cũng không thể đem tất cả trách nhiệm đổ cho nàng ta, cho Thất di nương, cũng tại mình không chịu nổi cảm dỗ, cho nên mình mới lựa chọn sai đường, phải gánh chịu hậu quả....

Nàng cũng không cầu phải giàu sang, phú quý cả đời, chỉ cầu không làm thiếp của người ta, bình bình đạm đạm mà sống hết cuộc đời là được rồi, bây giờ lão phu nhân yêu thương mình, chỉ cần có thể kéo dài đến khi mình lập gia đình, có thể làm thê của người ta, cho dù mẹ cả có muốn giở mảnh khốe, chỉ sợ cũng không làm được

Nhưng, nếu như các nàng không chịu buông tha ỉn, vậy cũng đừng trách mình ngoan độc.... Lưu Uyển Thanh âm thầm nắm chặt nắm tay nhỏ của mình

15. Chương 15: Ý Lại

Trung thu qua đi, hai huynh đệ Lưu Nhân Quý và Lưu Nhân Phú không qua mấy ngày đã trở lại thư viện, lúc gần đi, Lưu Nhân Phú cực kì luyến tiếc Lưu Uyển Thanh, nhị biểu muội vừa nhu thuận vừa thông minh của mình. Hắn bướng bỉnh nói không muốn đi học, trong nhà có mình ca ca đi học là đủ rồi, hắn muốn ở lại trong nhà để bảo vệ cho nhị muội, và mẫu thân...Hơn nữa, hắn muốn tận mắt nhìn thấy tiểu muội muội được sinh ra đời. Tất nhiên, kết quả cuối cùng, hắn bị Lưu đại lão gia đá một cước, đuổi đi rồi

Lúc này Lưu Nhân Phú đang rầu rĩ không vui ngồi ở trong xe ngựa, sau khi hắn thở dài hết lần này đến lần khác, thì ca ca ngồi bên cạnh vẫn cố gắng duy trì tư thế ngồi nghiêm chỉnh, nhìn thấy dáng vẻ của hắn thì nhíu mày khẽ nói:

“Mấy tháng nữa là cuối năm rồi, đến lúc đó đệ có thể gặp lại nhị muội, nhìn đệ phờ phạc ỉu xìu như vậy, đợi đến lúc đến thư viện, coi chừng tiên sinh nhìn thấy lại muốn dùng thước đánh đệ”

Lưu Nhân Phú thấy anh ruột của mình nói như vậy. Thì bướng bỉnh nói: “Dù sao bài tập tiên sinh giao, đệ không có làm bài nào cả... Không giống như đại ca....Ân, rất có khí phách, bây giờ đệ lười tha lười chơi cũng tránh không khỏi bị ăn thước, vừa hay bị đánh vài roi, có thể lười được mấy ngày, khỏi phải cầm bút luyện chữ nữa. Đệ đường đường là nam nhi, còn sợ chút đau đớn đó sao?”

Nói xong, Lưu Nhân Phú nhướn mày, cười hi hi từ trong ngực móc ra một túi tiền, quơ quơ ở trước mặt Lưu Nhân Quý, vẻ mặt khoe khoang nói:

“Đại ca, đây là túi tiền nhị muội làm cho đệ.. Ân...Tuy rằng phần lớn đều do Thúy nhi làm, nhưng mà nhị muội cũng tự tay khâu vài mũi, nhị muội nói bây giờ nàng còn nhỏ, còn chưa chính thức học nữ công, chờ nàng lớn lên một chút, có thể tự tay may xiêm y cho đệ, hừ, chờ tới lúc trở về thư viện, đệ sẽ cho tên tiểu

tử Lý gia biết mặt, tên đó không có việc gì mỗi ngày đều khoe túi hương, quạt, chân, giày.... Làm như sợ người ta không biết hắn có tí ti vậy

Hơn nữa đệ nghe Tam Bàn Tử nói, tí ti của hắn cuối năm nay sẽ gả ra ngoài, e rằng từ nay về sau không có thời gian để may đồ cho hắn nữa, sau khi trở lại, đệ sẽ cho hắn biết có muối muối cũng là một việc tốt”

Nói đến đây, Lưu Nhân Phú nhìn nhìn Lưu Nhân Quý, nhưng cũng không nhìn thấy vẻ mặt hâm mộ trên mặt y, trong lòng có chút thấy vọng, con mắt xoay xoay, chỉ sợ là ca ca không biểu hiện ra ngoài, hắc hắc. Lại dùng khuỷu tay chạm vào Lưu Nhân Quý:

“Đại ca, nhị muội ta còn nhỏ, khâu vài mũi là giỏi rồi, đợi nhị muội lớn hơn một chút cũng sẽ may cho huynh... Ca ca... huynh...”

Lưu Nhân Phú không ngờ mình còn chưa nói hết câu, chỉ thấy đại ca của mình rất có khí phách quân tử từ trong tay áo lấy ra túi tiền giống hệt cái của mình, nếu như không phải túi tiền mình còn nắm chặt trong tay, chắc chắn mình sẽ cho rằng là đại ca thừa lúc mình không để ý mà lấy mất... Nhưng, Lưu Nhân Phú không phải là đồ ngốc, nhất định là của nhị muội đưa, vốn tưởng rằng chỉ có mình mới có....Chỉ có điều giấu lại, nhị muội nhu thuận lại hiểu chuyện như thế, sẽ không làm cho đại ca đau lòng

Lưu Nhân Quý thấy Lưu Nhân Phú ngậm miệng, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên, tất xấu nói nhiều của nhị đệ hắn nói hoài không bỏ, ai có thể ngờ sau khi phát hiện nhị muội không giống như lúc trước thì càng nói nhiều hơn, chỉ duy nhất khác là lần này, bên miệng lúc nào cũng nhị muội thế này, nhị muội thế nọ...Chỉ là, khi nghĩ đến đôi mắt nàng mở to, vụt sáng, khi đưa ình túi tiền này, trong lòng Lưu Nhân Quý cũng cảm thấy ấm áp. Ân...Có một muội muội hiểu chuyện như vậy cũng tốt, so với....

Lưu Nhân Quý nhìn Lưu Nhân Phú, lại nghĩ đến Bảo nhi ở nhà hờ một chút lại mở miệng gào khóc, ân, quả nhiên có muội muội vẫn tốt hơn. Hy vọng mẫu thân của mình có thể sinh ình một muội muội. về phần đệ đệ nghịch ngợm, ừ...mình không cần a

Vừa mới trở lại thư viện, hai huynh đệ Lưu gia còn chưa đứng vững mũi chân, chỉ thấy Tam Bàn Tử Lưu Nhân Phú thường nhắc đến, đang thở hổn hển chạy đến, sao trẻ như vậy huynh mới trở lại, Không phải nói về trước hai ngày sao?. Sao bây giờ mới trở về?”

Lưu Nhân Phú cũng vội vã nói ở nhà mình có một biểu muội nhu thuận đáng yêu được người ta thương yêu, còn chuẩn bị quà cho ca ca, hắn đem mấy chuyện này ra khoe. ... Vốn tưởng rằng Tam Bàn Tử nghe xong sẽ lộ vẻ hâm mộ nếu đổi lại là lúc bình thường, Tam Bàn Tử sẽ tỏ ra nịnh nọt, lộ ra bộ mặt hâm mộ.

Nhưng hôm nay còn có một chuyện lớn hơn, tất nhiên là bất chấp nhà ai có muối muối hay không, trong nhà hắn không có đệ đệ nhưng thứ muội lại không ít, một đám con gái trông thấy mà ghét

Chỉ thấy Tam Bàn Tử túm lấy tay Lưu Nhân Phú nói: “Phúc ca, có chuyện lớn rồi, thế tử Lộ vương phủ muốn chọn một thư đồng thích hợp trong học viện của chúng ta”

Trong lòng Lưu Nhân Phú đương nhiên muội muội là lớn nhất, thế tử Lộ vương phủ là ai chứ?. Cho dù Lộ vương tự mình đến đây hắn cũng không sợ, mình lại không bám víu bọn họ, cho nên không cần nhìn sắc mặt của bọn họ, vì thế hắn không chút để ý nói:

“Chọn thì chọn, dù sao cũng không liên quan đến ta”

Bên này vừa dứt lời, thì lại truyền đến một thanh âm không hài hòa: “Trái lại, có người vẫn biết tự lượng sức mình” Chỉ thấy một thiếu niên mặc hoa phục giống hai huynh đệ Lưu Nhân Phú

Lưu Nhân Phú nhíu mày chỉ vào mặt Lý Kiện Nhân nói: “Này, xú tiểu tử người, mấy ngày không gặp, người ngứa da rồi phải không?. Có cần Lưu nhị gia ta giúp người gãi ngứa hay không?”

Lúc này Lý Kiện Nhân ngược lại không lộ ra vẻ sợ hãi, như thế hơi khác thường, dù sao ngày xưa công tử Thương thư như hắn vẫn luôn bị công tử nhà Hầu gia ức hiếp....Thậm chí còn bị đánh dã man, đương nhiên Lý đại công tử của chúng ta không bao giờ quên mỗi lần hắn đều bị bắt nạt. Nhưng lúc này, hắn không sợ, hắn sắp trở thành thư đồng của thế tử Lộ vương phủ, đến lúc đó sẽ vào hoàng cung học tập, hừ hừ, còn sợ một công tử Hầu gia nho nhỏ như người sao?

Cha mình nói, tước vị Hầu gia chỉ truyền đến đời cha của hần, sau này hần có thể làm quan, nhưng mà vẫn phải xem may mắn của hần, nếu như hần không cố gắng học hành, thì ngay cả công danh cũng không có, nếu như không may còn có thể nghèo khó, lưu lạc đầu đường xó chợ.... Trong đầu hần cứ lo tưởng tượng, Lý đại thiếu gia không hề chú ý, Lưu Nhân Phú đã nắm chặt nắm đấm đi tới phía đối diện

Bỗng nhiên, trên không thư viện truyền đến một tiếng “A” rất là thảm thiết, mọi người đều sửng sốt, sau đó lắc lắc đầu, sợ là....

Một bạn học lại bị đánh, tại sao biết người ta không thể trêu chọc, lại năm lần bảy lượt đến khiêu khích Lưu nhị thiếu gia?. Chẳng lẽ.... Có một số người nhìn thoáng qua... Ân, nhất định là có gian tình....

Lưu Nhân Quý hí híp mắt, tiến lên túm chặt Lưu Nhân Phú, cũng không liếc mắt nhìn Lý Kiến Nhân đang nằm trên mặt đất, dường như hần không phải bị đệ đệ mình đánh vậy, nói vậy cũng vì nhìn thấy cảnh này tập mãi thành quen, Lưu Nhân Quý phá lệ ra hiệu cho Tam Bàn Tử qua đây... Mặc dù Tam Bàn Tử nghi hoặc nhưng vẫn vui vui về về đi theo

Nghe xong Tam Bàn Tử tự thuật lại. Lưu Nhân Quý gật đầu:

“Nói như vậy, chuyện ai là thư đồng vẫn chưa quyết định sao?”

Tam Bàn Tử gật đầu, trên mặt hiện lên vẻ nịnh nọt nói: “Quý ca, huynh cũng biết, tuy rằng đệ cũng họ Lý, cha đệ cũng không phải là người nổi tiếng gì, Lưu Tam đệ cũng không có bản lĩnh gì, chỉ là có thể khẳng định thế tử Lộ vương muốn chọn thư đồng từ trong học viện của chúng ta, nhưng mà.... Xem ý tứ của biểu ca đệ, thì hần sẽ trở thành thư đồng của Lộ vương là chuyện chắc như đinh đóng cột rồi. Chỉ có điều, chuyện này vẫn chưa quyết định, nếu như Quý ca muốn, cũng có thể đi nói với Hầu gia một tiếng”

Lưu Nhân Quý chỉ gật đầu, cũng không nói nhiều lời, nhìn Tam Bàn Tử một cái:

“Chuyện này, bây giờ còn có những ai biết?”

Tam Bàn Tử vội vàng cam đoan nói: “Việc này đệ chỉ nói cho huynh và Phúc ca, còn biểu ca của đệ có nói cho người khác biết hay không, thì đệ cũng không rõ”

Lưu Nhân Quý ân một tiếng: “Đệ đi về trước đi, việc này đừng nói cho người khác biết”

“Ai, Quý ca, huynh yên tâm, Tam Bàn Tử đệ không phải là không có ánh mắt nhìn người”

Tiến Tam Bàn Tử đi rồi, Lưu Nhân Phú mới cau mày, tay khoát trên vai Lưu Nhân Quý nói:

“Đệ nói, đại ca, không phải huynh muốn đi làm thư đồng thật chứ?. Mặc dù mọi người đồn rằng thế tử của Lộ vương phủ là một người tài cao bắc đẩu, nhưng người thật như thế nào, chúng ta vẫn chưa nhìn thấy, nếu như chỉ là một bao cỏ, ngược lại còn làm phiền tới mình, huống chi, nếu hần là người thích gây chuyện giống như đệ, thì đại ca huynh làm thư đồng của hần, còn không biết hần sẽ phạt huynh như thế nào?”

Lưu Nhân Quý cũng hiểu, đệ đệ thật lòng quan tâm đến mình, chỉ là tình trạng Hầu phủ hiện nay ở kinh thành rất náo nhiệt, không ít người chờ ở phía sau để chê cười, chỉ có mình không chịu thua kém, dựa vào tài năng của mình mới có thể duy trì vị trí nhỏ ở kinh thành, mà trở thành thư đồng của hoàng thân quốc thích, là con đường tắt tại sao lại không chọn, huống chi tên tuổi của Lộ vương thế tử lại có chút trọng lượng, hần âm thầm nắm tay, thể hiện quyết tâm rất cao, nói về đệ ruột của mình:

“Việc này, trong lòng huynh có tính toán, đệ nên kín miệng một chút, bên phía cha cũng không được nói, nếu như có cha tham gia vào, sẽ không được hoàn mỹ”

Lưu Nhân Phú thấy dáng vẻ quyết tâm của đại ca mình, hần cũng không nói gì, nhưng vẫn chưa rõ ràng lắm

Mà Lưu Uyển Thanh bây giờ, ngoại trừ chọc lão phu nhân vui vẻ và sao chép kinh thư ra, còn có một việc rất quan trọng, chính là chơi đùa với “tiểu bá vương” Bảo nhi, mới hồi phủ được mấy ngày

Đơn giản là, Lưu Uyển Thanh nghĩ đến kiếp trước, sau khi qua Trung thu, Lưu đại phu nhân vấp ngã dẫn đến sảy thai, làm cho thân thể suy yếu, không thể sinh được nữa, chỉ có điều lúc đó, sức khỏe của nàng yếu ớt, cho nên chuyện ngày hôm đó xảy ra như thế nào, nàng cũng nhớ không rõ.

Nàng siêng đi thăm Lưu đại phu nhân một chút, tới tới lui lui, tất nhiên cũng thường nhìn thấy Bảo nhi, bộ dáng bây giờ của Bảo nhi, làm nàng nhớ đến Tuấn nhi đã bị mình hại chết, cho nên nàng thường nhẫn nại với yêu cầu vô lý mà hắn đưa ra, có thể làm được, thì nhất định cố hết sức, không thể làm được thì cố gắng dỗ Bảo nhi đến khi nào hắn bị những vật khác hấp dẫn thì thôi

Bảo nhi rất biết ý vào bộ dạng xinh xắn của mình, thanh âm dễ nghe, khiến cho tỷ tỷ thỏa mãn hết những yêu cầu của bé

Chỉ là, mấy ngày trôi qua, Lưu Uyển Thanh đã gầy đi một vòng, Lưu lão phu nhân và Lưu đại phu nhân nhìn thấy đau lòng không thôi, nhưng mà mỗi khi, con trai của mình, cháu trai của mình hai mắt đắm lệ nói muốn tỷ tỷ. thì cũng chỉ có thể dặn dò phòng bếp làm thêm nhiều đồ bổ cho Lưu Uyển Thanh An

Dù sao, Bảo nhi cũng quan trọng hơn Uyển Thanh....Huống chi nhìn Lưu Uyển Thanh chơi đùa với Bảo nhi cũng rất vui vẻ

16. Chương 16

Cuối cùng không còn cách nào khác, Lưu lão phu nhân trên mặt mặc dù không muốn nhưng vẫn sai Tử Mộng đưa Lưu Uyển Thanh đến viện của Lưu đại phu nhân ở, chứ không muốn ôm Bảo nhi qua bên đó...

Nhưng mà nhìn thấy Lưu Uyển Thanh mỗi ngày đều đến viện của Lưu đại phu nhân thỉnh an, bà cũng không từ chối, dù sao đây là cách nàng bày tỏ lòng hiếu thảo. Huống hồ con dâu của mình còn đang có thai, cũng không muốn rời xa Bảo nhi, vừa mới trở về...Chỉ là, Lưu lão phu nhân nghĩ vậy lại có chút bất mãn, lúc trước lại đưa Bảo nhi mới 1 tuổi sang nhà mẹ đẻ. Mỗi khi nghĩ đến chuyện đó, trong lòng bà lại tức giận, nhưng bây giờ chỉ có thể thuận theo nàng

Lúc này, bụng của Lưu đại phu nhân đã hơi nhô ra rồi, đã hơn 4 tháng, hận không thể dùng mắt thường mỗi ngày nhìn nó lớn dần...

“Phu nhân, nhị tiểu thư đã đến rồi”

Lưu đại phu nhân được Bạch ma ma dìu ngồi xuống, sau đó nói với Tử Nhụy:

“Ân, người mau trở về xem Thanh nhi có thiếu gì không?. Đúng rồi, dặn dò phòng bếp làm nhiều món điểm tâm nhỏ Thanh nhi thích ăn, tùy thời làm nhiều thêm một chút, còn có, dờ mấy bồn Diệp Thiên trúc quý qua đó, mùa thu này muối rất độc, nếu như bị nó cắn, sợ là sẽ bị sưng lên đấy”

“Phu nhân, người cứ yên tâm, nô tỳ đều đã chuẩn bị xong, đã dờ hai chậu diệp thiên trúc quý vào trong viện, bên trong phòng còn chuẩn bị thêm hai chậu nhỏ nữa”

Lưu đại phu nhân nghe xong thì hài lòng gật đầu: “Đã biết người là một nha đầu thông minh rồi, mấy ngày nay phải phiền người đến hầu hạ bên cạnh Thanh nhi rồi, nếu là người khác ta cũng không yên tâm”

“Vâng, nô tỳ đi trước, qua chỗ nhị tiểu thư xem xét coi còn thiếu gì không?”

Sau khi Tử Nhụy đi xuống, ánh mắt của Lưu đại phu nhân híp lại, nhìn Bạch ma ma một cái, Bạch ma ma vội vàng ra hiệu cho nha đầu và gã sai vặt trong phòng lui xuống, tự mình đóng cửa kỹ càng, nhỏ giọng nói bên tai Lưu đại phu nhân:

“Nô tỳ đã điều tra rõ ràng, gần đây nha đầu Tử Nhụy này thường xuyên lui tới mật thiết với nha đầu Tử Oánh, người có muốn nô tỳ...”

Lưu đại phu nhân dè tay Bạch ma ma xuống nói: “Nhìn kỹ nữa, lát nữa đừng để cho nàng rời khỏi tiểu viện của Thanh nhi”

Nói xong, Lưu đại phu nhân lại sờ bụng của mình, trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng nghiêm nghị:

“Chưa đến tình huống cần thiết thì cứ giữ nàng lại đi, dù sao ta cũng muốn tích chút phúc khí cho đứa con trong bụng mình”

Bạch ma ma dừng một chút : “Nhưng mà, bên phía Hầu gia?”

Khỏe miệng Lưu đại phu nhân nhếch lên, trên mặt hiện lên một tia khinh thường:

“Muốn nha đầu Thủy Linh còn không đơn giản sao?. Nếu như Hầu gia có thể cách xa tiểu viện của Kiều di nương một chút, thì có thị tẩm thêm nhiều nha đầu cũng không sao cả, chỉ tiếc một đám đều là những người không có bản lĩnh. Nha đầu Tử Oánh kia lúc đầu ta cũng thấy không tệ, nhưng bây giờ lại muốn tự lập môn hộ, cũng không nghĩ xem, mình nặng bao nhiêu?. Thật xem ta là đồ ngốc sao?”

“Những chuyện phiền lòng như thế này, người đừng suy nghĩ nhiều, lỡ tổn hại thân thể, không đáng, người yên tâm, lão nô sẽ an bày thực thỏa đáng, tuyệt đối không để xảy ra vấn đề gì”

Lưu đại phu nhân gật đầu ân một tiếng, sau đó gơ tay xoa xoa mi tâm của bản thân, nói: “Trong bụng chắc là một bé gái, mấy ngày nay ta thường dễ dàng mệt mỏi, ta phải ngủ một lúc, đến giờ thì gọi ta, đứng rồi, đừng quên dọn phòng bếp làm nhiều món mà ngày thường Thanh nhi thích ăn”

Lúc này cách chính viện của Lưu đại phu nhân gần nhất, bên trong Minh Uyển, Tử Nhụy đang chỉ huy những hạ nhân có liên quan dọn dẹp, nhưng vẫn không quên nói chuyện với Tử Mộng:

“Mộng tỷ tỷ, mấy hôm không gặp tỷ đến làm muối giặt mình đây”

Tử Mộng khẽ nhướn mày hỏi: “Lời này là có ý gì?”

Tử Nhụy cầm khăn che miệng cười nói: “Không phải muốn nói tỷ càng xinh đẹp động lòng người hơn sao?. Muội nói a, chỗ lão phu nhân nuôi người thật là khéo, muối muối thật hâm mộ tỷ”

Tử Mộng, Tử Nhụy, nghe tên liền biết 2 người vào phủ làm việc cùng thời gian, bỏ dánh hai người rất nổi trội, ăn nói khéo léo, lại biết nhìn ánh mắt để làm việc, nếu không, làm sao có chuyện một người đến hầu hạ bên cạnh lão phu nhân, người kia thì hầu hạ bên người đại phu nhân. Duy chỉ khác một chỗ, Tử Mộng là con của người hầu trong phủ, còn Tử Nhụy được Hầu phủ mua về. nên tất nhiên Tử Mộng cao hơn nàng một bậc, hai người đều nổi trội

Lúc nào cũng bị người khác đem ra so sánh, có lẽ vừa mới bắt đầu hai người không cảm thấy gì, nhưng về lâu về dài, đều tự sinh ra một chút tâm tư nhỏ, lời nói bên ngoài đều mang theo ý tứ so sánh

Ý ở ngoài lời của Tử Nhụy, Tử Mộng làm sao không hiểu?.

Lão phu nhân đối với mình như thế nào, mình còn không biết sao?. Huống hồ bây giờ đại phu nhân đang có thai, ý của lão phu nhân nàng cũng hiểu, chính là đợi thai vị của đại phu nhân ổn định sẽ đưa nàng làm nha đầu thông phòng cho Hầu gia

Mà Tử Nhụy là nha đầu bên người đại phu nhân, diện mạo của nàng đương nhiên không thể chỉ làm nha đầu bình thường, nói vậy có lẽ trong lòng cũng có mong chờ, mặc dù cuối cùng hai người cũng làm nha đầu thông phòng cho Hầu gia, nhưng nàng là do lão phu nhân quyết định đưa cho Hầu gia, nếu như nàng mang thai, cho dù chỉ sinh được một đứa con gái, cũng có thể nâng lên làm di nương, chuyện đó đã chắc như đinh đóng cột rồi. nhưng Tử Nhụy thì khác.

Nghĩ đến đây, Tử Mộng cũng lười tranh hơn thua với nàng, bây giờ mình không còn là tiểu cô nương như lúc xưa rồi, cũng không còn tính tranh thiết hơn của nữ hài, cần gì phải phí vô mồm với nàng?

“Vẫn là ánh mắt của muội muội tốt, muội khen ta như vậy, làm cho tỷ tỷ cảm thấy thật xấu hổ, được rồi, nếu có thời gian, ta sẽ cùng ôn chuyện với muội muội, bây giờ bên chỗ lão phu nhân còn có việc”

Đối với lời nói không nóng không lạnh của nàng ta, trong lòng Tử Nhụy cũng cảm thấy khó chịu, bên lão phu nhân còn có việc sao?. Hừ, có lão phu nhân làm chỗ dựa thì sao?. Bà ấy cũng không thể thò tay đến phòng của con trai, buộc hẳn phải ngủ với ai

“Những câu muội muội nói đều là lời thật lòng, tỷ tỷ cũng không thể không cho là thật, biết tỷ tỷ bận rộn nhiều việc để muội tiễn tỷ ra ngoài”

“Không cần, muối muối tốt, muối muối nên dành nhiều tâm tư hơn để hầu hạ nhị tiểu thư, về những sở thích của nhị tiểu thư, muối có thể hỏi Thúy nhi là được, đừng nên chậm trễ”

“Muối muối đa tạ tỷ tỷ đã nhắc nhở, nhị tiểu thư là cháu gái của lão phu nhân, đại phu nhân cũng dặn dò muối nhiều thứ rồi, muối muối không dám chậm trễ”

“Vậy thì được, trở về làm việc của muối đi, đừng tiền nữa”

Tử Nhụy nắm chặt khăn trong tay nhìn theo bóng lưng của Tử Mộng, trong lòng hừ lạnh một tiếng, đều là hạ nhân với nhau, dựa vào cái gì người lại ra dáng cao cao tại thượng?. Hừ, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày...

Nàng dậm dậm chân, đi vào trong viện, vừa nhìn thấy Thúy nhi bưng chậu nước đi ra, nàng tiến lên hỏi:

“Nhị tiểu thư đã thức dậy sao?”

Thúy nhi gật đầu: “Bình thường, nhị tiểu thư ngủ trưa rất ít”

Tử Nhụy không để lại dấu vết đánh giá Thúy nhi từ trên xuống dưới, toàn thân nàng mặc vải gấm, còn mặc cao cấp hơn so với mình là nha hoàn nhất đẳng, những người hầu hạ bên cạnh lão phu nhân, chỉ là hạ nhân thôi đã mặc đẹp như vậy, dựa vào cái gì?.

Cho dù Tử Oánh được Hầu gia sủng ái mấy ngày cũng không thể mặc đẹp như vậy, trong lòng nàng lại nổi lên oán hận, những quần áo đẹp này làm sao xứng ột nha hoàn nhị đẳng như Thúy nhi mặc?

Còn đi qua đi lại ở trước mặt mình?. Quả thực là không biết gì hết, nàng ta tưởng rằng, cả đời này có thể dựa vào một thứ xuất như nhị tiểu thư sao?. Lão phu nhân sợ là chỉ cao hứng nhất thời, chờ bà phai nhạt rồi, thì các người sẽ biết thế nào là đau khổ?

Thúy nhi cũng không sợ Tử Nhụy như lúc trước, thấy nàng không nói gì khác thì cúi người nói:

“Tử Nhụy tỷ tỷ, ta còn phải múc nước cho nhị tiểu thư”

“Ta cũng không có ý muốn ngăn ngại, chẳng qua là Thúy nhi muối muối, bên cạnh nhị tiểu thư không có nha đầu thô sử sao?. Tại sao việc nặng như múc nước lại giao uội muối làm?. Có muốn ta phải hai nha đầu thô sử đến đây để làm giúp muối không?”

Thúy nhi sững sốt, lập tức nói: “Cảm ơn Tử Nhụy tỷ tỷ, những việc này ngày thường Thúy nhi làm quen rồi, việc hầu hạ nhị tiểu thư cũng không nhiều, một mình Thúy nhi làm là được rồi”

“Ừ, nếu đã như vậy, ta cũng không làm chậm trễ thời gian của ngươi nữa, phu nhân đã dặn dò, trong mấy ngày nhị tiểu thư ở đây, ta cũng sẽ qua đây để hầu hạ, lát nữa ngươi có chuyện gì có thể đến tìm ta, phu nhân còn cố ý dặn dò xuống, nhị tiểu thư muốn ăn gì, muốn dùng gì, muốn dùng gì, thì có thể nói cho ta biết để ta xử lý”

Thúy nhi lại cúi người xuống ai bảo nàng ta là nhất đẳng nha hoàn, mình là nha hoàn nhị đẳng cơ chứ:

“Vâng, một lát nữa ta sẽ thuật những lời của tỷ tỷ với nhị tiểu thư, không biết bây giờ, tỉ có muốn cùng ta đến gặp nhị tiểu thư không?”

Tử Nhụy cười cười: “Thời gian còn dài, một lát buổi tối là có thể nhìn thấy, bây giờ ta không muốn quấy rầy nhị tiểu thư, trong viện còn có nhiều chuyện vẫn chưa chuẩn bị tốt”

Đương nhiên, nhất cử nhất động bên này của Tử Nhụy, đều được Bạch ma ma thuật lại cho Lưu đại phu nhân nghe, Lưu đại phu nhân nghe xong, thì lộ ra một chút châm biếm:

“Đầu óc chỉ là một bình hoa để trang trí, Tử Oánh kia, sợ là đã tính sai nước cờ”

“Như vậy mới tốt, như vậy người cũng không cần chân chửi, dù sao đến lúc đó Tử Mộng qua đây...”

Bạch ma ma nói đến đây, Lưu đại phu nhân cũng lộ ra chút bất đắc dĩ...Trong mắt lại hiện lên một tia buồn bã, làm phụ nữ thật là bi ai, cũng may bên mình đã có 3 nhi tử, trong bụng cũng có thêm một đứa, bà cũng không còn cầu xin gì khác. Vị trí chủ mẫu của Hầu phủ đương nhiên là của bà, chỉ cần bà còn sống, thì ai cũng đừng hòng mơ tưởng

Huống chi mình còn có con trai, cũng không sợ, hơn nữa bây giờ hầu gia vẫn đối xử tốt với bà

Bạch ma ma thấy đại phu nhân lộ ra vẻ mặt như vậy, mặc dù chỉ chột lóe lên, nhưng trong lòng cũng căng thẳng. dù sao mình cũng là bà vú của đại phu nhân, cũng giống như mẹ ruột, tuy rằng bà không xứng, nhưng trong lòng bà, vẫn thật lòng yêu thương đại phu nhân:

“Người yên tâm, đừng nói bây giờ người đang có thai, cho dù không có, người cũng còn có 3 người con trai, ai có thể so sánh với người chứ”

Đại phu nhân vỗ vỗ tay của Bạch ma ma:

“Ma ma yên tâm, những thứ này ta đều hiểu, huống chi bên phía của nương cũng sẽ có chừng mực, đến lúc đó chỉ cần mình hành động tốt, cũng không thiếu người giúp đỡ, người bên người nương, làm sao có thể ngốc nghếch?. Được rồi, người bế Bảo nhi qua đó đi, đừng để nó chờ lâu, Thanh nhi tốt như vậy tiểu bá vương của chúng ta đúng là không thể chọc vào”

Bảo nhi đã tập tễnh biết đi rồi, nhìn thấy Lưu Uyển Thanh đi bộ, đương nhiên không muốn để cho bà vú bế, thế nhưng dáng vẻ hần đi xiêu xiêu vẹo vẹo, lại làm cho người hầu hạ bên cạnh lo lắng, sợ là hần sẽ ngã sắp xuống, thì mình sẽ bị ăn thiết bằng mắt

Những người hầu khom người đi phía sau hần, còn mệt hơn là bế hần

17. Chương 17

“Ôi, tiểu tổ tông, người đi chậm một chút”

Bạch ma ma nhanh tay ngăn Bảo nhi đang muốn nhào vào lòng của Lưu đại phu nhân, sợ hần không hiểu chuyện đụng vào bụng của Lưu đại phu nhân, sau đó bà trừng mắt nhìn bà vú của Bảo nhi:

“Người không có mắt à?. Không nhìn thấy đại phu nhân đang mang thai sao?. Nếu như đại phu nhân bị tiểu thiếu gia đụng trúng mà có chuyện gì, cẩn thận da của người, ngày thường nhìn người cẩn thận, ổn trọng, tại sao bây giờ lại không có mắt như vậy”

Vẻ mặt của Lưu đại phu nhân ôn hòa, được nha đầu Tình nhi dìu ngồi xuống thì tiếp nhận Bảo nhi trong tay Bạch ma ma, gõ gõ đầu của bé nói

“Tại sao con lại chạy?. Có muốn nương bế con hay không?”

Bảo nhi ngọt ngào dạ, giọng nói mang theo chút bập bè, sau khi Lưu đại phu nhân ẵm, bé đã chui vào lòng đại phu nhân, Bạch ma ma bên cạnh đương nhiên có chút lo lắng

Lúc này Lưu Uyển Thanh rất có hiểu biết kéo Bảo nhi nói: “Tam đệ qua ngồi cùng với tỷ tỷ được không?” Tiểu Bá vương bảo nhi vốn rất thích nhị tỷ của bé, sau đó xoay người, chân nhỏ bước vài bước xiêu vẹo đi đến trước mặt Lưu Uyển Thanh

Bạch ma ma và Lưu đại phu nhân đều thở phào nhẹ nhõm, Lưu đại phu nhân cũng sợ Bảo nhi đụng tới bụng của mình, nhưng mà, là một người mẹ, làm sao bà có thể nhẫn tâm trốn tránh sự thân thiết của con mình, huống chi lúc trước vì nương của mình, nàng đã mạo hiểm tiền trăm hậu tấu đưa Bảo nhi đến chỗ nương ở hơn nửa năm, khiến ẹ chồng không vui. Thời điểm vừa trở về, Bảo nhi rất xa lạ với nàng, mấy ngày hôm nay mới khá hơn một chút

Thấy Lưu Uyển Thanh hiểu chuyện như vậy, trong lòng Lưu đại phu nhân càng thêm yêu thích nàng, liền cười nói:

“Ở trong phòng con có thiếu gì không?. Nếu như đã ở lại chỗ của đại bá mẫu, con đừng ngại, muốn ăn gì, muốn gì cứ dặn dò Thúy nhi một tiếng. Ân, bên cạnh con hình như còn thiếu vài nha đầu, ta để cho Tử Nhụy trong viện của ta qua giúp đỡ con quản lý vài việc vặt vãnh trong tiểu viện, con có muốn gì cứ trực

tiếp dặn dò nàng là được. Một lát nữa, ta sẽ phân phó Bạch ma ma chọn cho con 2 thô sử nha đầu chân tay nhanh nhẹn qua giúp cháu, sợ Thúy nhi bận trước bận sau, chẳng quan tâm đến con”

“Đạ tạ đại bá mẫu, Thanh nhi cái gì cũng không thiếu, cũng không có việc gì, bên người có Thúy nhi là được rồi”

Lưu đại phu nhân thở dài nói: “Ngoan, đại bá mẫu biết con có hiểu biết, cũng rất tiếc chuyện của đại nương con, ta cũng không tiện nhúng tay quá nhiều, nếu không lại chộc cho đại nương con không vui, cũng may bây giờ nàng ta đã ở thôn trang, chờ thêm tháng sau, ta sẽ đích thân chọn vài nha đầu tốt đưa qua cho con, ủy khuất cho con mấy ngày rồi”

Lưu Uyển Thanh mím môi: “Thanh nhi không ủy khuất, đại bá mẫu đừng lo”

Bạch ma ma đứng bên cạnh nhìn, vội vàng nói: “Ồi, người nhìn xem, nhị tiểu thư của chúng ta thật là tiểu cô nương hiểu chuyện”

“Đúng vậy”

Lưu đại phu nhân càng ngày càng yêu thích Lưu Uyển Thanh

Lúc này, ở ngoài cửa có hai nha hoàn nhị đẳng vội vã chạy vào, Lưu đại phu nhân hơi nhíu mày, tiểu nha đầu vừa muốn mở miệng thì đã nghe ngoài cửa truyền đến một đạo thanh âm kiều mị:

“Tỷ tỷ, muội muội nghe nói nhị tiểu thư đến đây, cho nên không mời mà đến, qua đây thỉnh an, hôm nay bụng của tỷ tỷ đã lớn, tấm lòng lại thiện lương, từ bi như bồ tát tất nhiên sẽ không trách muội không mời mà đến chứ?”

Lúc này Lưu Uyển Thanh không khỏi trợn mắt há hốc mồm, ai có thể nghĩ đến Kiều di nương đại danh鼎鼎 lại... ân, làm ra vẻ nhu mì như vậy, cũng không biết đại bá của mình, làm sao có thể thích....Ân, một đóa hoa sen trắng như người này.

Chỉ thấy Lưu đại phu nhân giơ tay ôm trán, cố gắng nặn ra nụ cười:

“Muội muội nói gì vậy, đây cũng không phải là thư phòng của Hầu gia, muội muội đến thăm ta, ta đương nhiên rất vui”

Chỉ chỉ Lưu Uyển Thanh ngồi ở bên cạnh nói: “Đây là nhị tiểu thư muội mong muốn gặp, thỉnh an đi”

Nói xong, cũng không nhìn biểu cảm như bị tảng đá đập vào chân của Kiều di nương

Theo lý thuyết, mặc dù Lưu Uyển Thanh là thứ xuất, nhưng mà chiếu theo quy cũ mà nói vẫn là chủ tử, nhưng mà di nương, mặc kệ người được sủng ái nhiều như thế nào, được xem như là nửa chủ tử. Nhưng mà ở trước mặt chủ tử vẫn là nô tài, nhìn thấy chủ tử thì phải hành lễ. Kiều di nương ý được Hầu gia sủng ái, không coi ai ra gì, nhiều lần nhìn thấy Lưu đại phu nhân, Quý nhi, Phúc nhi, cũng không vi phạm quy tắc. Về phần Bảo nhi, bởi vì tuổi tác còn quá nhỏ, nên Kiều di nương đương nhiên không cần hành lễ, cho dù nhìn thấy Lưu nhị phu nhân nhiều nhất cũng chỉ gật đầu mà thôi. Một vợ cả thứ xuất, xứng đáng ình hành lễ sao?. Huống hồ, thứ xuất này là thứ xuất, làm sao xứng?

Trên mặt nàng ta hiện lên ủy khuất, giống như Lưu Uyển Thanh và Lưu đại phu nhân giết cả nhà nàng ta vậy, bộ dạng ủy ủy khuất khuất...nước mắt lưng tròng cũng không rơi xuống. Người khác không biết còn tưởng rằng nàng ta bị ủy khuất quá lớn đấy, Lưu đại lão gia cũng vậy, người chưa tới, nhưng đã nghe tiếng tới trước:

“Thanh nhi, đến đây, để đại bá xem, con có béo lên chút nào không?”

Nhưng vừa mới rảo bước tiến vào, đã nhìn thấy sắc mặt của Kiều di nương, theo bản năng hung hăng trừng mắt liếc nhìn Lưu đại phu nhân một cái, rõ là một người cũng không tha, lập tức tiến lên, nửa ôm nửa dịu Kiều di nương:

“Làm sao vậy?. Ai dám to gan làm cho nàng bị ủy khuất?”

Kiều di nương nghe vậy vội vàng lắc đầu, lại cầm khăn tay lau lau lệ, vẻ mặt muốn nói lại thôi, ở trong mắt Lưu đại lão gia, nàng ta bị người ta khi dễ, nhưng lại bị uy hiếp không dám nói, lại liếc nhìn Lưu đại phu nhân một cái, sau đó ôn nhu nói:

“Nói cho gia biết, xem ai dám nói gì?”

Ngay lúc Kiều di nương muốn mở miệng thì Lưu Uyển Thanh đã vội vàng đứng lên, còn chưa lên tiếng thì nước mắt đã lộp bộp rơi xuống, dù sao kiếp trước nàng cũng là một di nương biết tranh thủ tình cảm, cho nên những chiêu này, nàng còn không biết sao?. Tiết mục này vừa diễn, đương nhiên lại giống y như thật, huống chi bây giờ nàng là một bé gái chưa đến 4 tuổi, người ta làm sao có thể nghi ngờ?

Thấy Lưu Uyển Thanh bất thành linh khóc rống lên, Lưu đại lão gia nhíu mày, thiện ý nói:

“Thanh nhi sao vậy?. Ai bắt nạt con?. Nói cho đại bá biết, đại bá nhất định sẽ làm chủ cho con”

Lúc này, dĩ nhiên Thanh nhi đã khóc đến mức thở không nổi, vừa khóc vừa đứt quãng nói:

“Là Thanh nhi sai rồi, Thanh nhi cũng không biết sai ở chỗ nào, chỉ là sai rồi, ...Huhuhu.... Thanh nhi, cũng không biết, Thanh nhi đang chơi với đại bá mẫu và đệ đệ, sau đó Kiều di nương tới, nói đại bá mẫu thiện lương...Huhuhu....Thiện lương giống như bồ tát, sẽ không trách nàng không mời mà đến, là Thanh nhi sai rồi huhuhu....Kiều di nương nói là vì thỉnh an Thanh nhi nên mới tới, Thanh nhi sai rồi, Thanh nhi không muốn Kiều di nương thỉnh an mình, ...Thanh nhi không biết vì sao đại bá mẫu đáp ứng yêu cầu của Kiều di nương lại biến thành như bây giờ, muốn khóc lại không khóc. Huhuhu....Vừa rồi Kiều di nương còn tốt lắm, nàng còn nhìn về phía ngoài cửa chuẩn bị đi khỏi, nhưng đại bá người đã tới, nàng, lại khóc rồi. huhuhu....Kiều di nương Thanh nhi sai rồi, huhuhu...Đại bá, Thanh nhi sai rồi...”

Lưu đại lão gia là một Hầu gia, mặc dù Lưu Uyển Thanh vừa khóc vừa nói đứt quãng, nhưng Lưu đại lão gia vẫn hiểu được đầu đuôi sự tình, tất nhiên không ngờ, lạnh lùng nhìn Kiều di nương đang sững sờ ở trong ngực mình, Kiều di nương không khỏi nuốt nước miếng, ...Há hốc mồm mới muốn lên tiếng, thì Lưu đại phu nhân nhân tiện nói:

“Được rồi, gia, người vừa mới trở về cũng mệt mỏi rồi”

Lại quay đầu nhìn nha đầu Tình nhi bên người: “Mau đến phòng bếp bưng bát canh sâm lên đây”

Tình nhi vội vàng gật đầu xưng vâng, sau đó vội vàng chạy chậm lui ra ngoài, Lưu đại phu nhân được Bạch ma ma dìu đứng dậy, lúc này Kiều di nương đã sớm đứng lên, vẻ mặt thấp thỏm, khăn trong tay đã thay đổi hình dạng, dáng điệu này, tất nhiên bị Lưu đại lão gia thu hết vào mắt, lúc Lưu đại phu nhân đứng dậy, trong lòng ông cũng cảm thấy căng thẳng. Nét mặt già nua có chút đỏ lên, vậy mà mình lại không phân biệt tốt xấu, vì một sủng thiếp mà lại mặt nặng mặt nhẹ với vợ cả.

Huống hồ, người vợ lớn này của ông chưa bao giờ làm ra chuyện gì không tốt, tuy có chút keo kiệt, nhưng đã vì mình sinh 3 đứa con trai, đứa nào cũng thông minh, sắc sảo, hôm nay đã là cái thai thứ tư rồi....Càng nghĩ càng cảm thấy mình có lỗi với nàng. Sĩ diện, đàn ông nào cũng có, cho nên không bao giờ tự nhận mình sai, mà đem hết mọi tội lỗi đổ cho Kiều di nương

Không sai, nếu như nàng ta không ở đây giả vờ giả vịt dẫn sai đường ỳnh, thì mình sẽ không trách lầm vợ cả, ông nghĩ vậy nên hung hăng liếc mắt nhìn Kiều di nương một cái, sắc mặt nàng ta dĩ nhiên trắng bệch, thân thể hoảng loạn, bộ dạng nghiễm nhiên giống như sắp ngã sắp xuống, cũng may nha đầu Hạnh nhi bên cạnh nhanh tay lẹ mắt dìu nàng. Vừa muốn mở miệng, thì Lưu đại lão gia đã có chút không kiên nhẫn, thế nào?. Ta không vui vẻ, người còn muốn kể lể ủy khuất sao?. Huống chi, tất cả không phải tại người đến đây kiểm chuyện sao?.

Hơn nữa người còn vội vàng nịnh nọt đòi thỉnh an Thanh nhi, lúc này không ai cản người tại sao người không thỉnh an đi, còn làm ra vẻ ủy khuất, giống như người bị oan ức vậy?. Đúng là ý sủng mà kiêu

Xem ra, mình nên lạnh lùng nàng ta một thời gian, nếu không để ngự sử tóm được nhược điểm, thì không xong rồi

Lưu đại phu nhân đi đến bên cạnh Lưu đại lão gia nói:

“Được rồi, gia, ta đã sai hạ nhân chuẩn bị nước ấm từ sớm, người nên rửa mặt chải đầu, sau đó uống bát canh sâm rồi nghỉ ngơi đi, mấy ngày nay nhìn người đi sớm về trễ, bất kể như thế nào, người cũng phải giữ gìn sức khỏe”

Sau đó nàng lại cười với Kiều di nương, nói: “Hảo muội muội, ủy khuất hay không ủy khuất trong lòng tỷ tỷ hiểu rõ, không phải muội vẫn thích bồn nam hai san hô trong phòng tỷ tỷ sao?. Trở về đi, lát nữa ta sẽ sai người mang đến phòng muội”

Lưu đại phu nhân đâu có đơn giản, mấy câu đó đương nhiên càng khiến cho Lưu đại lão gia không hài lòng với Kiều di nương, nhìn vợ cả của ông xem, luôn lo nghĩ cho sức khỏe của mình, mà di nương cũng rình coi châu báu ở trong phòng của chủ mẫu. Nam Hải san hô là vật trân quý, làm sao có thể để một di nương nhỏ như nàng ta tham vọng quá đáng?. Xem ra, không phải chỉ lạnh lòng nàng ta, còn phải dạy dỗ nàng ta một chút

Bằng không nếu gây ra chuyện gì ảnh hưởng đến tiền đồ của mình, sợ là lợi bất cập hại, cho nên ông khoát tay áo nói:

“Đi xuống đi...”

Kiều di nương đương nhiên không ngốc, biết bây giờ mình vô cùng bất lợi, cho nên nhìn lão gia bằng ánh mắt ủy khuất, bộ dáng tiêu điều lạnh lẽo thật làm cho người ta mến yêu, nhưng lúc này Lưu đại lão gia đang trong cơn giận dữ. đương nhiên bất chấp tất cả, còn nói thêm một câu:

“Đừng quên thỉnh an Thanh nhi, người càng ngày càng không hiểu quy cũ, người đã vào phủ một năm rồi”

Thân thể Kiều di nương giật mình, lập tức về mặt nhìn Lưu Uyển Thanh....Thân hình mảnh khảnh lung lay hành lễ với nàng:

“Nhị tiểu thư là nô tỳ không hiểu chuyện, chọc người không vui, sau này nô tỳ nhất định sẽ chú ý, ...Không làm nhị tiểu thư mất hứng, nô tỳ sai rồi, thỉnh nhị tiểu thư người thương hại nô tỳ, sáng sớm nô tỳ chột nghe, nhị tiểu thư người không lớn nhưng đã một lòng hướng Phật, tâm địa bồ tát, ngày ngày sao chép kinh phật cho lão phu nhân, tỷ tỷ, người thiện tâm như vậy đương nhiên sẽ tha thứ cho nô tỳ có phải không?”

Lưu Uyển Thanh cũng không nhịn được muốn trợn trắng, nhưng tình huống đương nhiên không cho phép, đành phải chớp chớp mắt to, hàm chứa sương mù, đáng vẻ ta càng đáng thương, người càng thiện lương...ngơ ngác đứng ở đó không dám lên tiếng

Lưu đại phu nhân vội vàng khom người ôm lấy Lưu Uyển Thanh, vỗ vỗ sau lưng nàng trấn an nàng, lại vội vã tay ra hiệu cho Kiều di nương mau lui xuống

18. Chương 18

Lúc Kiều di nương ra khỏi phòng, Lưu đại phu nhân mới hơi oán trách liếc mắt nhìn Lưu đại lão gia một cái:

“Gia, bình thường ngàii bệnh vực Kiều di nương như thế nào ta đều không có ý kiến, dù sao, tính tình của mình ta biết rõ, hơi ích kỷ một chút, nhưng mà hôm nay Thanh nhi mới chuyển đến đây không được một ngày, thì ngàii đã phát cáu, ngàii xem, đã dọa Thanh nhi sợ rồi, hiện tại còn không dám lên tiếng”

Lúc này, Bảo nhi được bà vú bế cũng quay về phía Lưu đại lão gia nói:

“Hư!. Hư!. Các người đều hư”

Lưu đại phu nhân vội vã nháy mắt với Bạch ma ma, chỉ thấy Bạch ma ma rất ăn ý đi đến trước mặt Bảo nhi:

“Tam thiếu gia, không được nói cha mình như vậy...Hầu gia thương yêu ngàii nhất đó”

Lưu đại lão gia thấy vậy thì càng cảm thấy mắc cỡ, ông cũng phát hiện hành động của mình đã làm cho vợ chính tổn thương, chỉ vì ông biết tính của vợ ông hơi ích kỉ, nên vừa nhìn thấy dáng vẻ tủi thân của sủng thiếp, thì ông theo bản năng nghĩ có phải vợ ông lại nổi tính ích kỉ nữa hay không, nhưng xem ra hôm nay ông đã hiểu lầm thế tử của mình, vợ của ông vẫn tốt như vậy. Lại nhìn Lưu Uyển Thanh đang ôm chân thế tử không dám ngẩng đầu lên.

Ông hơi sượng mặt, Lưu đại phu nhân thấy vậy cũng vội vàng nói:

“Gia, ngài đi rửa mặt trước đi, nếu không nước sẽ nguội mất”

Lưu đại lão gia đang muốn tìm một cái cớ để đi ra ngoài, nhưng sợ nếu như mình rời khỏi, thì vợ ông sẽ càng không vui, dù sao bây giờ nàng cũng đang mang thai. Bây giờ quả thật do ông tin lầm Kiều di nương nên trách nhầm nàng, ông nói với Lưu đại phu nhân:

“Được rồi. nàng cũng đừng đứng nữa, không tốt cho người đang mang thai.... Còn chuyện...”

Lưu đại phu nhân vẫn hiểu tính nết của Lưu đại lão gia, nên vội vàng ngắt lời nói:

“Được rồi, lão gia, làm di nương đương nhiên hẹp hòi một chút, không có việc gì lại tranh thủ tình cảm, cũng không phải chuyện gì to tát, ta sẽ không để ý, dù sao lòng của Kiều muội muội cũng rất thiện lương”

Lưu đại lão gia cũng vội vã gạt đầu: “Đúng đúng, cũng tại ta, ngày thường nàng ta quá ngang ngược, nàng cũng nên quản lý chặt chẽ hơn một chút”

Sau khi tiễn Lưu đại lão gia đi, Lưu đại phu nhân mới vỗ vỗ Lưu Uyển Thanh, lau nước mắt cho nàng nói:

“Được rồi, Thanh nhi vẫn còn sợ sao?”

Lưu Uyển Thanh nắc một cái, lắc lắc đầu, khuôn mặt càng chôn sâu trong ngực của Lưu đại phu nhân, vẻ mặt của nàng đau lòng, vội vàng phân phó Thúy nhi:

“Bé Thanh Nhi trở về viện đi, nàng vẫn chưa dùng cơm, người đi chuẩn bị vài món Thanh nhi thích ăn mang đến phòng của nàng”

Nói xong nàng lại thở dài: “Được rồi, Thanh nhi ngoan, đại bá thương cháu, sau này sẽ không dọa cháu sợ nữa”

Thanh nhi lắc đầu: “Đại bá mẫu, Thanh nhi không sợ, người đừng lo lắng”

Lại sờ bụng của Lưu đại phu nhân nhẹ giọng nói: “Muội muội cũng đừng sợ, tỷ tỷ sẽ bảo vệ muội”

Lưu Uyển Thanh ngoan ngoãn đi theo Thúy nhi về viện

Lưu đại phu nhân cười, nhấp một ngụm trà, khoe miệng khe khẽ cong lên, một tay sờ bụng của mình:

“Thanh nhi thật sự giống như tri kỷ của ta, đứa nhỏ này chính là phúc tinh của ta, nàng nói trong bụng ta có muội muội, không đầy một tháng, ta liền có hỉ, lại nhu thuận sao chép kinh, chữ nhỏ càng viết càng thấy đẹp, sau này trưởng thành nhất định rất có triển vọng, chỉ tiếc là, xuất thân thấp hèn một chút, chỉ là một thứ xuất, nếu không có thể gả ột gia đình tốt”

Nói đến đây, Lưu đại phu nhân lại than thở: “Đứa nhỏ đáng thương, gặp phải mẹ cả không biết điều như vậy, nàng và Nguyệt nhi đứng chung một chỗ, nhưng so với đứa động một tí mở miệng, ngậm miệng đều nói mình là con vợ cả, thì mạnh mẽ hơn rất nhiều”

Bạch ma ma đứng ở bên cạnh nói: “Không phải như vậy sao?. Nhưng lão nô không hiểu, chỉ là thứ xuất con vợ cả, đâu có đáng để khoe khoang như vậy?. Mặc dù thân phận nhị tiểu thư không thể so với nàng, nhưng mà, nhị tiểu thư cũng rất có hiểu biết giúp ngài giải vây, vạch trần bộ mặt thật của hồ ly tinh đội lốt mèo nhỏ, theo lão nô nhìn thấy, bây giờ gia cũng không sủng ái nàng ta nữa, đến lúc đó còn không mặc ngài thu thập nàng ta sao?”

Lưu đại phu nhân thở dài: “Sợ là gia cảm thấy áy náy hôm nay lại vì thiếp thất mà ngài ấy trừng mắt, cáu giận với ta, trong khi ta vẫn còn đang mang thai, người khác không biết, người còn không biết sao?. Cần gì ở đây nói những lời ta thích nghe, ta còn đoán là, chờ thêm 2 ngày, nàng ta nhất định sẽ giả vờ mềm yếu, chứng tỏ mình không phải cố ý đến đây, gia không phải sủng nàng ta nhất ở chỗ đó sao?. Thôi, ta cũng

đã nghĩ thông suốt, giống như người nói, nàng ta muốn đánh cũng đánh không lại ta, không phải chỉ là trò chơi sao?.

Ta cần gì phải nổi giận với nàng ta?. Chỉ là Thanh nhi rảnh rồi hay đến đây chơi, nếu không trong lòng ta cũng không nề”

Bạch ma ma gạt đầu, con mắt xoay xoay nói: “Có muốn nô tỳ đi dạy nhị tiểu thư vài lời không, tình cảm của người bây giờ tốt như vậy, nhị tiểu thư nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời người”

Lưu đại phu nhân híp mắt, lập tức vẫy tay áo nói:

“Thôi, ta thật lòng yêu thích cô bé này, những chuyện bản mắt như thế, không nên để nàng dính vào”

“Nhưng nhị tiểu thư rồi cũng sẽ trưởng thành, biện pháp này của lão nô tuy rằng hơi tư lợi, nhưng mà cũng tốt cho nhị tiểu thư, mặc dù bây giờ nhị tiểu thư được ở bên cạnh lão phu nhân, nhưng mà suy cho cùng thứ xuất vẫn là thứ xuất, nói không chừng đến lúc đó lão phu nhân sẽ thao túng người, nhiều nhất cũng chỉ được gả cho thứ tử của một nhà nào đó làm vợ cả, nhưng những ngày tháng đó, không được dễ chịu, nếu như bây giờ nhị tiểu thư được chạm trán với những thứ này sớm, tự lập môn hộ, cũng có chỗ tốt, không phải sao?”

Lưu đại phu nhân thở dài: “Được rồi, bất kể như thế nào, Thanh nhi vẫn còn nhỏ, việc này nên ngừng lại ở đây đi, bên phía Tử Oánh có động tĩnh gì mới không?”

Bạch ma ma thấy vậy cũng không nói gì, thấy Lưu đại phu nhân hỏi thăm về Tử Oánh, thì vội vã nói:

“Mấy ngày nay, ngược lại nàng ấy lại nhận làm Phật gia, ngày ngày sao chép kinh, nói là muốn cầu phúc cho người, lão nô thấy, nàng ta đang muốn tỏ ra yếu kém với người”

Khóe miệng Lưu đại phu nhân cong lên: “Chịu thua?. Yếu thế sao?. Hừ, theo dõi sát một chút, nếu như nàng ta thành thành thật thật, thì ta sẽ để cho nàng ta làm sủng thiếp của nàng ta, nhưng nếu như không hiểu chuyện... Hừ, vậy đừng trách lòng ta ngoan độc”

“Lão nô thấy người quá thiện tâm, lúc này lại muốn cho nàng ta một cơ hội” Lưu đại phu nhân yêu thương sờ sờ bụng của mình, vẻ mặt hy vọng:

“Chỉ vì muốn tích phúc cho con gái sắp chào đời của ta”

Lưu Uyển Thanh trở về phòng, mới nhẹ nhàng thở ra, được một lát, Thúy nhi lại bưng một bát canh vào phòng an ủi nói:

“Nhị tiểu thư, người uống cái này đi, là đại phu nhân cố ý dặn dò Tình nhi bảo nô tỳ mang lên cho người uống”

Lưu Uyển Thanh cong cong khóe miệng, lại gạt gạt đầu, Thúy nhi vội vã cẩn thận tiến lên thổi thổi:

“Thúy nhi, tỷ thật tốt”

Thúy nhi sững sốt, lập tức trên mặt hơi đỏ lên: “Nhị tiểu thư,.. Những thứ này, là điều nô tỳ phải làm, lúc trước, nô tỳ không cung kính khi nhìn thấy nhị tiểu thư, nhưng mà sau này, nô tỳ thật tâm hầu hạ nhị tiểu thư... Nô tỳ...”

Lưu Uyển Thanh đương nhiên hiểu tấm lòng của nàng, vội vàng gạt đầu: “Thanh nhi hiểu, Thúy nhi tỷ đối với Thanh nhi rất tốt, sau này ta cũng sẽ đối xử tốt với tỷ”

Thúy nhi thấy Lưu Uyển Thanh nói như vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, tính tình của mình tuy có chút kì quái, nâng cao đạp thấp, nhưng mình tuyệt đối là một nô tài trung thành, nếu như mình đã lên thuyền của nhị tiểu thư, sau này bất kể như thế nào cũng phải tận tâm tận lực với nhị tiểu thư, bây giờ, bên cạnh nhị tiểu thư sắp có người mới...Mình phải biểu đạt lòng trung thành, bằng không, hiện tại nhị tiểu thư nhỏ như vậy, đến lúc đó, bị người mới thâm tâm, vậy thì...

Tử Nhụy gõ gõ cửa: “Nhị tiểu thư, người đã ngủ chưa?”

Thúy nhi khẽ nhú mày, giờ này còn đến gõ cửa, rõ ràng là không để nhị tiểu thư vào trong mắt. Lưu Uyển Thanh dụi dụi mắt, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa, mím môi:

“Bảo nàng có việc gì, để ngày mai hãy nói đi”

Có một số người lại hếch mũi lên mặt, đạo lý ấy, rõ ràng mình biết rất rõ, huống chi, mình sống trong Hầu phủ to như vậy, có thời gian cần cứng rắn thì phải cứng rắn, chuyện nô tỳ ỷ mạnh khi dễ chủ tử, là chuyện không hiếm thấy trong Hầu phủ

Dù sao Thúy nhi cũng là người trong viện của lão phu nhân, tùy mặt gửi lời, nàng rất hiểu, nên gật gật đầu, xoay người đắp chăn cho Lưu Uyển Thanh nói:

“Người cứ giao cho nô tỳ”

Sau đó, nàng mở cửa phòng, ngăn Tử Nhụy đang muốn vào phòng nói:

“Tử Nhụy tỷ tỷ, sắp đến canh ba rồi, tỉ nên nghỉ ngơi sớm đi, nhị tiểu thư ban ngày bị kinh sợ, đại phu nhân sai nô tỳ bón canh an thần cho nàng, cơm tối cũng không ăn được bao nhiêu, thật vất vả mới nằm ngủ được, muội biết, muội chỉ là một nha hoàn nhị đẳng, không nên nói những lời này ở trước mặt tỉ, nhưng nhị tiểu thư là chủ tử, nếu như Tử Nhụy tỉ tỉ nửa đêm gõ cửa, quấy rầy nhị tiểu thư nghỉ ngơi, chuyện không có gì lớn

Nhưng nếu để người khác nhìn thấy, ngày mai lại có người bẩm báo với đại phu nhân, những người làm nô tỳ như chúng ta lại ức hiếp chủ nhân, chuyện như vậy, nếu đồn ra ngoài thì không hay cho lắm”

Tử Nhụy sửng sốt, nàng vốn bị hạn chế không cho rời khỏi viện, đang tức giận một bụng, vốn định ra oai phủ đầu với nàng ta một chút. Kết quả lại khiến bản thân càng thêm tức giận, nhưng mà thật không ngờ, Thúy nhi từ trước đến giờ chỉ biết vâng vâng dạ dạ, lại dám nói với mình như vậy.

Nàng mở miệng, muốn nói gì đó, nhưng suy nghĩ tới bây giờ mình bị hạn chế ở trong viện nhỏ này, nhất định là chủ ý của phu nhân. Chẳng lẽ chuyện nàng và Oánh di nương đã bị lộ rồi sao?

Vậy không phải vì mình đã đặt kì vọng vào sai người rồi sao?. Vậy chẳng phải là ngồi chờ đại phu nhân thu thập sao?

Nàng vội vã mím môi nói: “Xem Thúy nhi muội muội nói kìa, không phải nhị tiểu thư của chúng ta mỗi ngày đều sao chép kinh Phật sao?. Không ngờ người lại nghỉ sớm như vậy, muội muội có điều không biết, hôm nay ta không rời khỏi viện, cho nên ta không biết, ta vốn định đến hỏi nhị tiểu thư có đói bụng không?.

Có muốn dặn phòng bếp chuẩn bị đồ ăn khuya không?. Nếu đã như vậy, ta về trước, không quấy rầy nhị tiểu thư nghỉ ngơi nữa”

Thúy nhi cũng là một người hiểu chuyện, nên cười cười nói:

“Nguyên lai là như vậy, muội muội thật không hiểu chuyện, lại hiểu lầm tỉ tỉ, mong tỉ tỉ người đừng chê cười”

“Sao có thể a, muội chỉ trung thành bảo vệ chủ thôi, làm gì có lỗi gì chứ”

19. Chương 19

“Chủ tử, người đừng tức giận kéo có hại đến sức khỏe, sợ là Hầu gia chỉ tin vào lời của tiểu tiện nhân kia cho nên mới hiểu lầm người, chờ ngày mai người giải thích với Hầu gia một chút, Hầu gia sẽ hiểu nỗi khổ tâm của người, bây giờ rõ ràng đại phu nhân đã kết hợp với tiểu tiện nhân kia để hạ bệ người”

“Ai... vì sao lại như vậy?. Ta biết ta chỉ là tiện mệnh chẳng đáng tiền, ở Như Ý lâu làm nữ trong sạch (bán nghệ không bán thân) vốn định cứ như vậy cô đơn đến già...cũng không ngờ, ngày đó Hầu gia giống như anh hùng trong lòng ta, xuất hiện trước mặt ta, cứu vớt ta, cứu vớt cuộc đời ta....Vì Hầu gia, ta tự mình phá vỡ lời thề, thà làm vợ của nhà nghèo cũng không làm thiếp của người có tiền, ta không cầu cái gì khác vì sao phu nhân lại không tin ta?

Nàng cao cao tại thượng như vậy, coi ta giống như một con kiến, nhưng ta tuyệt đối không ngờ, phu nhân lại đối xử với ta như vậy, ...Còn có nhị tiểu thư đáng yêu, nhu thuận như vậy, một lòng hướng Phật, thế nhưng cùng với đại phu nhân, như thế....”

“Đúng vậy a chủ tử, theo ý của nô tỳ, việc này không thể thôi như vậy, ít nhất cũng phải dạy cho đại phu nhân một bài học, nếu không sau này nàng ta nhất định còn khi dễ người”

“Không, không, không, Hạnh nhi, làm sao ta có thể làm chuyện không tốt với đại phu nhân chứ?. Nàng là phu nhân, là chủ mẫu, mà ta...Chỉ là một ngọn cỏ nhỏ, lực bình giữa dòng nước...Một hạt cát thì có là gì?. Huống hồ bây giờ ta đã vào thanh lâu, cũng không phải là dân thường còn có tôn có tôn nghiêm gì có thể nói đây?”

“Chủ tử, xuất thân không phải là lỗi của người, lúc trước người bán mình chôn cha, người có lòng hiếu thảo như thế làm sao có thể không có tôn nghiêm?. Huống chi Hâu gia đã nói sẽ thay đổi xuất xứ cho chủ tử, chuyện của phu nhân người cứ giao cho nô tỳ đi, nô tỳ nhất định sẽ làm cho nàng ta có khổ cũng không nói ra được”

Kiều di nương cầm tay của Hạnh nhi: “Hạnh nhi, người đi theo ta nhiều năm như vậy, là ta đã làm phiền người, nếu không phải vì ta khi đó người cũng không phải bị bán vào Như Ý lâu, cũng tại ta không tốt, nếu không người cũng không, cũng không bị buộc...Tiếp khách...Sao người có thể tốt bụng như vậy, lại vì ta suy nghĩ như vậy. Người nên trách ta, trách ta a”

Hốc mắt Hạnh nhi cũng đỏ lên: “Nô tỳ làm sao có thể trách chủ tử, nô tỳ chỉ biết đi theo người, chăm sóc người, cho dù trên thân người không có một xu, hoàn toàn có thể đem nô tỳ bán đi, nhưng người không có làm vậy, để nô tỳ lại bên cạnh người, cuối cùng người ko còn cách nào khác phải bán mình vào Như Ý lâu, khi đó, người làm sao còn có năng lực lo cho nô tỳ?. Lúc người được Hâu gia chuộc khỏi Như Ý lâu, cũng không quên cầu Hâu gia cứu nô tỳ, người đối với nô tỳ thật tốt, đại ân đại đức của người, đến bây giờ nô tỳ còn khắc cốt ghi tâm, tại sao lại trách người?”

Kiều di nương cầm khăn tự mình lau nước mắt cho Hạnh nhi: “Chuyện ấy... Vậy thì trừng phạt phu nhân nhỏ nhỏ thôi, không vì cái gì khác, chỉ vì làm cho phu nhân hiểu cái gì là “báo ứng kiếp này” sau này sẽ đối xử nhu hòa hơn với mọi người, đúng không?. Chúng ta chỉ vì muốn tốt cho phu nhân thôi, đúng không?”

“Ân, chủ tử, người là người tốt” Hạnh nhi mạnh mẽ gạt đầu

Lưu đại phu nhân được Bạch ma ma và Tình nhi dìu tản bộ ở trong sân, Lưu Uyển Thanh lúi cúi tay nhỏ của Bảo nhi dưới sự quản lý của nha hoàn, bà tử, đi theo phía sau Lưu đại phu nhân:

“Phu nhân, chúng ta đến đình nhỏ đó nghỉ ngơi một chút đi, người đã đi thời gian hơn một chun trà rồi, để nô tỳ ấm chân cho người”

Lưu đại phu nhân gật đầu nói với Bạch ma ma bên cạnh: “Tình nhi thật là một nha đầu có hiểu biết, có vú và Tình nhi ở bên cạnh, ta có gì không yên tâm nữa”

Bạch ma ma vội vàng cười nói: “Là người cất nhắc nàng, nha đầu này không đáng được khen ngợi”

“Vì sao không đáng?. Ta thấy hết sức xứng đáng, năm mới này Tình nhi cũng được 15 tuổi, đến lúc đó, nếu có xem trọng đối tượng nào, chỉ cần nói với ta một tiếng, ta sẽ không bạc đãi nàng”

Bạch ma ma vội vã nói lời cảm tạ Lưu đại phu nhân, Tình nhi ở bên cạnh đã sớm đỏ mặt, ngượng ngùng, lúc này, lòng bàn chân của Lưu đại phu nhân vừa trượt một cái:

“A.....”

“Đau quá...”

“Phu nhân”

“Nhị tiểu thư....”

“Thanh nhi.... Bụng của ta.....A.....”

.....Hỗn loạn một mảnh.....

Lưu lão phu nhân được Tử Mộng dìu đỡ, cầm quả trứng giậm giậm nói:

“Thế nào rồi?”

Không lâu sau, Lý ma ma đi ra nói: “Người yên tâm, tuy rằng đại phu nhân bị động thai, nhưng lúc ngã xuống có nhị tiểu thư chạy tới làm đệm lót, mới bảo vệ được đứa nhỏ”

Lưu lão phu nhân vỗ vỗ ngực: “Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi, Thanh nhi đâu?”

“Nhị tiểu thư chịu không nổi sức ép của đại phu nhân, cho nên chân nhỏ bị gãy, chỉ có điều đại phu nói sẽ lưu lại mầm bệnh, chỉ là phải chịu khổ một thời gian”

Nghe Lý ma ma nói như vậy, Lưu lão phu nhân làm sao có tâm trạng ngồi chờ, vội vàng muốn đi thăm Lưu Uyển Thanh, còn chưa vào nhà, đã thấy Thúy nhi cầm khối bố hốt ha hốt hoảng chạy ra, thiếu chút nữa đụng phải Lưu lão phu nhân nói:

“Hấp tấp cái gì?. Nếu như đụng lão phu nhân ngã xuống, coi chừng người phải ăn đại bản đấy”

Thúy nhi sững sốt, lập tức quỳ phịch xuống mặt đất nói: “Không hay rồi, nhị tiểu thư nàng....”

“Như thế nào?” Lưu lão phu nhân vẻ mặt sốt ruột hỏi

Tử Mộng một bên vội vàng nháy mắt với Thúy nhi: “Nói nhanh đi, ấp a ấp úng cái gì”

Thúy nhi cắn môi, trực tiếp tiến đến trước mặt Lưu lão phu nhân, Lý ma ma vội vã muốn ngăn lại, nhưng Lưu lão phu nhân khoát tay áo nói:

“Đã là lúc nào rồi, người mau nói đi”

Chỉ thấy Thúy nhi thì thầm bên tai Lưu lão phu nhân vài câu, cầm thứ gì đó trong tay đưa cho bà, lúc này Tử Mộng với Lý ma ma mới nhìn rõ, là quần lót của bé gái, phía trên toàn là máu

Thúy nhi dù sao cũng là một đại cô nương, nhưng vẫn bối rối, dám người Lưu lão phu nhân không cần phải nói rồi:

“Mau mau, mau mời đại phu đến đây, không, bảo hắn chạy nhanh đến đây”

Không chờ Lưu lão phu nhân mở miệng, một bên Lý ma ma đã dẫn dò Tử Mộng, Tử Mộng gật đầu chạy ra ngoài

Thúy nhi rất biết tùy mặt gửi lời, giúp Lý ma ma dìu Lưu lão phu nhân vào trong nhà, lúc này Lưu Uyển Thanh vẫn còn hôn mê, trên đùi phải cố định một tấm ván gỗ, khoe mắt vẫn còn chảy nước mắt.... Lưu lão phu nhân nhớ lại từng chút từng chút, lúc Lưu Uyển Thanh ở bên cạnh mình, nước mắt như hạt châu rơi xuống:

“Cháu nội đáng thương của ta, nhỏ như vậy còn chịu vết thương lớn như thế, tại sao vẫn còn hôn mê?”

Đương nhiên đối tượng được hỏi là Thúy nhi, Thúy nhi vội vã gật đầu, lệ rơi đầy mặt nói:

“Nô tỳ cũng không biết, nhị tiểu thư thật là khổ, này giờ đã ngất đi 3 lần”

“Cái gì?. Ba lần?. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?. Người kể tỉ mỉ cho ta nghe”

“Vâng, vâng” Thúy nhi không dám đứng, vội vã quỳ xuống:

“Lúc đó, đại phu nhân vốn định đến đình nhỏ nghỉ ngơi, chỉ là chưa đi được vài bước, đã thấy Lưu đại phu nhân trượt chân, mất thăng bằng ngã xuống, Tình nhi và Bạch ma ma cũng hốt hoảng, lúc đó nhị tiểu thư đi phía sau Lưu đại phu nhân, vội vàng chạy đến đỡ người, cho nên đã bị đại phu nhân đè ở dưới thân, lúc nô tỳ, Bạch ma ma và Tình nhi nâng đại phu nhân dậy

Thì nhị tiểu thư đã hôn mê, sau đó lúc đại phu đến khám có tỉnh lại một lần, nhưng lại kêu đau chân, một lát sau lại hôn mê, đại phu ra lệnh cho nhóm nô tỳ đỡ chân của nhị tiểu thư lại, lúc bó xương, nhị tiểu thư bị đau nên tỉnh lại, sau đó lại bất tỉnh, lão phu nhân, chuyện lần này không đơn giản, nô tỳ chính mắt nhìn thấy nơi đại phu nhân ngã xuống có một vũng máu cái lớn, bằng không, Thúy nhi và Bạch ma ma cũng không đỡ được Lưu đại phu nhân, cũng ngã sấp xuống, đại phu nhân đối tốt nhị tiểu thư, lúc ấy....”

Lưu lão phu nhân hừ một tiếng: “Thật là vô pháp vô thiên rồi. Đi thăm dò cho ta, ngay cả chủ mẫu cũng dám hãm hại, có phải nếu một ngày nào đó nhìn lão thái bà ta không vừa mắt, cũng muốn hãm hại ta hay không?. Thật đáng thương cho cháu gái ngoan của ta”

“Đúng vậy, nhị tiểu thư thật là một đứa nhỏ hiếu thuận, lại xả thân quên mình cứu đại phu nhân. Thật sự làm cho lão nô khâm phục”

“Ai, tính tình của đứa nhỏ này thế nào người cũng nên biết, người khác đối xử tốt với nàng, nàng sẽ đối xử tốt với họ gấp 3 lần”

“Lão phu nhân, Trương đại phu đến rồi”

Tiếp nhận quần lót đầy máu, đại phu nói:

“Đứa nhỏ còn quá nhỏ, cũng không có phòng ngự gì, lão phu nhân cần phải chăm sóc nàng thật tốt, tính dưỡng vài ngày sẽ ổn thôi”

“Đương nhiên, đương nhiên, cháu gái của ta vì cứu đại bá mẫu của nó tuổi còn nhỏ đã xông đến, người nên viết đơn thuốc, xem thử có thể để lại di chứng gì không?”

“Người yên tâm, nhị tiểu thư của quý phủ tuổi còn nhỏ đã có lòng hiếu thảo như thế, sẽ không làm lỡ tiền đồ của nhị tiểu thư, theo ý kiến của lão phu, nên mời một ma ma đức cao vọng trọng lại có nhiều kinh nghiệm, cũng thỏa đáng hơn”

“Đương nhiên, Lý ma ma...” Lý ma ma vội vã móc 12 lượng bạc đưa cho đại phu

Trương đại phu vội vã xoa tay nói: “Đây là việc lão phu nên làm, làm sao dám nhận”

Lưu lão phu nhân cười nói:

“Không phải vì chuyện gì khác, chỉ là làm phiền người phải chạy đến đây, một chút thành ý thôi” Trương đại phu từ chối một phen không được, đành phải cười cười nhận bạc

Khi Lưu đại phu nhân tỉnh lại, dĩ nhiên nghe Bạch ma ma nói về tình hình của Lưu Uyển Thanh, Lưu đại phu nhân sững sờ nói:

“Ngã nặng như vậy sao?”

Bạch ma ma ở bên cạnh thở dài nói: “Lão nô thật không ngờ, nhị tiểu thư lại chạy đến làm đệm thịt cho người, đứa nhỏ này thật là hiếu thuận, chỉ là người hãy yên tâm. Trương đại phu đã kê đơn, Lưu lão phu nhân đã mời người bên cạnh của Tiên hoàng hậu, Dư ma ma hiện đang ở ngoài cung làm chứng, bây giờ có quần lót dính máu kia làm chứng, sẽ không làm lỡ chung thân đại sự của nhị tiểu thư”

Nghe Bạch ma ma nói như vậy, Lưu đại phu nhân mới nhẹ nhàng thở ra: “Không tồi, không tồi, thế chân con bé sao rồi?. Có phải sẽ để lại di chứng gì không?. Không được, ta phải đi thăm nó một chút”

Bạch ma ma vội vàng đề Lưu đại phu nhân lại: “Người làm cái gì vậy?. Người suýt nữa sinh non, đại phu nói, người phải nằm trên giường tĩnh dưỡng, không thể xuống giường đi lại, nếu như người có nguy hiểm gì, chẳng phải hy sinh của nhị tiểu thư là vô ích sao?. Người yên tâm, đại phu nói, nhị tiểu thư tuổi còn nhỏ, xương cốt sẽ lành rất mau, sẽ không để lại di chứng, chỉ là hơi chịu đau một chút thôi”

Lúc này, Lưu đại phu nhân lau nước mắt nói:

“Đứa nhỏ đáng thương, là ta đã làm hại nó, rốt cuộc là ai đã động tay động chân?. Đã điều tra ra chưa?”

Trong mắt Lưu đại phu nhân hiện lên một tia ngoan độc

“Người yên tâm, không quá 3 ngày, nô tỳ nhất định sẽ điều tra rõ ràng” Lưu đại phu nhân gạt đầu, ân một tiếng nói:

“Trong ngày thường ta không ra tay, tưởng ta là bò tát sao....Đúng rồi, mượn sự việc này, nhận Thanh nhi làm còn thừa tự người nghĩ thế nào?”

20. Chương 20

Lưu lão phu nhân thấy chuyện bên này đã xong, để Tử Mộng ở lại với Thúy nhi cùng nhau chăm sóc Lưu Uyển Thanh. Lưu đại phu nhân thấy Lưu lão phu nhân đã tới, đương nhiên nước mắt rơi xuống, về mặt tự trách nói: “Nương, đều do con dâu không cẩn thận, cho nên mới làm liên lụy đến Thanh nhi, tuổi còn nhỏ đã chịu đau đớn như vậy, xương cốt bị gãy, con bé còn nhỏ, làm sao chịu được....Tất cả đều tại con dâu, là lỗi của con dâu”

Lưu lão phu nhân thở dài, an ủi vỗ vỗ tay của Lưu đại phu nhân nói: “Con a, lòng quá lương thiện, lần này phải điều tra cho kĩ, mặc kệ là ai, ta sẽ tuyệt không nhân nhượng!. Nếu bên phía Tuấn nhi có dị nghị gì, cứ để đó cho ta”

“Nương, con dâu,...Con dâu có một thỉnh cầu”

Lưu lão phu nhân ân một tiếng: “Con nói đi, chỉ cần nương có thể làm được, sẽ đồng ý với con”

Lưu đại phu nhân mím môi: “Con dâu muốn nhận nuôi Thanh nhi, chỉ sợ nhị đệ không đồng ý....Con dâu...”

Lưu lão phu nhân híp mắt, điều này đối với Thanh nhi mà nói là một chuyện đáng mừng, nếu như được nhận làm con thừa tự của con dâu mình, thì trở thành cháu gái ruột thịt của mình, là dòng chính nữ của Hầu gia! Còn sợ con đường tương lai không tốt sao?.... Chỉ là, Lưu lão phu nhân nhìn bụng của Lưu đại phu nhân nói:

“Chuyện này đối với Thanh nhi là một chuyện tốt, nhưng mà, nếu như trong bụng con là một bé gái, Thanh nhi đã chiếm thân phận dòng chính nữ của nó, con đồng ý sao?”

Lưu đại phu nhân sờ sờ bụng của mình nói: “Con bé chắc cũng biết, có một tí tí yêu thương mình không có gì là không tốt, con dâu không phải vì Thanh nhi cứu mình mà làm như thế, con dâu thật lòng yêu thương con bé, đứa nhỏ này rất hợp ý con...Nương, người sẽ thành toàn cho con dâu chứ?”

Lưu lão phu nhân cúi đầu, suy tư một lát nói: “Chuyện này có thể, bên phía nhị thúc, nương sẽ nói với hắn một tiếng, cuối cùng cũng vì nữ nhi ruột thịt của hắn, chắc chắn hắn sẽ không phản đối, Tuấn nhi cũng biết?”

Lưu đại phu nhân lắc đầu: “Hầu gia còn chưa biết, hôm nay Hầu gia có việc còn chưa trở về”

Lưu lão phu nhân híp mắt, nhìn về phía Bạch ma ma bên cạnh nói: “Nói, rốt cuộc là Hầu gia bận việc gì?”

Bạch ma ma nhìn thoáng qua Lưu đại phu nhân, mím môi nói: “Lão phu nhân, Hầu gia, ... Hầu gia mang Kiều di nương đi ra ngoài đập thanh rồi”

“Cái gì?. Tên nghiệt tử này!. Xảy ra sự việc như vậy, còn có tâm trạng mang súng thiếp đi chơi?. Mau phái người mời hắn về đây cho ta”

Bạch ma ma mượn cơ hội, bùm một cái quỳ xuống nói: “Lão phu nhân, người nên làm chủ cho đại phu nhân a, chuyện lần này mười phần là do Kiều di nương làm a, lúc này lão nô đã sai người đi điều tra, Hạnh nhi nha đầu thiếp thân bên người Kiều di nương đã tới chỗ đại phu nhân ngã xuống, có gã sai vặt nhìn thấy, nhìn thấy nàng mang theo một túi nước, hốt ha hốt hoảng, hơn nửa hai ngày trước, Kiều di nương ý vào súng ái của Hầu gia, không đem nhị tiểu thư để vào trong mắt, còn tranh cãi ầm ĩ một trận, sợ là

Khi đó nàng đã ghi hận, nhưng Kiều di nương là súng thiếp của Hầu gia, nếu như chuyện lần này chứng thực là do Kiều di nương làm, chỉ sợ cuối cùng vẫn không giải quyết được gì, nhị tiểu thư thật đáng thương a”

“Im miệng!. Đừng nói nữa. Nương, người đừng nghe Bạch ma ma, nàng cũng vì con dâu nên mới nói như vậy, con dâu không có chứng cứ”

Lưu lão phu nhân không phải đồ ngốc, hừ lạnh một tiếng: “Chứng cứ?. Làm chủ mẫu dạy dỗ thiếp thất còn phải cần chứng cứ sao?. Huống hồ Kiều di nương kia chỉ là một gái lầu xanh để người ta mua vui, tại

sao còn phải cần bằng chứng?. Việc này nương đồng ý với con, chờ Tuấn nhi trở về, nếu như hấn dám ngăn cản, xem nương có đánh nó hay không?”

“Nương, xin người bớt giận”

“Ai, con dâu, con đã chịu uất ức rồi”

“Không, con không có ủy khuất, người chịu ủy khuất là Thanh nhi, con dâu có người nương như vậy làm sao còn cảm thấy ủy khuất, con dâu vui vẻ còn không kịp”

“Con là một con dâu hiểu biết, trong lòng nương hiểu”

Sau khi Lưu đại lão gia trở về, biết được mọi chuyện, phần nộ đầy mặt, Kiều di nương bên cạnh không khỏi sợ run cả người...Lưu đại lão gia híp mắt...Kiều di nương về mặt oan ức nói:

“Gia, không phải người thật hoài nghi là thiếp làm chứ?. Người khác không biết thiếp như thế nào?. Ngài còn có thể không biết sao?. Thiếp thà rằng là mình chết, cũng sẽ không hại người a, một người lương thiện như phu nhân làm sao có thể nghi ngờ a...Thiếp thật oan ức a”

Nói đến đây, liền kéo tay Lưu đại lão gia đặt ở trên ngực mình, hai mắt mông lung: “Ngài có cảm nhận được không?. Cảm nhận được thiếp bị oan không?...Gia, ở chỗ này là tình yêu tha thiết thiếp dành cho người, cho dù thiếp không thích phu nhân, cũng sẽ không ra tay hại cốt nhục trong bụng phu nhân, yêu ai yêu cả đường đi, làm sao thiếp có thể hại cốt nhục ruột thịt của người?”

Lưu đại lão gia gật đầu, vỗ vỗ tay của Kiều di nương nói: “Trước phải ủy khuất nàng mấy ngày, ở lại trong viện của nàng đừng ra ngoài, chuyện này nàng cứ nói tất cả là do Hạnh nhi làm, gia sẽ bảo vệ nàng không sao, nhưng mà nếu như...”

“Gia, không phải thiếp làm, cũng không phải Hạnh nhi làm...Gia, người phải tin thiếp, là phu nhân hiểu lầm thiếp quá sâu, cũng không lạ khi phu nhân nghi ngờ thiếp, nhưng mà thiếp tin, lâu ngày biết lòng người, phu nhân sẽ hiểu tính tình của thiếp, như Hầu gia người đã hiểu thiếp”

“Phu nhân, lão nô đi tìm lão phu nhân làm chủ cho người”

Lưu đại phu nhân lắc đầu, lộ ra một tia tự giễu nói: “Ta không quan trọng, nhưng đứa con trong bụng ta không quan trọng sao?. Hầu gia cho tới bây giờ vẫn còn tin tiện nhân kia. Được!. Được lắm!. Ta nhất định sẽ cho hấn biết, nữ nhân mà hấn sủng ái, có bộ mặt thật ra sao”

“Người...”

“Đi, dẫn nha đầu Hạnh nhi tới, còn cứng miệng sao?. Ta tự mình thẩm vấn, không tin nàng ta sẽ trung thành như thế?”

“Nhưng thân thể của người?”

“Không có việc gì”

Khi Bạch ma ma diu Hạnh nhi trên người đầy vết roi, đến trước mặt Lưu đại phu nhân

Người trước mặt, mùi máu tươi gay mũi làm Lưu đại phu nhân cực kì không thoải mái, Bạch ma ma thấy vậy vội vàng sai người ngăn Hạnh nhi lại, rồi dọn dồ mấy gã sai vặt trưởng thành cởi quần áo của nàng, rồi đặt nàng trong thùng gỗ lạnh như băng....sau đó mặc kệ nàng xích lửa trên mặt đất....Thân thể đánh run cầm cập, sau khi đã ngâm qua nước lạnh, máu trên người Hạnh nhi đã vơi đi rất nhiều, Lưu đại phu nhân thấy vậy nói:

“Để chịu không?. Vì một chủ tử không cầu xin cho người, người làm như vậy đáng sao?”

“Người không cần uống phí tâm tư, không phải chủ tử của ta sai ta làm, là tự ta muốn làm, ta không quen nhìn người ức hiếp chủ tử của ta, chuyện không liên quan đến chủ tử ta”

“Nói như vậy, người quyết trung thành tận tâm với nàng ta sao?. Để ta nói cho người nghe xem, xem có đúng không?”

Lưu đại phu nhân để chén trà trong tay xuống, khoe miệng nhếch lên giống như nhìn kẻ đáng thương, nhìn nhìn nàng nói:

“Là vì người cảm thấy lúc gia cảnh chủ tử người kham ưu, bán hết tất cả những đồ có giá trị ngay cả tổ trạch cũng bán, bán hết nô tài, hạ nhân chỉ để lại một mình người, người cho rằng đó là chủ tử tình thâm?. Ân, nha đầu ngốc của ta, tại sao người không ngấm lại, vì sao cơm còn không đủ ăn nhưng chủ tử của người còn giữ người lại không bán, Cuối cùng lão phụ vì ốm yếu mà chết?. Hừ, sợ là bán người nàng ta không biết sinh tồn như thế nào?. Mười ngón tay không dính nước mùa xuân, đồ ăn cũng không biết làm, xiêm y cũng không biết mặc, thì làm sao bán người chứ?. Đương nhiên muốn giữ người lại để hầu hạ rồi?. Nàng bán mình chôn cha vào Như Ý lâu, người làm nha hoàn của nàng, cũng chỉ có thể bị buộc đi tiếp khách sao?.

Nếu như nàng thật lòng thật dạ suy nghĩ vì người nửa phần, thì làm sao sẽ để người đi?. Trực tiếp trả lại tự do cho người là được rồi. Nàng mang người theo là vì người ngốc, có người ở đấy, nàng ta có thể bảo toàn được sự trong sạch của mình, nhưng người vì bảo vệ cái gọi là bán nghệ không bán thân của nàng ta mà tình nguyện đi tiếp khách, ngày ngày những lúc người đang bị nam nhân chà đạp nàng đang làm cái gì?. Cầm kì thi họa?. Trở thành mỹ nhân trên bàn của tân khách quyền quý. Khi đó nàng ta không có bản lĩnh cứu người thoát khỏi tay của những nam nhân đó sao?.

Người sẽ không quên chứ?. Bên người nàng lúc đó cần một nha hoàn hầu hạ, nếu nàng ta muốn người hầu hạ chỉ cần mở miệng là được, vì sao nàng ta lại không?. Chỉ sợ là nàng ta như cá gặp nước, muốn giẫm lên bàn đạp như người để đứng lên?”

“Người nói vậy. Khi đó chủ tử là thân bất do kỷ, cuối cùng chủ tử vẫn đã cứu ta, đã cứu ta”

“Cứu người?. Ân, Người bây giờ như vậy, lúc đó chẳng phải do nàng làm hại sao?”

“Người nói vậy” Lúc này tinh thần của Hạnh nhi đã sụp đổ đến mức cực hạn, chẳng lẽ tất cả những gì mình cực khổ đều do chủ tử thao túng sao?. Làm sao có thể. Chủ tử lương thiện như vậy?. Làm sao có thể?. Huống hồ, dạy dỗ phu nhân là chủ ý của nàng, lúc trước chủ tử đã khuyên nàng a

“Cho dù như thế thì sao?. Đã rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay, ta cũng không ngại nói cho người biết, dạy dỗ người là chủ ý của ta”

“Biện pháp dùng dầu cải muốn ta một xác 2 mạng là do ai nghĩ ra?. Chủ tử của người thiện lương như vậy sao?. Ân?”

“Người...Người đừng đổ oan cho chủ tử của ta...”

“Oan uống sao?. Cho tới bây giờ người còn chưa dám đối mặt, Biết vì sao nàng ta cuối cùng vẫn nhớ tới người không?. Bởi vì coi như nàng có đầu óc, nàng ta biết trong Hầu phủ không thể tin người bên cạnh, nửa bước khó đi, còn phải đề phòng này, đề phòng nọ, cho nên nàng cầu Hầu gia tiện thể cứu người ra, mà người cũng không phụ sự chờ đợi của nàng. Làm tốt đến không thể tốt hơn. Ta nói đúng không?”

“Không, không, không phải...”

Lưu đại phu nhân lắc đầu: “Người đoán xem, chủ tử thiện lương của người có cầu xin cho người hay không?” Nói xong bảo Bạch ma ma đem nàng ta lui xuống

....

“Phu nhân, đã an bài xong rồi”

Lưu đại phu nhân gật đầu: “Đi mời Hầu gia và Kiều di nương qua đây đi”

Lúc này Kiều di nương rất ngoan ngoãn hành lễ với Lưu đại phu nhân: “Muội muội tham kiến tử tử, thân thể tử tử đã tốt chút nào chưa?. Muội muội biết tử tử không cần thận ngã sắp xuống....Trong lòng rất lo lắng, chỉ có điều may là ông trời phù hộ, tử tử người là người lương thiện đương nhiên có thần linh phù hộ”

Lưu đại phu nhân cười cười: “Muội muội cũng là người thiện lương, nhưng không biết thần linh có phù hộ muội hay không?”

“Tử tử người...Hầu gia....Tử tử sợ là...”

“Chỉ Lan, lần này là do Hạnh nhi tự chủ trương, Kiều di nương không ác độc như nàng tưởng tượng đâu, cũng may nàng và đứa nhỏ đều bình an, bên phía Thanh nhi cũng không ảnh hưởng lớn, nàng muốn nhận Thanh nhi, gia cũng bằng lòng, đến lúc đó, gia nhất định sẽ thương yêu Thanh nhi như con ruột của mình”

Lưu đại phu nhân thở dài: “Nếu như đã như vậy, ta hỏi muội muội, Hạnh nhi là nô tỳ của muội, muội có muốn cầu xin cho nàng không?”

“Cầu xin?. Tỉ tỉ vẫn không tin muội sao?. ...Tỉ tỉ người lương thiện, tốt đẹp, tại sao lại không tin muội chứ?. Phải không tỉ tỉ?”

Lưu đại phu nhân không khỏi xoa xoa trán: “Ta đương nhiên tin tưởng muội muội, nếu không sao ta lại mời muội và Hầu gia tới đây, chỉ là muốn hỏi muội một chút. Dù sao ta nghe nói, Hạnh nhi đã đi theo hầu hạ bên cạnh muội từ nhỏ đến lớn, cùng chung hoạn nạn có nhau.

Bằng không cũng không thể thấy muội chịu ủy khuất mà làm ra chuyện như vậy, nếu như bị đánh chết như vậy cũng có chút đáng tiếc, dù sao cũng giống như Hầu gia nói, ta và đứa nhỏ đã bình an, Thanh nhi cũng không sao, cũng không để lại di chứng gì. Nếu như muội cảm thấy không ổn, chỉ cần muội muội nói một câu, tỉ sẽ lưu Hạnh nhi lại, xem như là tích chút phúc khí cho đứa con trong bụng của ta”

21. Chương 21

“Không, tỉ tỉ, người ác độc như Hạnh nhi, muội làm sao có thể giữ lại bên người?. Giữ nàng lại để nàng tiếp tục hại người sao?. Không!. Tuyệt đối không thể. Hầu gia, tỉ tỉ thật là thiện lương, hoàn mỹ giống như ánh mặt trời. Sau này thiếp nhất định sẽ học tập tỉ tỉ, còn Hạnh nhi, tỉ tỉ để cho nàng đi đày đi!. ...Người ác độc như vậy, không biết đã tích bao nhiêu may mắn, mới có thể gặp được một người lương thiện giống như tỉ tỉ, bây giờ, gieo gió ắt gặp bão a...chỉ tại thiếp có mắt không trông, không phát hiện lòng nàng ta lại ngoan độc như vậy. làm ra những chuyện khiến người ta phẫn nộ. muội muội thật sự không biết nên nói như thế nào, cảm thấy thật hổ thẹn với tỉ tỉ. Thiếp bằng lòng...Huhu...Bằng lòng đến trước mặt phật tổ để thành tâm sám hối, cầu phúc cho tỉ tỉ và nhị tiểu thư”

Nói đến đây, Kiều di nương nhìn Lưu đại lão gia với ánh mắt vạn phần không muốn nhưng lại thân bất do kỷ, làm cho Lưu đại lão gia vừa đau lòng vừa thương yêu. Không khỏi mở miệng nói:

“Được rồi, phu nhân xử lý rất công bằng, sẽ không trách nàng, nàng có tâm ý như thế là tốt rồi”

“Gia, thiếp...”

Đứng trước mặt Lưu đại phu nhân, nhưng Lưu đại lão gia và nàng ta lại “liếc mắt đưa tình” công khai như vậy.

Lưu đại phu nhân âm thầm nắm chặt quả đấm, tiện nhân!. Sau đó khước miệng nàng nhếch lên:

“Đúng vậy, gia nói rất đúng, nếu như không có liên quan đến muội muội, ta đương nhiên sẽ không phạt muội muội, hưởng hồ, ta cũng bình an vô sự. Chỉ là, muội muội, Hạnh nhi, dù thế nào cũng xem như trung thành tận tâm với muội, ta biết muội cũng có khó xử của mình, nếu như trong lòng có chút không muốn hay là không đành lòng, thì nói cho tỉ tỉ, tỉ tỉ sẽ nể mặt muội, nể mặt những năm gần đây nàng vất vả hầu hạ muội, sẽ xử nhẹ một chút”

Lúc này Kiều di nương trong mắt đầy sùng bái nhìn Lưu đại phu nhân, một đôi tay ngọc nắm lấy tay của Lưu đại lão gia nói:

“Gia, thật không ngờ tỉ tỉ lại rộng lượng như thế, làm thiếp thấy xấu hổ vô cùng, không, tỉ tỉ....Người có lòng ngoan độc như vậy, chỉ sợ đều phải chết, làm sao thiếp dám vì nàng ta cầu xin...Thiếp, thiếp nghĩ mà sợ, nếu như có một ngày nàng ta cũng đối xử với thiếp như vậy, có lẽ thiếp sẽ không may mắn như tỉ tỉ, sợ sẽ bị nàng hại chết a”

Lưu đại phu nhân cực kì đoan trang, ưu nhã để chén trà xuống, nhìn về phía người phía sau bình phong nói: “Người nghe rõ ràng chưa?. Đây chính là chủ tử mà người tâm tâm niệm niệm đây”

Dưới vẻ mặt khiếp sợ của Kiều di nương, Hạnh nhi bĩu môi đi ra...Kiều di nương a một tiếng, hét rầm lên....Nhìn những dấu vết loang lổ trên người Hạnh nhi...nước mắt như hạt châu không tự chủ được rơi xuống, không biết vì đau lòng hay là bởi vì sợ hãi

Lưu đại lão gia cũng hơi nhú mào, đúng lúc này Bạch ma ma lấy vải trắng trong miệng Hạnh nhi ra, Hạnh nhi vẻ mặt bi thương, không thể tin được!. Trong miệng thì thầm nói: “Vì sao?. Vì sao, Vì sao?”

Khóe miệng Lưu đại phu nhân cong lên: “Bây giờ người còn không nói thật đi!. Vẫn còn ngu muội như thế sao?”

Ánh mắt Hạnh nhi giống như tro tàn, lập tức chuyển thành phần nộ, trong đầu hiện lên hình ảnh của mình, vài năm gần đây

Từng chút, từng chút một....Đúng vậy!. Là mình ngu ngốc!:

“Hahaha” Sau đó nàng ngửa đầu lên cười ha hả, bỗng nhiên dùng sức giãy dụa, vọt đến trước mặt Kiều di nương, hai tay gắt gao nắm lấy bả vai của nàng:

“Tại sao?. Tại sao?. Ta đối với người như vậy, nhưng tại sao người lại hại ta?. Những năm gần đây, ta thật lòng với người, còn thiếu móc tìm ra cho người xem, nhưng tại sao, tại sao?”

Kiều di nương hoảng loạn giãy dụa: “Người nói bây bạ gì đó, người điên rồi sao?. Tỉ tỉ, gia...Nàng ta điên rồi, người đầu mau lôi nàng tar a ngoài, dùng loạn côn đánh chết mới có thể làm cho tỉ tỉ hả giận”

Lưu đại phu nhân được Bạch mama dìu đứng dậy, Tình nhi đứng bên cạnh, vì để phòng ngừa vạn nhất, nên bảo vệ trước mặt Lưu đại phu nhân:

“Thì sao?. Hầu phủ khi nào đến phiên một thiếp thất nhỏ nhỏ như người, ra lệnh rồi hả?. Ân, muội muội luôn miệng nói mình thiện lương, tại sao lại trở nên tàn nhẫn như vậy?. lại muốn đánh chết hạ nhân đi theo bên người người, cùng chung hoạn nạn với người?. Ân?”

“Gia...” Trên mặt Kiều di nương hiện lên hoảng sợ, gọi Lưu đại lão gia một tiếng

Lưu đại lão gia nhìn trờ khô hải trước mặt, đương nhiên hiểu được phần nào, nhưng trong lòng vẫn không muốn tin, người đi theo bên mình, tinh thông cầm kì thi họa, lương thiện tài ba như thế, trên thực tế còn ác độc hơn cả độc dược

Lưu đại phu nhân hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt đau lòng, thất vọng nhìn Lưu đại lão gia một cái, làm Lưu đại lão gia giật mình...Sau đó thở dài, không liếc mắt nhìn Kiều di nương, mà dặn dò gã sai vặt của mình:

“Đi thư phòng của gia, lấy một ít đồ đưa cho phu nhân”

Nói xong, lại nói với Lưu đại phu nhân: “Chỉ Lan, đừng vì kẻ tiện tì mà làm tổn hại sức khỏe của mình, nên xử lý như thế nào thì cứ xử lý như thế, nàng đã chịu uất ức rồi”

Lỗ mũi của Lưu đại phu nhân đau xót, dĩ nhiên rơi vài giọt lệ: “Ta không uất ức, ...Chỉ cảm thấy...Gia, đừng trách lòng ta ngoan độc, điều gì ta cũng có thể nhẫn, nhưng tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho người khác tổn thương con của ta, tổn thương cốt nhục của ta và gia, huống chi Thanh nhi...Những chuyện xảy ra trước mắt, đối với Thanh nhi thật không công bằng a”

“Gia hiểu, nàng đừng quá mệt mỏi, những chuyện còn lại cứ giao cho Bạch ma ma xử lý đi”

Lưu đại phu nhân nghẹn ngào gật đầu, Kiều di nương bên cạnh, mới từ trong ngây ngốc phản ứng kịp....Đây là làm sao vậy?. Chẳng lẽ Hầu gia lại tin Hạnh nhi?. Tự trách mình không biết nhìn người a!

“Hạnh nhi, tại sao người có thể hãm hại ta chứ?. Hầu gia, chẳng lẽ ngài cũng tin lời nói của tiện nhân ác độc này sao?. Làm sao thiếp có thể làm ra những chuyện như vậy?. Không, thiếp thật oan uổng a....Đừng, tỉ tỉ, người lương thiện như vậy. Làm sao có thể như vậy, Thiếp...Hạnh nhi, vì sao, vì sao a”

Lúc này, Hạnh nhi cười nói: “Chủ tử, đừng lo lắng, cho dù có đến hoàng tuyền, nô tì cũng sẽ hầu hạ người thật tốt, nô tì sẽ đi cùng người” Lưu đại phu nhân khoát tay áo rời khỏi

“Không! Không!. Người tránh ra đi...” Kiều di nương hoảng loạn đẩy Hạnh nhi ra

Lưu đại phu nhân vuốt vuốt trán nhìn Bạch ma ma, Bạch ma ma hừ lạnh nói:

“Tại sao còn đứng đó nhìn?. Các người đều mù hết rồi sao?. Còn ko kéo nàng ra ngoài, nếu như thương tổn đến Kiều di nương của chúng ta làm sao bán được giá tốt?. Lúc trước, Hầu gia chuộc Kiều di nương từ trong kĩ viện ra, đã tốn không ít bạc, nếu như bán đi, cũng lỗ một đồng, huống hồ nàng ta đã không còn trong trắng”

“Người!. Làm sao người có thể vũ nhục ta...Gia....Ngài ở đâu, mau tới cứu thiếp a”

Bạch ma ma khê tròng mắt muốn tiến lên tát vào mồm Kiều di nương nhưng bị Lưu đại phu nhân ngăn lại: “Được rồi, đừng đánh, mắc công làm phá hủy gương mặt”

“Vâng, lão nô hiểu rồi”

Lưu đại phu nhân nhìn gã sai vặt bốn phía, trong mắt hiện lên tia ngoan độc, liền mở miệng nói:

“Trên người Kiều di nương ô uế cần được tắm rửa sạch sẽ, nhưng mà lúc này, chỉ sợ bà tử nha đầu không kéo nàng ra được, các người đi hầu hạ Kiều di nương rửa mặt, chải đầu, trang điểm đi, ngày mai người môi giới sẽ đến quý phủ mua người”

Sau khi Kiều di nương khóc lóc, kêu la bị lôi xuống, Bạch ma ma không khỏi hừ một tiếng nói: “Thật là quá tiện nghi cho nàng ta”

Khóe miệng Lưu đại phu nhân nhếch lên: “Cũng tốt, dù sao nàng ta cũng hầu hạ Hầu gia một năm, trước tiên cũng để cho nàng thích ứng cuộc sống sau này một chút, bên phía Tử Oánh, chim sẻ muốn biến thành phượng hoàng sao?, Hừ”

“Người yên tâm, lão nô biết rồi, à đúng rồi, Liễu di nương đã có thai, nhưng có vẻ như nàng ta muốn giấu giếm”

Lưu đại phu nhân cười nói: “Thật là một nữ nhân thông minh, chắc là nhị đệ muội của ta không có ở trong phủ, nàng ta luôn luôn cúi, nhưng như vậy cũng tốt, đến lúc đó đề cập chuyện của Thanh nhi với nhị đệ, cũng có thêm một cái cớ. Ai, người nói xem, tiểu viện bên cạnh ta đã dọn đến đâu rồi?. những thứ đồ lộn xộn chỉ cần để qua một bên là được rồi, Thanh nhi nên ở gần ta một chút”

Bạch ma ma cười nói: “Bây giờ nhị tiểu thư còn nhỏ, nhưng lớn lên một chút sẽ không tốt lắm, cách Quý nhi và Phúc nhi gần quá cũng bất tiện, huống chi sau này Quý nhi cưới vợ, sợ là phải mở rộng viện, khi đó nhị tiểu thư ở quen rồi, phải chuyển đi nơi khác cũng không ổn lắm”

“Đúng!Đúng!Đúng. Cũng là người suy nghĩ chu đáo, vậy người nói xem, nên an bày cho Thanh nhi ở đâu thì tốt?”

“Đâu phải là lão nô suy nghĩ chu đáo, mà phu nhân lo lắng quá sẽ bị loạn, muốn lão nô nói, vậy nên sắp xếp cho Thanh nhi ở trong viện gần hồ đi, đông ấm hạ mát, phong cảnh cũng tốt, mặc dù không lớn lắm nhưng cũng đầy đủ tiện nghi, nhị tiểu thư sẽ không thiếu thứ gì đâu”

“Vậy sai người quét dọn lại lần nữa đi, đồ dùng trong nhà cái gì cũng cần phải đổi mới hết”

“Tất nhiên, tất nhiên, người cứ yên tâm, dĩ nhiên lão nô sẽ an bày thỏa đáng, ...Ân...Sáng nay Chu ma ma có nói với lão nô, muốn đưa cháu gái của bà ấy đến hầu hạ bên cạnh nhị tiểu thư”

“Bà ta rất biết lựa cây tốt mà dựa vào”

Sáng sớm hôm sau, Lưu nhị lão gia hơi đứng ngồi không yên, chẳng lẽ Thanh nhi đã gây ra tai họa gì rồi sao?.

“Nhị đệ, chị dâu biết mình không nên đoạt nhân sở ái (cướp con của người khác),nhưng mà nhị đệ, lúc này đây, chị dâu muốn xin đệ, cho Thanh nhi làm con thừa tự của chị, đệ thấy thế nào?. Chị dâu thật lòng thích Thanh nhi, đương nhiên sẽ yêu thương nó giống như con ruột của mình, huống hồ, đều ở trong một phủ, nhị đệ cũng không có gì không yên tâm, đệ nói có phải không?”

Lúc này Lưu nhị lão gia sững sốt, hóa ra là muốn nhận Thanh nhi làm con thừa tự?. Chuyện tốt như thế, nhưng là...

“Chị dâu, đáng lẽ chị đã mở miệng, đệ cũng nên đồng ý, dù sao việc này đối với Thanh nhi chỉ có lợi chứ không có hại, nhưng mà Thanh nhi và Nguyệt nhi, hai đứa nhỏ này....Ngược lại, đệ có chút không nỡ...”

Lưu đại phu nhân nhìn thoáng qua Lưu đại lão gia, đương nhiên biết hy vọng trong lòng Lưu nhị lão gia, Lưu đại lão gia ho khan một tiếng nói: “Đều ở trong một phủ còn có cái gì không nỡ?”

“Đúng vậy a, nhị đệ, chị dâu vừa nghe nói một chuyện”

“Chuyện gì?”

“Nhị đệ lại sắp làm cha, nghe nói Liễu di nương đã có thai?”

Lưu nhị lão gia sững sờ, lập tức đứng lên: “Chị dâu, việc này...”

“Chuyện này, chị dâu làm sao dám nói đùa, nhị đệ muội không có ở trong phủ, sợ là Liễu di nương không biết nên nói với ai, chỉ là chị dâu là người từng trải, có phải phụ nữ mang thai hay không, những triệu chứng đó, chị dâu cũng biết một ít, đệ nên trở về mời đại phu đến khám kĩ cho Liễu di nương đi”

“Vậy đệ đệ cảm ơn chị dâu, Thanh nhi có thể lọt vào mắt của chị dâu và đại ca, là phúc khí của nó kì thực trong lòng đệ rất cảm kích”

“Cảm kích, không cảm kích cái gì, chúng ta là huynh đệ ruột thịt hà tất phải nói những lời khách sáo như vậy”

“Đúng vậy a, nhị đệ, chúng ta đều là người một nhà”

“Vâng, vâng, vậy bên phía mẫu thân?”

Lưu đại phu nhân cười cười: “Mẫu thân đương nhiên đồng ý rồi, nếu không người làm chị dâu như ta làm sao dám mở miệng nói chuyện này với đệ, chuyện này xem như quyết định vậy đi, chờ đến năm mới khi người trong nhà có mặt đông đủ rồi sẽ bàn tiếp, chỉ là nhị đệ, đệ cũng biết tính tình của nhị đệ muội rồi đó, trước tiên cứ giấu nàng đi”

“Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên, vẫn là chị dâu người suy nghĩ chu đáo”

22. Chương 22

Từ miệng Thúy nhi, Lưu Uyển Thanh mới biết được, Lưu đại phu nhân muốn nhận nàng làm con thừa tự, trong lòng rất vui vẻ, nói thật ra, lúc ấy khi mình xông lên. Tuy rằng trong lòng có chút tính toán, nhưng cũng vì suy nghĩ cho bản thân. Nghĩ lại, bất kể có giữ được đứa nhỏ hay không, nhưng ân tình của mình, Lưu đại phu nhân sẽ ghi nhớ, sau này mình sẽ có một chút lợi thế. Giống như Lưu đại phu nhân đã nói, dù sao mẹ cả của nàng vẫn còn. Hôn sự tương lai của nàng sợ là phải nhìn sắc mặt của mẹ cả, nhưng mà ở đây, Lưu đại phu nhân vẫn có quyền lên tiếng. Nếu Lưu đại phu nhân bằng lòng giúp mình, cho dù mẹ cả không hài lòng với mình, còn muốn động tay động chân với hôn sự của mình cũng không sợ. Ít nhất khi mình lập gia đình, trở thành vợ cả chắc chắn không thành vấn đề, về phần những chuyện khác, phải dựa vào nỗ lực của chính mình

Cho nên biết được Lưu đại phu nhân muốn nhận nàng làm con thừa tự, Lưu nhị lão gia cũng tán thành, có lẽ trong lòng hơi kinh hãi, thậm chí là cao hứng

Còn chuyện Thúy nhi khóc hu hu nói mình chảy máu rất nhiều, mặc dù trên mặt nàng rất mờ mịt, nhưng bây giờ nàng vẫn là đứa trẻ 4 tuổi, đối với chuyện nam nữ mình không nên biết, nhưng nàng biết đó là việc hệ trọng cả đời. Lưu Uyển Thanh cũng không đặt ở trong lòng, dù sao, trường hợp như vậy cũng rất nhiều, chỉ cần lập hồ sơ, lại có người đức cao vọng trọng viết chứng, thì không ảnh hưởng nửa phần đến việc hôn sự của mình

Nhất là, nàng không giống những bé gái khác, ví dụ như vì nghịch ngợm mà từ trên cây ngã xuống, hay do trưởng bối quản giáo không nghiêm, nên ngã bị thương, ngược lại vì cứu trưởng bối của mình, trăm thiện hiếu đứng đầu, ngược lại sẽ làm cho thanh danh của mình tốt hơn một chút, cũng có lợi cho hôn sự sau này. Lưu Uyển Thanh không chút lo lắng về vấn đề này, giống như vô tâm trông liễu, liễu đã thành rừng vậy

Đau đớn gãy xương đối với nàng mà nói, nàng vẫn có thể chịu được, dù sao đau đớn da thịt, so với nỗi đau kiếp trước nàng bị quất bằng roi đến chết, đau đến tê liệt tâm phách không nói nên lời, thì đau khổ về xác thịt chẳng đáng là gì

Nhoáng cái 3 tháng đã trôi qua, 3 tháng này thật là khó đối với Lưu Uyển Thanh, nhưng trong những ngày nằm trên giường, nàng mới cảm nhận được sự ấm áp của tình thân. Lưu lão phu nhân và Lưu đại phu nhân vô cùng chăm sóc nàng, nhất là Lưu đại phu nhân, theo tháng, bụng càng lúc càng lớn, cuối cùng đại phu nhân lại chẩn đoán là song thai, Lưu lão phu nhân vui vẻ, thưởng ngân lượng cho trên dưới hạ nhân trong phủ. Toàn bộ hầu phủ đều chìm trong bầu không khí vui sướng...

Mặc dù là đi lại bất tiện, Lưu đại phu nhân không thể thường đến thăm Lưu Uyển Thanh, nhất là đến cuối năm, xuống giường lại càng khó khăn, nhưng vẫn không quên mỗi ngày phái Tình nhi đến để xem tình hình của nàng, đưa rất nhiều đồ dùng tốt đến trong viện của Lưu Uyển Thanh

“Tiểu thư, Lưu nhị phu nhân đã trở về, bảo là muốn qua đây thăm người” Thúy nhi đến cũng không lộ vẻ kích động, dù sao tiểu thư nhà mình sắp trở thành con thừa tự của đại phu nhân, sau này sẽ là con vợ lớn của Hầu phủ, cho dù nhị phu nhân có muốn hại, cũng không hại được

Lưu Uyển Thanh nhắm mắt cũng đoán được Lưu nhị phu nhân sẽ đến

Mình được đại phu nhân nhận làm con nuôi, lại biết Liễu di nương có thai, biểu cảm nhất định sẽ rất đẹp mắt, ngay cả mình cũng có chút tò mò, về phần bọn họ làm âm ỉ với nhau như thế nào, cũng có thể tượng tượng mà, hơn nữa có lẽ bà ta ở thôn trang cũng đã sợ rồi, cho nên lúc đại phu nhân chẩn đoán Lưu đại phu nhân mang song thai, thì Lưu lão phu nhân có ý để cho bà ta ở lại thôn trang thêm một tháng, nhưng lại sợ bà ta làm âm ỉ, vì thế mới để cho bà ta trở về.

“Bất kể như thế nào, dẫu sao bây giờ bà ấy cũng là mẹ cả của ta, đương nhiên ta phải hiếu thuận với mẫu thân, một lát nữa người đem trà ngon của đại bá mẫu đến đây, gói lại một bao ấu thân mang về đi”

Thúy nhi nghe Lưu Uyển Thanh nói như vậy, bĩu môi: “Nô tỳ nói a, tiểu thư người thật quá tốt bụng, cái khác nô tỳ không biết, nhưng mà ban đầu nhị phu nhân đối xử với người như thế nào, người còn không biết sao, có thể là người còn nhỏ, có một số việc người không nhớ, nhưng cũng không cần thiết phải làm vậy. Huống hồ đó là trà ngon từ Giang Nam đưa tới, chỗ lão phu nhân cũng không có nhiều lắm, người hà tất phải đưa cho nhị phu nhân, nhị phu nhân có được cũng không khen người tốt, có một số chuyện rắc rối rồi, người không hiểu, làm không đúng, nhị phu nhân còn cho rằng người muốn khoe khoang, làm mất thể diện của nàng ấy”

Khóe miệng Lưu Uyển Thanh cong cong, bây giờ Thúy nhi có thể nói là thật lòng lo ình, bất luận là chuyện gì, cũng đứng trên lập trường của mình mà suy nghĩ, lại sợ mình tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, trước hết phân tích ình nghe một lần, có Thúy nhi ở bên cạnh mình, sau này sẽ là một trợ thủ đắc lực

“Chính là bởi vì ta nhỏ, cho nên ta không hiểu chuyện a, không thể suy nghĩ nhiều chuyện rắc rối như vậy, mẫu thân nhận hay không nhận đối với ta cũng không có hại gì, suy cho cùng trà ngon để ở chỗ ta cũng chỉ lãng phí mà thôi. Nếu mẫu thân nhận, nhưng lại hiểu sai ý của ta, gây ra chuyện gì đó, thì cũng chỉ nói là do nàng không hiểu chuyện, ta có lòng hiếu thảo, tóm lại chỉ có ích chứ không có hại”

Thúy nhi không khỏi sửng sốt: “Trời ơi, tại sao nô tì lại không nghĩ đến điểm này nhỉ?. Nhị tiểu thư, người thật thông tuệ, thảo nào lão phu nhân và nhị phu nhân đều yêu thương người” Trong lòng càng xem trọng Lưu Uyển Thanh thêm vài phần, tuổi còn nhỏ mà đã thông minh như vậy, không biết tương lai sẽ như thế nào?. Đại tiểu thư nhìn cũng không phải người ngu ngốc, không biết nhị lão gia chất phác như thế, làm sao có thể sinh ra những đứa con thông tuệ như thế. Ân, sợ là giống lão Hầu gia rồi!

Trong viện của Lưu nhị phu nhân

Chu ma ma quỳ trên mặt đất, trên trán dĩ nhiên đã sưng thành một cục: “Lão nô đã chăm sóc người từ

nhỏ đến lớn, làm sao có thể có 2 lòng để giúp người ngoài đối phó với người?. Người không có trong phủ, Liễu di nương một tay che trời, lão gia lại bị nàng ta mê hoặc, lão nô muốn gần người cũng khó”

“Hừ, chuyện của Liễu di nương ta có thể không so đo, có đứa bé thì sao?. Cho dù sinh hạ thì như thế nào?. Có thể lớn lên hiểu chuyện được một vài năm, nhưng mà ngay cả Uyển Nguyệt mà người cũng không bảo vệ được?. Ta vừa mới đi, thì sau lưng Nguyệt nhi đã bị ma ma quản giáo...” Nói đến đây, hốc mắt của Lưu nhị phu nhân cũng hơi đỏ lên:

“Ta chưa bao giờ nhìn thấy ma ma quản giáo nghiêm khắc như thế, Nguyệt nhi đáng thương của ta, mới mấy tháng ngắn ngủi, đã gầy đi mấy vòng rồi. Người chỉ còn da bọc xương, người cũng trở nên chậm chậm ngu si, ngay cả một chút linh khí cũng không có. Những thứ này người cũng nhìn thấy?”

“Đó là lệnh của lão phu nhân, lão nô cũng có lòng đi thăm đại tiểu thư, nhưng...”

“VẬY NÔ TÀI VÔ DỤNG NHƯ NGƯỜI CÓ THỂ LÀM GÌ?. Hừ, bây giờ nhìn con tiểu tiện nhân kia lên như điều gặp gió, thế nhưng còn muốn đưa cháu gái của người đến hầu hạ cho nàng ta, rõ là cầm tinh con chó, chỗ nào có cứt thì chạy đến có phải không?”

Chu ma ma cúi đầu, Lưu nhị phu nhân đương nhiên không nhìn thấy vẻ mặt của nàng, chỉ thấy ánh mắt của Chu ma ma tối sầm lại,...Lập tức thở dài, giọng nói có chút bình thản, bớt chút mùi vị nô tài:

“Phu nhân, lão nô vẫn có thói quen gọi người là người, nhưng người bú sữa của lão nô mà lớn!. Tuy rằng lão nô không xứng, nhưng mà trong lòng đối xử với người như con ruột, lão nô làm sao có thể phản bội người?. Lão nô đưa con bé đến chỗ nhị tiểu thư, không phải vì cái gì khác, là vì người và đại tiểu thư a, có người hầu hạ bên người nhị tiểu thư, không phải chuyện của nàng ta người sẽ nắm rõ như trong lòng bàn tay sao?. Cho dù đại phu nhân nhận nhị tiểu thư làm con thừa tự thì sao?. Chuyện của nàng ấy người cũng biết rồi, bước tiếp theo phải làm như thế nào, cũng cần mưu tính chu toàn. Lão nô biết trong lòng người không thoải mái, bây giờ đại tiểu thư bị hành hạ thành như vậy, lão nô cũng đau lòng a, chẳng qua là, lão nô chỉ là nô tài, ở Hầu phủ, nhất là lệnh của lão phu nhân ban xuống, làm sao ai dám nói gì?

Chuyện của Liễu di nương là lão nô vô dụng, nhị tiểu thư được đại phu nhân nhận làm con thừa tự đối với nàng ta cũng không phải là một chuyện tốt, danh không chính, ngôn không thuận, huống chi nếu đại phu nhân sinh được tiểu thư, vậy nhị tiểu thư đã cản đường của đại tiểu thư rồi, đoạt lấy danh hiệu dòng chính nữ của Hầu gia, đến lúc đó con gái ruột của đại phu nhân trưởng thành, có thể thân thiết với nhị tiểu thư sao?. Khi đó cuộc sống của nhị tiểu thư sợ rằng cũng không được êm ả, nếu như người không tin lão nô, vậy lão nô sẽ kêu con bé Nữu Tử trở về, để nó hầu hạ bên cạnh đại tiểu thư”

Nói xong lại dập đầu xuống đất, cũng không ngẩng đầu lên

Lưu nhị phu nhân ngẩng người, lập tức mấy máy môi, đứng lên tự mình nâng Chu ma ma dậy: “Là ta tức giận quá, người vốn là nhũ mẫu của ta, ta còn có thể không tin người sao?. Chẳng qua là, hiện nay nhìn thấy Nguyệt nhi...”

“Lão nô biết trong lòng người đau khổ, nhưng Liễu di nương có thai cũng tốt, người có thể ân ái với lão gia, bây giờ nàng ta có thai không thể hầu hạ bên cạnh lão gia được, thừa dịp này người nên có thêm thiếu gia, như thế sau này còn có ai có thể qua mặt người?”

Lưu nhị phu nhân ân một tiếng: “Người đi mời lão gia qua đây cho ta”

“Vâng, lão nô đi ngay” Chu ma ma mở cửa phòng, ra hiệu cho nha hoàn nhị đẳng dọn dẹp bữa bộn trên mặt đất, khi đi ra khỏi sân thì hơi thở dài...Lòng cũng lạnh lẽo

Đến gần tối, Lưu nhị lão gia mới vào viện của Lưu nhị phu nhân, nhìn đồ ăn phong phú trước mặt thì hơi nhú mày: “Giờ này, nàng còn chưa dùng cơm sao?”

Lưu nhị phu nhân cố ý trang điểm cho người nhợt nhạt, ở thôn trang mấy tháng, người ăn không ngon, ngủ không yên nên thân thể gầy gò đi mấy phần, mặc váy tơ lụa màu lam, giảm đi mấy phần sắc bén mà thêm vào đó là vài phần mềm mại đáng yêu

“Vốn định chờ lão gia đến cùng dùng...”

Lưu nhị phu nhân nhàn nhạp nói một câu, nhưng trái lại làm cho Lưu nhị lão gia hơi ngượng ngùng: “Thân thể của Liễu nhi không được khỏe, cho nên ta ở bên đây với nàng ấy một hồi, nàng phải người đưa canh một nhĩ cho nàng ấy, nàng ấy vô cùng cảm ơn nàng, chẳng qua là, bây giờ phụ nữ có thai, không tiện đi qua cảm tạ”

Tay của Lưu nhị phu nhân âm thầm nắm chặt thành quyền, mím môi, đích thân giúp Lưu nhị lão gia cởi áo khoác vừa dày vừa nặng ra, ôn nhu nói: “Thiếp cũng mới về, mấy ngày nay sổ sách trong viện đều do Liễu muội muội giúp đỡ, ngày mai thiếp sẽ bảo Chu ma ma đến lấy về, Liễu muội muội là phụ nữ có thai, không thể mệt mỏi quá mức, sau này thỉnh an cũng miễn đi, đỡ phải chạy tới chạy lui, mùa đông đường vừa trơn lại vừa cứng, nếu lỡ ngã sắp xuống cũng không tốt lắm”

Lưu nhị lão gia nhướng mày: “Nàng đã suy nghĩ thông suốt rồi sao?. Sáng nay vẫn còn làm ầm ĩ một trận...”

Lưu nhị phu nhân thở dài: “Lão gia, sáng nay người cũng nhìn thấy dáng vẻ gầy yếu của Nguyệt nhi lúc thỉnh an, vẻ mặt vàng như nền, ma ma kia lại quần áo nghiêm khắc như thế, ngay cả Nguyệt nhi muốn nói chuyện với mẫu thân ruột như thiếp đây cũng không được, nói là nàng vẫn chưa học tốt quy củ, đó là con gái thiếp 10 tháng mang thai, thiếp có thể không đau lòng sao?. Nguyệt nhi còn nhỏ như vậy, tính tình làm sao có thể độc ác như thế chứ?. Tất nhiên là do không cẩn thận làm tổn thương đến Lệ Châu kia, nhưng lại chịu khổ quá chừng, hơn nữa Thanh nhi còn được đại phu nhân nhận làm con thừa tự, chuyện này thiếp không biết, người nói, người làm mẹ cả như thiếp, trong lòng có thể dễ chịu không?”

Người biết tính tình của thiếp mà...Ồi...Bây giờ nói những chuyện này cũng vô dụng, thiếp không nói nữa, mắc công lão gia nghe xong lại cảm thấy bức mình, buổi chiều, Thanh nhi có sai người tặng trà ngon qua đây, là trà Giang Nam đấy, bên chỗ mẫu thân cũng không có nhiều đâu”

Lưu nhị lão gia gật đầu, sắc mặt cũng hòa hoãn: “Nàng biết vậy là được rồi, Thanh nhi vốn là đứa hiếu thảo”

“Đúng, đúng rồi. Lão gia... Tử Linh, người vào đây”

Lưu nhị phu nhân kéo Tử Linh đã mặc quần áo mới hoàn toàn, đến trước mặt Lưu nhị lão gia: “Liễu di nương có thai không tiện hầu hạ người, Thất di nương lại bé môn tư quá, bên cạnh người không có người thích hợp, Tử Linh là do thiếp mang từ thôn trang về, đáng đáp xinh xắn, lão gia, nếu như người vừa ý thì hãy thu nàng làm thông phòng đi”

Lưu nhị lão gia đánh giá Tử Linh từ trên xuống dưới, nàng ta cũng có vài phần nhan sắc, tuổi còn nhỏ, nhưng đã phát triển đầy đủ, trong trắng lộ ra vài phần hồng nhuận, mềm mại như muốn tan thành nước, chỉ nghĩ thế thôi bên dưới đã có phản ứng, chỉ có điều vợ cả của mình vừa mới trở về, dù nói thế nào, mình cũng phải cho nàng chút thể diện

Hướng chi, bây giờ nàng cũng đã nhận lỗi...Đối với một người vợ luôn dùng thân phận dòng chính nữ để kiềm chế mình, có thể nhận thua với một thứ nữ như mình, trong lòng Lưu nhị lão gia cũng nổi lên vài phần khí phách đàn ông, hơn nữa nha đầu kia cũng đang ban ỉn, sớm một ngày hay chậm một ngày cũng không quan trọng

Kéo Lưu nhị phu nhân qua: “Được rồi, ta biết nàng có lòng, nha đầu kia ngày mai hẳn tính

Sau khi sắp xếp xong, sắc trời cũng không còn sớm, gia sẽ cùng nàng dùng bữa, rồi nghỉ ngơi đi”

23. Chương 23

“Bảo bối, vết thương ở chân đã đỡ chưa?. Ta thật đáng trách vì không có ở đây, thật tội nghiệp cho con”

Lưu nhị phu nhân sau khi đã trải qua một đêm được Lưu nhị lão gia càn cù canh tác, đương nhiên vẻ mặt như gió xuân, cũng xem như đã thấy rõ sự thật, biết Lưu nhị lão gia thích ăn mềm không ăn cứng, ban đầu,

quả thực mình hơi cứng rắn quá mức, mặc dù mình hận Lưu Uyển Thanh đến nghiêng răng kèn kẹt, nhưng vẫn phải làm. Hừ, giống như Chu ma ma nói, để xem, đến cuối cùng người sẽ nhảy lên biến thành cái gì?.

Đối với thái độ ân cần của Lưu nhị phu nhân, Lưu Uyển Thanh dĩ nhiên lấy làm kinh hãi, thật không ngờ ở thôn trang mấy tháng, Lưu nhị phu nhân đã trở nên thông minh hơn, nàng vốn nghĩ là sau khi bà ấy trở về sẽ gây phiền phức ỉn, không ngờ lại như vậy...Sợ là sau này phải đề phòng bà ta nhiều hơn rồi

“Thanh nhi cảm ơn mẫu thân đã quan tâm, mẫu thân đi đường mệt nhọc mới trở về đã đến thăm Thanh nhi, là Thanh nhi không ngoan, đã để mẫu thân phải lo lắng”

“Nhìn xem, thật là một đứa con ngoan, chân của con có còn đau không?. Đi đứng có thuận tiện không?. Có cảm thấy có chỗ nào khó chịu không?” Lưu nhị phu nhân hy vọng Lưu Uyển Thanh vẫn lưu lại mầm bệnh...Nói đến đây, không chờ Lưu Uyển Thanh trả lời bà ta đã thở dài, vành mắt hơi đỏ lên, gơ tay lên dùng khăn xoa xoa: “Thật đáng thương, tuổi còn nhỏ mà đã xảy ra chuyện như vậy, vết thương trên đùi có thể lành, nhưng mà bên trong sợ là...”

Quay đầu nhìn Lưu nhị lão gia đi theo cũng đang lo lắng nói: “Cũng may mẫu thân và đại tẩu suy nghĩ chu đáo, chuyện này mới không ảnh hưởng quá lớn đến Thanh nhi của chúng ta, sau này bên nhà chồng có thể cảm thông vì Thanh nhi là người hiếu thảo, ...Chỉ có điều không biết vị hôn phu tương lai có để ý hay không?. Sợ là cũng không dễ chịu...” Nói đến đây, bà ta lại rơi vài giọt lệ, Lưu Uyển Thanh ngửi được mùi hạt tiêu nhàn nhạt, nghe thế, khóe miệng cũng cong lên, phu nhân này diễn xuất cũng chuẩn bị đầy đủ

“Cha, người thích nhất là thưởng thức trà, hãy bảo Thúy nhi gói về cho người một ít, mẫu thân cũng có một ít, nói thật ra trà phải dùng cho người biết thưởng thức như cha, nếu không lá chè tốt như vậy, làm sao con có thể thấy qua, dùng qua”

“Đại bá mẫu thật yêu thương Thanh nhi, đồ tốt gì cũng sai người đưa qua, Thanh nhi còn nhỏ không am hiểu thưởng thức trà, cha và mẫu thân có thích trong lòng Thanh nhi cũng cảm thấy vui vẻ” Nói xong còn chỉ chỉ vị trí ngực của mình

Lưu nhị lão gia cười, đứng dậy ôm lấy Thanh nhi. Ôi, sang năm sẽ được chị dâu nhận làm con thừa tự, một đứa bé nhu thuận, hiểu chuyện, nữ nhi hiếu thuận sau này chỉ có thể gọi mình bằng nhị thúc, nghĩ vậy trái lại Lưu nhị lão gia có phần luyến tiếc, từ dung mạo của Lưu Uyển Thanh, có thể nhìn thấy vài phần của Thất di nương, nghĩ vậy trong lòng Lưu nhị lão gia cảm thấy trừng phạt Thất di nương như vậy là đủ rồi, bây giờ vợ cả của mình cũng trở nên dịu dàng, lát nữa sẽ bảo nàng ta thả Thất di nương ra

“Nói cho cha biết, đùi con còn đau không?”

Lưu Uyển Thanh sững sờ, thân thể ngồi trong lòng của Lưu nhị lão gia cứng đờ, hai kiếp, người phụ thân này chưa bao giờ ôm mình như thế, hóa ra được phụ thân ôm lại có cảm giác như thế này...Lỗ mũi không khỏi có chút ê ẩm

Lưu nhị lão gia thấy vậy tưởng rằng đùi nàng vẫn còn đau cho nên đặt nàng lên giường: “Đau ở đâu?”

Lưu Uyển Thanh mất đi nhiệt độ trên người Lưu nhị lão gia, không khỏi cảm thấy mát mát, thấy vậy mím môi: “Con không đau, ổn rồi, đã có thể xuống giường đi lại, đại bá mẫu và bà nội sợ con vất vả nên bảo con nằm thêm nửa tháng”

Thấy Lưu Uyển Thanh nói như vậy, Lưu nhị lão gia mới yên lòng: “Vậy con hãy nghỉ ngơi cho tốt đi”

Lưu Uyển Thanh mạnh mẽ gạt đầu

Sau khi Lưu nhị lão gia và Lưu nhị phu nhân đi rồi, Lưu Uyển Thanh mới phát hiện mình đã rơi lệ đầy mặt

....

“Nhị muội, muội đã khỏe hơn chút nào chưa?” Lúc này Lưu Uyển Thanh đang chép kinh phạt ở trước giường, nghe tiếng động ngoài cửa, liền biết nhị ca của mình đã trở về. Từ lần đó được Lưu nhị lão gia ôm vào trong ngực, đối với tình thân, Lưu Uyển Thanh càng khao khát nhiều hơn một chút. Trong lòng vui vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười, chạy ra ngoài, Thúy nhi ở một bên sợ tới mức ôm lấy nàng lại: “Tiểu thư người không được chạy, bệnh cũ vẫn chưa khỏi hoàn toàn, nếu như để lại mầm bệnh, sẽ ảnh hưởng đến chuyện cả đời”

Trong viện, Lưu Nhân Phúc cũng hoảng sợ. vội vàng nhét hộp quà trong tay mình cho gã sai vặt bên cạnh, kéo Lưu Uyển Thanh hỏi: “Nhị muội, nhị muội không sao chứ?. Tại sao lại không cẩn thận như vậy?”

Lưu Uyển Thanh cười cười: “Không có chuyện gì đâu, Thúy nhi khẩn trương quá mà thôi, đã sớm khỏi hẳn rồi, có thể chạy, có thể nhảy, không có vấn đề gì cả, nhị ca, ca về rồi, có mang quà về uội chơi không?. Đại ca đâu?”

Lưu Nhân Phúc sủng nịch nheo nheo cái mũi nhỏ của Lưu Uyển Thanh : “Con bé này thật là tinh mắt, đương nhiên ca có mang những món quà mà muội chưa từng chơi, chơi rất vui, nhị ca là ai chứ, dĩ nhiên không thể làm uội thất vọng rồi, còn đại ca, ha ha, chuyện tốt, nhị ca bế muội vào nhà, chúng ta vào nhà rồi nói, bên ngoài lạnh lẽo muội cũng không biết khoác thêm áo gì cả”

Nghe Lưu Nhân Phúc lải nhải, khoe miệng Lưu Uyển Thanh nhếch lên, được người ta thật lòng quan tâm cảm giác thật tốt, không có chút lợi dụng cũng không có chút tạp chất. chỉ là quan tâm trân trọng giữa người thân với nhau. Minh cũng có thể nhận được, sau này mình sẽ cố gắng đối xử tốt với nhị ca

“Nói như vậy, đại ca được tuyển rồi hả?. Đại ca giỏi quá”

Lưu Uyển Thanh nghe Lưu Nhân Phú nói đại ca Lưu Nhân Quý được thế tử Lộ vương chọn làm thư đồng, đương nhiên nàng vui vẻ thay cho hắn. Nhớ lại kiếp trước, đại ca của mình chỉ là quan văn tứ phẩm, vẫn chưa làm gì cho Lộ vương thế tử, chẳng lẽ còn có biến hóa khác hay sao?. Chỉ có điều, kiếp trước, giờ này đại bá mẫu đã sinh non, biết đâu có một số việc có chút thay đổi. Đối với những chuyện này, trong lòng Lưu Uyển Thanh vẫn còn hơi lo lắng

Lưu Nhân Phú thấy Lưu Uyển Thanh tâm đắc đại ca của mình trong lòng hơi ghen tị, sau đó nói: “Đại ca của muội tài giỏi vậy nhị ca của muội thì sao?. Giỏi hay không giỏi?”

Lưu Uyển Thanh cười, đưa áo choàng lông thỏ mà Lưu Nhân Phú mới tặng ình nói: “Nhị ca đương nhiên cũng là tuyệt nhất, tuy không học giỏi bằng đại ca, nhưng thân thể của nhị ca tốt, lại rất dũng cảm, dám bắt thỏ để may áo choàng cho Uyển Thanh”

Lưu Nhân Phú vốn cảm thấy hơi thất vọng khi Lưu Uyển Thanh nói mình không học giỏi bằng đại ca, nhưng nghe câu kế tiếp của muội muội mình, thì khoe miệng nhếch lên, vẻ mặt rầm thú nói: “Đó là đương nhiên, nhị ca của muội là một người dũng cảm, bắt một con thỏ thôi có là gì, mai mốt huynh sẽ bắt hồ ly uội, sang năm sẽ may áo choàng hồ ly”

“Thật sự?. Nhị ca thật tuyệt vời” Lưu Uyển Thanh chỉ còn thiếu vỗ tay, hoan hô mà thôi, đối với hành vi trẻ con của mình, Lưu Uyển Thanh có chút xấu hổ, dáng vẻ này càng thêm phụ trợ cho “dáng vẻ hưng phấn của nàng” Lưu Nhân Phú dĩ nhiên cảm thấy thoải mái

“Những thứ này là do đại ca bảo ta mang hộ trở về, toàn là những thứ không thú vị, nếu như muội không thích thì cứ để sang một bên, dù sao trong nhà cũng có giá sách”

Lưu Uyển Thanh nhìn những cuốn chuyện xưa và nghiền mực do Lưu Nhân Quý tặng ình, trong lòng cũng cảm nhận được một tia ngọt ngào, xem ra đại ca thật cẩn thận, biết mình sang năm sẽ đi học, học biết chữ. Những thi ca đối với con nít mà nói thật sự rất buồn tẻ, nhưng chuyện xưa thì khác, có đứa con nít nào lại không thích nghe chuyện xưa?. Minh đọc những chuyện xưa này đồng thời có thể biết thêm nhiều chữ

Lưu Nhân Phú bày ra những món đồ chơi hắn mua chơi phở về cho nàng xem: “Những thứ này đều là những món con gái thích chơi, muội xem này, còn này nữa, còn có những búp bê nữa, có thể ngủ với muội” Muội Muội của Bàn Tử dường như rất thích những thứ này, sao muội muội của mình nhìn chẳng vui vẻ gì cả?. Còn không bằng vẽ kinh ngạc khi hắn đưa những món quà của đại ca cho nàng

Chỉ có điều, Lưu Nhân Phú chỉ lắc lắc đầu, không suy nghĩ nữa, cười nói: “Nương nói với huynh, chờ đến năm mới, sau khi đệ đệ và và muội muội được sinh ra, sẽ nhận nhị muội làm con thừa tự, đến lúc đó muội chính là muội muội ruột của ta và đại ca, sau này nhị ca nhất định sẽ bảo vệ muội thật tốt, sẽ không để cho bất luận kẻ nào ức hiếp muội”

Lưu Uyển Thanh ngọt ngào cười: “Vậy trước đây là hiện tại muội không phải là thân muội muội của nhị ca sao?”

Lưu Nhân Phú sững sờ, nhìn nét mặt của Lưu Uyển Thanh trước mặt, một bộ mặt rõ là, nếu người dám gạt đầu nói không, ta sẽ khóc cho người xem, cho nên vội vã nói: “Đương nhiên đúng rồi, muội là con của nhị thúc cũng chính là thân muội muội của ta, muội muội tốt, là nhị ca không đúng, đừng giận nhị ca nhá”

“Muội đương nhiên sẽ không giận nhị ca, muội còn chờ nhị ca may áo choàng hồ ly uội nữa mà”

“Nhị ca nhất định sẽ làm được”

Trong viện của Lưu lão phu nhân, lúc này càng thêm náo nhiệt

“Quý nhi của chúng ta thật sự là một đứa không chịu thua kém a”

Vẻ mặt của Lưu đại lão gia cũng vui sướng: “Đúng vậy a, lúc đó nhị tử cũng định vận động, nhưng mà con trai trưởng của Lý gia cũng được đề cử, nhị tử đã cân nhắc, nếu như nói với Quý nhi, nếu không thành thì sao, dù sao lúc đó cũng có tin tức truyền ra, con trai của Lý gia, Lý Kiện Nhân được chọn”

Lưu lão phu nhân cũng gạt đầu: “Con nghĩ không sai, Quý nhi đứa nhỏ này là một đứa hay suy nghĩ, lại không chịu thua kém, nếu như con nói nó không được chọn, sợ là sẽ ảnh hưởng đến nó, có thể được làm thư đồng bên cạnh Lộ vương thế tử, thì có thể vào trường trong hoàng cung học a, nhưng mà con cũng nên dặn dò nó cho tốt, một vài chuyện trong cung, không được can thiệp một cách mù quáng, cũng không được làm âm ỉ, tránh liên lụy đến cả nhà bị rơi đầu”

“Mẫu thân, người yên tâm, nhị tử đã sớm dặn dò, hơn nữa Quý nhi cũng biết chừng mực”

“Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi. Phúc nhi đâu?. Tại sao cả nửa ngày của không thấy nó đến đây?”

“Nó đến chỗ của Thanh nhi rồi, nói là có rất nhiều quà muốn tặng cho con bé”

“Tình cảm của hai huynh muội bọn nó thật tốt, sang năm, Thanh nhi sẽ chính thức được nhận làm con thừa tự của con, đến viện của con cũng không có gì phải lúng túng, bây giờ con có 3 nhi tử, Bảo nhi còn nhỏ, anh em Quý nhi và Phúc nhi tuổi cũng tương đối, Quý nhi đã có tương lai, thì cũng nên đôn đốc Phúc nhi cố gắng, về phần đứa bé trong bụng vợ con, mặc kệ là trai hay gái, đều không ảnh hưởng. Tuy rằng Thanh nhi chiếm vị trí dòng chính nữ. nhưng mà con bé là người hiếu thuận, tuổi nường cũng đã cao, giờ nhìn thấy con yên bề gia thất, con cháu đầy đàn, cũng cảm thấy yên lòng”

“Nương, xem người nói kìa, người sẽ sống lâu 100 tuổi sẽ nhìn thấy Quý nhi và Phúc nhi cưới vợ, nhìn Thanh nhi xuất giá, người yên tâm, nhị tử cũng hết sức yêu mến con bé, đương nhiên sẽ xem nó như con ruột của mình”

Lưu lão phu nhân cười cười: “Sao nương lại không yên tâm?. Vợ của con đã thương Thanh nhi như con ruột của mình, nương còn gì phải lo lắng, trong khoảng thời gian đợi dọn dẹp viện và tu sửa đồ mới cho Thanh nhi, chờ vợ con bình an sinh con xong, và ở cử xong xuôi, thì Thanh nhi vẫn nên ở trong viện của ta, làm bạn với lão thái bà ta, nếu không ta sẽ cô đơn mà chết mất”

“Đó là dĩ nhiên, Thanh nhi là cháu gái ruột của người mà”

24. Chương 24

“Tiểu thư, Thất di nương đến rồi, nô tì để bà ấy chờ người ở sảnh trước”

Thân thể Lưu Uyển Thanh giật mình...Đối với vị mẫu thân ruột thịt của mình, nàng không biết nên đối mặt như thế nào, nếu nói kiếp trước, mình có kết cục không tốt, là do số mình không may, thì ngoài Lưu nhị phu nhân và Lưu Uyển Nguyệt thêm dầu vào lửa, thì chỉ có vị mẫu thân quen lợi dụng danh hiệu là mẫu thân ruột của mình chịu phần lớn trách nhiệm

Hận sao?. Oán sao?. Lưu Uyển Thanh không rõ lắm, nhưng không muốn đối mặt là thật, hơi thở dài, sợ là trong đầu Thất di nương cũng không có ý nghĩ tốt, sợ là bà đến đây vì cho rằng mình đã sống khá hơn trước, chỉ có như thế, thì cuộc sống của bà mới có thể khá hơn

Lưu Uyển Thanh ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt khó xử của Thúy nhi: “Bà ấy lại làm người giận sao?”

“Không, chỉ là Thất di nương muốn trực tiếp vào đây để tìm tiểu thư, nô tì...”

“Được, ta biết rồi, dù sao đây cũng là viện của đại bá mẫu, không sao đâu, bà ấy là người nhanh nhẹn miệng, nếu lát nữa có ủy khuất gì người cũng đừng để bụng”

“Vâng, nô tì làm sao dám, nô tì biết tiểu thư đối xử tốt với nô tì”

Lưu Uyển Thanh mới đến tiền sảnh của mình, thì chợt nghe thanh âm mắng chửi người của Thất di nương: “Những người thấp hèn, mắt chó nhìn người thấp như các người, ta muốn gắp con ruột của ta, cũng phải chờ thông báo sao?. Chờ một lát Thanh nhi đến đây, sẽ thưởng đại bản cho các người. Hừ”

Lưu Uyển Thanh thở dài, kiên trì đi vào

Hạ nhân trong phòng đều là những người đắc lực bên cạnh Lưu đại phu nhân, bằng không cũng không được Lưu đại phu nhân phái qua đây để hầu hạ Lưu Uyển Thanh, chờ sang năm mới, khi nha đầu và bà tử phân cho Lưu Uyển Thanh đến, thì những người này sẽ trở về hầu hạ đại phu nhân, Thất di nương này, tại sao không có đầu óc như vậy chứ?

“Các người đều lui xuống đi, Thúy nhi, đóng cửa” Nói xong, đương nhiên nháy mắt về phía Thúy nhi, Thúy nhi hiểu rõ dụng ý của Lưu Uyển Thanh, cung kính gập đầu. Sau đó lui xuống, Thất di nương bên cạnh thấy những người này đều lui xuống, vẻ mặt có chút không vui nói:

“Thanh nhi, ban này nương bị ủy khuất, con để cho bọn họ lui xuống như vậy, không trút giận giùm nương sao?”

Lưu Uyển Thanh không có ngẩng đầu chỉ nhàn nhạt nói: “Những người này đều là người bên cạnh đại bá mẫu”

Đầu óc Thất di nương cũng không phải không tốt, sau đó liền sững sờ, những người này sẽ không....Giọng nói có phần nhanh hơn:

“Thanh nhi, bọn họ sẽ không nói gì với đại bá mẫu con chứ?”

Lưu Uyển Thanh ngẩng đầu nhìn vẻ mặt lo lắng của Thất di nương, mím môi: “Di nương làm chuyện gì không tốt sao?”

“Không...Không, ta có thể làm cái gì, chỉ răn dạy bọn họ vài câu mà thôi”

“À, vậy di nương không cần lo lắng, bọn họ chỉ biết nói sự thật với đại bá mẫu, sẽ không thêm mắm dặm muối đâu”

“Hả?”

Thất di nương há hốc mồm, ánh mắt lập tức xoay xoay: “Thanh nhi, con có nghĩ đến mẫu thân không?”

Lưu Uyển Thanh khẽ gập đầu: “Có...” Nhưng không biết phải đối mặt với người đã cho con sinh mệnh như thế nào!

Thất di nương ôm lấy Lưu Uyển Thanh, Lưu Uyển Thanh muốn giãy dụa, nhưng cuối cùng cũng không làm vậy

“Thanh nhi, mẫu thân nghe nói con được nhận làm con thừa tự của đại bá mẫu rồi hả?”

“Dạ”

“Thanh nhi con bằng lòng sao?”

“Chuyện này không phải con có thể làm chủ, hơn nữa đại bá mẫu đối xử với con rất tốt” Thật sự rất tốt, bất luận lúc đầu mình lấy lòng đại bá mẫu với mục đích gì, nhưng hôm nay nàng cũng cảm nhận được tình mẹ từ bà

“Thanh nhi, con còn nhỏ, con không hiểu, của hầu môn sâu như biển, những người trong nhà cao cửa rộng, không mấy ai là người tốt, đại bá mẫu đối xử tốt với con, nhất định là có dụng ý gì đó, con không được

phép vờ như không biết, tuyệt đối không thể đồng ý, khi lão phu nhân hỏi đến, con cứ khóc một trận, sau đó làm âm ỉ chạy đến chỗ mẫu thân, trên đời này chỉ có mẫu thân thật lòng đối xử tốt với con”

“Vì sao?. Đại bá mẫu đối xử với Thanh nhi rất tốt, Thanh nhi được đại bá mẫu nhận làm con thừa tự, chính là tiểu thư con vợ cả, di nương không vui cho Thanh nhi sao?.” Lưu Uyển Thanh nghiêm túc nhìn Thất di nương dò hỏi

Thất di nương sững sốt...Trong mắt có vài tia hoảng loạn, ...Đúng vậy a, nhưng như thế còn mình thì sao?. Sợ là không được gì cả....Đây là câu trả lời trong lòng Thất di nương, Lưu Uyển Thanh biết, ...Hiểu rõ... Khóe miệng nàng nhẹ nhàng cong lên: “Thanh nhi nghe bà nội nói, đại bá mẫu đối xử với Thanh nhi rất tốt”

Rõ ràng Lưu Uyển Thanh trả lời làm cho Thất di nương tức giận, tay ôm Lưu Uyển Thanh không khỏi tăng thêm lực, trong lòng Lưu Uyển Thanh cảm thấy đau, nên trên trán tiết ra một ít mồ hôi lạnh, ...Thất di nương nghe nàng “nha” một tiếng mới buông tay ra, hơi luống cuống tay chân: “Thanh nhi, nương làm đau con hả?. Để nương nhìn xem, nương thật là sợ, sợ mất đi con a”

Càng sợ mất đi lợi ích nên tay ôm càng chặt hơn, Lưu Uyển Thanh âm thầm giúp nàng bổ sung

“Không đau, di nương người nên cẩn thận lời nói, người tự xưng là mẫu thân, nếu để người khác nghe được truyền đến tai bà nội thì thật không hay, bất kể như thế nào, người là mẫu thân của ta, ta sẽ chịu trách nhiệm, người chỉ cần an tâm là được, những chuyện như thế này không cần lo lắng đi tranh cãi làm gì” Nói xong Lưu Uyển Thanh lại giòn giòn kêu một tiếng:

“Thúy nhi”

Thúy nhi vội vã tiến vào, theo quy cũ hành lễ với Thất di nương, Thất di nương hừ lạnh một tiếng: “Xem như ta đã nhìn ra, người là một người thích trèo cành cao, xem thường người nương xuất thân nô tài như ta” Nói xong thì phủi khăn đi mất

Dương Nữu đứng ở hậu viện nửa ngày, thấy nàng đi ra bèn vội vàng đuổi theo: “Chủ tử, như thế nào, nhị tiểu thư có nghe theo không?”

Về mặt Thất di nương lạnh lùng, hừ lạnh một cái: “Nghe lời?. Ta xem như đã nhìn ra, nó chính là một con sói trắng, không phải cái gì cũng đều không hiểu, những thứ tốt thì tự mình nuốt hết, còn những thứ dư thừa mới nghĩ tới phần ta”

Dương Nữu thấy Thất di nương nói như vậy, đương nhiên biết sợ là ngay cả Thất di nương cũng không thể khuyên nhủ được nhị tiểu thư, nên vội vàng an ủi nói:

“Người đừng để trong lòng, nhị tiểu thư tuổi còn nhỏ, với lại thời gian người ở bên cạnh nàng ấy cũng không nhiều, cho nên không tránh khỏi xa cách. Chuyện này cũng không cần sốt ruột, không phải đến năm sau mới tiến hành sao?. Đến lúc đó, người lại gặp nhị tiểu thư lần nữa, nàng nhất định sẽ nghe lời của người, chỉ cần nhị tiểu thư không được nhận làm con thừa tự của đại phu nhân, thì ngày người trở thành nhị phu nhân đã chắc như đinh đóng cột rồi, nô tì đi theo người cũng được thơm lây”

Nghĩ đến “mục đích cuối cùng” Thất di nương thở thở đều nói: “Cũng là người thông minh, trách ta giận đến hồ đồ, đứa con gái bất hiếu này, sợ là đã bị người ta rót vào mê hồn dược rồi, bây giờ lão phu nhân yêu thương nó, cho dù nó không đồng ý làm con thừa tự của đại phu nhân, nhưng đại phu nhân cũng nợ nó một ân tình, đời này cũng không làm sao trả hết được, đến lúc đó, vị trí nhị phu nhân kia ...dựa vào Thanh nhi, haha, đến lúc đó, đương nhiên sẽ không thiếu phần của người”

“Đúng, đúng, nô tì đều nương nhờ cả vào người”

Không có ai quản “mục tiêu rộng lớn” của 2 chủ tớ Thất di nương, cũng giống như câu “nằm mộng giữa ban ngày” ...Trên đời này, muốn nói Thất di nương đáng thương không tính toán được cái gì, hay nói chính xác hơn bà ta thật đáng thương hại...Về một bức họa tươi sáng, người sống ở trong mộng thật đáng thương.

Hai người còn đang ngấm ngầm mưu tính kế hoạch nhưng Lưu lão phu nhân sẽ để cho nhóm người các nàng có cơ hội thực hiện sao?. Không hiểu sao, một hai ngày sau đó, hai chủ tớ 2 người Thất di nương đột nhiên bị đưa đến thôn trang ở Tô Châu, người thích ăn ngon, mặc đẹp, làm sao trải qua cuộc sống ở thôn trang?. Hãy chờ xem...

Khi Lưu Uyển Thanh nhận được tin tức thì đã là ngày 28 rồi, hai ngày nữa đã là đêm 30, Lưu Nhân Phúc thường đặc biệt qua đây an ủi nàng:

“Nhị muội, muội đừng buồn, bà nội làm như vậy không phải vì muốn tốt uội sao?. Hơn nữa di nương muội quả thực....Được rồi, đối với nàng như vậy cũng tốt lắm rồi, nhị thẩm vốn không phải là một người rộng lượng, Tô Châu non xanh nước biếc, toàn bộ thôn trang đều lớn hơn nơi này, những ngày tháng sống ở đó đương nhiên sẽ tốt hơn, nghĩ như vậy ngay cả ta cũng hâm mộ bọn họ”

“Muội không có đau lòng, cũng không có luyến tiếc...Muội biết bà nội đối xử tốt với muội, chỉ là muội không rõ...”

Lưu Nhân Phúc đương nhiên nhìn ra nàng không muốn tiếp tục đề tài này, nên vươn tay gõ gõ cái đầu nhỏ của nàng: “Thật không biết trong cái đầu nhỏ của muội đang suy nghĩ cái gì, có đôi khi ta cảm thấy muội hiểu biết còn nhiều hơn người làm ca ca như ta, nhìn thấu đáo hơn ta”

“Nào có, nhị ca đang trêu chọc muội sao?. Nếu là như vậy sau này nhị ca cũng có thể gọi muội là tử tử”

“Muội, vật nhỏ này, lại muốn chiếm tiện nghi của nhị ca sao?” Nói xong đã bước lên cù nàng, Lưu Uyển Thanh rất sợ ngứa, cười khúc khích, vẫn không quên mở miệng cầu xin tha thứ, cùng Lưu Nhân Phúc đùa giỡn một trận, những phiền muộn trong lòng cũng giảm đi rất nhiều

Lưu Nhân Quý vừa vào nhà đã nhìn thấy cảnh tượng như thế không khỏi ho khan một tiếng, Lưu Nhân Phúc không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ người anh ruột thịt của mình

Lập tức đứng vững

Trái lại, Lưu Uyển Thanh bên cạnh không lộ ra vẻ cẩn thận, ngược lại còn cười ngọt ngào với Lưu Nhân Quý: “Đại ca khỏe không?. Đại ca về khi nào thế?. Thanh nhi nghe nói đại ca trở thành thư đồng của Lộ vương thế tử, đó có phải là chức quan rất lớn không?. Đại bá phụ, đại bá mẫu và bà nội rất vui vẻ, còn thưởng ngân lượng ọi người trong phủ”

Khóe miệng Lưu Nhân Quý nhẹ nhàng cong lên, nhéo nhéo cái mũi nhỏ của Lưu Uyển Thanh: “Muội hỏi nhiều như vậy, ta không biết nên trả lời cái gì trước nữa”

“Vậy đại ca trả lời từng câu uội là được rồi”

Lưu Nhân Quý cười ôn hòa: “Mới về không bao lâu, vừa mới vấn an bà nội xong đã qua đây thăm muội, xem muội có nhớ đại ca không?”

Lưu Uyển Thanh gật mạnh đầu : “Nhớ, mỗi ngày muội đều xem chuyện xưa mà đại ca tặng uội”

“À” Lưu Nhân Quý nhướn mày: “Vậy, nhị muội xem có hiểu không?”

Lưu Uyển Thanh cau cái mũi nhỏ: “Biết được một vài chữ nhưng phần lớn thì không biết, Tình nhi thường sang đây đọc uội nghe”

“Mấy ngày nay đại ca đều ở nhà, mỗi ngày đại ca sẽ dạy muội học chữ được không?”

“Được”

“Học chữ rất khó khan nhẽo a” Người bên cạnh bị xem là “người trong suốt” nửa ngày, ko khỏi nhỏ giọng lầm bầm nói

Lưu Nhân Quý nhìn về phía Lưu Nhân Phú, vẻ mặt không còn ảm áp như vừa rồi, mà nghiêm mặt hừ lạnh một tiếng nói: “Nhàm chán?. Nhị muội muội nhỏ như vậy còn biết học chữ, còn đệ thì sao?. Bao nhiêu tuổi rồi?. Mà còn thích quậy phá như vậy?”

“Được rồi, được rồi đại ca, khó khăn lắm huynh mới trở về một chuyến, đừng cứ lo mắng đệ, đệ còn có việc, đệ đến chỗ nương đây, nhị muội giao lại cho đại ca...”

Nói xong không đợi Lưu Nhân Quý đáp lại đã vội bỏ chạy ra ngoài, Lưu Uyển Thanh thấy vậy không khỏi cười khúc khích ra tiếng

Lưu Nhân Quý cũng thoáng mang theo ý cười, lắc lắc đầu

25. Chương 25

Những ngày cuối năm là bận bịu nhất, nhất là thôn trang các nơi đều nộp tiền cuối năm, những chuyện này vốn do Lưu đại phu nhân phụ trách, nhưng hôm nay mất thấy Lưu đại phu nhân cũng sắp sinh, đương nhiên không có tinh thần để quản, cũng may Lưu lão phu nhân cũng chưa tính là già, thời điểm Lưu nhị phu nhân biết tiền lệ năm nay sẽ do đích thân Lưu lão phu nhân thu gom, trong lòng không khỏi cảm thấy mất mát, vốn định năm nay mình sẽ nắm việc này, phải biết rằng việc thu tiền lệ rất là béo bở

“Lão gia, thiếp muốn nói, mẫu thân và đại tẩu không xem phòng chúng ta như người một nhà, việc thu tiền cuối năm cũng không phải thoải mái gì, bụng của đại tẩu đã lớn cách ngày sinh không còn mấy ngày, đương nhiên không thể mệt mỏi quá sức, nhưng mà mẫu thân tuổi cũng không còn nhỏ, sáng nay lúc thiếp đi thỉnh an, thấy sắc mặt người không tốt, theo lý nhiều năm nay mẫu thân cũng không để ý việc này, thân thể của chị dâu bất tiện, việc này đáng lẽ nên giao cho thiếp mới phải”

Lưu nhị lão gia nhíu mày: “Về tâm tư của nàng, gia còn không biết nàng đang nghĩ gì sao?. Nhưng đừng giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, nàng đừng quên thân phận của mình”

Mặc dù trên miệng ông nói vậy, nhưng trong lòng cũng cảm thấy không thoải mái, chỉ có điều ai bảo mình xuất thân từ thứ xuất chứ?. Vốn phải chuyển ra ngoài rồi, coi như ông trời phù hộ, mình còn có thể bám víu nhánh cây khô trên cây đại thụ Hầu phủ này, bằng không chắc chắn mình cũng sẽ giống như tam đệ...Nghĩ đến tam đệ Lưu Thông, năm đó được phụ thân cưng chiều, kiêu ngạo mạnh mẽ dám can đảm đối đầu với đại ca và mẫu thân, nhưng bây giờ thì sao?.

Ngày hôm qua, tam đệ đã lâu chưa gặp, bỗng nhiên xuất hiện, còn mang theo lễ mịch mịch như vậy, nhìn chất liệu may quần áo trên người hắn, tam đệ muội và đứa cháu nhỏ, đều là hoa văn của nhiều năm trước rồi

“Lúc đó thiếp chẳng phải suy nghĩ vì phòng của chúng ta đó sao?. Lão gia, người nhìn cho kĩ đi, cả nhà tam đệ qua được mấy ngày, chờ mẫu thân...Đến lúc đó chúng ta phải chuyển ra ngoài, nếu như ở Hầu phủ không thừa dịp gom góp một chút, cuộc sống sau này cũng không dễ chịu a”

Lưu nhị lão gia khoát tay áo: “Thôi, đừng nghĩ đến những chuyện này nữa có được không, chúng ta cầu nguyện ông trời phù hộ ấu thân sống lâu trăm tuổi, chỉ cần mẫu thân còn sống một ngày, cho dù đại ca có giận ta, trong lòng đại tẩu có không vừa ý, chúng ta cũng có thể kiên kiên định định ở lại Hầu phủ, chờ Nguyệt nhi lớn rồi, cũng có thể tìm một nhà tốt, hưởng chỉ còn có Thanh nhi, đại ca, đại tẩu sẽ không làm quá tuyệt tình.

Tam đệ rơi vào kết cục như ngày hôm nay, cũng là do năm đó làm người không biết chừa lại một đường lui ỉn. Bây giờ hắn đã nhận sai, bề ngoài đại ca vẫn giúp đỡ chút, xem như không lo ăn uống, đúng rồi, đã nhiều ngày, nếu tam đệ muội tìm tới đây...”

“Lão gia, ngài cứ yên tâm, thiếp nhất định sẽ không nghe tam đệ muội nói gì đâu, dù sao cũng đã nhiều ngày, cho dù da mặt bọn họ có dày, cùng lắm thì qua 15 cũng phải đi thôi. Chỉ là, lão gia, thôn trang của tam đệ muội?”

“Thôn trang đó nàng đừng động đến, sợ là đó là bát cơm cuối cùng của cả nhà bọn họ, nếu cả thôn trang cũng bán, sợ là sau này sẽ sống không nổi”

“Nhưng không phải tam đệ muội không bán?”

“Nàng ta không phải đồ ngốc, hãy thu lại ý tưởng của nàng đi, cho dù tam đệ muội muốn bán, cũng do đại ca thu, nếu như đại ca thật sự mua, thì bạc cũng cho không ít, dù sao cũng là huynh đệ ruột, không giúp được thì đừng giậu đổ bìm bịp leo”

Tuy rằng Lưu nhị phu nhân có chút không cam lòng, bên trong thôn trang toàn là rừng đào, tiền lời hằng năm thu được cũng rất khách quan, đến lúc đó có thể chuẩn bị một ít của hồi môn cho Nguyệt nhi, nhưng

mà thấy Lưu nhị lão gia vẫn cương quyết như vậy, cũng biết thôn trang ấy sẽ không rơi vào tay mình, bà thở dài một hơi

Từ lúc bị đưa đến biệt trang, tiền bạc bên này bị Lưu nhị lão gia trông coi hết sức kỹ lưỡng, nếu như không được sự đồng ý của ông, bà cũng không thể lấy được bạc

“Được rồi, sắc trời không còn sớm, nàng cũng nên nghỉ sớm một chút đi”

“Lão gia, đã trễ thế này, ngài...”

Lưu nhị lão gia khoát tay áo, rồi ra khỏi cửa phòng, Lưu nhị phu nhân nắm chặt khăn trong tay, trong mắt hiện lên một tia âm lãnh, hừ, sợ là lại đến phòng của tiểu tiện nhân kia!

“Chu ma ma...Chu ma ma”

Chu ma ma nghe Lưu nhị phu nhân la lên thì vội vã đi vào

“Tại sao lại chậm như vậy?” Lưu nhị phu nhân nhíu mày: “Người kêu Tử Linh vào đây”

“Vâng, lão nô đi ngay”

Không bao lâu sau, Tử Linh đi vào, hành lễ với Lưu nhị phu nhân xong, chỉ thấy Lưu nhị phu nhân ném một chén trà xuống, nàng phải né vào một bên mới không bị ném trúng. Chu ma ma đứng bên cạnh thấy vậy, không khỏi thở dài, đối xử với Tử Linh như vậy, sau này nếu như nàng thật sự được sủng, khi đó đương nhiên sẽ không bị người khống chế, không quay lại cắn người một cái đã là không tệ rồi

“Người còn mặt mũi trốn sao?. Ngay cả một thai phụ như Liễu di nương người cũng dẫu không lại?. Lúc trước, xem như mặt ta bị mù mới đề bạt người”

Tử Linh mím môi...Nghĩ đến lời ngon tiếng ngọt Lưu nhị lão gia nói với mình tối hôm trước, và sáng nay ánh mắt sáng nay nhìn Liễu di nương, chẳng thềm ngó ngang gì đến mình...khi đó mình nghe lời lão tử nương, đi đến bước này rốt cuộc là đúng hay sai?.

Lưu nhị phu nhân thấy dáng vẻ hèn yếu, cúi đầu không nói của nàng, trong lòng càng khó chịu, nhéo lỗ tai nàng: “Người là đồ vô dụng, ta nói cho người biết, đừng tưởng rằng người đã bò lên giường của lão gia thì ta không thể làm gì người!. Nhìn người đi, bây giờ lão gia cũng không quan tâm đến người, cho dù ngày mai ta bán người đi, lão gia cũng không nói gì, cùng lắm thì tìm một đứa có đầu óc hơn người về thay thế, đưa đến trong phòng của lão gia, sợ là khi đó ông ấy còn vui vẻ hơn”

Nghe Lưu nhị phu nhân nói vậy, Tử Linh chẳng màn đến lỗ tai đau nhức, bùm một tiếng quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ: “Là nô tỳ đáng chết, nô tỳ cũng không muốn, nô tỳ cũng muốn phân ưu cho phu nhân, nhưng Liễu di nương...”

Chu ma ma đứng một bên cũng không nhịn nổi nữa bèn tiến lên khuyên giải: “Phu nhân, điều mà bây giờ lão gia để ý là đứa bé trong bụng Liễu di nương, bây giờ thân thể có thai, sợ là không thể hầu hạ lão gia, vài ngày nữa tháng lão gia cũng sẽ chán thôi”

Nghe Chu ma ma nói như vậy, Lưu nhị phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Hầu hạ không được?. Cho dù là ngăn được phía dưới của nàng, cũng không ngăn được miệng và phía trên của nàng ta”

Chu ma ma thấy Lưu nhị phu nhân gọn gang dứt khoát nói ra như vậy thì trong lòng lấp bắp kinh hãi: “Phu nhân cẩn thận, nếu như truyền ra ngoài...”

“Thôi” Lưu nhị phu nhân không kiên nhẫn khoát tay áo, nhìn Tử Linh đang quỳ: “Ta cho người thời gian 3 ngày, nếu như không giữ được lão gia, hừ...”

Câu kể tiếp Lưu nhị phu nhân cũng không nói, nhưng Tử Linh biết rõ không khỏi cực kỳ sợ hãi... Ngắc đầu nhìn thoáng qua Chu ma ma, Chu ma ma khoát tay áo, Tử Linh mím môi ân một tiếng rồi lui xuống

Sáng sớm hôm sau

“Thanh nhi thỉnh an bà nội”

“Bảo bảo thỉnh an bà nội”

“Ôi, cháu nội của ta, mau mau đứng lên”

Lưu Uyển Thanh nghe được lời của Lưu lão phu nhân thì ngoan ngoãn đứng dậy, nhưng Bảo nhi ở bên cạnh vẫn không chịu đứng lên, còn ngồi quỳ trên mặt đất mở to đôi mắt ngập nước nhìn Lưu lão phu nhân, thấy Lưu lão phu nhân nửa ngày cũng không có phản ứng, không khỏi dẩu lên cái miệng nhỏ, vẻ mặt mất hứng, Lưu lão phu nhân nhìn Lưu Uyển Thanh liếc mắt một cái, cảm thấy rất kì lạ, rồi nhìn Bảo nhi trên mặt đất:

“Bảo nhi, trên mặt đất lạnh lắm, mau đứng lên đi”

“Tam đệ, đệ đứng lên đi”

Bảo nhi lắc đầu, ngọt ngào ngây thơ nói: “Bà nội còn chưa cho hồng bao lớn, tí tí gạt người, tí tí nói sau khi thịnh an bà nội, bà nội sẽ cho hồng bao lớn, không cho sẽ không đứng lên”

Người trong phòng bị câu nói của Bảo nhi chọc cười khanh khách không ngừng, Lưu lão phu nhân chỉ vào Bảo nhi nói: “Lưu gia chúng ta tại sao lại sinh ra một vô tiền nhỏ vậy?. Mau đứng lên, đến đây, đến đây, bà nội cho cháu hồng bao lớn”

Bảo nhi ngồi dưới đất, thấy Lưu lão phu nhân nói như vậy 2 mắt sáng lên, lập tức chạy tới, 2 cái chân ngắn nhào vào lòng của Lưu lão phu nhân

Nhận được hồng bao Bảo nhi cười, giơ lên cho Lưu Uyển Thanh xem, Lưu Uyển Thanh đứng ở một bên, khóe miệng cũng nhẹ nhàng nhếch lên. Đương nhiên Lưu lão phu nhân cũng không quên cho nàng một cái, sau đó nhìn Lưu Nhân Lượng đứng ở bên người Lưu Thông, không thể thiếu đứa nhỏ này, cho nên móc thêm một cái thưởng cho nó

Lưu Nhân Lượng sợ hãi nhìn mẫu thân của mình một cái, thấy Lưu tam phu nhân gật đầu mới cúi đầu đi đến trước mặt Lưu lão phu nhân: “Cảm ơn bà nội”

“Ngoan” Lưu lão phu nhân chỉ đáp lại một chữ

Không trễ lắm anh em của Lưu Nhân Quý cũng đến, ngay cả người phải học quản giáo như Lưu Uyển Nguyệt được Lưu lão phu nhân miễn thịnh an, cũng được ma ma dẫn đến, Lưu lão phu nhân đương nhiên ối người một hồng bao

Lưu Nhân Phúc cầm hồng bao trong tay: “Bà nội, tiền lì xì không phải buổi tối mới cho à?. Bây giờ nội cho vậy buổi tối còn không?”

Lưu lão phu nhân nghe Lưu Nhân Phúc nói như vậy, không nhịn được nở nụ cười: “Nhìn đi, Bảo nhi trước mặt chúng ta giống hệt ai đó, làm âm ỉ nửa ngày cũng giống hệt ai đó, xú tiểu tử người còn nhớ hồng bao của bà nội, không thấy có lỗi sao?. Ngày thường còn thiếu người sao?. Buổi tối còn có”

Lưu Nhân Phúc ha ha cười ngây ngô

Thấy những hậu bối như Lưu Nhân Quý đã đến đông đủ, bà bèn chỉ vào Lưu Thông nói: “Đây là tam thúc của các con, hồi nhỏ Quý nhi đã từng gặp qua, thúc ấy đi nhậm chức quan ở Tế Nam, mới trở về kinh thành, đây là tam thẩm của các con, còn đây là tứ đệ”

Lưu Nhân Quý mang theo mấy người Lưu Nhân Phúc khách sáo hữu lễ vấn an Lưu Thông, Lưu Thông ra hiệu cho tam phu nhân Điền Ngọc Uyển, trên mặt bà ta hơi lúng túng, lấy vài túi hương ra: “Đây là món quà nhỏ thím tự tay làm cho các con xem như là quà gặp mặt”

Lưu Nhân Quý, Lưu Nhân Phúc còn có Lưu Uyển Thanh đều cung kính khách khí nhận lấy: “Cảm ơn thím”

Điền Ngọc Uyển vội vã nói: “Không cần cảm ơn”

Lưu Uyển Nguyệt dưới ánh nhìn chăm chú của ma ma quản giáo cũng không tình nguyện nhận lấy, đây là phế phẩm gì, thật là keo kiệt

Mà tuổi của Bảo nhi còn nhỏ, lại không giống như Lưu Uyển Thanh, tuy thân thể còn nhỏ nhưng linh hồn đã trưởng thành, nhưng cũng phân chia tốt xấu mơ hồ, dù sao ình cũng do tự mình kiếm được, rất không keo kiệt cười với Điền Ngọc Uyển:

“Cảm ơn tam thất” Cũng xem như là vô ý cứu vớt cho biểu hiện xấu hổ của Lưu Uyển Nguyệt vừa rồi, làm cho nét mặt của Điền Ngọc Uyển cũng dễ chịu hơn một chút

Lưu Uyển Thanh thấy Bảo nhi muốn mở túi hương, liền vội vàng kéo tay bé: “Qua bên kia mở với tí tí được không?” Con nít rất dễ bị thu hút lực chú ý nên ngoan ngoãn gật đầu, bà vú phía sau cũng thuận thế tiếp nhận túi hương trong tay của Bảo nhi, Điền Ngọc Uyển cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm

Lưu nhị phu nhân bên cạnh cũng ghét bỏ bĩu môi, quà tặng keo kiệt như vậy, nhưng quà ban cho hạ nhân trong Hầu phủ so ra còn tốt hơn nhiều, trong lòng nhớ lại cái gì đó, cũng muốn biểu hiện ra mặt:

“Đây là Lượng nhi sao?. Bao nhiêu tuổi rồi?. bộ dáng thật kháu khỉnh đáng yêu, mau tới đây để nhị bá mẫu nhìn một cái”

26. Chương 26: Chương 26

Tiểu hài tử là mẫn cảm nhất, hơn nữa, ở đây là Hầu phủ, trong phòng toàn là người lớn, mang cảm giác áp lực vô hình, mặc dù Lưu Nhân Lượng đã 5 tuổi, cũng đã đi học, nhưng mà từ nhỏ đến lớn cậu chưa từng nhìn thấy căn phòng lớn như vậy, gặp nhiều người như vậy, biểu cảm trên mặt mỗi người đều làm cho cậu sợ hãi, không khỏi rụt rụt người vào lòng của Điền Ngọc Uyển.

Điền Ngọc Uyển âm thầm nắm chặt nắm tay, Lưu nhị phu nhân là loại người như thế nào, bà còn không biết sao?. Lúc trước, khi mình mới gả vào Hầu phủ được 1 năm, lão Hầu gia mất, nhị tẩu này miệng không có chừng mực nói là do mình khắc chết lão Hầu gia, khi đó mình đã có thai, nhưng vẫn kiên trì quỳ trên mặt đất, cầu xin đứa nhỏ của mình không bị mất, cũng may có ông trời phù hộ, hơn nữa về phía Nam dưỡng thai, nên mình mới có Lượng nhi, ...Không phải vậy...Ngâm lại trong nhà tướng công mình còn vài di nương và thông phòng, thì có chút đau đầu

Cười khan nói: “Lượng nhi mới 5 tuổi, thằng bé còn nhỏ, nên hơi sợ người lạ”

“Ồ, đã 5 tuổi rồi, còn lớn hơn Thanh nhi một tuổi, nhưng thân hình lại nhỏ hơn, nào, đến đây, đừng sợ, nhị bá mẫu cũng không ăn thịt cháu”

Lưu nhị phu nhân nói gần nói xa Điền Ngọc Uyển nghe rất rành mạch, rõ ràng, hận không thể cắn bà ta một ngụm

Người ở dưới mái hiên, Lưu tam phu nhân đành phải vỗ vỗ phía sau lưng an ủi Lưu Nhân Lượng: “Ngoan, nhị bá mẫu thích con nên mới gọi con thôi”

Lưu Nhân Lượng thấy mẫu thân mình nói như vậy, sợ hãi gật đầu, bước từng bước nhỏ đi qua: “Nhị bá mẫu”

Lưu nhị phu nhân ngoài cười trong không cười: “Thật ngoan, nhìn diện mạo thật là tuần tú, đây là quà gặp mặt nhị bá mẫu cho con, cầm đi”

Lưu Nhân Lượng lại quay đầu nhìn mẫu thân mình một cái, thấy bà gật đầu thì mới dè dặt cẩn trọng nhận lấy, đó là một chuông lắc bằng vàng, vừa vặn có thể đeo lên tay nhỏ của Lưu Nhân Lượng, Điền Ngọc Uyển nhìn vẻ mặt đắc ý của Lưu nhị phu nhân, thần sắc không khỏi tối sầm lại, ngay cả sắc mặt của Lưu Thông ở bên cạnh cũng biến thành màu đen.

Lưu lão phu nhân ho khan một tiếng: “Được, được rồi, đều từ xa xôi về đây, Thông nhi à, chuyện nhậm chức như thế nào rồi, trong nhà đã thu xếp xong chưa?”

Lưu Thông đứng dậy, ôm quyền: “Hồi mẫu thân, viện trong thành quá cũ nát sợ là phải sửa chữa lại, cũng may căn nhà ở ngoại thành còn mới, đến lúc đó sợ là phải làm phiên đại ca khơi thông khơi thông rồi”

Lưu lão phu nhân a một tiếng: “Không vội, trước tiên con cứ ở lại trong phủ, chờ qua năm mới, chuyện nhậm chức xong xuôi, nhà cũng chuẩn bị xong thì dời đi vẫn còn kịp”

Lưu đại lão gia ở bên cạnh cũng gật đầu nói: “Chú và nhị ca đều là quan văn, bên Hàn Lâm viện cũng không khuyết không thiếu, sợ là phẩm cấp cũng không cao”

“Đệ cũng không có gì cầu xin, tất cả đều nhờ cả vào đại ca”

“Đúng, các con đều là huynh đệ, người xưa có câu: Huynh đệ tề tâm, kỳ lực đoạn kim. Bây giờ tiền đồ của Quý nhi cũng rộng mở, ở bên cạnh thế tử của Lộ vương, sau này cho dù Lưu gia cũng chúng ta không còn chiếc mũ Hầu gia nữa, cũng không thua thiệt ai, đối với phụ thân và tổ tiên của các con cũng có câu trả lời thỏa đáng. Đừng nói những lời khách khí nữa, gia đình của lão tam, sau này thiếu thứ gì hay cần thứ gì, có thể cho người nói với ta, ta sẽ cho người an bày”

Lưu tam phu nhân Điền Ngọc Uyển vội vã đứng lên: “Cảm ơn mẫu thân”

Giữa trưa, Lưu lão phu nhân vẫn chưa dùng cơm, nên mọi người giải tán

Trong viện của Lưu tam lão gia:

Lưu tam phu nhân nghiêm mặt: “Lão gia, người nhìn xem, bây giờ đổi ngược thành nhị tẩu cứu tế chúng ta, xem khuôn mặt của nàng ta, dáng vẻ đặc ý của nàng ta, nàng ta dựa vào cái gì chứ”

Với Lưu đại lão gia, trong lòng Điền Ngọc Uyển không có gì để so sánh bởi ông là con trai trưởng, lại là Hầu gia, nhưng nhị phòng và mình giống nhau đều là con thứ và con dâu thứ, dựa vào cái gì bọn họ có thể ở trong Hầu phủ?. Dựa vào cái gì, một nhà của mình bị sung quân đến Tế Nam?. Tuy rằng non xanh nước biếc, nhưng làm sao có thể so sánh với kinh thành sầm uất?.

Lại nhìn qua Hầu phủ, sau đó nghĩ đến căn nhà trong thành của mình, đổ nát đến nỗi ngay cả khát cái cũng chẳng muốn ở, mặc dù vị trí tốt, nhưng mà gia đình của nàng bây giờ làm sao có đủ ngân lượng để mà xây lại?. Huống chi bây giờ là thời điểm thiếu bạc, vậy sau này gia đình mình phải chuyển ra ngoại thành ở, mặc dù trong viện đủ rộng, nhưng mà vị trí lại không tốt.

Trong lòng Lưu tam lão gia cũng bất bình, nhưng hôm nay mình đã không còn là thiếu niên không sợ trời không sợ đất, sau lưng còn có phụ thân chống đỡ nữa rồi. ngẫm lại cảnh ngộ của lão tứ và lão ngũ, bây giờ mình cũng khá hơn rồi. Cũng may khi đó được yêu thương, tiền riêng phụ thân và di nương cho nhiều, bằng không rơi vào hoàn cảnh như lão tứ và lão ngũ, phải đến ở nông thôn, ngay cả lễ mừng năm mới ở Thượng Kinh cũng không có tiền đi đường, hơn nữa bây giờ cả nhà của ông phải dựa vào mẹ cả và đại ca.

“Được rồi, đừng nói nữa. Nhị, nhị đi, chờ năm mới kết thúc chúng ta sẽ trở về, tuy rằng sân không rộng lắm nhưng cũng may vẫn ở trong kinh thành, chờ khi chiếu chỉ nhậm chức đến cuộc sống sẽ được khá hơn, cho dù có khó khăn, nhưng sang năm quả đào chín, cũng có một khoản thu nhập, đến lúc đó xây lại nhà trong thành rồi chúng ta sẽ chuyển sang đó”

“Xây lại?. Lão gia, chúng ta không có bao nhiêu tiền, chức quan của ngài, sợ là khi vận động cũng tốn không ít chi phí, có thể chịu được đến đó hay không còn chưa biết, nếu không thì căn nhà trong thành...”

“Không thể bán, nếu bán thì chúng ta cách Hầu phủ càng xa hơn, không bán thì chỉ cách một con phố, ngày thường nên qua lại nhiều hơn một chút, vẫn có lợi hơn nhiều, về phần tiền bạc, cứ để đó, huống hồ sau khi ta được nhậm chức cũng có bổng lộc, có thể nuôi sống vài miệng ăn, còn về chuyện vận động, nếu như được việc thì tốn nhiều bạc, còn không được thì vẫn làm quan lục phẩm”

“Nhưng mà lão gia, Lý di nương có thai, mỗi ngày đều ăn bào ngư, tổ yến, canh gà nhân sâm, số tiền này sợ là không đủ...”

Lưu tam lão gia nhíu mày: “Đã là lúc nào rồi mà còn bào ngư với canh gà nhân sâm?. Sinh một đứa bé có chỗ nào cần những thứ đó?. Chẳng lẽ nhà dân chúng không ăn được những món đó thì không sinh được sao?”

Khóe miệng Điền Ngọc Uyển hơi nhếch lên, lúc trước không biết là ai nói phải phục vụ cho tốt, nàng ta muốn cái gì thì phải cho cái đó, một chút tính toán, thì chuyện đó cũng biến mất theo

Bên này, khóe miệng của Lưu nhị phu nhân nhếch lên, phi thường vui vẻ: “Thật không ngờ, thực sự là 30 năm Hà Tây, 30 năm Hà Đông, năm đó nhìn dáng vẻ cao cao tại thượng của tam đệ muội, nhưng phụ thân

vừa mất, hừ hừ, đương nhiên sẽ có người thu thập nàng ta. Bây giờ nhìn đáng về mộc mạc của nàng ta...Lão gia, người nói xem, chúng ta có nên giúp họ một phen không?”

Trong lòng Lưu nhị lão gia cũng có chút hả giận, nhưng ngược lại biểu hiện của Lưu nhị phu nhân lại khoa trương như thế: “Được rồi, dừng lại ở đây đi, xem như là hòa nhau một ván, sau này ai đi đường nấy, dù sao cũng là huynh đệ ruột thịt, quá mức cũng không tốt”

“Lão gia, thiệp biết người mềm lòng, thiệp cũng không phải người có lòng dạ ác độc, sau này sẽ không tìm tam đệ muội gây phiền phức nữa. Dù sao cũng là người một nhà, hướng chi tương lai chúng ta cũng phải chuyển ra ngoài, lão gia người nói xem, Lương nhị ăn mặc mộc mạc như vậy, nhị bá mẫu thiệp có nên tặng cho nó vài xấp vài không?”

“Thôi thôi, trong đêm mừng năm mới tặng một bao lì xì thật dày là được rồi”

Lưu nhị phu nhân có chút không muốn, ngân lượng này là do mình ra, còn vải vóc, cho con nít thì dùng vật liệu thừa của thợ may là được rồi, nhưng thấy Lưu nhị lão gia nói như vậy, nên bà cũng gật đầu

“Thiệp nghe lão gia, chỉ có điều bao nhiêu thì thích hợp?. 20 lượng?”

Lưu nhị lão gia cúi đầu suy tư: “Đại ca, đại tẩu cũng không cho ít, cho 50 lượng đi”

“Cái gì?. 50 lượng?” Rõ ràng Lưu nhị phu nhân hơi giật mình, và không thể tiếp thu được:

“Lão gia, 20 lượng là nhiều rồi, chỉ sợ tam đệ bọn họ cho Thanh nhị, Nguyệt nhị công lại cũng không đến 20 lượng, chúng ta cho Lương nhị 20 lượng là quá nhiều, năm mươi lượng....Hơn nữa đại ca và đại tẩu có lẽ cũng cho 50 lượng, không phải là một con số nhỏ, năm trước mẫu thân lì xì mỗi người chỉ có 12 lượng mà thôi”

“Ý kiến đàn bà, mái tóc dài kiến thức ngắn, nàng thì biết cái gì, tiền lì xì chỉ là cái có, bên trong là muốn giúp đỡ bọn họ một phen, hơn nữa bên họ chỉ có một Lương nhị, bên này chúng ta có 2 đứa, đại ca có 3 đứa, sợ là ngay cả tiền sữa chữa lại nhà cửa còn không có, đại ca có thể để cho bọn họ chịu thiệt thòi sao?. Cho dù trong lòng không thích, cũng muốn có chút thể diện, ta xem ột bao 100 lượng, xem như là cũng nể mặt huynh đệ ruột thịt”

Thấy Lưu nhị lão gia nói như vậy, Lưu nhị phu nhân đành phải đáp ứng, 50 lượng bạc cũng đủ cho dân chúng bình thường sống đến 3,4 năm. Tiền hằng tháng của mình cũng chỉ có 20 lượng, nói 20 lượng cho bọn họ cũng chỉ là cho thêm

Trái lại, Lưu nhị lão gia nói không sai, Lưu đại lão gia và Lưu đại phu nhân đã thương lượng một phen: “Vậy thì nghe theo phu nhân, cho 100 lượng đi, nhiều hay ít cũng không quan trọng”

Gần tối, Lưu đại lão gia tự mình thiệp câu đối, treo đèn đỏ nổi lên, cả nhà dưới sự dẫn dắt của Lưu lão phu nhân thấp hương quỳ lạy tổ tiên, sau đó Lưu lão phu nhân ngồi ngay ngắn, nhận lời chúc tết của đám người Lưu lão gia. Những tiểu bối như Lưu Uyển Thanh, đương nhiên đi theo đám người Lưu Nhân Quý lần lượt chúc tết Lưu lão phu nhân, Lưu đại lão gia và phu nhân, Lưu nhị lão gia và phu nhân, Lưu tam lão gia và phu nhân, nhận tiền lì xì, khi hoàn tất thì trời cũng đã sắp tối

Cả nhà ngồi ở trước bàn cơm ăn bữa cơm đoàn viên, Lưu Nhân Lương xưa nay chưa từng nhìn thấy bữa cơm nào phong phú như vậy, trong lúc nhất thời không biết nên hạ đũa như thế nào, lúc này ma ma quần áo bên người Lưu Uyển Nguyệt cũng không ở đây, lại ngồi ở bàn tiểu bối, đương nhiên không có ai quần, liền “xì” một tiếng bật cười, về mặt khinh thường nhìn Lưu Nhân Lương, khuôn mặt của bé đỏ lên, trong hốc mắt đọng đầy nước mắt, nhưng mà cổ nén không để cho nước mắt của mình rơi xuống, mẫu thân đã đặc biệt dặn dò mình, đêm nay không được khóc nhè, nếu không bà nội sẽ không vui

Ấn tượng của Lưu Uyển Thanh về Lưu Nhân Lương rất sâu, nhớ năm thứ hai khi nàng trở thành di nương, Lưu Nhân Lương được 16 tuổi, thi đỗ trạng nguyên. Thật không ngờ lúc nhỏ hần gầy yếu như vậy, nhìn hần mà mình nhớ đến mình lúc nhỏ ở kiếp trước, duy có điểm không giống, hần đã đi đúng đường, còn mình lại đi vào hắc đạo. thấy hần như thế trong lòng có chút không nỡ, tự mình gấp một cái đùi gà, tiếc là tay ngắn quá gấp không tới, may là Thúy nhị ở phía sau rất tinh ý, hiểu được ý đồ của Lưu Uyển Thanh, nên đã thay Lưu Uyển Thanh gấp cho Lưu Nhân Lương

Lưu Nhân Lượng mở thật to mắt nhìn Lưu Uyển Thanh, Lưu Uyển Thanh cũng cười với hắn: “Ăn cái này đi, ăn ngon lắm”

Lưu Nhân Quý và Lưu Nhân Phúc liếc mắt nhìn nhau một cái, trước sau cũng gấp thức ăn cho Lưu Nhân Lượng, chọn đều là những món tốt nhất trên bàn cơm, ngay cả Bảo nhi không biết cầm đũa, cũng trực tiếp cầm lấy cánh gà đưa cho Lưu Nhân Lượng, Lưu Nhân Lượng mím môi cũng không chê động tác của Bảo nhi không có vệ sinh, mà bắt đầu ăn từng ngụm

Lưu Uyển Nguyệt thấy vậy thì hừ lạnh một tiếng, nhưng không dám lớn tiếng sợ bàn bên kia Lưu lão phu nhân nghe được, sợ mình sẽ không có những ngày tháng tốt lành, nàng hung hăng trừng mắt nhìn Lưu Uyển Thanh một cái, lúc này Lưu Uyển Thanh đương nhiên cũng chẳng thêm ngó tới, xem nhẹ cái trừng mắt của nàng

27. Chương 27

Lưu nhị phu nhân lợi dụng lúc này, vẻ mặt nịnh hót tươi cười: “Mẫu thân, lúc trước con dâu không biết tốt xấu, nên mới làm ra những chuyện không nên làm, may nhờ có mẫu thân và đại tẩu đại nhân đại lượng không so đo với con, chén này con kính mẫu thân, chúc mẫu thân thân thể an khang, chúc đại tẩu trai gái song toàn”

Lưu đại lão gia và Lưu đại phu nhân liếc mắt nhìn nhau, xem ra mặt trời sắp mọc ở hướng tây rồi, có thể được nhị đệ muội luôn tự mình là đúng nhận lỗi, đúng là chuyện kì lạ

Không đưa tay đánh người đang cười, trong lòng Lưu lão phu nhân mặc dù không thích đứa con dâu này lắm, nhưng mà trước mặt nàng ta cũng không tiện bộc phát, vì thế cười nói:

“Trước giờ, nào có chuyện nương so đo với con gái, chính là do con hồ đồ, sau này nên theo học hỏi chị dâu của con nhiều hơn một chút, học chuyện quản gia, đừng khiến cho chương khí mù mịt là tốt rồi. Còn Nguyệt nhi, tuổi cũng không còn nhỏ, sang năm đã 7 tuổi rồi, 2 năm nữa, 9 tuổi đã thành đại cô nương, những chuyện may vớ, thêu thùa của nữ tử phải học cho chắc, về phần cầm kì thư họa, dù sao cũng là tiểu thư của Hầu phủ, không cần tinh thông hết mọi thứ, chỉ cần biết sơ sơ là được rồi. đối với hôn sự sau này của nó chỉ có lợi chứ không có hại”

Trong lòng Lưu nhị phu nhân hận đến nghiến răng, lão bất tử, nữ nhi của ta đương nhiên mọi thứ đều tốt, dùng lòng tốt giả tạo của bà ở đây để kén cá chọn canh sao?. Nhưng ngoài miệng đương nhiên cũng phụ họa:

“Đúng, đúng, mẫu thân người nói rất đúng, chỉ là... Như người nói Nguyệt nhi cũng lớn rồi, ma ma quản giáo bên cạnh...”

Khóe miệng của Lưu đại phu nhân lộ ra một chút trào phúng, hóa ra làm nhiều như vậy chỉ làm nền cho việc này thôi

Trên mặt của Lưu lão phu nhân hiện lên chút khó xử: “Mặc dù ma ma quản giáo hơi nghiêm khắc, nhưng cũng vì muốn tốt cho Nguyệt nhi, cũng là do lão thái bà ta tìm, Nguyệt nhi cũng là cháu gái của ta, ta có thể hại nó sao?. Nếu như không nhờ để ma ma dạy dỗ, vậy sau này đừng nên hối hận”

Lời này của Lưu lão phu nhân cũng không sai, bây giờ bên người Nguyệt nhi có ma ma quản giáo, ma ma đó là người lâu năm ở trong cung về hưu, hiểu biết rất nhiều, tuy rằng Lưu lão phu nhân mời bà đến dạy Nguyệt nhi, dự tính ban đầu đều không phải vì con bé, nhưng mà đối với Nguyệt nhi mà nói tuyệt đối không có hại, hoàn toàn là trăm lợi mà không có một hại, chỉ tiếc bây giờ Nguyệt nhi và Lưu nhị phu nhân tóc dài nhưng kiến thức ngắn, chờ sau này biết rõ, giống như lời của Lưu lão phu nhân nói, hối hận đến đứt ruột cũng muộn rồi

Lưu nhị phu nhân vừa nghe như vậy, cũng chẳng quan tâm cái gì khác, nể mặt nói: “Mẫu thân, sau này con dâu sẽ dạy bảo Nguyệt nhi thật tốt, còn ma ma quản giáo thì...”

“Được, nếu con đã có lòng như vậy, vậy ta còn gì không thể yên tâm”

Sau đó nói với Lý ma ma bên cạnh: “Quay về mời ma ma quản giáo đến một chuyến, nói là Thanh nhi đã lớn rồi, cũng đã đến lúc học chữ”

Hai bàn vốn cách nhau không xa, thời điểm Lưu Uyển Nguyệt nghe Lưu nhị phu nhân nói ra mục đích tìm cách đẩy ma ma quản giáo đi thì vểnh tai lên nghe, sau khi nghe được sau này mình không cần phải bị lão ma ma đó dạy dỗ nữa, thì hết sức vui vẻ, hơn nữa lại nghe bà nội nói muốn đưa lão thái bà đó đến dạy cho Thanh nhi thì trên mặt tràn đầy ý cười, còn vui sướng khi người khác gặp họa nhìn về phía Lưu Uyển Thanh, vẻ mặt vô cùng đắc ý

...

Lưu tam phu nhân nhận lấy bao lì xì từ tay của Lưu Nhân Lượng, không khỏi liếc mắt cười nói:

“Lão gia, thật không ngờ đại ca và nhị ca bọn họ lại hào phóng như vậy, một người cho 100 lượng, một người cho 50 lượng, cộng với số bạn hiện giờ chúng ta có, cũng gần được 400 lượng”

Lưu Thông hừ lạnh một tiếng: “100 lượng này, 50 lượng này ở trong mắt chúng ta là lớn, nhưng trong mắt bọn họ thì có là gì, lão thái bà kia cũng chỉ cho có 50 lượng, có trời mới biết, bạc riêng của bà ta không có 1 vạn thì cũng có 8000 đi. Đáng lẽ nên chia đều cho anh em bọn ta, thật là hổ lạc đồng bằng, gặp chó khi dễ. Thôi, đây đều là mệnh! Những chuyện còn lại không thể so với lúc ban đầu, dưới chân thiên tử, giá của một cái bánh bao trắng cũng gấp đôi”

“Lão gia, người yên tâm, thiếp đương nhiên sẽ quản lý gia đình chúng ta thật tốt”

Lưu Thông vừa lòng gật đầu: “Không tồi, bên cạnh ta có một người vợ hiền như nàng, chúng ta nên thu xếp ổn thỏa, rồi ngủ một giấc thôi...”

“Lão gia, đêm nay còn đón giao thừa...”

“Đúng vậy, đón giao thừa chúng ta không ngủ...”

Lưu Nhân Lượng bước từng bước nhỏ trong hoa viên, nhìn tiểu đình cách đó không xa, đại ca, nhị ca và nhị tỷ đang chơi đùa vừa nói vừa cười, trong lòng cực kì hâm mộ...Nghĩ đến ánh mắt ấm áp của nhị tử, lại nhìn không được muốn gần gũi hơn

Nhưng mà nương đã nói, mình và bọn họ không phải người chung đường, bản thân mình chỉ cần nghiêm túc đọc sách, tương lai thi khảo đồ được trạng nguyên, chỉ có như vậy mình mới có thể giống như bọn họ, nhưng mà vì sao?.

Không phải đều là cháu nội của bà nội sao?. Không phải đều là huynh đệ sao?. Rất muốn chơi với nhị tử...

“Muội muội, muội đừng sợ, nếu như lão yêu bà đó dám đối xử với muội như đối xử với đại muội, nhị ca sẽ đánh bà ấy rồi đuổi bà ấy đi!. Đại ca, trái lại huynh không nói câu nào hết a, chẳng lẽ huynh muốn trở mặt nhìn muội muội của chúng ta bị bắt nạt sao?”

Lưu Nhân Quý lườm Lưu Nhân Phúc một cái, sau đó vỗ vỗ vai nhỏ của Uyển Thanh: “Nhị muội, Xuân ma ma là người có bản lĩnh thực sự, tuy rằng sẽ hơi khổ cực một chút, nhưng mà chỉ cần muội nghiêm túc học hỏi, sẽ rất có lợi cho tương lai sau này của muội”

“Đại ca, tại sao huynh cũng như vậy” Lưu Nhân Phúc thấy Lưu Nhân Quý nói như vậy, thì kéo Lưu Uyển Thanh nói: “Nhị muội, chúng ta đừng để ý đến đại ca, có nhị ca bảo vệ muội là được rồi”

Lưu Uyển Thanh phì một tiếng bật cười: “Thanh nhi biết nhị ca rất thương Thanh nhi, không muốn nhìn thấy Thanh nhi chịu cực khổ, nhưng mà bà nội cũng thương Thanh nhi a, bà nội sẽ không để cho Thanh nhi chịu khổ đâu, đại ca nói rất đúng, tuy rằng Xuân ma ma hơi dữ, nhưng mà rất có lợi cho tương lai của Thanh nhi, vả lại, chỉ cần Thanh nhi ngoan ngoãn nghe lời, thì Xuân ma ma sẽ đối xử tốt với muội, nhị ca đừng lo, Thanh nhi có thể tự bảo vệ bản thân mình”

“Thật sự?. Không được, ta vẫn còn chưa yên tâm, ngày mai ta sẽ nói chuyện với bà nội, ta không muốn đến thư viện học nữa, ta muốn ở nhà bảo vệ nhị muội”

Lưu Nhân Quý hơi bất đắc dĩ lắc đầu, giơ tay lên vỗ đầu Lưu Nhân Phúc một cái nói: “Huynh thấy đệ đúng là có dụng ý khác, bây giờ mới chịu nói ra sự thật”

“Nào có, đệ thật tình suy nghĩ cho nhị muội thôi, chỉ là thuận tiện không cần đến thư viện...”

Lưu Uyển Thanh cười híp mắt, thật tốt, cảm giác có ca ca yêu thương thật là tốt...

Lưu Nhân Phúc thấy đại ca và nhị muội chê cười mình thì không vừa ý xoay người: “Ai ở bên kia?”

Thân thể nhỏ nhỏ của Lưu Nhân Lượng bùm một cái ngã trên mặt đất, bị tiếng nói bỗng nhiên vang lên của Lưu Nhân Phúc làm cho hoảng sợ

“Là tam ca...” Lưu Uyển Thanh nói

Lưu Nhân Quý nhìn thoáng qua Lưu Nhân Phúc, Lưu Nhân Phúc có chút không tình nguyện chạy qua đó, thấy Lưu Nhân Lượng ngã ngồi trên mặt đất, ngay cả một cái áo choàng bông cũng không mặc thì không khỏi nhíu mày:

“Trời rất lạnh, tại sao đệ lại mặc ít như vậy, không sợ lạnh chết sao, mau đứng lên, trên mặt đất rất lạnh. Đến chỗ bọn ta cho ấm một chút” Nói xong, dựa vào sức lực “to lớn” của mình không chút mất sức mà túm lấy Lưu Nhân Lượng gầy yếu lên vai

Lúc này, Lưu Uyển Thanh cũng hơi nhíu mày nói: “Chỗ này cách viện của muội gần nhất, Thúy nhi, người đi lấy một cái áo choàng của ta cho tam ca, nếu lỡ bị nhiễm phong hàn thì thật không tốt” Thúy nhi vội vàng gật đầu, đáp vâng, rồi chạy đi

Lưu Uyển Thanh kéo tay nhỏ bé của Lưu Nhân Lượng, thật là lạnh như băng a!

“Tam ca, chúng ta ăn lẩu đi, ngon lắm”

Lưu Nhân Phúc nghe Lưu Uyển Thanh muốn ăn, cũng vội vàng gật đầu nói: “Đúng, đúng, lẩu này ăn cực kì ngon, là nhị muội của chúng ta thông minh, ban này ở trong đại sảnh ta chỉ ăn có vài miếng, bởi vì để bụng ăn lẩu, vận khí của tiểu tử đệ thật tốt, mới đến thì đã sôi rồi, đệ không biết, vừa rồi bọn ta phải mất bao nhiêu công phu để chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn đâu, nhị muội nói phải tự mình làm ăn mới ngon”

Lưu Nhân Lượng hơi sững sờ đã bị Lưu Uyển Thanh và Lưu Nhân Phúc túm lên ghế dựa, nhìn cái lẩu trên bàn đá đang bốc hơi một cách kì lạ

Không lâu lắm, Thúy nhi đã cầm áo choàng của Lưu Uyển Thanh trở về, khoác lên thân thể nhỏ nhỏ của Lưu Nhân Lượng, Lưu Uyển Thanh còn vươn tay nhỏ bé buộc dây lại cho cậu

Lúc này Lưu Nhân Lượng cảm thấy có một dòng tình cảm ấm áp, thật là ấm áp, nhìn Lưu Uyển Thanh, thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu nói:

“Cảm ơn”

“Không cần khách khí, huynh là tam ca của Thanh nhi” Lưu Uyển Thanh còn cười với cậu một cái...tay của cậu bé giấu ở trong áo đã đông lạnh đến hồng hồng, giờ phút này nắm chặt thành nắm đấm, âm thầm quyết định, ừ, ta là tam ca, sau này phải học bài thật giỏi, sau khi đỗ trạng nguyên phải bảo vệ muội muội!

Lại có thêm một người “thương yêu muội muội điên cuồng”....Chờ sau này, khi Lưu Uyển Thanh hiểu được cái gì gọi là “nước sôi lửa bỏng” phải biết rằng có ba ca ca” thương yêu muội muội điên cuồng” vừa đau khổ vừa vui vẻ a, nhưng mà đó là chuyện để sau hãy bàn!

Lưu Nhân Quý cũng không phải là người nhiều lời, Lưu Uyển Thanh cũng vậy, Lưu Nhân Lượng là người hướng nội....Chợt nghe Lưu Nhân Phúc đồng nói một câu, tây nói một câu, Lưu Uyển Thanh không khỏi nâng trán,... thật xấu nói nhảm của nhị ca rốt cuộc là di truyền từ ai a?. Không nhìn được ngẩng đầu nhìn Lưu Nhân Quý, trong mắt lộ ra một tia: “đồng chí, người thật vất vả rồi”

Lưu Nhân Quý thấy vậy không khỏi lộ ra thần sắc bất đắc dĩ

Về phần Lưu Nhân Lượng, lúc này cậu đang bị thức ăn ngon trước mặt hấp dẫn, nên chẳng quan tâm đến cái gì khác, chỉ cúi đầu cắm cúi ăn, nhất là thừa dịp Lưu Nhân Phúc phát huy bản lĩnh nói chuyện của

minh, thì cậu đã vụng trộm ăn thêm vài đĩa thịt dê, dĩ nhiên cậu cũng không quên gấp cho Lưu Nhân Quý và Lưu Uyển Thanh vài đĩa....Haizzz. Đây thật là một cậu bé phúc hắc a!

Khi Lưu Nhân Phúc im lặng lấy lại tinh thần muốn ăn thịt dê nhưng, thế nhưng lại phát hiện không có!. Đúng vậy, không có!. Không khỏi ai oán nhìn 3 người trước mặt...Không chơi với những người bắt nạt mình, lại đáng thương nhìn Lưu Uyển Thanh

Lưu Uyển Thanh không nhịn được phì cười, lại rất nhẫn tâm nói với Lưu Nhân Phúc: “Nhị ca, hết rồi, bây giờ là giờ tỵ, sắp bắn pháo hoa rồi...Ân, thịt dê ăn nhiều không tốt, sẽ bị bệnh đấy”

Lưu Nhân Phúc rất muốn nói lớn tiếng: “Ta không có ăn nhiều!, Không có ăn nhiều!. Ta chỉ ăn vài miếng thôi!. Vài miếng đó!...Các ngươi đều là kẻ xấu!”

“Bùm...”

Tiếng pháo trúc vang lên, một năm mới lại đến, Lưu Uyển Thanh nhắm mắt lại, hy vọng mọi chuyện đều tốt...Còn có Tuấn nhi của nương....Nhớ lại lúc trước mình đặt tên Tuấn nhi giống với tên của đại bá, vì ghét bỏ Nguyệt nhi... không khỏi tự giễu cười cười!.

Thật sự ứng với câu: “Trời làm vậy thì còn đường sống, tự gieo nghiệt thì không thể sống”

28. Chương 28: Thứ Nữ

“Thanh nhi, đây là ma ma quản giáo của cháu, sau này hãy gọi bà ấy là Xuân ma ma, phải nghe lời của Xuân ma ma, biết không?”

Mùng một đầu năm, sáng sớm, ở trước tế điện của tổ tiên, Lưu lão phu nhân kéo tay của Lưu Uyển Thanh yêu thương nói. Lưu Uyển Thanh len lét liếc nhìn khuôn mặt nghiêm trang của Xuân ma ma, sau đó mấp máy cái miệng nhỏ rồi gật đầu, trưng ra cho bà một nụ cười thật tươi, hơi khom người nói:

“Xin chào Xuân ma ma, sau này Thanh nhi sẽ nghe theo lời dạy bảo của người”

Xuân ma ma thấy vậy, âm thầm gật đầu, trong lòng rất vừa lòng, nhị tiểu thư này mặc dù chỉ là thứ xuất, nhưng khí chất quanh người lại tỏa ra mạnh hơn so với Lưu Uyển Nguyệt ý vào mình là con vợ cả mà kênh kiệu, hồng hách. Bà ân một tiếng, sau đó lùi về bên cạnh

Sau khi Lưu lão phu nhân dẫn dắt hoàn thành lễ truy điệu tổ tiên xong, Lưu đại phu nhân lại ôi một tiếng, ôm bụng...Bên cạnh, Bạch ma ma nhìn thấy, lộ ra vẻ hoảng sợ:

“Vỡ nước ôi rồi”

, Lưu lão phu nhân cũng vội vàng sai người đỡ Lưu đại phu nhân vào phòng sanh, nhìn Lưu đại lão gia đang sửng sốt:

“Còn thất thần đứng đó làm gì, còn không mau đi mời bà mụ đến, cũng không phải lần đầu làm cha, ôi, nếu biết như vậy, lúc trước không nên cho bà mụ về mừng năm mới”

Lưu Uyển Thanh vươn tay nhỏ, vuốt vuốt để bà thử thuận khí hơn:

“Bà nội đừng nóng, đại bá mẫu sẽ không sao đâu, đệ đệ và muội muội sẽ bình an vô sự”

“Đúng vậy, Thanh nhi của chúng ta chính là phúc tinh, Thanh nhi nói không sao thì sẽ không sao”

Tuy rằng là song thai, nhưng Lưu đại phu nhân mang thai lần thứ 4, nên cũng dễ dàng hơn, ước chừng khoảng hơn 2 canh giờ đã nghe tiếng khóc của đứa bé. Lưu lão phu nhân được Lý ma ma dìu vào trong phòng sinh. Bạch ma ma và bà mụ mỗi người ôm một đứa.

Trên mặt bà mụ nịnh nọt chúc mừng nói: “Ôi, ôi, chúc mừng, là 2 vị thiếu gia, đây là lão đại, đây là lão nhị, đều trắng trẻo mập mạp, tôi đã làm bà đỡ được nhiều năm rồi, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy 2 đứa trẻ đẹp như thế này”

Lưu Uyển Thanh nhìn lướt qua, cả người em bé đỏ bừng, không nhìn thấy đáng yêu ở chỗ nào, bà đỡ này lại nói ngược lại

Mặc dù không phải là long phượng thai như mong đợi, nhưng mà 2 đứa con trai cũng tốt, phải biết rằng đầu năm nay coi trọng nhất là con trai, huống hồ bên người còn có Thanh nhi dễ thương như thế. Lưu lão phu nhân cười hề hề tiếp nhận đứa bé lớn:

“Ôi, cháu nội ngoan của bà, thưởng”

Lại ra hiệu cho Lý ma ma đưa cho bà đỡ 2 thỏi bạc, bà đỡ đương nhiên tỏ ra vui mừng, nếp nhăn trên mặt càng thêm dãn ra mãnh liệt

Sau khi phòng sinh được sắp xếp ổn thỏa, Lưu đại lão gia cũng vội vàng vàng tiêu sái tiến vào, tiếp nhận đứa bé trong tay Bạch ma ma, bước nhanh đi đến bên giường của Lưu đại phu nhân:

“Chỉ Lan, vất vả cho nàng rồi”

Lưu đại phu nhân cười cười, trên mặt vẫn lộ vẻ tái nhợt: “Không vất vả, chỉ cần có những lời này của lão gia là đủ rồi, chỉ tiếc là 2 đứa con trai không phải là 2 đứa con gái, có lẽ đời này của thiếp không có số có con gái”

“Đừng nói vậy, chúng ta còn có Thanh nhi”

“Đúng vậy a, còn có Thanh nhi”

Lưu lão phu nhân nghe có người nhắc đến Thanh nhi, sự tĩnh lại, không nhịn được nói:

“Ai, tại sao lại cho Thanh nhi vào trong, hài tử là điềm xấu, mau mau bế Thanh nhi ra ngoài”

Tuy là Lưu Uyển Thanh rất muốn quan sát 2 vị đệ đệ kiếp trước chưa từng xuất hiện, nhưng mà Lưu lão phu nhân đã nói như thế, nàng cũng đành phải ngoan ngoan đi theo Xuân ma ma trở về viện nhỏ của mình

Vào trong phòng, Lưu Uyển Thanh nói:

“Thúy nhi, phòng của Xuân ma ma đã sắp xếp ổn thỏa chưa?”

“Tiểu thư, người yên tâm, hôm qua, ban đêm nô tì đã sắp xếp xong cả rồi, nô tì sẽ chuyển đến phòng của Lê Châu”

Thúy nhi vẫn là nha đầu bên người của Lưu Uyển Thanh, tuy rằng trước mắt chỉ là nha đầu nhị đẳng trong Hầu phủ, nhưng chỉ cần Lưu Uyển Thanh chính thức được nhận làm con thừa tự của Lưu đại phu nhân, Thúy nhi cũng sẽ được thăng lên làm nha đầu nhất đẳng, đó là điều không thể nghi ngờ

Vì thế, Thúy nhi vẫn luôn ở gần phòng của nàng nhất, chỉ có điều khi ma ma quản giáo chuyển đến, nàng phải chuyển ra ngoài, Lưu Uyển Thanh không có nhắc nhở thế nhưng thấy Thúy nhi nói như vậy trong lòng rất hài lòng. Dù sao, nếu bên người không có người có đầu óc, thì cũng không phải là chuyện tốt gì

Xuân ma ma ở bên cạnh cũng rất hài lòng, nhìn nhìn lại, nếu như có thể bà cũng muốn dạy cho Thúy nhi, nghe nói nàng ấy không phải là con của gia nhân trong phủ, nhưng cũng đã ký khế ước bán đứt, nhưng cũng không có quan hệ gì

Dùng bữa cơm trưa, Lưu Uyển Thanh đi thăm Lưu đại phu nhân, chờ trở lại viện của mình, Xuân ma ma ho khan một tiếng:

“Tiểu thư cũng biết chữ, lão nô nghe nói, người đã bắt đầu chép kinh thư rồi”

Lưu Uyển Thanh không dám sơ ý, rất phối hợp gật đầu:

“Chữ trên kinh thư thì biết, nhưng những chữ khác thì không biết”

Xuân ma ma gật đầu, nếu như đã có căn bản thì cũng dễ dạy hơn

“Tiểu thư, phàm là nữ tử, trước tiên phải học lập thân, phương pháp lập thân là: Đi thì không được quay đầu lại, miệng hơi nhếch lên. Ngồi không được run đầu gối, đứng không được run váy. Vui chớ cười lớn, giận chớ cao giọng. Nam nữ trong ngoài khác biệt, không được nhìn trộm qua tường, cũng không được đi ra khỏi nhà.

Nam không phải là người thân trong nhà thì đừng xưng tên họ, nữ không thiện thực thì không nên quá thân thiết. Lập thân đoạn chính có thể giúp rèn luyện tính tình

Đây là những yêu cầu cơ bản nhất, làm tiểu thư Hầu phủ, bất kể là con vợ cả hay là thứ xuất, đi ra khỏi Hầu phủ, không phải đại diện cho bản thân người, mà còn đại diện cho cả Hầu phủ, nếu như tiểu thư gây chuyện mất mặt ở bên ngoài, thì ngoại trừ nói tiểu thư không có gia giáo, cũng sẽ làm người ta nói tiểu thư Hầu phủ không tốt, tiếng xấu không phải chỉ ảnh hưởng đến một người.

Bởi vậy, từ ngày hôm nay, lão nô sẽ nghiêm ngặt giảng dạy cho tiểu thư những kiến thức lễ nghi.

Tục ngữ nói, sự bất quá tam(Chuyện trên đời không có 3 lần). Mặc dù tiểu thư là thân thể thiên kim, nhưng từ trước đến nay, nghiêm sư xuất cao đồ (thầy khó dạy trò mới giỏi). Nếu như lão nô nhắc nhở 3 lần mà tiểu thư vẫn phạm sai lầm thì lão nô sẽ dùng thước nhắc cho tiểu thư nhớ. Không biết những điều lão nô nói, tiểu thư có hiểu rõ ràng không?”

Lưu Uyển Thanh vốn không phải đứa con nít 3 tuổi miệng còn hôi sữa nên vội vàng gật đầu:

“Thanh nhi đã hiểu rồi”

Xuân ma ma gật đầu: “Tiểu thư, lão nô có điều muốn nói, trước mặt hạ nhân không được xưng khuê danh là Thanh nhi, từ xưa đến nay, chủ tớ khác biệt, xin tiểu thư hãy nhớ kĩ”

“Vâng, con đã nhớ kĩ rồi”

Xuân ma ma rất hài lòng gật đầu: “Tiểu thư, tham ăn không nát, sau này mỗi ngày từ mờ sáng, sau khi rời giường rửa mặt chải đầu xong, tiểu thư cần dùng bữa sáng đúng giờ như lão phu nhân dùng, rồi đến thỉnh an lão phu nhân. Sau khi dùng cơm xong, tiểu thư cần đến hoa viên tản bộ, gọi là tản bộ nhưng đồng thời cần phải học đi như thế nào, chân trước và chân sau khi đi không được cách nhau một bước. tiểu thư có nắm được không?”

“Xuân ma ma nói hết sức tỉ mỉ, con đã nhớ kĩ rồi”

Xuân ma ma gật đầu: “Mỗi ngày lão nô sẽ dạy chữ cho tiểu thư, buổi trưa đúng giờ dùng cơm, tiểu thư cần ngủ nửa canh giờ, sau khi rửa mặt xong, lão nô sẽ dạy người cầm kì thư họa, mỗi ngày một loại, cứ đến giờ cơm chiều, phải dùng đúng giờ rồi đến hoa viên tiếp tục luyện tập đi bộ. Nếu tiểu thư muốn luyện chữ thì mỗi ngày không được lười biếng. Phải luyện được một chương, đây là những an bài cho tiểu thư trong những ngày sắp tới, tiểu thư nhớ không?”

Lưu Uyển Thanh nhu thuận gật đầu: “Nhớ rồi, con sẽ nghe lời Xuân ma ma”

“Tiểu thư còn có chỗ nào ko hiểu không?”

“Nếu như trong thời gian quy định, có chuyện quan trọng khác cần làm thì làm sao bây giờ?”

“Đương nhiên là phải ưu tiên cho chuyện quan trọng hơn”

“Con không có câu hỏi nào khác nữa rồi”

“Được rồi, lão nô sẽ sắp xếp, hôm nay tiểu thư nghỉ ngơi cho thật tốt đi, ngày mai bắt đầu thực hành theo những gì lão nô đã an bài”

“Được, Xuân ma ma đi thông thả”

Đợi Xuân ma ma đi rồi, Thúy nhi vuốt vuốt ngực nói:

“Thật là lợi hại a, tiểu thư đừng sợ, Thúy nhi sẽ bảo vệ tiểu thư, nếu như Xuân ma ma có dùng thước đánh tiểu thư, Thúy nhi sẽ ngăn cản”

Lưu Uyển Thanh cười cười: “Xuân ma ma cũng vì muốn tốt cho ta thôi, Thúy nhi người biết không, trong Hầu phủ này, thân phận của ta phức tạp nhất, cho nên đối xử nghiêm khắc với chính mình, mới là cách tốt nhất”

Thúy nhi thấy Lưu Uyển Thanh nói những lời này với mình, trong lòng cảm thấy vui vẻ, xem ra tiểu thư đã không coi mình là người ngoài nữa rồi!

“Nô tì cũng biết, nhưng mà nô tì nghe nói đại tiểu thư bị Xuân ma ma quản giáo rất thê thảm”

“Bất luận là đại tì như thế nào, nhưng ta tin, ta chỉ cần nghiêm túc làm theo những lời Xuân ma ma chỉ dạy, ta nghĩ Xuân ma ma cũng sẽ không quá nghiêm khắc với ta”

“Vậy cũng đúng, đúng là đầu óc nô tì chậm chạp, đại tiểu thư làm sao có thể hiểu chuyện như tiểu thư”

“Hừ, lời này không được nói lung tung, Thúy nhi, sau này người không được nói bậy ở bên ngoài, bằng không, người khác sẽ nói ta không biết cách quản lý hạ nhân, nếu truyền đến tai bà nội, hoặc là đại bá mẫu, ta sẽ không bảo vệ cho người được, còn nếu để mẫu thân nghe được, người cũng biết tính tình của mẫu thân rồi đó”

Thúy nhi che miệng, cười cười:

“Nô tì biết rồi, nô tì chỉ nói ở trước mặt tiểu thư thôi, ở bên ngoài, cho dù người khác có cạy miệng của nô tì, nô tì cũng không dám lên tiếng”

“Biết vậy thì tốt”

Hai đứa con trai song sinh, đứa lớn gọi là Lưu Nhân Hâm, đứa nhỏ gọi là Lưu Nhân Hiên. Ngày đó sau khi tắm, mặt của hai tiểu hài tử không còn đỏ như trước, ngũ quan cũng lộ rõ hơn nhiều.

Lưu Uyển Thanh cũng mặc toàn thân màu hồng, mong đợi nhìn hai tiểu hài tử, trong đầu hiện lên hình ảnh của Tuấn nhi, cái mũi không khỏi chua xót, cho nên càng thêm yêu thương hai tiểu đệ đệ của mình. Tuy rằng Hầu phủ đang xuống dốc, nhưng mà tin tức Lưu Nhân Quý trở thành thư đồng của thế tử Lộ vương, cũng truyền khắp nhà quyền quý trong kinh thành, hưởng hồ bầy giờ thân phận của Lưu đại lão gia vẫn là Hầu gia, cho nên Hầu phủ phi thường náo nhiệt

Có tin tức nhanh nhẹn, đương nhiên biết Lưu Uyển Thanh sắp được nhận làm con thừa tự của Lưu đại phu nhân, cũng nghe nói đứa bé này tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã làm việc nghĩa. Trong nhà có con trai trưởng thứ, cũng để ý đến nàng nhiều hơn.

Ngày hôm đó, Lưu Uyển Thanh cũng nhận được không ít quà, điều này khiến cho trong lòng Lưu Uyển Nguyệt vô cùng ghen tức, dựa vào cái gì?.

Nàng ta chỉ là một thứ xuất, còn mình mới là tiểu thư con vợ cả!

Sau 3 ngày tiếp xúc, Xuân ma ma càng ngày càng cảm thấy hài lòng về Lưu Uyển Thanh, cũng cảm thấy thương tiếc, khi nàng chỉ mới 3 tuổi đầu đã biết tùy mặt gửi lời, nửa đời trước, bản thân bà sống trong tường cao ngói đỏ, vẫn chưa xuất giá lấy chồng.

Sau khi ra khỏi cung thì làm ma ma quản giáo, nhìn Lưu Uyển Thanh trước mắt không những hiểu chuyện, thông minh, lại khiến người ta yêu thích, Xuân ma ma hận không thể đem tâm huyết cả đời bà để dạy hết cho nàng

Không có ai hiểu rõ những bộ mặt khác nhau trong nhà quyền quý hơn bà, với thân phận của con bé, sau này tệt lấm cũng được làm chủ mẫu, những chuyện cần làm, cần học còn nhiều lắm, nếu như thiếu hiểu biết một chút, không chừng có thể dẫn đến họa sát thân.

29. Chương 29

Chuyện được nhận làm con thừa tự không được xem như là chuyện mới mẻ gì trong các gia đình hào môn, tông tộc, tuy rằng Hầu phủ không phải trường hợp đầu tiên nhận con gái làm con thừa tự chứ không phải con trai, nhưng vẫn hết sức mới mẻ, Lưu gia 3 đời đều là Hầu gia, cũng được coi là đại tông tộc. Tộc trưởng đương nhiên là Lưu đại lão gia, vì thế cho dù có người có tâm muốn phá đám cũng không có biện pháp.

Dù sao căn cơ của nhà họ Lưu cũng không sâu. Không có tộc trưởng, cho nên có thể nói, một lời của Lưu đại lão gia chính là quyết định

Mặc dù chỉ là nhận con gái làm con thừa tự, nhưng mà Lưu đại phu nhân, Lưu đại phu nhân và Lưu đại lão gia hết sức coi trọng, ngày quyết định nhận con thừa tự chính là sau khi Hâm nhi và Hiên nhi tròn đầy tháng được 3 ngày, những người có uy tín danh dự ở kinh thành, đều nhận được thiệp mời của Hầu phủ, nguyên nhân vì Nhân Quý, nên khi hai cu cậu đầy tháng, Lộ vương phái người đến tặng lễ, khiến cho đám quan lại quyền quý đỏ mặt, cũng ngấm ngấm mưu tính nhiều hơn một chút

Lộ vương là ai a, là đệ đệ ruột của đương kim hoàng thượng, huynh đệ tình thâm với đương kim vạn tuế gia, ngay cả binh quyền cũng yên tâm giao cho hắn. Trước đây, có gian thần muốn chằm ngòi ly gián quan hệ của huynh đệ bọn họ, đã bị một lời của vạn tuế gia “người gian xảo không xứng làm quan” tước đi mũ quan, sung quân đến biên cương.

Chỉ có điều, Lộ vương nhỏ hơn đương kim hoàng thượng 10 tuổi, có thể xem như hoàng thượng nhìn hắn trưởng thành, đương nhiên vị thế không tầm thường

Tuy rằng Lộ vương không đích thân tới, nhưng mà phái quản gia bên người tặng quà mừng. Một hành động thế thôi nói lên điều gì?. Chính là muốn nói rõ, Hầu phủ Lưu gia đã dựa vào Lộ vương rồi, con đường phía trước có thể không rực rỡ sao?. Trong nhà có con gái đến tuổi, đương nhiên trong lòng sẽ có tính toán, tương lai của Lưu Nhân Quý rất sáng lạn, lại là con trưởng...

Thân phận không cao nhưng mà được xưng tụng là quý nhân, cũng cần nên cân nhắc vì con gái nhà mình một chút, Lưu Nhân Phúc cũng không tệ, lúc đầu có một số người vẫn chưa quyết định tham gia lễ nhận Thanh nhi làm con thừa tự, nhưng Lộ vương đã tặng lễ thì cũng nên suy nghĩ một chút.

Một thứ nữ nhỏ nhỏ cũng xem như bay lên ngọn cây biến thành Phượng Hoàng, trong nhà ai có con trai thứ dòng chính vừa đến tuổi thì cũng nên cân nhắc một chút, dẫu sao tộc vợ có được hay không, cũng rất quan trọng

Khi Hâm nhi, Hiên nhi được đầy tháng, Hầu phủ có tổ chức một tiệc rượu, từ khi Quý nhi trở thành thư đồng của Lộ vương thế tử, Hầu phủ cũng náo nhiệt hẳn lên

Lưu đại phu nhân đã kết thúc ngày ở cử, cả người mặc tổ cẩm màu đỏ thẫm, phía trên thêu ngàn hà đồ tinh xảo, làm cho sắc mặt của bà càng thêm hồng nhuận, đầu giống như phụ nữ vừa mới sinh con?. Ý vị này đúng là ko phải bình thường, không ít đồng liêu của Lưu đại lão gia đều hâm mộ ra mặt

Lưu đại lão gia nhìn mà trong lòng cũng cảm thấy ngứa ngứa. Ân, vợ cả của ông quả nhiên biết cách làm tăng thể diện cho ông a, nhà người ta cầu có một đứa con trai trưởng đã khó, mà chính mình lại dễ dàng có bốn đứa con trai trưởng, haha, Hâm nhi và Hiên nhi cũng xem như là con nhờ lúc tuổi già, bởi vì bản thân ông cũng sắp 40 tuổi còn gì

Có hâm mộ đương nhiên sẽ có ghen ghét, đại phu nhân của Tào gia chính là trường hợp như thế, năm đó, bà với Bạch Chỉ Lan cơ hồ là người trước kể sau cùng nhau xuất giá, nàng ta gả vào chỗ cao hơn mình thì không nói gì đi, ai bảo địa vị nhà mẹ đẻ của nàng ta cao hơn nhà mẹ đẻ của mình.

Nhưng rõ ràng, bàn về diện mạo hay tài khí, nàng ta đều thua kém mình mọi thứ, dựa vào cái gì nàng có thể hạnh phúc như vậy, còn mình bây giờ phải đối mặt với tình hình nhận thứ tử của vợ lẽ làm con thừa tự. Dựa vào cái gì, nàng lại có nhiều nhi tử, trong khi đó bản thân bà sinh 2 lần đều là con gái

Lão gia đã có hơn nửa năm không nghỉ qua đêm ở phòng bà, suốt ngày quá tin vào con tiểu yêu tinh ấy, bây giờ.... Thế nhưng lại cất nhắc cho Phùng di nương.... Từ nô tì biến thành lương thiếp

Trong mắt Tào đại phu nhân bốc lửa nhìn trên mặt Lưu đại phu nhân vẫn treo một nụ cười đúng mực, âm thầm nắm chặt quả đấm

“Thành thật chúc mừng nha, bụng của muội quả nhiên không chịu thua kém, không biết muội có bài thuốc bí truyền gì không?. Chúng ta đã là tỷ muội nhiều năm, muội không thể che giấu tan ha”

Mấy câu đó của Tào đại phu nhân, cũng đủ đẩy Lưu đại phu nhân lên đầu sóng ngọn gió. Đúng vậy a, trong mắt của đám phu nhân ở xung quanh đó cũng tỏa ra ánh sáng nhỏ, coi như mình sinh không được, nhưng mình vẫn có con gái a, nếu có thể có được phương thuốc bí truyền, sau này có gái sẽ có chỗ đứng vững chắc ở gia đình nhà chồng

Lưu Uyển Thanh vẫn luôn đi theo phía sau của Lưu đại phu nhân, chưa hề bỏ qua bất kì chi tiết nào, khoe miệng của Tào đại phu nhân kia đang tràn ngập nụ cười tính toán

Lưu đại phu nhân cười gượng một cái, làm gì có phương pháp bí truyền gì, không phải là trong chuyện vợ chồng đó sao, nếu như nói không có, đương nhiên sẽ không ai tin, đến lúc đó không chừng có người truyền ra ngoài nói mình cố tình giấu giếm, từ chuyện nhỏ cũng có thể biến thành chuyện lớn

Trong lúc Lưu đại phu nhân khó xử, Lưu Uyển Thanh đã lôi kéo tay của bà, Lưu đại phu nhân sửng sốt một chút, sau đó cười nói:

“Sao rồi, đói bụng rồi phải không, Bạch ma ma, bà mau mang Thanh nhi xuống bếp ăn điểm tâm đi”

Lưu Uyển Thanh thấy Lưu đại phu nhân không có ăn ý, trong lòng không khỏi lộ ra chút bất đắc dĩ, bản thân mình mở miệng cũng không tốt, vừa muốn đi với Bạch ma ma về hậu viện, thì chợt nghe Tào phu nhân nói:

“Ôi, đây chính là Thanh nhi sao, quả nhiên là trong veo như nước, không hổ là đứa con do di nương sinh ra, nào, mau tới đây, đến gần một chút, để dì nhìn rõ con một chút”

Ý ở ngoài lời chính là, Lưu Uyển Thanh có sắc đẹp cảm dỗ giống như mấy di nương

Lúc này, trên mặt Lưu đại phu nhân không còn tươi cười như trước, chung quanh mọi người vây lại xem náo nhiệt, Lưu đại phu nhân giật giật khoe miệng nói:

“Thanh nhi, đừng sợ, trong nhà Tào bá mẫu cũng có con gái, cho nên rất thích con, không được vô lễ”

Một câu nói của Lưu đại phu nhân lại làm cho sắc mặt của Tào phu nhân tái đi, người chung quanh cũng cười như không cười như Tào phu nhân, hành động này thật đúng là sát muối lên miệng vết thương của người khác a!

Dù sao Lưu Uyển Thanh cũng theo Xuân ma ma học quy cũ được một tháng, đương nhiên tác phong cũng khác, cực kì phép tắc cúi người thi lễ với Tào phu nhân:

“Xin vãn an Tào bá mẫu”

“Tào đại phu nhân cười haha: “Đứng lên đi, thật sự là một đứa trẻ ngoan, thảo nào Chỉ Lan muốn nhận con bé làm con thừa tự, nếu đổi lại là ta, ta cũng hết sức yêu thích” Nói xong, liền cúi ra một vòng ngọc từ trên cổ tay, nhìn chất lượng đã biết là hàng tốt

“Lại đây, nhận lấy, đây là quà gặp mặt bá mẫu cho con, sau này con chính là đại tiểu thư con vợ cả của Hầu phủ, trên người phải đeo thứ gì đó mới được, biết là tuổi con còn nhỏ, người không biết còn tưởng rằng mẹ cả của con đối xử với con không tốt”

Lưu Uyển Thanh liếc mắt nhìn Lưu đại phu nhân một cái, thấy bà gật đầu mới lễ phép dùng 2 tay nhận lấy, nhưng vì đang đứng ở tại chỗ, Thúy nhi rất tinh ý, tiếp nhận và cất kĩ trong áo

Tào đại phu nhân nhướng nhướng lông mày: “Sao?. Không thích?”

Lưu Uyển Thanh lại lễ phép hành lễ: “Cảm ơn món quà của Tào bá mẫu, cháu rất thích, nhưng vì tuổi cháu còn nhỏ, nếu như lỡ không may làm vỡ chẳng phải sẽ rất uổng phí sao, cho nên tâm ý của người cháu nên cất kĩ”

Nói xong, nhìn về phía Thúy nhi ở phía sau nói: “Để ở phía dưới hộp trang sức đại bá mẫu đưa cho ta, cẩn thận một chút”

“Vâng, nô tì biết rồi”

Tào đại phu nhân hừ một tiếng: “Thật là một đứa biết quy củ đúng mực”

Lưu đại phu nhân rất hài lòng cười cười: “Đó là đương nhiên, nếu không cũng không thể khiến muội yêu thương giống như bảo bối trong lòng, tì có con gái cho nên không biết người không có con gái như muội khao khát như thế nào đâu, chỉ hận không thể biến Hâm nhi và Hiên nhi trở thành con gái hết ấy”

“Ta nói Chỉ Lan, muội đừng đứng nói chuyện nhiều kéo đau thắt lưng, người ta cầu con trai còn không được, còn muội lại cầu có con gái”

“Chuyện này người khác không biết, tì còn không biết sao?. Con gái với mẹ giống như tri kỉ thân thiết vậy. Giống như Thanh nhi nhà muội, trước đây nếu như không có nó, muội làm sao có thể bình an sinh hạ Hâm nhi và Hiên nhi, Thanh nhi biết muội có thai nên mỗi ngày đều chép kinh thư cầu phúc uội, mưa đông không ngừng, có người tri kỉ thân thiết như áo bông giúp ra chống rét, cho dù có bao nhiêu con trai đi chẳng nữa, muội cũng không muốn đổi”

Nghe Lưu đại phu nhân nói như vậy, mọi người chung quanh đều hòa theo: “Đứa trẻ hiếu thuận như thế, ngoan ngoãn còn hiểu chuyện, còn thông minh nữa”

“Đúng vậy a, đáng đáp còn xinh đẹp, không biết sau này nhà ai có phúc khí cưới được con bé”

“Ai, đáng tiếc, con của muội vẫn chưa đủ tuổi, nếu không muội đã hứa hôn cho con trai nhà muội rồi”

Lưu đại phu nhân cười cười:

“Được rồi, các vị tì muội, không thể khen con bé như thế, các tì muội nhìn xem, con bé thẹn thùng rồi kìa”

“Đúng vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, chỉ muốn ôm về nhà nuôi mà thôi”

“Nếu không thì nói, phu nhân Hầu gia người thật là tốt bụng, mới có được một đứa con gái tốt như thế”

Bên cạnh cảnh tượng “náo nhiệt” ở đây, ngoài cửa đã truyền đến tiếng ồn ào, không nhiều lắm, gã sai vặt Lưu Trung bên cạnh Lưu đại lão gia vội chạy chậm đến trước mặt Lưu đại phu nhân nói:

“Phu nhân, Lộ vương phái người đến tặng quà”

Lưu đại phu nhân sửng sốt, sau đó khoe miệng nhếch lên, sắc mặt vui mừng, cười nói với những phụ nhân ở xung quanh:

“Mời mọi người ngồi tư nhiên, ta đi trước”

Đương nhiên thu hồi một đồng lời a dua nịnh hót, thay vào đó là giọng điệu chúc mừng

Lưu Uyển Thanh ngoan ngoãn đi theo phía sau của Lưu đại phu nhân đến bên cạnh Lưu đại lão gia:

“Là nhờ phúc của Quý nhi”

Lưu đại lão gia cũng gật đầu: “Đúng vậy, ngoại trừ phụ thân năm đó, ngoài ra Hầu phủ chưa có lúc nào náo nhiệt như vậy”

“Sau này sẽ càng tốt hơn”

“Nàng là một người vợ tốt, đã thiết thòi cho nàng rồi, nàng sinh cho ta được rất nhiều đứa con ngoan”

Khoe miệng Lưu đại phu nhân nhếch lên nụ cười hạnh phúc, điều này làm cho Tào đại phu nhân cảm thấy chói mắt dị thường

“Lộ vương thật là hào phóng nha, một đôi long hổ ngọc bội này giá trị cực kỳ xa xỉ”

“Đúng vậy, đúng vậy a, lão phu đã sống hơn nửa đời người mới nhìn thấy được ngọc bội có chất lượng tốt như vậy, Hầu gia, chúc mừng, chúc mừng a...”

“Đúng vậy a, Hầu gia, thật sự là hổ phụ vô khuyển tử, đại công tử thật sự là một người tài giỏi”

Lưu đại lão gia vẻ mặt tươi cười tiếp nhận lời chúc mừng của mọi người: “Chung vui, chung vui, ngày kia là ngày nhận lão phu nhận nữ nhi làm con thừa tự, các vị đồng liêu nếu có thời gian xin mời nể mặt đến uống chung rượu”

“Đó là điều đương nhiên, nhận con thừa tự là một chuyện lớn, ta đương nhiên sẽ đến tham dự”

“Lão phu ở đây xin chúc mừng Hầu gia trước, trước sinh được hai con trai tốt, sau sẽ nhận được thêm một hiếu nữ”

....

Tào phủ

“Nhìn dáng vẻ đặc ý của Bạch Chỉ Lan kia, có gì hơn người khác chứ”

Tào đại nhân lườm bà một cái nói: “Có thôi hay không, trở về chỉ biết lải nhải, gia không cầu nàng sinh cho ta 4 con trai trưởng, chỉ cần có một thôi đã là phúc lắm rồi, nếu như nàng có thể bằng phân nửa của Lưu đại phu nhân thôi, gia có thể nâng nàng đến tận trời rồi!. Thật là cực kì xui xẻo”

“Lão gia, không sinh được con trai, chẳng lẽ là vấn đề của một mình thiếp sao?. Nửa năm nay, người không đến nghỉ một đêm ở phòng của thiếp.... Thiếp ngược lại muốn sinh, nhưng làm sao sinh được?. Lúc trước thiếp sảy thai 2 lần, rõ ràng là do Phùng di nương ám hại sau lưng, lão gia người cũng không phân biệt trắng đen, che chở sủng thiếp diệt thê...”

Tào đại lão gia hừ một tiếng, không muốn tiếp tục âm ỉ với nàng, khoát khoát tay áo:

“Không biết cái gì”

Nói xong thì nhấc chân ra khỏi cửa phòng, để lại Tào phu nhân khóc lóc ở trên giường

30. Chương 30

Theo lý thuyết, lễ nghi được nhận làm con thừa tự phải do cậu chủ trì, Lưu nhị phu nhân đương nhiên muốn làm phô trương một chút, chỉ tiếc bàn tính còn chưa thành công đã bị một câu nói của Lưu lão phu nhân phá hủy:

“Nhà mẹ đẻ của vợ lão nhị xa quá, lại có chức quan, tất nhiên không thể tự mình vào kinh, đúng lúc Bạch gia phái người đến tặng quà đầy tháng cho Hâm nhi và Hiên nhi, Bạch Thành Phong cũng xem như là cậu của Thanh nhi, để cho hân chủ trì đi, không phải nhận con trai làm con thừa tự, không cần nhiều quy củ như vậy”

Không đợi Lưu nhị phu nhân bác bỏ, Lưu đại phu nhân ở một bên đang đỡ Hâm nhi cũng cười nói:

“Vẫn là nương suy nghĩ chu đáo, ngày lành này mà bỏ lỡ phải đợi đến cuối năm mất, sẽ không tốt đâu, Bạch Thành Phong mặc dù là thứ huynh của con, nhưng mà bọn con rất thân thiết, lại lớn lên ở bên cạnh mẹ con”

“Ân, cứ quyết định vậy đi, những người chọn cho Thanh nhi đến đâu rồi?. Khăn trải giường đã chuẩn bị xong chưa?”

“Nương, con dâu đương nhiên sẽ chuẩn bị tốt cho Thanh nhi...” Nói đến đây lại nhìn Lưu nhị phu nhân muốn nói lại thôi:

“Lại nói, còn có nhị đệ muội giúp đỡ khăn trải giường nữa mà, nương, người có muốn xem qua hay không?”

Lưu lão phu nhân khoát tay áo: “Tùy con quyết định đi, nương già rồi, không muốn bận tâm lo nghĩ nhiều. Chỉ có điều, chờ đầu xuân ấm lên, Thanh nhi có thể bồi lão thái bà ta rồi”

Lưu đại phu nhân bất đắc dĩ cười cười: “Được được, tất cả đều nghe theo lời của nương”

Lúc này xem ra Lưu nhị phu nhân đã tìm được đề tài rồi: “Muội nói chứ, Thanh nhi được đại tẩu người nhận làm con thừa tự, trong lòng muội thật là không nỡ”

Lưu đại phu nhân cũng không nói tiếp, chỉ cười cười, đùa với Hâm nhi ở trong ngực: “Đứa nhỏ này thật biết cách bám người khác, không giống với Hiên nhi, nếu như không có Thanh nhi ở bên cạnh giúp đỡ tiểu bá vương Bảo nhi, thì không biết chừng ta không có cách nào khác để bế đứa nhỏ này, không chừng nó đã khóc đến gào thét cổ họng mất thôi”

Lưu lão phu nhân vừa dỗ Hiên nhi ở trong ngực, vừa cười nói: “Con nít nên khóc nhiều một chút thì tốt, sau này lớn lên sẽ làm một đại nam nhân cao lớn, Bảo nhi đứa nhỏ này đã bị bên thông gia chiều hư rồi, à, phải rồi, chờ việc của Thanh nhi xong xuôi, con dẫn Tử Mộng bên người nương về đi” Lưu lão phu nhân nói, nhưng vẫn chưa ngẩng đầu lên

Sắc mặt của Lưu đại phu nhân cứng đờ, vừa cười nói: “Đương nhiên rồi, người bên cạnh nương dĩ nhiên là tốt rồi”

Lúc này, Tử Mộng đã đỏ mặt mím môi cúi đầu không nói

Lưu lão phu nhân cười ha ha nói: “Lại thẹn thùng rồi, sau này đi theo chủ mẫu phải biết có chừng mực, không thể làm ra những điều không nên, cũng như sinh ra lòng không nên có, nếu không, ta cũng không thể bảo vệ được cho người”

Vừa cười, vừa nói với Lưu đại phu nhân: “Con 5 đứa con trai bên người lại có Thanh nhi ở bên cạnh, đương nhiên không có ai có thể vượt qua con, Tử Mộng nha đầu bên người ta, ta đã chọn lựa rất kỹ, sẽ không giống những đứa hồ ly tinh mê hoặc khác, có nó ở bên cạnh giúp đỡ cho con, ta cũng cảm thấy yên lòng”

“Con dâu nên cảm tạ nương rồi”

Lưu lão phu nhân vừa lòng gật đầu, nói với Lý ma ma bên người: “Một lát nữa đem khế ước bán thân của Tử Mộng giao cho Chỉ Lan đi”

“Dạ, lão nô biết rồi”

Chạng vạng

“Tiểu thư, người cần gì phải khiến cho đại phu nhân thêm ấm ức?”

“Ta ấm ức cũng được, không phải con ta ấm ức, Tử Mộng này lớn lên, tâm cũng theo đó dần lộ ra, giữ lại bên cạnh ta cũng không thấy có để tâm nhiều lắm, khế ước bán thân không phải đã trả lại cho nàng rồi sao”

“Chắc hẳn trong lòng đại phu nhân cũng cảm thấy không thoải mái”

“Đương nhiên không thoải mái rồi, có nữ nhân nào không đau khổ, nhưng đều phải trải qua cả thôi, ôi, Bảo nhi xem như đã nuôi thành tính rồi”

....

“Tiểu thư, người nên thả lỏng tâm trạng, không nên nghĩ lung tung, lão phu nhân muốn để phái nha đầu Tử Mộng đến hầu hạ Hầu gia, không phải người đã sớm đoán được sao?”

Lưu đại phu nhân nín tay của Bạch ma ma:

“Ma ma, có phải ta đã sai rồi không?. Ta không nên tiền trạm hậu tẩu đưa Bảo nhi về nhà mẹ đẻ, nếu như lúc trước ta không đưa, còn lại Hâm nhi và Hiên nhi có lẽ nương sẽ không cho ta một bài học đắt giá như vậy. Nhưng đó là mẹ ruột của ta, đệ đệ ruột của ta, nếu không...”

Thôi, thôi, lo lắng còn có tác dụng gì nữa?. Tử Mộng không giống như những người khác, mặc dù khế ước bán thân của nàng đã nằm trong tay ta, nhưng mà muốn xử trí nàng ta như thế nào còn phải nghe theo sắp xếp của nương”

“Lão nô muốn nói, di nương tức sẽ có di nương đầu, người cứ an vị xem diễn là được rồi”

“Ở bên cạnh nương, cũng không phải đơn giản như vậy. Lão gia đâu?”

“Ở bên chỗ Tử Oánh”

“A, ngược lại giống như châm xuyên qua khe hở, hy vọng nàng ta sẽ khôn ngoan một chút, không phải chỉ biết đùa giỡn khôn vặt, như vậy ta mới có thể yên tâm”

Mùng năm tháng hai, cả Hầu phủ đều đỏ rực, ngay cả trên mặt hạ nhân ai nấy cũng treo nụ cười tươi rói. Vừa qua khỏi giờ dần, Lưu Uyển Thanh đã bị Xuân ma ma gọi dậy, sau một hồi lần qua lần lại, Lưu Uyển Thanh mặc y phục tơ lụa màu đỏ sáng, mái tóc dài mềm mại được Xuân ma ma búi thành 2 búi tóc nhỏ, 2 bên cài 2 đóa hoa mai màu vàng, trên cổ đeo một chiếc kim khóa, trên cổ tay và cổ chân cũng đeo chiếc kim linh đang.

Xuân ma ma lại lấy thêm một chiếc khăn quàng hồ ly quàng ở trên cổ của Lưu Uyển Thanh, trang điểm như vậy, Lưu Uyển Thanh giống như tiên đồng ở bên cạnh quan thế âm bồ tát, khiến người ta phải yêu thích.

“Tiểu thư, những lời lão nô nói, người đã nhớ kỹ chưa?”

Lưu Uyển Thanh nắm chặt nắm tay nhỏ, trong lòng không khỏi có chút hồi hộp, qua hôm nay mình sẽ thoát khỏi kiếp trước, mình sẽ chân chính có cuộc sống mới... Ít nhất cũng có thể thoát khỏi vận mệnh làm di nương.

Khẽ gật đầu:

“Xuân ma ma yên tâm, ta đều nhớ kỹ rồi.”

Xuân ma ma gật đầu: “Tiểu thư không cần hồi hộp, dọc theo đường đi, lão nô sẽ ở bên cạnh nhắc nhở tiểu thư.”

“Được, làm phiền Xuân ma ma rồi.”

“Là điều lão nô nên làm.”

Tình nhi chạy chậm tiến vào: “Xuân ma ma, tiểu thư, chuẩn bị đến đâu rồi?. Sắp đến giờ rồi, mọi người đang chờ tiểu thư đến bái lạy tổ tiên.”

Xuân ma ma gật đầu sau đó dẫn Lưu Uyển Thanh đi về phía sảnh trước.

Dưới sự hướng dẫn của Lưu lão phu nhân, Lưu Uyển Thanh bái lạy tổ tiên, lại dưới sự chủ trì của Bạch Thành Phong. Đầu tiên là khấu lạy 3 lạy với Lưu nhị lão gia và Lưu nhị phu nhân, lúc này hốc mắt của Lưu nhị lão gia đỏ hồng, Lưu nhị phu nhân cũng gượng cười, càng miễn bàn đến Lưu Uyển Nguyệt đang nhìn Lưu Uyển Thanh với ánh mắt căm ghét.

Lưu nhị lão gia dưới sự nhắc nhở của Bạch Thành Phong, nhận ly trà trong tay của Lưu Uyển Thanh, nhấp một ngụm, cắn chặt răng, sau đó đem nước trà còn thừa hắt ở trên mặt đất, Lưu nhị phu nhân cũng làm như thế.

Cách này gọi là “Nước đổ khó hốt” hắt đi, chính là đứa nhỏ đã trở thành con của người khác, cho dù có muốn cũng không thể quay về.

“Nên kính trà cho Hầu gia và đại phu nhân rồi.”

Xuân ma ma thấp giọng nhắc nhở, Lưu Uyển Thanh hơi ngây người khéo léo đứng dậy, đi tới trước mặt Lưu đại lão gia và Lưu đại phu nhân, đầu tiên là dập đầu sau đó kính trà, Lưu đại phu nhân và Lưu lão gia nhìn nhau cười, trong lòng hết sức hài lòng với nữ nhi mới của bọn họ.

Cúi đầu nhấp một ngụm trà, sau đó để ở bên cạnh, Lưu đại phu nhân móc từ trong lòng ngực ra một cây trân ngọc, cài trên đầu Lưu Uyển Thanh:

“Con gái ngoan, trân ngọc này vốn có một đôi, chờ sau này khi con xuất giá, nương sẽ tự tay cài lên tóc cho con.”

Mặt Lưu Uyển Thanh đỏ hồng: “Cảm ơn nương.”

“Đứa bé ngoan.”

Lưu đại lão gia tặng cho Lưu Uyển Thanh một đôi vòng ngọc, nhìn chất lượng thì đã biết là đồ rất trân quý.

“Cảm ơn cha.”

“Con gái ngoan, mau đứng lên đi.”

Sau đó, Lưu Uyển Thanh lại tiếp tục dập đầu và dâng trà cho Lưu lão phu nhân, Lưu lão phu nhân cười tiếp nhận, tặng cho nàng một bộ trang sức bằng ngọc, đương nhiên là món hàng hiếm thấy, Lưu Uyển Nguyệt ngồi ở bên cạnh hận đến mức không thể xông lên giật món đồ ấy

Dưới sự chủ trì của Bạch Thành Phong, Lưu Uyển Thanh lại kính trà cho Lưu nhị lão gia và Lưu nhị phu nhân, chẳng qua là gọi bằng nhị thúc và nhị thẩm

Vành mắt của Lưu nhị lão gia đỏ hoe, ông chỉ nói một chữ “Ngoan”

Sau đó đưa cho Lưu Uyển Thanh một hồng bao lì xì, Lưu Uyển Thanh nhận lấy, cảm thấy rất dày, Lưu nhị phu nhân thật không ngờ, sau khi sưng sốt, cũng lập tức móc ra một bao lì xì khác, chẳng qua là độ dày dĩ nhiên không bằng bao lì xì của Lưu nhị lão mà thôi

Lưu tam lão gia và Lưu tam phu nhân cũng nhận trà, đáp lễ, chỉ là trong hồng bao có cái gì, chỉ có mình Lưu Uyển Thanh mới biết được

Điều làm cho Lưu Uyển Thanh không ngờ là Bạch Thành Phong lại đại diện cho Bạch gia- sau này sẽ là cậu của mình, tặng cho Lưu Uyển Thanh một thôn trang, hai cửa hàng mặt tiền đều ở kinh thành, hơn nữa đều là những cửa hàng làm ăn phát đạt

“Cám ơn cậu”

Bạch Thành Phong cười ha ha, sờ sờ đầu của Lưu Uyển Thanh, lại móc một ngọc bội từ trong ngực ra đưa cho nàng:

“Vừa rồi là quà của ông ngoại, bà ngoại cháu, chờ sau này có cơ hội, cháu tự mình đi nói lời cảm tạ đi, đây mới là quà của cậu, có thích không?”

Lưu Uyển Thanh dùng hai tay nhận lấy ngọc bội, không biết vì sao trong lòng nàng cảm thấy ngọc bội này trân quý hơn ngọc bội mà Lưu lão phu nhân tặng cho nàng, nàng mỉm cười nhìn Bạch Thành Phong:

“Cảm ơn cậu, cháu rất thích”

Hơn nữa, hôm nay có rất nhiều người đến đây dự lễ, ăn tiệc, Lưu Uyển Thanh nhận được rất nhiều quà!. Lưu lão phu nhân thấy dáng vẻ cười tủm tỉm của nàng không khỏi trêu ghẹo nàng là cô bé mê tiền, dĩ nhiên làm cho nàng xấu hổ đến đỏ cả mặt

Lưu Uyển Nguyệt ở một bên nhìn thấy tất cả, cảm thấy vô cùng ghen tị, dựa vào cái gì?. Một thứ nữ nhỏ nhoi như nàng ta làm sao có thể nhận được mấy thứ này?. Cho dù được nhận làm con thừa tự, cũng phải là mình được nhận, bà nội, đại bá mẫu và đại bá bá có phải điên hết rồi không?.

Lại nhận thứ nữ do tiện thiếp sinh ra làm con thừa tự, không để tâm đến đại tiểu thư con vợ cả như nàng!. Đáng ghét!

Đáng tiếc, không ai nghe được tiếng lòng của nàng

Hai mắt Thúy Nhi tỏa sáng nhìn những hộp quà chất đầy trên bàn: “Tiểu thư, nhiều thứ tốt như vậy, Thúy nhi lớn đến chừng này rồi vẫn chưa được nhìn thấy, huống hồ đã kiểm tra rồi”

Lưu Uyển Thanh bị bộ dạng của Thúy nhi chọc cười không ngừng, Xuân ma ma ho khan một tiếng, nàng vội vàng thu hồi nụ cười, hơi đáng thương nhìn Xuân mama, Xuân mama thấy vậy thở dài nói:

“Sắc trời không còn sớm, tiểu thư nên dùng cơm rồi đi nghỉ ngơi đi”

“Cảm ơn Xuân mama”

Đợi tiễn Xuân mama đi rồi, Thúy nhi lập tức nhảy tới bên cạnh Lưu Uyển Thanh, vươn ngón tay cái ra trước mặt nàng:

“Tiểu thư, người thật lợi hại, Xuân ma ma nghiêm khắc như vậy cũng có thể bị người thu phục”

“Người a, nếu như Xuân mama nghe trộm được những lời người nói, nhất định sẽ bắt người học quy củ cho xem”

Nói xong lại nhìn về phía những lễ vật trên bàn nói:

“Bên trong có rất nhiều trang sức, ngoại trừ những thứ cho trưởng bối và ngoại nhân tặng, người thích cái gì thì cứ chọn đi, đúng rồi, nhớ chọn giúp cho Lê Châu một món”

“Vâng, nô tì cảm ơn tiểu thư”

“Không cần cảm ơn, chỉ có điều bây giờ Lê Châu không muốn ra ngoài nữa sao?”

“Đúng vậy, tiểu thư, người cũng biết trên trán Lê Châu có một vết sẹo, Chỉ tiếc...nàng vẫn chưa có gia đình, sợ là....Ồi, cũng may bây giờ nàng ấy theo hầu bên cạnh tiểu thư, bằng không nhất định không còn đường sống rồi”

Lưu Uyển Thanh thở dài, kiếp trước Lê Châu gả cho con trai của đại quân gia, đương nhiên ở trong mắt hạ nhân là phong quan vô hạn, sợ là sau khi nàng trọng sinh, đã thay đổi kiếp số của nàng ấy, tuy rằng kiếp trước nàng ấy không phải là người có nhan sắc khuynh thành, nhưng mà cũng là một cô gái xinh đẹp

“Không có việc gì, người đi khuyên giải nàng nhiều một chút”

“Dạ, nô tì biết lòng dạ tiểu thư thật tốt”

31. Chương 31

Sáng sớm hôm sau, Lưu Uyển Thanh đã rời khỏi giường từ sớm, Thúy nhi hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu. Hôm nay là ngày đầu tiên nàng trở thành tiểu thư con vợ cả, đương nhiên phải cẩn thận từng li từng tí, còn Thúy nhi mặt mày hớn hởi, vì nàng ấy sắp trở thành đại nha hoàn, tâm phúc của tiểu thư con vợ cả trong Hầu phủ

Sau này khi gặp người khác không cần nhúng nhường 3 phần, hơn nữa tiền lương mỗi tháng lại được 2 lượng bạc a!.

Ban đầu, làm nha hoàn nhị đẳng chỉ có nửa lượng bạc thôi, hơn nữa trước mắt, tiểu thư nhà mình cũng không có chỗ cần tiêu tiền, ngay cả đồ trang sức tiểu thư cũng nhờ đến mình, chờ sau này gom đủ bạc rồi, mình sẽ chuộc mẹ và chị dâu của mình ra, sau đó cầu tiểu thư tìm mình một mối hôn nhân tốt, ít nhất cũng là người có thực quyền một chút, vậy cuộc đời này của mình xem như đã viên mãn rồi

Thúy nhi chưa bao giờ nghĩ tới sẽ gom đủ bạc chuộc mình ra khỏi phận nô tỳ, dù sao khi rời khỏi hầu phủ, mình chỉ là người dân bình thường, không quyền không thế, với lại tuổi của mình cũng lớn rồi, cho dù gả cho người khác, cũng không bằng ở Hầu phủ

Huống hồ, cuộc sống của dân thường rất cực khổ, ở Hầu phủ dù mình không làm được việc gì, cũng có áo gấm để mặc, có lương thực để ăn, nếu trở thành dân thường chỉ có thể trải qua cuộc sống áo thô cơm nhạt, bữa cơm như vậy làm sao có thể nuốt trôi, mà đồ ăn tốt, thì không phải thứ dân thường có thể ăn được

“Tiểu thư, hoa này thật đỏ, nô tì chưa từng nhìn thấy hoa nào đỏ như vậy, đeo ở trên đầu của tiểu thư, lộ vẻ trong trắng ngoài hồng”

Trong mắt Lưu Uyển Thanh xẹt qua một tia chán ghét, nhìn lướt qua hoa hồng mà Thúy nhi đang cố gắng đề cử, đây là hoa mà mẹ cả mình, à không là nhị thẩm tặng mình. Hoa lụa này làm hết sức tinh tế, nhìn xa cứ tưởng là thật, nhưng mà có chút dung tục.

Sợ là những thứ mà nhóm đi nương thích nhất, năm đó, lúc mình làm đi nương, cũng thích tìm những thứ như thế này, mặc dù không thể so với kim ngân đáng giá, nhưng cài lên đầu cũng rất chói mắt.

Ngược lại, dùng để tranh thủ tình cảm cũng không tệ, mình không hiểu những thứ này, Thúy nhi cũng không hiểu, sợ là phần lớn mọi người cũng không hiểu. Nhưng mình không tin nhị thẩm lại không biết điều đó, sợ là hơi bị khó, nếu như mình không nhớ lầm, trên đầu Liễu di nương cũng cài một đóa hoa y hệt như vậy, đúng là lòng dạ Tư Mã Chiêu, người ngoài đường cũng biết a!

Nếu như mình thật sự cài đóa hoa này đi ra ngoài, sợ là không đến ngày mai, toàn bộ Hầu phủ đều nói mình có gu thưởng thức giống với Liễu di nương, lại nói sâu hơn chính là, không hổ là đứa nhỏ do di nương sinh ra, dù có thay đổi như thế nào, thì bản chất đã ăn vào tận xương tủy, làm sao có thể thay đổi. Sau đó sẽ phát sinh chuyện gì....

Hừ, sợ là lời đồn đại này sẽ truyền khắp kinh thành, dụng ý cuối cùng là... Nghĩ đến đây, Lưu Uyển Thanh hơi thở dài

Nhìn Thúy nhi: “Ta nhớ trên đầu của Liễu di nương cũng cài một đóa giống đóa hoa này”

Thúy nhi sững sốt, nàng không phải đồ ngọc, vội vàng vươn tay vỗ gò má của mình một cái:

“Nô tỳ đáng chết, thiếu chút nữa đã hại tiểu thư, nhị phu nhân cũng thật là...”

Lưu Uyển Thanh thấy vẻ mặt giận dữ của Thúy nhi, không tỗi, không ngọc, vẫn có thể dùng được

Trông mắt lưu chuyển, mình cũng không phải là người lương thiện, nên nhẹ nhàng nói bên tai Thúy nhi vài câu, Thúy nhi vội vã gật đầu:

“Tiểu thư, người yên tâm đi, nô tì nhất định sẽ làm thật tốt, giúp tiểu thư xả cơn giận này”

Không sai biệt lắm, Xuân mama đến gõ cửa, tiến vào quan sát cách ăn mặc của Lưu Uyển Thanh từ trên xuống dưới, cả người mặc quần áo màu lam, trên cổ đeo lưu tô, trên lỗ tai đeo hai bông tai trân châu làm bằng ngọc nhưng cũng rất ngọt ngào, trên tóc cài hai đóa hoa sen làm bằng bạch ngọc.

Lại chọn một hoa lụa màu hồng nhạt cắm ở trên đầu của Lưu Uyển Thanh: “Quá thanh lịch cũng không tốt”

Lưu Uyển Thanh gật đầu: “Cảm ơn Xuân mama”

“Đây điều là việc lão nô nên làm...”

Nói đến đây, Xuân mama quét mắt nhìn hoa hồng trong tay của Thúy nhi, híp mắt, Thúy nhi dưới sự ra hiệu của Lưu Uyển Thanh đã giải thích rõ mọi chuyện với Xuân mama...đương nhiên cũng dựa theo những lời Lưu Uyển Thanh đã ra hiệu, muốn trả trở về mà thôi. Lưu Uyển Thanh làm như vậy, tất nhiên là muốn thăm dò thử Xuân mama có phải là người có thể tin được hay không?.

Xuân mama cũng xem như không nghe thấy, trực tiếp đi tới:

“Tiểu thư, thời gian không còn sớm nữa, giờ này chắc đại phu nhân đã rửa mặt, chải đầu xong rồi”

Lưu Uyển Thanh và Thúy nhi liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng cũng hiểu rõ ý của Xuân mama là ‘mặc kệ’

Nên trong lòng cũng có chút tính toán, lại cười gật đầu, nhu thuận đi theo phía sau Xuân mama.

Mới vừa vào đến sân của đại phu nhân, đã thấy Tình nhi ra đón:

“Nô tì thỉnh an tiểu thư, phu nhân đang chờ tiểu thư cùng dùng cơm”

“Xin đứng lên”

Lưu Uyển Thanh cười nói, Thúy nhi ở phía sau vội vã tiến lên nâng Tình nhi dậy, nhét vào tay nàng một cái hà bao:

“Tình nhi tí tí đây là một chút lòng thành của tiểu thư nhà ta, sau này nếu như Thúy nhi có chỗ nào không hiểu, Tình nhi tí tí phải chỉ bảo thêm uội”

Tình nhi cũng không có từ chối, sau đó nằm rạp người xuống: “Nô tì cảm ơn tiểu thư đã ban thưởng”

Nói xong đi ở phía trước dẫn đường

Phòng trong, Lưu đại phu nhân ngồi ở trên ghế chủ vị, cười với Lưu Uyển Thanh:

“Thanh nhi, lại đây, đến trước mặt nương nào”

Khuôn mặt của Lưu Uyển Thanh hồng hồng, rất có quy củ thỉnh an Lưu đại phu nhân, hành lễ xong, mới chạy chậm đến trước mặt của Lưu đại phu nhân:

“Mẫu thân”

Lưu đại phu nhân vẻ mặt đầy yêu thương nhưng lại không đồng ý véo véo mũi của Lưu Uyển Thanh:

“Nơi này không có người ngoài, con không cần khách khí như vậy”

“Đó đều là quy tắc ạ, Thanh nhi là đứa con ngoan của nương, phải biết quy tắc”

“Được rồi, nương không nói lại tiểu nha đầu nhà con, ai, đại ca, nhị ca con vừa đi thư viện, đi lần này cũng phải hơn nửa năm, cũng may có con ở bên cạnh nương. Chỉ có điều, mấy ngày nữa con phải đến ở chỗ bà nội, nương ạ, thật sự không nỡ”

32. Chương 32

Lưu đại phu nhân cười, vuốt vuốt mái tóc của Lưu Uyển Thanh: “Con gái ngoan, dùng cơm với nương nào”

Bữa cơm này, đương nhiên rất ấm áp

Sau khi dùng cơm xong, Lưu đại phu nhân ôm Lưu Uyển Thanh, ra hiệu cho Bạch ma ma dẫn người tiến vào, hai gã sai vặt và hai nha đầu cúi đầu đi theo phía sau của Bạch mama

Bọn họ cực kì có quy củ quỳ xuống trên mặt đất dập đầu hành lễ

“Đứng lên đi”

Lưu đại phu nhân nâng nâng tay, lại nói với Lưu Uyển Thanh: “Con gái, những người này sẽ theo hầu bên cạnh con, trong hộp là khế ước bán thân của bọn họ, nếu như có chỗ nào không vừa ý, con cứ việc đuổi thẳng không cần báo cho nương biết”

Nói xong lại chỉ vào những hạ nhân ở bên dưới, giới thiệu cho Lưu Uyển Thanh biết:

“Đây là Lưu Côn, cả nhà còn sống, cha và nương của cậu ấy đều làm việc trong viện của nương, là một người nhanh nhẹn rất có nhân lực

Đây là Vương Nữ Tử, bà nội của cô ấy là Chu mama bên cạnh nhị thẩm của con, là một người thông minh hiểu chuyện

Đây là Tiểu Cầu Tử, đã ký vào văn tự bán đứt, năm nay mới vào phủ, cũng tùy con xử lý

Còn đây là Đông Tú. Đừng nhìn tuổi không lớn, nhưng tay nghề nấu cơm rất khá, trong viện của con nương cũng cho an bài một phòng bếp nhỏ, sau này con thêm ăn gì, cứ bảo nàng làm à ăn. Anh trai của nàng là thư đồng bên cạnh nhị ca của con, con nhớ rõ không?”

Lưu Uyển Thanh cười gật đầu: “Mẫu thân nói rất rõ ràng, Thanh nhi đều nhớ kĩ”

“Ngaoan”

Lưu đại phu nhân cười, vuốt vuốt cái mũi nhỏ của Lưu Uyển Thanh, lại nghiêm mặt nói với 4 người phía dưới:

“Từ bây giờ các người sẽ đi theo hầu hạ bên cạnh tiểu thư, nên làm như thế nào, không nên làm như thế nào, chắc hẳn cũng không cần ta phải nhắc lại, Bạch mama đã sớm nói với các người rồi. Nếu như dám thấy tiểu thư tuổi còn nhỏ mà lộng quyền thì...Hừ, cẩn thận thịt da của các người, đến lúc đó phạt các người đến thôn trang làm khuôn vác, cũng đừng trách ta không nói trước.

Các người đều hiểu rõ rồi chứ?”

“Dạ, nô tài/ nô tì đều hiểu rõ”

“Ân, nói được làm được thì tốt rồi”

Sau đó lại vỗ bàn tay nhỏ bé của Lưu Uyển Thanh: “Con dẫn bọn họ về trước đi, để bọn họ làm quen với tiểu viện của con”

“Được, Thanh nhi xin cáo lui, mẫu thân phải chú ý đến sức khỏe”

“Nương biết rồi”

Lưu Uyển Thanh trở về tiểu viện của mình, ngồi ở trên ghế tựa, đánh giá 4 người trước mặt, Lưu Côn và Đông Tú đều là con của gia đình trong nhà, người nhà của họ đều là người bên cạnh mẫu thân, đương nhiên không có vấn đề gì, mẫu thân nói Vương Nữ Tử là một người rất thông minh, hiểu chuyện, dĩ nhiên nàng với người của nhị thẩm không có quan hệ gì

Xem ra nhị thẩm làm người rất thất bại, ngay cả nhũ mẫu của nàng Chu mama cũng phải tự động tính toán cho riêng mình, chỉ có điều mặc dù là như vậy, sau này có một số việc vẫn nên đề phòng nàng một chút. Còn Tiểu Cầu Tử....Nếu do nương sắp xếp đến viện của mình, thì có lẽ gia thế phía sau cũng sạch sẽ, người cũng thông minh, mặc dù sau lưng không có thể lực của người nhà, nhưng cũng có thể bồi dưỡng từ từ

“Vương Nữ Tử - tên gọi hơi tầm thường, sau này người đi theo Đông Tú vậy gọi người là Vương Đông Mai đi, bình thường thì gọi người là Đông Mai, người có bằng lòng hay không?”

Vương Nữ Tử sững sốt sau đó sắc mặt vui vẻ, vội vàng quỳ xuống dập đầu tạ ơn.

Những lời bà nội nói nàng đều ghi nhớ trong lòng, đại tiểu thư không thể hầu hạ được, mình có cơ duyên được sắp xếp đến hầu hạ bên cạnh nhị tiểu thư, giống như bà nội nói, mình phải hiểu cái phúc của mình, không được tranh đua với người khác, cũng không được nảy sinh tâm tư không nên có.

Như vậy, tương lai sau này của mình sẽ tốt hơn, vốn tưởng rằng vì mình là cháu của người bên cạnh nhị phu nhân, tiểu thư sẽ không thích mình, ai ngờ nàng lại sửa cả tên ình

“Tên của nô tì vốn thô tục, cảm ơn tiểu thư đã ban tên, nô tì rất thích”

Lưu Uyển Thanh cười nói: “Thích là được rồi, đứng lên đi”

Lại quét mắt nhìn vẻ mặt hâm mộ của Tiểu Cầu Tử, tên Tiểu Cầu Tử này thật là.... Nên nàng nói:

“Tiểu Cầu Tử, Đông Mai không giống với người, Đông Mai vốn là một nửa con của gia đình trong phủ, còn tên của người vốn là do cha mẹ người ban cho, người có muốn đổi một cái tên khác không?”

Tiểu Cầu Tử sững sờ, sau đó sắc mặt vui vẻ nói: “Nô tài bằng lòng, nô tài đã bị cha mẹ bán cho Hầu phủ thì là người của Hầu phủ, là người của tiểu thư”

“Trước kia người họ gì?”

“Hồi tiểu thư, nô tài cũng họ Lưu, nhà ở Lưu gia thôn ở ngoại thành”

“Sau này gọi người là Lưu Minh, tên Côn Minh để gần nhau nghe cũng rất hay”

“Nô tài cũng có một cái tên giống vậy, nô tài tạ ơn tiểu thư, xin tiểu thư nhận một lạy của nô tài”

“Được rồi, đứng lên đi”

Lưu Uyển Thanh nâng tay ý bảo Lưu Minh đứng lên lại nói thêm: “Trong viện của ta không có nhiều quy củ như vậy, các người phải tuân theo quy tắc của Hầu phủ, Đông Tú, nương nói người am hiểu nấu nướng, vậy từ nay về sau phòng bếp giao lại cho người.”

Lưu Minh, Lưu Côn hai người theo Thúy nhi để nàng sắp xếp công việc cho 2 người, 2 người túc trực ở ngoài cửa viện, cửa viện của ta cũng không lớn, ngày thường quét dọn cũng rất dễ dàng, còn sắp xếp như thế nào các người cứ nghe theo Thúy nhi là được. Sau này có chuyện gì không hiểu cứ trực tiếp hỏi Thúy nhi, phải nghe theo lời của Thúy nhi và Xuân mama.

Các người đã hiểu rõ hết chưa?”

“Nô tài, nô tì hiểu rồi”

Lưu Uyển Thanh gật đầu: “Còn một chuyện rất quan trọng, trong sân của ta không được nói bậy!. Nếu như bị phát hiện không những khẩu trừ tiền của các người, phạt đánh mà còn đưa đến trước mặt nương, các người có nghe rõ chưa?”

“Dạ, nô tài/ nô tì nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng”

Lưu Uyển Thanh gật đầu: “Vậy là được rồi, đúng rồi, Thúy nhi và Xuân mama các người đã gặp qua rồi, trong viện của ta còn có một tú nương tên là Lê Châu, nhưng bình thường nàng không thích ra khỏi cửa, các người đừng đến làm phiền nàng, ta không muốn nghe thấy chuyện gì không tốt”

“Xin tiểu thư yên tâm, nô tài/ nô tì biết rồi”

Lưu Uyển Thanh gật đầu: “Được rồi, các người đi xuống đi, hôm nay không cần làm việc, thu xếp đồ đạc của mình cho tốt đi”

“Dạ, cảm ơn tiểu thư, nô tài/ nô tì xin cáo lui”

32.2

33. Chương 33

“Ôi, hoa trên đầu Thúy nhi tí tí thật là đẹp nha”

Trong mắt Đông Mai tràn đầy hâm mộ nhìn, lại sờ sờ hoa hồng đã phai màu trên đầu mình, đây là quà bà nội tặng hôm sinh nhật của mình

Thúy nhi cười cười, vỗ vỗ tay Đông Mai nói: “Cái này thì có đáng là gì, tí nói uội biết, tiểu thư của chúng ta là một người hào phóng, đừng nói là hoa lụa này, ngay cả trăm cái, chỉ cần muội trung thành với tiểu thư, không ăn trộm hay giở thủ đoạn khi làm việc, tiểu thư một khi cao hứng không chừng sẽ thưởng uội”

“Trăm cái?” Đông Mai tròn mắt thật to

Thúy nhi gật đầu, lại nói ở bên tai nàng: “Trong phòng ta có một chiếc, tối về ta uội xem, vài hôm trước tiểu thư mới thưởng cho ta, ta không nỡ cài, sợ sẽ làm hư mất”

“Trời ạ...”

Đông Mai hâm mộ đầy mắt: “Thúy nhi tí tí, muội thật hâm mộ tí, đừng nói là trăm cái, chỉ cần một đóa hoa lụa trên đầu tí thôi, muội có để cài trên đầu là tốt lắm rồi, đóa hoa này thật giống như thật, nếu ko tí mĩ quan sát còn tưởng rằng là thật đấy”

“Chuyện đó là đương nhiên, hoa này không phải do cửa hàng nhỏ thông thường bán đâu, là do nghệ nhân có tay nghề giỏi làm ra đấy, do nhị phu nhân tặng cho tiểu thư, nhưng bình thường tiểu thư không thích hoa hồng, thấy ta thích nên thưởng cho ta.

Trong hầu phủ, chỉ có trên đầu Liễu di nương mới có đóa hoa giống vậy thôi, thế nhưng kiểu dáng và màu sắc lại không đẹp bằng”

“Liễu di nương?. Muội nghe nói bà ấy rất được nhị lão gia sủng ái, thời gian trước nghe Vương đại phu nói, bà ấy rất có thể mang thai con trai, nên nhị lão gia càng thêm coi trọng bà ta”

Thúy nhi vội vã che miệng của Đông Mai, nhìn nhìn xung quanh, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm:

“Những lời này không phải lời mà hạ nhân chúng ta nên nói, cho dù có nói cũng trốn ở trong phòng nhỏ giọng mà nói, trong vườn này không có ai, nhưng chưa chắc ở chỗ khác không có người

Nếu như bị người có tâm nghe được, đương nhiên sẽ gây phiền phức uội, muội phải nhớ cho kĩ, tiểu thư của chúng ta không thích nói bậy”

Đông Mai cũng vội vàng che cái miệng nhỏ của mình....Thấy bốn phía không có người mới vỗ vỗ ngực nói:

“Cảm ơn Thúy nhi tử tử, sau này muối sẽ chú ý”

“Được rồi, muối còn nhỏ, đi thôi”

Thúy nhi tử tử là người thật là tốt, vậy mà còn nhắc nhở mình, nếu ở chỗ nhị phu nhân, đổi là người khác, sợ là đã truyền ra ngoài rồi, chứ nói gì đến nhắc nhở mình?.

Hơn nữa, con người của nhị tiểu thư cũng rất tốt, ngay cả trâm cài tóc cũng đem thưởng cho hạ nhân, chỉ cần mình thật sự làm việc tốt, lại trung thành với nhị tiểu thư, sau này....Nghĩ vậy, Đông Mai thấy cuộc sống phía trước có hy vọng hơn, nhất định phải làm việc cho thật tốt!

“A”

Thúy nhi giả vờ vô ý quay đầu: “Kêu cái gì mà lớn thế, làm ta hết cả hồn”

Đông Mai chỉ vào đầu Thúy nhi: “Thúy nhi tử tử, hoa, hoa,....”

Thúy nhi a một tiếng, sau đó vội vàng suy nghĩ để tìm ra manh mối, thần sắc lo lắng nói:

“Có lẽ mới vừa rồi cài không chặt nên làm rơi mất rồi”

“Vậy làm sao đây?.. Thúy nhi tử tử, tử đừng có gấp, để muối đi tìm xem, đều là lỗi của muối, nếu như không phải muối muốn xem, thì tử cũng không lấy hoa xuống, hoa cũng không bị rơi xuống đất”

Thúy nhi thấy Đông Mai vội đến sắp khóc, cũng vội vàng nói: “Không sao, không sao, không cần tìm, sợ là hoa đó không có duyên với ta, nhưng ta chỉ tiếc tấm lòng của tiểu thư thôi.”

Trong hoa viên này người đến người đi, hao phí công sức cuối cùng không được gì ngược lại còn gây phiền phức cho tiểu thư”

“Đều là lỗi của muối”

“Được rồi, chúng ta mau trở về đi, tiểu thư ngủ trưa sắp tỉnh rồi”

....

Trong tay Lưu Uyển Nguyệt cầm hoa lụa màu đỏ chói....Cúc nhi bên cạnh vội vã nói:

“Hoa lụa thật là đẹp, làm giống y như thật, màu cũng thật đẹp, tiểu thư, nô tì cài thử cho người?”

Đợi Cúc nhi cài xong cho nàng, Lưu Uyển Nguyệt cẩn thận nhìn qua gương đồng:

“Người nói ta cài đẹp, hay là ả cài đẹp hơn”

Cúc nhi đương nhiên biết ‘ả’ là muốn nói đến ai

“Đương nhiên là tiểu thư cài đẹp hơn, nàng ta làm sao xứng với hoa này, màu đỏ không phải ai sử dụng cũng đẹp”

“Đúng, người nói rất hay, cây trâm bạc này thưởng cho người, mang đi chơi đi”

Hừ, con tiểu tiện nhân kia cũng xem như tự mình hiểu lấy, biết mình cài lên không đẹp cho nên thưởng cho nô tài thấp hèn, rõ ràng không phải tát một cái vào mặt của mẫu thân mình sao?.

Đến lúc đó, mình cài hoa đi ngang trước mặt nàng, nàng sẽ không tức chết sao!. Hừ, nàng ta thật nghĩ rằng khỉ mặc quần áo vào cũng có thể biến thành người sao?.

Cúc nhi vẽ mặt kinh ngạc, đại tiểu thư đổi tính rồi sao?.. Trâm bạc a, vậy mà mở miệng nói thưởng trâm bạc!. Bình thường, thưởng ngân lượng còn ít thấy, nàng vội vàng nhận lấy trâm bạc, sợ Lưu Uyển Nguyệt thu hồi:

“Nô tì cảm ơn tiểu thư ban thưởng”

“Ừm, sau này thông minh một chút, đương nhiên không thiếu phần của người, mau mang xiêm y màu đỏ bạc của ta ra đây”

“Vâng, nô tì sẽ đi lấy ngay”

...

Lý mama đi đến: “Đại tiểu thư đến rồi”

Lưu lão phu nhân hơi nhú mào: “Cho nó vào đi”

Lưu đại phu nhân và Lưu đại lão gia liếc nhìn nhau một cái, Lưu Uyển Thanh ở bên cạnh làm như không nghe thấy, gấp một đĩa rau xanh cho Lưu lão phu nhân:

“Bà nội, ăn nhiều rau sẽ có lợi cho sức khỏe”

“Được, được, cháu nội ngoan của bà”

Bảo nhi ở một bên, cầm đôi đũa vẫn chưa vững, không thể gấp thức ăn ọi người, nhưng cũng làm cho trên mặt ai nấy đều tràn ngập ý cười

Thời điểm Lưu Uyển Nguyệt đi vào thì nhìn thấy tình cảnh như vậy, mẹ hiền con hiếu, con cháu vây quanh, nhưng vì sao chỗ đó không phải là của mình, mà lại là của Lưu Uyển Thanh?. Cảnh này khiến cho người ta chói mắt!

“Nguyệt nhi xin thỉnh an bà nội, đại bá phụ, đại bá mẫu, Nguyệt nhi thật không ngờ bà nội đang dùng cơm, nếu không một lát nữa cháu mới đến”

Lưu lão phu nhân cười cười: “Đứng lên đi”

Lại dặn dò Tử Mộng ở bên cạnh nói: “Đi lấy thêm bát đũa cho đại tiểu thư”

“Dạ, nô tì hiểu rồi”

Lưu Uyển Nguyệt nghe thấy thế, khoe miệng hơi cong lên: “Bà nội, hôm nay Nguyệt nhi tới đây là có quà muốn tặng cho người, đây là tác phẩm thêu của Nguyệt nhi, tuy rằng đường may không được khéo cho lắm, nhưng mà Nguyệt nhi vẫn muốn tặng nó cho bà nội. Hy vọng bà nội sẽ không ghét bỏ”

Lưu lão phu nhân tiếp nhận tác phẩm” Cháu là một đứa hiếu thuận, xem ra Xuân mama đã không uổng công dạy dỗ”

Nói xong, ra hiệu cho Lý mama ở phía sau, bà nhanh trí đưa tặng một đôi khuyên tai bằng ngọc

Lưu Uyển Nguyệt hơi thụ sủng nhược kinh nhìn Lưu lão phu nhân: “Cái này....Nguyệt nhi làm sao dám nhận, Nguyệt nhi tự tay thêu tặng bà nội là tấm lòng của Nguyệt nhi, không phải vì quà tặng của bà nội”

“Bà nội biết cháu là một đứa hiếu thảo, đây là quà trưởng bối ban thưởng, cháu không được từ chối, cầm đi”

“Dạ, cảm ơn bà nội”

Sau đó nàng nhìn trộm Lưu Uyển Thanh nói: “Nhị muội, ta nghe nói muội cũng bắt đầu học nữ công rồi hả?. Có cơ hội hai tĩ muội chúng ta cùng nhau bàn luận một chút...”

“Muội còn nhỏ, Xuân mama nói muội không được thêu thùa, phải đợi muội lớn bằng tĩ tĩ mới được”

Trên mặt Lưu Uyển Nguyệt cứng đờ....Cười gượng 2 tiếng:

“Đúng vậy a, muội muội còn nhỏ”

Sau đó xoay đầu, Lưu Uyển Thanh có chút buồn cười nhìn trên đầu Lưu Uyển Nguyệt cài đóa hoa lớn....

Trong mắt Lưu đại phu nhân hiện lên một tia khinh thường

“Muội muội, nhìn cái gì vậy?”

Lưu Uyển Thanh hơi xấu hổ....

Lưu Uyển Nguyệt thấy Lưu Uyển Thanh không có trả lời, cười cười, vươn tay sờ hoa hồng trên đầu mình:

“Nếu như muội muội thích, tĩ sẽ tặng uội” Nói xong liền muốn tháo xuống

Lưu Uyển Thanh vội vã lên tiếng nói: “Không, muội chỉ cảm thấy hoa này hơi quen mắt thôi...”

Nói xong, lại vụng trộm liếc mắt nhìn Thúy nhi một cái, Thúy nhi vội vã nói:

“Tiểu thư, lần trước nhị phu nhân thưởng cho người một đóa cũng giống như vậy, nhưng mà người đã thưởng cho nô tì, chẳng qua là, nô tì sợ ý, không cẩn thận làm mất rồi”

Lưu Uyển Thanh nhíu mày: “Tại sao người lại không cẩn thận như vậy, sau này những thứ quan trọng trong viện của ta làm sao dám yên tâm giao cho người?”

Vừa cười vừa nói với Lưu Uyển Nguyệt: “Xem ra, nhị thẩm chuẩn bị cho 2 chúng ta 2 cái giống nhau, chỉ là muội muội không hiểu chuyện, tí tí đừng tức giận”

Lưu đại phu nhân nghe xong nhíu mày nói: “Cũng không phải thứ gì đắt tiền, không có cũng không sao.

Nguyệt nhi, theo lý thuyết những lời này bá mẫu không nên nói, nhưng mà thẩm mỹ của mẹ của con....Loại hoa dung tục như thế này, sau này đừng cài nữa, làm sao có tiểu thư nhà ai, lại sử dụng những thứ mà di nương sử dụng chứ!”

Lưu Uyển Nguyệt sửng sốt, giật cả mình, khuôn mặt đỏ bừng, trong ánh mắt xẹt qua tia ghen ghét, lại nghĩ tới những lời mình nghe được trong hoa viên, chỉ vào mặt Lưu Uyển Thanh nói:

“Người hãm hại ta”

Lưu Uyển Thanh đương nhiên dùng vẻ mặt nghi ngờ hỏi: “Tí tí, tại sao lại nói như vậy?”

Ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ cũng không thể nói nên lời a!. Lưu Uyển Nguyệt xem ra cũng không ngốc. Đúng vậy a, nàng ta có thể nói là do Lưu Uyển Thanh chỉ thị cho Thúy nhi mang hoa đặt ở trước mặt mình, nhưng chuyện này sẽ không ai tin

Cuối cùng mọi người chỉ có thể nói, một đại tiểu thư con vợ cả lại đi nhặt một đóa hoa nô tì làm rơi, mình sẽ xấu hổ chết mất

Bữa cơm này, Lưu Uyển Nguyệt đương nhiên ăn không vô, đợi những người khác buông đũa mới lộ ra vẻ hoảng loạn cáo từ với Lưu lão phu nhân

Một, hai ngày sau

“Người nghe nói gì chưa?”

“Chuyện của Lưu nhị phu nhân, nhị phu nhân xuất thân trong một gia “đình nhỏ, đương nhiên không có phẩm vị gì”

“Không có phẩm vị, không phải trên đầu Liễu di nương cũng cài một đóa sao?”

“Ý của người là...muốn hại nhị tiểu thư”

“Hừ, người không muốn sống nữa sao?. Chuyện này hạ nhân chúng ta có thể bàn sao?”

“Ôi, không phải không có người ngoài sao?. Cái này gọi là trộm gà không được còn mất nắm thóc a”

“Ai, người thật là học rộng hiểu nhiều nha”

“Hại người cuối cùng hại mình, nhị tiểu thư thật có phúc khí, tránh được ải này, nhưng còn đại tiểu thư...”

“Đã mấy ngày nay, đại tiểu thư không ra khỏi cửa rồi”

....

“Đi ra ngoài, tất cả đều đi ra ngoài”

Lưu Uyển Nguyệt đập bể ly trà mới thay

Lưu nhị phu nhân đẩy cửa phòng ra: “Con ngoại trừ ở trong phòng đập bể cốc trà, còn có thể làm được gì?.

Đồ vô dụng, kiến thức hạn hẹp, con cứ chú tâm mà lo học cầm kì thi họa đi, ngày mai ta sẽ bảo lão gia mời vài nữ sư nổi tiếng những thứ này mới là chuyện quan trọng, còn những chuyện khác, con cứ chờ xem, nương sẽ làm thế nào”

Lưu Uyển Nguyệt cắn răng, nắm chặt tay, gật đầu!

Lưu Uyển Thanh, người cứ chờ đó

“Nhị ca, sao hôm nay huynh lại về đây?”

Lưu Uyển Thanh tò mò nhìn Lưu Nhân Phúc, Lưu Nhân Phúc chỉ cười ha ha:

“Nhớ nhị muội thôi”

Nói xong lại tóm lấy cái ót, ra hiệu cho Thúy nhi lui xuống, Thúy nhi thấy Lưu Uyển Thanh gật đầu, mới chậm rãi đi xuống

Lưu Uyển Thanh cười cười:

“Nhị ca, bây giờ Thúy nhi đi rồi, chỉ còn 2 người chúng ta, nhị ca, không phải huynh lên chạy về đó chứ?”

Lưu Nhân Phúc bỗng chốc đỏ mặt, lập tức nói:

“Làm gì có, muội muội đừng đoán mò, ân, ta trở về là...”

Hai mắt lưu chuyển:

“Ta trở về là muốn mang muội đi chơi”

“Đi chơi?”

“Đúng vậy, muội muội có từng cưỡi con ngựa lớn như vậy chưa?”

Lưu Uyển Thanh thấy Lưu Nhân Phúc cố gắng khoa tay múa chân khoe khoang, không khỏi cười ra tiếng:

“Được rồi nhị ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?. Huynh nói với muội đi, muội suy nghĩ chủ kiến giúp huynh”

“Muội còn nhỏ, muội có thể nghĩ ra biện pháp gì, thông minh như ta còn chưa nghĩ ra nữa là”

Lưu Uyển Thanh mím môi:

“Nhị ca không thích đọc sách?”

“Ngoại trừ con một sách chính gốc là đại ca của ta, ngoài ra còn có tiểu Lượng là con một sách nhỏ.... Và muội là một nửa con một sách, thì còn ai thích đọc sách nữa chứ”

“Coi như quên đi, bây giờ ta không muốn nhắc lại những thứ đó, đi thôi, đi chơi với ca ca, ca ca dẫn muội đi cưỡi ngựa” Nói xong lại kéo Lưu Uyển Thanh

Lưu Uyển Thanh vội vàng từ chối nói:

“Nhị ca, huynh phải hỏi ý kiến của mẫu thân, nếu mẫu thân đồng ý thì mới có thể đi được”

Thấy Lưu Uyển Thanh nói như vậy, Lưu Nhân Phúc thở dài. Suy nghĩ bỗng chốc kéo dài hơn:

“Thôi, tự ta đi vậy”

Lưu Uyển Thanh thấy Lưu Nhân Phúc muốn bỏ đi, chớp chớp mắt nói:

“Nhị ca, huynh chạy về, hẳn không có người biết chứ?”

Thấy cậu không đáp, Lưu Uyển Thanh cũng đoán được một ít, chỉ tiếc là kiếp trước huynh ấy vẫn còn đang dưỡng bệnh, cũng không làm được đại sự gì, nhưng sau khi hết bệnh, cũng không có nghe nói nguyên do... Nhưng mà, hình như năm nay nhị ca bị đại bá phụ....

À không, là cha đưa đến quân doanh, bởi vì chuyện này mà nương với cha đã cãi nhau, sau đó Tử Mộng mới lọt vào mắt của phụ thân, từ từ thay thế địa vị của nương....Cuối cùng, cướp hết quyền lực trong tay nương

Lưu Uyển Thanh mím môi, vội vã chạy chậm vài bước:

“Nhị ca, đợi muội một chút, muội cùng đi với huynh”

Nói xong, lại ra hiệu cho Thúy nhi ở ngoài phòng, trên mặt Thúy nhi lộ vẻ khó xử, cuối cùng vẫn dậm chân, xoay người chạy về phía viện của Lưu đại phu nhân

Lưu Nhân Phúc thấy nhị muội đồng ý đi chơi với mình thì toét miệng cười, nào còn dáng vẻ mất mát như vừa rồi:

“Đi, nhị ca dẫn muội đi cưỡi ngựa”

Đến chuồng ngựa

Gã sai vặt Lưu Đức vội vàng chạy chậm đến trước mặt họ:

“Nhị thiếu gia, nhị tiểu thư muốn ra ngoài sao, nô tài sẽ chuẩn bị xe ngựa cho 2 người”

Lưu Nhân Phúc khoát tay áo: “Xe ngựa cái gì, mau dẫn Đại Hắc của ta ra đây, bây giờ ta muốn cưỡi ngựa...”

Trên mặt Lưu Đức lộ vẻ khó xử: “VẬY còn nhị tiểu thư...”

Lưu Nhân Phúc hiển nhiên có chút không kiên nhẫn, liếc nhìn Lưu Đức một cái:

“Ta có thể làm tổn thương muội muội của mình sao?”

Nói xong liền dắt Đại Hắc, quay đầu cười hề hề với Lưu Uyển Thanh nói:

“Nhị muội, đây là Đại Hắc, rất ngoan, muội không cần sợ, nhị ca mang muội đi cưỡi ngựa”

Lưu Uyển Thanh nuốt một ngụm nước bọt, nhìn Lưu Nhân Phúc mới 8 tuổi, nhưng nhìn thế nào cũng không thấy hắn đáng tin cậy....Mà con ngựa này cũng không ngoan ngoãn như lời y nói....

Không biết lúc này Thúy nhi đã gặp nương chưa?. Ồi,... Lưu Uyển Thanh kì kèo mè nheo để cho Lưu Nhân Phúc ôm lên. Nàng sống được 2 kiếp người, lần đầu tiên ngồi ở trên lưng ngựa, cảm giác cũng có chút mới mẻ

Chờ Lưu Nhân Phúc cũng lên ngựa, nhận lấy roi ngựa từ tay của Lưu Đức, thì ngựa đã chạy thẳng ra khỏi Hào phủ, người gác cửa vốn muốn chặn lại, nhưng mà ngựa chạy nhanh quá, hai tiểu tử tông ngã sấp xuống trên lưng ngựa:

“Nhanh đi, nhanh đi bẩm báo với đại phu nhân”

Lưu Nhân Phúc điều khiển ngựa chạy về phía ngoại thành, bây giờ Lưu Uyển Thanh không lộ vẻ sợ hãi nữa, chỉ là, móng nhỏ bé ngồi trên lưng ngựa hơi ê ẩm

Khi đến sườn núi ở vùng ngoại thành, Lưu Nhân Phúc mới thả chậm tốc độ:

“Nhị muội, muội nói xem, huynh không thích đọc sách thì có gì sai chứ?. Huynh vốn không thông minh như đại ca, cũng không đọc nhiều sách như huynh ấy, chỉ cần nhìn thấy sách, huynh đã thấy đau đầu

Nhất là những bài thơ cổ, vừa nhìn huynh đã muốn buồn ngủ rồi....Nhưng cha mẹ lại ép huynh học...Không ai hiểu được huynh”

Lưu Uyển Thanh thấy ngựa chạy chậm lại cũng thở phào nhẹ nhõm:

“Vậy nhị ca thích cái gì?”

“Ta muốn làm tướng quân, giống như tổ gia của chúng ta năm đó!. Điều khiển thiên quân vạn mã bảo vệ quốc gia”

“Nhưng bây giờ là thái bình thịnh thế a”

“Muội còn nhỏ, muội không hiểu, mặc dù là thái bình thịnh thế, nhưng biên quan hằng năm vẫn có chinh chiến”

“Vậy nhị ca có thể nói với cha mẹ nha”

Lưu Nhân Phúc thở dài: “Ta đã nói rồi, nhưng mà bọn họ cứ bảo ta cứ lo học cho thật giỏi, bọn họ căn bản không tin tưởng ta, bọn họ nghĩ ta muốn viện cớ để không đi học”

“Không nói, ban đầu là ta tự tiện trốn về, có lẽ lúc này cha mẹ ta cũng biết rồi, một lát về nhà thế nào cũng không thoát khỏi bị đòn, không bằng bây giờ huynh mang muội đi chơi cho đã”

Nói xong, Lưu Nhân Phúc xuống ngựa:

“Ta dắt ngựa, muội đừng sợ, muội cứ ngồi trên đó ngắm cảnh, muội sẽ cảm thấy không giống như lúc đi bộ đâu”

Lưu Uyển Thanh thấy hắn không cần phải nhiều lời nữa, cũng không có lên tiếng, chỉ hưởng thụ ngắm phong cảnh trên lưng ngựa, tâm sự của thiếu niên, giống như mây trôi....

Đúng lúc này, phía sau có 2 con ngựa đang song song chạy vội đến đây:

“Nhị đệ”

Lưu Nhân Phúc hoảng sợ, Đại Hắc không biết làm sao lại muốn chạy về phía trước. Lưu Uyển Thanh chỉ có thể nhe răng kêu to

“Muội muội...”

“Ôm lấy cổ ngựa..”

Lúc này tay chân của Lưu Uyển Thanh còn nhỏ làm sao có thể ôm lấy cổ ngựa, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng....Mắt thấy mình sắp ngã xuống ngựa, hai mắt nàng khê nhắm, ông trời phù hộ cho con, đừng bị ngã đến chết... Nếu không sẽ cô phụ lần trọng sinh này

Nàng chỉ cảm thấy mình rơi vào một vòng ôm ấm áp, ...Còn có mùi hương từng dễ chịu, không khỏi cau cái mũi nhỏ, hít hà

“Nhị muội”

“Nhị muội không sao...Cảm ơn thế tử đã cứu giúp”

Lưu Uyển Thanh lúc này mới mở to mắt ra, đập vào tầm mắt là khuôn mặt thiếu niên tuấn mỹ, dung mạo như điêu khắc, ngũ quan rõ ràng, khuôn mặt có góc cạnh, tuấn mỹ dị thường....Nhưng còn mang theo một tia trẻ con, Lưu Uyển Thanh không nhịn được đỏ cả mặt

Mà lúc này Lộ vương thế tử chỉ cảm thấy cô gái nhỏ trong lòng, rất là mềm mại, trên người không có mùi sơn phấn dung tục giống như những nữ nhân trong nhà, mơ hồ còn có mùi thơm của sữa, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, nhìn một chút đã muốn véo một cái....

34. Chương 34

Nếu như nàng là muội muội của mình thì tốt biết bao

“Nhị muội, muội không sao chứ, có bị thương chỗ nào không?”

Lưu Nhân Quý lo lắng nhìn Lưu Uyển Thanh hơi ngẩn người, lúc này Lưu Uyển Thanh mới lấy lại tinh thần, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm đỏ, lúc này Lưu Nhân Phúc cũng không sợ hãi như vừa rồi, cười haha:

“Nhị muội xấu hổ rồi hả?”

Lưu Uyển Thanh không khỏi hung hăng trợn mắt nhìn hắn, lại cầu cứu nhìn đại ca có đầu óc như hồ ly của mình

Lưu Nhân Quý đương nhiên hung hăng trợn mắt liếc nhìn Lưu Nhân Phúc một cái, ý nghĩ trong mắt dĩ nhiên là: Hừ, chờ về đến nhà ta sẽ tính sổ với người.

Lưu Nhân Phúc không nhịn được rụt rụt cổ, trong miệng vẫn còn lải nhải: “Nếu không phải người lớn tiếng kêu ta, thì ta cũng không dọa cho Đại Hắc hoảng sợ”

Lưu Nhân Quý lại ôm quyền: “Đa tạ thế tử đã cứu gia muội”

Nói xong lại ôm lấy Lưu Uyển Thanh đang đỏ mặt, vùi mặt vào bộ ngực mình làm đà điếu

Lộ vương thế tử cười haha: “Chỉ tiện giúp đỡ thôi, đây là tiểu muội muội mà người thường nhắc đến sao, đáng tiếc ta không có muội muội khiến người khác yêu thương như vậy”

“Thế tử quá khen”

Lưu Nhân Quý nhìn Lưu Nhân Phúc đang cúi đầu ở phía sau:

“Thế tử có thể nể tình, để ta đưa đứa em trai gây sự này với em gái về nhà trước Thế tử?”

“Gia đi cùng người” Nói xong, Lộ vương thế tử lại xoay người leo lên lưng ngựa

Lưu Nhân Quý sững sờ, sau đó trong lòng vui vẻ, vội vã đi theo. Lưu Nhân Phúc vốn định ôm Lưu Uyển Thanh lên ngựa Đại Hắc, ai ngờ Lưu Uyển Thanh gắt gao nắm lấy y phục của Lưu Nhân Quý không để cho hắn ôm lấy, đùa à?. Để mình bị ngã một lần nữa sao?.

Hầu phủ

Lưu đại lão gia vốn đang có vẻ mặt xanh mét, nhưng nghe nói Lộ vương thế tử đến nhà thì lập tức thay đổi sắc mặt, vui sướng dẫn theo Lưu đại phu nhân đích thân nghênh đón

Đến phòng khách không bao lâu, Lưu lão phu nhân đã được Lý mama dìu đến:

“Thế tử đại giá quang lâm, lão bà ta không có tiếp đón từ xa, thứ lỗi, thứ lỗi”

“Lưu lão thái quân đa lễ rồi”

“Cần phải như vậy, vừa rồi ở trên đường lão thân nghe nói thế tử cứu cháu gái của lão thân, tại đây lão thân xin cảm ơn thế tử”

“Lưu lão thái quân không nên như thế, nhắc tay chi lao thôi, văn bối còn có việc, hôm nay Nhân Quý cứ ở lại Hầu phủ, ngày mai trở về cũng được”

Trên mặt Lưu Nhân Quý hiện lên vẻ cảm kích nhìn Lộ vương thế tử, nguyên nhân vì hắn đã cứu Lưu Uyển Thanh, ngoài ra còn vì hắn xưng hô với bà nội mình là văn bối, dù sao xưng hô như vậy cũng không tiện, thân phận của hắn là thế tử

Mặc dù Lưu đại lão gia muốn giữ Lộ vương thế tử ở lại lâu hơn, nhưng mà cũng biết bản thân nặng mấy cân lượng, vì thế đứng dậy đưa tiễn:

“Thế tử đi thông thả”

Đúng lúc này, Lưu Uyển Nguyệt mặc trang phục lộng lẫy được Lưu nhị phu nhân dẫn vào phòng, Lưu Uyển Thanh nhìn thấy nàng thướt tha mềm mại hành lễ với Lộ vương thế tử, khóe miệng nhếch lên cười

“Uyển Nguyệt xin ra mắt thế tử, mới vừa rồi trong lúc học nữ công, nghe nói thế tử ra tay cứu gia muội, bây giờ ở đây Uyển Nguyệt xin cảm ơn thế tử lần nữa”

Lộ vương thế tử nhìn dáng vẻ vội vàng của Lưu Uyển Nguyệt, mặc dù khóe miệng nhếch lên một chút trào phúng, nhưng vẫn nhàn nhạt mở miệng:

“Không cần”

Nói xong được Lưu đại lão gia và Lưu đại phu nhân đích thân tiễn ra khỏi phủ

Ban đầu, Lưu Uyển Nguyệt muốn đi theo, nhưng đã bị Lưu đại phu nhân túm lại...

Trên mặt cứng đờ, Lưu nhị phu nhân vốn định mở miệng, nhưng nhìn thấy ánh mắt như lưỡi dao của nàng thì nuốt một ngụm nước bọt, cuối cùng cũng không có lên tiếng, nhưng trong lòng đang suy xét chuyện gì thì người ngoài không thể nào biết

Đợi Lộ vương thế tử đi rồi, Lưu đại phu nhân mới liếc mắt nhìn mẹ con của Lưu nhị phu nhân một cái, không khỏi thở dài:

“Nhị đệ muội, thân phận của Lộ vương thế tử không phải Hầu phủ của chúng ta có thể với tới, huống chi Lộ vương thế tử đã định hôn với quận chúa của Lỗ vương rồi.

Không nên nảy sinh tâm tư không nên có”

Nói xong không đợi Lưu nhị phu nhân mở miệng đã phát phát tay áo, nói với Bạch mama bên cạnh:

“Tiễn khách”

Đợi nhị lão gia trở về, Lưu nhị phu nhân tiến lên tự tay tiếp nhận mũ của ông, sau đó bưng lên một ly trà nóng:

“Thời tiết đầu xuân vẫn còn mang hơi lạnh của mùa đông, lão gia, người nên uống một ngụm trà nóng để làm ấm dạ dày”

Lưu nhị lão gia hài lòng tiếp nhận ly trà: “Như thế này thật tốt, nàng là vợ cả của ta, nếu như trên những phương diện khác nàng cũng tỉ mỉ như vậy thì thật hay biết bao”

Lưu nhị phu nhân âm thầm nắm chặt nắm tay, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười:

“Dạ, những chuyện như thế này làm sao thiếp lại không biết chứ, ...Nhưng mà, thiếp cũng vì quan tâm người không phải sao, đó là bổ phận của người vợ hiền mẹ đảm nên làm, lão gia, người là trời là đất của thiếp, nếu như không quan tâm ngài, thiếp biết làm gì bây giờ”

Thấy Lưu nhị phu nhân nhận sai, Lưu nhị lão gia rất thỏa mãn, sắc mặt nhìn nàng cũng ngày càng tốt hơn

“Lão gia, ban này Lộ vương thế tử đến đây”

“Cái gì?. Lộ vương thế tử?. Vậy bây giờ?”

Trong lòng Lưu nhị lão gia có phần hối hận, sớm biết như thế ông đã nhanh chóng trở về rồi

“Lão gia, không phải thiếp muốn gây chuyện, nhưng mà thiếp cảm thấy rất khó chịu, mặc dù Nguyệt nhi không phải là con ruột do đại tẩu sinh ra, nhưng mà con bé là cháu ruột của tỉ ấy.

Lộ vương thế tử năm nay đã được 14 tuổi, thiếp cũng biết Nguyệt nhi của chúng ta với không tới, nhưng mà làm trắc phi chắc cũng có thể a!. Huống chi Nguyệt nhi của chúng ta đã 7 tuổi rồi. Thiếp vốn định để cho Lộ vương thế tử có ấn tượng tốt với Nguyệt nhi, sau này đến tuổi cập kê, lại có Quý nhi làm bạn đọc sách ở bên cạnh cậu ta, muốn trở thành trắc phi cũng dễ dàng hơn.

Nhưng ý của đại tẩu...”

Nói đến đây, Lưu nhị phu nhân lại thở dài

Lưu nhị lão gia cúi đầu suy nghĩ một hồi, Lộ vương thế tử là con một, sau này nhất định sẽ là thiết mạo tử vương (*). Nguyệt nhi tương lai sẽ được làm trắc phi, ở ngoài cũng được gọi một tiếng trắc vương phi!.

Con dâu của hoàng gia đều dùng con cái để mà tranh đấu, đến lúc đó không riêng gì mình không cần lo lắng cho tương lai mẫu thân mất đi, Hầu phủ không còn che chở mình nữa, ngược lại đại ca còn phải ăn bám vào mình. Nhưng sự hiểu biết của vợ cả mình, e rằng mọi chuyện không đơn giản như vậy

Lưu nhị lão gia liền nghiêm mặt nói: “Mọi chuyện là như thế nào, nàng mau nói đầu đuôi ngọn ngành cho ta biết, ta mới biết đường suy tính”

“Thiếp nhận được tin, vội vàng báo Nguyệt nhi thay trang phục lộng lẫy một chút, dù sao Thanh nhi cũng là muội muội ruột của nó, tuy rằng được nhận làm con thừa tự, nhưng gốc không thể thay đổi được. Thế tử cứu Thanh nhi, người làm tỉ tỉ nên nói lời tạ ơn thì có gì không đúng?.

Lúc đầu mọi chuyện rất tốt, lúc thế tử ra về, ý thiếp là muốn để cho Nguyệt nhi đi theo bọn Quý nhi để tiễn thế tử, nhưng lại bị đại tẩu ngăn lại, còn nói thế tử đã đính hôn, là quận chúa, bảo thiếp đừng nên nảy sinh tâm tính không nên có, đại tẩu không có con gái đến tuổi, lại còn muốn ngăn cản Nguyệt nhi của chúng ta, tại sao nàng ta không giấu lại, nếu như Nguyệt nhi có tương lai tốt thì nàng ta cũng được thơm lây, không phải sao?. Tương lai nếu Nguyệt nhi được làm trắc phi vậy người làm bá mẫu như tỉ ấy cũng có thể nở mày nở mặt a”

Lưu nhị lão gia nghe thế trên mặt cũng có một tia không được tự nhiên, đại tẩu không phải đang cố ý dè trên đầu bọn họ sao?. Không được phép sao?.... Chuyện này ông sẽ cân nhắc!

“Nguyệt nhi bên này nàng cứ dạy dỗ cho thật tốt, đừng lúc nào cũng hẹp hòi, nàng cũng đừng quản chuyện của người khác, ta sẽ nói chuyện với đại ca, chỉ cần đại ca đồng ý, thì đại tẩu muốn không đồng ý cũng vô dụng”

“Dạ, lão gia, người cứ yên tâm đi, thiếp đã mời những nữ tử có học vấn vô cùng tốt, Nguyệt nhi của chúng ta sẽ tinh thông cầm kì thi họa”

Lưu nhị phu nhân đang bàn tính kế với Lưu nhị lão gia thì trong viện của Lưu đại phu nhân cũng phi thường náo nhiệt, thậm chí có phần gà bay chó sủa rồi!

“Quý nhi của chúng ta thật giỏi, Lộ vương thế tử tự mình đưa đến cửa, tuy rằng thời gian không quá một ly trà, nhưng như vậy là đủ rồi” Trên khuôn mặt của Lưu đại lão gia hiện lên nụ cười

Lưu đại phu nhân ở bên cạnh vừa muốn nói chuyện thì Tử Mộng đã bưng trà lên, cả người mặc váy gấm 2 tầng màu tím nhạt, bên ngoài lại khoác một chiếc lụa mỏng phiêu dật....Trên cổ chân thì đeo chuông bạc, theo tiếng bước chân của nàng vang lên những thanh âm trong trẻo.

Khóe miệng nàng ta mỉm cười, trước hành lễ với Lưu đại phu nhân, sau đó lại rót trà cho Lưu đại lão gia và Lưu đại phu nhân:

“Thiếp đã bỏ thêm lát trà xanh nhân sâm, rất thích hợp để dùng vào mùa xuân”

Nói xong cũng không ở lại, lại hành lễ sau đó lui xuống, Lưu đại phu nhân chú ý, trước khi nàng ta rời đi, còn mỉm cười quyến rũ với Lưu đại lão gia, bà âm thầm nắm chặt khăn trong tay....Liền mở miệng nói:

“Ở lại đi, ở lại đây hầu hạ”

Tử Mộng đã bước một bước ra cửa, không khỏi sững sốt, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng gật gật đầu:

“Vâng”

Rồi cực kì nhu thuận đứng ở phía sau Lưu đại phu nhân, Tình nhi ở bên cạnh đương nhiên cũng bĩu môi khinh thường

Không sai biệt lắm, Bạch mama đã trở lại, còn chưa mở miệng thì Lưu đại phu nhân đã có chút lo lắng dò hỏi:

“Sao rồi?. Thanh nhi không bị dọa sợ chứ?. Ta thấy từ lúc con bé trở về thì không mở miệng nói chuyện nhiều”

“Người yên tâm, Vương đại phu vừa bắt mạch cho tiểu thư, không có chuyện gì lớn, lão nô đã phân phó cho phòng bếp nấu cho tiểu thư một chén canh bổ rồi”

Thấy Bạch mama nói như vậy, Lưu đại phu nhân mới yên lòng, sau đó lại oán giận nói với Lưu đại lão gia:

“Phúc nhi này càng lớn càng không biết nghe lời, cũng không biết giống ai nữa, nó a, nếu giống Quý nhi được một nửa thôi, thiếp cũng a di đà phật rồi”

Lưu đại lão gia nhớ đến những việc làm của Lưu Nhân Phúc ở thư viện, rồi nhớ đến những chuyện ngày hôm nay, không nhịn được cũng có chút tức giận nói:

“Tiểu tử này đứng là ngứa da rồi, người đâu, mau sai người gọi xú tiểu tử đó qua đây cho ta, bây giờ nhất định phải dạy dỗ nó một trận”

Lưu đại phu nhân sững sốt, lập tức nói:

“Lão gia, xin người hãy bớt giận, dù sao Phúc nhi cũng còn nhỏ, chờ thêm 2 năm nữa đi”

35. Chương 35

“Đại ca, đệ không nghe lầm chứ?. Nương lại đồng ý rồi hả?”

Lưu Nhân Phúc không thể tin được nhìn Lưu Nhân Quý, thấy Lưu Nhân Quý gật đầu thì cậu cười haha: “Đệ đã nói rồi mà, nương thương đệ nhất”

Lại dùng khuỷu tay thọt hẳn: “Đại ca, đệ sẽ nhớ công lao của huynh, huynh với nhị muội đã nói không ít lời tốt đẹp giúp đệ, nhưng mà đại ca, Tử Mộng đó quả nhiên là người tinh mắt”

Lưu Nhân Quý híp mắt: “Nhị đệ, có một số việc bây giờ đệ không hiểu, nhưng có một số người ý không ở ngoài lời”

Lưu Nhân Phúc khoát tay áo: “Đại ca, có chuyện gì không nói thẳng được sao?. Ý của huynh đệ hiểu, đệ chỉ nói Tử Mộng tinh mắt chứ không có ý gì khác”

“Hiểu là tốt rồi, phỏng chừng ngày mai phụ thân sẽ quyết định chuyện này. Sau khi đến quân doanh rồi, nhớ chăm sóc tốt cho bản thân, đừng để nương phải đau lòng”

“Đại ca, huynh yên tâm đi, đệ nhất định sẽ không chịu thua kém, đến lúc đó huynh đệ chúng ta một văn một võ, đánh khắp thiên hạ không địch thủ”

Lưu Nhân Quý nhìn đệ đệ hoa chân múa tay ở trước mặt mình, bất đắc dĩ lắc đầu, có bản thân người làm ca ca mình biết, trong lòng hẳn cũng có không ít áp lực, chỉ là hẳn không nói ra mà thôi. Nhưng mà chính mình cũng không được phép dừng lại, vì tương lai của Hầu phủ, gánh nặng trên vai mình cũng không nhẹ

“Cái gì?. Ta không đồng ý”

Lưu lão phu nhân rất tức giận, xoay xoay quả trượng trong tay, với tư cách là “thành viên cứu hỏa” Lưu Uyển Thanh vội vã chạy chậm đến:

“Bà nội không nên tức giận, bà nội không nên tức giận”

Lưu lão phu nhân ôm lấy Lưu Uyển Thanh thở dài, chỉ vào Lưu đại lão gia nói:

“Người đứa con bất hiếu này, tại sao hôm nay lại có người cha nhẫn tâm như người?. Đó là con trai ruột của người, người muốn đưa nó đi quân doanh, đó là nơi chịu khổ a!. Số của cháu nội ta thật là khổ”

Trong lòng Lưu đại phu nhân vốn không vui, há to mồm, nhưng nhìn thấy Quý nhi ra hiệu với mình, đành phải cầm khăn lau nước mắt

Lưu Nhân Phúc sợ bà nội cướp đi cơ hội của mình nên vội vàng nói:

“Bà nội, đây là mong muốn của cháu, cháu không thích đọc sách, nhưng cháu thích võ, chẳng lẽ bà nội không muốn cháu giống như ông cố, trở thành một đại tướng quân, đại nguyên soái sao?”

Lưu lão phu nhân sờ sờ đầu của Lưu Nhân Phúc: “Cháu nội ngoan, làm tướng quân, nguyên soái thì có gì tốt, chính là bỏ ra từ trong đồng người chết mà thôi. Nghe bà nội nói, cháu đừng đi, không đọc sách cũng không sao, bà nội không quản, sau này không có ai buộc cháu đọc sách, cháu muốn làm gì thì làm cái đó, bà nội có tiền, bà nội có thể nuôi cháu nổi”

Lưu Nhân Phúc thấy Lưu lão phu nhân nói vậy, trong mắt cũng đỏ hoe, bà nội rất yêu thương mình a, nhưng mình là con trai, nhất định phải có thành tựu:

“Bà nội, tâm ý của cháu đã quyết!. cháu cam đoan sau khi cháu đến quân doanh sẽ thường viết thư về cho bà!. Bà nội người nhất định phải tin tưởng cháu”

Cuối cùng, dưới sự kiên trì của Lưu Nhân Phúc, Lưu lão phu nhân chỉ có thể đồng ý, nhưng vẫn chỉ vào Lưu đại lão gia nói:

“Nếu Phúc nhi có mệnh hệ gì, ta sẽ không nhận đứa con trai như người”

Mùng 9 tháng 4, Lưu Nhân Phúc được đưa đến Bắc quân doanh, nơi đó có phụ thân của Lý lão tướng quân, từng theo ông nội của Lưu đại lão gia, cũng có chút quan hệ, cho nên Lưu Nhân Phúc được đưa đến chỗ ông ấy, ít nhất cũng không cần lo lắng.

Ngoại trừ Lưu Uyển Thanh, không ai biết chuyện này Lưu Nhân Phúc đi kéo dài đến 11 năm, 11 năm sau, hẳn đã là một tiểu tướng có chút danh tiếng!

Thời gian qua nhanh, chớp mắt như mây trôi!

Bên trong vườn hoa, 1 chiếc xích đu được dựng giữa hai cây đại thụ, một thiếu nữ mắt sáng như sao, môi đỏ như vẽ đang ngồi trên xích đu, chỉ thấy trong tay thiếu nữ cầm một quyển thi thư, khóe miệng hơi nhếch lên, trong mắt chứa một tia sáng không rõ, mặc cho là ai cũng không muốn phá hủy hình ảnh mỹ nhân hòa vào thiên nhiên này

Không bao lâu sau, một nữ tử chải mái tóc phụ nhân mặc đồ màu xanh biếc bưng mâm điểm tâm đến:

“Tiểu thư, bây giờ mặt trời đã lên cao, đừng để bị trúng nắng, người trở về phòng xem đi”

Nói xong tiếp nhận thi thư trong tay Lưu Uyển Thanh

Lưu Uyển Thanh xoay xoay cái cổ, không đồng ý nhìn Thúy nhi một cái:

“Người đã có thai 3 tháng rồi, việc này hãy để cho Đông Mai làm đi, huống chi không phải còn có hai người Trúc Tâm và Trúc Lục sao?”

“Nô tì đâu có yếu ớt như tiểu thư người, huống hồ đây là thai thứ hai rồi, cũng không khó chịu như lúc trước, nô tì nghĩ chắc là một bé gái ngoan ngoãn hiểu chuyện, hơn nữa Trúc Tâm với Trúc Lục mới vào phủ không lâu, có rất nhiều chuyện cần phải học, Đông Mai sẽ dạy cho bọn họ”

“Ta nói không lại người, đúng rồi, sức khỏe của Xuân mama đã khá lên chút nào chưa?”

“Tiểu thư, người yên tâm, Xuân mama không có gì đáng ngại, đã có thể xuống giường rồi”

Lưu Uyển Thanh gật đầu:

“Dù sao Xuân mama cũng lớn tuổi rồi, bệnh tới như núi sập, bệnh đi như kéo tơ, người bớt chút thời gian đi khuyên nhủ bà ấy đi”

“Nô tì khuyên không được, ngay cả lời của tiểu thư bà ấy cũng không nghe”

Lưu Uyển Thanh hơi thở dài, 10 năm, vài năm nay Xuân mama đối xử với mình như thế nào?. Nàng còn không hiểu sao?. Bà ấy hận không thể đem hết những gì mình học dạy lại cho nàng, nàng vốn định bảo bà ấy không nên làm việc quá vất vả, mà nên nghỉ ngơi an hưởng tuổi già rồi, nhưng bà ấy vẫn không yên tâm về mình

Thúy nhi thấy Lưu Uyển Thanh không lên tiếng, biết nàng còn đang nhớ thương Xuân mama thì mở miệng nói:

“Tiểu thư, người yên tâm đi, nô tì đã dẫn dò xuống dưới, nếu như không có việc gì, Đông Tú sẽ đi theo bên cạnh Xuân mama, nhất định sẽ không để bà ấy mệt mỏi... Đúng rồi, tiểu thư, nên hồi phủ thôi”

Lưu Uyển Thanh sững sốt, trong đầu không tự chủ lại xuất hiện hình ảnh của kiếp trước....

Kiếp trước, vào lúc này mình bò lên giường của hắn, rồi trở thành di nương, cũng đi trên con đường không thể trở về....

Cũng may tất cả đều đã trôi qua rồi....

Lấy lại tinh thần, Lưu Uyển Thanh thản nhiên nói:

“Trở về đi”

Lúc này Lưu Uyển Thanh không biết miêu tả tình cảnh hiện tại của nàng như thế nào.... Là cửu biệt trùng phùng, hay là oan gia ngõ hẹp.... Hay là nghiệt duyên?

“Nhị muội, muội đi đâu vậy?”

Lưu Uyển Thanh sững sốt, lập tức cười: “Muội đi phơi nắng trong vườn”

Lưu Uyển Nguyệt có chút ghen ghét nhìn khuôn mặt trắng nõn của nàng....Mím môi nói:

“Bình thường muội muội chăm sóc da như thế nào, nhìn một cái thật đúng là tay như búp măng, da như mỡ đông nha”

Lại quay đầu thoáng có chút làm nũng với nam nhân ở phía sau:

“Tướng công, chàng nói xem, muội muội của thiếp có phải người xinh như trăng, da trắng như tuyết không?”

“Phu nhân, sao nàng có thể dùng câu “người xinh như trăng, da trắng như tuyết” để hình dung nhị muội, câu nói ấy có phần hơi bi rồi”

Lại nói với Lưu Uyển Thanh: “Tại hạ là Điền Trấn Khang, chỉ tiếc lúc ta và tĩ tĩ muội kết hôn, muội muội bị nhiễm phong hàn, không thể gặp mặt, đây là chút tâm ý của ta và phu nhân, mong muội muội nhận lấy”

Lưu Uyển Thanh ép buộc bản thân bình tĩnh, mặc dù Điền Trấn Khang che giấu không tẻ, nhưng khoe mắt hấn chột lóe, đương nhiên bị nàng nhìn thấy, mím môi, nắm chặt khăn trong tay, cố nén cảm giác ghê tởm, thản nhiên nói:

“Đa tạ tĩ tĩ, tĩ phu”

Nàng rất quý cũ hành lễ cảm ơn

Điền Trấn Khang muốn đưa tay nâng nàng dậy, nhưng Lưu Uyển Thanh đã tự mình đứng lên, Điền Trấn Khang có chút lúng túng thu tay về:

“Nhị muội không cần cảm ơn, đều là chuyện bình thường, được nhị muội để ý là được rồi”

Cảnh tượng vừa nãy, đều bị Lưu Uyển Nguyệt nhìn thấy, trong lòng càng thêm căm hận Lưu Uyển Thanh, tiểu tiện nhân, ngay cả tĩ phu của mình, người cũng muốn quyến rũ hay sao?.

Không có dễ dàng như vậy đâu. Hừ!

“Muội muội, đây chính là san hô sâu dưới biển Đông Hải rất hiếm có đó”

Lưu Uyển Nguyệt cố ý khoe khoang, Lưu Uyển Thanh đương nhiên biết rõ, nhưng lúc này cũng không muốn tiếp tục vòng vo, chỉ nhàn nhạt mở miệng:

“Ban nãy, thời gian muội ở trong vườn phơi nắng hơi lâu, hơi nhức đầu, chắc nhị thẩm rất nhớ tĩ tĩ, muội cũng không tiện làm phiền tĩ lâu”

Nói xong cũng không đợi Lưu Uyển Nguyệt và Điền Trấn Khang đáp lại, nàng đã nói với Thúy nhi:

“Tiến tĩ tĩ và tĩ phu ra ngoài”

“Dạ, tiểu thư”

Lưu Uyển Nguyệt thấy Lưu Uyển Thanh không nể mặt, muốn tiến lên để xé bộ mặt bình tĩnh thản nhiên của nàng ta. Nhưng dù sao chồng của mình cũng thích nữ tử ôn nhu, dịu dàng, vì con tiện nhân này mà mất lòng phu quân không phải nàng sẽ thiệt thòi sao?.

Vì thế phát tay áo nói: “Không cần” rồi chủ động đi ra ngoài

Điền Trấn Khang hơi không rõ, nhưng trong lòng cảm thấy hơi luyến tiếc....Nhan sắc của muội muội hơn cả tĩ tĩ của mình, nhất là dáng người, nếu ở dưới thân, không phải quá mê hồn sao?.

Thật sự làm cho người ta ngứa ngáy a!. Lại có chút oán trách Lưu Uyển Nguyệt ko hiểu chuyện, phát tay áo chạy lấy người không phải không nể mặt muội muội sao?.

Vì vậy hắn ta cười nói:

“Tính tình của tĩ tĩ muội là như vậy, muội đừng phiền lòng, san hô này cũng không phải vật gì đắt tiền, nếu như muội muội thích, lần sau tĩ phu sẽ mang sang uội nhiều một chút”

Đàn ông một khi tình tròng đã lên não thì che khuất đầu óc a!

Lưu Uyển Thanh hơi quay đầu: “Tỷ phu, thứ lỗi, không tiện”

“Không cần, không cần, muội muội nghỉ ngơi cho khỏe”

Lưu Uyển Nguyệt đứng trước cửa viện có chút không kiên nhẫn, thấy Điền Trần Khang đi ra không nhịn được nói:

“Tướng công, không phải chàng coi trọng muội muội của thiếp chứ?”

Điền Trần Khang nhíu mày: “Lời này làm sao có thể nói bừa được. Đó là muội muội của nàng”

“Hừ, bởi vì đó là muội muội của thiếp, cho nên thiếp mới nói như vậy, tướng công chàng không biết, muội muội của muội từ nhỏ đã là người có tâm kế.”

Bằng không thì làm sao có thể từ một thứ nữ trở thành trưởng nữ của Hầu gia?. Vị trí đó như ngồi trên đầu của thiếp vậy, thiếp a, không sợ tướng công coi trọng nàng ta, chỉ sợ nàng ta muốn quyến rũ tướng công, tướng công tuần lãng như thế, lại là phu quân của thiếp, nàng ta sao lại bỏ qua cho chàng”

Con mắt của Điền Trần Khang xoay xoay:

“Ồ, nhìn không ra, muội muội của phu nhân đúng là.... Người như vậy”

Tròng mắt của Lưu Uyển Nguyệt thoáng hiện lên tia sáng tính kế:

“Đúng vậy, lúc muội muội của thiếp 3, 4 tuổi đã biết quyến rũ nam nhân, trước đây đã ngã vào lòng thế tử, chỉ tiếc là tuổi còn quá nhỏ. Hừ”

Điền Trần Khang quay đầu nhìn về phía tiểu viện của Lưu Uyển Thanh, trong đầu hiện ra dáng người mê người.... Nếu như nàng ấy nằm dưới thân mình

Ánh mắt tối sầm lại, giữ chặt Lưu Uyển Nguyệt:

“Phu nhân, chúng ta về phòng của nàng đi, bên phía cha mẹ một lát đi gặp cũng không muộn...”

Đáp lại Điền Trần Khang, là nụ cười thẹn thùng của Lưu Uyển Nguyệt

Chỉ là, Lưu Uyển Nguyệt biết, lần này nếu Lưu Uyển Thanh làm vật thay thế của mình, không biết mùi vị sẽ như thế nào

36. Chương 36

“Tiểu thư, đại thiếu phu nhân qua đây”

Lưu Uyển Thanh đặt cây bút trong tay xuống, liếc nhìn Đông Mai đang muốn nói lại thôi:

“Sao thế?”

“Hồi tiểu thư, nô tì nhìn thấy 2 mắt của đại thiếu phu nhân sưng đỏ, sợ là...”

Lưu Uyển Thanh hơi nhíu mày, gật đầu: “Người đến tiền sảnh hầu hạ đi, nói với đại tẩu ta sẽ đến ngay”

“Vâng”

Lưu Uyển Thanh thở dài, đại tẩu này của nàng cũng là một người số khổ, kiếp trước nàng chỉ nhìn thấy phong quang vô hạn của nàng ta, lại không nhìn thấy những bi thương ở phía sau?.

Là trưởng nữ của Hộ bộ thượng thư trước, tiền bạc giàu có, bây giờ là đại thiếu phu nhân của Hầu phủ, cũng là một người có tiếng trong nhóm quý phụ nhân ở kinh thành.

Có thể nói là “tú ngoại tuệ trung, bằng khiết thông minh” * Có người còn đặt danh hiệu cho nàng là: “quét mi tài tử” Theo lý thuyết một người tài mạo song toàn như thế cùng với đại ca phải là: “thiếp đánh đàn, trôi nổi theo chồng” , hài hòa mỹ mãn, chỉ tiếc rằng trong lòng đại ca đã có người khác

Mà hồng nhan tri kỷ của đại ca chính là nha hoàn Viên nhi không biết chữ bên cạnh hắn, Viên nhi cũng là tên do đại ca đặt, lúc nhỏ huynh ấy cảm thấy nàng ta tròn tròn giống như một chiếc bánh trôi nước

“Muội muội, trong lòng ta rất buồn nên mới tìm muội muội để trò chuyện, hy vọng muội muội không cảm thấy phiền”

Lưu Uyển Thanh cười, kéo tay Tiền Linh Đình: “Đại tẩu nói chuyện này để làm gì, chỗ của muội lúc nào cũng hoan nghênh tẩu”

Tiền Linh Đình thấy Lưu Uyển Thanh nói thế, cái mũi đau xót, lấy tay cầm khăn lau nước mắt

“Ta... Ta thật sự hối hận rồi...lúc trước khi ta mới vào cửa, mặc dù tướng công cũng không thích ta lắm, nhưng cũng tương kính như tân....Trách ta có lòng ghen tị, sau khi nghe nhũ mẫu xúi giục, đã đem Viên nhi tặng ra ngoài. Nhưng, nhưng, có trời chứng giám, ta không phải là loại đàn bà ác độc, ta làm sao biết được, người môi giới mà nhũ mẫu tìm lại là người ở những chỗ như thế....

Nhưng vì sao tướng công không cho ta một cơ hội để hối cải, muội muội, muội biết đó, từ lúc đó đến nay, tướng công cũng không bước vào cửa phòng của ta một bước, chỉ trả lại thể diện cho ta ở trước mặt mọi người....Muội muội... Ta không có biện pháp....Bây giờ nương cũng nói với ta....Ta gả đến đây đã được 5 năm rồi...Nhưng vẫn chưa có thai, không phải do tẩu, tướng công không vào phòng ta, lại tách ra ngủ riêng... Ta nên làm gì bây giờ....Muội muội, từ trước đến nay tướng công đều thương muội, muội có thể nói giúp ta được không?”

Lưu Uyển Thanh thở dài, vỗ vỗ tay của Tiền Linh Đình: “Đại tẩu, Cao mama...”

Tiền Linh Đình sững sốt, lập tức nói: “Đó là nhũ mẫu của ta, bà ấy thật lòng suy nghĩ cho ta, ta làm sao có thể...Bà ấy giống như mẹ ruột của ta”

“Nhưng, Viên nhi ở trong lòng đại ca cũng bình thường giống như muội, hôm nay lại trở nên điên dại, tuy rằng năm đó, tình cảnh bi thảm lúc Viên nhi trở về muội vẫn chưa nhìn thấy. nhưng ở chỗ cấm y ngọc thực lớn như vậy, Viên nhi bị như thế, tỉ thật không biết gì sao?.

Mặc dù Cao mama suy nghĩ cho tẩu, nhưng mà tầm quan sát ngắn, cho dù trong lòng đại ca có Viên nhi thì sao. Nhiều nhất cũng cho nàng ta làm di nương, đại ca không phải là một người hồ đồ, với một người lý trí như đại ca, làm sao có thể làm ra chuyện sủng thiếp diệt thê?. Nhưng hôm nay, lại xảy ra chuyện này, đại tẩu mất nhiều hơn được

Hơn nữa, đại tẩu, nếu như đại ca nể mặt tẩu ở trước mặt mọi người trả lại thể diện cho tẩu, chứng tỏ huynh ấy biết người đứng phía sau không phải là tẩu, Cao mama, nhưng Cao mama là nhũ mẫu của tẩu, làm sao huynh ấy có thể không nghi ngờ tẩu. Xử lý bà ấy?. Nếu như truyền đi, chỉ nhận được những lời khó nghe

Mà Viên nhi, từ nhỏ đã lớn lên cùng đại ca, nhưng... Cao mama ở Hầu phủ cũng là một người có uy tín, tẩu bảo đại ca phải giải quyết như thế nào đây?”

Lưu Uyển Thanh nhìn ánh mắt của Tiền Linh Đình giống như tro tàn, không khỏi lắc đầu, có lẽ trong lòng nàng, nhũ mẫu, đại ca cũng rất quan trọng, thiếu một người cũng không được....Nhưng Viên nhi trong lòng đại ca cũng thế. Những lời nên nói mình cũng nói hết rồi, xem như cũng tận tình giúp đỡ rồi

Đợi Tiền Linh Đình đi rồi, Lưu Uyển Thanh xoa xoa cái trán: “Đông Mai, bọn họ đã đi hết rồi sao?”

Đông Mai gật đầu: “Dĩ nhiên là đi rồi, chỉ có điều, có thiếu phu nhân nào lại cãi nhau với trượng phu của mình như thế, hổng chỉ ở đây là Hầu phủ...”

Lưu Uyển Thanh khoát tay áo: “Được rồi, có một số lời không nên nói thì tốt hơn”

“Dạ, nô tì nhớ rồi, nhưng mà tiểu thư, nô tì nghe nói...”

Lưu Uyển Thanh nhìn thấy dáng vẻ nàng muốn nói lại thôi: “Người a, đúng thật là do Thúy nhi dạy dỗ, tính tình bất quá y chang, nói đi”

Đông Mai ngượng ngùng cười nói: “Nô tì chỉ nói ở trước mặt tiểu thư thôi, ở bên ngoài nô tì rất nghiêm túc”

“Được rồi, miệng của người rất nghiêm cẩn, nói mau, lại nghe được chuyện thú vị gì?”

“Hồi tiểu thư, lần này cũng không phải chuyện lý thú gì”

“Hửm?”

“Hai ngày trước, thế tử phi đi rồi, bây giờ lại có lời đồn nói, thế tử do thế tử phi để lại sợ là cũng không giữ được, nô tì cảm thấy việc đời thật khó lường, năm đó thế tử phi và Lộ vương thế tử kết hôn, trường hợp lớn như vậy, cho Đường kim hoàng thượng đích thân làm chủ hôn, bao nhiêu vinh quang, thế tử còn tuyên bố ở trước mặt mọi người, không nạp thiếp, kiếp này chỉ có một mình thế tử phi thôi

Điều này làm cho bao nhiêu tiểu thư mong chờ vị trí trắc phi thất vọng a!. Nhưng từ lúc thế tử phi hạ sinh thế tử, sức khỏe càng ngày càng yếu, dùng bao nhiêu thuốc quý giá mới sống được tới bây giờ, chỉ tiếc bị một trận phong hàn, đoản mệnh

Tiểu thế tử cũng thật đáng thương, đã 3 tuổi rồi nhưng không biết mở miệng nói chuyện, hơn nữa sức khỏe lại vô cùng yếu ớt. Người ta nói yếu từ trong bụng mẹ, thế tử phi vừa mới ra đi, sợ là tiểu thế tử cũng nối gót đi theo”

Nói đến đây, trên mặt Đông Mai cũng cảm thấy đáng tiếc

Hai hàng mi cong cong, một đôi mắt thu thủy, trời sinh má lúm đồng tiền, cả người xinh đẹp, yếu ớt. Rảnh rỗi thì tĩnh lặng giống hoa trong nước, khi hoạt động thì giống nhành liễu đang đưa trong gió. Lòng thì hiền lành, dịu dàng.

Người con gái như vậy được thế tử Lộ vương yêu thương cũng phải. Lưu Uyển Thanh không khỏi nghĩ đến vòng ôm mang theo hương từng năm đó...Lúc này, sợ là y cũng cảm thấy tan nát cõi lòng. Ái tề vừa mới mất, sức khỏe của con trai lại như ngọn đèn trước gió... Lưu Uyển Thanh mím môi, dặn dò:

“Người đi Đông Lâm tự, thêm một trăm lượng dầu mè, tiền bạc. dù sao năm đó thế tử cũng cứu ta một lần, xem như đây là một chút tâm ý, cầu phúc vì tiểu thế tử”

“Tiểu thư quả nhiên là người có lòng nhân hậu”

“Không được để cho người khác biết, nếu truyền ra ngoài sẽ không tốt”

“Tiểu thư, người yên tâm, nô tì biết rồi”

“Đi đi, đi sớm về sớm”

“Vâng”

....

“Lão gia, bây giờ hôn sự của Nguyệt nhi giống như một cây kim đâm vào trong lòng thiếp, con bé là con gái của thiếp, làm sao thiếp không suy nghĩ cho nó được chứ. Điền Trần Khang cũng do thiếp đích thân chọn lựa, nhưng hôm nay...Thiếp đâu có bản lĩnh đoán được thế tử phi lại chết sớm như vậy?. Cho dù có bản lĩnh thì hôn sự của Nguyệt nhi cũng không thể kéo dài đến bây giờ.

Cho dù có thể, bên phía đại ca, đại tẩu không đồng ý, thì con bé cũng không thể gả cho thế tử”

Lưu nhị lão gia có chút phiền lòng khoát tay áo: “Được rồi, đều do nàng nuông chiều mới thành ra như thế, con gái gả ra ngoài như nước tát đi, điều nàng cần quan tâm bây giờ chính là Dững nhi, bây giờ Hâm nhi và Hiên nhi đều đã thành tú tài, còn nó chỉ là một học trò nhỏ. Đừng vì nó không phải con ruột của nàng mà nàng không quan tâm đến nó, hãy quan tâm nó nhiều hơn một chút”

Lưu nhị phu nhân nghĩ tới Liễu di nương hồ mị, vội vàng nói: “Lão gia, trời đất chứng giám, Dững nhi đã lớn lên bên cạnh thiếp, đương nhiên thiếp coi nó như con ruột của mình rồi”

“Được được, nàng nói vậy là được rồi”

Đợi Lưu nhị lão gia đi rồi, Lưu nhị phu nhân hừ một tiếng: “Con trai tiện tì sinh mà vọng tưởng so với con trai trưởng của Hầu gia sao?. Sợ là ngay cả học trò nhỏ cũng không làm được”

Chu mama tuổi tác đã cao, thấy Lưu nhị phu nhân nói vậy cũng chỉ thở dài....Quên đi, bản thân bà cũng già rồi, cũng không biết còn sống được mấy ngày, ...Quản không được, may là lúc trước mình quyết định đúng, ít nhất sau khi bà đi rồi, con bé Nữu Tử ở bên cạnh nhị tiểu thư cũng không chịu thiệt thòi

“Nhị tì, tì đang thêu hoa sao, đúng lúc trên cây quạt của đệ còn thiếu một mẫu, tì thêu hoa lan cho đệ đi”

Lưu Uyển Thanh ngẩng đầu cười, nhìn Lưu Nhân Bảo mặc quần áo sắc sỡ trước mặt: “Đệ nha, tì còn đang tự hỏi sao đệ rảnh có thời gian đến thăm tì, hóa ra là nhớ thứ gì đó ở chỗ tì”

Lưu Nhân Bảo bỗng ngồi ở bên cạnh Lưu Uyển Thanh: “Trời đất chứng giám, đệ nhớ tì cho nên mới đến thăm tì”

Lưu Uyển Thanh chỉ chỉ cái trán của hắn: “Tin đệ, nương đâu?”

Lưu Nhân Bảo nhún vai: “Cha đang ở đó, đệ không muốn qua đó để bị mắng đâu”

“Đệ cũng biết, sĩ nông công thương, đệ lại muốn đi theo con đường kinh doanh, cha không nổi giận mới là lạ đó”

“Cha không biết nhìn xa trông rộng, bây giờ đại ca làm việc ở Hàn Lâm viện, nhị ca làm việc ở quân doanh, trên người đều có công trạng, tứ đệ và ngũ đệ đều thích đọc sách giống đại ca. Đệ đương nhiên phải kinh doanh rồi, kinh doanh có gì không tốt

Đều nói cả người thương nhân đều có mùi tiền, nhưng mà nếu chỉ dựa vào bổng lộc của đại ca và cha thì làm sao duy trì Hầu phủ?”

“Đệ nha, miệng lưỡi lợi hại như vậy, khá vậy cũng không cần thiết phải xuất đầu lộ diện, giao cho người hầu đi làm là được rồi”

“Người hầu đi làm, đệ mới không yên tâm”

Nói xong, lại lấy từ trong ngực ra một đồng hồ quả quýt: “Nhị tì, tì xem cái này nè, đây là đồ thủ công của người Tây đó, gọi là đồng hồ bỏ túi, có thể chuẩn hơn so với đồng hồ cát của chúng ta. Trong tay đệ có 2 cái, món quà đặc biệt này cho tì tì đệ một cái, đệ giữ một cái”

Đồng hồ bỏ túi này, kiếp trước, Lưu Uyển Thanh cũng thấy trên mình Điền Trần Khang. Đương nhiên biết là đồ chơi hiếm có. Nhận lấy rồi cười nói:

“Không uống công tì tì thương đệ”

Lưu Nhân Bảo cầm khối điểm tâm trên bàn, bỏ vào trong miệng: “Tì tì, đừng quên cây quạt của đệ, đệ còn có việc, đệ đi trước”

Nói xong còn cầm thêm 2 khối điểm tâm: “Tì tì, điểm tâm này ngon hơn ở bên ngoài bán nữa”

“Đệ a, ăn nhiều vào, chừng nào đệ về, tì bảo Đông Tú làm nhiều thêm một chút mang sang chỗ của đệ”

“Vậy đệ đa tạ tì tì trước”

37. Chương 37

“Chủ tử, người đang nghĩ cái gì vậy?”

Tử Mộng sờ sờ bụng của mình, nhìn hình của mình trong gương, giơ tay lên vuốt ve gò má của mình:

“Tín nhi, người nói xem, có phải ta đã già rồi không, xấu xí không?”

“Chủ tử, người đâu có già, muốn nô tì nói, trong cả Hầu phủ này, không có ai có được nhan sắc như người”

Khi Tín nhi nói chuyện, khóe miệng lộ ra một chút trào phúng, nhưng Tử Mộng vẫn lo nhìn trong gương chăm chăm cho nên nàng ta không nhìn thấy

“10 năm, một nữ nhân có bao nhiêu cái 10 năm?. Dù chưa già, nhưng nhan sắc cũng phai tàn....Người đừng chọc ta vui, đã 1 tháng nay, Hầu gia không bước vào phòng của ta, vì sao, vì sao lại như vậy chứ?. Không nên như thế”

“Chủ tử, người đừng suy nghĩ nhiều, trong nhà oi bức quá, người có muốn ra ngoài viện phơi nắng hay không?”

“Không, không, sẽ đen,...Hầu gia thích nhất là làn da của ta....Ngài ấy nói, làn da của ta trắng như tuyết...Đúng rồi, bên phía Lâm đại phu có nói gì không?”

“Chủ tử, nô tì đã từng nói với người nhiều lần rồi, Lâm đại phu nói sức khỏe người rất tốt, không có vấn đề”

“Vậy...Vậy vì sao ta vẫn chưa mang thai?”

Trong mắt Tử Mộng lộ ra một tia bi thương... Nếu như không phải mình không cẩn thận, cũng sẽ không ham ăn mê uống, ăn thật nhiều cua... Bây giờ nàng hối hận muốn chết....Cốt nhục của nàng, nàng cũng không biết lại vì mấy con cua đó mà biến mất. Vì sao... Vì sao ông trời lại đối xử không công bằng như vậy?.... Vì sao?.

“Đúng rồi, bên phía phu nhân có động tĩnh gì không?”

“Gần đây, đại phu nhân vội vàng lo lắng cho hôn sự của nhị tiểu thư, nên cũng không có động tĩnh gì, chủ tử, nô tì muốn nói, người suy nghĩ hơi nhiều rồi, Hầu gia vẫn yêu thương người mà”

“Yêu thương?.... Yêu thương sao?.... Haha, bây giờ ta với Tử Oánh có khác gì nhau?. Chỉ còn thiếu chuyển đến một pho tượng, ngày ngày ở trong phòng tụng kinh niệm Phật thôi”

Biết sớm như vậy, còn không bằng....Không bằng gả ột gã sai vặt có thân phận, giống như Tử Nhi vậy, tuy rằng bị gả đến thôn trang nhưng ngày ngày đều cảm thấy thoải mái

Năm trước gặp lại, trông nàng ta còn trẻ trung hơn nàng, nữ nhân đều có....Đi sai một bước hối hận cả đời. Bây giờ diện mạo của nàng như thế, lại không có thai, thì làm sao đây?. Bản thân nàng cũng từng muốn tranh, đã từng tranh, nhưng vì sao không đạt được thứ mình muốn?.

Mỗi lần đều thiếu chút nữa đã đạt được, từ khi nào phu nhân trở nên khôn khéo như vậy?. Chẳng lẽ lúc trước mình đã nhìn nhầm sao?.

Tín nhi ở bên cạnh Tử Mộng, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, đều là nô tài thấp hèn, nhưng luôn mơ ước những thứ không nên có, con sao?. Haha, ta nghĩ người nên đợi kiếp sau đi!. Lại an ủi nàng ta vài câu, sau đó viện cớ đi bưng cơm mà ra ngoài đi về phía viện của Lưu đại phu nhân

Lưu đại phu nhân buông thiếp mời trong tay xuống: “Người làm tốt lắm, những điều này ta đều ghi nhớ trong lòng, tuổi của người cũng không còn nhỏ, nếu như người nhìn trúng người nào, cứ việc nói với ta

Tuy rằng người không phải người hầu bên cạnh ta, nhưng ta vẫn có thể làm chủ cho người”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tín nhi ứng đáp: “Xem phu nhân người nói kìa, được làm việc cho phu nhân, nô tì cảm thấy vô cùng vinh hạnh, ...Về phần... Nô tì đều nghe theo phu nhân”

“Người là một nha đầu nhu thuận, chờ xong chuyện của Thanh nhi, ta sẽ tính đến chuyện của người, lui xuống đi”

“Dạ, nô tì cáo lui”

Được lời hứa của đại phu nhân, Tín nhi vui vẻ đi ra ngoài

Đợi Tín nhi trở về, Lưu đại phu nhân hỏi: “Là ai?”

“Hồi phu nhân, là Cường Tử ở thôn trang ngoài thành”

“Ừ, người đi hỏi thăm tình hình của Cường Tử kìa, nếu như không có gì không ổn, thì cứ thành toàn cho nàng ta”

“Dạ, nô tì biết rồi”

“Được, người ra bên ngoài đi, chờ Hầu gia về mời ông ấy vào đây, việc hôn sự của Thanh nhi sợ là không thể trì hoãn được nữa”

Lộ vương phủ

Vương phi thở dài, ai oán nói với mama bên cạnh:

“Tính tình của Khang nhi xem ra giống hệt vương gia, ngang ngược muốn chết, bây giờ dưới gối chỉ có một đứa con trai...”

Nửa sống nửa chết, mấy chữ này Lộ vương phi nói ra cũng ko thể nói ra miệng, nhưng mà nhú mày:

“Vợ của nó mệnh ngắn, nhưng không phải vì thế mà không cưới người khác, không lẽ muốn con trai của ta vì ả quận chúa đó mà thủ thân 3 năm sao?. Bằng Ngưng và Bằng Linh thật vô dụng, đã đưa người qua đó được nửa năm rồi, nhưng ngay cả người của thế tử cũng không chạm vào được”

“Vương phi bớt giận, hơn nữa không phải thế tử phi chỉ mới qua cúng thất tuần thôi sao, người nên cho thế tử chút thời gian”

“Nhưng ta thật không hiểu, người nói xem, nếu như Khang nhi thật sự chung tình với quận chúa đó cũng thôi đi, nhưng ngày thường ngoại trừ mừng một và mười lăm đều ngủ ở thư phòng, nếu không phải Thư nhi...Ta sợ nó... Người nói xem, tại sao số ta lại khổ như vậy, hao hết tâm sức để trải đường cho nó, nhưng mà hôm nay...Người nói xem, tại sao nó luôn làm trái những lời mà ta nói”

“Vương phi, theo lão nô nghĩ, không bằng người tuyển chọn cho thế tử trước đi, thế tử làm vậy không nhất thiết là không nguyện ý nghe theo người, tuy rằng Lộ vương là khác họ được phong vương. Nhưng trên dưới đều là người của vương gia, thế tử cũng thế.”

Thế tử phi vừa đi không được bao lâu, sau nửa năm, một năm thế tử cũng sẽ nguôi ngoai thôi”

“Một năm, nửa năm?”

Lộ vương phi nhú mày: “Tuổi Khang nhi cũng không còn nhỏ, dưới gối lại chưa có con trai trưởng...tương lai...Huống hồ con hồ ly tinh kia đã mang thai, nếu như sinh con trai... Ta sợ...sẽ có biến”

“Cũng tại lão nô nhìn nhầm, không nhìn ra thủ đoạn của con hồ ly tinh kia, nhưng mà vương phi người cứ yên tâm, nữ nhân mang thai 10 tháng nhưng có an toàn sinh ra hay không lại là một chuyện khác, là con trai hay là con gái cũng chưa biết.

Cho dù thật sự là con trai thì thế nào, thế tử của chúng ta vẫn vô song toàn, ai có thể so sánh được. Hơn nữa thế tử còn trẻ tuổi... Tiểu thế... Tiểu thế gia xương cốt yếu là do di truyền của quận chúa, người không cần lo lắng”

Lộ vương phi thở dài: “Người nói cũng có lý, trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường a....Ôi, trước hết cứ làm theo lời người đi, bây giờ người đem hết danh sách những cô nương vừa đến tuổi trong kinh thành mang lên đây cho ta”

“Dạ, lão nô sẽ đi làm ngay”

Hầu phủ

“Lão gia, người xem, Điền gia này nghĩ như thế nào, thật khiến người ta tức giận, lúc đó, thiếp thật muốn ném tập thiệp lên đầu gã sai vặt, thứ tử dòng chính của Điền gia cũng dám mơ tưởng đến Thanh nhi của chúng ta?.

Hừ, thiếp nghĩ hết tám phần là do nhị đệ muội giả trò rồi”

Lưu đại lão gia cũng nhú mày, sau đó nói: “Tôm tép nhãi nhép, không cần phải quản. Sao rồi, nàng đã chọn được nhà nào chưa?”

“Mặc dù người xưa nói gả con gái đi rồi như nước tát đi, nhưng mà cũng không thể qua loa đại khái, lão gia, người xem, đây là 3 nhà mà thiếp đã chọn”

Tôn gia, dòng chính thứ tử của Tôn đại học sĩ, năm nay 15 tuổi, còn là học sinh

Cao gia, dòng chính thứ tử của Cao đại nhân Hàn Lâm Viện, Cao Chí Kiệt năm nay 16 tuổi, học sinh

Hà gia, con trai trưởng của Hà gia phó sư Thông Chính Tư, năm nay 15, giải viên

Lưu đại lão gia tiếp nhận bái thiếp trong tay của Lưu đại phu nhân, hơi híp mắt, sau đó nói:

“Tuy rằng căn cơ của Hà gia không sâu, nhưng mà Hà Gia Khải này là một người có bản lĩnh, 15 tuổi đã là cử nhân, không tệ, không tệ”

Lưu đại phu nhân cũng cười nói: “Lão gia người có cùng suy nghĩ với thiếp, mặc dù Cao gia và Tôn gia đều không tệ, nhưng đều có căn cơ, đáng tiếc chỉ là thứ tử dòng chính, căn cơ quá sâu, trong hào môn sâu như biển, thật ra, thiếp cũng không nỡ để Thanh nhi gả đi chịu khổ”

Hà gia này mặc dù không giàu có, nhưng mà Hà Gia Khải cũng có tài học vấn, hơn nữa nó lại là con trai trưởng, trong nhà ngoại trừ hấn, chỉ có một dòng chính muội 12 tuổi, một thứ tử 5 tuổi. Đến lúc đó khi Thanh nhi của chúng ta gả qua đó, cũng không cần lo phải tranh đấu, thứ tử tuổi còn nhỏ, cũng không có uy hiếp gì

Thiếp và Hà phu nhân cũng đã gặp qua vài lần, là một người ôn nhu, thiện lương, hơn nữa có lão gia người ở đây, lại có Quý nhi làm chỗ dựa, nàng ta cũng không dám dùng thân phận mẹ chồng để làm khó Thanh nhi của chúng ta đâu”

Lưu đại lão gia gật đầu: “Phu nhân nói có lý, sắp tới cuộc thi hội rồi, Hà Gia Khải chắc chắn sẽ tham gia, lần trước Quý nhi thi trượt, lần này cũng muốn tham gia, đến lúc đó, cùng nhau đi thi, cũng có thể nhìn phẩm chất của hấn, nếu như có thể đỗ cống sĩ, có một chức quan, đối với tương lai của Thanh nhi cũng là một chuyện tốt”

Lưu đại phu nhân gật đầu: “Tuy nói như vậy, nhưng nếu Hà Gia Khải thành cống sĩ, thì giá trị con người cũng như nước lên thuyền lên, đến lúc đó có phải sẽ có phong ba hạy ko?”

“Hừ, ta chưa bao giờ để Hà gia vào trong mắt, nếu thực giống như loại người thích trèo cao, thì ta xem thử làm sao họ lên chức, gả Thanh nhi qua bên đấy không phải sẽ để con bé chịu khổ sao?. Nàng nên cân nhắc cho kĩ rồi hă kết thân với người ta”

Lưu đại phu nhân suy nghĩ một chút cũng cảm thấy đúng, lại gật đầu:

“Vẫn là lão gia người suy nghĩ chu đáo”

Chạng vạng

Lưu lão phu nhân nằm nghiêng ở trên giường, nhắm hờ 2 mắt, nghe Lưu đại phu nhân nói chuyện, gật đầu nói:

“Các con suy nghĩ cũng không tồi, ời, chớp mắt mà Thanh nhi đã lớn rồi, sắp lấy chồng rồi, ta cũng đã đặt nửa chân xuống mồ rồi”

“Nương, xem người nói kìa, không phải người sẽ làm con dâu ngại chết hay sao?. Con dâu thấy người rất khỏe mạnh, nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi”

“Haha, như thế không phải nương sẽ biến thành lão yêu tinh sao?. Ta thấy miệng của con càng ngày càng ngọt, ...À, bên chỗ Quý nhi vẫn không có động tĩnh gì sao?”

Thấy Lưu lão phu nhân nhắc tới Quý nhi, khuôn mặt Lưu đại phu nhân cũng trở nên u sầu: “Đúng vậy, đến bây giờ vẫn chưa có tin tức con đã bảo Vương đại phu đi xem rồi, sức khỏe của Linh Đình không có vấn đề”

Lưu lão phu nhân nâng mi: “Sao lại không có vấn đề?. Không được chồng mình yêu thương đó chính là vấn đề!. Không phải mâu thuẫn nhiều chuyện, nhưng ta nghĩ việc này con nên cũng nên nhúng tay vào, đã 5 năm rồi mà Quý nhi vẫn chưa có con nối dõi, Lão bà như ta còn có bao nhiêu cái 5 năm để chờ?”

Ta muốn trước khi nhắm mắt xuôi tay, có thể ôm cháu cố chứ!. Quý nhi không có động tĩnh, Bảo nhi lại chưa kết hôn, còn Phúc nhi đã đi suốt 10 năm rồi!. Con lại sắp lên chức bà thông gia rồi. Con nghĩ xem, biên quan loạn như vậy, nghe nói quân địch rất hung ác. Không biết Phúc nhi giờ như thế nào

Một tháng rồi, vẫn chưa có tin tức. Ai...Lúc trước nương không muốn đưa nó đi, các con không nghe, kết quả đi một cái là biệt suốt 10 năm, hiện tại biên quan đang náo loạn, làm sao nó có thể về đây?. Nói nó cũng không nghe.

Nếu như Phúc nhi có bất kì nguy hiểm gì, lão bà ta cũng không sống nổi”

Trong lòng Lưu đại phu nhân cũng cảm thấy buồn bực, con trai ruột của bà đi một chuyến đã 10 năm, trong lòng mình chẳng lẽ không nhớ sao?.

Nhưng mình cũng không có oán trách gì hết!. Ngược lại, thiếu chút nữa còn để cho hồ ly tinh Tử Mộng được như ý, cũng may cuối cùng Thanh nhi ngăn lại, nếu không, Hầu phủ bây giờ làm sao có chỗ đứng ỳnh?.

Thế nhưng, bà không thể chống đối với Lưu lão phu nhân, đành phải tự mình lau nước mắt

38. Chương 38

“Tiểu thư, ban nãy Tình nhi tí tí bên người phu nhân qua đây nói phu nhân mời tiểu thư sang đó”

Lưu Uyển Thanh ngẩng đầu, nâng mắt nhìn Trúc Tâm: “Tình nhi có nói có chuyện gì không?”

Trúc Tâm đi đến trước mặt Lưu Uyển Thanh: “Tình nhi tí tí không có nói, tiểu thư, người theo bộ này thật đẹp, hoa văn nhìn thật mới lạ”

Lưu Uyển Thanh cười cười: “Chỗ Lê Châu cũng có một mẫu giống vậy, nếu như người thích, có thể đi mượn qua đây theo”

“Nô tì làm sao khéo tay bằng tiểu thư, tiểu thư, để nô tì giúp người sửa soạn”

Lưu Uyển Thanh gật đầu, sau đó để Trúc Tâm chải tóc ỳnh

“Nương gọi nữ nhi đến có chuyện gì ạ?”

Lưu đại phu nhân cười, để ly trà trong tay xuống: “Con a, chẳng lẽ không có chuyện gì, nương không thể gọi con sao?”

Lưu Uyển Thanh cười, bỏ nhào vào trong lòng Lưu đại phu nhân làm nũng nói: “Nương...”

“Nhìn xem, có chỗ nào giống với một đại cô nương, vẫn giống như một đứa trẻ”

Bạch mama ở một bên phụ họa nói: “Đúng vậy, tiểu thư trong mắt người lúc nào cũng giống như một đứa trẻ sao?”

“Đúng, đúng, nào, để nương nhìn con một cái, Thanh nhi của chúng ta có phải càng ngày càng đẹp không?. Nhìn xem, dung mạo như thế này, càng nhìn càng khiến người ta yêu thích”

Lưu Uyển Thanh bị Lưu đại phu nhân trêu đến xấu hổ, không khỏi dẩu miệng nhỏ lên:

“Nương, người đừng trêu chọc nữ nhi”

“Được được, nhìn xem, lại còn mắc cỡ nữa, bên cạnh nương mà còn mắc cỡ nữa sao?”

“Nương...”

“Được, được, không đùa nữa, chúng ta nói việc chính đi” Dứt lời Lưu đại phu nhân đem thiệp mời trên bàn đưa cho Lưu Uyển Thanh:

“Con xem đi”

Lưu Uyển Thanh tiếp nhận thiệp mời màu đỏ, cẩn thận quan sát, sau đó nói: “Đây là thiệp mời của Lộ vương phi?. Ý của nương là người muốn mang nữ nhi theo?”

Lưu đại phu nhân thở dài: “Thiếp mời này, sợ là những gia đình có uy tín danh dự trong kinh thành, những nhà có con gái đến tuổi thành hôn đều nhận được. nói là hội thưởng hoa, e rằng chỉ là viện cớ, cái chính là muốn mượn cơ hội này để làm mai cho thế tử”

“Nhưng không phải thế tử phi mới qua đời không lâu sao?.

Hơn nữa, nữ nhi nghe nói sức khỏe của tiểu thế tử không tốt lắm, lúc tốt lúc xấu, sao vương phi lại...?”

Lưu đại phu nhân vuốt tóc của Lưu Uyển Thanh nói:

“Thế tử phi cũng mất được gần nửa năm rồi, vương phi bây giờ mới phát thiếp, chính là giữ thể diện cho toàn bộ Lệ vương phủ rồi, vị trí thế tử phi làm sao có thể để trống lâu như vậy?. Huống chi, dưới gối của thế tử còn chưa có con, vương phi sốt ruột cũng là chuyện đương nhiên. Bằng không, với địa vị Hầu phủ của chúng ta, cũng không, dù sao...”

Con cũng không phải là dòng chính nữ chính thức. Những lời này bà không nói ra ngoài

Dẫu sao Lưu Uyển Thanh cũng không còn là đứa trẻ, hơn nữa đã sống qua một kiếp, thân phận của mình thấp kém, không cao không thấp, cũng may được cha mẹ thật lòng yêu thương. Những người bên dưới thấy nàng được cưng chiều, cũng không dám thờ ơ, lạnh nhạt

Nhưng, ở trong mắt những nhà quyền quý, thì mình không là gì cả, không thể lộ mặt ra bên ngoài, dù sao gốc gác của mình vẫn chỉ là một thứ nữ, được như bây giờ, trong mắt phần lớn người khác, mình đã bay lên cảnh cao thành phượng hoàng rồi. Chỉ là, trong mắt những người cao quý, họ cũng không nhìn vừa mắt

“Vậy, vì sao vương phi?” Lưu Uyển Thanh nghi hoặc, nhíu nhíu mày hỏi

Nhìn dáng vẻ của Lưu Uyển Thanh, Lưu đại phu nhân đau lòng vỗ vỗ tay nàng nói: “Nương biết con là một đứa có chủ kiến, nếu như vương phi đã hạ thiếp mời này, nếu như chúng ta không đi, dường như không nể mặt vương phi cho lắm. Con đã lớn rồi, có một số việc nương biết con cũng không vừa lòng, việc hôn sự của con cũng là việc nương lo lắng nhất.

Nương và cha của con đã nhìn trúng con trai trưởng của Hà gia, sau lần thi hội này, tuy rằng vẫn chưa được rõ ràng, nhưng Hà gia và chúng ta đã hiểu trong lòng nhưng vẫn chưa nói ra thôi”

Lưu Uyển Thanh thấy Lưu đại phu nhân nói thẳng trực tiếp như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ lên, Lưu đại phu nhân đương nhiên yêu thương vuốt vuốt cái mũi nhỏ của nàng

“Nương nghĩ, vương phi đưa thiếp mời cho chúng ta thứ nhất là vì đủ số lượng, thứ hai bên cạnh thế tử cũng không có trắc phi. Hơn nữa đại ca của con bây giờ ở Hàn Lâm viện cũng như cá gặp nước, lại làm thư đồng bên cạnh thế tử. Dù gì cha con cũng là một Hầu gia, bây giờ biên quan rối loạn, loạn thế xuất anh hùng. Nhị ca con không phải là đứa thích ngồi yên, hiện tại cũng xem như có chút danh tiếng” Nói đến đây, Lưu đại phu nhân thở dài

Lưu Uyển Thanh vội vã nói: “Nương, nhị ca người hiền có trời phù hộ, huynh ấy nhất định sẽ không sao, nhất định có thể chiến thắng trở về”

“Ôi, đừng nói về nhị ca của con nữa. Nói về con đi, nương nghĩ với thân phận của con cũng có thể trở thành trắc phi. Chắc hẳn vương phi đã nghĩ về phương diện này. Nhưng mà nương không hy vọng con trở thành trắc phi. Mặc dù sau này có thể trở thành trắc vương phi. Thế nhưng chung phi chỉ là thiếp của người ta. Vương phủ nước sâu nhưng sợ là không thể chảy, mai sau con sẽ phải chịu nhiều cực khổ”

Lưu đại phu nhân nói đến đây, Lưu Uyển Thanh đương nhiên hiểu ý của bà, trong lòng cũng cảm động. Dẫu sao nếu như mình trở thành trắc thê của thế tử, cũng có thể trở thành trợ lực không nhỏ cho Hầu phủ, nhưng nhìn ý của nương liền biết, bọn họ không vì điều này, mà hy sinh hạnh phúc của mình

“Nương, nữ nhi hiểu rồi, nữ nhi nhất định sẽ tuân thủ quy củ”

“Con là con gái ngoan của nương, nương có thể không tin con sao?. Nhưng mà dù sao thế tử cũng rất ưu tú, trong kinh thành nhiều thiên kim của gia đình thế gia đều đem lòng yêu thích, nương sợ là...”

“Nương, nữ nhi và thế tử chỉ mới gặp nhau một lần, nhưng lúc đó nữ nhi còn nhỏ, cũng không nhớ rõ tướng mạo của y như thế nào, nương...”

“Được, được, là nương suy nghĩ quá nhiều, trong lòng con hiểu là tốt rồi, ngày mai không cần mặc quá trang trọng, nhưng cũng không được sơ sài, trung quy trung cử, không quá lờ lợt, nhưng cũng không thể phạm sai lầm. Con đã hiểu chưa?”

Lưu Uyển Thanh gật đầu: “Nương, con hiểu rồi”

Đợi Lưu Uyển Thanh đi rồi, Lưu đại phu nhân liền đi đến chỗ của Lưu lão phu nhân, đương nhiên nói chuyện này cho bà nghe. Lưu lão phu nhân nghe xong thì gật đầu nói:

“Ừm, con nói cũng đúng, vị trí trắc thê của thế tử cũng không dễ làm, huống chi thế tử tựa hồ cũng rất nặng tình với thế tử phi đã mất, mặc dù lúc có thai, sức khỏe yếu ớt, không thể tranh sủng, nhưng cũng không nạp thiếp, thì biết tình cảm đó sâu sắc đến mức nào

Người còn trẻ tuổi như thế, trong lòng còn có vị trí cho nữ nhân khác hay sao?. Nếu như Thanh nhi trở thành trắc phi của y, sợ là những ngày sau này sẽ rất gian nan, huống chi phía trên trắc phi còn có kế thế tử phi. Vẫn là con trai trưởng của Hà gia tốt hơn, trong nhà cũng không có nhiều người, huống hồ lại có tài học vấn, Thanh nhi gả đi, bọn họ cũng không dám gây khó dễ cho nó. Con suy nghĩ không tệ, không giống một số người có tầm nhìn hạn hẹp”

Lưu đại phu nhân đương nhiên biết Lưu lão phu nhân đang nói đến Lưu nhị phu nhân

Chỉ cười nói: “Xem nương nói kìa, đạo lý đơn giản như thế, làm sao con dâu không hiểu được, kì thật con dâu cũng không hy vọng Thanh nhi đến hội thưởng hoa này, nhưng mà không thể không nể mặt vương phi”

Lưu lão phu nhân cũng thở dài: “Ôi, bọn nhỏ cũng lớn hết rồi, cho dù chúng ta có lòng, cũng không thể nào lo hết được, mỗi người đều có tạo hóa của riêng mình. Thanh nhi của chúng ta là một cô nương tốt, hẳn sẽ có phúc phận của riêng nó. Hơn nữa còn có con ở bên cạnh nó, nó là một đứa hiểu chuyện, sẽ không làm ra những chuyện thất lễ.

Con cũng đừng suy nghĩ nhiều. Biết đâu vương phi chỉ bổ sung cho đủ số, dù sao những gia đình quyền quý trong kinh thành đều được mời. Nếu như bà ta không mời Hầu phủ của chúng ta cũng không được”

“Dạ, vẫn là nương người suy nghĩ thấu đáo”

Sáng sớm hôm sau

Lưu Uyển Thanh đã bị Đông Mai đánh thức, nàng dụi dụi hai mắt còn hơi đau, trong lòng không khỏi oán thán, Bảo nhi đúng là một đứa tham ăn, trong mấy tháng nay hẳn đều ở chỗ của nàng nhiều hơn ở bên ngoài, mai, lan, thu, cúc đều bị hắn gom toàn bộ, để xem hắn còn viện cớ gì nữa

“Tiểu thư, hôm nay người mặc bộ màu hồng này đi, có thể tôn thêm sắc mặt của người”

Lưu Uyển Thanh trừng mắt lên, nhìn lướt qua nói:

“Vẫn nên mặc màu lam phấn đi, tốt hơn so với màu hồng phấn, mặc dù màu không tươi đẹp nhưng vẫn sạch sẽ, đơn thuần”

Đông Mai vội vã xoay người lấy ra một bộ y phục màu lam phấn, sau đó cùng Trúc Tâm hầu hạ Lưu Uyển Thanh thay quần áo. Trúc Tâm là một người khéo léo, nàng mặc rất nhanh chóng, nhưng không hề mang đến cảm giác khó chịu:

“Tiểu thư, nô tì chải cho người kiểu tóc song hồ điệp được không?”

Lưu Uyển Thanh nhíu mày: “Quá sắc sỡ, người cứ chải kiểu tóc bình thường như hằng ngày là được rồi”

Lại nói với Đông Mai đang tìm kiếm trang sức: “Trâm này quá chói mắt, dùng Mộc Lan bạch ngọc đi, ân, rất đơn thuần, cắm thêm một cây trâm bướm bướm màu lam. Như vậy không tệ lắm”

Lưu Uyển Thanh đeo một đôi khuyên tai trân châu lên, nhìn thiếu nữ ở trong gương, hài lòng gật đầu. Như thế này cực tốt, không phô trương, nhưng cũng không đánh mất thể diện của Hầu phủ, để ấy kẻ lắm mồm sấm soi này nọ

Đông Mai và Trúc Tâm liếc nhau một cái nói: “Tiểu thư đúng là tiểu thư, ánh mắt thắm mỹ hoàn toàn khác với bọn nô tì bọn em, trâm bạch ngọc mộc lan này phối với trâm hồ điệp màu lam, làm cho tiểu thư lộ ra vẻ đoan trang lại hoạt bát”

“Đúng vậy a, đúng vậy a, bây giờ nô tì mới biết trâm hồ điệp, và trâm bạch ngọc phối với nhau, lại đẹp mắt như vậy”

Lưu Uyển Thanh bắt đầu dĩ cười cười: “Các người, chỉ biết khéo nói thôi, trên miệng không biết đã thoa bao nhiêu mật ong rồi. Hoạt bát?. Đoan trang?. Đang nói về ai vậy?”

Dù sao tuổi của Trúc Tâm cũng còn nhỏ, liền che miệng cười khúc khích hai tiếng: “Nô tì tài sơ học thiển, tài nịnh nọt dĩ nhiên cũng không bằng ai, nhưng mà có những từ, nô tì không biết phải hình dung như thế nào”

“Người đó”

Lưu Uyển Thanh chột chột cái trán của nàng. Lại nói với Đông Mai: “Đi qua chỗ của nương đi, đừng để người chờ lâu”

Đông Mai nhìn đồng hồ cát trong phòng: “Tiểu thư, người yên tâm, thời gian còn sớm, sợ là phu nhân vẫn còn chưa chuẩn bị xong, nếu không, tiểu thư, người ăn chút gì đi. Nô tì bảo Đông Tú đi phòng bếp chuẩn bị một chén chè hạt sen bách hợp cho người”

“Không cần, ta còn phải dùng điểm tâm với nương, chắc là nương đã sai người chuẩn bị cho ta rồi, cháo này...”

Nhìn nhìn Trúc Tâm đang vụng trộm nuốt nước bọt: “Thưởng cho người đó, con mèo nhỏ tham ăn”

Trúc Tâm vui vẻ: “Đa tạ tiểu thư, nô tì biết ngay mà, người thương nô tì nhất” Nói xong, thi lễ với Lưu Uyển Thanh rồi lui xuống

Đông Mai thấy vậy, không khỏi cười nói: “Tiểu thư, người quá sủng nàng ấy rồi”

Lưu Uyển Thanh nâng mắt: “Sao?. Chẳng lẽ ta không sủng người sao?. Nghe có vị chua nha”

“Vâng, tiểu thư đối với nô tì tốt nhất”

“Ba hoa”

39. Chương 39

Editor: camtusori

Lưu đại phu nhân rất vừa lòng với trang phục của Lưu Uyển Thanh, yêu thương đưa tay lên vén vài sợi tóc rơi rụng trên trán nàng ra sau tai, không nhịn được thở dài : “ Năm tháng trôi thúc con người già đi, thoáng một cái mà Thanh Thanh của ta đã thay đổi nhanh chóng, trở thành một đại cô nương xinh đẹp, nương cũng đã già rồi.”

Lưu Uyển Thanh cũng lộ vẻ xúc động nhìn Lưu đại phu nhân, mặc dù được bảo dưỡng thỏa đáng, nhưng đáng người Lưu đại phu nhân cũng hơi mập ra, tóc mai bên tai đã nhuốm vài sợi bạc...

Nhớ đến mười năm này mình ở dưới che chở của mẫu thân sống bình an, thoải mái, lại có cha dung túng, nãi nãi cưng chiều, ca ca yêu thương , đệ đệ tôn kính , bọn hạ nhân hâm mộ. Tuy rằng thường xuyên đụng phải bọn người Nhị thẩm, nhưng so với những gì nhận được bây giờ, dĩ nhiên không tính là gì. Lại nhớ tới kiếp trước của bản thân, thật sự khác nhau một trời một vực! Không nhịn được thì trào kêu một tiếng “Nương”, vành mắt cũng đỏ lên.

Lưu đại phu nhân thấy nàng như thế, đến gần, khoe miệng nâng lên, chỉ chỉ vào cái trán của nàng :“Nha đầu ngốc, người cũng sắp phải lập gia đình rồi, nương làm sao không già được.”

“Không, trong lòng nữ nhi mẫu thân mãi đẹp nhất, mãi mãi không bao giờ già đâu.”

“Lắm lời, ta thấy ngươi gần đây thân thiết với Bảo ca nhi, ngược lại học được toàn bộ cái miệng bôi mặt này.”

“Ô, Thanh tỷ nhi đã ở đây.”

Lưu Uyển Thanh và Lưu đại phu nhân cùng xoay người, thấy Lưu đại lão gia vào phòng, Lưu Uyển Thanh cúi rạp người xuống :“Cha, sớm.”

“Sớm, sớm.” Lưu đại lão gia vươn tay ra, lại có chút xấu hổ nhìn Lưu đại phu nhân. Lưu đại phu nhân cũng thu hồi nụ cười trên mặt, cực kì bình thản phân phó Tình nhi lấy cho Lưu đại lão gia một đôi bát đũa, liền kéo Lưu Uyển Thanh ngồi vào bàn, bữa điểm tâm bỗng nhiên im lặng một cách kỳ lạ.

Trên xe ngựa.

Lưu đại phu nhân thấy Lưu Uyển Thanh vài lần muốn nói rồi lại thôi, cười cười : ” Đừng suy nghĩ lung tung, ta và cha ngươi không có chuyện gì.”

“Mới là lạ, trong lòng nương không thoải mái, nữ nhi nhìn ra, nương trò chuyện với nữ nhi một chút, nữ nhi sẽ cùng nương chia sẻ lo âu.”

Lưu đại phu nhân thở dài :“Cũng không phải là chuyện lớn gì, ngày hôm qua là mười lăm, nhưng cha ngươi lại nghỉ ở chỗ Mộng di nương kia.” Lưu Uyển Thanh nghe vậy cũng sửng sốt. Đúng vậy, trách không được hôm nay nàng cảm thấy rất kì lạ, chỉ là ngay lập tức không nghĩ ra được. Ngày mười lăm nhất định phải ngủ ở phòng vợ cả, đây là quy của cửa nhà giàu, như vậy cũng sẽ không thể sử dụng thiếp diệt thê. Vậy mà đêm qua cha lại không nghỉ ở trong phòng nương, đây chẳng khác nào trước mặt toàn bộ Hầu phủ tát vào mặt nương. Chẳng trách sáng nay cha lại đối nương như thế, hóa ra là chợt dạ. Tử Mộng này lại tính sử dụng chiêu gì đây?

Lưu Uyển Thanh không khỏi lo lắng nhìn thoáng qua Lưu đại phu nhân.

Lưu Đại phu nhân vỗ vỗ tay nàng :“Chờ ngươi sau này gả cho người ta, loại chuyện này sẽ luôn gặp phải, cha ngươi vốn là người cực kì quy củ, nhưng vẫn có cái khó tránh khỏi vạn nhất. Hôm nay nương có làm mặt lạnh nhưng cũng không nổi giận, để trong lòng cha ngươi tự hiểu được, sinh ra chút áy náy. Về phần Mộng di nương, nương không để ở trong lòng, cũng chỉ là món đồ chơi mà thôi. Có chút chuyện kín, người còn nhỏ, nương không tốt nói với người, chờ sau khi ngươi xuất giá, nương sẽ dạy tất cả cho ngươi.

Về phần nương với cha ngươi, ngươi cứ yên tâm đi, phu thê già, nên cho thể diện thì hẳn sẽ cho ta, lần này chỉ sợ cũng không phải hẳn cố ý. Đây cũng không phải là lần đầu tiên Mộng di nương tính kế ngày mười lăm, tuy rằng đêm qua sử dụng thủ đoạn giữ được cha ngươi ở lại đó. Nhưng tiếp theo, ít nhất ba tháng hoặc nửa năm, cha ngươi sẽ không lại tới phòng nàng ta, đây chính là bù lại thể diện cho ta.” Nói đến đây lại thở dài: “Đây chính là nữ nhân, đời này nữ nhân chỉ có thể như thế, đó chính là nguyên nhân nương không muốn ngươi đi làm thiếp, chính thê còn như thế, huống chi là nô tỳ hạ nhân thiếp thất đây?”

Lưu Uyển Thanh gật đầu :“Nương, nữ nhi đã hiểu, sẽ không để nương phải thất vọng.”

Lưu Đại phu nhân vừa lòng vỗ vỗ tay Lưu Uyển Thanh, nói: “Bây giờ, cũng không cần giấu diếm, chỉ cần không quá xuất sắc là được rồi. Phải bỏ bớt những kiến thức hạn hẹp đi, nói khó nghe chút, Hầu phủ chúng ta còn chưa có ngã đâu, cha ngươi vẫn còn sống đây, cho dù cha ngươi đi rồi, ngươi vẫn là đại tiểu thư con vợ cả của Hầu gia. Phải nhớ cho kĩ, vạn lần không thể để cho những kẻ kia khi dễ, về phần nhóm quý nữ, kính trọng chút là được, nhưng nếu các nàng dám khi dễ ngươi, cũng không cần suy nghĩ nhiều mà nhẫn nhịn, giữa tiểu hài tử có tranh cãi âm ỉ cũng là chuyện thường.”

Lưu Uyển Thanh cảm động gật đầu, một hai năm này, nàng cũng từng đi theo mẫu thân tham gia mấy hội ngắm hoa, hội ngắm tuyết gì đó. Chỉ là nếu có nàng tham gia thì địa vị của mẫu thân đã trên bậc trung, nhưng vẫn sẽ có một vài tiểu thư con vợ cả tỏ vẻ khinh thường nàng, chẳng thềm ngó ngang tới nàng thậm chí còn nói mấy lời không xuôi tai. Cho dù nàng không nói với nương, nhưng sau này số lần nương mang nàng ra ngoài càng ngày càng ít. Hơn nữa qua cuộc nói chuyện với nương vừa rồi, xem ra là nương biết hết. Nương nói với nàng, thân phận của nàng không khác gì nhóm tiểu thư con vợ cả đó, nàng không cần phải nhẫn nhịn. Cho dù nhóm tiểu thư con vợ cả ấy có thân phận cao hơn đi chăng nữa, nếu dám khi dễ nàng

đến mức không chịu được, cũng không cần vì cha cùng mẫu thân thậm chí toàn bộ Hầu phủ mà suy nghĩ, tạm thời nhường nhịn vì lợi ích toàn cục! Cha mẹ tất nhiên có thể bảo vệ mình.

“Phu nhân, tiểu thư, tới rồi.”

Lưu Uyển Thanh đỡ Lưu đại phu nhân xuống ngựa, ngẩng đầu quan sát trước cửa chính Lộ Vương phủ. Không hổ là huynh đệ ruột thịt với đương kim Hoàng thượng, chưa nói tới cánh cổng bằng đồng nguyên chất, chỉ nói tới hai bức tượng sư tử đá đầy uy nghiêm trước mắt này, đã giống như thật. Ngẩng đầu nhìn ba chữ “Lộ Vương phủ” ánh vàng rực rỡ do chính tay đương kim Thánh Thượng viết lên.

Cửa chính Lộ Vương phủ mở ra, bên ngoài phủ đã có rất nhiều xe ngựa đỗ ở đó, các quý phu nhân, tiểu thư lục tục xuống xe, cũng không tránh khỏi cảm thán Lộ Vương phủ khí phái. Lưu Uyển Thanh thu hồi tinh thần, nhìn về phía trước, không dám nhìn xung quanh. Lưu đại phu nhân thấy vậy khước miệng nâng lên, trong lòng càng thêm vừa lòng, cũng phải, Thanh tỷ muội do chính mình nuôi lớn, sao có thể bị những thứ này làm mờ mắt.

Khi đến trước cửa, Lưu đại phu nhân ra ý bảo Lưu Uyển Thanh đưa ra bái thiếp.

“Thì ra là phu nhân Hầu gia, thất kính thất kính, mau mời vào.” Ma ma đứng cửa nhận bái thiếp mặt lộ vẻ mặt tươi cười, nhưng nụ cười lại không đạt tới đáy mắt nói. Lưu đại phu nhân cười gật gật đầu, rồi đi theo một nha hoàn mặc váy tơ lụa màu vàng nhạt vào trong.

Đông Mai vừa định mở miệng nói chuyện, thấy Lưu Uyển Thanh lắc lắc đầu, liền lập tức đi theo sau cách Lưu Uyển Thanh nửa bước, cũng không còn nhìn đông nhìn tây. Nàng không thể để tiểu thư mất mặt, không phải là Vương phủ thôi sao, cũng chỉ lớn hơn Hầu phủ một chút, dù sao cũng là tự mình đi vào.

“Hầu phủ Lưu phu nhân, Lưu nhị tiểu thư đến.”

Lúc này ở Lộ Vương phủ, bên trong bách hoa viên, đã có mấy vị phu nhân tiểu thư đến. Theo gã sai vặt vào cửa vườn, đoàn người Lưu đại phu nhân tất nhiên trở thành tiêu điểm. Một số người lơ tai giật giật liền không lại để ý đến, phu nhân Hầu gia, hừ, một phu nhân Hầu gia thân phận hèn mọn còn chưa đủ tư cách để mình nhìn. Về phần chính nữ làm con thừa tự kia, cũng xứng làm chính nữ? Vị trí Thế tử phi tất nhiên là không đủ tư cách...

Còn có một số người còn lại thì không dấu vết đánh giá Lưu Uyển Thanh, lập tức hí mắt, cũng có người mặt lộ vẻ thô bỉ, muốn làm sườn phi của Thế tử, hừ...

Lưu đại phu nhân cùng Lưu Uyển Thanh giống như không nhìn thấy khác lạ chung quanh, rất quy củ lại không hèn mọn hành lễ vấn an Lộ Vương phi.

Lộ Vương phi không dấu vết đánh giá Lưu Uyển Thanh, liền mỉm cười nâng tay: “Lưu đại phu nhân cần gì khách khí như vậy, con trai ta thường xuyên ở trước mặt Vương gia khích lệ Lưu Nhân Quý, Lưu phu nhân thật sự biết cách dạy con. Đây là Lưu Uyển Thanh đúng không, thật là một cô nương có gia giáo.” Nói xong đại nha hoàn bên người Lộ Vương phi lấy ra một đôi hoa tai cho Lưu Uyển Thanh.

Lưu Uyển Thanh cung kính đưa hai tay nhận lấy, cúi rạp người: “Cám ơn Vương phi ban cho.”

“Thật là đứa nhỏ biết quy củ.” Lộ Vương phi vừa lòng gật đầu, nhóm thiên kim tiểu thư vẫn luôn chú ý cử động của Lộ Vương phi tất nhiên là nhìn Lưu Uyển Thanh với ánh mắt sắc như dao.

Lưu Uyển Thanh đi theo Lưu đại phu nhân ngồi ở chỗ cuối cùng của bách hoa viên, Lưu đại phu nhân vỗ nhẹ tay nàng nói: “Đừng lo lắng, những tiểu thư, vương phi đến Vương phủ ít nhiều đều sẽ biểu hiện một ít. Vương phi đều có mấy phần tỏ vẻ quan tâm. Về phần nói hơn mấy câu, cũng là xem trên mặt Đại ca người, dù sao hần cũng đã làm thư đồng cho Thế tử mấy năm.

Lưu Uyển Thanh gật gật đầu, liền nhu thuận ngồi bên Lưu đại phu nhân, cũng không đi chung quanh xem thế nào.

Hội không đông lắm, có mấy vị phu nhân mà Lưu đại phu nhân quen biết cũng đã tới.

“Đây là Uyển Thanh đúng không, thật sự là càng ngày càng xinh đẹp, nhìn xem, người cũng giấu thật kĩ.”

Lưu đại phu nhân cười cười :“Chu phu nhân thật là biết nói đùa, da mặt con bé mỏng, thật là không dám nhận lời khen của ngài.”

Chu phu nhân vừa muốn mở lời, một giọng nói liền truyền đến :“U, xem phu nhân Hầu gia nói này. Vương phi cũng đã chính miệng khen nài, phu nhân Hầu gia cũng quá khiêm tốn, chúng ta cũng đâu có ăn mất nài, ha ha.”

Lưu đại phu nhân thu lại ý cười trên mặt, vỗ vỗ tay Lưu Uyển Thanh nói: “Đây là Chu phu nhân, đây là Vương phu nhân.”

Lưu Uyển Thanh rất quy củ cúi người chào: “Chu phu nhân, Vương phu nhân khỏe.”

Chu phu nhân cười nâng Lưu Uyển dậy, Vương phu nhân tất nhiên là lỗ mũi hướng lên trời, Lưu Uyển Thanh cũng lườm nhìn nài ta.

Thiếu nữ đi phía sau Chu phu nhân tuổi tác cũng tương đương Lưu Uyển Thanh, lúc Chu phu nhân đang trò chuyện cùng Lưu đại phu nhân, liền đi tới bên cạnh Lưu Uyển Thanh nói: “Lưu muội muội không thấy buồn sao, vừa rồi ta nhìn thấy hoa sen nở phía bên kia rất đẹp, chúng ta qua đó xem đi.” Nói xong liền đưa tay chỉ về phía Lưu đại phu nhân cùng Chu phu nhân bên kia bĩu môi, nhưng thật ra lại mang vài phần ngây thơ.

Lưu đại phu nhân cười cười nhìn Lưu Uyển Thanh nói: “Cẩn thận chút, đừng chạy xa.”

Lưu Uyển Thanh gật đầu, nhìn qua thiếu nữ trước mắt rồi lại nói với Lưu đại phu nhân: “Có Chu tỷ tỷ ở đây, nữ nhi sẽ không gây rắc rối đâu.”

“Đi thôi.”

Chu Nguyệt Lan thấy vậy liền kéo tay Lưu Uyển Thanh, đi tới bên cạnh mép ao sen, tìm một khối đá sạch sẽ, lại trải khăn lên trên mời Lưu Uyển Thanh ngồi xuống.

Lưu Uyển Thanh thấy nài như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra không nhịn được cười nói :“Chu tỷ tỷ làm sao vậy?”

“Người không biết sao, mẫu thân ta là người cực kì nặng về quy củ. Ở bên cạnh mẫu thân ta lúc nào cũng phải nâng cao tinh thần, quá mệt mỏi. Lúc này có cây liễu chống đỡ, như vậy ta mới thoải mái chút ít được.” Lại nghiêng đầu nhìn Lưu Uyển Thanh nói: “Ừ, nhìn dáng dấp và điệu bộ của người, mẫu thân ta thích, nhưng người không cảm thấy phiền lụy sao.”

Đối với Chu Nguyệt Lan hoạt bát hướng ngoại, trong lòng Lưu Uyển Thanh vẫn có vài phần ưa thích, liền dịch gần về phía nài nói nhỏ: “Đó là ở bên ngoài, nếu như ở trong viện của mình, tất nhiên ta sẽ không như vậy, nên ta cũng không hay cùng nài xuất môn.”

Chu Nguyệt Lan nghe Lưu Uyển Thanh nói vậy, trong lòng sinh ra ấn tượng tốt với vị cô nương mới gặp mặt lần đầu này. Vừa rồi nài ta chủ động kéo Lưu Uyển Thanh lại đây ngắm sen, chẳng qua là tìm lý do để cách xa mẫu thân một chút, lại không cố kị chút nào nói ra những lời như vậy, nghĩ nếu Lưu Uyển Thanh không quen nài ta như thế, nài ta sẽ tự tìm lý do tránh đi, không ngờ cả hai lại hợp suy nghĩ như vậy.

40. Chương 40

editor: camtusori

”Cầm viên sương lộ

Hà kính thập u bình

Hà phong tống hương khí

Trúc lộ tích thanh hưởng

Thính loạn kị hà phong

Tế sai ngô đồng vũ.”

“Tài văn chương của Lâm tỷ tỷ thật tuyệt.”

“Đúng vậy, nghe danh Lâm tiểu thư cầm kì thi họa đều rất tinh thông, hôm nay thật may mắn được gặp mặt.”

Lâm Tổ Nhã khiêm tốn cười :“Làm sao lại hay như các vị tỷ muội nói được, chẳng qua là được mọi người thổi phồng lên thôi, các tỷ muội khen ngợi như vậy Tổ Nhã đảm đương không nổi.”

Chu Nguyệt Lan cùng Lưu Uyển Thanh đưa mắt nhìn nhau, không nhịn được lắc đầu, Chu Nguyệt Lan nhỏ giọng lẩm bẩm :“Muốn tránh đến chỗ yên tĩnh cũng thật là khó khăn!”

Giọng Chu Nguyệt Lan vừa dứt, đám người Lâm Tổ Nhã cũng vòng qua phía sau cây liễu đi tới. Trong đám người vây quanh Lâm Tổ Nhã có Vương Tuyết Uyển, con gái của Vương phu nhân, nhíu mày nói :“Sao các người lại ở chỗ này?”

Lưu Uyển Thanh chưa kịp kéo Chu Nguyệt Lan lại, đã thấy Chu Nguyệt Lan khẽ hừ một tiếng :“Câu hỏi này cũng thật kì lạ, ta và người đều được Vương phi mời đến ngắm hoa. Hoa sen trong ao này nở đẹp như vậy, chẳng lẽ người có thể tới mà chúng ta lại không thể? Huống chi chúng ta ở chỗ này trước, Vương tiểu thư cũng thật là...ngang ngược!”

Vương Tuyết Uyển làm sao nhịn được cơn giận này, vừa muốn bước lên tranh luận cùng Chu Nguyệt Lan đã bị Lâm Tổ Nhã cản lại. Khóe miệng Lâm Tổ Nhã chứa ý cười, ôn nhu nói :“Vương muội muội không nên vì những việc nhỏ đó mà tức giận, dù sao vị muội muội này nói cũng đúng, hôm nay Vương phi ời chúng ta tới. Cũng không được hay lắm nếu trong Vương phủ, tại lúc trăm hoa trong bách hoa viên đua nở, chúng ta lại nảy sinh tranh cãi. Vương phi rộng lượng tất nhiên sẽ không so đo với chúng ta, nhưng rốt cuộc sẽ bôi nhọ thể diện của Vương phi, cũng phụ tấm lòng của Vương phi.”

Lại nhìn về phía Chu Nguyệt Lan cùng Lưu Uyển Thanh nói : ” Từ trước tới nay Vương muội muội vẫn là một người thẳng thắn, cũng không có ý gì khác, hai muội muội đừng so đo với nàng, là chúng ta không tốt, đã quấy rầy hai muội. Dù sao cũng là hai muội tới trước, chúng ta sẽ ở đây, chờ hai muội thưởng thức hoa sen xong chúng ta mới qua đó.”

Thật có tri thức lễ nghĩa, trong lòng Lưu Uyển Thanh không khỏi có một chút xem thường, người này lấy lui làm tiến, dùng cách tự trách mình nhưng hiệu quả thật ra lại giống như cách các di nương tranh giành tình cảm a! Mấy câu nói đó nếu truyền ra ngoài sẽ thành các nàng ngang ngược không hiểu chuyện, chiếm hồ sen không cho người khác tới ngắm, thậm chí có thể bị nghi thành các nàng đơn phương gây sự. Nếu rơi vào tai Vương phi, sợ là ấn tượng sẽ bị xấu đi, tất nhiên sẽ giải quyết hai nàng dễ như trở bàn tay. Nghĩ vậy, Lưu Uyển Thanh liền kéo tay Chu Nguyệt Lan, nhìn nàng lắc đầu.

Chu Nguyệt Lan cũng không phải người ngốc, liền im lặng cùng Lưu Uyển Thanh rời khỏi hồ sen.

“Thật là không biết điều, may mà có Lâm tỷ tỷ ở đây.” Vương Tuyết Uyển nhìn Lâm Tổ Nhã nói. Lâm Tổ Nhã cười :“Chỉ là tiện tay mà thôi, nhưng mà tính cách này của muội cũng nên sửa lại, đâu phải ai cũng có hiểu biết như thế.” Nếu Lưu Uyển Thanh có mặt ở đây, nhất định phải cảm thán “được lắm, Vương Tuyết Uyển đã bị loại khỏi cuộc tranh đua kể từ lúc cùng Lâm Tổ Nhã nói cười rồi.”

Lưu Uyển Thanh cũng đoán không sai, nhất cử nhất động của nhóm tiểu thư quý nữ ở bách hoa viên đều bị cơ sở ngầm do Vương phi an bài nhìn thấy.

Chu Nguyệt Lan kéo Lưu Uyển Thanh đến rừng mai : ” Lưu muội muội, vừa rồi muội bị ta liên lụy rồi, nếu các nàng ấy lại nói những điều không tốt, đến lúc truyền tới tai Vương phi...Sợ là...”

Lưu Uyển Thanh cười :“Tất nhiên là không sao cả, Chu tỷ tỷ đừng tự trách mình.”

Chu Nguyệt Lan nghe nàng nói như vậy, gật đầu thở dài :“Vương Tuyết Uyển đúng là khiến người ta phiền chán, chúng ta đứng ngơ ngẩn ở đây, có thể hay không lát nữa lại bị người khác quấy rầy.”

Lưu Uyển Thanh cười :“Chắc không có đâu, hoa mai này phải đợi vào mùa đông lạnh lẽo mới ra hoa, lúc này mà có người đi ngắm hoa mai thì đúng là không thể nào hiểu được.”

“Cũng đúng, xem ra đây đúng là nơi yên tĩnh.”

Chu Nguyệt Lan vừa dứt lời, liền khiến cho Lộ Vương thế tử Lục Khang đang trốn trong rừng mai thở dài: xem ra toàn bộ bách hoa viên này không có chỗ nào thanh tịnh. Thôi, đành theo ý nường một lần vậy, dù sao là ai cũng không quan trọng.

Lưu Uyển Thanh cùng Chu Nguyệt Thanh sững sờ nhìn nam tử từ phía sau cây mai đi ra, thân hình cao gầy nhưng trắng kiện, mái tóc đen như mực buộc ở sau ót, trên đầu là chiếc nón bằng ngọc trắng được khảm bảo thạch quý giá . Một thân áo trắng không nhiễm một hạt bụi, cẩn thận nhìn, có thể thấy rất trên đó thêu nhiều hoa văn màu bạc, khiêm tốn mà xa hoa.

Hé ra một khuôn mặt tuấn tú không biểu tình, chân này sắc như dao gọt, chiếc mũi cao thẳng, môi mỏng khê nhếch lên khiến Lưu Uyển Thanh không khỏi đỏ mặt. Người này là ai, không cần đoán nường cũng biết.

Lục Khang hí hóp mắt nhìn thiếu nữ trước mặt có hơi cúi đầu, chỉ lộ ra đôi tai phấn hồng, trái lại sinh ra cảm giác giống như đã từng quen biết, lập tức nhíu nhíu khóe mắt, nhìn Lưu Uyển Thanh cùng Chu Nguyệt Lan gật đầu, nhắc chân đi ra khỏi rừng mai.

Một lúc sau, Lưu Uyển Thanh cùng Chu Nguyệt Lan mới nhẹ nhàng thở ra...Cảm giác vừa rồi cả hô hấp cũng không thông thuận, người này vô hình gây áp lực quá mạnh mẽ cho người đối diện...

Quay lại nhìn vẻ mặt đỏ bừng, ánh mắt mang vẻ si mê của Chu Nguyệt Lan, không nhịn được thở dài, xem ra Lộ Vương thế tử quá xuất sắc này lại bắt giữ thêm tâm hồn của một thiếu nữ. Nghĩ vậy, Lưu Uyển Thanh liền đỏ mặt, năm đó lần đầu tiên thấy hắn liền biết nhất định tương lai hắn sẽ là một mỹ nam tử...Hôm nay so với trong suy nghĩ của mình đúng là còn chưa đủ đẹp.. (ý là anh còn đẹp hơn tưởng tượng của chị đó!).

Chu Nguyệt Lan vất vả lắm mới bình tĩnh lại, lập tức nắm tay A Uyển thốt thức :“Lưu muội muội, thế tử...đó là thế tử..”

Lưu Uyển Thanh nhìn Chu Nguyệt Lan gật đầu.

Chu Nguyệt Lan mấp máy khóe miệng, ngẩng đầu nhìn Lưu Uyển Thanh định nói, hình như chợt nghĩ tới điều gì, khóe miệng cười.. :“Lưu muội muội, chúng ta ở đây lâu rồi, nên trở về thôi, nếu không nường sẽ sốt ruột.”

Trong lòng Lưu Uyển Thanh thở dài, xem ra Chu Nguyệt Lan đã xem nường như đối thủ cạnh tranh rồi...Liền cười lắc đầu :“Chu tỷ tỷ về trước đi, muội ngồi ở đây một lát.”

Không biết vì sao, trong lòng Chu Nguyệt Lan lại sinh ra cảm giác như trút được một gánh nặng, đáy lòng cũng hy vọng Lưu Uyển Thanh không cùng mình trở về, bởi vì...chàng ở bên kia...Lại cười cười, chỉ là nụ cười này không còn gần gũi như trước, có mang theo một chút xa cách :“Vay tỷ không quấy rầy Lưu muội muội nữa.”

Hiện giờ bên ngoài e rằng đang rất hỗn loạn rồi...các tiểu thư con vợ cả xinh đẹp vây quanh bên cạnh một nam tử chói mắt...Lại nhìn theo bóng dáng Chu Nguyệt Lan...

Lúc này, thế tử Lục Khang trong ánh mắt ngưỡng mộ của các vị tiểu thư bước tới, ung dung ngồi bên cạnh Lộ Vương phi, Lộ Vương phi lúc này mới thật sự vui mừng :“Vừa rồi nghe Tiểu Mễ Tử nói con đã đến bách hoa viên từ sớm, sao lâu như vậy mới tới đây?”

“Nhi tử chờ đợi tại rừng mai, lại khiến nường lo lắng.”

Lộ Vương phi cười nói :“Không sao, không sao, con đến là tốt rồi.”

Lâm Tố Nhã được Lộ Vương phi ra hiệu, trong sự hâm mộ cùng vẻ mặt ghen tị của các thiên kim khác, hai gò má đỏ lên, nhẹ nhàng đến trước mặt Lộ Vương phi, đoan trang hành lễ với Lộ Vương phi cùng Lục Khang.

“Ra mắt Vương phi, thế tử.”

Lộ Vương phi cười đưa tay lên, lại nhìn sang Lục Khang mặt vẫn không đổi sắc :“Đây là nữ nhi dòng chính của Lâm quốc công, là một tiểu thư tài đức vẹn toàn đấy!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tổ Như hơi đỏ hồng, giọng nói trong veo như cành liễu trong gió xuân vang lên :“Tổ Nhã làm sao có thể được như Vương phi khen ngợi...” lại cẩn thận ngẩng đầu đưa ánh mắt nhìn Lục Khang, thấy vẻ mặt không đổi sắc của hắn, trong mắt không nhận được toát ra vẻ thất vọng...Vì sao chàng không chịu nhìn mình? Chẳng lẽ mình thật sự lại không bằng một nửa của vị Quận chúa kia? Cho dù chàng chỉ cần liếc qua mình một chút cũng tốt rồi...

Lâm Tổ Nhã không ngừng vò chặt khăn trong tay, hé môi nói : ” Tổ Nhã vẫn nghe nói thế tử thích hoa sen...vừa rồi lại thấy hoa sen trong bách hoa viên nở rất đẹp, liền nhớ tới “hà phong đưa hương khí, trúc lộ tích thanh vang, nghe loạn kị hà phong, tể sái ngô đồng vũ” , không biết thế tử cảm thấy như thế nào? Mong thế tử chỉ điểm một chút, Tổ Nhã vô cùng cảm kích.”

Ánh mắt Lục Khang lóe qua một tia trào phúng....giọng nói trong trẻo lạnh lùng :“Gia đối với hoa sen không có hứng thú.” Nâng mắt lên liền thấy vẻ mặt Lâm Tổ Nhã đỏ bừng, trong mắt ngấn lệ, dường như đang chịu rất nhiều ủy khuất..Nữ nhân đứng là phiền toái! Khẽ nhíu mày, quay sang nói với Lộ Vương phi :“Nương, nhi tử còn có việc, xin phép được cáo lui trước.”

Nói xong cũng không chờ Lộ Vương phi cho phép đã nhanh chóng rời đi.

Lộ Vương phi có chút ghét bỏ nhìn Lâm Tổ Nhã còn đang mang vẻ mặt ủy khuất....thật là một kẻ vô dụng. Nhưng dù sao đây cũng là tiểu nữ dòng chính mà Lâm quốc công yêu thương, liền an ủi :“Xưa nay Khang nhi vẫn là người ngoài lạnh tâm nóng, chắc là nó thật sự có chuyện.”

Lâm Tổ Nhã mấp máy môi :“Là lỗi của Tổ Nhã, không nên kết luận bừa, thế tử thích cái gì đâu phải Tổ Nhã có thể đoán được, Tổ Nhã lại khiến Vương phi thấy phiền toái rồi.”

Lộ Vương phi cười :“Hài tử ngoan, đứng lên đi.”

Bách hoa viên có hai cái cánh cửa, một là cánh cửa mà Lưu Uyển Thanh vừa vào, thông với bên ngoài phủ. Một cánh cửa khác thông với bên trong phủ, người muốn đi vào phải vượt qua rừng mai.

Lục Khang hí hửng thấy đằng sau cây mai phía trước thấp thoáng có một tà áo màu xanh... Trong đầu liền hiện lên hình ảnh hai cái lỗ tai hồng hồng..Lại cảm thấy có chút buồn cười, lắc đầu, mình đã bao lâu rồi không thấy nữ nhân? Cũng không định kinh động tới nàng mà trực tiếp xuyên qua rừng mai. Vừa vặn, Lưu Uyển Thanh đang muốn trở về tìm Lưu đại phu nhân. Dù sao Chu Nguyệt Lan trở về đã lâu như vậy, nàng lại về trễ, sợ mẫu thân không biết mà sốt ruột, vừa quay mặt lại đã chạm mặt Lục Khang.

Lưu Uyển Thanh thấy Lục Khang xuất hiện nhất thời nhảy dựng lên....hơn nữa trong rừng mai có một con đường nhỏ rải đá, đúng lúc vấp phải một khối đá dưới chân, chân lệch qua, liền ngã nhào xuống, Lưu Uyển Thanh theo bản năng liền đưa tay bảo vệ đầu..nhắm mắt lại chờ đợi đau đớn tiếp theo...

Một mùi hương từng cổ phảng phất vào chóp mũi...Lưu Uyển Thanh mở mắt ra, nhìn Lục Khang có chút mờ mịt, theo bản năng co cái mũi nhỏ lại.

Lục Khang chớp mắt, nhìn thiếu nữ trong ngực mình, khuôn mặt nhỏ nhắn ấy đã đỏ lên như máu...“Ta...ta...ta không phải...không phải cố ý.”

Khóe miệng Lục Khang nâng lên, gật đầu :“Đã biết, đúng như Nhân Quý nói, người thật lơ mơ.”

Đại ca, sau này đừng nghĩ tới việc nhờ muội theo cái gì cho huynh nữa! Dám ở bên ngoài nói muội như vậy...

Lục Khang nhìn Lưu Uyển Thanh giống như một con đà điểu nhỏ cúi đầu, không nhận được sinh ra ý nghĩ trêu đùa :“Trên đất có vàng? Hay gia lớn lên quá xấu? Cũng may trên lưng người không xuất hiện cái mai rùa, ngẩng đầu lên cho gia nhìn một chút, bây giờ so với lúc còn bé có thay đổi gì lớn không?”

41. Chương 41

Lưu Uyển Thanh hoảng hốt....chỉ cảm thấy bàn tay đang nâng nàng lên lạnh như băng, cả người không nhin được hơi run sợ...

Ánh mắt Lục Khang tối sầm, vừa muốn nói gì, trong mắt chợt lóe qua một luồng sáng, kéo Lưu Uyển Thanh lại. Lúc nàng còn chưa kịp thét lên đã bị Lục Khang bịt miệng kéo ra phía sau cây mai...

Lưu Uyển Thanh mở to mắt sững sờ nhìn Lục Khang. Lục Khang thấy thế cười nhẹ, cúi đầu xuống bên tai nàng nhẹ giọng :“Thế nào? Bây giờ mới thấy gia không xấu? Nhưng cũng không cần phải nhìn chăm chăm như vậy.” Nói xong liền buông Lưu Uyển Thanh ra, xoay người rời khỏi...chỉ để lại một mình Lưu Uyển Thanh tựa vào cây mai ngẩn người...

Một lát sau, Lưu đại phu nhân bước tới, thấy vẻ mặt Lưu Uyển Thanh bất thường, hơi nhíu mày :“Thanh nhi?”

Lưu Uyển Thanh giật mình, có vẻ bối rối nói :“Nương, sao người lại tới đây? Phía bên kia đã tản rồi à? Chu tỷ tỷ báo cho người con ở trong này ư?”

Lưu đại phu nhân gật đầu :“Lúc này Lộ Vương thế tử xuất hiện, vừa mới rời đi. Nhân vật chính của hội ngắm hoa đã không còn, nường cáo từ Vương phi rất dễ dàng. Con làm sao vậy?”

Lưu đại phu nhân thấy Lưu Uyển Thanh lắc đầu, hơn nữa ở đây lại là Lộ Vương phủ, nói chuyện cũng không tiện, nên cũng không hỏi thêm. Lưu Uyển Thanh nhu thuận đi phía sau Lưu đại phu nhân, sau khi hành lễ với Lộ Vương phi, nàng liền theo Lưu đại phu nhân rời khỏi Vương phủ. Dọc đường về, trên xe ngựa, Lưu Uyển Thanh luôn dựa người vào vách xe, dường như đang suy nghĩ nghĩ điều gì.

Trở về Hầu phủ, Lưu đại phu nhân giữ Lưu Uyển Thanh lại :“Có chuyện gì không thể nói cho nương biết sao?”

Lưu Uyển Thanh sững sốt, lại nhớ tới hình ảnh người kia ở Vương phủ...khuôn mặt nhỏ nhắn không nhin được đỏ lên, mặt mày tái nhợt. Lưu đại phu nhân hé mắt, có vẻ hiểu, liền ra hiệu cho người bên cạnh lui xuống, sai Tình nhi đứng ngoài cửa canh chừng, không cho ai tới gần.

Sau khi nghe Lưu Uyển Thanh kể lại, Lưu đại phu nhân thở dài, vẻ mặt lo lắng, vuốt tóc Lưu Uyển Thanh, cũng không nói gì thêm, chỉ dặn nàng quay về nghỉ ngơi cho tốt.

Lộ Vương phủ.

Lộ Vương phi hơi nhíu mày :“Không nhìn lầm?”

“Bẩm Vương phi, nô tài nhìn thấy rõ ràng, chính là thế tử. Nhưng động tác của thế tử quá nhanh khiến nô tài không thấy được, lại sợ thế tử tức giận nên không dám nhìn rõ nàng kia là ai, nhưng mà nàng ấy nấp sau cây mai lại làm lộ ra bộ y phục màu xanh lam.”

Lộ Vương phi gật đầu, lại sai Thôi ma ma bên cạnh thưởng cho gã sai vặt kia một túi bạc. Gã sai vặt vội vàng khấu đầu tạ ơn, nụ cười nịnh hót trên mặt càng thêm sáng lạn. Chờ gã sai vặt lui xuống, Lộ Vương phi nhìn sang Thôi ma ma, chỉ thấy Thôi ma ma cúi đầu suy tư :“Vương phi, hôm nay cũng có vài cô nường mặc y phục màu xanh lam. Chẳng qua, có mặt tại rừng mai chỉ có tiểu thư dòng chính Chu Nguyệt Lan của nhất đẳng Chu tuyên bá và tiểu thư dòng chính Lưu Uyển Thanh của Hầu phủ, cũng không có ai khác, hơn nữa theo lão nô biết, các nàng ấy vì muốn tránh nhóm người tiểu thư Lâm Tố Nhã nên mới đi tới rừng mai, xem ra không hề có sắp xếp trước đó.”

Lộ Vương phi lại nhớ hình như Chu Nguyệt Lan xuất hiện ngay sau khi Lục Khang tới...hé mắt :“Giao bài thiếp tới cho Chu phu nhân.”

Thôi mụ mụ vội vàng gật đầu :“Vâng”, lại há miệng thở dốc : ” Phía Lâm quốc công...”

Lộ Vương phi phất tay áo :“Chẳng qua chỉ là một kẻ cố làm ra vẻ thông minh mà thôi, Khang nhi đã không thích, ta cũng không cần vô cớ lại khiến nó mất hứng. Thân phận của Chu Nguyệt Lan tuy không thể làm thế tử phi, nhưng cũng đủ tư cách làm sủng thiếp, nên móng của Chu gia kém như thế, sẽ không dám mơ

tưởng nhiều. Chỉ cần Khanh nhi có nữ nhân khác bên cạnh, dần dần sẽ quên được người đã mất kia, đến lúc đó cầu xin hoàng thượng ra thánh chỉ ban cho Khanh nhi một thể tử phi tài đức vẹn toàn khác là được.”

Lúc này, Lục Khang đang cầm trên tay một chiếc khăn do Tiểu Mễ Tử dâng lên. Trên khăn thêu một bức tranh hoa mai nở trong tuyết rất tinh tế, lại nhớ tới Nhân Quý luôn mang theo quạt xếp, hà bao bên người, hé mắt...liền nhét vào tay áo.

Tiểu Mễ Tử đứng bên cạnh sững sốt, chẳng lẽ thể tử nhà mình đổi ý rồi sao? Không biết tiểu thư nhà nào để lại khăn tay này, lại khiến thể tử vừa mất, đúng là thay đổi số phận rồi mà.

Hôm sau

Kính thành, Trình Dương các.

Sau khi Lưu Nhân Quý cùng Lục Khanh bàn xong công sự, Lục Khang lơ đãng nói :“Hôm qua hình như ta có nhìn thấy muội muội lơ mơ của ngươi.”

Lưu Nhân Quý sững sốt :“Mấy ngày rồi ta chưa về nhà, nhưng mà nghe nói Vương phi thúc giục ngài gấp lắm!”

Lục Khang nhìn Lưu Nhân Quý nói :“Hiệu quả sao?”. Tất nhiên Lưu Nhân Quý tin tưởng Lục Khang nói thật, gật đầu :“Ta nói vậy là khách sáo rồi, lần này dù sao cũng nhờ ngài, nếu không sợ là cả đời này Viên nhi phải...” nhưng trong mắt vẫn hiện lên một chút đau xót.

“Có lúc không biết gì lại may mắn, nhưng người đã nghĩ kĩ rồi thì cứ làm vậy đi, đừng hối hận!”

“Thể tử nói đúng, bên ngài thì sao?”

Lục Khang hé mắt :“Kéo dài tới đâu hay tới đó, nếu không thể, hừ..nữ nhân mà, thối nển rồi thì ai chẳng giống ai!”

Lưu Nhân Quý uống rượu, lắc đầu :“Ta không biết nên chúc mừng hay nên thấy thương xót cho thể tử phi tương lai của ngài, gặp phải một thể tử không có tình cảm như ngài, chỉ sợ cũng thật là thương tâm...”

“Từ khi nào thì người lại đi thông cảm với nữ nhân như vậy?” Lưu Nhân Quý đã uống quá chén tất nhiên sẽ không nhìn ra trong mắt Lục Khang đang lóe ra một chút mưu tính, còn ngây ngô nói :“Không phải ta cũng đang tìm mối gả muội muội lơ mơ của ta đi sao!”

Lục Khang giả vờ lơ đãng, nâng mày :“A? Nói vậy đã tìm được rồi?”

“Cũng gần quyết định rồi, tiểu tử họ Hà kia, thật ra cũng chỉ là một tên trẻ tuổi, ta lại thấy hắn có chút bảo thủ. Nhưng cha mẹ ta tìm cũng không tệ, bên người tiểu tử này chưa hề an bài thông phòng, thị thiếp gì. Thể tử cũng biết, nền móng của Hà gia thấp kém hơn, muội muội ta gả sang đó sẽ không phải chịu khổ cực.”

Ánh mắt Lục Khang tối sầm, lập tức cầm ly rượu lên uống cạn, lại nhìn gã sai vặt bên cạnh Lưu Nhân Quý nói :“Chăm sóc chủ tử người cho tốt.” Nói xong mặt không đổi sắc đứng lên rời khỏi đó.

Trên xe ngựa, Lục Khang dặn dò vài câu bên tai Tiểu Mễ Tử, Tiểu Mễ Tử nghe xong sững sốt...lập tức gật đầu.

Vài ngày sau, tin tức con trai trưởng của Hà gia nghiến “Long Dương chi hảo” (1) lan truyền khắp kinh thành.

“Thật không ngờ, tin này đúng là khiến nhiều thiên kim tiểu thư thất vọng mà!”

“Có gì mà bất ngờ chứ, Hà Gia Khải kia môi hồng răng trắng thế, nhìn thể nào cũng giống như lời đồn...”

Lúc này ở Hà phủ đã vô cùng rối loạn, Hà Gia Khải quỳ trước mặt Hà đại nhân, vẻ mặt chán nản, bản thân hắn giấu việc này rất cẩn thận, làm sao lại bị người khác phát hiện ra chứ?

Hà phu nhân vuốt ngực Hà đại nhân :“Lão gia, ngài bớt giận, chần chẫn có kẻ tiểu nhân hãm hại, a Khải của chúng ta làm sao lại như thế được!”

Hà đại nhân phất tay Hà phu nhân, mắng :“Mẹ hiền thì con hư mà! Người coi ta là kẻ mù à! Đồ nghiệt tử, hôm nay ta phải đánh gãy chân người!”

“Lão gia! Ngài chỉ có một đứa con trai trưởng này thôi đấy! Lão gia!”

“Người đâu, kéo phu nhân ra ngoài!”

Hầu phủ

Lưu đại phu nhân lau nước mắt :“Thanh nhi đáng thương của ta, cũng may lão gia có tầm nhìn xa trông rộng, nói sau đợt thi hội này mới chính thức gửi bái thiếp, nếu không hôm nay Thanh nhi đã trở thành trò cười cho cả kinh thành rồi!”

Lưu đại lão gia cũng giận dữ :“Hừ! Hà gia đúng là khinh người quá đáng! Đánh gãy một chân thôi sao? Bọn chúng nghĩ đưa ra khổ nhục kế này thì ta sẽ cho qua mọi chuyện à? Dù không chính thức giao bái thiếp, nhưng mọi người đều đã biết việc chúng ta cùng Hà gia ước định! Việc này không thể dễ yên!”

Lưu đại phu nhân gật đầu :“Đương nhiên không thể bỏ qua dễ dàng như vậy, lão gia, giờ thiếp đi thăm Thanh nhi, lòng dạ con bé vốn nặng tình nghĩa, thiếp sợ con bé lại nghĩ nhiều. Hơn nữa, mấy ngày trước, ở Vương phủ...”

Lưu đại lão gia khẽ nhíu mày :“Nàng nói xem thế tử có phải hay không....?”

“Lão gia, chúng ta không thể để Thanh nhi chịu ủy khuất...”

Lưu đại lão gia phất tay :“Yên tâm, tất nhiên gia hiểu được. Gia chỉ lo nếu thế tử thật sự có ý định này , đến lúc đó sợ là chúng ta không thể từ chối. Dù sao...”

Lưu đại phu nhân lo lắng nói :“Như vậy...hay là chúng ta nhờ Bảo nhi nói bóng gió một chút xem sao?”

“Không được, đây chỉ mới là suy đoán của chúng ta, lỡ lúc đó bị coi là bịa đặt, sợ rằng lợi bất cập hại. Việc này cho qua đi, cũng đừng nói gì cho nương biết, chỉ một việc của Hà gia đã khiến nương rất tức giận. Chuyện Vương phủ bên đó, nếu không có chứng cứ, thì chắc là do chúng ta nghĩ nhiều rồi. Bây giờ nàng nên qua thăm Thanh nhi, khuyên con bé đừng nghĩ nhiều. Nàng cũng nên yên tâm, mấy năm nay gia cũng xem Thanh nhi như con gái ruột của mình, dù thế nào đi nữa, gia cũng không để con bé phải đi làm thiếp! Cho dù Vương phủ thật sự ra lệnh xuống như thế, gia cũng sẽ nói cô nương nhà chúng ta không thể làm thiếp.”

Lưu đại phu nhân gật đầu, cũng không ở lại thêm chút nào, vội vàng dẫn theo Tình nhi đến viện của Lưu Uyển Thanh.

Tất nhiên Lưu Uyển Thanh cũng biết Lưu đại phu nhân đến đây vì mục đích gì, liền cười nói :“Nương, người yên tâm, nữ nhi không nghĩ nhiều đâu. Về phần những lời nói linh tinh vô căn cứ kia, đừng nói bây giờ chưa truyền ra, cho dù có truyền ra thì sao? Công tử Hà gia ”Long Dương chi hảo” cũng đâu phải lỗi của nữ nhi, huống chi ngay cả bái thiếp cũng chưa trao đổi, như thế chuyện này lại càng không liên quan gì tới nữ nhi, nếu những lời linh tinh ấy thật sự truyền ra, chúng ta hoàn toàn có thể tranh cãi.”

Nghe Lưu Uyển Thanh nói vậy, Lưu đại phu nhân yên lòng :“Con nghĩ được như vậy nương cũng an tâm. Chuyện này cũng do nương không lựa chọn cẩn thận, Hà gia sẽ phải cho chúng ta lời tạ lỗi, nương sẽ không để con bị ủy khuất đâu!”

“Nữ nhi biết nương thương con, nương cũng đừng quá lo lắng cho nữ nhi, nữ nhi còn nhỏ, không cần gấp.”

Lưu đại phu nhân sững sờ..nghe Lưu Uyển Thanh nói vậy, lại nghĩ, không biết có phải bị thế tử làm é mắt rồi chứ? Vội kéo tay nàng :“Con ngoan, trong này không có ai khác, con nói cho nương biết, có phải con đối với thế tử...”

Lưu Uyển Thanh giật mình, lập tức lắc đầu :“Nương, nữ nhi sẽ không bao giờ làm thiếp, nương yên tâm!”

“Nương làm sao an tâm về con được, nương biết con là đứa nhỏ có hiểu biết, nhưng cũng sợ lòng con khó chịu.”

“Nữ nhi với thế tử khác nhau một trời một vực, lúc ở Vương phủ, thế tử vì đại ca nên mới nói với con vài câu, nữ nhi sẽ không đoán mò. Nương cũng đừng xem việc đó quan trọng như vậy, nữ nhi chỉ muốn tìm một phu quân thực sự kiên định, sống một cuộc sống bình an.” Nói đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Uyển Thanh hơi đỏ lên.

Lưu đại phu nhân vỗ tay nàng :“Nếu thật như thế, nương cũng an tâm rồi!”

(1): Long Dương chi hảo: chuyện này bắt nguồn từ Chiến quốc sách – Ngụy sách. Long Dương Quân là nam sủng của Ngụy vương, Ngụy vương rất yêu thương hắn. Có một ngày, hai người cùng nhau câu cá, Long Dương Quân câu được hơn mười con cá, thế nhưng không chỉ mất hứng mà còn bật khóc. Ngụy vương cảm thấy rất kỳ lạ, hỏi hắn vì sao lại khóc, hắn nói: Khi ta câu được con cá thứ nhất thì lòng tràn đầy vui sướng, thế nhưng sau đó câu được con cá khác lớn hơn thì ta lại bỏ rơi con cá đầu tiên. Hiện tại ta được ngài sủng ái, cùng ngài cộng chằm, mọi người đều kính nể ta, nhưng tứ hải có lắm mỹ nhân như vậy, người khác sẽ đem người đẹp hơn đề cử cho ngài, khi đó, ta sẽ giống như con cá thứ nhất mà bị bỏ rơi, nghĩ đến đây thì ta làm sao lại không khóc cho được? Ngụy vương nghe xong thì rất cảm động, vì vậy ban bố toàn quốc, nếu có ai dám đề cử mỹ nhân trước mặt hắn thì sẽ tịch thu tài sản cả nhà, giết kẻ phạm tội. Long Dương Quân đạt được mục đích, đương nhiên cười tươi rạn rở, Ngụy vương nhìn khuôn mặt tỏa sáng của sủng thần, càng khiến thần hồn điên đảo. Vì thế hậu nhân sau này khi nói đến Long Dương tức là chỉ nam sắc, còn Long Dương chi hảo tức là chỉ đồng tính luyến ái.

42. Chương 42

Sau khi nghe tin, Lưu Uyển Nguyệt nhếch miệng, trong mắt hiện lên chút mưu tính.

Lúc này, Điền Trắc Khang ôm lấy nàng ta, cười :“Phu nhân, nàng lại nghĩ ra chủ ý xấu gì đây?” Lưu Uyển Nguyệt quay qua, ném cho hắn một cái nhướn mày, giơ tay chọc vào lồng ngực hắn :“Tướng công, thiếp làm vậy, chẳng phải đều vì chàng sao. Nếu không phải vì lòng thiếp luôn luôn có chàng, thiếp sẽ không như vậy...chỉ cần tướng công vui vẻ, thiếp cũng vui vẻ.”

Điền Trắc Khang thoáng suy tính, trong đầu hiện lên dáng vẻ Lưu Uyển Thanh...với làn da trắng mềm như tuyết ấy, nếu như chiếm được, thật sự là sung sướng còn hơn cả thần tiên. Đột nhiên thân dưới có phản ứng, hắn liền ôm Lưu Uyển Nguyệt đi tới giường nhỏ bên cạnh...

Hầu phủ, trong viện Lưu nhị phu nhân.

“Nương, lẽ nào nữ nhi lại có thể hại người sao?”

Lưu nhị phu nhân nhíu mày, kéo tay Lưu Uyển Nguyệt, nói :“Điền gia đối xử với con tốt như vậy, cũng vì thân phận Hầu gia của đại bá con. Nếu con thật sự dám chọc giận đại bá phụ, đại bá mẫu, nương sợ họ sẽ không còn đối xử tốt với con nữa, sau này tiểu tiện nhân kia sống sao, con đừng để ý là được, việc gì phải phí tâm vì nó?”

Trong mắt Lưu Uyển Nguyệt lóe lên một tia ghen ghét, lập tức tránh khỏi tay Lưu nhị phu nhân, nói :“Nương, người nói vậy là sai rồi, con cũng vì muốn tốt uội muội thôi. Tuy nền móng của Điền gia không sâu, nhưng chẳng phải còn có mấy vụ làm ăn với hải ngoại sao? Mặc dù chỉ là con thứ, nhưng Điền gia cũng sẽ không để nàng thiệt thòi. Huống chi với thân phận của nàng còn muốn gả cao? Chẳng lẽ nàng thật sự xem mình là tiểu thư dòng chính của Hầu phủ sao? Hừ...giả phượng hư hoàng mà thôi.”

“Con để nương suy nghĩ một chút.”

Thấy vậy, Lưu Uyển Nguyệt hừ một tiếng :“Nương, xem ra con tiện nhân Liễu di nương đó đem tính tình của người ra mài nhẵn rồi, nếu nương không muốn giúp nữ nhi, vậy người cứ coi như nữ nhi chưa hề đến đây đi. À, đây là năm trăm lượng bạc, nữ nhi hiếu kính người, nữ nhi đi đây.” Nói xong cũng không chờ Lưu nhị phu nhân giữ lại đã bước nhanh ra ngoài sân, hé mắt nói với Cúc nhi sau lưng :“Đi, cùng ta đi thăm muội muội một chút.”

“Ôi, Nhị muội muội đang thêu gì vậy? Đây chẳng phải là đồ cưới sao, cũng đúng...tuổi của Nhị muội muội cũng không còn nhỏ nữa.”

Lưu Uyển Thanh thoáng nhíu mày, lập tức quay sang nói với Trúc Tâm bên cạnh :“Không có mắt nhìn sao, đại cô nãi nãi về rồi, còn không mau dâng trà lên.” Trúc Tâm vội vàng xưng vâng, lui nhanh xuống dưới.

Khóe miệng Lưu Uyển Nguyệt nâng lên, quan sát cách bài trí trong phòng Lưu Uyển Thanh, không nhịn được nắm chặt tay thành nắm, những thứ này...đáng lẽ nên thuộc về nàng ta, vốn ban đầu Hầu phủ chỉ có một tiểu thư con vợ cả là nàng ta, tất cả đều do con tiện nhân này!

“Nhị muội muội, tỷ nghe nói lần trước muội có đến Lộ Vương phủ? Hôm nay tiểu thư Chu gia thế nhưng lại là khách quen của Lộ Vương phủ, không biết muội nhận được bái thiếp của Vương phi mấy lần rồi? Nếu như có cơ hội, muội cũng nên dẫn tỷ đi tới Vương phủ một lần, quen biết một chút cũng tốt!”

Lưu Uyển Thanh cầm kéo, cắt đứt sợi chỉ thêu, liền giao bức tranh “hoa mai nở trong tuyết” đã thêu xong cho Đông Mai :“Giặt phơi cẩn thận để tạo hình!”

“Dạ, nô tỳ hiểu.”

Lưu Uyển Nguyệt hung hăng nắm chặt tay thành nắm, dám làm lơ nàng ta, thật sự xem mình là tiểu thư dòng chính rồi sao? Vừa muốn mở miệng buông ra vài lời châm chọc, Trúc Tâm đã bưng trà đi vào.

Lưu Uyển Thanh nhận ly trà, cúi đầu nhấp một ngụm, động tác rất xinh đẹp, lại càng khiến Lưu Uyển Nguyệt thêm khó chịu.

Lưu Uyển Thanh ngẩng đầu, bình thản nhìn nàng ta nói :“Trà này làm từ cánh hoa sen được phơi nắng, nước pha trà được lấy từ những ngày đông lạnh lẽo, do bọn Đông Mai hứng những giọt tuyết rơi từ trên cây tùng xuống. Mùa hè uống trà này sẽ thấy rất thoải mái nhẹ nhàng, tỷ nói nhiều lời như vậy cũng không khô miệng sao!”

“Đây là mắng mình nói nhiều sao? Hừ! Con tiện nhân Lưu Uyển Thanh này quá kiêu ngạo rồi! “Lưu Uyển Nguyệt cười, nâng ly trà lên, trong mắt lại tràn đầy ghét bỏ, ra vẻ miễn cưỡng nhấp một ngụm trà, chỉ hơi dính môi liền để ly trà xuống : ” Muội cũng bỏ thật nhiều tâm tư vào đó nhỉ, chẳng qua tỷ dùng trà Mao Tiêm chính thống đã quen rồi. Thế này...à...tự chế, tỷ không có phúc hưởng thụ, chẳng qua nếu muội có thiếu....A, không, ý tỷ muốn nói, tỷ phụ muội ở Giang Nam có mấy cửa hàng tốt, trà mới năm nay, tỷ sẽ tặng uội một ít, đỡ uội phải vất vả làm những thứ này.”

“Cảm ơn tỷ tỷ.”

Lưu Uyển Nguyệt sững sốt, nàng ta thật không ngờ Lưu Uyển Thanh lại tiếp nhận nhanh như vậy, hé mắt :“Đừng khách sáo, chúng ta là tỷ muội mà, những thứ đơn giản này, tỷ trông nom được.” Nói xong lại đưa ra vẻ thương hại nhìn Lưu Uyển Thanh. Đột nhiên lại nghĩ tới gì đó, nói :“Được rồi, không biết muội và tiểu thư dòng chính của Chu gia quan hệ như thế nào?” Nói ra câu này, Lưu Uyển Nguyệt cắn chặt răng nhấn mạnh hai chữ “dòng chính”, lại sợ Lưu Uyển Thanh không hiểu thâm ý trong lời nói của mình.

“Chỉ quen biết sơ.”

“A” vẻ mặt Lưu Uyển Nguyệt lộ vẻ tiếc nuối, thở dài :“Nghe nói Vương phi rất thích nàng, sợ là liên qua tới thế tử...”

“Tỷ không cần phải nói với muội, việc này muội cũng không quan tâm .” Lưu Uyển Thanh thản nhiên nói. Lưu Uyển Nguyệt thấy vẻ mặt nàng không mặn không nhạt, trong lòng càng khó chịu, hừ một tiếng :“Tỷ cũng vì muốn tốt uội, dù sao sự tình của Hà gia...Nhìn xem, muội cũng không chịu hiểu cho tấm lòng của tỷ, quên đi, cũng không còn sớm nữa...tỷ về trước, chờ một thời gian nữa tỷ lại tới thăm muội...À, dù sao chúng ta...quên đi, nếu muội có chuyện đau buồn hay có gì khác, có thể đến Điền gia tìm tỷ.”

“Cảm ơn tỷ tỷ, Trúc Tâm, tiễn khách.”

Trúc Tâm vội vàng hành lễ với chủ tử :“Dạ, tiểu thư!” rồi lại quay sang hành phía Lưu Uyển Nguyệt nói :“Đại cô nãi nãi, mời!”

Lưu Uyển Nguyệt hừ lạnh một tiếng liền bước ra ngoài.

Lưu Uyển Thanh xoa nhẹ ấn đường, phân phó Đông Mai :“Lần sau nếu đại tiểu thư hồi phủ, nhớ nhắc ta một tiếng.”

“Dạ, nô tỳ nhớ kĩ.”

Không lâu sau, Trúc Tâm vào phòng, quyết cái miệng nhỏ :“Tiểu thư, sao người lại tốt bụng như vậy, nếu đổi lại là nô tỳ đã cùng đại tiểu thư tranh cãi ầm ĩ từ lâu rồi! Lời trong lời ngoài, ngay cả nô tỳ còn hiểu ẩn ý của nàng ấy, vì sao tiểu thư phải nhẫn nhịn nàng?”

“Chớ cần em một miếng, lẽ nào em lại phải quay lại cần trả nó ?”

(camtusori: em phục nghệ thuật chữ của chị)

Lưu Uyển Thanh nói xong, Trúc Tâm cũng “xì” một tiếng bật cười :“Nô tỳ nghe tiểu thư nói như vậy, lúc này trong phòng, đại tiểu thư nói liên tục, toàn tự biên tự diễn, thật sự rất giống...”

“Em đó!” Lưu Uyển Thanh gõ đầu Trúc Tâm một cái.

...

Lộ Vương phủ

“Thế tử, người nghe thiếp giải thích, thiếp không phải cố ý... thật sự, không, không...không phải do thiếp, chỉ là thiếp muốn thân thiết với tiểu thế tử một chút, lại không ngờ tiểu thế tử sẩy chân rơi vào hồ sen....thiếp thực sự không hề cố ý, thật mà! Thế tử gia...”

Nắm tay Lục Khang bóp chặt thành nắm, gân xanh nổi đầy, tiếng “răng rắc” vang lên! Nàng chân đạp Chu Nguyệt Lan đang quỳ trước mặt mình một cước, nàng ta thét lên một tiếng liền ngã xuống đất, máu tràn ra cả khóe miệng...Tiểu nha hoàn bên cạnh sợ tới mức quỳ xuống kêu khóc :“Tiểu thư, tiểu thư đừng dọa nô tỳ! A!”

Tiểu Mễ Tử lập tức cho người lôi chủ tớ Chu Nguyệt Lan ra ngoài.

Lúc này, Lục Khang chấp tay ra sau lưng, đôi mắt khép hờ. Đứng ngoài rèm cửa, Tiểu Mễ Tử mím môi một cái liền đi lên phía trước nói :“Chủ tử, tiểu thế tử cát nhân thiên tương! Sẽ không sao cả, chủ tử an tâm!”

Một lát sau. . . Lục Khang thở dài. . . Xoay người đi vào thư phòng.

Ngồi trên ghế sau án thư, từ từ nhắm mắt lại, bên tai vẫn còn vang lên câu nói của thái y :“Thân thể tiểu thế tử vốn đã suy yếu từ ngay trong bụng mẹ, hôm nay bị lạnh, còn bị dọa cho hoảng sợ, tuy nói tính mạng được giữ lại...nhưng...sợ là đầu óc không còn giống như người bình thường, mong thế tử gia chuẩn bị tâm lý thật tốt!”

Kẻ ngu si! Ha ha...Con trai trưởng của Lục Khang ta, không thể rời khỏi chén thuốc- là một cái ầm sặc thuốc thì thôi...nay lại còn trở thành kẻ ngu si!

Hồ sen! Lại hồ sen! Báo ứng sao? Ha ha. . . Mẹ làm con chịu sao?

Lộ Vương phi làm rơi ly trà trong tay :“Người nói cái gì? Bây giờ tiểu thư Chu gia ở đâu?”

“Chắc còn đang ở trong phòng chứa củi..nàng...cùng với nha hoàn bên cạnh nàng.” Lộ Vương phi hé mắt, hung hăng đập tay xuống bàn :“Người đâu, lôi chủ tớ Chu gia ném ra khỏi Vương phủ cho ta!”

“Dạ!”

Chờ hạ nhân đi rồi, Lộ Vương phi ngồi trên ghế tề đại, kéo tay Thôi ma ma bên cạnh thêu thào :“Khang nhi chắc đang rất oán hận ta...”

“Vương phi, thế tử làm sao có thể trách người? Muốn trách thì phải trách Chu Nguyệt Lan không biết điều kia! Dù sao người cũng chỉ muốn tốt cho thế tử, thế tử đương nhiên sẽ hiểu cho lòng người...”

Lộ Vương phi thở dài. . .:“Thôi.... thôi....người đi nói cho Khang nhi biết, cuối năm nay nó phải tiến hành hôn sự, những việc khác ta sẽ không nhúng tay vào nữa!”

Thôi ma ma sững sốt, lập tức gật đầu. Tất nhiên bà hiểu Vương phi đang thỏa hiệp...Dù sao, từ lúc Chu Nguyệt Lan vào phủ, liền phát hiện cùng thể tử ở rừng mai ngày ấy không phải nàng ta. Nếu không phải nàng ta, chỉ có thể là Lưu Uyển Thanh của Hầu phủ...Thân phận của Lưu Uyển Thanh, làm trắc thủ của thể tử còn miễn cưỡng, đừng nói chi là làm thái tử phi, cho dù là kế thể tử phi cũng không đủ tư cách! Nhưng thể tử lại nói người có cưới cũng chỉ cưới một người, nếu theo cách nghĩ của Thôi ma ma, thì lại thiếu vị trí thể tử phi, chỉ có trắc thủ, thể có khác nào là thể tử phi...Đường đường là thể tử, lại không có con trai trưởng, từ trước tới nay làm gì có chuyện đó?

Xem ra vận may của Lưu Uyển Thanh tới rồi!

Hầu phủ

Lưu Uyển Thanh thở dài...

“Tiểu thư làm sao vậy?” Đông Mai đang nói không ngớt miệng về việc mấy ngày nay kinh thành bàn tán ầm ĩ chuyện tiểu thư Chu gia hại tiểu thể tử trở thành kẻ ngốc, Chu Tuyên Bá đã cáo lão về quê từ lâu, trong vòng ba ngày, toàn bộ Chu gia liền dọn sạch không còn bóng dáng rời khỏi kinh thành....thấy vậy dừng lại, lo lắng nhìn nàng.

Lưu Uyển Thanh khoát tay, rót cho Đông Mai ly trà :“Em kể chậm một chút, chỉ là ta cũng từng quen biết với Chu tỷ tỷ, nên có chút tiếc nuối cho tỷ ấy...”

Không nên mong cao xa, không nên tính toán nhiều...kết quả đó thật sự chứng tỏ điều này.

Đông Mai gật đầu, đưa tay nhận lấy ly trà của Lưu Uyển Thanh :“Nô tỳ cảm ơn tiểu thư, nô tỳ cũng có chút tiếc nuối. Lần trước cùng tiểu thư đến Lộ Vương phủ, nô tỳ có gặp qua Chu tiểu thư, nhân phẩm cũng không tệ lắm. Hơn nữa trong thời gian này, Chu tiểu thư thường đến Vương phủ cùng Vương phi trò chuyện, toàn bộ kinh thành đều đồn đãi rằng ít nhất Chu tiểu thư cũng phải làm trắc thủ của thể tử, còn có thể làm thể tử phi nữa cơ, ai lại ngờ mới qua mấy ngày, mọi chuyện lại chuyển biến theo hướng khác...Nô tỳ còn nghe nói ngày Chu tiểu thư cùng nha hoàn bên cạnh bị ném ra khỏi Vương phủ, nàng ấy đã ở trong tình trạng thừa chết thiếu sống, cũng nhờ Chu Tuyên Bá quỳ xuống cầu xin thái y, mới nhặt về cho nàng ấy được cái mạng...nghe nói bị thương nội tạng...Sợ là còn phải dưỡng bệnh thêm một năm rưỡi nữa.”

Trúc Tâm đứng một bên nghi ngờ hỏi :“Nhưng Chu Tuyên Bá dù sao cũng được xem là một bá gia, Chu tiểu thư lại thiếu chút nữa mất mạng, đâu tới mức phải cáo lão về quê chứ!”

Chu Uyển Thanh cúi đầu nhấp một ngụm trà, nói :“Đắc tội với hoàng gia, đừng nói là bá gia, cho dù có là công gia cũng trở thành cỏ rác không đáng đồng tiền, thế nên cho dù nàng ấy có chết ở Vương phủ, nếu Chu Tuyên Bá còn biết suy nghĩ, sẽ hiểu kinh thành không còn chỗ cho ông ấy đặt chân nữa...Bằng không sau này cái mất đi không chỉ là cái mũ quan trên đầu.”

Lưu Uyển Thanh đặt ly trà xuống, liếc nhìn Trúc Tâm còn đang ngỡ ngàng chưa hiểu...Mặc dù trung thành, nhưng lại không thông minh, rất dễ bị người khác lợi dụng, sợ là tới lúc đó còn ngây thơ nghĩ như vậy là tốt ỉn...Mà thôi, chờ sau khi mình xuất giá, sẽ tìm một người tốt, biết an phận gả nàng ấy đi. Cho dù có chút luyến tiếc, kiếm một người trung thành rất khó! Chỉ tiếc rằng mình dạy lâu như vậy nhưng cũng không hề có chút tiến bộ nào, còn thua xa Trúc Lục...

43. Chương 43

“Nhân Quý, gia muốn cưới muội muội lơ mơ ấy của người!”

“A, thế cũng tốt...”

Lục Khang nghe Lưu Nhân Quý đã say khướt nói như vậy, khoe miệng khê cong lên.

“A? Cái gì?” Lưu Nhân Quý hậu tri hậu giác*(chậm hiểu) mới đột nhiên bừng tỉnh, bật mạnh người đứng lên, thiếu chút nữa va phải bầu rượu trên bàn....lấp bắp hỏi :“Ngài đang nói đùa phải không thể tử?”

Lục Khang nhượng mảy :“A? Hôn nhân đại sự làm sao có thể nói đùa được? Cũng không còn sớm, người nên quay về đi!” Nói xong cũng xoay người rời khỏi Trình Dương các.

Tiểu Mễ Tử đi theo phía sau cũng mang chút đồng cảm với Lưu Nhân Quý đang đứng sững sờ...Lưu đại thiếu gia nhất định đã bị chủ tử hù dọa. Lại thận trọng nhìn khóe miệng hơi cong lên của Lục Khang...Đây là biến thiên* (thay đổi to lớn)! Biến thiên! Nhan sắc của tiểu thư Lưu gia nói thế nào cũng không phải diễm lệ lắm, vì sao chủ tử lại...? Không thể lí giải được mà!

Đã nửa tháng chưa quay về Hầu phủ, Lưu Nhân Quý lúc này lại cấp bách chạy trở về.

Nghe Lưu Nhân Quý kể xong sự việc, Lưu đại lão gia cũng sững sốt, lập tức cau mày :“Không phải con uống say quá nên nghe nhầm đấy chứ?”

Lưu Nhân Quý uống xong một ngụm trà đậm, nóng nẩy :“Cha, chuyện này quan trọng, con làm sao nghe lầm được?”

“Chuyện này không được, ta không muốn Thanh nhi phải đi làm thiếp!” vẻ mặt Lưu đại phu nhân lo lắng nói, không kìm được đưa khăn lên lau nước mắt, nghẹn ngào :“Số mệnh của Thanh nhi sao lại khổ như vậy, chuyện của Hà gia còn chưa êm xuôi, giờ thế tử lại...làm sao lại như vậy chứ!”

Lưu đại lão gia phiền não, khoát tay :“Đã xong đâu, bát tự còn chưa viết xong một nét* đâu! Thế tử chỉ mới nói với Quý nhi, gia nghĩ đây chỉ mới là ý của thế tử, chắc Vương gia Vương phi còn chưa biết, việc này còn có thể tìm cách giải quyết!”

*(Bát tự hoàn một nhất phiết - chữ bát (八), bao gồm hai nét phẩy (phiết), một nét phẩy (phiết) còn chưa viết, thì không thể có được chữ bát. Chỉ những việc không có dấu hiệu sẽ xảy ra.)

Lúc này Lưu Nhân Quý vẫn còn có cảm giác chệnh choáng say, lại nhớ lúc đó mình còn nói “rất tốt”, thật sự muốn vả vào cái mồm rộng của mình, ấp úng kể lại cho Lưu đại lão gia.

Lưu đại phu nhân vừa nghe xong, lập tức bước tới đánh mấy cái vào người Lưu Nhân Quý :“Có ca ca nào như con sao? Nhìn lại những thứ trên người con xem, tất cả đều do muối muối con tự làm ra, vậy mà con lại nỡ đẩy muối muối con vào hố lửa hử! Đồ không có lương tâm!”

Lưu Nhân Quý để yên cho Lưu đại phu nhân đánh chửi, trong lòng đã sớm hối hận vô cùng. Nghĩ tới muối muối mình thương yêu nhất phải đi làm thiếp cho người khác, lại còn do chính miệng mình đồng ý, trong lòng đã đau đớn như có dao cắt, nắm chặt tay thành nắm :“Nương, người yên tâm, do nhi tử uống rượu làm hỏng việc! Tai họa này do nhi tử gây ra, nhi tử sẽ giải quyết tốt!”

Lưu đại lão gia nhíu mày, dù thật lòng thương yêu Thanh nhi, nhưng vì nếu Thanh nhi mà để cho con trai trưởng của mình gặp nguy hiểm, ai nặng ai nhẹ, đương nhiên ông thấy rõ. Chấp tay ra sau đi vài bước trong phòng, thở dài :“Ầm ỉ xong chưa? Để Thanh nhi làm thiếp, chẳng lẽ cha không đau lòng sao? Nhưng nếu thế tử thật sự muốn vậy, cha phải làm sao? Chẳng lẽ muốn cha tới trước mặt thế tử nói ”nữ nhi thần không thể làm thiếp” sao? Tới lúc đó lại dính phải tội danh khinh thường hoàng gia? Con muốn bị chặt đầu hay là muốn bị lưu đầy?”

Lưu đại phu nhân sững sốt....lại nhớ tới chuyện của Chu gia, đắc tội với Vương phủ, sợ là....

Mọi người ai cũng ích kỉ, Lưu đại phu nhân và Lưu đại lão gia dĩ nhiên sẽ không lấy hạnh phúc của Lưu Uyển Thanh ra làm công cụ để trèo cao, nhưng cũng không thể vì hạnh phúc của nàng mà lại để con trai ruột của mình, thậm chí là toàn bộ Hầu phủ gặp phải tai ương. Chuyện của Chu gia vừa xong, tuy rằng nhà mình là Hầu phủ, chức tước có cao hơn nhất đẳng, nhưng cũng chỉ là dạng miệng cộp gan thỏ mà thôi...

Lộ Vương phủ

“Chủ tử, Lưu đại thiếu gia xin gặp.”

Lục Khang hạ mắt :“Để hẩn vào đi.”

“Thế tử gia, xin ngài hãy vì ta đã đi theo ngài nhiều năm mà nể tình, đừng cưới xá muội.”

Lục Khang nhíu mày “Vì sao?”

Lưu Nhân Quý âm thầm nắm chặt tay :“Bẩm thể tử, xá muội vốn mơ mơ màng màng, thật sự không có cách nào thích ứng với cuộc sống của Vương phủ. Thế tử cũng hiểu mà, trên danh nghĩa xá muội là tiểu thư dòng chính của Hầu phủ, nhưng lại có chỗ không tiện, những thứ này đều là... tương lai....tương lai, hậu viện của ngài sẽ có rất nhiều nữ tử lợi thế hơn chen ép nàng....Ta...ta sợ xá muội bị ủy khuất...”

“Gia sẽ che chở cho nàng, người phải hiểu được điều ấy, không cần lo lắng!”

Này...Lưu Nhân Quý sưng sốt, trên trán đổ mồ hôi hột, cắn răng :“Nhưng....nhưng xá muội còn nhỏ tuổi!”

“Không nhỏ, nàng đã đến tuổi cập kê có thể cưới hỏi rồi!”

“Xá muội. . . . Xá muội đã làm mai cùng Hà gia , chỉ chưa chính thức trao đổi thiệp canh* (ghi ngày, giờ, năm, tháng sinh), dù sao hai nhà cũng đã hiểu lòng nhau, ngài cũng phải biết...ta...”

“A? Lẽ nào người nghĩ bản thể tử không chịu được điều đó? Người nguyện gả muội muội người ột tên nghiện”Long Dương chỉ hảo“, cũng không muốn gả nàng cho ta?” Lục Khang cười như không cười nhìn Lưu Nhân Quý.

Trong lòng Lưu Nhân Quý chẳng khác nào kiến bò trên chảo nóng, cuối cùng mới cắn răng nói :“Vậy ta sẽ nói thật cho thể tử biết, ta không muốn xá muội phải đi làm thiếp!” Nói xong cũng thấp thỏm chờ câu trả lời của Lục Khang, “dù sao mình cũng đã ở bên cạnh ngài ấy mấy năm nay, có một số việc cũng hiểu rõ, vị thể tử này không phải là người có tấm lòng Phật gia...chọc ngài ấy tức giận, sợ là...kết quả gì cũng có thể có.”

Chỉ thấy Lục Khang cầm ly trà lên, thổi thổi, cúi đầu nhấp một ngụm mới đặt xuống bàn...lại cười như không cười nhìn Lưu Nhân Quý :“Gia lúc nào nói sẽ nạp nàng làm thiếp? Nếu gia nhớ không nhầm..gia nói là ”cưới” mà! Đúng không?”

“A?”

Lưu Nhân Quý ngây ngốc mở to hai mắt, tới lúc phản ứng kịp mới nghi ngờ nói :“Nhưng thân phận của xá muội, thật sự không đủ tư cách làm thể tử phi, cho dù nói là kế thể tử phi, sợ là cũng còn quá xa vời, Vương gia Vương phi làm sao đồng ý? Thế tử người...”

“Làm nữ nhân của gia, có đủ tư cách hay không, là do gia quyết định!”

“Nhưng...nếu Vương phi không thích, dù xá muội có gả cho ngài làm thể tử phi...lúc đó, ngài là nhi tử, sợ cũng không tiện lắm đâu!” Câu nói tiếp theo, giọng Lưu Nhân Quý càng lúc càng nhỏ.

“Vấn đề nói đó, nữ nhân của gia, gia sẽ che chở !”

Lưu Nhân Quý không thể hiểu được, thầm nghĩ “tiểu muội nhà mình có sức hút gì mà lại có thể lọt vào mắt vị thể tử này? Huống chi bọn họ gặp nhau không quá hai lần, thời gian gặp cũng không lâu lắm, lẽ nào đã có chuyện gì xảy ra ở Vương phủ? Phải không, phải về hỏi nhị muội muội thử.” Nghĩ tới đây, Lưu Nhân Quý nhìn Lục Khang với ánh mắt của anh vợ nhìn bộ dạng em rể...Ừm, thể tử dư sức để kết duyên với tiểu muội nhà mình...nhưng tiểu muội nhà mình so với thể tử gia lại...dù không muốn thừa nhận, nhưng thật sự là khác nhau một trời một vực...

“Thế tử, ngài không nói đùa đấy chứ?”

“Đương nhiên không phải đùa, hôm khác gia sẽ tự mình đến cửa gặp mặt, gia chắc chắn không để nàng phải chịu ủy khuất!”

Hầu phủ

Sau khi Lưu Nhân Quý trở về Hầu phủ, Lưu đại lão gia giận dữ mắng :“Đi đâu? Chẳng lẽ con đi gặp thể tử? Tiểu tử con không cần tiền đồ nữa phải không?”

Lưu Nhân Quý vội vàng đem lời Lục Khang nói kể lại cho Lưu đại lão gia và Lưu đại phu nhân. Hai người nhìn nhau, Lưu đại lão gia chưa xác thực, dò hỏi :“Con nói là thể tử muốn cưới Thanh nhi làm thể tử phi chứ không phải làm trắc thê ?”

Lưu Nhân Quý gật đầu :“Thế tử gia nói vậy, cũng đã cam đoan sẽ không đối xử tệ với Thanh nhi.”

Lưu đại lão gia gật đầu :“Nếu thật như vậy, cũng coi như là may mắn của Thanh nhi.”

“May mắn cái gì? thiếp thà gả Thanh nhi ột người bình thường làm vợ cả, thế tử phi đâu phải muốn làm là làm được? Huống chi còn làm kế thế tử phi? Trước bài vị thế tử phi đã qua đời chẳng phải cũng chỉ là thiếp thôi sao! Ôi...Thanh nhi đáng thương của nương!”

“Nương, ngày ấy ở Vương phủ, muội muội cùng thế tử xảy ra chuyện gì vậy?”

Lưu đại phu nhân sưng sốt, vội kể lại cho Lưu Nhân Quý chuyện Lưu Uyển Thanh cùng Lục Khang ở rừng mai. Lưu Nhân Quý nghe xong gật đầu :“Nếu đã như vậy, đây chính là nguyên nhân thế tử gia muốn cưới Thanh nhi, dù sao cũng đã tiếp xúc thân thể, nhi tử không lo lắng việc thế tử gia không bảo vệ được Thanh nhi, chỉ là...ngài ấy không phải người thích nữ sắc, chỉ sợ sau khi cưới, trong lòng Thanh nhi sẽ phải chịu ủy khuất!”

“Việc này không nên vội nói ra ngoài, thế tử gia không phải nói hôm khác sẽ tự mình tới nhà ta sao, chờ sự việc chắc chắn hãy báo cho Thanh nhi biết. Dù sao trên thế tử còn có Vương gia cùng Vương phi, bọn họ có chịu cho thế tử cưới Thanh nhi hay không còn chưa biết!” Lưu đại lão gia nói.

Lưu đại phu nhân gật đầu, lại hỏi :“Bên phía nương, chúng ta phải nói sao?”

“Nàng đi nói cho nương biết đi, đây cũng không phải việc nhỏ.”

“Vâng, thiếp đi đây.” Nói xong Lưu đại phu nhân trừng mắt với Lưu Nhân Quý :“Con nửa tháng nay không thêm về nhà, đi thăm vợ con đi, nương vẫn đang chờ ôm cháu trai đây!”

Lưu Nhân Quý nhú mày thờ dãi cũng đành gật đầu.

Lưu lão phu nhân nghe Lưu đại phu nhân kể xong cũng thờ dãi, lại vỗ tay nàng an ủi :“Là phúc thì không phải là họa, xem vận mệnh của Thanh nhi, nếu đã định như vậy, chúng ta chỉ có thể chuẩn bị nhiều đồ cưới cho Thanh nhi . Lỡ như sau này Thanh nhi lại kém quá xa Lỗ Vương quận chúa, mới phải chịu nhiều ủy khuất. Cũng may tiểu thế tử là một đứa ngốc, chờ sau này Thanh nhi mang thai, sinh ra đứa con trai trưởng khỏe mạnh, vậy xem như con bé có thể đứng vững ở Lỗ Vương phủ, nếu con trai lớn lên bình an, thì đó chính là thế tử! Con cũng đừng quá lo lắng, Thanh nhi là đứa bé hiểu chuyện lại biết để ý, rất có phúc khí.”

Lưu đại phu nhân gật đầu :“Nương nói đúng, chỉ là trong lòng con...”

“Ôi, ai không như vậy, ta yêu thương, mấy năm qua nhìn Thanh nhi lớn lên, nhưng đây là số mệnh của Thanh nhi!”

Lỗ Vương phủ

Sau khi Lỗ Vương gia đi rồi, Vương phi nắm chiếc khăn trong tay, thờ dãi :“Đây đúng là nha sào sinh phượng* (chim phượng sinh ra trong tổ chim quạ), không ngờ Vương gia lại đồng ý chuyện này, xem ra Lưu Uyển Thanh thật có phúc!”

“Chủ tử, người có tấm lòng khoan dung, Vương gia vẫn rất kính trọng người!”

“Kính trọng? Ta trừ được kính trọng ra thì còn có cái gì? Con tiện nhân kia...liều mạng mang thai thì được cái gì? Chẳng qua chỉ là một thứ nữ mà thôi, hừ, chẳng lẽ còn muốn để Vương gia phong con nàng làm quận chúa? Nàng ta cũng xứng sao? Không phải là chỉ có vài phần giống với con tiện nhân kia thôi sao? Hừ! Ta ngược lại muốn nhìn kĩ xem, nếu sau này nàng ta biết mình chỉ là một vật thay thế, sẽ có sắc mặt ra sao!”

Thôi ma ma hoảng sợ :“Chủ tử, đây chính là chống lại Vương gia đó, người phải nghĩ lại a!”

Wương phi buồn bực khoát tay :“Ta biết rõ điều đó, nhưng trong lòng ta hận, Vương gia cứ vậy mà không quan tâm ta, cho nên cũng như thế không quan tâm Khang nhi sao? Dĩ nhiên là có quan tâm hơn so với ta,

bảo ta sai người đi trao đổi thiệp cưới? Đồng ý để Khang nhi cưới một tiểu thư dòng chính danh bất chấn, ngôn bất thuận? Hừ, vốn gốc cũng chỉ là một thứ nữ do tiện thiếp sinh ra thôi....Ông ấy không sợ sau này Khang nhi bị người ta chế cười sao? Cứ như thế chẳng quan tâm gì tới mặt mũi của Khang nhi sao? Cứ để mặc Khang nhi hồ đồ? Nhất định do con tiện nhân kia nói gì đó với Vương gia, nàng ta đúng là không muốn nhìn thấy Khang nhi sống tốt!”

“Chủ tử, người đừng nóng giận, tuy thân phận của Lưu Uyển Thanh không cao, nhưng nghe đồn cũng là một người hiểu chuyện, nhanh sắc cũng đoan trang, đến lúc đó để các ma ma quản giáo dạy dỗ lại nàng cho tốt, dù sao cũng là người thế tử gia thích. Chỉ cần nàng có thể sinh cho thế tử gia một con trai trưởng khỏe mạnh là được, không phải người cũng sẽ thoải mái hơn sao!”

Lộ Vương phi, hé mắt, trong mắt xẹt nhanh qua một chút tính toán, khoát tay :“Thôi...thôi...việc này người lo liệu đi!”

Thôi mù mù thở dài liền gật đầu :“Vâng!”

44. Chương 44

Thôi thì cứ bắt chấp post lên đi!

“Tiểu thư! Tiểu thư!” Trúc Tâm vội vàng chạy vào. Trong phòng, Đông Mai thấy Lưu Uyển Thanh hơi nhúu mày, liền mở miệng hỏi :“Nhìn muội xem, mao mao táo táo (hấp tấp, hậu đậu), có chuyện gì ?”

Trúc tâm vỗ ngực, thở hổn hển nói : ” Tiểu thư, là đại hỉ của người!”

“Đại hỉ?” Lưu Uyển Thanh ngẩng đầu, nghi ngờ chờ Trúc Tâm nói tiếp.

“Lộ Vương thế tử đến, nói muốn xin cưới tiểu thư! Tiểu thư sẽ làm thế tử phi đó! Hiện tại thế tử đang ở viện lão phu nhân!”

“A?” Lưu Uyển Thanh có chút sửng sốt, Đông Mai đứng một bên cũng mang vẻ mặt vui mừng, chạy tới nắm tay Trúc Tâm :“Thật ư? Chuyện này không thể nói càn đâu!”

“Đương nhiên là thật!” Trúc Tâm gật đầu khẳng định, vội vàng quay sang nhìn Lưu Uyển Thanh nói :“Tiểu thư, là thế tử phi.”

Lưu Uyển Thanh nhìn Đông Mai vui mừng, nhưng trong lòng nàng lại thấp thỏm bất an...Siết chặt khăn thêu trong tay, trong đầu lại hiện lên một màn ở rừng mai ngày ấy...Vì sao hắn lại muốn cưới nàng? Thế tử phi? Cho dù là kẻ tử phi, sợ rằng cũng quá xa với với nàng, Vương phi cùng Vương gia đồng ý rồi sao? Nhưng nếu không đồng ý, làm sao hắn dám liều lĩnh tới đây.

“Tiểu thư?” Đông Mai thấy Lưu Uyển Thanh không nói gì, thắc mắc :“Đây là chuyện tốt, là thiên đại hảo sự (chuyện vui nhất trên đời), sao tiểu thư lại không vui mừng?”

Lưu Uyển Thanh thở dài :“Bất tự còn chưa phiết một nét, thiệp cưới cũng chưa trao đổi, huống hồ loại chuyện này ta đâu thể suy nghĩ nhiều, tất cả đều nghe mẫu thân ta, Trúc Tâm...những lời này muội đừng đi nói ra ngoài, ngộ nhỡ không thành, chúng ta cũng không biết thu dọn lời đồn như thế nào!”

“Nhưng...bây giờ sợ là toàn bộ Hầu phủ đều biết, thế tử gia tới chính là...”

Đông Mai vội vã kéo Trúc Tâm, ý bảo nàng xuống dưới, Trúc Tâm gật đầu, liền lui xuống.”

“Tiểu thư, điều người lo lắng là. . .”

Lưu Uyển Thanh gật đầu, Đông Mai mím môi :“Tiểu thư, người nhất định phải mang theo nô tỳ, có nô tỳ, nhất định sẽ không để tiểu thư gặp chuyện gì không may.” Đúng vậy, mới vội vui mừng thay cho tiểu thư, tại sao nàng lại không nghĩ đến việc hậu viện Hầu phủ lúc này đã loạn như thế, Mộng di nương còn không

thành thật, hướng chi là Vương phủ? Tương lai, nữ nhân của thế tử không ít, đến lúc đó đấu đá với nhau, thậm chí còn đe dọa đến tính mạng, việc này đúng là một vui một buồn.

Lưu Uyển Thanh vỗ tay Đông Mai, nói :“Điều đó là đương nhiên, muội lui xuống đi, ta muốn yên tĩnh một chút.”

“Dạ, nô tỳ canh chừng ở ngoài cửa, nếu tiểu thư có việc cần chỉ việc gọi nô tỳ một tiếng là được.”

Lưu Uyển Thanh khẽ gật đầu.

Lúc này, trong viện lão phu nhân.

“Thế tử thật quá khen rồi, Thanh nhi có thể lọt vào mắt thế tử, chính là phúc khí nàng tu luyện được, chỉ là...Thanh nhi lớn lên được lão thân sủng ái, sợ là quy củ có chút không thích hợp, nếu như sau này...Xin thế tử gia thông cảm nhiều.”

“Lão thái quân không cần khách khí như vậy, Uyển Thanh rất tốt, xin ngài yên tâm, ta sẽ che chở nàng chu đáo.”

“Có được lời này của thế tử, lão thân cũng yên lòng.”

Chờ Lục Khang đi rồi.

Lưu lão phu nhân thở dài :“Cho tới hôm nay mới chắc chắn, Thanh nhi đã lọt vào mắt thế tử rồi, lão thái bà ta cũng an tâm. Ngày mai Vương phủ sẽ cho người tới đổi thiếp canh, hôn sự đã định ra rồi, sợ là Thanh nhi đã sớm nghe tin này, con đi nói với con bé một chút đi!”

Lưu đại phu nhân gật đầu “Nương, xin ngài yên tâm, bên phía Thanh nhi con dâu sẽ đi.”

... ..

Lưu đại phu nhân vỗ tay Lưu Uyển Thanh, an ủi :“Con cũng đừng nghĩ nhiều, lập gia đình cũng xem như nữ nhân chúng ta sống thêm một đời. Các phương diện khác của thế tử đều tốt, nương nghe nói ý tứ của ngài ấy là sau này sẽ không thu thêm nữ nhân khác vào Vương phủ. Nhưng sự đời khó lường, nhất là nam nhân, có mấy người không đi ăn vụng chút thật. Nếu như sau này có...con chỉ cần nhớ kĩ con là thế tử phi, những nữ nhân khác chẳng qua chỉ là đồ chơi mà thôi. Nhưng lòng phòng bị kẻ khác không thể không có, trước khi con sinh hạ bình an một tiểu thế tử, tuyệt đối đừng để cho kẻ khác chen vào chỗ trống nào bên người thế tử. Nghe đại ca con nói, Vương phi cũng có an bài hai thị thiếp bên người thế tử, nhưng cũng chưa được tiến vào phòng thế tử. Nếu sau này con qua đó, cũng không cần phải lo lắng, dù sao các nàng cũng là người Vương phi phái qua, tuyệt đối không dám làm mất mặt Vương phi.”

Nói tới đây, Lưu đại phu nhân thở dài :“Ý định ban đầu của nương là kiếm cho con một phu quân bình thường, dù sao nữ nhân gả thấp thì tốt hơn, nhưng hôm nay con phải gả cao như thế. Sau này vào Vương phủ, nhất định chuyện gì cũng phải cẩn thận, nương có tâm nhưng lực không đủ, sợ là không thể bảo vệ con chu toàn. Tuy thế tử đã đồng ý với chúng ta sẽ che chở cho con, nhưng không ai lường trước được mọi việc, tự bản thân con phải cẩn thận. Còn về phần những nha hoàn hồi môn của con, không mang Trúc Tâm theo là đúng, dù sao tính tình của nha đầu này quá thuần khiết, sợ lại kéo con rớt về phía sau. Nương sẽ cho Đông Mai, Trúc Lục cùng Thúy Nhi sang đó với con, có các nàng, nương cũng sẽ an tâm hơn.”

Lưu Uyển Thanh gật đầu, giọng nói có chút nghẹn ngào :“Nữ nhi không tốt, lại khiến nương phải bận tâm...”

“Đứa nhỏ ngốc này, con là người biết suy nghĩ cẩn thận, nương cũng yên lòng. Vương phủ không giống những nhà khác, hoàng gia nhiều quy củ, nương sợ sau này con sẽ phải ủy khuất, chịu khổ.” Nói xong, Lưu đại phu nhân cũng nâng khăn lên gạt nước mắt.

“Nương...” Lưu Uyển Thanh lẩm bẩm gọi. Lưu đại phu nhân thở dài, xoa đi giọt lệ trong khóe mắt :“Nương không sao, chỉ cảm thấy thời gian trôi qua nhanh quá, chẳng mấy chốc mà Thanh nhi của ta đã phải xuất giá, lại đến Vương phủ làm thế tử phi, vậy tương lai sẽ là thế tử phi, nương rất vui, rất vui.”

... ..

Tuy trong lòng Lộ Vương phi cũng như Lưu Uyển Thanh, không muốn Lục Khang cưới nàng làm kế thế tử phi. Nhưng nhớ tới lời của Vương gia nói, cùng lúc này khoảng cách giữa bà và Lục Khang càng lớn, hơn

nữa cũng rất sốt ruột chuyện con nối dòng của Lục Khang. Không có cách nào khác hơn là đồng ý ngày mai sai người đi trao đổi thiếp canh, tính toán xem bát tự có hợp hay không. Kết quả, Lục Khang quay về, đưa cho bà ngày sinh tháng đẻ của Lưu Uyển Thanh, nhân nhạ nói một câu : ” Nhi tử đã nhờ khâm thiên giám xem xét bát tự, đương nhiên là cực hợp, vừa thấy ngày mai lại là ngày tốt lành, trực tiếp hạ sinh là được.”

Lộ Vương phi cũng sốt, lập tức cau mày nói : “Không phải cần chuẩn bị nhiều sinh lễ sao, cuối tháng trung tuần cũng có mấy ngày lành, theo ý nương...”

“Nương, nếu như bởi vì sinh lễ, nhi tử sẽ tự giải quyết, sẽ không phiền đến nương.” Lộ Vương phi bị Lục Khang nói cho nghẹn lời, lại nghĩ đến tiện nhân kia gần đây đã làm ra việc gì, hay bởi vì chuyện của Thư ca nhi, bà cùng Khang nhi đã lâu rồi không nói chuyện trong an bình , đành thở dài : “Cũng không biết cô nương Lưu gia kia có gì tốt, lại làm con nhớ mong như vậy, nương cũng chỉ muốn chuẩn bị cho tốt, nếu Khang nhi muốn hạ sinh vào ngày mai, thì ngày mai vậy.”

“Khiến nương bận tâm rồi, nhi tử còn có công sự chưa xử lý, xin phép được trở về thư phòng trước.”

Chờ Lục Khang đi rồi, Lộ Vương phi siết chặt khăn trong tay : “Hừ, Lưu Uyển Thanh này nhất định là một kẻ biết quyến rũ, lại dám khiến cho Khang nhi chống đối ta! Sinh lễ...ngày mai thời điểm đưa đi, phải ít hơn ba phần so với kẻ yếu mệnh kia! Dù sao cũng chỉ là làm kế, phải để Lộ Vương phủ đẹp mặt mới được.”

Thôi ma ma nghe xong, vội vàng khuyên nhủ : “Chủ tử, nếu đã đồng ý rồi, sao không giúp thế tử như ý, người như vậy...nếu khiến thế tử mất vui, người...”

Lộ Vương phi khoát tay, Thôi ma ma thấy bà Vương phi đã quyết tâm, cũng đành thở dài, ôi, bà là nô tài, chủ tử nói thế nào thì là thế ấy.

Lục Khang dường như đã đoán trước từ sớm, sau khi nghe Tiểu Mễ Tử báo lại, không chút bất ngờ : “Thiếu cái gì, cho thêm vào là được.” Tiểu Mễ Tử cũng sốt, vội vàng gật đầu : “Vâng.”

Ngày hôm sau

Sáng sớm, Lộ Vương phủ phái bà mối cùng Thôi ma ma bên người Vương phi đến hầu phủ, hai bên trao đổi thiếp canh, hợp bát tự.

Buổi chiều, Vương phủ mang sinh lễ tới, nhìn một đám rương đồ thắm được đem vào, nghe báo lễ.

Sinh kim một vạn năm ngàn lượng, ít hơn năm ngàn lượng so với Lỗ Vương quận chúa. Sinh bính, lục thức hải vị tuy so với Lỗ Vương quận chúa có thiếu hai món, nhưng trừ tảo, ngoại nhất định phải có, những món hải vị khác như bào ngư, hào, sò điệp, nấm hương, tôm, mực, hải sâm, vây cá và bong bóng cá các loại đều đủ phần, tất cả sáu rương lớn!

Tam sinh, tứ kinh quả, trái cây, kẹo đường bốn màu, hạt vừng, thiếp đồ trong hộp hạt sen, hoa bách hợp, thanh lũ, trắc bách diệp, hai câu đối tân gia, đậu đỏ, đậu xanh, táo đỏ, hợp đào khô, long nhãn khô, còn có dây đậu đỏ. Xem ra sinh kim, trang sức, nển long phượng và một bức tranh câu đối, hương pháo vòng tay vàng, hai đấu gạo như nhau không thiếu, nhất là trang sức đều là kiển đáng mới nhất, cũng là loại tốt nhất.

(Chỉ có vài câu này thôi mà ta cứ băn khoăn, lẫn lộn sợ edit sai ...nên post chậm..Mọi người đọc nếu thấy phần sinh lễ có gì sai sót! Xin cứ góp ý với ta nha! Cúi chào

)

Lưu lão phu nhân thấy vậy cười toe toét, trong lòng Lưu đại phu nhân cũng thở dài nhẹ nhõm. So với Lỗ Vương quận chúa có ít một chút, dù sao lần cưới này cũng chỉ là kế thế tử phi, nói bề ngoài phải ít hơn nhưng bên trong lại không hề có một khe hở. Nếu tính toán cẩn thận, ai nhiều ai ít cũng không nói chính xác được, tối thiểu số lượng những sinh lễ này nếu truyền ra bên ngoài phủ, Thanh nhi cũng không chịu ầm ứ!

Xem ra những thứ này so với đồ cưới của Thanh nhi nhiều hơn một chút, cũng may còn hai tháng nữa mới tới lễ cập kê của Thanh nhi. Qua lễ cập kê, còn nửa tháng nữa mới đến ngày xuất giá, tính vậy thì mình vẫn còn biện pháp chuẩn bị thêm chút đồ cưới nữa!

Lần này tin được lan rộng xuống dưới, toàn bộ kinh thành đều biết, tiểu thư của Hầu phủ sẽ gả vào Lộ Vương phủ làm thế tử phi!

“Đại tẩu, thật chúc mừng, không ngờ Thanh nhi của chúng ta lại có thể trở thành kế thế tử phi!” Lưu nhị phu nhân cắn răng đè nặng chữ “kế”.

Lưu đại phu nhân cũng không thềm để ý, cười ôn hòa :“Cám ơn đệ muội.”

“Đây là muội có hơi thất lễ, chỉ là....xem ra..ít nhất Quý nhi cũng có thể thắng nhất thắng ba(thắng chức đó) nhỉ!” Lời này chính là nói bóng nói gió việc bám váy Lưu Uyển Thanh mà thắng chức.

“Quý nhi có thắng chức hay không đó là việc của nó, cũng không phiền đệ muội quan tâm.”

“Đại tẩu, trong lòng muội có chuyện này, muội sẽ nói thẳng vậy, chuyện Thanh nhi đính hôn là chuyện lớn, vì sao đại tẩu phải giấu kỹ như vậy, lại không hề ột nhị thẩm như muội biết? Hơn nữa lão gia nhà muội cũng không biết ăn nói, đại tẩu sợ chúng muội kéo chân Thanh nhi lại sao?”

Khóe miệng Lưu đại phu nhân cong lên, toát ra một tia trào phúng :“Nhị đệ muội quá lo lắng rồi, hôn sự của Thanh nhi chỉ mới được định ra hai ngày nay, truyền ra bên ngoài chỉ sợ thêm rắc rối, dù sao thân phận của Thanh nhi cũng rất phức tạp!” Lưu Nhị phu nhân bị lưu đại phu nhân chặn lời, âm thầm nắm chặt khăn lụa trong tay “được lắm, lời này nói ra là hàm ý bảo chúng ta liên lụy tiểu tiện nhân kia sao! Hừ, chỉ là nghiệt chủng do một tiện tì sinh ra, cũng không biết thế tử bị mù lòa hay sao mà lại dám lấy nó?”

45. Chương 45

Một đêm hai chương nha! Khen ta đi! he he he

“Không thể nào! Không thể nào! Không thể nào như thế được!” Lưu Uyển Nguyệt như kẻ điên, vô thức hất ly trà trên bàn rơi xuống đất! Hai tay gắt gao siết lại thành quyền...móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay khiến máu tươi từ kẽ tay chảy xuống..từng giọt, từng giọt rơi trên đất...

Bọn hạ nhân trong phòng đều cúi đầu, không dám thở mạnh, trong lòng âm thầm hối hận vì sao hôm nay lại tới phiên mình hầu hạ? Rất lo sợ sự tức giận của Lưu Uyển Nguyệt sẽ phát trên người các nàng.

Cúc nhi khẽ mím môi....cắn răng bước lên phía trước nói :“Chủ tử, người đừng tức giận mà hại tới thân thể...Nhị tiểu thư...”

“Ba” một tiếng, Lưu Uyển Nguyệt hung hăng quăng cho Cúc nhi một cái tát, phẫn nộ chỉ tay vào Cúc nhi đang ngã nhào trên mặt đất :“Người, con tiện nhân này! Nhị tiểu thư! Ai là nhị tiểu thư? Nó chẳng qua chỉ là một tiện chủng do tiện thiếp sinh ra mà thôi!”

Cúc nhi lúc này đã ngã nhào trên mặt đất, cũng không để ý tới đau đớn trên gương mặt, chỉ cảm thấy bụng dưới xuất hiện một trận đau nhức, đau tới mức muốn hôn mê bất tỉnh. Một tiểu nha đầu đứng gần đó bỗng há mồm thét chói tai, chỉ vào dưới thân Cúc nhi :“A! Máu...”

Cúc nhi sửng sốt, hai tay che bụng, không để ý tới thứ gì khác, nhìn Lưu Uyển Nguyệt van xin: “Chủ tử. . . Chủ tử. . . Mau cứu nô tỳ, mau cứu nô tỳ!”

Lưu Uyển Nguyệt đâu còn tâm tình cứu người? Huống chi lại là một nô tỳ ti tiện! Trừng mắt nhìn Cúc nhi nằm trên mặt đất đau khổ van xin, trong lòng bỗng nảy lên một chút thoải mái...Đến khi Cúc nhi hoàn toàn hôn mê bất tỉnh, nàng ta thản nhiên phân phó :“Còn đứng ngây đó làm gì? Lôi ra ngoài cho ta!” Lại liếc nhìn bãi máu trên mặt đất, ghét bỏ...:“Còn không mau lau dọn sạch sẽ đi! Thật là xúi quẩy!”

Chờ đến lúc đại phu tới nơi, hài tử trong bụng Cúc nhi đã không còn....Hơn nữa vì cứu chữa chậm trễ, thân thể tổn thương nghiêm trọng, sợ là sau này không còn khả năng mang thai...

Cúc nhi gả cho Điền Bảo, con trai của đại tổng quản Điền gia Điền Trung, hôm nay xảy ra chuyện này. Điền Bảo rất yêu thương Cúc nhi biết quan tâm lại dịu dàng, hẳn lại chủ động cầu xin, Lưu Uyển Nguyệt thấy hẳn có thể sử dụng được nên mới đồng ý.

Tất nhiên Điền Bảo đã nghe rõ từ đầu tới cuối sự việc, nhìn nương tử mình yêu thương nằm trên giường hẹp, âm thầm nắm chặt tay thành nắm, trong mắt hiện lên một tia hận thù sâu sắc...Cúc nhi tỉnh lại, sau khi hay tin mình đã có một hài tử mà chính bản thân mình không biết lại vô tình mất đi, hơn nữa sau này cũng rất khó có thai, có thể nói là mất hết hi vọng....Ngơ ngác tựa vào giường, cổ nén nước mắt, Điền Bảo thấy cảnh đó lại càng đau lòng.

Điền đại tổng quản sau khi nghe tin, tức giận tới mức rít qua từng kẽ răng :“Đánh chó cũng phải xem mặt chủ! Đại thiếu nữ nãi thật sự xem ta chỉ là tên nô tài có bộ mặt hiền lành thôi sao!”

Lúc Lưu nhị phu nhân biết chuyện tình của Cúc nhi, mọi chuyện đã sớm trần ai lạc định*, bà muốn cứu chữa cũng đã chậm. Vội vàng phái người đem nhân sâm cho Cúc nhi, nói để nàng bồi dưỡng thân thể cho tốt. Nương của Cúc nhi là Trương ma ma là người bà ta đang cần, tuổi tác của Chu ma ma đã lớn, hơn nữa cháu của Chu ma ma lại hầu hạ bên cạnh tiểu tiện nhân kia, đương nhiên Lưu nhị phu nhân sẽ không tin tưởng bà, càng thêm coi trọng Trương ma ma, Lưu nhị phu nhân lại thưởng thêm cho Trương ma ma hai mươi lượng bạc, trong lòng thầm nghĩ như vậy là ổn.

(Trần ai = bụi bặm, lạc định = rơi xuống, bụi phập phênh trong không trung rốt cuộc cũng có ngày rơi xuống đất, ý nói trải qua nhiều hỗn loạn rốt cuộc kết quả đã được quyết định)

Nhưng Trương ma ma lại chỉ có một nữ nhi là Cúc nhi, lại xảy ra sự việc này, có thể nói, nếu không xảy ra kì tích, nữ nhi của bà sợ là cả đời này sẽ phải ân hận! Coi như Điền Bảo chỉ là một nô tài, nhưng vẫn có thể cưới thêm một bình thê, cha hẳn không phải là quản gia của Điền gia sao? nữ nhi của bà lại chưa sinh được hài tử...cuộc sống sau này... tất nhiên bà hận Lưu Uyển Nguyệt đến nghiêng răng nghiêng lợi, về phần Lưu nhị phu nhân, đương nhiên bà cũng oán hận..chỉ là những điều này Lưu Uyển Nguyệt cùng Lưu nhị phu nhân vẫn chưa biết mà thôi.

Lưu Uyển Nguyệt bực bội phát tay, hừ lạnh :“Nương, xem ra người bị Liễu di nương thu thập tới mức quá nhất gan rồi, Cúc nhi chẳng qua chỉ là nô tài mà thôi, đừng nói là mất đi đứa bé, con có muốn nàng mất mạng thì nàng có thể làm sao? Hừ! Không trung thành? Lẽ nào nàng không sợ chết sao!”

Lưu nhị phu nhân thấy nữ nhi không chịu nghe lời mình khuyên bảo, cũng không còn cách nào, lại sốt ruột, hơn nữa lời của nữ nhi lại có ý cười nhạo bản lĩnh của bà ta, bị một di nương dè dặt cười cổ. Trong lòng vốn hoảng hốt, hôm nay lại càng giống như bị cắt một miếng thịt, cảm thấy giận tới mức không thở nổi...Chẳng lẽ bà muốn vậy sao? Không sinh được nhi tử...bản thân...lại nhìn Lưu Uyển Nguyệt trước mắt, đời này chỉ có một nữ nhi, vì sao nữ nhi lại không phải tri kỉ của bà ta? Nhưng vẫn không muốn bỏ qua ý định chính của mình, không thể làm gì khác hơn, lại khuyên nhủ :“Nương không có bản lĩnh là chuyện của nương, nhưng Cúc nhi là người con có thể tin được, lại trung thành, con làm như vậy sẽ làm hỏng tấm lòng của nô tài dành cho con, sau này còn nô tài nào có thể thật lòng làm tâm phúc của con đây?”

“Được rồi! Được rồi! Hôm nay con đến chỗ nương chính là muốn hỏi chuyện của tiểu tiện nhân kia, không phải tới đây nghe người dạy bảo! Nữ nhi gả đi như bát nước hắt ra ngoài, muốn dạy dỗ cũng là Điền gia dạy dỗ con! Còn chưa tới lượt người đâu! Được được, con cũng thấy, đến Liễu di nương mà nương còn trị không được, con lại còn gây thơ hi vọng vào nương? Đây là một trăm lượng bạc, người cầm lấy, nên tự mua ình vài thứ...nhìn xem...trang phục, trang sức của nương đều là từ năm trước, cho dù phụ thân không đến phòng của người, người cũng không cần keo kiệt như vậy. Đi ra ngoài con sẽ bị nương làm cho bẽ mặt mất thôi!”

Nói xong vẫy vẫy tay áo đi ra khỏi viện của Lưu nhị phu nhân, Lưu nhị phu nhân ngồi đến tê dại : “...Đời này ta đã tạo ra cái nghiệt gì đây!”

“Đại cô nãi nãi, tiểu thư đang nghỉ ngơi, nói không muốn có người quấy rầy!” Khuôn mặt Trúc Tâm khổ sở ngăn Lưu Uyển Nguyệt lại. Lưu Uyển Nguyệt hừ lạnh một tiếng, đẩy Trúc Tâm ra, đập mạnh cửa phòng

Lưu Uyển Thanh, liền thấy vẻ mặt Lưu Uyển Nguyệt mang ý cười, đang ngồi cúi đầu, chăm chú khâu bao gối yên ương.

“Tâm tình của muội muội tốt thật nha...”

Nghe phải giọng điệu kỳ quái của Lưu Uyển Nguyệt ...Lưu Uyển Thanh chán ghét nhú mày, thả bao gối trong tay xuống đưa cho Đông Mai, chuẩn bị cất đi, lại bị Lưu Uyển Nguyệt cướp được vào tay :“Muội muội, khâu đồ cưới chứ đâu phải làm cái gì đáng xấu hổ, thấy tỷ lại vội vàng giấu đi? Chẳng lẽ muội sợ tỷ sẽ cướp đi sao?”

Lưu Uyển Nguyệt cố ý ra lực, chỉ khâu trên bao gối yên ương liền bị đứt rồi...Đông Mai sửng sốt, khâu bao gối yên ương nhưng lại có một điều kỳ, chỉ khâu tuyệt đối không thể đứt, nếu không hôn sự sẽ không thể thuận lợi, cũng dễ dàng bị đoạn tuyệt!

“Đại cô nãi nãi, tại sao người lại có thể làm đứt chỉ khâu của tiểu thư!”

Đáp lại Đông Mai tất nhiên là một cái tát của Lưu Uyển Nguyệt :“Hừ! Chủ tử nói chuyện là chỗ người có thể tùy tiện xen mồm vào sao? Dù ta đã gả ra ngoài, nhưng cũng không tới mức loại tiện tì như người có thể trách móc! Không cần cái mạng sao! Muội muội, muội quản giáo hạ nhân rất không tốt đó! Thật không biết, đến nơi rộng lớn đầy quý tử như Vương phủ, muội sẽ sống như thế nào!”

Tượng đất còn có ba phần tức giận, hướng hồ là Lưu Uyển Thanh?

”Tỷ tỷ thật oai phong! Quản hạ nhân lại quản tới cả phòng của muội ! Đúng là cho tới giờ tỷ vẫn không hiểu được quý tử, có lẽ sau khi gả cho tiểu gia nhà nghèo như Điền gia, tính tình còn lỗ

Măng hơn! Như thế thật không tốt, có muốn không, chờ sau khi muội làm thế tử phi rồi sẽ mời một ma ma quản giáo từ trong cung ra cho tỷ, dạy bảo tỷ lại cho tốt nha!”

“Người...” Lưu Uyển Nguyệt cắn hận chỉ tay vào mũi Lưu Uyển Thanh, mới định mở miệng, Lưu Uyển Thanh liền hất bàn tay chỉ trước mặt mình ra: “Ta cái gì?”

“Người, con tiện nhân này!”

“Tiểu thư, cẩn thận!”

Thấy Lưu Uyển Nguyệt vung tay định tát mình, Lưu Uyển Thanh nhanh chóng nghiêng thân sang một bên, tay kia dễ dàng trả ngược lại cho Lưu Uyển Nguyệt một cái tát. Vẻ mặt Lưu Uyển Nguyệt không thể tin nổi, che mặt mình: “Người... Người dám đánh ta! Người, đồ tiện chủng do tiện thiếp sinh ra, thật sự ỉnh là tiểu thư dòng chính của Hầu phủ sao!” Nói xong liền bước lên muốn cào Lưu Uyển Thanh. Lúc này, Đông Mai, Trúc Tâm cùng đám hạ nhân ngoài cửa đều bước lên ngăn cản Lưu Uyển Nguyệt... gắt gao đe dọa ta xuống, không cho nàng ta động đây chút nào.

“Bọn cẩu nô tài các người! Buông tay ra cho ta!”

Lưu Uyển Thanh hé mắt, một tay bóp cằm Lưu Uyển Nguyệt nâng lên... ánh mắt tràn đầy ghen ghét của nàng ta như vậy... chính là hận không thể ăn thịt uống máu của mình...

Chuyện cũ từng màn đều hiện lên... Khuôn mặt tươi cười đáng yêu của Tuấn nhi... giọng nhu nhu gọi “nương”... một thân thể tím xanh... âm thanh từng roi, từng roi quất lên người nàng... còn có nỗi hận âm ỉ trong lòng... Giống như bản thân chỉ vừa mới trải qua thôi...Nước mắt Lưu Uyển Thanh giàn giụa, vẻ mặt bi thương, trống trải như tro tàn... Ngay lúc Đông Mai lo lắng định mở miệng, Lưu Uyển Thanh đã nắm chặt tay thánh mẫu, hung hăng quát cho Lưu Uyển Nguyệt mười mấy cái tát... đến khi Đông Mai kéo nàng ra mới dừng lại.

Bên tai vang lên tiếng mắng chửi của Lưu Uyển Nguyệt... Lưu Uyển Thanh thấy trước mắt tối sầm... Liền mất đi cảm giác...

“Nương... sợ...”

“Nương... Người ở đâu...”

“Oa oa oa... Nương”

“Không! Không! Không nên!” Lưu Uyển Thanh hoảng hốt bật dậy... Lưu đại phu nhân đau lòng ôm nàng: “Con ngoan, đây là thế nào? Nghĩ gì mà lại rơi lệ mãi như vậy... con đừng sợ, nương sẽ làm chủ cho con!”

Lưu Uyển Thanh gắt gao cắn môi, cuối cùng lại òa khóc lên. Nàng có thể nói với ai? Có thể nói với ai đây? Nàng thấy Tuấn nhi, Tuấn nhi bị bóng tối bao vây, con đang sợ hãi... con đang gọi “nương”... Tuấn nhi muốn thể hiện nỗi sợ hãi trong lòng ra, nhưng con chỉ mới biết nói... ngoài gọi nương ra, ngoài nói sợ ra... ngoài khóc ra, con không còn biết làm gì khác... “Tuấn nhi của nương, nương phải làm sao mới cứu được con đây? Phải làm sao đây?”

Một lần nữa Lưu Uyển Thanh lại khóc đến hôn mê, Lưu đại phu nhân đau lòng lau nước mắt cho nàng, Lưu Uyển Thanh tuw từ nhắm hai mắt, nhưng nước mắt vẫn không dừng lại mà rơi xuống. Đúng lúc này, Đông Mai đỏ mắt đi vào: “Phu nhân, Nhị phu nhân ở cửa viện muốn đòi công đạo!”

Lưu đại phu nhân hừ lạnh một tiếng, trong mắt chợt lóe lên sự căm hận: “Nàng ta còn muốn đòi công đạo! Ta còn đang muốn tìm nàng ta đây!”

“Nhị đệ muội, người tới thật là đúng lúc!” Lưu đại phu nhân lạnh lùng nói, trong lòng Lưu nhị phu nhân căng thẳng. Đã nhiều năm rồi, vị đại tẩu này vẫn chưa bao giờ dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với bà ta, nhưng lại nhớ tới gương mặt sung như đầu heo của Lưu Uyển Nguyệt, âm thầm nắm chặt tay: “Đại tẩu thật biết nói đùa, muội hận không thể tới đây sớm hơn nữa, Nguyệt nhi có ý tốt muốn đến chúc mừng Thanh nhi, nhưng Thanh nhi thì sao? Không biết phân biệt tôn ti, lại dám rat ay đánh tỷ tỷ của mình! Bất hiếu như vậy, có chỗ nào xứng làm thế tử phi sao!”

“Không phân biệt được tôn ti? Bất hiếu gì đó! Không xứng làm thế tử phi? Nhị đệ muội, người nói đùa phải không! Hừ, từ xưa tới nay bên ngoài vẫn dòng chính và dòng thức khác nhau, nhị đệ chẳng qua chỉ là con của một thiếp thất, đối với nữ nhi của con một thiếp thất, ai tôn quý? Ai ti tiện? Bất hiếu! Thanh nhi của ta đương nhiên rất hiếu thuận với ta, với Hầu gia, với mẫu thân, nói Thanh nhi bất hiếu? Chỉ sợ nhị đệ muội còn chưa đủ tư cách! Không xứng làm thế tử phi? Đó là thế tử, Vương gia cùng thánh thượng quyết định, chưa tới lượt người có thể nói như vậy!”

Còn nữa, ta nghĩ nhị đệ muội ở Hầu gia rất ẩm ực nhỉ, tất cả các người cứ dọn ra ngoài ở là được. Cũng đâu có mấy nhà, con vợ kế lại ở chung với con trai trưởng như vậy cơ chứ!”

Lưu Nhị phu nhân giật mình... trong mắt lộ vẻ khó tin... “Đại tẩu, tẩu có ý gì? Tẩu đang muốn đuổi chúng ta đi sao?”

“A? Nói như vậy nhị đệ muội thật sự rất muốn rời đi sao? Ta thấy ý của nhị đệ muội chính là chê Hầu phủ nhỏ bé này của chúng ta rồi!”

“Đại tẩu, tẩu cho rằng Hầu phủ này do mình định đoạt sao?”

“Chẳng lẽ lại là người sao! Ta cũng không tin, nếu thật sự ầm ĩ lên, nương sẽ bênh vực ta hay là người? Còn cái tiếng gọi “nương” này, vợ của con một thiếp thất không đủ tư cách gọi đâu!”

46. Chương 46: Chương: 46

Lúc này, trong lòng Lưu nhị phu nhân đã vô cùng hối hận vì sao mình lại vội vàng chạy tới đây như vậy, nhưng nhớ tới vết thương trên mặt Nguyệt tỷ, lại càng thêm oán giận Lưu Uyển Thanh: “Đại tẩu, dù thế nào đi nữa, cho dù thân phận của Nguyệt tỷ nhà muội thua kém Thanh nhi, nhưng cũng không thể đối xử với Nguyệt tỷ như vậy được! Nguyệt tỷ không chỉ là nữ nhi của muội, mà còn là đại thiếu nữ nãi của Điền gia. Đại tẩu, muội không muốn đòi công đạo thì thôi, nhưng nếu Điền gia làm ầm ĩ lên...”

Lưu đại phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Điền gia? Đường đường Hầu phủ còn không thềm để vào mắt, Điền gia muốn làm ầm ĩ cũng phải nhìn xem thân phận của Thanh nhi là gì, bây giờ nàng không chỉ là tiểu thư dòng chính của Hầu phủ mà còn là thế tử phi tương lai của Lộ Vương phủ!”

Cuối cùng, Lưu nhị phu nhân xám xịt trở về, tới sân viện của mình, vừa mới mở cửa khuê phòng của Lưu Uyển Nguyệt lúc chưa xuất giá, liền thấy một đồng hồ độn đầy trên đất, chỉ tiếc rên sắt không thành thép nhìn Lưu Uyển Nguyệt: "Con không dùng đầu óc suy nghĩ sao? Con nghĩ Thanh nhi bây giờ cũng giống như ngày xưa mặc cho con mắng chửi ăn hiếp sao?"

Chưa nói tới nó đã được ghi tên dưới danh nghĩa của đại bá con, bây giờ nó lại có thêm thân phận thế tử phi, con cũng đừng không có đầu óc đi chọc vào nó! Con cũng không thử nghĩ xem, sự việc đã tới mức đó, hẳn là con nên...ít nhất con cũng phải biểu hiện quan hệ với nó tốt một chút chứ, nó sống tốt thì con ở Điền gia cũng có thể ngẩng cao đầu không phải sao? Điền gia còn không phải sẽ nhìn con cao thêm vài phần sao! Những đạo lý đơn giản này.... tại sao con không chịu hiểu!"

Trong mắt Lưu Uyển Nguyệt lộ ra sự ghen ghét, nổi hận thù sâu đậm! Không khỏi xiết chặt khăn lụa trong tay....Lại có chút căm hận nhìn Lưu nhị phu nhân "nếu không phải nương mình không có bản lĩnh như thế, mình cũng đâu tới mức ở đâu cũng bị tiểu tiện nhân kia chèn ép trên đầu! Rõ ràng mình là tiểu thư con vợ cả, nó chẳng qua chỉ là tiện chủng do một thiếp thất ti tiện sinh ra, chẳng qua chỉ là một thứ nữ không đáng được lộ diện mà thôi! Tại sao lại biến thành như vậy?"

Tại sao đại bá mẫu hết lần này tới lần khác chỉ thấy nó tốt, để cho nó trở thành tiểu thư dòng chính! Thân phận liền cao hơn mình một bậc! Có việc gì, bọn hạ nhân trong phủ luôn luôn gấp rút làm cho nó! Chính mình mới là con vợ cả mà! Năm đó Xuân ma ma nghiêm khắc với mình như vậy, ăn biết bao nhiêu khổ cực, vì sao tới lượt Lưu Uyển Thanh lại đối với nó tốt như vậy, mọi điều bộ cử chỉ của nó cũng càng ngày càng thanh nhã! Đừng nói gì những chuyện này...

Chính là dù phí hết tâm tư muốn gả cho Lộ vương thế tử làm trắc thê, cuối cùng kéo tới năm mình 17 tuổi mới thành thân, tại sao thế tử phi bệnh tật kia không sớm chết đi! Mình vừa tới tuổi cập kê thì nàng ta liền chết? Cho dù mình có đau khổ cầu xin thế nào, ngay cả vị trí trắc thê mình cũng ngồi không được! Dựa vào cái gì Lưu Uyển Thanh lại có thể làm thế tử phi! Dựa vào cái gì? Nó dựa vào cái gì! Vì sao ông trời lại bất công như vậy! Nếu như nương mình có bản lĩnh, đáng lẽ trước đây nên tìm cách mình trở thành con thừa tự của đại bá mẫu. Như vậy hôm nay mình sẽ là thế tử phi, đâu cần phải quan tâm chuyện của Lộ Vương quận chúa?

Hừ, Lưu Uyển Thanh! Ta sẽ không để chuyện này trôi qua dễ dàng như vậy!"

Sau khi Lưu lão phu nhân nghe được tin, vội vàng chạy tới: "Ôi, Thanh nhi đáng thương của ta, con nói xem, xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không thềm đến nói cho ta một tiếng, con nghĩ lão bà tử như ta chết rồi phải không? Còn nữa, đại phu nói như thế nào?"

Lưu đại phu nhân xoa đi giọt lệ trên khóe mắt: "Nương, người đừng quá lo lắng mà tổn thương thân thể, Vương đại phu nói, là do khí huyết công tâm, tâm tư quá nặng mới ngất đi, không có việc gì lớn, chỉ cần thả lỏng tâm tình, nghỉ ngơi vài ngày sẽ tốt trở lại..."

"Thanh nhi, đứa nhỏ này.....thật khiến người khác đau lòng, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Lộn xộn thế nào cũng phải cho ta biết rõ ràng!"

Lưu đại phu nhân vội vàng kể cho Lưu lão phu nhân nghe mọi chuyện, Đông Mai đứng một bên dâng lên cho Lưu lão phu nhân bao gối uyên ương bị đứt sợi chỉ thêu. Lúc này trên mặt Lưu lão phu nhân lóe lên một tia tàn khóc...hé mắt.

"Nương, con cũng không phải là một đại tẩu kiêu căng quyết không tha cho phòng của nhị đệ, thế nhưng cô nãi nãi đã gả ra ngoài khi trở về lại dám tới sân của Thanh nhi, còn dám đứt chỉ thêu bao gối uyên ương của con bé, đây không phải việc nhỏ đâu! Đây không phải là Nguyệt tỷ có ác ý muốn cả đời Thanh nhi không được sống tốt hay sao!"

Ở thời đại này, sợi thêu bao gối uyên ương là một phần sinh lễ do nhà trai đặc biệt đem tới, nếu trong lúc thêu mà sợi bị đứt, đó chính là ngụ ý phu thê hai người không thể hợp thành một khối, ngụ ý rằng người làm thê tử dù không chết sớm cũng sẽ bị hưu (bỏ vợ) hay hòa ly! Chuyện này thật sự rất nghiêm trọng.

Lưu lão phu nhân thở dài “Đúng vậy, hài tử cũng đã lớn, chờ sau khi Thanh nhi xuất giá cũng nên bảo bọn chúng dọn ra ngoài đi!”

Lưu đại phu nhân nghe xong, nét mặt vui vẻ, liền vội vàng gật đầu: “Vâng”

Đợi Lưu Uyển Thanh thanh tỉnh trở lại đã là hai ngày sau, ngoan ngoãn uống thuốc, liền âm thầm muốn Đông Mai đưa bao gối yên ương ỉnh. Vành mắt Đông Mai đỏ lên, đưa cho Lưu Uyển Thanh: “Tiểu thư, người đừng suy nghĩ nhiều...người tốt như vậy, cả đời này thế tử nhất định sẽ rất yêu thương người.”

Khóe miệng Lưu Uyển Thanh nhếch lên, cúi đầu cẩn thận nói lại sợ chỉ thêm, không nói gì, Đông Mai thấy vậy cũng đành an tĩnh đứng một bên.

Như lời Lưu Đại phu nhân đã nói, Lưu Uyển Nguyệt khi trở về Điền gia tuy rằng có làm âm thầm muốn Điền gia làm chủ ỉnh, nhưng Điền đại lão gia cũng đâu ngu ngốc như vậy. Tất nhiên đã biết hôm nay Lưu Uyển Thanh không phải là người dễ chọc, trong lòng lại càng trách cứ con trai cả không có mắt nhìn người, tự nhiên lại khiến Điền gia bị liên lụy.

Điền đại tổng quản hé mắt: “Lão gia, tính nết của đại thiếu nữ thật sự có chút nóng nảy, cũng may Hầu phủ đã giải quyết việc này thỏa đáng. Nếu như truyền ra ngoài, sợ là Lệ Vương thế tử sẽ ghi hận Điền phủ chúng ta mất! Nhị thiếu gia còn đang chuẩn bị thi hội, nhờ đâu....Hơn nữa nô tài mới nghe tin, thế tử thế nhưng lại đích thân đi cầu hôn nhị tiểu thư Lưu gia, đến lúc đó có thể hay không. . .”

Câu nói tiếp theo, tất nhiên Điền đại tổng quản không có nói nữa, nhưng sắc mặt của Điền đại lão gia đã rất khó coi, xem ra câu nói này chạm đúng chỗ đau! Nhớ tới bản thân mình vô cớ lại mất đi cháu trai, trong mắt Điền đại tổng quản lóe lên một tia hận thù.

“Cha, người muốn nhi tử trao quyền cho cấp dưới? Tại sao vậy? Không phải con có thể ở kinh thành tìm một chức vị sao? Cha, nhi tử là trưởng tử, làm sao có thể rời khỏi....”

Điền đại lão gia nhíu mày: “Cũng đâu phải không cho con trở về, con trao quyền cho cấp dưới đi ra bên ngoài, cố gắng đạt được một chút thành tựu. Tới lúc đó trở về kinh thành không phải lại càng dễ dàng tiến thêm một bước sao, chút chuyện này mà con cũng không hiểu sao!”

Thấy cha mình nói như vậy, Điền Trắng Khang cũng hiểu chuyện đã được quyết định, không thể thay đổi, dù trong lòng có một chút bất mãn nhưng cũng đành phải nghe lời.

“Nhưng cha à, cũng đâu cần phải đi sớm như vậy...Ít nhất cũng phải chờ sau khi hôn lễ của thế tử kết thúc chứ...” rốt cuộc mình cùng thế tử vẫn là anh em đồng hao mà, tới lúc đó nhất định phải thể hiện thật tốt mới được.

Điền đại lão gia hừ lạnh: “Chuyện này con cũng đừng nghĩ nữa, cả ngày đều không ở nhà, sao con không hỏi nương tử tốt của con một chút xem đã xảy ra chuyện gì!” Nói xong cũng khoát tay đuổi Điền Trắng Khang ra ngoài.

Buổi tối, sau khi Điền Trắng Khang biết được chân tướng sự việc, chỉ hận không thể bỏ Lưu Uyển Nguyệt ngay lập tức, đúng là kẻ không có đầu óc: “Ta ban đầu đúng là bị mù mới đi cưới một kẻ không có đầu óc như người!”

Lưu Uyển Nguyệt thấy vậy cũng rơi nước mắt, tương lai nàng ta không thể sống tách rời Điền Trắng Khang, cũng không dám giở thủ đoạn trước mặt hắn, đến lúc đó nếu làm mất lòng hắn lại vô duyên vô cớ để những nữ nhân dễ tiện khác chiếm tiện nghi: “Thiếp làm như vậy không phải chỉ vì gia sao, vốn biết gia yêu thích nàng ấy, nhị đệ lại là người an phận, nếu nàng ấy gả cho nhị đệ, tới lúc đó gia muốn làm gì

chả được, không phải đúng như ý nguyện của gia sao? Nhưng ai ngờ...”

(sori: cái con dễ tiện!!!!)

“Người không biết suy nghĩ sao, nàng ấy phải làm thế tử phi! Bên khinh bên trọng, chẳng lẽ ta là đồ ngu sao, còn dám có ý nghĩ này? Nữ nhân ở đâu không có...” lại nhìn thấy những vết thương trên mặt Uyển

Nguyệt, trong mắt lộ ra một tia ghét bỏ: “Đừng khóc, coi chừng để lại sẹo, tự dưng sẽ làm mất mặt mũi gia!” Nói xong, phất tay áo bước ra khỏi cửa phòng.

Lưu Uyển Nguyệt xiết chặt khăn lụa trong tay... Lưu Uyển Thanh, đây đều là lỗi của người: “Cúc nhi đâu? Cúc nhi chết ở đâu rồi!”

Tiểu nha hoàn đứng một bên, khúm núm sợ hãi, nhỏ giọng trả lời: “Cúc nhi tỷ tỷ còn đang dưỡng bệnh...” Lưu Uyển Nguyệt hừ một tiếng coi như đã nhớ việc Cúc nhi sinh non, lẩm bẩm một câu: “Đồ vô dụng”, sau đó phất tay cho bọn hạ nhân trong phòng lui xuống.

Ấn lịch sử tin nhắn

Đông Mai ở trong phòng lại thấp thêm một giá nến, đưa đến trước mặt Lưu Uyển Thanh, mím môi: “Tiểu thư, người đừng thêu nữa, đã khuya lắm rồi, cẩn thận lại hỏng mắt của người...”

“Gần xong rồi, còn vài đường viền thêu nữa thôi, em không cần thức hầu hạ ta đâu, đi nghỉ sớm một chút đi!” Đông Mai định mở miệng, lại nhẹ nhàng thở dài, sau ngày cô nài nài đi rồi, tiểu thư liền trở nên an tĩnh như vậy... không thể hiểu ra vì sao...

Trong phòng chỉ còn một mình Lưu Uyển Thanh, đã hoàn thành đường thêu cuối cùng, Lưu Uyển Thanh nâng kéo cắt sợi chỉ thêu... đi đến bên cửa sổ, nhìn ánh trăng sáng sờ... Tuần nhi...

Trữ ý nguy lâu phong tế tế, vọng cực xuân sầu, ảm ảm sinh thiên tế.

(câu này trong bài thơ “Điệp luyện hoa” của Liễu Vĩnh, nhưng editor không tìm được bài thơ nào có hai câu này cũng như bản dịch thơ, cho nên mạn phép dịch nghĩa như sau: “Lầu cao gió thổi hiu hiu, mong qua xuân buồn, chân trời ảm đạm”.)

Hôm sau.

“Tiểu thư, sao người có thể ghé vào chỗ này mà ngủ, cũng không chịu đóng cửa sổ, thân thể người chỉ mới khỏe lại... người không nghe lời nô tỳ khuyên sao?”

Về mặt Lưu Uyển Thanh có chút tái nhợt, lại cố cười tươi: “Đã vào mùa hè rồi, ta đâu có yếu đuối tới mức đó, được rồi, đừng nhắc với nương chuyện này, miễn cho người lại lo lắng...”

“Vâng, nô tỳ hiểu được, tiểu thư, nô tỳ đi nấu cho người một chén canh gừng.”

Lưu Uyển Thanh cũng không từ chối, gật đầu.

Hai ngày sau, Vương phủ liền phái các ma ma quản giáo tới, chuyên dạy bảo cho Lưu Uyển Thanh những lễ tiết trong cung cùng những quy cũ cho đại hôn. Dù sao sau này nàng sẽ là thế tử phi, cơ hội vào cung cũng rất nhiều.

Lưu đại phu nhân nhìn hai ma ma quản giáo nghiêm nghị, liền thấy đau lòng cho Lưu Uyển Thanh. Nhưng bà biết, người mà Vương phi phái xuống, tuy có nghiêm khắc nhưng như vậy cũng vì muốn tốt cho Lưu Uyển Thanh mà thôi.

Liễu ma ma cùng Đồ ma ma sau khi thấy dáng vẻ Lưu Uyển Thanh bình tĩnh như thế, trong lòng cũng hoảng hốt. Hai bà nhìn nhau, cũng không phải kẻ ngốc, hơn nữa có thể làm ma ma quản giáo, con mắt nhìn người lại càng chuẩn xác. Hai bà biết đây không phải là người đơn giản, dù các bà có cố ý làm khó như thế nào, còn có thể giữ được một bộ dáng bình đạm như thế, tâm tư chắc hẳn rất sâu sắc, xem ra... Vương phi tương lai có yếu đuối, dễ bảo hay không còn rất khó nói... nhưng dù sao những chuyện này cũng không liên quan tới các bà, dù các bà có nghiêm khắc một chút nhưng cũng không quá giới hạn. Thế nên Lưu Uyển Thanh vẫn có được những ngày sống dễ chịu.

Thời gian trôi qua nhanh như chớp mắt...

Vừa học xong quy củ, Lưu Uyển Thanh dẫn theo mấy người Đông Mai đến viện Lưu lão phu nhân, khéo léo thỉnh an Lưu lão phu nhân xong, Lưu lão phu nhân liền cười vẫy vẫy tay: “Thanh nhi ngoan, nhìn xem, mới vài ngày đã gầy mất một vòng lớn, ôi...”

Lưu Uyển Thanh cười nói: “Con thấy gầy một chút mới đẹp!”

Lưu lão phu nhân không đồng ý nhíu mày: “Ồ đâu ra cái suy nghĩ lệch lạc đó, nữ nhân phải có chút thịt mới tốt, sau này con sẽ hiểu.”

Khuôn mặt nhỏ của Lưu Uyển Thanh đỏ lên, trong lòng đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời bà nội nói, vội vàng nói qua chuyện khác: “Bà nội, theo lý thời điểm này yết bảng nên xuất hiện rồi, còn chưa có tin tức gì sao?”

“Cũng không thể nói như vậy.”

Lưu đại phu nhân cũng có chút lo lắng đứng lên: “Theo lý cũng nên đến rồi.” Vừa nói dứt lời, liền có một gã sai vặt từ bên ngoài vội vàng chạy vào: “Lão phu nhân, đại phu nhân, lão gia, có đại hỉ! Đại thiếu gia có tên trên bảng nhân! Cái kia... tam thiếu gia là tân trạng nguyên...” Giọng nói lúc sau càng lúc càng bé.

Vốn trên mặt Lưu đại phu nhân là mừng rỡ lập tức cứng lại... Lưu Uyển Thanh ngồi một bên mới ho khan một tiếng, có chút mất tự nhiên cười nói: “Song hỷ lâm môn, song hỷ lâm môn!” Lại đưa tiền thưởng cho gã sai vặt.

Lưu Uyển Thanh thở dài, mặc dù không giống kiếp trước, năm nay đại ca có tham gia khoa cử, nhưng tam ca Lưu Nhân Lượng làm trạng nguyên lại giống như trước.

47. Chương 47: Chương: 47

Mặc dù Lưu Nhân Lượng đạt được danh hiệu trạng nguyên, nhưng trong lòng Lưu lão phu nhân, Lưu đại phu nhân cùng Lưu đại lão gia đều có chút không vui. Nhưng nhờ lời khuyên nhủ của Lưu Uyển Thanh, ba người đều hiểu đây chính là một sự trợ giúp lớn cho Hầu phủ. Trong lòng Lưu đại lão gia lúc này mới thấy mình cực kì may mắn, may mà ngày đó bản thân thấy cuộc sống của gia đình tam đệ đáng thương, có thể giúp cũng giúp một chút. Sau này khi Lượng nhi bước vào con đường học hành, ông cũng đã giúp không ít, hơn nữa mấy năm nay tình cảm giữa Lượng nhi, Quý nhi cùng Bảo nhi đều rất tốt, cũng lập tức nghĩ thông suốt mọi việc.

Lưu Nhân Quý, Lưu Nhân Lượng cùng thám hoa Lý Quốc Cường đang cười trên những con tuần mã to lớn, trên đầu đội chiếc mũ ô sa kim hoa, mặc một bộ đại hồng bào, mỗi người đều nâng trên tay thánh chiếu bổ nhiệm, bước chân qua kim yên hồng tông mã, trong sự ủng hộ rầm rộ, kì cổ mở đường, khí thế phi phàm đạo quanh một vòng kinh thành.

Đám người Lưu lão phu nhân đều đứng chờ trước Hầu phủ, Lưu lão tam cùng phu nhân Điền Ngọc Uyển cũng đã đi tới, xung quanh đầy ắp dân chúng đến xem náo nhiệt.

Từ xa nhìn thấy Lưu Nhân Quý và Lưu Nhân Lượng, ngoài cửa Hầu phủ liền lập tức đốt pháo....

” Hầu phủ thật sự thịnh vượng!”

“Không phải sao, đúng là song hỷ lâm môn! Trạng nguyên hay bảng nhân đều là người của Lưu gia.”

“Lời này của người vẫn còn sai, Hầu phủ lần này phải nói là tam hỉ lâm môn mới đúng!”

“Sao lại nói như vậy?”

“Tiểu thư dòng chính của Hầu gia chuẩn bị gả cho Lộ Vương thế tử làm thế tử phi, không phải sao!”

Mọi người lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra, lần này vận may của Hầu phủ đúng là đến nhiều tới mức không đỡ nổi.

So với sự náo nhiệt ở Hầu phủ, nhị thiếu gia của Điền gia lại không trúng cử. Mà con trai của Hà gia Hà Gia Khải tuy thật sự là một tài học, theo lý thì có thể trúng thám hoa đấy! Nhưng sau vụ việc hấn yêu thích Long dương chi hảo bị bại lộ, sau cuộc thi đình, cuối cùng cũng chỉ đứng ở vị trí thứ tư.

Lưu lão phu nhân thấy Lưu Nhân Quý cùng Lưu Nhân Lượng ở giữa đám đông, nụ cười trên mặt đã rực rỡ như hoa.

“Quý nhi, Lượng nhi thật sự có chí tiến thủ!” Lại vỗ tay Điền Ngọc Uyển cười: “Con thật biết dạy hài tử, hôm nay Lượng nhi đã thành trạng nguyên, đây đúng là phúc khí của Lưu gia!”

“Đâu có, đâu có, tất cả đều nhờ vào sự giúp đỡ của đại ca mới giúp cho Lượng nhi có cơ hội đèn sách, hôm nay Lượng nhi trở thành trạng nguyên không thể không nói đến công sức của đại ca.” Trước khi ra cửa, lão gia cũng đã suy nghĩ kỹ, Lượng nhi tuy trở thành trạng nguyên, nhưng nền móng còn quá cạn, bây giờ Thanh nhi sẽ gả cho thế tử làm thế tử phi, bà phải vì tương lai của Lượng nhi mà ôm chặt bắp đùi Hầu phủ này.

Trên mặt Lưu đại lão gia cũng hiện lên nụ cười rạng rỡ, cười nói: “Đệ muội quá khen, chính là nhờ Lượng nhi của chúng ta có chí tiến thủ, mới 16 tuổi mà đã trở thành trạng nguyên! Đây là sự việc chưa từng có! Thật sự là cho đại bá như ta vinh quang theo!”

Lưu Nhân Lượng ôm quyền: “Mấy năm nay đại bá vẫn luôn trợ giúp cháu rất nhiều, cháu làm sao quên được!”

“Đứa nhỏ này quá khách sáo rồi!” Lưu lão phu nhân cười nói.

Lưu Nhân Quý đứng bên cạnh vỗ mạnh vào bả vai Lưu Nhân Lượng: “Tiểu tử, dám bỏ qua đại ca ta!”

Lưu Uyển Thanh bước tới hành lễ, vui vẻ cười: “Tam ca, chúc mừng.”

Lưu Nhân Lượng vội vàng nâng nàng dậy: “Muội muội đừng làm nhiều lễ nghi như vậy, tam ca không có bản lĩnh gì, có thể trở thành trạng nguyên cũng là mong muốn sau này có thể giúp đỡ muội, dù sao Vương phủ. . .” Câu tiếp theo, tuy Lưu Nhân Lượng không nói, nhưng Lưu Uyển Thanh đều hiểu, vẻ mặt nàng lộ lên sự cảm kích, nhìn hẩn cười.

“Từ giờ trở đi chỉ còn lễ cập kê của Thanh nhi, hai người các con lại được thăng quan như vậy, Hầu phủ phải mở yến tiệc lớn ăn mừng mới được!”

Lưu đại phu nhân liền vội vàng nói “Nương, xin người yên tâm, con dâu đã sắp xếp xong xuôi mọi việc, ngày mai sẽ bắt đầu bày tiệc, nhất định phải mở tiệc lớn linh đình tới ba ngày! Ngoài ra con dâu còn chuẩn bị phát cháo từ thiện.”

“Tốt, tốt, ngân lượng để phát cháo từ thiện phải lấy từ chỗ nương đấy!”

“Sao thế được, con dâu không thể động tới bạc của nương a!”

“Tiền tài sinh ra, chết cũng đâu thể mang theo, sau này chẳng phải để cho các con sao? Phát cháo từ thiện lần này chính là vì cháu trai của ta mà tiến hành, lần này ta đưa tiền, không cho phép các con tranh giành với ta.” Nói xong Lưu lão phu nhân liền móc tiền lì xì từ trong ngực ra đưa ổi người Lưu Nhân Quý cùng Lưu Nhân Lượng: “Đây là tâm ý của bà nội, các con thăng quan, người xưa có câu:huynh đệ đồng lòng kỳ lợi đoạn kim (huynh đệ đồng lòng có thể chặt đứt cả sắt thép) ! Tương lai say này của Hầu phủ đều phải dựa vào các con đấy!”

Hai người vội vàng nhận lấy lì xì, chấp tay nói: “Xin bà nội yên tâm, cháu sẽ không để cho người thất vọng đâu!”

“Tốt, tốt...hài tử ngoan..”

Lúc này, đứng ở một bên, ánh mắt Lưu nhị phu nhân tràn đầy ghen ghét cùng âm mưu. Từ lúc Lưu Uyển Nguyệt trở về làm âm mưu một trận, Lưu nhị lão gia cũng bị Lưu lão phu nhân gọi lên, liền nghe nói sau khi Thanh nhi xuất giá, cả nhà bà ta cũng chính thức phải rời khỏi Hầu phủ...Lão gia tuổi đã lớn nhưng vẫn chỉ là một quan tứ phẩm lẫn lộn giữa quan trường, sợ là tới già cũng rất khó tiến thêm một bước. Mắt thấy tiểu bối đã vượt qua xa lão gia, hơn nữa con trai duy nhất của bà ta cũng quá kém cỏi! Đừng nói là trạng nguyên hay bằng nhàn! Cả một tú tài cũng không thi đậu, cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ con đường khoa cử thật sự gian nan....Tệ hơn nữa chính là một tú tài muốn mua chức quan sợ là cũng không đủ tư cách.

Hai ngày sau

Sáng sớm, Lưu Uyển Thanh đã rời khỏi giường, để đám người Đông Mai hầu hạ tắm rửa thay y phục, thay xong chải y chải lý (ý chỉ bộ áo váy cùng giày đồng bộ đủ màu...), Đông Mai liền nâng Lưu Uyển Thanh tới đợi ở Đông uyển. Lúc này ở Đông uyển đã dựng sẵn một màn trướng tạo thành phòng với sảnh Đông Bắc.

Chờ đến giờ lành, Lưu đại lão gia đứng dậy, ho khan một tiếng, nói: “Ngày hôm nay là buổi lễ cập kê của tiểu nữ Lưu Uyển Thanh, xin cảm tạ các vị khách quan và bằng hữu đã đến đây! Tiếp theo, buổi lễ cập kê của tiểu nữ Lưu Uyển Thanh chính thức bắt đầu!”

Lưu Uyển Thanh được Đông Mai nâng tay, chậm rãi bước tới, tán giả (người trợ giúp trong lễ cập kê) chính là Bạch Nhược Vân, cháu gái bên nhà mẹ đẻ của Lưu đại phu nhân, Lưu Uyển Thanh cũng chỉ gặp qua nàng ấy vài lần, là một thiếu nữ dịu dàng hiểu chuyện.

Bạch Nhược Vân cẩn thận chải đầu cho Lưu Uyển Thanh. Đợi sau khi lễ chải đầu vừa xong, Lưu đại phu nhân được Lý ma ma nâng đỡ bước tới, cao giọng ngâm tụng lời chúc: “Lệnh nguyệt cát nhật, thủy gia nguyên phục. Khí nhĩ ấu chí, thuận nhĩ thành đức. Thọ khảo duy kỳ, giới nhĩ cảnh phúc” (ta bó tay, không dịch được) Sau đó lại tự mình chải đầu gia kê cho Lưu Uyển Thanh.

Lúc sau, Bạch Nhược Vân đỡ Lưu Uyển Thanh đến Đông phòng để chuẩn bị thay một bộ váy nho gia áo tơ trắng.

Lưu Uyển Thanh nề nếp quỳ gối xuống trước mặt Lưu đại lão gia cùng Lưu đại phu nhân làm lễ vái lạy. Sau Nhị gia, hai lạy, tam gia, ba lạy, trêm mặt Lưu đại phu nhân có chút lo lắng, Lưu Uyển Thanh thấy vậy, trong lòng lại càng thêm cảm kích...Qua hai canh giờ, buổi lễ cập kê mới kết thúc. Lưu đại phu nhân đợi khách khứa ngồi xuống liền lập tức chào hỏi.

Lúc này, Lưu đại phu nhân bị một đám phu nhân vây quanh, bên tai bà nghe toàn lời khen tặng, ngay cả Vương phu nhân ngày thường không mấy thân thiện hôm nay cũng bước tới nói lời chúc cát tường.

“Ta nói phu nhân thật sự có phúc khí mà, nữ nhi được gả vào chỗ tốt, nhi tử lại có chí thẳng tiến! Nghe nói nhị công tử ở biên quan lại lập thêm công lao phải không? Không biết đã đính hôn chưa?”

Thấy có người nhắc tới nhi tử thứ hai, Phúc nhi nhà mình, Lưu đại phu nhân không khỏi thở dài: “Đừng nói nữa, ta thật lo lắng tới mức ngày đêm ngủ

không ngon giấc, tuy nói Phúc nhi có tiền đồ. Nhưng đao kiếm vô tình, bây giờ ta rất muốn biết tin tức về nó, nhưng lại sợ, rất sợ một ngày kia... ôi... phi, phi... xem cái miệng của ta này!”

“Nói vậy còn chưa được làm mai?”

“Đúng vậy, thật thật, đầu đau muốn chết mất.”

“Ôi trời, thật là đúng dịp, nhà mẹ ta có một cô nương...”

Lúc này, ngoài cửa bỗng có một trận lộn xộn, một gã sai vặt vội vàng chạy vào bẩm báo: “Lộ Vương thế tử tới.”

Lưu Uyển Thanh sững sốt, theo bản năng quay mặt nhìn về phía cửa lớn, liền thấy Lục Khang mặc một thân trường bào với vạt áo đỏ sậm, ống tay áo có thêu tường vân bằng chỉ vàng, sải bước chân tiến đến, liếc nhìn về phía Lưu Uyển Thanh, lại thấy nàng bất chợt quay đầu trở về, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Khuôn mặt Lưu Uyển Thanh bị trận này làm cho đỏ ửng lên, trong mắt Bạch Nhược Vân đang đứng một bên hiện lên vẻ ước ao, không nhịn được reu reo: “Thanh muội muội không cần phải xấu hổ như vậy, chắc không tới mấy ngày nữa là muội được gả sang đó rồi!”

Lưu Uyển Thanh đỏ mặt liếc Bạch Nhược Vân, nhỏ giọng: “Vân tỷ tỷ không phải cũng phải lập gia đình sao, chờ lúc đó, muội sẽ chuẩn bị thật tốt để cười lại tỷ tỷ.”

Lục Khang tới vội vàng tất nhiên cũng rời đi vội vàng, nhưng có vài lần Lưu Uyển Thanh lén ngấm nhìn hắn, đều bị hắn bắt tại trận, hại cho khuôn mặt nàng đỏ tới mức muốn nổ máu, mà khóe miệng Lục Khang càng lúc càng cong lên, lúc rời đi còn ý vị thâm trường tặng cho Lưu Uyển Thanh một ý cười vui vẻ.

Dù sao cũng là thế tử gia, tuy rằng các tân khách có hơi đáng tiếc, đây là cơ hội rất tốt để kết giao a, nhưng họ lại càng âm thầm hạ quyết tâm phải qua lại cùng Hầu phủ thật tốt, cho dù không có cái mũ Hầu gia kia,

cái danh nhà mẹ đẻ thế tử phi, bổn gia của trạng nguyên này cũng không thể xem thường, huống chi Lưu đại thiếu gia cũng trúng bằng nhân.

Chập tối.

Lưu Uyển Thanh ngồi bên cửa sổ nâng má, không biết đang suy nghĩ cái gì, Đông Mai bước tới: “Tiểu thư, người ở chỗ này đón gió không sợ bị cảm phong hàn sao!”

“Ta làm gì dễ bị nhiễm gió lạnh như vậy, đúng rồi, chuyện của Trúc Tâm...”

“Nha đầu kia khóc chảy cả nước mũi, nhưng người mà tiểu thư chọn cho nàng đương nhiên rất tốt, bây giờ sợ là đã bắt đầu biết xấu hổ rồi!”

“Vậy là tốt rồi, dù sao cũng làm chủ tớ một thời gian, ta cũng không muốn nàng bị ủy khuất.”

“Có thể gả cho chỗ tốt, đó là may mắn của nàng, làm gì có chỗ nào ủy khuất, tấm lòng của tiểu thư quá lương thiện đó!”

Lưu Uyển Thanh cười cười, cũng khó diễn tả tâm tình của mình lúc này: “Đến lúc đó, ta sẽ tìm cho em một chỗ tốt.”

Tất nhiên Đông Mai bị nàng chọc cho đỏ mặt, dậm chân: “Tiểu thư, nô tỳ... nô tỳ phải không chịu gả, trêu ghẹo nô tỳ như vậy nữa đâu! Nô tỳ... Nô tỳ đi lấy nước cho tiểu thư.” Nói xong liền xoay người chạy ra khỏi phòng.

Thấy vậy, Lưu Uyển Thanh lắc đầu... khe thở dài... đối với tương lai vừa có chút hy vọng, vừa có chút sợ hãi... “Chàng đối tốt với mình như vậy rốt cuộc là vì sao? Một nam tử tốt đẹp như vậy, tại sao lại đi coi trọng mình?”

Ấn lịch sử tin nhắn

Liễu di nương xoa xoa giọt lệ ngấn trong khóe mắt, khóc lóc kể lể với Lưu nhị lão gia: “Đâu phải thiếp không muốn Dũng ca có tiền đồ, nhưng vị tiên sinh này lại... do phu nhân mời tới, làm gì có chỗ cho thiếp xen mồm vào? Mỗi lần thiếp đến thăm trộm Dũng ca, đều thấy phu nhân đứng bên cạnh, thiếp có đi nói phu nhân để Dũng ca tập trung tâm tư vào trong sách, nhưng... phu nhân luôn đưa cho Dũng ca những thứ quý giá để chơi đùa, hỏi thử Dũng ca sao còn có tâm tư học hành... Thiếp cũng không muốn phá đi hình ảnh đẹp của phu nhân, nhưng hôm nay, Dũng ca mê muội mà mất đi ý chí học hành, đúng là phu nhân tập cho thành thói quen a!”

Lưu nhị lão gia nghe Liễu di nương nói, lại nghĩ tới những việc làm ngày thường của Lưu nhị phu nhân, càng thêm xác định lời của Liễu di nương là thật. Nhớ tới chuyện ngày đó Lưu Uyển Nguyệt làm ầm ĩ lên, hừ, còn nhỏ tuổi mà chỉ biết hăm hại muội muội của mình, có thể làm gì tốt nữa sao? Đều là do người đàn bà ngu xuẩn kia dạy dỗ! Khe thở dài: “Chờ sau khi tách khỏi Hầu phủ, gia sẽ để nàng chăm nom Dũng ca.”

Được sự đồng ý của Lưu nhị lão gia, khóe miệng Liễu di nương cong lên, lập tức nhào vào lòng ông ta: “Gia, người đừng lo lắng, Dũng ca còn nhỏ, hiện tại cố gắng còn kịp, chờ sang năm sẽ có thể làm tú tài, nó là con nối dòng của người, đương nhiên sẽ không kém cỏi. Chờ tương lai Dũng ca được vào cao trung, đại lão gia và đại phu nhân tất nhiên sẽ xem trọng chúng ta, cũng giống như tam lão gia, tam phu nhân đó thôi.”

Lưu nhị lão gia gật đầu, “Đúng vậy, con trai của mình đâu phải kẻ ngu ngốc? Có trách thì phải trách người đàn bà ngu xuẩn kia!”

48. Chương 48: Chương: 48

“Tiền cung?” Lưu Uyển Thanh sửng sốt, lập tức nhìn Lưu Nhân Quý với ánh mắt nghi hoặc.

“Muội đừng sợ hãi, sáng sớm mai thế tử gia sẽ đến đón muội, cùng tiến cung với muội. Ta nghe thế tử gia nói, hoàng hậu là một người thân thiện dễ gần, cũng không khó tiếp xúc lắm đâu.”

Lưu đại phu nhân ngồi một bên cũng vỗ tay Lưu Uyển Thanh: “Đúng, cứ nghe lời đại ca con, đừng quá khắt trương, con đã học rất tốt các quy củ của các ma ma quản giáo dạy bảo, chỉ cần chúng ta làm mọi việc theo quy củ là được, huống chi có thể tử bên cạnh, ngài ấy nhất định sẽ chỉ điểm cho con. Nương nghĩ hoàng hậu nương nương hẳn là rất muốn gặp con một lần.”

Lưu Uyển Thanh gật đầu, tuy trong lòng có chút khắt trương, nhưng vì không muốn Lưu đại phu nhân cùng Lưu Nhân Quý lo lắng nên cũng cười nói: “Xin nương an tâm, ngày mai nữ nhi sẽ luôn theo sau thế tử, sẽ không phạm phải sai lầm nào đâu!”

Lưu đại phu nhân đưa tay vén vài sợi tóc rũ xuống trước mặt Lưu Uyển Thanh ra sau tai, thở dài an ủi: “Thanh nhi của nương thật sự đã lớn rồi, cuối tháng này sẽ xuất giá....”

“Nương....”

Hôm sau

Lưu Uyển Thanh thức dậy từ sáng sớm, Đông Mai cũng có chút bối rối, đợi nàng tắm xong, nâng lên vài bộ y phục: “Tiểu thư, màu xanh phấn nhạt này giúp tôn thêm làn da trắng nõn của người, nhưng lại có vẻ quá đơn giản rồi, màu đỏ này cũng rất xinh đẹp, người mặc màu này rất rực rỡ, nhưng có quá nổi bật hay không? Màu sắc này rất thích hợp với mùa này, nhìn nhẹ nhàng thoải mái... Còn màu tím nhạt này.... Tiểu thư....”

Lưu Uyển Thanh không nhận được nâng tay vuốt trán....

“Được rồi, Đông Mai, lấy bộ y phục màu vàng nhạt đó, màu sắc tươi sáng nhưng không quá khoa trương.”

“A, màu vàng nhạt đẹp thì đẹp, nhưng chúng ta phải phối hợp với trang sức nào đây tiểu thư... Chỉ trách tay nghề của nô tỳ quá vụng về, chải đầu lại không tốt như Trúc Tâm. Nhưng hôm nay Trúc Tâm đã lập gia đình rồi, hôm qua nô tỳ quên dặn nàng, gọi nàng sáng nay qua đây một chuyến, hay là giờ nô tỳ đi gọi Trúc Tâm, xem lúc này còn kịp.”

“Không cần, đừng quá dồn hết tâm trí vào nó, em chỉ cần chải một kiểu tóc vân tán là được, về đồ trang sức, em đi mở ngăn tủ dưới cùng lấy đồ trang sức bằng ngọc ra đây...”

Đông Mai bưng bình vỗ đầu mình một cái: “Trời ạ, làm thế nào mà nô tỳ không nghĩ ra chứ, thật là đáng chết mà!” Nói xong liền vội vã chạy đi tìm kiếm. Lưu Uyển Thanh thấy vậy cũng buồn cười, lắc đầu... nhưng sự khắt trương trong lòng nàng cũng được thả lỏng đi nhiều.

Chờ sau khi trang điểm thỏa đáng, Lưu Uyển Thanh nghiêng đầu nhìn hình ảnh mình trong gương đồng, không biết có phải do ảo giác hay không, nhưng nàng lại thấy nhan sắc bây giờ của mình đẹp hơn vài phần so với kiếp trước....

“Tiểu thư, điểm tâm chuẩn bị xong.” Đông Tú bưng điểm tâm bước vào, Lưu Uyển Thanh vừa mới ngồi xuống, liền thấy đại ca Lưu Nhân Quý của mình đang đi vào viện, còn dẫn theo một người đi phía sau.

Không khỏi sửng sốt, đó không phải Lục Khang thì là ai!

Trong mắt Lục Khang chứa một tia mỉm cười, khóe miệng hơi nhếch lên.... Lưu Uyển Thanh vội vàng dìm sự kinh hoàng trong lòng mình xuống, nhưng hai gò má không nhận được hơi đỏ hồng.... nhìn Lục Khang hạ lễ: “Gặp qua thế tử.”

Lục Khang nâng tay lên, Lưu Uyển Thanh vốn nghĩ hẳn chỉ làm động tác đỡ mình cho có, lại không ngờ lại thật sự kéo tay nàng lên, dù trong nháy mắt liền buông ra, cơ thể Lưu Uyển Thanh giật nảy, trong lòng bàn tay vẫn còn lưu lại một chút ấm áp....

Cúi đầu: “Không biết thế tử đã dùng điểm tâm chưa... nếu vẫn chưa dùng, nếu người không chê.... này...” Lưu Uyển Thanh chưa kịp nói hết câu, Đông Mai đứng một bên đã vội kéo tay áo nàng ra hiệu, ngẩng đầu lên mới phát hiện Lục Khang đã ngồi vào chỗ từ lúc nào. Mà Đông Tú rất tự giác đem phần cháo đã chuẩn

bị sẵn cho nàng đẩy qua chỗ hắt, mà hắt dĩ nhiên đã đưa tay mức một muống cháo...Trong nhất thời Lưu Uyển Thanh cảm thấy thật sự ngượng ngùng.

Chắc hẳn Lục Khang cảm thấy chộc ghẹo nàng như vậy đủ rồi, cũng không nhìn nàng nữa, chỉ cúi đầu chăm chú dùng điểm tâm.

Bữa điểm tâm này, Lưu Uyển Thanh cảm thấy mình bị đau dạ dày mất, cũng không hiểu mình cùng thế tử có phải là bất tự không hợp hay không, vì sao mọi lúc nàng ngẩng đầu lên đều đối diện ánh mắt của hắn, trong đôi mắt ấy lại còn có ý cười vui vẻ, đây rốt cuộc là sao a? Hắn sẽ không nghĩ là mình chỉ có tình ý chăm chăm nhìn hắn chứ...nếu vậy thì thật mắc cỡ chết người mất.

Lưu Nhân Quý cũng chịu không nổi, bản thân cũng đã nhận được ánh mắt u oán của tiểu muội nhà mình, nhưng cũng đâu phải do mình tự ý dẫn thế tử đến đây đâu! Chẳng qua mình chỉ khách khí hỏi thế tử có dùng điểm tâm hay không, ai ngờ ngài ấy lại trực tiếp đồng ý lời mời này. Thế tử đã lên tiếng, mình làm sao có thể từ chối, huống chi tiểu muội nhà mình cũng chuẩn bị gả cho thế tử rồi, hơn nữa còn có mình ở một bên mà, cứ nghĩ sẽ không có việc gì đâu...ôi....

“Nàng thích cúi đầu lắm sao? Hay trên xe ngựa của gia có cái gì hay ho?”

Lưu Uyển Thanh sững sốt, lập tức ngẩng đầu lên: “Không có...”

Lục Khang cầm cây quạt trong tay, nâng cằm Lưu Uyển Thanh lên: “Nàng rất ghét gia sao?”

“A? Không có...Thế tử đừng nghĩ vậy...ta chỉ là...chỉ là...”

Khóe miệng Lục Khang nhếch lên, vẻ mặt Lưu Uyển Thanh có chút kinh ngạc, lại thoáng có ý hoảng hốt, hai mắt mở thật to, nhìn gương mặt tuấn tú càng lúc càng tiến tới gần nàng...Hơi nóng của tiếng hít thở kia phả trên mặt nàng, lúc này sợ rằng cả hai tai của Lưu Uyển Thanh đã đỏ rực rồi.

Theo bản năng, Lưu Uyển Thanh hơi nhắm mắt lại...một lúc lâu sau cũng không có chuyện gì xảy ra, không nhìn được mở to hai mắt, nhìn Lục Khang đã sớm quay lại chỗ ngồi của mình...há mồm thở dốc...chỉ cảm thấy hai gò má của mình đã nóng vô cùng...vô thức lại thấy có chút ủy khuất, mũi có chút chua xót, trong khóe mắt liền ngấn lên một tầng sương mờ...

Thấy vậy, Lục Khang hơi nhíu mày, liền ho khan một tiếng: “Khụ....đừng khóc, một lát tới hoàng cung, mọi người lại tưởng gia khi dễ nàng!”

“Chẳng lẽ không phải sao? Dù thế tử người có thân phận cao quý, cũng không thể như vậy....như vậy...”

Lục Khang cũng không ngờ tới, Lưu Uyển Thanh trong lòng hắn luôn nhút nhát như một con thỏ con lúc này lại đang phản bác lại mình: “A? Như vậy cái gì?”

“Người...người rất hay bắt nạt ta!” Nói xong Lưu Uyển Thanh liền vô thức ném khăn lụa trong tay mình qua phía Lục Khang.

Lục Khang thấy bộ dạng của nàng chẳng khác nào một con mèo hoang nhỏ, khóe miệng lại cong lên, nhận lấy khăn lụa, nhìn bức thêu “hoa mai nở trong tuyết” trên chiếc khăn, suy ngẫm cười: “Chiếc khăn lụa này gia đã có một cái, xem như đây là tín vật nàng tặng cho gia làm vật đính ước, nàng cũng đừng lười biếng mà cứ thêu mãi một vật như vậy...A, vừa vặn gia đang thiếu một chiếc quạt, nàng thu lại chiếc khăn này đi, về phần chiếc quạt, gia không vội, chờ sau này nàng gả sang có thể gia sẽ nói lại chuyện ấy.”

Sớm nên nghĩ đến,ngày ấy, khăn thêu của nàng nhất định đã rơi ở trong rừng mai....“Cái gì mà tín vật đính ước, thật là cứ...cứ nói vậy!”

Nói xong cũng không thèm nhìn Lục Khang nữa, xoay mặt về phía tường xe. Tất nhiên cũng đã bỏ lỡ một màn ánh mắt mang đầy tiểu ý (ý cười) của Lục Khang.

“Chủ tử, Lưu tiểu thư, đến rồi.”

Lục Khang trực tiếp xuống xe ngựa, đợi lúc Lưu Uyển Thanh xuống xe, nhìn thấy bàn tay đưa về phía mình...Vốn không muốn đáp lại, nhưng nếu cứ như vậy nhảy xuống xe cũng không tiện, không thể làm gì

khác hơn là nghiêm mặt đưa tay mình vào lòng bàn tay hắn. Lại cứ nghĩ xuống xe sẽ buông ra, không ngờ dọc trên đường tay nàng đều bị hắn gắt gao nắm chặt, càng muốn giãy giụa, hắn lại càng cố sức nắm chặt, chần chẫn bàn tay nàng đã sưng đỏ lên rồi...Cuối cùng cánh tay vận vẹo mãi cũng mệt mỏi, Lưu Uyển Thanh bất đắc dĩ đành buông lỏng xuống, đương nhiên khoe miệng Lục Khang lúc này càng cong thêm: “Lát nữa nàng đừng sợ, gia sẽ chỉ điểm cho nàng.”

Lưu Uyển Thanh gật đầu, nhẹ giọng: “Dạ!”

Đông cung

Lưu Uyển Thanh theo sau Lục Khang hành lễ với hoàng hậu.

“Hài tử ngoan, đều đứng lên đi, Khang nhi, sao mấy hôm nay con không tới thăm ai gia, thế là? Đây là ghét bỏ bỏn cung nói nhiều phải không!”

Lục Khang chấp tay nói: “Hoàng hậu nương nương nói đùa, cháu không dám nhận.”

Khoẻ miệng hoàng hậu hàm chứa ý cười, khoát tay áo, nhìn sang phía Lưu Uyển Thanh: “Đây là cô nương của Lưu gia sao, mau mau ngẩng đầu lên cho bổn cung nhìn kĩ một chút, là mỹ nhân như thế nào có thể lọt vào mắt của Khang nhi, cuối cùng còn xin thánh thượng hạ chỉ tứ hôn.”

Lục Khang đứng một bên tất nhiên là hé mắt.

Lòng bàn tay của Lưu Uyển Thanh đỏ mồ hôi, nhưng cảm nhận được bóng dáng của ai đó bên cạnh mình, tâm cũng buông lỏng một ít, rẩy quy củ ngẩng đầu, nhưng cũng không kim lòng được mà liếc trộm hoàng hậu.

Chỉ thấy phụ nhân đang ngồi trước mắt mình, điều dưỡng tốt tới mức không hề có một điểm nào cho thấy bà đã hơn 50 tuổi, khuôn mặt ấy chỉ khoảng tầm 30 là cùng. Mặc một bộ quần áo tơ lụa màu vàng, ống tay áo được thêu một cây mẫu đơn tinh xảo hòa hợp với năm màu phượng hoàng trên thân áo, cực kì hiển quý, không hổ là nữ nhân phú quý nhất trong thiên hạ.

Hoàng hậu nâng một ly trà bên cạnh mình lên, dùng nắp gạt một ít, nhấp một ngụm trà, mới nói: “Thật biết quy củ, lại có nhan sắc, chẳng trách Khang nhi lại yêu thương như vậy.”

“Dân nữ tạ ơn lời khen của Hoàng hậu nương nương, dân nữ không dám nhận.”

“Người đương nhiên không dám nhận rồi!” Lưu Uyển Thanh sững sốt, quay đầu nhìn ra phía cảnh cửa bên hông, liền thấy một thiếu nữ xinh đẹp. Nàng ta không chút sợ hãi nhào vào trong lòng hoàng hậu: “Cô, Linh nhi không thích nàng chút nào, không hiểu Khang ca ca nghĩ gì, lại nhìn trúng một nữ tử giả phượng hư hoàng như vậy.”

Sắc mặt Lục Khang lúc này đã tối sầm, Đây là Trần hoàng hậu có ý gì, chẳng lẽ hắn còn không hiểu rõ sao? Hừ!

Không đợi Trần hoàng hậu mở miệng dạy dỗ thiếu nữ kia, Lục Khang đã chấp tay nói: “Hoàng hậu nương nương, cháu còn có việc, không quấy rầy người nghỉ ngơi.”

Trần hoàng hậu sững sốt, lập tức ừ một tiếng, liền phát tay. Lưu Uyển Thanh cũng rất quy củ hành lễ, liền theo sau Lục Khang rời khỏi Đông cung.

“Cô! Làm sao người có thể dễ dàng buông tha cho con tiện nhân kia như vậy, Linh nhi không chịu đâu!”

Trần hoàng hậu khẽ nhíu mày, lập tức mở miệng trách: “Con đó, sao phải lo lắng như vậy, nếu cô đã đồng ý giúp con, tất nhiên đã dự định tất cả rồi. Hôm nay con lại cư xử như vậy, làm sao cô có thể mở miệng giúp con?”

“Người là hoàng hậu mà, người chỉ cần nói một câu là được, hơn nữa, con thấy mình đâu có chỗ nào thua kém tiểu tiện nhân kia đâu, vì sao Khang ca ca lại không thềm nhìn lấy con một chút, lại che chở nàng ta như vậy chứ. Lúc này Linh nhi nghe cung nữ nói, hai người đó tay trong tay cùng nhau tiến cung đó, đúng là kẻ không biết xấu hổ!”

Trần hoàng hậu thở dài: “Tính cách này của con phải sửa lại đi, cứ mãi không biết thu liễm như vậy, ngày mai nhất định phải ngoan ngoãn học quy củ với Thường ma ma! Đi xuống trước đi.”

Trần Linh Nhi còn muốn mở miệng nói tiếp, nhưng nhìn thấy vẻ mặt không vui của Trần hoàng hậu, đành phải im lặng, có chút không vui lui ra ngoài.

49. Chương 49

Một đường không nói gì....

“Chủ tử, Lưu tiểu thư, đã đến Hầu phủ.” giọng Tiểu Mễ Tử vọng vào trong xe ngựa.

Lục Khang hơi nhíu mày, lập tức bước xuống xe ngựa trước, Lưu Uyển Thanh có chút chậm chạp vén rèm lên, đặt tay mình lên bàn tay của Lục Khang, thuận thế xuống xe ngựa.

“Gia còn có việc, nàng về trước đi.”

Lưu Uyển Thanh khẽ cúi đầu, đầu gối khụy xuống, hành lễ: “Thế tử đi thông thả.”

“Ừ!” Lục Khang ừ một tiếng, lại cúi đầu nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Những chuyện khác không cần đặt trong lòng, chỉ là chuyện nhỏ nhặt mà thôi, nàng chỉ cần ngoan ngoãn thành thật ở nhà chờ gia tới đón.”

Đương nhiên Lưu Uyển Thanh cũng không ngốc, nàng biết những chuyện khác mà hắn nói là cái gì, hai gò má hơi ửng đỏ, nhẹ nhà “ạ” một tiếng như muỗi kêu, liền quay đầu bước vội vào cửa lớn Hầu phủ.

Lục Khang nhìn bóng lưng của nàng, khóe miệng nhếch lên, hai mắt của Tiểu Mễ Tử đứng một bên đã sớm ngạc nhiên tròn to “ôi trời, vậy là chủ tử nhà mình đã động lòng với Lưu tiểu thư thật rồi sao? Nhưng rốt cuộc là vì sao đây? Nhan sắc của Lưu tiểu thư còn không đẹp bằng thế tử phi đã qua đời, cũng không có khí chất nhu nhược, dịu dàng động lòng người như thế tử phi, làm thế nào lại lọt vào mắt của chủ tử nhà mình cơ chứ? Không thể nào hiểu được mà.”

Đông Mai đang đứng trong sân tán gẫu cùng Đông Tú, nhìn thấy Lưu Uyển Thanh, liền nhỏ giọng “A” một tiếng, vội vàng thả đồng hạt dưa trong tay xuống, phủi phủi tay, bước lên đỡ lấy nàng: “Tiểu thư, tại sao người tiến cung lại trở về sớm như vậy?” Lại nghiêng người nhìn phía sau nhìn ngó: “Thế tử gia không đi cùng tiểu thư sao?”

“Còn chưa thành thân, đương nhiên ngài ấy phải về vương phủ rồi, nha đầu này, đừng nhìn nữa.”

Đông Mai le cái lưỡi nhỏ xinh, ra hiệu cho Đông Tú đi chuẩn bị chút đồ ăn vặt cho Lưu Uyển Thanh, vừa giúp Lưu Uyển Thanh thay trang phục vừa quan tâm hỏi: “Tiểu thư, Hoàng hậu nương nương có làm khó người hay không?”

Trúc Tâm cũng bưng chậu nước đi vào: “Tiểu thư, rửa tay một chút đi, tuy nói bây giờ đã vào giao mùa đầu hè cuối thu, nhưng thời tiết này vẫn còn nóng bức khó chịu lắm.”

Lưu Uyển Thanh nhận lấy khăn, lau nhẹ hai tay, lại thay một bộ váy màu lam nhạt cùng quần lụa mỏng, nhấp một ngụm trà xanh liền nói: “Đến chỗ nương.”

“Tiểu thư, hay là người nghỉ ngơi một lát đi, nô tỳ đi thông báo cho phu nhân một tiếng rằng người đã trở về là được.”

Lưu Uyển Thanh khoát tay: “Không cần, ta ở trong cung không lâu, không mệt mỏi chút nào cả.”

Lưu Uyển Thanh kể cho Lưu đại phu nhân việc của Trần Linh Nhi, dù sao sính lễ của Vương phủ đều đã chuẩn bị xong, hôn sự này cũng đã tới ngày rồi, chỉ cần nàng nghe lời hắn nói, mấy ngày này chỉ cần ngoan ngoãn ở trong phủ, như vậy cũng sẽ không xuất hiện thêm việc gì khác. Thế tử đã nói sẽ không lập thêm bình thê, mà tất nhiên Trần Linh Nhi cũng không có khả năng trở thành trắc thê của hắn, dù cho nàng

ta có muốn, cũng sợ Trần hoàng hậu không thể đánh mất mặt mũi mà gật đầu. Nàng chỉ kể lại việc Trần hoàng hậu nói về thể tử, chẳng hạn như việc hẩn cầu xin thánh thượng ban thánh chỉ chúc hôn.

Lưu đại phu nhân nghe xong, gật đầu: “Nếu được như vậy, nương cũng yên tâm thêm một chút, xem ra trong lòng thể tử nhất định cũng có con. Lúc trước hoàng thượng tự mình làm chủ hôn cho ngài ấy cùng thể tử phi, đó là vinh quang lớn nhất trên đời. Thật không ngờ, hôm nay con chỉ gả cho ngài ấy làm kế thể tử phi, cho dù là hôn lễ của hoàng gia cũng nên tổ chức đơn giản, chuẩn bị sinh lễ thỏa đáng, giờ lại có thêm thánh chỉ chúc mừng hôn lễ, con cũng sẽ không phải chịu ủy khuất, đến Vương phủ, bọn nô tài kiến thức có hạn hẹp sẽ không dám dùng sắc mặt tốt nhìn con.”

Bảy ngày sau.

Mới từ rạng sáng (giờ Sửu, khoảng 4 giờ sáng), Lưu Uyển Thanh đã thức dậy, Đông Mai cùng Trúc Tâm đều đã mặc một bộ váy mới màu hồng chờ nàng, lại cố trang điểm thêm chút son, nhan sắc xinh đẹp hơn rất nhiều so với ngày thường.

Hầu hạ Lưu Uyển Thanh tắm rửa cực kì cẩn thận, khoảng qua bảy thùng nước, tới thùng nước cuối cùng, Lưu Uyển Thanh nhú mày một cái. Đông Mai hiểu ý liền chạy chậm tới ngăn cản Đồ ma ma còn đang muốn rắc cánh hoa hồng vào thùng nước tắm, lại bí mật đưa cho bà hai túi tiền nhỏ màu đỏ: “Ma ma, đối với mùi của cánh hoa hồng này, tiểu thư nhà nô tỳ thật sự không thích ứng được, hôm nay lại là ngày vui của tiểu thư, xin ma ma châm chút một chút, nô tỳ đã chuẩn bị sẵn cánh hoa mai bên kia.”

Đồ ma ma âm thầm ước lượng sức nặng của túi bạc, vết nhăn trên mặt hơn dần ra, nhưng vẫn mở miệng nói: “Đâu thể được, bước cuối cùng ngâm cánh hoa chính là theo quy của mà làm, quy củ đại hôn của hoàng gia cực kì nghiêm túc.”

“Dạ dạ dạ, thể nhưng cũng đâu có nói nhất định phải dùng cánh hoa hồng đâu, xin ma ma làm ơn châm chút một chút.” Liễu ma ma đứng một bên âm thầm kéo tay áo Đồ ma ma, Đồ ma ma thấy vậy liền gật đầu đồng ý.

Khóe miệng Lưu Uyển Thanh lộ ra ý cười, liếc mắt hài lòng nhìn Đông Mai .

Lưu Uyển Thanh mặc vào một bộ trang phục màu đỏ thắm phức tạp, nơi ống tay áo được thêu một đóa hoa mẫu đơn bằng chỉ vàng đang nở rộ, những chỗ còn lại được thêu hoa văn bằng 5 màu khác nhau tượng trưng cho sự phú quý cát tường. Dưới ống quần còn được thêu một bức Ngũ Thái Tường Vân, tiêu sái theo từng bước chân của nàng, nhìn như một đám mây rực rỡ đang lay động trên bầu trời, rất chân thật.

Tay nghề của ma ma lo liệu cung trang thật sự tinh xảo, chỉ cần bỏ ra một ít công phu đã có thể vén cho nàng một kiểu tóc vân song quý phái, không quá chặt cũng không quá lỏng, cả một sợi tóc lộn xộn cũng không có, lại chỉ dùng một cây trâm mẫu đơn là có thể cố định tất cả.

Son phấn trên mặt cũng được tô điểm rất thích hợp, ma ma lo cung trang này vừa thấy làn da trắng mịn của Lưu Uyển Thanh, không nhịn được mở miệng ca ngợi: “Thể tử phi có làn da thật đáng hâm mộ, lão nô đã nhiều năm làm người lo cung trang vẫn chưa thấy được ai có làn da giống như người, trong trắng lại có chút hồng hào, thật sự có thể sánh ngang với bình sứ trắng, thật mịn màng, lão nô sợ phấn bột nước này cũng không có đất dụng võ trên khuôn mặt của thể tử phi rồi!”

Nghe lời khen của người lo liệu cung trang, vẻ mặt Lưu Uyển Thanh hơi đỏ lên, liếc mắt ra hiệu cho Đông Mai, Đông Mai hiểu ý liền lấy ra một túi bạc màu đỏ bí mật đưa cho bà. Người lo cung trang sững sốt, vội vàng xua tay từ chối: “Lão nô nói vậy là thật lòng, không phải vì muốn có tiền thưởng mới nói ra những lời tốt đẹp như vậy đâu, cái này lão nô nhận không được.”

Lưu Uyển Thanh cầm lấy túi bạc đỏ trong tay Đông Mai, tự mình nhét vào tay bà: “Ma ma nói sai rồi, đây là tiền mừng, để lấy may mắn chứ không hề có ý khác.”

Người lo cung trang cũng không từ chối nữa, cười ha hả nhét túi đỏ vào trong lòng, thể tử phi thật là người hào phóng, xem chừng sức nặng này ít nhất cũng là 10 lượng bạc đi? Nhưng làn da của người thật sự quá đẹp, xem ra chốn chốn thể tử gia sẽ rất thích.

Sau khi ăn mặc trang phục thỏa đáng, người lo cung trang cũng đội vào cho Lưu Uyển Thanh một kim quan mẫu đơn, món này bằng vàng ròng, ruột cũng không hề rỗng, tuy rằng hoa mẫu đơn này được chế tác rất

giống thật, nhưng cũng nặng khoảng hai cân, đặt trên đầu Lưu Uyển Thanh, tất nhiên chẳng khác nào chịu tội.

Giờ thìn, cửa lớn Lưu phủ mở ra, một đám rương gỗ dán chữ song hỉ được khiêng ra ngoài, đều không hề che dây, dây chính là diệp trang (khoe sính lễ)

Đủ một tấm hai mươi tám dài, tuy ít hơn Lễ vương quận chúa lúc trước mười dài, nhưng nhìn thấy cột khiêng đến mức uốn cong, liền biết rõ những thứ trong rương được cho vào dần dần tới lúc đầy ắp.

Đứng đầu chính là một trang nhân, dọc đường đều la lớn hô báo. (camtusori: câu này mình xạo đó)

Dù chỉ mới sáng sớm nhưng trên đường đã tấp nập dân chúng, tuy Hầu phủ chỉ cách Vương phủ năm con phố, không quá xa cũng không quá gần, đi nhanh cũng phải mất nửa canh giờ, huống chi lại còn phải khiêng những rương đồ cưới nặng như vậy? Dân chúng đứng hai bên đường cũng đang náo nhiệt thảo luận.

“Trời ạ, mảnh ngói vàng óng ánh này vừa đủ mười hai tấm đó! Đây chính là mười hai gian phòng có sân lớn không phải sao!”

“Đó thì đã là gì, người nhìn vật dụng đi phía sau đều làm từ gỗ trắc đó, nhìn sơ qua cũng biết ít nhất là năm năm tuổi rồi.”

“Còn đồ trang sức đầy cả mấy cái tráp kia, những thứ này nếu mang cho ta, sợ là đời ta sẽ thay đổi hoàn toàn trong một đêm, cả đời này sợ là đeo không hết mất!”

“Không phải có lời đồn Hầu phủ nghèo túng sao, hôm nay thấy như thế này, sợ là Hầu phủ đã có gốc gác vững vàng lắm đây!”

“Đương nhiên, tước vị Hầu phủ gia dựa vào việc đấu tranh giành thiên hạ mà có được, có khi giành được không ít thứ tốt đâu. Tuy nói đời sau Hầu phủ không bằng đời trước, nhưng chỉ cần đưa ra một bộ quần áo bằng lụa thì đương nhiên đó là một thứ tốt, huống chi tiểu bối của Hầu phủ bây giờ đều là những vị có triển vọng! Gần đây ai cũng biết, ta đâu cần phải nhắc lại, một trạng nguyên, một bảng nhãn, hơn nữa còn một thế tử phi, ngoài biên cương còn có một nhị công tử đang là tiểu tướng dũng mãnh.”

“Người còn quên mất một người, tam công tử Lưu gia, tuy ngài ấy theo kinh thương, dù địa vị của thương nhân không cao, nhưng lại nhìn thấy vàng bạc đi ra đó, nếu không làm sao có thể đưa ra những món đồ đắt đỏ như vậy chứ. Ta nói cho người biết, nhà ta có một người bà con làm công ở Hầu phủ, hẳn nói cho ta biết, lần này tam công tử Lưu gia tặng thêm cho Lưu tiểu thư không dưới một vạn lượng bạc đâu!”

“Cái gì? Vạn lượng! Ta phải nhanh chóng hỏi thăm lại xem Hầu phủ có thu nhận người ở nữa không, Đại Nha nhà ta là một người chịu khó, đi vào đó làm công xác định rất có hi vọng, đại huynh đệ, họ hàng nhà người có thể giúp ta xin một tiếng hay không?”

“Đúng vậy, đại huynh đệ có thể nói giúp cho khuê nữ nhà lão nương ta một câu không, ngũ công tử, tứ công tử Lưu gia cũng rất có tiền đồ, đến lúc đó theo làm nha hoàn thông phòng của bọn họ, chẳng khác nào gà chớ bay lên trời nha!” Lời vừa nói xong, xung quanh đó liền ồ lên một trận cười.

“Người, ta tát vào mồm độc tiện như người.”

“Được rồi, được rồi, đừng làm ầm ĩ nữa, nhìn xem đó là gì?”

“Ôi trời, ôi trời ơi! đây không phải là những món đồ chơi của những người tóc đỏ sao, nghe nói dùng để nhìn ngày giờ đấy, chính xác hơn đồng hồ cát rất nhiều.”

Lúc này, bên trong Lộ Vương phủ.

Lục Khang đã mặc một bộ hỉ phục đỏ, bên hông mang một kim tương ngọc tử kim tơ lụa phong (camtusori: -_-! em không biết nó là gì), nhắc nắp rương đồ cưới nhìn vào đó, khỏe miệng không khỏi co lại, như thể thật bất ngờ. Tiểu Mễ Tử trốn to hai mắt, phải suy ngẫm lại, xem ra mình đã quá xem thường Hầu phủ rồi. Họ lại đem tới nhiều thứ tốt như thế, những thứ này sợ rằng ở Vương phủ còn chưa có nữa là, càng sợ rằng trong cả hoàng cung cũng không tìm ra đâu? Dù sao mình cũng chưa nghe nói qua.

Lục Khang cầm quạt xếp gỗ đầu Tiểu Mễ Tử một cái: “Lo lắng cái gì?”. Nói xong liền xoay người, nhảy lên con ngựa cao to được trang hoàng đồ thắm, bước ra khỏi Vương phủ.

Hầu phủ, trong việc Lưu lão phu nhân.

Lưu lão phu nhân ngồi ở giữa nhận lấy ba lạng của Lưu Uyển Thanh, sau đó vội vàng sai Tình Nhi nâng nàng dậy. Bà được Lưu đại phu nhân đỡ, chống quải trượng nâng tay lên, vuốt trán Lưu Uyển Thanh: “Đứa nhỏ gốc này, dập đầu tới mức trán sưng đỏ như vậy, hôm nay là hôn sự của con đấy.”

“Bà nội...” Lưu Uyển Thanh nghẹn ngào gọi một tiếng.

Kí ức lại từ từ xuất hiện, từ sau khi sống lại, tất cả những thứ nàng có được bây giờ, tuy nói một phần là nhờ chính nàng tính toán cẩn thận, nhưng một phần khác lại là nhờ sự yêu thương của Lưu lão phu nhân dành cho nàng. Qua nhiều năm như vậy, bà vẫn luôn yêu thương, thậm chí là sủng ái nhìn nàng lớn lên...Nhìn đầu tóc đã bạc phơ của bà, nước mắt nàng cứ như một dòng nước nhỏ trào ra, muốn tìm lại cũng không được, may mà lúc đó người trang điểm thấy làn da của nàng quá trơn mịn nên chỉ bôi sơ qua một ít, bằng không sợ là lúc này phần trên mặt sẽ nhoe đi hết.

Lưu đại phu nhân cũng nâng khăn lau nước mắt, đám người Lưu đại lão gia cùng Lưu Nhân Quý thấy tình hình phát triển như vậy, sợ là lúc này cũng muốn ôm đầu khóc. Tuy nói trong lòng cũng không muốn gả nàng đi, nhưng vẫn giữ được chút lý trí, biết sắp tới giờ lành, chắc lúc này thế tử đã tới nơi, đều vội vã khuyên nhủ một chút, lại vội vàng gọi người lo cung trang tới, trang điểm lại cho Lưu Uyển Thanh.

Tiếng pháo trúc ngoài cửa vang lên bùm bùm...

Lưu đại phu nhân tự mình thả bức rèm che tinh xảo phía sau hoa mẫu đơn kim quan trên đầu Lưu Uyển Thanh xuống, che khuất mặt nàng, mà Lưu lão phu nhân còn tự mình phủ lên cho nàng một chiếc khăn voan màu hồng.

Trước mắt Lưu Uyển Thanh chỉ toàn là màu hồng, Lưu Nhân Quý tiến lên phía trước kéo tay nàng: “Muội muội, ca ca dẫn muội ra ngoài.” Nói xong cũng ngồi xuống để Đông mai, Trúc Tâm đỡ nàng ghé vào trên lưng Lưu Nhân Quý, để hân công ra ngoài.

Đến cửa lớn, các hỉ ma ma của Vương phủ vội chạy đến hai bên đỡ lấy Lưu Uyển Thanh, Lưu Nhân Phúc nâng một chậu nước đứng trước mặt nàng, hai hỉ ma ma giúp nàng rửa sạch tay, lại cẩn thận dùng khăn lau nhẹ, lại thoa thêm một lớp dầu bao tay, mới đỡ nàng ra khỏi cửa Hầu phủ.

Đợi Lưu Uyển Thanh đã ngồi tên kiệu lớn tám người khiêng, Lưu Nhân Phúc liền đưa chậu nước cho Lưu Nhân Quý, tiếng pháo thứ nhất vang lên, đội nước ấy ở bên ngoài cửa phủ, ngụ ý cô nương gả đi như bát nước hắt ra ngoài, từ này về sau Lưu Uyển Thanh chính là người của Lộ Vương phủ, không còn là cô nương của Lưu gia.

50. Chương 50: Chương: 50

Editor: Camtusori

(Siêng trước ngày thi, chủ nhật có chương tiếp nha mọi người)

Tuy kiệu được tám người khiêng đi, nhưng dọc đường vẫn bị lắc lư, đá mẫu đơn bằng vàng trên đầu Lưu Uyển Thanh nặng như vậy, bên tai lại còn vang lên âm thanh ồn ào ngoài kiệu, đương nhiên bây giờ cả người nàng đã hoàn toàn chóng mặt mờ mịt.

Chờ tới lúc cỗ kiệu ngừng lại, Lưu Uyển Thanh nhẹ nhàng thở phào một hơi, cũng may buổi sớm nàng chỉ ăn vài miếng điểm tâm nhỏ vào bụng, nếu không sợ là lúc này đã nôn đầy ra rồi, nếu như vậy thật đúng là gây ra chuyện đáng chê cười.

Lục Khang làm một cú tung người xuống ngựa rất đẹp mắt, đi tới trước kiệu. Đông Mai đứng bên ngoài vội vàng cúi đầu nhắc nhở Lưu Uyển Thanh: “Tiểu thư, phải đá cửa kiệu rồi!”

Lưu Uyển Thanh nghe vậy vội vàng đổi “giày thả đường”, lại nâng chân lên, Lục Khang liền đá cửa kiệu.

Bị hai hỉ ma ma đỡ, bước qua băng ghế tiểu hồng phía trước cổ kiệu, đợi cho tiếng pháo bùm bùm bên tai không còn vang lên nữa, lại nhận tiếp đoạn gấm hồng trừu do hỉ ma ma đưa tới với ngụ ý trăm năm hòa hợp, gất gao nắm trong tay...Một đầu khác của đoạn gấm nằm trên tay Lục Khang.

“Xin thế tử phi nhắc chân, bước qua chậu than này, ngày ngày hồng hồng hỏa hỏa(hạnh phúc thuận lợi)”. Hỉ ma ma nhẹ giọng nói bên tai Lưu Uyển Thanh.

Lưu Uyển Thanh cũng cảm nhận được một luồng nóng dưới chân mình, bước một bước dài.

Đế giày thái đường cao như thế cũng rất có ý nghĩa, có thể nói lên được thân phận cao quý của một nữ tử. Đế giày cao chính là đại diện cho thế tử phi, cho dù chỉ là kế tử phi, thân phận cũng đã rất tôn quý, tất nhiên cũng không thể thấp được. Lúc bước qua chậu than, cơ thể Lưu Uyển Thanh hơi nghiêng qua, nói đúng ra hai hỉ ma ma bên cạnh phải đỡ lấy nàng, nhưng hai bà lại cố ý không làm vậy. Ngay lúc Lưu Uyển Thanh đang rất hoảng sợ, lại cảm nhận được một bàn tay ấm áp đang đỡ lấy mình, lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Trên mặt hai hỉ ma ma lộ lên chút sợ hãi, thân thể run nhè nhẹ, còn Lục Khang hé mắt, liếc nhìn các bà ra ý cảnh cáo.

Tiến vào phòng khách của Vương phủ, lúc này đã được bài trí thành hỉ đường, tân khách đứng ở hai bên, Lộ Vương cũng Lộ Vương phi ngồi ở vị trí chủ vị.

Lục Khang khẽ gật đầu, người làm lễ đứng bên trái hô: “Hành lễ.”

Lưu Uyển Thanh nhận lấy hương đã đốt sẵn, hỉ ma ma nâng đỡ nàng cùng Lục Khang dâng hương, dập đầu ba cái, sau đó lại quỳ đủ ba lần, dập đầu thêm chín cái nữa, lục thăng bái lễ.

Cuối cùng nghe người làm lễ hô: “Nghỉ, thối lui, đưa vào động phòng!” Lưu Uyển Thanh vừa muốn bước chân lên theo hỉ ma ma ra ngoài từ cửa bên hông, chợt nghe thấy một giọng nói nói khàn như vịt đẻ: “Thánh chỉ đến! Thánh Lộ Vương gia, Lộ Vương phi, thế tử gia, kế thế tử phi tiếp chỉ!”

Khóe miệng Lục Khang hơi nhếch lên, hỉ ma ma đỡ Lưu Uyển Thanh quỳ xuống.

“Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, nghe danh tiểu thư Hầu phủ Lưu Uyển Thanh, tú ngoại tuệ trung (bên ngoài xinh đẹp, bên trong thì có đủ trí tuệ, hiểu biết), hiền lương thực đức, thuở nhỏ cứu mẹ, là người mẫu mực. Nay cùng kết duyên với thế tử Lục Khang, có thể nói là thiên thiết địa tạo, đặc biệt cho phép xưng là thế tử phi, khâm thử.”

Lưu Uyển Thanh kinh ngạc há miệng thở dốc, cũng may đã có chiếc khăn hồng che lại. Không chỉ có Lưu Uyển Thanh, mà khuôn mặt Lộ Vương phi cũng tràn đầy khiếp sợ, cái gì mà cho phép xưng là thế tử phi? Sắc mặt Lộ Vương gia lúc này cũng không được tốt, đạo thánh chỉ của hoàng thượng đâu phải chỉ là một thánh chỉ chúc hôn đơn thuần, sợ là đang mỉa mai bản thân ông đây! Chẳng lẽ ông cùng...Không nên như vậy, việc này thật bí ẩn, Lộ Vương gia âm thầm nắm chặt tay thành quyền....

“Xin thế tử phi tiếp chỉ.”

Sau khi đọc xong thánh chỉ, công công cũng nhanh chóng đổi lại xưng hô, kế thế tử phi lại thành thế tử phi, tuy chỉ ít đi một chữ, nhưng cũng đã cách nhau một trời một vực. Nói gần, ngày mai Lưu Uyển Thanh cũng sẽ không cần phải đi làm lễ vái lạy với bài vị của Lộ Vương quận chúa! Mà nếu nói xa hơn nữa, đừng nói là con trai của thế tử phi trước chỉ là một kẻ ngốc, cho dù không phải như vậy...hừ hừ! Còn không phải đủ gây sợ hãi hay sao! Đường kim hoàng thượng đã ngầm cho phép bước tới địa vị đó! Rõ ràng cho phép ngang hàng đó!

Lưu Uyển Thanh mờ mịt nhận lấy thánh chỉ, bên tai vang lên đủ loại âm thanh chúc mừng. Lục Khang nháy mắt với hỉ ma ma, hỉ ma ma liền vội vàng đỡ Lưu uyển Thanh xuống dưới.

Lưu uyển Thanh ngồi trên giường cưới, Đông Mai, Trúc Tâm đi đến, hai hỉ ma ma nói vài lời cát tường, Đông Mai cũng rất hiểu chuyện liền biểu cho hai bà hai túi bạc hỉ sức nặng không hề nhẹ.

Đợi hỉ ma ma rời khỏi, Đông Mai liền kéo Trúc Tâm quỳ xuống, dập đầu nói: “Tiểu thư, nô tỳ chúc mừng tiểu thư.”

Lưu Uyển Thanh nâng tay lên: “Đều đứng lên đi.”

Đông Mai xoa đi lệ gần nơi khóe mắt, từ trong lòng lấy ra một gói điểm tâm: “Nô tỳ biết sáng giờ tiểu thư vẫn chưa ăn gì, tiệc rượu lại long trọng như vậy, sợ là thể tử chưa về sớm được đâu. Trước tiên người dùng một chút điểm tâm đi, đừng để bị bụng đói khó chịu, nô tỳ bảo Đông Tú làm cỡ rất nhỏ, chỉ đủ một ngụm, sẽ không rơi đổ đâu!”

Lưu Uyển Thanh cũng đang đói bụng, nhận lấy: “Cũng là em hiểu ta!”. Mới dùng vài miếng, chợt nghe thấy có tiếng ồn ào ngoài cửa, Lưu Uyển Thanh vội vàng đưa số điểm tâm còn lại cho Đông Mai giấu đi.

Đông Mai mở cửa, Lục Khang từ trong đám người thoát ra, bước vào hỉ phòng, nhận lấy gậy hỉ ma ma, đi tới trước mặt Lưu Uyển Thanh, nâng khăn hồng lên, Lưu Uyển Thanh hé mắt..mới thích ứng với ánh sáng.

“Thế tử phi thật đúng là một mỹ nhân, ta nói tiểu tử ngươi thế mà rất có phúc khí đó.” Người nói là một nam tử mặc trang phục màu vàng, đánh một quyền vào bả vai Lục Khang, có vẻ như người này có quan hệ rất thân thiết với Lục Khang.

“Thái tử gia quá khen.”

Lưu Uyển Thanh nghe vậy vội vàng đứng lên hành lễ, thái tử Lục An vội vàng nói: “Đừng, hôm nay là ngày vui của đệ muội, là ngày vui, không cần đa lễ.”

Tuy thái tử Lục An nói vậy, nhưng Lưu Uyển Thanh vẫn không dám khinh nhờn, vẫn đứng dậy cúi người hành lễ rất quy củ.

Thái tử Lục An thấy vậy cũng chỉ dụ giọng: “Đứng lên đi.” Nói xong lại nháy mắt cho hỉ ma ma, hỉ ma ma vội vã bưng một mâm bánh chẻo lên, Lưu Uyển Thanh tiếp nhận chiếc đĩa san hô, gấp lên một miếng đưa vào miệng, cắn một cái rồi nhả ra, hỉ ma ma vội vàng hỏi: “Là sinh, hay chưa sinh?”

“Sinh.” Khuôn mặt Lưu Uyển Thanh đỏ hồng lên, đáp lời.

“Lão nô cung chúc sang năm thế tử gia cùng thế tử phi sinh một hài tử phú quý.”

“Phần thưởng.”

“Lão nô tạ ơn Tạ thế tử gia.” Hỉ ma ma vội vàng nhân lấy hồng bao do Tiểu Mễ Tử đưa tới, trọng lượng cũng không nhỏ, bà liền nhét vào trong lòng, quay sang rót rượu đoàn tụ.

Lưu Uyển Thanh đỏ mặt uống rượu giao bôi cùng Lục Khang.

Lục Khang đứng dậy, nhẹ giọng nói ở bên tai nàng: “Chờ gia.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Uyển Thanh càng thêm đỏ, gật đầu.

Đợi Lục Khang đi rồi, nhất thời hỉ phòng cũng yên tĩnh lại, Đông Mai bước tới hầu hạ Lưu Uyển Thanh tháo dỡ mẩu đơn bằng vàng trên đầu xuống, thay đổi hỉ phục nặng nề ra. Trúc Lục đi ra cửa liền thấy hai nha hoàn mặc bộ trang phục màu xanh nhạt đứng đợi ở đó, hai nha hoàn kia thấy nàng, cũng không dám khinh thường, quỳ xuống hành lễ: “Vị tỷ tỷ tốt lành, ta là Oanh Ca, đây là Oanh Khúc, là Mễ công công phái đến hầu hạ thế tử phi.”

Trúc Lục gật đầu: “Vậy liền làm phiền hai vị muội muội mang một chậu nước đến cho thế tử phi.”

“Làm sao vậy?”

Thấy Trúc Lục vừa mới đi ra đã bước vào, Lưu Uyển Thanh nghi ngờ hỏi nàng.

“Tiểu thư, là thế tử gia sai hai tỳ nữ tới đây, nô tỳ liền bảo các nàng đi mang nước tới.”

Lưu Uyển Thanh gật đầu, Đông Mai đứng một bên gõ đầu Trúc Lục một cái: “Tốt rồi, ngươi lại bắt đầu lười biếng đây!”

Trúc Lục bĩu môi: “Không thể nói ta lười biếng được, chỉ là. . . quá khinh người rồi, nói đúng ra không phải là ma ma quản viện này phải mang theo hạ nhân các cấp tới đây hành lễ với tiểu thư coi như gặp mặt chủ tử sao? Người nhìn đi, viện này lại vắng ngắt như vậy, chỉ có hai nha đầu, nhìn trang phục quần áo, xem ra cũng chỉ là hai nha đầu chuyên làm việc nặng, tự nhiên ta phải vì tiểu thư chúng ta mà lập uy. Tiểu thư, người nói xem nô tỳ có chỗ nào làm sai!”

Lưu Uyển Thanh cùng Đông Mai nhìn nhau, sau đó lại cười gồ đầu Trúc Lục: “Rồi, em làm tốt, rất là có chừng mực, chẳng qua em nên đổi cách xưng hô đi.”

“Dạ, nô tỳ hiểu, sau này nô tỳ sẽ gọi tiểu thư là chủ tử!”

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa: “Thế tử phi, nô tỳ đã mang nước tới.”

Trúc Lục mở cửa, nghiêng người cho hai nha đầu đi vào, hai nha đầu cũng rất hiểu biết, đặt chậu nước lên khung liễn quỳ xuống làm đại lễ với Lưu Uyển Thanh.

Khóe miệng Lưu Uyển Thanh hơi nâng lên, nhìn vẻ mặt của nàng bây giờ khiến người khác có cảm giác rất thân thiện: “Đều đứng lên, các người tự giới thiệu mình đi.”

Oanh Ca, Oanh Khúc đứng lên, nhưng cũng không dám đứng thẳng, quy củ nói: “Nô tỳ Oanh Ca, đây là muối muối của nô tỳ tên là Oanh Khúc, là Mễ công công phân công chúng nô tỳ đến viện của thế tử phi làm tỳ nữ nhậm đẳng.”

“Bây giờ sẽ là nhất đẳng.”

Oanh Ca, Oanh Khúc nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra vẻ không thể tin được....vội vàng quỳ xuống: “Nô tỳ cảm tạ chủ tử, nhưng. . . nhưng theo quy củ thì người phải có tới bốn tỳ nữ nhất đẳng.” Lại lén ngẩng đầu thận trọng nhìn Lưu Uyển Thanh.

“Tất nhiên ta biết, đây là Trúc Lục, các người cũng mới gặp qua, còn đây là Đông Mai, thêm các người nữa thì đã đủ bốn người rồi. Đã xong, lui xuống đi.”

Đông Mai, Trúc Lục bước lên nâng các nàng dậy, lại đưa cho hai tiểu nha đầu mỗi người một túi bạc hồng: “Nhìn các người kìa, đây không phải là chuyện tốt sao, không cần phải nói... ít nhất cũng không phải làm nha đầu thô sử nữa, phân lệ lại còn được nâng lên.”

Hai nha đầu mím môi một cái, lại xoa người quỳ xuống dập đầu tạ ân Lưu Uyển Thanh: “Nô tỳ cảm tạ chủ tử đã cất nhắc, nô tỳ xin thề sau này nhất định sẽ trung thành và tận tâm với chủ tử, nếu không sẽ chết không được tử tế.”

“Được rồi, đứng lên đi, tất nhiên ta tin tưởng lòng trung thành của các người.” Hai nha đầu liền mờ mịt lui ra ngoài.

Đông Mai hầu hạ Lưu Uyển Thanh rửa mặt chải đầu, không nhận được có chút lo lắng: “Chủ tử, người làm như vậy là để lập uy sao, chúng ta lại hoàn toàn không biết hai nhất đẳng nha đầu nữa sẽ do ai phái tới, nhớ đâu là Vương phi, ngày đầu tiên người vào cửa đã đánh vào thể diện của Vương phi, như vậy tốt sao?”

“Đúng vậy chủ tử.” Trúc Lục đứng ở một bên cũng lo lắng, nhíu mày một cái.

Lưu Uyển Thanh thay xong một bộ y phục thường ngày màu đỏ, lấy túi điểm tâm ra ăn một miếng, mới nói: “Đừng quá lo lắng, những người ấy chắc chắn không phải do Vương phi sắp đặt, cho dù Vương phi không thích ta tới đâu, cũng sẽ không ngồi phía trên mà quan tâm tới mấy việc đó của ta, không phải điều này rất rõ ràng sao, Vương phi sẽ không ngốc như vậy đâu. Cho nên người ấy không phải do Vương phi sắp xếp, chắc là nàng phân phó cho đây tới, vì sao đây tới làm như vậy, không phải tính toán sai thì cũng là có mục đích khác, đến lúc đó chúng ta sẽ biết.”

Khóe miệng Lưu Uyển Thanh hơi nâng lên: “Huống chi. . . làm sao ta biết trong viện thế tử phi này đã có hai nha đầu nhất đẳng?”

“Đúng vậy, cũng là chủ tử nghĩ thông suốt, coi như Vương phi phái tới thật, người không biết không có tội, huống chi cũng không phải do đích thân Vương phi phái tới, cho dù có đến tai Vương phi đi nữa, cũng chỉ có thể phạt người nhận lệnh tự vả vào mồm mình thôi, sau đó sẽ phải đền tạ tội với chủ tử của chúng ta.”

Lưu Uyển Thanh cười, hé mắt. . .Đây không phải Hầu phủ, ở Hầu phủ có bà nội, mẫu thân, các ca ca quan tâm, không người nào dám gây khó dễ cho nàng, nhưng hôm nay không còn giống như xưa, bây giờ nếu nàng cúi đầu thấp kém, sau này nếu muốn ngẩng đầu lên sẽ rất khó khăn, thân phận của nàng có bao nhiêu người chường mắt coi thường? Cảm thấy nàng không xứng làm thế tử phi. Người hầu hạ nhân trong Vương phủ này có mấy người đơn giản? Nô lớn lẩn chủ! Dù cho nàng có là thế tử phi, nếu như mềm yếu, tự nhiên sẽ có kẻ trèo lên đầu nàng thôi.

51. Chương 51: Chương: 51

cảnh báo: có cảnh SM, cấm trẻ em dưới 18 tuổi...Lục Khang nhà chúng ta rất biết học hỏi

Về mặt Lục Khang đồ bưng, cả người đầy mùi rượu được Tiểu Mễ Tử nâng đỡ vào phòng. Thấy vậy, Đông mai cùng Trúc Lục vội cúi người hành lễ, Lục Khang khoát tay áo, hai người tuy lo lắng nhưng cũng chỉ dám liếc nhìn Lưu Uyển Thanh một cái rồi lui xuống cùng Tiểu Mễ Tử.

“Lo lắng làm gì? Giúp gia thay y phục.”

Lưu Uyển Thanh mím môi một cái, mới vừa bước tới gần Lục Khang đã ngửi thấy toàn mùi rượu, không nhận được nhủi này...Lục Khang hé mắt, nâng mặt nàng lên hôn: “Thế nào? Ghét bỏ gia?”

“Ừm...”

Theo bản năng, Lưu Uyển Thanh hơi giãy giụa, nhưng thế lại càng khiến Lục Khang thêm dùng sức....Đợi tới khi Lưu Uyển Thanh cảm thấy tới mức hô hấp càng lúc càng khó khăn, sắp đến mức hết thở nổi, cũng may Lục Khang đã thả nàng ra, bằng không nàng đã trở thành người đầu tiên bị hôn tới chết vào đêm động phòng hoa chúc rồi.

Trong mắt Lục Khang lúc này còn chỗ nào như người đang say? Khóe miệng hơi nhếch lên, nhìn Lưu Uyển Thanh tựa vào ngực mình thở dốc từng ngụm, trong lòng lại càng thấy sáng khoái: “Mau hầu hạ gia rửa mặt rửa đầu.”

Lấy lại tinh thần, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Uyển Thanh đỏ lên, sửa sang lại nếp gấp lộn xộn trên quần áo, bước tới mở cửa phòng: “Dem nước tới đây!”

Ở ngoài phòng, Tiểu Mễ Tử đã sớm phái người đi lấy, không lâu sau đã mang vào một thùng nước ấm, sau đó lại quay sang hành lễ với Lưu Uyển Thanh rồi lui xuống.

Lục Khang đứng bên cạnh thùng nước tắm, duỗi thẳng hai tay nghiêng mặt nhìn Lưu Uyển Thanh. Lưu Uyển Thanh thấy vậy vội bước tới giúp hắn cởi quần áo, thầm nghĩ mấy cái nút buộc này đúng là lừa gạt người ta, càng sốt ruột lại càng không cởi ra được, tới mức giận không chịu nổi mới dùng sức kéo một cái...Nút buộc rớt xuống, trên cổ Lục Khang liền mơ hồ xuất hiện một vết ứ máu, cơ thể Lưu Uyển Thanh run lên, có chút sợ hãi ngẩng đầu nhìn hắn, thấy hắn cũng không phản ứng gì, chỉ mím môi một cái...đành phải tiếp tục.

Đến lúc Lục Khang chỉ còn lại tiết khô, Lưu Uyển Thanh không nhận được mang ánh mắt nắn nỉ nhìn hắn, thế nhưng Lục Khang vẫn cứ bất vi sở động (không hề động đậy), không còn cách nào khác chỉ có thể tiếp tục giúp hắn cởi...chờ vật kiêu ngạo ấy vọt ra ngoài...ngay ở dưới mí mắt Lưu Uyển Thanh, vật ấy từ từ đứng lên, một bộ dáng hiên ngang khí phách, hơn nữa càng lúc lại càng lớn, càng ngày càng dài, càng già càng to... màu sắc càng dữ tợn, dù tay không chạm tới, nhưng vẫn có thể mơ hồ cảm nhận được hơi nóng từ nó....

Kiếp trước còn làm di nương, Lưu Uyển Thanh cũng đã trải qua mọi chuyện, thể lực Điền Trắc Khang cũng không tệ lắm, mỗi lần như thế đều khiến nàng sáng khoái tới mức phải cần xin tha thứ...nhưng..nếu đem ra so sánh với thứ trước mắt này, sợ rằng chỉ là tiểu vu kiến đại vu (người có năng lực kém gặp người có năng lực tốt) mà thôi, đơn giản hơn chính là không thể so sánh....Không nhận được nuốt một ngụm nước bọt...

Động tác thoáng qua này của nàng chỉ là theo bản năng, nhưng ở trong mắt Lục Khang, việc này chỉ là khóa thân trên ghẹo mà thôi, huống chi Lưu Uyển Thanh hầu hạ hẳn cõi tiết khổ, tất nhiên là yếu loan trứ thân (phải khom lưng cúi đầu), bộ trang phục màu lửa đỏ của nàng vốn chuẩn bị cho đêm động phòng hoa chúc này.

Bộ trang phục vừa khít cơ thể, hơn nữa còn cực kì bó sát người...Lúc nàng cúi người, Lục Khang cúi đầu liền có thể thấy đường rãnh sâu trước ngực ấy hiện lên rõ ràng, cái mông nhỏ ấy lại cong lên. Lục Khang hé mắt, trực tiếp đưa tay ra nâng Lưu Uyển Thanh lên bỏ nàng vào trong thùng nước ấm.

Tất nhiên động tác khê này khiến Lưu Uyển Thanh thét một tiếng chói tai...Lập tức phản ứng kịp, vội vàng đứng dậy...bộ trang phục của Lưu Uyển Thanh bị nước ấm trong thùng thấm ướt, dán sát lên cơ thể hoàn mỹ của nàng, những đường cong lá lướn ấy hiện lên càng rõ ràng...Lục Khang hé mắt, bước chân vào thùng.

Tuy nói thùng nước khá lớn, thế nhưng vì phải chứa hai người trưởng thành nên lúc này lại trở thành nhỏ tới đáng thương, Lưu Uyển Thanh chỉ cần khê động dậy một chút liền chạm phải Lục Khang, có thể nói là muốn tránh cũng không được.

Lục Khang liền đưa tay ôm nàng vào trong lòng mình, Lưu Uyển Thanh lập tức cảm nhận được một thứ cứng rắn nóng rực đang chĩa vào mông mình, khó tránh khỏi có chút động dậy, hành vi này của nàng chẳng khác nào càng đốt lên ngọn lửa nóng....Bàn tay to lớn của Lục Khang che phủ trước khuôn ngực mềm mại của Lưu Uyển Thanh, cúi đến bên tai thổi hơi nóng, lại ngậm lấy vành tai nhỏ xinh ấy, Lưu Uyển Thanh không nhịn được khéo léo tránh khỏi.

“Thế nào? Mới đó mà thể tử phi của gia đã không nhịn được rồi sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Uyển Thanh đỏ như máu: ” Đừng như vậy... nói bậy...”

“Thật không? Gia không làm như vậy, chúng ta sẽ thoải mái hơn sao?” Lục Khang vừa nói, vừa trực tiếp di chuyển bàn tay dọc xuống dưới thân Lưu Uyển Thanh , bàn tay to bao trùm lên hạ thể của nàng.

Lưu Uyển Thanh muốn giãy giụa, nhưng thùng gỗ này quá chật hẹp, nàng muốn trốn cũng trốn không được, đành phải mở miệng năn nỉ mong được thả ra: “Đừng...đừng như vậy...”

“Như vậy cũng không được sao? Vậy gia phải làm thế nào? A! hay nàng tới nói cho gia biết xem? Gia sẽ nghe lời nàng.” Ngón cái lại xẹt qua khe hở bên dưới hoa nguyệt, còn không quên ấn nhẹ một cái, ngón giữa nhẹ nhàng chui vào sâu bên trong...

Lưu Uyển Thanh cảm nhận được sự xâm lấn ấy, hai chân nàng theo bản năng khép chặt, nhắm mắt lại...thân thể cứng ngắc: “Thiếp...hay là thiếp nên hầu hạ người rửa mặt chải đầu đã.”

Nhưng đáp lại Lưu Uyển Thanh, ngón giữa ấy lại càng lúc càng vào sâu, càng lúc càng nhanh.

“Gia...” Lưu Uyển Thanh không nhịn được bật ra tiếng rên rỉ. Không biết từ lúc nào bộ trang phục màu đỏ của nàng đã bị Lục Khang cởi sạch, ném ra bên ngoài thùng...

Lục Khang nâng hai chân Lưu Uyển Thanh vắt lên cổ mình, Lưu Uyển Thanh không muốn trượt vào trong nước, vội vàng bám chặt lấy vai Lục Khang. Động tác này khiến nàng cảm thấy cực kì xấu hổ, mặc dù thân thể chìm trong nước, nhưng Lục Khang vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng vùng cực kì riêng tư ấy của nàng....

Lục Khang cúi đầu, hai tay kéo mông Lưu Uyển Thanh lên, vùi đầu vào giữa nơi đó. Thấy vậy, Lưu Uyển Thanh vội vàng co rút người lại...Nhưng cơ thể bị Lục Khang giữ chặt gắt gao, muốn động dậy một chút cũng không được, chỉ có thể giật mình mở to mắt nhìn hẳn hên lên nơi ấy của mình, cả người vô thức run rẩy:

“Đừng..bắn...ừm..không nên...”

Lưu Uyển Thanh không có cách nào diễn tả cảm giác của mình lúc này, chỉ cảm thấy hạ thân trống rỗng, trong lòng mơ hồ có chút gấp rút muốn Lục Khang đi vào....gắt gao cắn lấy môi dưới, cổ nén đi tiếng rên rỉ đầy ngưỡng ngùng nhưng không thể.

Cảm thấy dưới thân mình chảy ra một dòng nước nóng, dịch thể trong suốt, cái eo nhỏ nhắn không tự chủ rướn về phía trước, khuôn mặt Lục Khang dán chặt không tha nơi ấy, theo hành động của Lưu Uyển Thanh

mà đẩy vào sâu...Một hồi run rẩy hẳn là đã tới cao trào. Lưu Uyển Thanh đỏ mặt, gắt gao nhắm chặt đôi mắt, không dám hé ra nhìn.

Lục Khang buông chân nàng xuống, đứng lên, ôm nàng ra khỏi thùng nước, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, bước qua nằm trên người nàng, bàn tay to bao phủ lấy quả anh đào trước ngực nàng, nhẹ nhàng cọ xát.

Cúi đầu hôn khoe miệng của nàng một cái, dùng một giọng khàn khàn nói bên tai: “Thả lỏng một chút” sau đó đem vật to lớn nóng rực ấy cắm sâu vào.

“A....đau....” Lưu Uyển Thanh chỉ cảm thấy cơ thể mình như bị xé rách....đau đến muốn ngất đi. Theo bản năng nàng nắm lấy hay cánh tay Lục Khang, cố nén nước mắt cầu xin: “Gia. . . . Đừng nhúc nhích. . . . Cầu xin người. . .”

Nhưng lại đổi lấy cơn co rút càng lúc càng nhanh của Lục Khang...hai bàn tay cầm lấy đôi vú của Lưu Uyển Thanh, nhìn hai con thỏ nhỏ trắng như tuyết ấy bị bàn ta mình nặn ra đủ loại hình dạng, ánh mắt Lục Khang càng lúc càng phát sâu, tối sầm.. động tác dưới thân càng lúc càng nhanh...Lưu Uyển Thanh chịu không nổi muốn giãy dụa, nhưng cũng không có biện pháp thoát ra.

Vốn ý định ban đầu của Lục Khang là cứ từ từ chậm rãi, cũng biết rõ vật ấy của mình rất to lớn, lúc trước động phòng cùng Lỗ Minh Tâm, chính bản thân hắn chưa từng chạm qua nữ nhân nên tất nhiên cũng không biết tới chuyện tình thú, mới chỉ được một nửa thì nàng ấy đã đau tới ngất đi, quả thật mất hết hứng thú, còn không bằng trực tiếp dùng tay giải quyết cho sướng khoái, cho nên nói tới nữ nhân có lợi ích gì chứ?

Nếu không phải sau đó nàng ấy khóc lóc cầu xin hắn cho nàng một hài tử, hắn cũng sẽ không cứ ngày mười lăm hằng tháng bước vào phòng nàng, mà cơ thể nàng ấy vốn hết sức yếu đuối, mỗi lần quay về đều cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn. Hắn vốn không ham mê nữ sắc, định làm qua loa cho xong, ai ngờ được thân thể bệnh tật của nàng ấy lại có thể mang thai. Lúc hắn biết tin, đương nhiên cũng hết sức vui mừng, dù sao đó cũng là ruột thịt của mình, nhưng sau khi biết được con trai mình chẳng khác gì Lỗ Minh Tâm, mỗi ngày đều không thể rời xa chén thuốc....

Nhìn thấy trưởng tử của thế tử gia đã có thể giục ngựa lao nhanh, nguyện vọng có một đứa con trai tương hảo mạnh của hắn càng lúc càng lớn, chính vì thế mới nghe lời nương đến cái hội ngắm hoa kia. Đến nơi nhìn thấy những nữ tử kia, đều là những người gầy yếu như liễu diệp, thoỉ một cái cũng có thể ngã nhào, tuy khỏe mạnh hơn Lỗ Minh Tâm rất nhiều, nhưng vẫn còn quá gầy yếu.

Lúc nhìn thấy người dưới thân này, hắn chỉ cảm thấy có chút quen mắt, sau mới nhớ ra là muội muội của Lưu Nhân Quý. Lúc nàng ngã vào lòng hắn, cảm giác mềm mại ấy liền in sâu vào tim hắn, đây mới là lúc hắn nhận thấy hóa ra nữ nhân lại mềm mại tới mức đó, không cứng rắn khó chịu một chút nào.

(Tác giả: thì ra đứa nhỏ này a, Lỗ Vương quận chúa là một con ma ốm, chẳng khác nào chỉ có da bọc xương, nghĩ lại đi, ôm một bộ xương khô mà ân ái thì có cảm giác gì chứ....trừ quận chúa ra, đứa nhỏ này vẫn có cô nương “bàn tay phải”, chính vì thế ở trong lòng đứa nhỏ vẫn luôn cảm thấy nữ nhân đều luôn khó chịu như vậy, không chịu nổi dày vò, không biết gì cũng thật đáng sợ a!)

(camtusori: thế ý anh là chị Thanh của em chỉ là một con lợn cái và là một cục bông mềm mại thôi hả? không thấy người ta hiền lành, dễ thương gì hết hả??? hả hả hả??? -_-!!)

Nhìn nàng cũng nhỏ gầy như Lỗ Minh Tâm, nhưng lúc sờ vào lại cảm thấy rất mềm mại thoải mái...hơn nữa nhìn bộ dáng của nàng khỏe mạnh, có thể sẽ sinh được cho hắn một hài tử khỏe mạnh.

Trước đại hôn, chính hắn có phụng phịu hỏi Tiểu Mễ Tử làm sao ở trên giường có thể khiến nữ nhân chịu được thời gian dài một chút, ít nhất cũng phải nửa canh giờ.

Đáng thương cho Tiểu Mễ Tử, không có “gốc rễ” thì lấy đâu ra kinh nghiệm? lập tức phải chạy đi tìm hiểu một đồng sách nói về phương diện này, trong đó có đủ các loại kiến thức.

Lúc này, Lục Khang thật sự không thể khống chế nổi, chỉ nghe được âm thanh “phạch phạch” của da thịt chạm vào nhau vang lên dưới thân Lưu Uyển Thanh, mà lúc này nàng cảm thấy như có trăm nghìn đầu lưỡi đang tồn tại trong cơ thể, đám nộn phần béo mập ấy đang trúc trắc liếm lấy toàn thân thể mình. Cái gì

mà tư thế có thể khiến nữ nhân càng thêm được thoải mái cứng chiều đều đã bị vút sang một bên, chỉ còn lại từng đợt co rút theo bản năng nguyên thủy nhất.

Cứ như vậy, Lưu Uyển Thanh bị giầy vò cho tới lúc ngắt đi, mà Lục Khang vẫn cứ không ngừng lại....

Lúc Lưu Uyển Thanh yếu ớt tỉnh lại, thứ cảm nhận được đầu tiên trong đầu chính là cảm giác tê dại cùng sự va chạm kịch liệt....Tuy không biết mình hôn mê bao lâu, nhưng tuyệt đối không thể ngăn, chuyện cứ vậy mà chưa xong...Lưu Uyển Thanh cũng không còn sức suy nghĩ nhiều nữa. Lục Khang mơ hồ thấy nàng tỉnh lại, bên tai lại nghe được giọng rên rỉ rung động lòng người của nàng, đương nhiên càng thêm ra sức.

“Gia....” Lưu Uyển Thanh bị một trận co rút.

“Van xin người, dừng lại đi. . Dạ. . . A. . . Dừng lại. . . . Không được. . . . cứ một lần lại một lần, gia. . . người để thiếp nghỉ ngơi một chút. . . . Cầu xin người. . A. . . . Không. . . .”

Nhưng ai lại nghĩ lời cầu xin của Lưu Uyển Thanh lại càng kích thích thêm sự hùng phong của Lục Khang, trong lòng lại càng muốn tìm cách xuyên vào cho nàng thêm choáng váng một lần nữa...

Lục Khang cúi người, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu uyển Thanh đỏ bừng, mắt sưng đỏ, vẻ mặt đầy xuân sắc...“Nàng đang ca tụng gia sao?”

“Dạ.... ca tụng gia....Gia....Tha cho thiếp đi..... Thật sự đau quá....”

Lục Khang nhếch miệng,dịu dàng vuốt vú của nàng, càng lúc lại càng dùng sức, hai con thỏ trắng nõn ấy bị bàn tay to lớn của Lục Khang bóp cho tới muốn biến ra đủ hình dạng.

Đau đớn trước ngực khiến Lưu Uyển Thanh không nhận được ngậm một tiếng rên rỉ...

“Gia thấy nàng vẫn còn rất thích, gia sẽ khiến nàng thỏa mãn ngay thôi?” Nói xong lại tiếp tục vận động dưới thân...

“A. . . . gia. . . .” Lưu Uyển Thanh run rẩy thở gấp từng tiếng.

Lục Khang lật người Lưu Uyển Thanh lại, từ phía sau cắm vào...“Ừm..gia...”

Động tác của Lục Khang rất mạnh, hầu như khiến Lưu Uyển Thanh không quỳ nổi, rất muốn ngã nhào xuống giường, thứ cứng rắn ra vào trong tiểu huyết, bàn tay to đặt trên eo, gắt gao giữ lấy nàng.

Lục Khang nhìn thấy bộ ngực trắng nõn của Lưu Uyển Thanh rũ xuống, theo động tác của hắn mà lắc tới lắc lui, liền vươn bàn tay ra nắm lấy, dưới thân càng lúc càng ra sức.

“Đau...gia...”

Lưu Uyển Thanh chỉ cảm thấy mình như một chiếc lá nhỏ đang trôi dạt trong một vùng đại dương bao la, lúc cao lúc thấp, thân thể cũng không biết đã co rút mấy lần....vật thô to ấy từng đợt ra vào trong cơ thể nàng...chính nàng lúc này cũng không còn thấy đau đớn, chỉ còn lại từng đợt tê dại, thứ cảm giác đó chỉ có thể gọi là phóng đảng....

Coi như là kiếp trước lúc còn làm di nương, nàng còn có thể giả vờ rên rỉ để lấy lòng Điền Trắc Khang, nhưng lúc này thì có muốn bật ra tiếng rên cũng cố nén lại. . . Hắn nhất định sẽ khinh thường nàng, làm vợ cả, đầu gối ở trên giường hầu hạ giống như thị thiếp thông phòng. . . . nhưng. . . . nhưng dù có cố kìm chế nhưng vẫn không làm được. . . .

Nàng không nhớ rõ mình đã lên cao triều mấy lần....

Ngay lúc Lưu Uyển Thanh sắp lên cao triều một lần nữa, Lục Khang dừng lại....Thoáng thấy vẻ mặt tiếc nuối của Lưu Uyển Thanh....đáng thương nhìn hắn van cầu...

Lục Khang vẫn về đùa giỡn bộ ngực trắng hồng của Lưu Uyển Thanh, vừa cười vừa nói: “Thấy nàng van xin gia đáng thương như vậy, gia sẽ để nàng nghỉ một lát.”

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng Lục Khang vẫn không ngừng lại việc trêu ghẹo thân thể của Lưu Uyển Khanh, chỉ là kiên quyết không ở bên trong tiểu huyết của nàng. Lưu Uyển Thanh bị bàn tay của Lục

Khang xoa bóp, không ngừng bật ra tiếng rên rĩ...nước mật dưới thân không ngừng chảy ra từ cái khe đã sưng đỏ....

Không nhận được chụm hai chân cọ xát qua lại....

“Gia....”

Lục Khang nhìn vào ánh mắt cầu khẩn của nàng....tâm tình lại tốt lên, cúi xuống hôn lên cái miệng nhỏ nhắn ấy, cảm thấy chưa đủ liền hôn thêm sâu....Đến lúc Lưu Uyển Thanh không thở nổi mới miễn cưỡng thả ra, kéo theo một sợi ngân tuyết tinh tế...

“Muốn sao? Nói ra. . . .”

Đầu óc Lưu Uyển Thanh vẫn còn một chút tỉnh táo, lắc đầu...Thấy vậy, Lục Khang nâng chân nàng lên, đưa tay vào, tìm được một hạch nhỏ bên trong dè mạnh xuống...

“Không. . . A. . . .”

“Nói cho gia, gia sẽ giúp nàng thoải mái. . . .”

“Thiếp...thiếp muốn...”

“Muốn cái gì?”

Thấy Lưu Uyển Thanh cắn môi gắt gao, tới mức sắp bật máu, Lục Khang cũng không muốn làm khó nàng, ừm, giống như trong sách mà Tiểu Mễ Tử dâng lên đã nói, trên giường nếu muốn vui vẻ thì đừng quá gấp gáp, nóng lòng sẽ không thể tận hưởng được đậu hũ nóng Liền hôn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, một lần nữa lại cắm vào. . . .

Quyển sách kia tên gì nhỉ? À. . . . là “làm sao khiến một nữ nhân trinh liệt gia giáo thành một dâm oa đáng phụ” - (tác giả: hài nhi Tiểu mễ Tử, một cuộc người cho bé con Khang nhi những thứ thật sự không lành mạnh cho trẻ con a.)-

Ngoài cửa, vẻ mặt Đông Mai ở lại gác đêm đã đỏ bừng, mới chỉ có hai canh giờ, trong đó một khoảng thời gian không có giọng nói của chủ tử nhà nàng, vốn tưởng rằng đã kết thúc, nhưng ai có thể ngờ. . . . Thế tử gia sao lại không biết chừng mực như vậy chứ, tiểu thư. . . . thật đáng thương.

Lúc này khuôn mặt Tiểu Mễ Tử cực kì kinh hãi, trời đất thay đổi rồi! Lúc này trời đất đã thay đổi thật rồi! Chủ tử cho tới nay vẫn là một người không ham nữ sắc, giờ gặp phải thế tử phi lại biến thành. . . một người dâm tà rồi! Không thể lí giải nổi! Hình ảnh Lưu Uyển Thanh trong lòng Tiểu Mễ Tử càng lúc càng lớn lao, Tiểu Mễ Tử lại một lần nữa tự nhủ sẽ hầu hạ Lưu Uyển Thanh giống như chủ tử của mình, tuyệt đối sẽ không dám chậm trễ chút nào.

Trong phòng vang lên một tiếng hô trầm thấp, theo sau đó là một tiếng thét thê thảm của nữ nhân...Lại một lần nữa Lưu Uyển Thanh té xỉu trong lòng Lục Khang.

Lục Khang thỏa mãn hé mắt, trở người lại, ôm nàng, thì ra mùi vị của nữ nhân là vậy. . . . Cảm nhận được sự mềm mại trong tay mình, Lục Khang thỏa mãn nhắm mắt.

52. Chương 52: Chương: 52

Editor: Camtusori

Sáng hôm sau, Lưu Uyển Thanh đang mơ màng dụi mắt, chỉ cảm thấy cả người mình đều đau nhức, ngay cả nâng tay lên cũng đã quá sức. . . Theo bản năng quay đầu, liền đối diện với một đôi mắt cười như không, trong đầu xoẹt qua những giây phút phóng đảng đêm qua . . . Lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng như rỉ máu.

Khóe miệng Lục Khang hơi nhếch lên, nhìn bộ dáng này cũng biết người này đang rất vui vẻ.

“Nương tử, vì phu đói bụng. . .”

Nói dứt lời, cũng không chờ Lưu Uyển Thanh kịp có chút phản ứng liền cúi người đè lên nàng. . .

“Đừng. . . Ừm ừm. . .” Lục Khang trực tiếp lấp kín cái miệng nhỏ nhắn của nàng, thuận tiện đưa đầu lưỡi lách vào, liếm mút hàm răng của nàng. Có trời biết sau khi tỉnh lại lúc nửa đêm, lại suy nghĩ kỹ một hồi, cũng biết nàng đã đến cực hạn, mới cố nén không lay nàng tỉnh dậy, chỉ có thể nằm nhìn chằm chằm dung nhan của nàng. Tới tình thế lúc này, hẳn không muốn nghe bất cứ lời cự tuyệt nào hết.

Nghe được động tĩnh bên trong cánh cửa, Đông Mai đứng đó gác đêm chỉ biết cúi đầu, mở mắt. Không lâu sau, trong phòng liền truyền đến tiếng cầu xin tha thứ của nữ tử, tiếng thở dốc thô nặng của nam tử. Đông Mai đỏ mặt liếc mắt, vẻ mặt Tiểu Mễ Tử khiếp sợ, trong lòng không khỏi báỉ phục, có gì chứ khiếp sợ, không phải chỉ là chuyện phòng the thôi sao. Chẳng qua lại nghĩ ngợi, rồi quay qua nhìn Tiểu Mễ Tử, ánh mắt có chút đồng tình, ai, không giống như Vương phủ, Hầu phủ không có thái giám, tất cả những gã sai vặt trong nội viện đều là nam nhân, chắc Tiểu Mễ Tử cũng đang ước ao đây.

Có thể nói, đã nếm qua sự tuyệt vời của dục vọng, Lục Khang đâu thể nào dễ dàng buông tha Lưu Uyển Thanh như vậy? Nhưng bản thân hẳn vẫn còn giữ lại được một tia lý trí, một lát nữa nàng còn phải theo hẳn tiến cung tạ ơn thánh chỉ, lại còn phải dâng trà thỉnh an cho cha mẹ, sợ là không có thời gian nghỉ ngơi, nghĩ đến đây mới thỏa mãn buông nàng ra, nhưng lúc này đã qua một canh giờ rồi.

“Tiểu Mễ Tử.” Sau khi Lục Khang giúp Lưu Uyển Thanh đắp chăn xong, gọi Tiểu Mễ Tử đi vào chuẩn bị nước nóng. Sau khi tắm xong, lại tự mình ôm lấy Lưu Uyển Thanh, không thêm để ý tới làn da đỏ bừng vì thẹn thùng của nàng, tự mình ôm nàng vào thùng nước ấm. Bị nước nóng vây quanh, theo bản năng Lưu Uyển Thanh khẽ than một tiếng “ừm” thoải mái.

Lục Khang hé mắt. . . Khoát tay ra hiệu Đông Mai mới đi tới chuẩn bị hầu hạ Lưu Uyển Thanh lui xuống. Đông Mai thấy vậy vội vã đem y phục gác sang một bên, nhanh chóng lui ra.

Trúc Lục, Oanh Ca, Oanh Khúc đứng cùng hai người lạ mặt nữa, nhưng nhìn cách ăn mặc của hai người này cũng đã nhận ra đây là hai nhất đẳng đại nha hoàn tối hôm qua coi thường chủ tử nhà mình.

“Làm sao lại đi ra? Tiểu. . . Chủ tử nàng?” Trúc Lục tiến đến bên cạnh Đông Mai, nhỏ giọng dò hỏi.

Đông Mai thì thầm bên tai nàng vài câu, Trúc Lục cũng đỏ mặt, nhưng trong mắt lại hiện lên sự mừng rỡ, vì chủ tử nhà nàng được thể tử gia yêu thích mà vui vẻ.

Đông Mai ngẩng đầu, liếc nhìn hai nhất đẳng nha hoàn, Trúc Lục hiểu ý, khéo miệng nâng lên, đi tới trước mặt Tiểu Mễ Tử: “Mễ công công, hai người này là ai? Nhìn rất lạ mắt a.”

Tiểu Mễ Tử sửng sốt, lập tức hiểu ra, ánh mắt hung ác liếc nhìn hai nha đầu này.

Trên đời này vẫn luôn xuất hiện những kẻ không có mắt, không biết thu liễm, cảm thấy mình có chỗ dựa vững chắc thì không biết sợ là gì, một kẻ trong đó dùng ánh mắt rất kiêu căng đánh giá Đông Mai cùng Trúc Lục.

“Đây là hai vị cô nương Đông Mai cùng Trúc Lục, ta là Yên Nhiên, còn đây là Yên Ngọc, chúng ta được Chung ma ma phái đến làm đại nha hoàn hầu hạ kẻ thể tử phi.”

“Hai vị tỷ tỷ tốt lành, Yên Ngọc có câu không biết có nên nói hay không, có thể hai vị tỷ tỷ mới tới Vương phủ, không biết quy củ hầu hạ chủ tử, nơi nào lại có chuyện nha hoàn bỏ một mình chủ tử ở trong phòng mà bước ra ngoài?” Nói xong liền muốn đi trong phòng.

Đông Mai hé mắt, lập tức chặn ở trước cửa, liếc nhìn Tiểu Mễ Tử, thấy hắn gật đầu, liền trực tiếp dùng sức đẩy Yên Ngọc ra xa bậc thang, lại nhanh chóng trở về một bên. Yên Nhiên nhanh tay đỡ lấy nàng ta, Yên Ngọc ổn định lại thân thể, bởi kiêng kỵ thể tử đang ở trong phòng, nhưng vẫn là thấp giọng giận dữ: “Ngươi có ý gì? Hầu phủ lại dạy ra được một loại nô tỳ như ngươi sao? Nơi này chính là Vương phủ! Lộ Vương phủ!”

Đông Mai chậm rãi nói: “Tất nhiên ta biết nơi này là Lộ Vương phủ, chủ tử của chúng ta là thể tử phi của Lộ Vương phủ, đây chính là thánh chỉ mà thánh thượng tự mình ban xuống, chỉ không ngờ lỗi tai của Yên

Ngọc cô nương lại tặc nư vậy, vả mồm cũng không nói, tỳ nữ của Vương phủ cũng dám trực tiếp kháng chỉ a!”

Vẻ mặt Yên Ngọc trắng nhợt, có chút hoảng sợ, tội kháng chỉ quá lớn, nàng ta làm sao gánh được, đây chính là tội chết chu di cửu tộc đó!

Yên Nhiên thấy vậy liền vội vàng nói: “Đông Mai cô nương, cần thân miệng lưỡi của người, hiện nay thánh chỉ của thánh thượng chỉ nói là có thể coi như thế tử phi, nhưng cũng đâu nói không thể gọi là kế thế tử phi. Quy củ của Vương phủ rất nghiêm khắc, tất nhiên phải nghe theo pháp luật.”

“Phải không? quy củ của Vương phủ lại nghiêm khắc như thế?” Trúc Lục vỗ ngực, lại ra vẻ ngây thơ hỏi Tiểu Mễ Tử: “Mễ công công, chúng ta mới tới, tất nhiên có nhiều chuyện không biết, muốn thỉnh giáo người một vấn đề.”

Tất nhiên Tiểu Mễ Tử sẽ cho toàn bộ tâm phúc bên người Lưu Uyển Thanh mặt mũi, vội vàng nói: “Trúc Lục cô nương đa lễ, sau này cứ gọi ta là Tiểu Mễ Tử đi, mời cô nương cứ hỏi.”

Khóe miệng Trúc Lục hơi nhếch lên, dáng dấp cực kỳ giống tiểu hồ ly đang mưu tính: “Không biết đối với những nha hoàn lưỡi biếng không để chủ tử vào mắt, nên nghiêm phạt như thế nào a? Còn có, đối với kẻ dưới phạm thượng, à. . . chẳng hạn như nhị đẳng nha hoàn lại dám đi tranh luận cùng đại nha hoàn, nên nghiêm phạt như thế nào đây? Còn nữa, thế tử phi có có tư cách hạ cấp hoặc là cất nhắc một nha hoàn hay không?”

“Theo lời nói của cô nương, chủ tử không mở miệng nha hoàn liền lưỡi nhác, đương nhiên là nhẹ thì bị ăn hèo, nặng thì bị trục xuất xuống dưới thôn trang làm lao công. Nếu dám làm trễ nãi công việc, quy củ Vương phủ đương nhiên càng nghiêm khắc, đánh mất cái mạng nhỏ cũng là chuyện thường xảy ra. Về phần nhị đẳng nha hoàn lại dám tranh cãi cùng đại nha hoàn, không thể thiếu việc bị phạt tiền, nặng còn bị ăn hèo. Thế tử phi là chủ tử, sau Vương gia, Vương phi, thế tử gia, thế tử phi là người có quyền lực lớn nhất, đối với chút chuyện nhỏ cách chức hay đề bạt nha hoàn này, tất nhiên là có quyền lợi.”

Trúc Lục cũng không dám bày ra bộ dạng khinh thường trước mặt Tiểu Mễ Tử, rất khéo léo hạ lễ: “Cảm tạ Mễ công công chỉ bảo.”

“Cô nương đừng khách khí, nhưng có người phạm sai lầm hay sao?”

Yên Nhiên cùng Yên Ngọc liếc mắt nhìn nhau, trong lòng có chút kinh hoảng. . .

”Cũng có thể như vậy, trước mắt là hai vị cô nương Yên Nhiên cùng Yên Ngọc, thế nhưng ngày hôm qua lại không xuất hiện, không biết ma ma trong Vương phủ có an bài cho chủ tử hay không? Ngược lại hôm qua ở trước cửa, chỉ có hai người Oanh Ca, Oanh Khúc, chủ tử thấy vậy đề bạt hai cô nương ấy làm nhất đẳng đại nha hoàn. Ấn theo quy củ của Vương phủ, bên người chủ tử chỉ cần bốn nhất đẳng đại nha hoàn, tám nhị đẳng nha đầu, một tổng quản, tám gã sai vặt cùng một nha đầu bà tử khỏe mạnh là được.

“Vì vậy, bắt đầu từ tối hôm qua, Yên Nhiên cùng Yên Ngọc cô nương đã bị xuống cấp làm nhị đẳng nha đầu, nể tình hai cô nương vẫn còn xuất hiện, tất nhiên không biết, chúng ta vừa mới đến, cũng không muốn làm lớn mọi việc, tiền lương tháng này cũng không cần phát, nhưng sự lưỡi biếng này....”

“Mễ công công, đừng nghe các nàng nói bậy, bởi vì đêm qua thân thể trắc phi không khỏe, nô tỳ mới đi qua đó.”

Tiểu Mễ Tử định mở miệng, chỉ thấy cửa phòng mở ra, vẻ mặt Lục Khang lạnh lẽo: “Vì sao gia không biết, bên người Hợp trắc phi lại thiếu nha đầu hầu hạ?”

Yên Nhiên cùng Yên Ngọc “ùm” một tiếng, quỳ trên mặt đất: “Nô tỳ biết sai.” Nói xong, Yên Ngọc mang vẻ mặt ủy khuất điếm đăm ngẩng đầu nhìn Lục Khang, ánh mắt long lanh như hồ nước, Lục Khang chán ghét nhíu nhíu mày, giơ chân lên hung hăng đạp xuống: “Ai cho người lá gan dám nhìn gia như thế? Ai cho người lá gan dám vô lễ với thế tử phi của gia!”

Chỉ nghe một tiếng hét thảm “A”, Yên Ngọc ôm ngực té xuống bậc thang, phun ra một búng máu. Tất nhiên Yên Nhiên cũng bị dọa đến mức không dám mở miệng cầu xin tha thứ, run rẩy quỳ trên mặt đất dập đầu.

Lục Khang hừ lạnh một tiếng, quay đầu trở vào phòng.

Tiểu Mễ Tử vội vàng sai mấy gã ai vật đến: “Đều mang xuống hết, phạt hai mươi đại bản, cách chức xuống thôn trang.” Mấy gã ai vật đều nhanh chóng bịt mồm rồi kéo Yên Nhiên cùng Yên Ngọc xuống.

Tiểu Mễ Tử quay sang nhìn sắc mặt Đông Mai cùng Trúc Liễu có chút không tốt, nói: “Trở về chuyện chính, ngoại trừ hai nha đầu này ra, chúng ta sẽ đưa sang chỗ thể tử phi một ma ma cùng nha đầu sai sử, đến lúc đó còn mong hai vị cô nương nói tốt giúp chúng ta vài câu.” Thế tử phi lọt vào mắt chủ tử, cũng không thể bởi vì chút chuyện nhỏ này mà khiến hình tượng của hắn bị phá hủy trong lòng thể tử phi được, đây chính là người thổi gió bên gối thể tử a.

Đông Mai, Trúc Lục vội vàng nói lời cảm tạ với Tiểu Mễ Tử.

Trong phòng

Vẻ mặt Lưu Uyển Thanh đỏ bừng vẫn ngồi ở trong thùng nước tắm, Lục Khang vén rèm lên, lại xem như không thấy sự ngưng ngừ của nàng, cẩn thận lau khô thân thể cho nàng như đối với trân bảo, vừa lúc muốn giúp nàng mặc quần áo, Lưu Uyển Thanh vội vã từ chối, nói: “Gia...Thiếp làm....Thiếp tự làm được...”

Trong lòng Lục Khang có chút không vui, những việc này vốn là phúc lợi của hắn a. Đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, xoay người từ trong hộp tủ lấy ra một bình ngọc màu xanh, ôm Lưu Uyển Thanh, thả nàng trên giường hẹp, vừa muốn giang hai chân của nàng ra...Lưu Uyển Thanh nắm cánh tay của hắn nài nỉ: “Gia...Van xin người... mặt trời đã lên cao rồi...ban ngày....nan ngày....”

“Ban ngày cái gì? Hử?”

Lưu Uyển Thanh đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Ban ngày mà tuyên dâm không tốt...”

“Ha ha” tiếng cười khoái trá vang lên. Lục Khang lại nghiêm trang nói: “Gia chỉ muốn thoa thuốc mỡ cho nàng, vốn nên thỏa mãn nương tử. Nhưng canh giờ không còn sớm, một lát nữa nương tử còn phải tiến cung, lại phải dâng trà cho cha mẹ cùng với gặp gỡ hạ nhân trong phủ. Ban ngày tuyên dâm, chỉ sợ ngày mai gia mới có thể thỏa mãn nương tử.”

Phản ứng kịp, Lưu Uyển Thanh mới nhận ra Lục Khang đang trêu ghẹo nàng, lúc này nàng hận không thể tìm được một cái lỗ để chui vào...Thái độ quần bách ấy tất nhiên lại khiến tiếng cười của Lục Khang càng lúc càng to.

Mặc quần áo xong, Lưu Uyển Thanh bị Lục Khang kéo đến trước bàn trang điểm, thấy Lục Khang tự tay giúp nàng chải tóc, tuy rằng động tác chải có chút cứng nhắc, nhưng trong lòng nàng vẫn có một tia ngọt ngào, lại thấy Lục Khang cầm bút than lên: “Gia kẻ chân mày cho nương tử?”

Lưu Uyển Thanh đỏ mặt gật đầu.

”Mười dặm Bình hồ sương đầy trời, tấc tóc đen sâu thì giờ, đối nguyệt hình đan vong tương kiến, chích tiện uyên ương không tiện tiên’. Ngày ngày, hai người đều có thể nâng khay ngang mày (vợ chồng tôn trọng lẫn nhau) như vậy, có thể được sao? Lúc này, trong lòng Lưu Uyển Thanh ngoại trừ ngưng ngừ cùng ngọt ngào ra còn có thêm một chút sợ hãi, nhập xạ dễ, nhập kiếm nan*....Nàng có thể mở rộng trái tim ra sao? Nhưng....sau đó thì sao? Sau đó nữ nhân của chàng sẽ càng ngày càng nhiều, khi đó nàng nên đối mặt như thế nào đây?

*Nguyên văn: Do kiếm nhập xạ dịch, do xạ nhập kiếm nan. Câu trên xuất phát từ quyển ”Tư Trị thông sử học, học giả thừa tướng thời Tống. Ý muốn nói từ cuộc sống tiết kiệm, giản dị chuyển sang cuộc sống xa hoa giàu có thì tương đối dễ dàng đơn giản, nhưng đã cuộc sống xa hoa giàu có rồi mà chuyển về cuộc sống tiết kiệm thì khá khó khăn.

53. Chương 53

Editor: Camtusori

Lộ Vương phi nghe Thôi ma ma hồi báo xong, khoe miệng hơi nhếch lên: “Tiểu tiện nhân kia cũng vọng tưởng muốn tặng người cho Khang nhi? Hừ, cũng không nhìn lại ánh mắt của nàng ta, hai kẻ đáng về tiện tỳ, thật sự cho rằng người nào Khang nhi đều nhìn thấy thuận mắt sao, chẳng khác nào ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo.”

Lập tức để ly trà trong tay xuống: “Hừ, chuẩn bị một chút, chờ Khang nhi cùng Lưu Uyển Thanh từ trong cung trở về, sợ là có chuyện hay để xem rồi. Ta muốn xem lúc này Vương gia xử lý thế nào.”

Thôi ma ma nghi ngờ nhíu nhíu mày: “Chủ tử, trác phi sẽ không tại đây mở miệng vọng tưởng chất vấn thế tử phi chứ?”

“Nàng lúc nào thì có đầu óc đó! Vương gia chính là thích bộ dạng của nàng ta, nhưng Lưu Uyển Thanh thật khiến ta phải nhìn với ánh mắt khác.” Kẻ địch kẻ địch đương nhiên là bằng hữu, lúc này Lộ Vương phi bắt đầu có chút ấn tượng tốt với Lưu Uyển Thanh. Nếu như Lưu Uyển Thanh biết, chắc chắn phải đi cảm tạ trác phi đấy.

Đây là lần thứ hai Lưu Uyển Thanh tiến cung, đã không còn bộ dáng câu nệ như trước, rất khéo léo đi theo phía sau Lục Khang. Lục Khang cũng rất thân thiết chiều cổ nàng, cố ý bước đi chậm lại.

Bên ngoài ngự thư phòng, Đại tổng quản Hình công công bên người hoàng đế đã chờ sẵn, xa xa thấy Lục Khang cùng Lưu Uyển Thanh đi tới liền vội vàng bước lên hành lễ: “Lão nô tham kiến thế tử gia, thế tử phi, vạn tuế gia đang đợi ở bên trong, thỉnh đi theo lão nô.”

Lưu Uyển Thanh cũng rất là lễ phép gật đầu với Hình công công, liền đi theo Lục Khang đi vào.

Hoàng đế hé mắt, nhìn Lục Khang cùng Lưu Uyển Thanh, nâng tay lên: “Đều đứng lên đi, nhà Khang nhi nhanh ngẩng đầu để trẫm nhìn một chút.”

“Ừm, tốt, là một phong thái đoan trang.”

Lại nói vài câu, hoàng đế liền nói lúc nào thì sang Đông Cung gặp mặt hoàng hậu đi.

Lúc này hoàng hậu thế nhưng cũng không còn làm khó Lưu Uyển Thanh nữa, hết sức người từ ái lôi kéo tay nàng nói chuyện phiếm.

“Làm tân nương tử liền khác xưa hẳn, sắc mặt so với lúc trước tốt hơn nhiều.”

“Cảm tạ Hoàng hậu nương nương khen, Uyển Thanh không dám nhận.”

“Có cái gì mà không dám nhận, hôm nay ngươi đã là cháu dâu của bản cung mà, sau này nếu Khang nhi đối xử không tốt với ngươi, cứ tới nói cho Bản cung. Bản cung sẽ làm chủ cho ngươi.” Lại vỗ về tay nàng nói: “Con nối dòng của Khang nhi không nhiều lắm, ngươi vào cửa nên phải làm chuyện nên làm của thế tử phi, giúp Khang nhi nối dõi tông đường, hiểu rồi chứ.”

Hoàng hậu ý ở ngoài lời, tất nhiên Lưu Uyển Thanh hiểu rõ, trong lòng có chút khổ sở, mới ngày thứ hai sau đại hôn đã muốn an bài thông phòng thị thiếp sao?

Ngay lúc hoàng hậu lại muốn mở miệng, Lục Khang thần nhiên nói: “Đa tạ hoàng hậu quan tâm.”

Hoàng hậu há miệng hở dặc, lại nhớ đến việc hoàng thượng đánh lên chỗ bà Từ sau ngày Lưu Uyển Thanh tiến cung đến bây giờ cũng không đến Đông cung của bà, chỉ có thể dè dặt trong lòng xuống, tiếp tục diễn vai một trưởng bối hiền hòa, cuối cùng lại ban thưởng một đôi thuốc bổ, và hai tráp trang sức nội cung.

Ra cửa cung, Lưu Uyển Thanh mới thở phào nhẹ nhõm. Lục Khang đưa hai hộp đồ trang sức trực tiếp phân phó Tiểu Mễ Tử nhận lấy, cũng không để nàng động vào một chút. Thấy vậy trong lòng Lưu Uyển Thanh khẽ hoảng sợ, lẽ nào hoàng hậu còn có thể động tay động chân vào trong đồ trang sức hay sao?

Tất nhiên Lục Khang cũng chú ý tới sự kinh ngạc của nàng, võ đầu nàng nói: “Tốt rồi, nương tử của gia không cần sợ đến mức đó, chắc hoàng hậu sẽ không làm trắng trợn như thế, nhưng có một số việc vẫn cứ nên đề phòng.”

Trở lại Lộ Vương phủ đã qua hơn nửa giờ Tỵ, Lưu Uyển Thanh vội vàng chải chuốt một phen sau đó liền đến đại sảnh.

Lộ Vương gia, Lộ Vương phi cùng một nữ tử mặc trang phục như Tiểu Long Nữ không nhiễm khói lửa nhân gian đã chờ ở đại sảnh.

Trong đầu Lưu Uyển Thanh hồi tưởng lời dạy của các ma ma quản giáo, rất cẩn thận dâng trà cho Lộ Vương gia, Lộ Vương phi.

“Con dâu xin kính trà cho cha chồng.”

Lộ Vương gia hài lòng gật đầu, tiếp nhận ly trà, nha đầu sau lưng ông rất nhanh nhẹn đưa qua một bao tiền lì xì, Lưu Uyển Thanh cung kính nâng hai tay tiếp nhận. Còn Lộ Vương phi cúi đầu nhấp một hớp nhỏ, trực tiếp lấy ra từ trên cổ tay một vòng ngọc đeo vào cho Lưu Uyển Thanh, võ tay của nàng nói: “Con ngoan, sau này Khang nhi sẽ giao cho con chiếu cố.”

“Dạ.” Thấy Lưu Uyển Thanh làm rất khéo, tuy rằng xuất thân hơi kém, nhưng cũng may không quá mất mặt, cũng gật đầu hài lòng gật.

Đến phiên trắc phi Hạ thị, Hạ trắc phi là trắc phi duy nhất của Vương gia. Đương nhiên không phải không có thông phòng thị thiếp, nhưng không có tư cách ngồi ở đây, phải đợi lát nữa vào cùng bọn hạ nhân.

Lưu Uyển Thanh không cần quỳ lạy làm lễ với Hạ trắc phi.

Hạ trắc phi có một bộ dáng siêu phàm không nhiễm bụi trần, tiếp nhận ly trà, cái miệng nhỏ như hoa lan nhẹ nhàng thổi thổi, mới nhấp môi, nhưng chỉ dính môi dưới mà thôi.

Từ trên bàn bên cạnh lấy ra một tráp đồ trang sức, ôn nhu nhỏ nhẹ nói: “Đây là một chút tâm ý của ta, mong con thích.”

“Cảm tạ Hạ di nương” trong lòng Lưu Uyển Thanh sớm đã tính toán, đối với nữ tử như Hạ trắc phi, chính bản thân kiếp trước cũng đã làm qua, chỉ là sau một khoảng thời gian giả bộ cuối cùng lại không thể kiên trì nổi nữa. Nếu như thực sự không dính bụi trần, siêu phàm thoát tục, như thế nào lại đi làm thiếp đây? Yêu? Ha ha.. . . Nếu thật sự có nữ tử như vậy, sợ là thà rằng không chịu phân chia tình cảm, cũng sẽ không ủy thân làm thiếp đâu, chẳng qua, nam nhân rất thích một bộ dạng này mà thôi.

Đương nhiên Lộ Vương phi đang nhìn chằm chằm vào bên này, thấy Lưu Uyển Thanh đưa một tay nhận tráp, sau đó làm chậm trễ một chút lại trực tiếp đưa cho nha đầu sau lưng, khóe miệng nâng nhẹ, trong lòng rất thoải mái: thật là một người hiểu chuyện.

Hạ trắc phi thấy vậy cũng chỉ cười cười, há miệng thở dốc, lập tức làm ra một bộ dáng muốn nói lại không biết có nên hay không, lại thấy Lưu Uyển Thanh ra vẻ không phối hợp, trong lòng ngược lại có chút tức giận, lập tức mở miệng nói: “Thế tử phi, hai người tỷ nữ Yên Nhiên, Yên Ngọc vốn là người trong viện ta. Ai có thể ngờ hai người lại không hiểu chuyện như vậy, lại nói cũng phải trách ta, trách ta thân thể yếu đuối, hôm qua có chút đau đầu, làm phiền tới hai người tỷ nữ ấy nhớ ta, phải tới chăm sóc ta một chút, vậy nên mới trễ việc thỉnh an cho con.

Tuy rằng ta biết lời này không nên nói ra, nhưng vẫn mong thế tử phi có thể nể mặt ta một chút, dù chỉ chút thôi cũng tốt rồi. Tất cả đều do ta không tốt, ngàn vạn lần không nên, đứng ngay vào cửa của con lại nhiễm bệnh. Tha hai tỷ nữ ấy,

cho các nàng một con đường sống, có được không?”

Lưu Uyển Thanh còn chưa mở miệng, Lộ Vương gia đã đứng lên, sắc mặt nhìn Lưu Uyển Thanh cũng không còn từ ái như lúc trước, mà lại chuyển sang ánh mắt dò xét.

Một bên, sắc mặt Lục Khang đã đen xuống, mà còn Lưu Uyển Thanh lại há hốc mồm, vẻ mặt kinh ngạc. .

“Không biết vì sao Hạ trắc phi lại nói như thế, Yên Nhiên? Yên Ngọc? Là ai? Ta cũng chưa gặp qua a. . .” Nói xong còn vô tội nhìn Hạ trắc phi.

Hạ trắc phi sững sốt, khuôn mặt lập tức mang vẻ tự trách: “Xin lỗi, ta. . .” Lời còn chưa nói hết đã trưng ra vẻ muốn khóc, vẻ mặt đáng thương nhìn Lộ Vương gia. Lộ Vương thấy vậy hé mắt nhìn về phía Lục Khang.

Lộ Vương phi cũng đứng lên: “Khang nhi, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Chẳng qua là nhi tử xử phạt hai kẻ tiện tỳ hạnh kiểm xấu mà thôi, thế nào? Hạ di nương có ý kiến gì không?”

Không đợi Hạ di nương nói, Lộ Vương phi cũng đã mở miệng: “Chẳng qua chỉ là hai tiện tỳ, muối muối thật có lòng từ bi rộng lớn đó. Thật ra ta cũng rất hiểu kỳ, hạnh kiểm xấu là thế nào! Uyển Thanh, con không cần sợ hãi, tất cả âm ức đều có thể nói lại với nương, việc này thế nhưng có thể lớn có thể nhỏ, truyền ra ngoài, còn tưởng rằng Lộ Vương phủ chúng ta khó xử con dâu mới vào cửa đấy.”

Hạ trắc phi liền vội vàng đứng lên, “bùm” một tiếng quỳ trên mặt đất: “Tỷ tỷ bớt giận, là thiếp điều không phải, thiếp không nên. . . Không nên vượt quá. . . Không nên cầu tình giúp hai người tỳ nữ.”

Lộ Vương thấy vậy rất đau lòng, nâng nâng dậy, vẻ mặt cứng chùi: “Nàng a, hay nhẹ dạ, chẳng qua chỉ là hai kẻ tiện tỳ mà thôi, việc gì phải vì bọn chúng, nàng quá đơn thuần đấy.”

Hạ trắc phi đưa ánh mắt yêu thương nhìn Lộ Vương, lại quay sang dùng vẻ áy náy nhìn Lưu Uyển Thanh: “Là ta không tốt, thế tử phi cũng không nên ngầm trách ta, ta chỉ là có chút mềm lòng, nghe xong lời gièm pha của hạ nhân, mới hiểu lầm thế tử phi.”

Thấy ánh mắt soi mói của Lộ Vương, tự nhiên Lưu Uyển Thanh sẽ không nói khác, chỉ ngượng ngùng cười: “Mặc kệ chuyện của Hạ di nương, là Uyển Thanh không tốt, vì Uyển Thanh mới vào vương phủ, đối với quy củ của vương phủ vẫn chưa hiểu hết. Ngày hôm qua chỉ có hai người Oanh Ca và Oanh Khúc đến hành lễ với ta, cho nên ta không có chút ấn tượng nào với đối với Yên Nhiên và Yên Ngọc. Chỉ nghe Hạ di nương nói như vậy, mới nhớ ra, sáng sớm nay. . . lúc thế tử gia đang tắm, ngoài cửa có vang lên tiếng xô xao tranh cãi ầm ĩ rất lớn, lúc thế tử gia đi vào chỉ nói cho ta biết là vừa xử lý hai tỳ nữ, ta liền không để trong lòng. Nếu biết các nàng là người của Hạ di nương, đương nhiên ta sẽ ngăn lại. Nếu Hạ di nương không nhắc tới, sợ là đến bây ta vẫn không biết gì.”

“Đúng vậy, tin tức của muối muối thật đúng là nhanh nhẹn, đừng nói tới Uyển Thanh không biết gì, ngay cả một đương gia chủ mẫu như ta cũng không biết, thật đúng là thất trách!”

Lộ Vương nghe nói nhíu mày một cái, trong lòng Hạ trắc phi kêu một tiếng không tốt, vội vàng nói: “Bởi vì Yên Nhiên cùng Yên Ngọc từng là người trong viện thiếp, có quan hệ rất tốt với đại nha đầu Yên Linh bên cạnh thiếp, lần này báo cho thiếp.”

Thấy Hạ trắc phi nói như vậy, sắc mặt Lộ Vương mới thả lỏng, tại sao mình có thể hoài nghi Hạ nhi đây, mới định mở miệng, Lộ Vương phi liền nói: “Được rồi, muối muối cũng đừng khẩn trương, tỷ tỷ không có ý gì khác. Muối muối vội vã thanh minh như thế, nếu không biết tâm tính muối muối đơn thuần chỉ sợ sẽ làm cho người khác hiểu lầm muối muối ‘giấu đầu lòi đuôi’, chẳng qua. . .”

“Chẳng qua cái gì?” Lộ Vương nhíu mày một cái, nhưng cũng không thể ở trong ngày gặp con dâu mới lại không cho Vương phi mặt mũi. Không thể làm gì khác hơn là gặng nuốt lời sắp thốt ra vào lòng ‘Người chỉ biết gây xích mích’.

Trong mắt Lộ Vương phi lóe lên một tia ghen ghét: “Không có gì, chỉ là muối muối dù sao cũng là trắc phi của Vương gia, lại đem tỳ nữ trong viện mình đưa tới chỗ Khang nhi thì lại có chút không hay cho lắm, đuổi ra ngoài cũng tốt, sau này đỡ phải xảy ra chuyện, muối muối cũng không tránh khỏi liên quan.”

Lộ Vương cũng gật đầu, nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Hạ trắc phi, đau lòng nói: “Vương phi nói có lý, sau này cũng không thể làm những chuyện không có đầu óc như vậy, biết không?”

Hạ trắc phi gật đầu: “ạ, dạ, là thiếp không tốt, thiếp không hiểu chuyện. . . Thiếp không suy nghĩ nhiều, thiếp chỉ muốn thêm thân thiết với thế tử phi. . .”

“Được rồi, được rồi, gia biết nàng có ý tốt là được.” Lộ Vương cười nói, nói xong lại khoát tay áo: “Giải tán đi, Khang nhi và Uyển Thanh mới từ trong cung quay về, chắc sẽ rất mệt mỏi. Về phần những người khác gặp sau cũng không muộn, xuống dưới nghỉ ngơi cho tốt đi.”

54. Chương 54

”Vương gia, thiếp sợ là thể tử phi không thích thiếp rồi, bây giờ nên làm thế nào cho tốt đây? Nếu không thiếp lại đi nhận lỗi lần nữa vậy?”

Hạ trắc phi ngồi trên đùi Lộ Vương, ánh mắt ưu sầu càng khiến Lộ Vương thêm yêu thương. Lộ Vương không nhịn được trả lời nàng: ”Hạ nhi, không cần suy nghĩ nhiều, ta thấy Uyển Thanh cũng là một người hiểu lí lẽ, tự nhiên sẽ không oán trách nàng đâu, huống hồ nàng chỉ là bị tiện tỳ kia lừa gạt.”

Ôi, Hạ trắc phi sâu kín thở dài, vẻ mặt cùng ánh mắt bị thương cứ như thể đang thương hại uôn dân trăm họ! Sợ rằng đã thật sự nghĩ mình là Bồ tát phổ độ chúng sinh đây.

”Thiếp nghe nói Yên Ngọc đang sống tốt lành lại bị đánh chết, mà Yên Nhiên cũng bị đánh mất nửa cái mạng, sợ sau khi đến thôn trang rồi cũng không thể chịu được mấy ngày. Thiếp biết thiếp không nên ra vẻ buồn khổ như vậy, chỉ là Phật nói chúng sinh bình đẳng, con kiến hôi cũng là một mạng sống, huống là người đây? Mặc dù là tỳ nữ nhưng cũng là có cha mẹ, từ lúc thiếp sinh ra Vi Nhi, liền hiểu rõ được tấm lòng yêu thương nữ nhi của mẫu thân. Các nàng cũng là có cha mẹ, lại vừa là gia đình nô bộc sống trong Vương phủ của chúng ta. Vương gia, thiếp có một yêu cầu quá đáng, mong Vương gia có thể đáp ứng, thiếp cảm kích vô cùng.”

Về mặt Lộ vương thương yêu, ôm chặt Hạ trắc phi: ” Hạ Nhi ngoan, nàng nói đi, chỉ cần có thể làm được, bản vương nhất định sẽ thực hiện cho nàng.”

Trên mặt Hạ trắc phi hiện ra vẻ vui mừng: ”Vương gia, người tất nhiên là có thể làm được, chính là thiếp muốn tặng bạc cho cha mẹ của Yên Nhiên và Yên Ngọc, không cần phải lấy tiền trong phủ ra, thiếp thế nhưng có tiền riêng.” Nói xong còn nhìn Lộ Vương nở một nụ cười đẹp dễ.

Lộ Vương thấy vậy, tất nhiên là mang vẻ mặt tràn đầy tình cảm nhìn nàng:

“Chút chuyện nhỏ này, lát nữa bản vương sẽ phân phó.”

” Vương gia, thiếp có thể hay không ”

“Có thể làm cái gì?”

”Thiếp có thể đến chùa Từ An một chuyến hay không, mời sư phụ làm phép siêu độ cho hai tỳ nữ ấy, mong các nàng có thể sớm này đến thế giới cực lạc, thuận tiện cầu phúc cho thế tử, dù sao trên người thế tử có sát khí quá nặng, sợ đến lúc đó sẽ ảnh hưởng tuổi thọ.” Nói đến đây, Hạ trắc phi hoảng sợ che miệng, vội vã giãy dụa muốn thoát ra khỏi lòng Lộ Vương, quỳ trên mặt đất: ”Không, không, không, Vương gia, thiếp không có ý nguyên rửa thế tử, Vương gia, thiếp chỉ muốn....Vương gia, thiếp đáng chết.”

Lộ vương nâng Hạ trắc phi dậy: ”Sau này không được nói những lời như vậy nữa, đương nhiên bản vương biết nàng không có ác ý, nhưng đừng để người khác nghe được lời này.”

Hạ trắc phi gạt đầu, Lộ Vương giúp nàng lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, Hạ trắc phi ghé vào trong lòng Lộ Vương thì thào: ”‘Quân như bàn thạch, thiếp như bồ vi (Ý là chàng thì cứng rắn, thiếp thì mềm mại). ‘Bồ vi nhân như tơ, bàn thạch vô dãi đi’. Vương gia, thiếp rất mong có kiếp sau, thiếp có thể sẽ gặp được Vương gia, chúng ta ở trong một thôn nhỏ trên núi. Vương gia đánh cá, thiếp ở nhà dệt vải, Vi Nhi vẫn là con của chúng ta, vậy thì tốt biết bao, thật là có bao nhiêu đẹp đẽ.”

Trong lòng Lộ vương thoải mái, vuốt nhẹ lưng Hạ trắc phi, cầm lấy đôi tay nhỏ bé mềm mại của nàng: ”Dệt vải làm việc nhà, Hạ Nhi không sợ khổ cực sao? Nếu như bản vương chỉ biết đánh cá làm sao có thể cho Hạ Nhi một cuộc sống cảm y ngọc thực đây!”

Trên mặt Hạ trắc phi không lộ ra một tia buồn khổ, lại mang đầy vẻ hy vọng: ”Nếu như thật có ngày đó, tốt biết bao nhiêu, dệt vải làm việc nhà, dù cho có phải xuống ruộng làm việc, thiếp đều nguyện ý không cầu gì khác. Nếu như điều này có thể, cùng sống một đời với Vương gia như một đôi phu thê, dù cho thiếp có phải chết ngay bây giờ, cũng sẽ cam tâm tình nguyện.”

Lộ Vương cảm động che miệng Hạ trắc phi: ”Ngoan, không cho nàng nói những lời bấy bả này, nếu như thật sự có kiếp sau, ta vẫn là Vương gia, nàng sẽ là vương phi của bản vương! Tất nhiên bản vương sẽ đồng ý với nàng cả cuộc đời sống với nhau như phu thê.”

“Vương gia ”

“Hạ nhi ”

Lưu Uyển Thanh theo Lục Khang trở về viện của mình, nhìn cửa viện treo

biển ‘Uyển Uyển’ liền ngừng bước chân lại.

“Đây là do đích thân chủ tử viết.” Tiểu Mễ Tử đứng một bên nói, còn Lục Khang lại nhân nhạ phun ra hai chữ: “Lắm miệng.”

Lưu Uyển Thanh mím môi, bước nhanh đuổi kịp Lục Khang: “Gia, hôm nay Hạ di nương.... ”

Lục Khang hé mắt “Không cần lo lắng, nếu như bà ta dám náo loạn, nàng cũng không cần phải cố kỵ làm gì.”

Mới vừa bước vào sân, liền thấy Trúc Lục vội vàng chạy tới: “Chủ tử, thế tử gia mau cứu Đông Mai.”

Lưu Uyển Thanh kinh hãi: “Đây là thế nào?” Không chờ Trúc Lục mở miệng, trong viện bất chợt vang lên tiếng kêu rên. Tiểu Mễ Tử vội vã chạy vào.

“Lớn mật, cẩu nô tài! Còn không mau thả Đông Mai cô nương ra!”

Lúc này Đông Mai đã bị đánh vài roi, cắn răng nhờ Tiểu Mễ Tử đỡ lên, thân thể của ma ma có máu mặt kia phát run khi thấy Lục Khang và Lưu Uyển Thanh chạy tới.

Lưu Uyển Thanh thấy Đông Mai không có chuyện gì lớn, thở phào nhẹ nhõm, nhưng nắm tay trong ống tay áo đã gắt gao siết chặt, thật sự...thật sự đáng khen cho cái chiêu hạ uy này!

Ma ma vội vàng quỳ xuống đất: “Thế tử gia, tiện tỳ chẳng biết phân biệt tôn ty này lại dám không xem qui củ Vương phủ ra gì , không cho lão nô lấy khăn trải giường, lão nô, lão nô giành được khăn trải giường thấy trên đó ngoài chút dơ bẩn ra lại không hề có vết máu. Đương nhiên, thế tử phi sẽ không biết, nhất định là kẻ ăn cây táo, rào cây sung này giấu đi. Lão nô đang muốn ép hỏi nàng ta lấy ra.”

Lưu Uyển Thanh khi còn bé cứu mẹ cũng không phải chuyện tất cả mọi người đều biết, lúc trao đổi thiếp canh với Lục Khang thì cũng đã đem lí do năm đó báo cho Lộ Vương phi biết, vậy nên chắc chắn ma ma này không phải do Lộ Vương phi phái tới.

Lưu Uyển Thanh không hề đoán sai, ma ma trước mắt nàng chính là nương của Yên Ngọc, tại vương phủ này cũng có máu mặt, khi biết nữ nhi của mình đang sống tốt lại bị đánh tới chết như thế, tất nhiên trong lòng mang oán hận cuộn cuộn. Cùng với một ma ma trao đổi một hồi, sau cùng lại nghe nói Vương phi không hề phái người đến muốn lấy khăn trải giường kiểm tra trình tiết, Chương ma ma liền nghĩ rằng Vương phi có sự bất mãn với thế tử phi, liền muốn tự mình thay chủ tử phân ưu, chỉ một chiếc khăn trình tiết khăn nhưng cũng nói lên được, dù sao nếu Vương phi đã

phân phó, bà là ma ma của Vương phủ này nhất định phải ỉnh một con đường sống.

Vốn Tiểu Mễ Tử muốn thay đổi người hoàn toàn, nhưng bởi vì phải vội vã tiến cung nên định sau khi trở về mới an bài, lúc này mới tạo điều kiện a ma này thừa cơ lẻn vào.

Chương mục cũng thật không may, thấy khăn trải giường trắng ngoài một chút dơ bẩn ra không hề có máu tử nữ chứng tỏ trinh tiết, liền xác định rằng thể nào thể tử phi cũng bị đuổi khỏi Vương phủ. Nhưng đợi nửa ngày không có động tĩnh, liền tự mình hành động. Đáng ra nên nể mặt Vương phủ, chuyện này tự nhiên phải giấu kín đi rồi đưa ra lí do thể tử phi bị bệnh nặng chẳng hạn rồi

55. Chương 55

Quả thật như Lục Khang nói, việc xử trí Chương ma ma vẫn không hề gây ra một gợn sóng gì ở Vương phủ. Chồng của Chương ma ma chính là quân sự chuồng ngựa cầu xin chỗ Hạ trắc phi, Hạ trắc phi nghe chuyện lại khóc đến đáng thương, đương nhiên là trưng ra cái bộ dạng như đến ngày tận thế, sai đại nha đầu bên cạnh cầm hai mươi lượng bạc cho hắn liền xua đi.

Người ngoài đi rồi, Hạ trắc phi thở dài: “Ai, mạng người trong Vương phủ này chỉ như cỏ rác thôi.”

“Đúng vậy, vị thể tử phi kia cũng quá độc ác, mới vào cửa một hai ngày, trên tay đã dính máu của ba người.”

“Xuyt! Không cho phép người nói vậy, lời này truyền đi ngoài, cho dù người là người bên cạnh ta, ta cũng không thể nào đảm bảo tính mạng cho người. . . Ôi. . . Ai bảo ta chỉ là một tiểu thiếp đây, trước khi làm việc gì cũng luôn luôn phải nghĩ đi nghĩ lại vô số lần, làm sao tỷ tỷ có thể không hiểu, nhưng ta với tỷ ấy không giống nhau, ta chỉ muốn...muốn tình cảm của Vương gia, chỉ cần có được tình yêu của Vương gia là ta đã thỏa mãn rồi, chỉ tiếc tỷ tỷ không tin ta, luôn cho rằng ta muốn đoạt quyền.”

“Chủ tử, người đừng lo lắng, chắc chắn ít lâu nữa Vương phi sẽ hiểu, hơn nữa còn có Vương gia tin tưởng người mà.”

“Ai, sớm biết như vậy thì lúc trước ta cũng không để cho Yên Nhiên cùng Yên Ngọc sang viện thể tử phi đâu, lúc ấy ta nghĩ như vậy cũng không phải vì muốn làm khó Vương phi như thế, chỉ là muốn tạp mối quan hệ tốt với thể tử phi mà thôi, ôi. . . Quên đi người đi lấy một trăm lượng bạc ra, đưa đến Từ An tự coi như là ta muốn thêm chút dầu vừng siêu độ cho Chương ma ma là được rồi, cầu mong cho bà ta nhanh chóng về thế giới cực lạc.”

“Chủ tử, tấm lòng của người thật lương thiện.”

Đương nhiên, còn chưa đến tối, một màn này đã truyền khắp Lộ Vương phủ.

Đương nhiên Lưu uyển Thanh cũng đã nghe được, nhìn Trúc Lục bên cạnh càng nói càng tỏ vẻ tức giận, để ly trà trong tay xuống: “Được rồi, được rồi, chút chuyện này cũng đâu đến nỗi.”

“Chủ tử, nô tỳ sống tới giờ nhưng vẫn chưa thấy người nào thích giả mù sa mưa như thế, nghe ý tứ lời trong lời ngoài xem, bà ta là một Bồ Tát sống, người lại chẳng khác nào một kẻ ác độc, chúng ta chỉ mới vào Vương phủ thể nhưng hai việc đâm vào chỗ chúng ta lại đều do Hạ trắc phi giở trò quỷ phía sau. Chủ tử, nô tỳ nghe nói, bên nhà mẹ đẻ của Hạ trắc phi còn có một người cháu gái, khẳng định là đang có ý muốn nhét vào chỗ thể tử gia, chúng ta không thể không đề phòng việc này.”

Lưu Uyển Thanh đứng lên ngồi ở trước bàn trang điểm, Đông Mai rất hiểu ý tiến lên giúp đỡ Lưu Uyển Thanh tháo búi tóc dài phức tạp ra, lại cẩn thận dùng lược chải chuốt lại, mở miệng nói: “Chủ tử, Trúc Lục nói cũng rất có đạo lý, chúng ta không thể không phòng. Ngày mai, đợi lúc người từ Hầu phủ trở lại Thúc tử sẽ tới, nếu không buổi tối chủ tử nói với Thế tử gia một câu, ma ma trong viện của chúng ta sẽ để cho Thúc Nhi tỷ tỷ làm là được, như vậy chúng ta liền ổn định lại. Cũng hạn chế Hạ trắc phi đang lộng hành hay một ít người không có ý tốt, muốn nô tỳ thấy, xem ra Hạ trắc phi này vẫn rất có phân lượng ở trong lòng Vương gia, đến lúc đó nhờ đâu Vương Gia hiểu lầm chủ tử, dù là Thế tử gia cũng không thể che chở người được. . .”

Lưu Uyển Thanh vỗ vỗ tay Đông Mai, lại xoay người nhìn Trúc Lục nói: “Kiểu từ bi này chỉ là diễn trò mà thôi, người sáng suốt đương nhiên có thể nhìn ra được, nếu ta nói lời đồn đãi này phải có mới tốt, đã nói lên chỗ hở, cũng tạo cơ hội giúp chúng ta bắt được chỗ hở. Các người nghĩ vì sao trượng phu của Chương ma ma phải bỏ qua nương mà đi tìm Hạ di nương khóc lóc kể lể uất ức chứ? Hạ di nương dù cho được cưng chiều đến đâu, nhưng nương vẫn là đương gia chủ mẫu của Vương phủ này, nói thế nào thì trong chuyện này cũng là Hạ di nương cũng không có lý, đã nói nàng ta là Bồ Tát chỉ tâm, góp một trăm lượng dầu vừng tiền bạc cho Từ An tự, hơn nữa Yên Ngọc cũng có thể góp toàn bộ hai trăm lượng, mà lại chỉ cho quân sự chuồng ngựa có hai mươi lượng. Người cảm thấy trong lòng tên quân sự phòng ngựa kia sẽ cảm ơn Hạ di nương sao, ta nghĩ chỉ có oán hận nàng ta vì sao không đem hai trăm lượng này cho hẩn đấy?”

Dù sao Trúc Lục cũng là nha đầu thông tuệ, bằng không Lưu Uyển Thanh cũng sẽ không mang theo nàng xuất giá, bưng tỉnh đại ngộ: “Đúng vậy, nô tỳ hiểu được đạo lý thắng mẽ ân oán cừu này (một thắng gạo đường ân nhân, một oán gạo đường kẻ thù).” Nói xong con người lại xoay chuyển, Lưu Uyển Thanh thấy vậy cười nói: “Người đừng có mà sinh tâm tư khác, trước tiên cứ ghi nhớ chuyện này một chút là được, chờ ngày mai ta trở về Hầu phủ người hãy đưa cho quân sự chuồng ngựa ấy một trăm lượng bạc, không cần ta dạy cho người nói cái gì chứ, nhưng cũng đừng để lộ ra chuyện này.”

Trúc Lục liền vội vàng gật đầu lên tiếng: “Chủ tử người cứ yên tâm đi, đến lúc đó nô tỳ sẽ nói đây là tiền đồ cưới riêng của người, người cũng chỉ là một người mềm lòng, nhưng quy củ trong Vương phủ này quá nghiêm cẩn, người cũng không biết chuyện gì đã xảy ra với Yên Ngọc và Chương ma ma, chỉ là đây tổ mà sống chết vẫn như thế không biết đúng mực, hừ. . . Chỉ cần người đó không phải kẻ ngu ngốc, tự nhiên hẩn có thể suy nghĩ một hai.”

“Quý nha đầu.”

Gần tối, thời điểm Lục Khang vào viện liền thấy bàn bên ngoài dọn ra vài mâm thức ăn, vẫn còn phát ra hơi nóng. Đẩy ra rèm đi vào, Trúc Lục thấy vậy vội vàng hạ thân hành lễ, sau đó nhẹ nhàng lui xuống.

Lúc này, Lưu Uyển Thanh đã đổi một bộ thường phục, giữ nguyên áo lịch qua trên giường, trong tay còn ôm một quyển sách. Lục Khang thấy vậy khoe miệng hơi nhếch lên, ngồi xuống vươn tay vuốt ve gương mặt của nàng. . . có lẽ không thoải mái, theo bản năng Lưu Uyển Thanh phát phát tay, tự nhiên bị Lục Khang nắm lấy. . . mơ mơ màng màng mở mắt: “A. . . Gia, người trở lại.”

“Có cảm thấy chút uất ức nào sao?”

Lưu Uyển Thanh lắc đầu một cái: “Là thiếp nghĩ quá hạn hẹp.”

“Nghĩ thông suốt là tốt rồi.” Nói xong Lục Khang liền nâng đôi tay lên, khẽ hất cằm làm bộ dáng một đại gia. Lưu Uyển Thanh thấy vậy cũng biết đứng dậy, tự mình giúp Lục Khang thay áo ngoài, mặc vào một bộ thường phục, lại phân phó Trúc Lục chuẩn bị nước nóng, không quên hỏi thăm Lục Khang: “Gia, người ở bên ngoài đã dùng bữa chưa?”

Lục Khang gật đầu một cái: “Ăn không nhiều lắm, hiện giờ có chút đói bụng.”

“Vậy thiếp bảo Đông Tú làm một vài món ăn nhẹ cho gia thử qua được không? Quá muộn, ăn nhiều quá cũng không tốt.”

“Gia không sợ quá no, ăn xong rồi làm chút vận động với nương tử cho tốt, nương tử thấy sao?”

Khuôn mặt nhỏ của Lưu Uyển Thanh đỏ lên, lời nói Lục Khang cũng quá mức rõ ràng. Tất nhiên nàng hiểu hẩn nói động tác là cái gì, cũng không nói nữa, đẩy rèm đi thẳng ra ngoài, dĩ nhiên tất nhiên không quên

quảng một ánh mắt xem thường cho Lục Khang, cũng lưu ý thấy cái khóe miệng càng ngày càng vênh lên của hắn.

Đêm. . . Đợi lúc Lục Khang nhớ tới ‘ Mai Khai Nhị Độ ’, Lưu Uyển Thanh kéo cánh tay của hắn nhẹ nhàng lay động van nài: “Gia, người đau lòng cho thiếp đi, sáng sớm ngày mai còn phải . . . ngày mai chúng ta còn phải về nhà mẹ thiếp, chung quy người đừng để cho sáng mai mắt thiếp lại có quầng thâm được không, vậy. . . vậy không tốt lắm.”

Lục Khang tất nhiên hiểu một cô nương coi trọng buổi về nhà thăm cha mẹ như thế nào, liền gật đầu một cái, có chút không cam tâm tình nguyện lật từ trên người Lưu Uyển Thanh xuống, lại không quên ôm nàng vào trong lòng, cố định tốt.

” Chuẩn bị xong danh mục quà tặng cho ngày mai rồi hả ?”

Lưu Uyển Thanh gật đầu một cái: “Buổi chiều nương phái Thôi ma ma tới đây đưa phần danh mục quà tặng, trên đó cũng chuẩn bị rất đầy đủ hết, thiếp lại chọn một trong hai cây Nhân Nham nương cho thiếp bỏ thêm vào đó, gia muốn nhìn danh mục quà tặng một chút sao?”

Lục Khang khép hờ mắt nói: ” Không cần, sáng mai sẽ lấy hai khối Tử Tinh Động trong kho phòng bỏ thêm vào.”

“Vậy sẽ không quá nhiều chứ?” Dù sao hai khối trang trí Tử Tinh Động cũng là vật tinh khiết, đầu năm nay rất hiếm có, sợ rằng cả Vương phủ trừ con khối này cũng chỉ còn có viện của lộ Vương phi là bày được một đôi.

“Đây là gia đồ đặc của gia, để cho nàng thì nàng cầm đi.”

Lưu Uyển Thanh thấy vậy cũng không từ chối nữa, nếu không nàng lại có vẻ mang chút giả dối không phải sao, chỉ đành phải nhẹ nói tiếng cảm ơn, sau một lát mới nghe được một tiếng trả lời bên tai. Thật đúng là người tính cách hiếm có, khóe miệng Lưu Uyển Thanh không khỏi khẽ nhếch.

Hôm sau trời vừa sáng, Lưu Uyển Thanh liền mở mắt, thật ra thì từ sau nửa đêm nàng không còn buồn ngủ, nhưng vẫn cố ép mình nhắm mắt , chỉ sợ hai mắt sưng vù sẽ khiến nương hiểu lầm.

Thật vất vả nhịn đến giờ Mẹo, Lưu Uyển Thanh mới nằm không nổi nữa, nhưng thấy Lục Khang bên cạnh còn ngủ, liền rón rén vượt qua người hắn, mang giày xong đi ra ngoài phòng.

Lúc này ngoài cửa, hai người Trúc Lục cùng Đông Mai nghe thấy tiếng động vội vàng nhẹ nhàng mở ra cửa phòng, thấy Lưu Uyển Thanh đã đi ra ngoài, không khỏi liếc mắt nhìn nhau: chủ tử thật đúng là nóng lòng, cũng may đã chuẩn bị đầy đủ.

“Nhỏ giọng một chút, gia còn chưa tỉnh.” Lưu Uyển Thanh nhẹ giọng dặn dò.

Đợi sau khi rửa mặt xong, nghe được bên trong có tiếng động, nàng vội vàng đi vào liền thấy Lục Khang mở mắt, Lưu Uyển Thanh cười xin lỗi, Lục Khang thấy vậy hé mắt: “Hừ, sớm biết vậy tối qua gia không nên bỏ qua cho nàng dễ như vậy.”

Lưu Uyển Thanh mới không ngu tối mức cãi vã với hắn vào lúc này, vội vàng biểu hiện có chút chân chó, hầu hạ hắn đứng dậy, lần này Lục Khang cũng có chút bất đắc dĩ.

Sau khi ăn qua loa bữa sáng, Lưu Uyển Thanh xoay người vào trong phòng thay một bộ váy tơ lụa màu đỏ tím, trên đầu cũng cài hai chiếc trâm vàng, lắc lắc đầu xoay người nhìn Lục Khang: “Gia, đẹp mắt không?”

Lục Khang ho khan một tiếng: “Không còn sớm đâu, sửa soạn xong rồi thì cùng gia đi thỉnh an nương.” Nói xong cũng không chờ Lưu Uyển Thanh xoay người đã bước ra cửa.

Lưu Uyển Thanh bất đắc dĩ lắc đầu, thật sự là muốn làm nũng một lần cũng khó khăn , trừ. . . trừ lúc ở trên giường thôi... còn lại thì lúc nào cũng nghiêm mặt như vậy.

Mới ra khỏi viện, chỉ thấy vài người cùng mặc y phục đỏ tím, một thiếu nữ chải tóc mây ôm một đứa nhỏ ba bốn tuổi vội vàng vàng mang theo hai nha đầu và hai gã sai vặt chạy đến chỗ mình.

Thấy Lục Khang, dĩ nhiên thiếu nữ tự động bỏ qua Lưu Uyển Thanh, quỳ trên mặt đất khóc ròng nói: “Chủ tử, chủ tử, này làm sao có thể được, buổi sáng tiểu thế tử đột nhiên bị sốt, tới giờ vẫn không chịu hạ nhiệt, nô tỳ. . . . Nô tỳ không biết nên làm sao...làm sao hết.”

Lưu Uyển Thanh khê hoảng. . . Đông Mai vội vàng đỡ lấy nàng, trên mặt cũng có vẻ lo lắng: hôm nay là ngày lễ lớn tiểu thư về nhà thăm cha mẹ, thành tế Chi Lễ còn chưa được ! Nếu bởi vì đứa bé này mà làm muộn. . . nhất định tiểu thư sẽ thành trò cười mất!

Lục Khang cau mày, hừ lạnh: ” Nếu Thư nhi đã sốt, sao người sao dám ôm nó ra ngoài hứng gió chứ!”

Nha đầu đụng phải Lưu Uyển Thanh đang quỳ trên mặt đất, thân thể run lên vội vàng nói: “Là vì trong miệng Thế tử vẫn luôn gọi cha, nô tỳ nóng lòng mới. . . Chủ tử, là nô tỳ đáng chết, nô tỳ hấp tấp!”

Lục Khang cũng không trực tiếp ôm lấy Thư nhi, mà lại phân phó Tiểu Mễ Tử đi mời thái y, dĩ nhiên sắc mặt của nha đầu đang quỳ này đã trắng xanh. . . Lúc này mới ra vẻ như chú ý thấy Lưu Uyển Thanh, lại tỏ vẻ giật mình khi thấy mình mặc y phục cùng màu với Lưu Uyển Thanh. . .Sau đó làm ra một vẻ mặt vô tội khiến người khác cực kì khó chịu!

Thật là sóng trước chưa đi khỏi thì sóng sau lại ập đến, Vương phủ này đúng là “nước sâu như biển” a!

56. Chương 56

Dĩ nhiên chuyện Thư Nhi bị sốt cũng truyền đến tai Lộ Vương phi, nhìn hai người đang thỉnh an bà một chút, hơi nhíu nhíu mày. Lời nói muốn để cho Lưu Uyển Thanh về nhà thăm cha mẹ trước hoặc là đợi khoảng ba ngày nữa hãy về nhà cha mẹ đã đến khố miệng, lại nghe Lục Khang nói: “Con cùng với Uyển Thanh đi về trước, sẽ cố gắng trở lại sớm, bên chỗ Thư Nhi làm phiền nương quan tâm một chút.”

Lộ Vương phi thấy vậy thở dài, để ly trà trong tay xuống: “Ôi, con hãy yên tâm đi, dù sao đứa nhỏ đáng thương ấy cũng là cháu ruột của ta, tất nhiên ta sẽ chăm sóc tốt. . . đừng quá buổi trưa là. . . Ôi, đi sớm về sớm là được.” Nói lời này thì dĩ nhiên là nhìn Lưu Uyển Thanh mà nói, về mặt Lưu Uyển Thanh lộ ra chút không được tự nhiên, mấp máy cái miệng nhỏ nhắn vội vàng xưng “vâng”.

Lộ Vương phi thấy nàng thức thời như thế, nụ cười trên mặt liền thật hơn một chút, quay sang nói với Thôi ma ma bên cạnh: “Người đi, đem hai tấm vải gấm trong khố phòng ra đưa cho thế tử phi mang về chung.”

Đây là bồi thường sao? Trong lòng Lưu Uyển Thanh không khỏi có chút cười tự giễu, nhưng trên mặt vẫn làm ra dáng vẻ cảm kích. Lục Khang hé mắt. . . âm thầm nắm tay thành quyền, dù sao Thư Nhi cũng là hài tử đầu tiên của hắn, làm sao hắn hoàn toàn không để ý được. . .

Bởi vì trước đó Lưu Uyển Thanh đã phái người trở lại đưa tin, cho nên mấy người Lưu Đại phu nhân đã đứng chờ bên ngoài cửa thật sớm, Lưu Đại phu nhân khê thở dài. . .

“Lão gia, lần này Thanh nhi của chúng ta có bị uất ức nhận gì không đây. . .”

Lưu Đại lão gia khê cau mày khoát tay áo: “Được rồi, có thể tới đã dễ coi lắm rồi, lát nữa nhưng câu mắt hứng này cũng đừng nói ra.”

“Dĩ nhiên là thiếp biết, chỉ là trong lòng vô cùng buồn. . .” Còn đám người Lưu Nhân Quý lại đứng ở một bên mím môi không nói gì, tới qua hai đứa nhỏ Lưu Nhân Hiên và Lưu Nhân Hàm còn suy nghĩ buổi trưa này làm thế nào để tiếp đón tỷ phu này cho tốt, nhưng hôm nay. . . trên mặt đương nhiên không tỏ ra vẻ uất ức gì, chỉ là trong lòng càng muốn cố gắng tài giỏi hơn, như vậy tỷ tỷ (muội muội) mới có thể có cuộc sống thoải mái hơn một chút ở trong Vương phủ!

Đội Lưu Uyển Thanh xuống xe ngựa, Lưu Đại phu nhân đã không thể kìm nén được nước mắt, tí tách thi nhau rơi xuống. Lưu Đại lão gia thấy vậy cũng không tiện nói gì khác, chỉ có thể đứng một bên vừa nhìn Lục Khang nói “chê cười”, lại vừa thúc giục mọi người đi vào nhanh một chút, nói Lưu lão phu nhân còn đang chờ.

Lục Khang rất quy củ hoàn thành tế Chi Lễ, lại cùng đợi ở phòng giữa với bọn người Lưu Đại lão gia hơn một canh giờ. Còn Lưu Uyển Thanh lại đang nói chuyện với Lưu Đại phu nhân và Lưu lão phu nhân ở bên trong.

“Mau, để bà nội xem một cái, khuôn mặt nhìn thế nào cũng thấy gầy đi một ít. . . Thế tử có đối xử tốt với con không?”

Lưu Uyển Thanh mím môi nhìn gương mặt râu rĩ của Lưu lão phu nhân cùng Lưu Đại phu nhân, đỏ mặt gật đầu một cái. Lưu lão phu nhân thấy vậy thở phào nhẹ nhõm: “Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt, như vậy mới có thể phá bỏ lời đồn đãi ấy đi.” Không thích nữ sắc sao? trong lòng Lưu Uyển Thanh không khỏi có chút châm chọc, hôm nay nàng ngược lại còn hi vọng hẳn có thể không thích nữ sắc, nếu được thế thì hai ngày nay nàng đâu phải thê thảm tới mức không chịu nổi chứ.

Lưu Đại phu nhân nâng tay vệt đi nước mắt: “Đứa bé ngoan, tới giờ có thấy bị chút uất ức nào không?”

Lưu Uyển Thanh lắc đầu: “Nương, bà nội, hai người an tâm, Thanh Thanh rất tốt, ít nhất bây giờ Thế tử rất tốt với con, chuyện trong viện xem như cũng ổn thỏa, Vương Gia và Vương phi cũng cho con thể diện.”

“Con a. . .” Lưu Đại phu nhân gõ đầu Lưu Uyển Thanh một cái, nói: “Sao lại chỉ biết tốt khoe xấu che, chuyện Hạ trắc phi ngáng chân con thì sao hả?”

“Cũng không tính là ngáng chân gì, thế tử gia trực tiếp hạ lệnh đánh chết mấy hạ nhân đó rồi.”

“Đáng đánh! Nô tài không có mắt đúng là đáng chết, cũng xem như là đã giết gà dọa khỉ rồi.” Lưu lão phu nhân ngồi một bên nói, lại kéo Lưu Uyển Thanh: “Bà nội sợ đứa nhỏ như con quá thiện tâm, mềm lòng không dám làm những chuyện độc ác ấy, nhưng trong đại viện nhà cao cửa rộng làm sao hoàn toàn sạch sẽ được? Đừng nói Vương phủ, tới Hầu phủ chúng ta những năm gần đây cũng vắng vẻ bớt rồi đấy, năm đó lúc ông nội con còn ra lệnh đánh chết một tên nô tài không hiểu chuyện tại chỗ này. Cho dù không phải là con cái trong nhà hay không phải là nô tài làm văn tự bán đứt cũng không có người dám bắm lấy không thả, huống chi là Vương phủ, con nên tự mình đảm đương một phía ấy.”

Lưu Uyển Thanh mím môi gật đầu một cái.

“Đứa bé kia. . .” Trong mắt Lưu Đại phu nhân lóe lên một tia tàn nhẫn.

Lưu Uyển Thanh sửng sốt: “Nương, thằng bé đã bị ngu si rồi.”

“Nhưng nó còn có thể sinh con! Cho dù Đường Kim hoàng thượng cho phép gọi con là Thế tử phi, nhưng dù sao không phải nguyên phối (vợ đầu). . . Sau lưng đứa bé ấy lại có Lỗ Vương phủ, đến lúc đó nếu Lỗ vương phủ có những ý tưởng khác, chờ đứa bé kia lớn. . . đưa mấy cô nương qua đó là chuyện có thể xảy ra, nếu có được đứa bé, chỉ cần là con trai, vị trí thế tử chính là của hắn! Con phải hiểu được điều này.”

Lưu Uyển Thanh ngơ ngẩn ngay sau đó gật đầu một cái, ý tứ của nương làm sao nàng có thể không hiểu? Chỉ là. . . khẽ cau mày: “Nương, người để cho con nghĩ lại.”

Lưu Đại phu nhân thấy vậy cũng không nói thêm nữa: “Con suy nghĩ cẩn thận một chút, không cần thận vận không dứt cũng không cần, dù sao. . . ời.” Nói xong cũng không nhắc lại, liền nói chút chuyện trong nhà cùng Lưu lão phu nhân và nàng.

Trên đường trở về, Lục Khang thấy Lưu Uyển Thanh hơi ngơ ngác nhìn vách xe, có chút nhú nhú mày: “Nàng thấy uất ức sao?”

Lưu Uyển Thanh “a” một tiếng, lấy lại tinh thần nhẹ nhàng lắc đầu: “Không uất ức, gia đừng nghĩ vậy.”

Lục Khang thấy nàng nói như vậy cũng không nhiều lời nữa, vốn muốn dỗ cho nàng vui vẻ, lúc này lại làm không được, chỉ có thể dựa vào vách xe nhắm mắt.

Trở lại Lỗ Vương phủ thì đã thấy nha đầu mặc y phục màu đỏ tím đã đứng chờ ở ngoài cửa Vương phủ, thấy Tiểu Mễ Tử điều khiển xe ngựa tới đây, khước miệng nâng lên, sắc mặt vui mừng, đây là chưa tới buổi trưa đã về, xem ra nàng ta đã thành công rồi, trong lòng thế tử gia vẫn có tiểu thế tử, ít nhất vẫn còn hơn thế tử phi này nhiều!

Lục Khang mới nhảy xuống xe, xoay người vừa muốn đỡ Lưu Uyển Thanh, liền thấy nha đầu kia đã chạy tới, trên mặt lóe vẻ mặt lo lắng: “Thế tử gia, người đã trở về, tiểu thể tử càng lúc càng không ổn, người mau quay trở lại xem xem.”

Thân thể Lục Khang ngẩn ra, đôi tay nâng lên liền dừng ở không trung, ngay sau đó xoay người bước nhanh vào cửa phủ.

Tiểu Mễ Tử thấy vậy, quay đầu lại liếc nhìn Lưu Uyển Thanh, liền vội vàng vàng đuổi theo đi vào, dĩ nhiên trên mặt nàng thoáng qua một tia đắc ý, cũng mau chóng xoay người chạy vào.

Lúc này Lưu Uyển Thanh còn duy trì động tác khom lưng xuống xe, cũng may Đông Mai phản ứng khá nhanh, vội vàng tiếp được tay của nàng: “Chủ tử, người chậm một chút.”

Lưu Uyển Thanh xuống xe ngựa, Đông Mai há miệng muốn nói gì, nhưng chỉ thấy vẻ mặt Lưu Uyển Thanh như không có gì, nói: “Chúng ta cũng đi xem một chút đi, dù sao đứa bé kia cũng nên gọi ta một tiếng mẫu thân.”

“Vâng”

Đông Mai đỡ Lưu Uyển Thanh đi vào.

Đợi Lưu Uyển Thanh đi tới cửa viện thì Trúc Lục đã đứng tại ngoài cửa viện nhìn ngó xung quang lo lắng, nhìn thấy bóng dáng của nàng vội vàng chạy tới: “Chủ tử, lát nữa ngàn vạn lần xin người đừng tức giận.”

“Thế nào?” Lưu Uyển Thanh nhủ mảy.

Trúc Lục dậm chân: “Tiện tỳ được gọi là Diễm Lệ kia ôm đứa bé chạy vào phòng của người và Thế tử gia, hiện tại đứa bé kia đang nằm trên giường của người. . .”

“Làm sao người không ngăn lại chứ!” Đông Mai lo lắng ra tiếng.

“Làm sao mà không ngăn, nhưng nàng dám ôm đứa bé kia xông vào bên trong, không phải em sợ làm tổn thương đứa nhỏ sao, huống chi nàng ta còn mang người theo sau” Vừa nhìn về phía Lưu Uyển Thanh: “Chủ tử, ngài phải cố khoan dung”

Lưu Uyển Thanh âm thầm nắm tay thành quyền, hít vào một hơi thật sâu, thật sự khinh người quá đáng rồi! Mang theo đứa bé có hơi bệnh đặt ở trên giường của nàng, là muốn nguyên rửa nàng cũng sinh hạ một đứa bé bệnh tật sao! Kiêng kỵ lớn như vậy, Vương phủ to như vậy không có một người hiểu được sao?

“Chủ tử. . .” Đông Mai lo lắng gọi một tiếng.

Trong mắt Lưu Uyển Thanh lóe lên một tia lạnh lùng. . . Diễm Lệ?

Đông Mai cùng Trúc Lục liếc nhau một cái, thấy Lưu Uyển Thanh xoay người đi về phòng phía tây. . . Không khỏi sửng sốt: “Chủ tử, ngài không vào xem một chút sao?” Đông Mai thấy nàng không nói gì, không thể làm gì khác hơn là ra ý bảo Trúc Lục ở nơi này coi chừng, có chuyện gì thì lại đi kêu mình, liền đuổi theo.

Lúc này bên trong nhà, Lý Thái y mở hòm thuốc ra: “Chỉ là cơn sốt bình thường, cũng không lo ngại, chỉ là mấy ngày sau tuyệt đối không được để xảy ra chuyện gì nữa, nếu để gió độc vào cơ thể, lặp đi lặp lại sẽ có thể biến thành họa lớn, đến lúc đó lão phu cũng không cách nào.”

Lục Khang nghiêm mặt gật đầu một cái, Tiểu Mễ Tử vội vàng tiến lên cười tiễn Lý Thái y đi ra ngoài, lúc này Lục Khang quay đầu nhìn chằm chằm Diễm Lệ. . . Diễm Lệ sững sờ, ngay sau đó quỳ trên mặt đất chảy nước mắt nói: “Là nô tỳ hoảng hồn mới. . . Chủ tử, nô tỳ. . .”

“Nếu như người không chăm sóc được Thư Nhi, gia sẽ an bài người khác.”

Thấy Lục Khang nói như vậy thân thể Diễm Lệ ngẩn ra, vội vàng nói: “Gia, ngài cho nô tỳ thêm một cơ hội đi, nô tỳ lớn lên cùng Quận chúa, Quận chúa xem nô tỳ như muối muối, nô tỳ nhất định sẽ chăm sóc tốt tiểu thể tử, nô tỳ chỉ là bị giật mình, sáng nay tiểu thể tử lại nóng lên vô cùng lợi hại, nô tỳ. . .”

Lúc này nghe tin Lục Khang trở về, Lộ Vương phi mới dẫn đám người Thôi ma ma tới ‘Uyển Uyển’, thế mới biết được Diễm Lệ dám bế Thư Nhi bỏ vào giường tân hôn! Sắc mặt bà lập tức đen kịt, dù chính bà

không thích người con dâu Lưu Uyển Thanh thế nào, cảm thấy thân phận nàng không xứng với Khang nhi của bà ra sao, nhưng trong lòng vẫn mong muốn, thậm chí là hy vọng nàng có thể sớm sinh cho bà một đứa cháu trai khỏe mạnh, sinh cho Khang nhi một đứa con trai trưởng khỏe mạnh, nhưng hôm nay. . . này là hoàn toàn nguyên rủa Khang nhi của bà đừng nghĩ tới việc có một đứa con khỏe mạnh không phải sao!

Vào phòng cũng đã nghe thấy tiếng khóc xin tha thứ của Diễm Lệ, hừ lạnh một tiếng: “Người đâu, lỗi tiện tỳ làm hại Thư Nhi bị sốt xuống.”

Lục Khang nhíu mày một cái: “Nương? Ý của người là sao.”

Lộ Vương phi đã nổi giận, làm sao nghĩ được tới chuyện giải thích với Lục Khang, hừ một tiếng: “Thế nào? Trong vương phủ này, nương muốn xử trí một kẻ tiện tỳ còn phải giải thích với Khang nhi sao?” Nói xong không đợi Lục Khang nói chuyện đã quay sang nhìn Trúc Lục ở cửa: “Thế tử phi đâu?”

Trúc Lục sững sờ, đột nhiên Lộ Vương phi tới còn chưa kịp phản ứng mà báo tin liền bị hỏi như vậy, con người xoay vòng, vội vàng giật mình há to mồm. . . Phịch một tiếng quỳ trên mặt đất: “Nô tỳ đáng chết! Nô tỳ đáng chết! Hồi vương phi, nô tỳ mới vừa rồi nhìn. . .” Chỉ vào Diễm Lệ đang quỳ trên mặt đất: “Còn tưởng rằng là thế tử phi. . . Nô tỳ đáng chết! Nô tỳ đáng chết!”

Lộ Vương phi hừ lạnh một tiếng, thấy cả người Diễm Lệ mặc y phục màu đỏ tím, cái kiểu ăn mặc này thì làm sao có thể nhìn ra đây là một nha đầu chứ? Cùng với màu y phục sáng nay bà nhìn thấy Lưu Uyển Thanh mặc, thật đúng là có chút giống.

Diễm lệ ngẩn người không biết nàng ta đã làm chuyện gì đụng vào hòng súng của vương phi rồi, không phải Vương phi không thích thế tử phi sao? Vì sao?

Lúc này Lưu Uyển Thanh mới mang đôi mắt đỏ hoe đi vào, nhìn thấy Lộ Vương phi liền cung kính hành lễ.

Lộ Vương phi thấy vậy khẽ cau mày: hừ, hành vi giống như con nhà nghèo cửa nhỏ ấy tất nhiên không thể nào có bộ dạng chủ tử rồi, một kẻ nô tỳ cũng có thể lấn áp trên đầu.

Lúc này tất nhiên Lục Khang đem tất cả mọi chuyện suy nghĩ rõ ràng, không khỏi tàn nhẫn nhìn Diễm Lệ quỳ trên mặt đất, sợ rằng trận này tai bay vạ gió này của Thư Nhi đều do tiện tỳ làm ra rồi!

“Trời tiện tỳ này đưa đến Lỗ vương phủ cho gia, về phần nàng ta làm cái gì, để cho Lỗ vương gia tự mình thẩm tra đi!”

Lúc này vẻ mặt Diễm Lệ xám như tro tàn. . . rốt cuộc nàng ta đi nhằm bước nào chứ? không phải Vương phi nên vui mừng sao? Vì sao lại như vậy?

Tác giả có lời muốn nói: canh hai a, đây chính là canh hai a, mặc dù có chút muộn

PS:Thanh nhi tuyệt đối không phải Thánh mẫu a, nàng chỉ là muốn giả trụ ăn cộp

57. Chương 57

Editor: Camtusori

Năm mà cũng trúng đạn là như thế nào? Chính là giống như Lưu Uyển Thanh bây giờ.

Diễm Lệ bước qua bên cạnh Lưu Uyển Thanh, trong lúc bất chợt không biết lấy hơi sức từ nơi nào, trực tiếp tránh ra nhào vào cạnh Lưu Uyển Thanh, ôm thật chặt lấy chân của nàng, kêu gào: ” Thế tử phi, là nô tỳ sai lầm rồi, người tha thứ cho nô tỳ đi, cũng không phải nô tỳ cố ý mặc y phục màu đỏ tím giống với người đâu, nô tỳ ti tiện như cỏ rác nào dám sinh tâm tư muốn đánh đồng với người chứ!

Tiểu thế tử còn bé không hiểu chuyện, ngài ấy không phải cố ý sinh bệnh vào đúng ngày người về nhà thăm cha mẹ đâu, làm hại ngài mất mặt mũi. Thế tử phi. . . Vạ lần người không nên trách tội tiểu thế tử, hôm

nay tiểu thể tử đã rất thiếu sót so với người khác rồi. Nô tỳ nguyện ý phục vụ tiểu thể tử, hôm nay tiểu thể tử không thể trở thành nỗi uy hiếp của người đầu, van xin thể tử phi người ban phát từ bi.”

Lúc này Tiểu Mễ Tử chẳng khác nào kiến bò trên chảo nóng, hần muốn bước lên kéo Diễm Lệ nhưng lại sợ đả thương Lưu Uyển Thanh.

Lưu Uyển Thanh đứng ở đó, vẻ mặt giật mình. . . Gương mặt không thể tưởng tượng nổi, ngay sau đó lấy ra khăn xoa xoa khóe mắt, nếu như cẩn thận nhìn, cảnh trên khăn không phải là ‘cảnh tuyết mai nở’ mà là ‘liễu xanh hoa đón xuân’.

Khuôn mặt u sầu, giọng nói mang theo sự tức giận và ghen ngào: “Người cũng biết thằng bé chỉ là đứa nhỏ không hiểu chuyện, có thể nào lợi dụng nó làm công cụ giúp người leo cửa sổ chứ?”

Lộ Vương phi cũng sợ, còn Lục Khang hơi có một tí thâm ý nhìn Lưu Uyển Thanh.

Thân thể Diễm Lệ ngẩn ra, làm sao có thể ngờ Lưu Uyển Thanh lại nói thẳng ra như vậy? Làm sao có thể sắp xếp như thế đứng đây lý giải chứ?

Lúc này, Tiểu Mễ Tử đưa tay mau chóng kéo Diễm Lệ ra, mấy gã sai vặt sau lưng gắt gao đè nàng ta lại, lấy lại tinh thần, Diễm Lệ dùng hết hơi sức giãy giụa: “Thế tử phi ngài sao lại oan uổng nô tỳ như thế, dù là ngài có muốn đánh chết nô tỳ, cũng không cần lấy cớ này! Tại sao người có thể ác độc như thế chứ!”

Lưu Uyển Thanh thở dài, lắc đầu nói: “Diễm Lệ cô nương, người là người trung thành mà tỷ tỷ để lại, nếu như người có lòng với Thế tử gia, ta có thể nhờ tới tỷ tỷ mà để người đạt được ý nguyện, tội gì người phải lạm dụng cái thủ đoạn thấp kém ấy? Đứa bé bị sốt không thể gây ra vấn đề quá lớn, dù là thôn phụ thô lỗ cũng hiểu điều đó, mà Diễm Lệ người là nha đầu từ Lỗ vương phủ ra lại không hiểu sao?”

Điều này bỏ qua cũng được, thân thể Thư Nhi không tốt người lại tự ý đặt ở trên giường tân hôn của ta cùng với Thế tử gia, điều kiêng kỵ này người cũng không biết sao? Người có thể nói bởi vì người nóng lòng, mà nha đầu bên cạnh ta tiến lên cản người, muốn mời người mang Thư Nhi đi đến phòng ta tự mình chuẩn bị cho nó, nhưng người lại làm như thế nào?

Tính như vậy, coi như người như là gấp gáp, thật lòng lo cho Thư Nhi, nhưng rõ ràng Thư Nhi không có việc gì. Lý Thái y cũng không hề nói một câu không tốt, người lại chạy ra bên ngoài cửa phủ nói cho thế tử gia rằng Thư Nhi không tốt. Đối với tỷ nữ bất trung bất nghĩa như người, ta muốn tha nhưng Lộ Vương phủ lại không thể tha nổi, vì bản thân người có tư dục (ham muốn cá nhân) mưu hại chủ tử, tỷ nữ nguyên rửa chủ tử như người, Lộ Vương phủ chúng ta càng không thể giữ được.”

Nói xong liền quay sang hành lễ với Lộ Vương phi, nói: “Nương, con dâu chịu chút uất ức cũng không sao cả, nhưng Thư Nhi không thể chịu uất ức. Chỉ đưa nàng ta trở về Lỗ vương phủ thôi thì sợ rằng Lỗ vương gia còn tưởng con dâu không thể chứa người, chuyện này con vẫn muốn tự mình nói rõ. Con dâu không muốn gánh chịu những thứ này trên lưng, trong lòng con dâu khổ. . .” Nói xong nước mắt lại trào ra.

Về mặt Lộ Vương phi lúc sáng lúc tối, xem ra bà đã quá xem thường người con dâu này rồi. Nhưng đây không tính là cái gì, nếu như nó thật sự là một người dễ cho người khác dễ dàng bóp méo, chính bà mới mất mặt đấy.

“Đứa bé ngoan, để cho con bị uất ức rồi, người như Khang nhi không hiểu được thương hoa tiếc ngọc là gì, chuyện hôm nay nương sẽ làm chủ cho con.” Nói xong lạnh lùng nhìn bộ mặt không hề cam lòng của Diễm Lệ đang bị bịt mồm: “Cứ trốn như vậy mà giao tới Lỗ vương phủ, đến lúc đó báo lại sự việc hôm nay cho bên ấy, báo rõ từng chi tiết cho Lỗ gia!”

“Dạ, nô tỳ tuân lệnh.”

“Ừ, Thôi ma ma đi theo một chuyến đi!”

Diễm Lệ vừa bị mang xuống không bao lâu, một nha hoàn diện mạo xinh đẹp mặc y phục màu xanh, chải tóc mai hai bên bưng chén thuốc đi vào, thấy mọi người trong phòng, vội vàng đặt chén thuốc lên bàn, rất quý củ hành lễ, nhất là với Lưu Uyển Thanh càng thêm quý củ.

Lộ Vương phi thấy vậy thỏa mãn, gật đầu: “Từ hôm nay, Thư Nhi giao cho người chăm sóc, nếu như Thư Nhi có bất trắc gì, cẩn thận cái đầu của người.”

“Dạ, nô tỳ tất nhiên sẽ dốc hết toàn lực chăm sóc đại thiếu gia.” Nói xong liền quay sang hành lễ với Lưu Uyển Thanh, nói: “Chén thuốc của đại thiếu gia đã sắc xong, phải uống nhân lúc còn nóng.”

Lưu Uyển Thanh gật đầu “ừ” một tiếng. Chỉ thấy nha đầu này rất là tỉ mỉ hầu hạ Thư Nhi uống thuốc, có câu nói thuốc đắng dã tật, Thư Nhi vốn nhỏ tuổi, lại thêm vào việc đầu óc không tốt lắm, dĩ nhiên là khổ muốn khóc. . . Nha đầu kia vội vàng lấy ra mứt hoa quả đã chuẩn bị xong, nhìn cũng biết là hạnh nhân, đút vào trong miệng Thư Nhi, không lâu sau Thư Nhi liền bị nàng dụ dỗ đi ngủ.

Ôm lấy Thư Nhi: “Nô tỳ xin mang đại thiếu gia đến phòng sát vách.”

Lúc này, Lưu Uyển Thanh làm sao sẽ giữ lại một kẻ lắm miệng bên cạnh? Hơi thâm ý liếc nàng, tiểu nha đầu sưng sốt, ngay sau đó khuôn mặt ra vẻ không biết làm sao. . . Nhưng trong lòng thì có chút tối lại: mình vẫn còn quá sốt ruột.

“Mới vừa uống thuốc xong, cho dù có kín đáo tới đâu, cũng sợ trúng chút gió, Thư Nhi để ở đây đi.”

“Dạ, nô tỳ tuân lệnh, mới vừa rồi nô tỳ nghĩ quá là đơn giản, nghĩ sát vách chỉ có mấy bước nói, lại có áo choàng lớn chắn gió cho thiếu gia, là nô tỳ vượt khuôn, mong thể tử phi không phiền lòng.”

“Mau đi thôi.” Lưu Uyển Thanh nói xong lại đưa cho Đông Mai một ánh mắt, Đông Mai vội vàng đỡ dậy nàng, đi theo nàng ôm Thư Nhi đến bên giường, đắp chăn kĩ càng mới cùng nhau đi ra, đứng ở một bên.

Lộ Vương phi kéo tay Lưu Uyển Thanh, vỗ nhẹ nói: “Hôm nay con phải chịu uất ức, tất nhiên nương sẽ nhớ, con có thể tính toán vì Thư Nhi như vậy, nương cũng an tâm rất nhiều. Mới đó mà con đã sắp xếp tốt gian phòng cho Thư Nhi như vậy, vậy hãy để cho Thư Nhi dời qua ở cùng các con đi, cũng dễ tăng tiến tình cảm không phải sao, Diễm Tình này khác với Diễm Lệ, là một người khéo léo hiểu chuyện, có nàng ở bên cạnh Thư Nhi, con cũng sẽ không quá phí tâm.”

“Dạ, con đâu hiểu rồi, còn làm phiền nương tính toán vì con đâu, con đâu bắt hiểu.”

“Đứa bé ngoan, con chỉ cần chăm sóc bản thân thật tốt, sớm ngày cho nương ôm thêm cháu trai, đó chính là hiếu thuận.” Lại nói mấy câu mới dẫn người đi.

Lưu Uyển Thanh thở phào nhẹ nhõm.

Lục Khang còn lại chỉ biết há miệng, cuối cùng chỉ có thể nói bốn chữ: “Gia còn có việc.” liền bước nhanh rời đi. Bóng lưng này trong mắt Lưu Uyển Thanh ngược lại có mấy phần cảm giác ‘đường hoang mà chạy’.

Giải quyết xong Diễm Lệ rồi, nhưng sợ là Diễm Tình này rất khó khăn.

Lưu Uyển Thanh hé mắt. . . Chỉ sợ Diễm Lệ này cũng chỉ là này “đá đặt chân” tìm hiểu trước của Diễm Tình mà thôi.

“Chủ tử, giường tân hôn . . . ?” Đợi Lưu Uyển Thanh mang theo Đông Mai và Trúc Lục đi sát vách, không nhận được hồi.

“Để lại cho Thư Nhi dùng đi, phái người làm một cái khác là được rồi, những điều xúi quẩy gì đó tin thì có, không tin thì không có, ta cũng không muốn suy nghĩ.”

“Dạ, chủ tử.”

Lưu Uyển Thanh xoay ly trà trong tay mình, híp mắt một cái.

.

“Người nghe nói sao?”

“Chuyện kia của Lộ Vương phủ?”

“Lúc này mới mấy ngày thôi, cô nương Hầu phủ thật đúng là đủ bất hạnh mà, ngày đại hôn còn chưa qua hết, liền đụng phải chuyện trẻ con bệnh sốt như vậy.”

“Đây là phúc hay họa còn chưa đoán được.”

“Lời này là sao?”

“Nếu thế tử phi này không sinh được hài tử, cũng sẽ không có ai có thể trách nàng.”

“A ha ha ha, vị huynh đài này, phải ăn nói lễ độ chứ!”

.

Trong Trình Dương các,

Lục An đùa bốn chiết phiến trong tay mình, nói: “Thế nào, người có thể tùy ý mấy lời đồn đại nhằm nhí này sao?”

Chỉ thấy Lục Khang cầm ly rượu lên ngựa đầu uống cạn một ly: “Lời nói của kẻ tiểu nhân phố chợ, cần gì phải cho là thật.”

“Hả? Bản thái tử còn tưởng rằng người có cảm tình với cô nương Hầu phủ này chứ, thái độ không chịu được khi nàng bị uất ức lúc trước đâu rồi, hôm nay nhìn thấy. . . Không phải ca ca nói người...người, tiểu tử người chỗ nào cũng tốt, chỉ có điều quá mức bạc tình rồi.”

“Nữ nhân chính là phiền toái.”

“Vậy thời điểm người sáng khoái thì sao hả?”

“Thái Tử Gia!” Lục Khang để ly rượu xuống, nhìn Lục An. Lục An vội vàng giơ tay lên xua: “Vay ca ca không nói chuyện này của người là được rồi chứ gì, bây giờ ca ca sẽ uống một trận thật đã với người.”

Lục Khang hừ lạnh một tiếng, ngựa đầu lại uống tiếp một ly. Chẳng lẽ còn muốn gia đi dụ dỗ nàng ấy sao? Lục Khang tuyệt đối sẽ không thừa nhận bởi vì hắn có cảm giác chính bản thân làm không tốt, hơi có cảm giác không còn mặt mũi nào, mới quật cường bước chân ra ngoài.

“Chủ tử, đã hai ngày thế tử gia chưa trở về phủ rồi.” Đông Mai đứng một bên lo lắng nói.

Lưu Uyển Thanh cầm lấy chiếc lược trên bàn trang điểm, nhìn vào hình ảnh mờ ảo trên gương đồng mà chải từng cái. . . giống như không hề nghe thấy lời của Đông Mai. Trúc Lục thấy vậy cũng tiến tới nói bên tai Lưu Uyển Thanh. . . Lưu Uyển Thanh bất đắc dĩ cười cười: “Tốt lắm, không ngờ các người lại nghĩ mọi chuyện hồngбет như vậy.”

“Nhưng. . . Thế tử gia. . . Hiện giờ có lời đồn nói thế tử gia không thích người mới có thể như thế.”

“Đúng vậy a, chủ tử, mặc dù chuyện này là thế tử gia không đúng, nhưng dù sao thế tử gia cũng là một đại nam nhân, chẳng lẽ chủ tử còn muốn thế tử gia phải đi bồi tội với người sao?”

“Đúng vậy chủ tử, không phải nô tỳ vượt khuôn phép, buổi tối ngày hôm trước người cũng không nên ngủ riêng với thế tử gia.” Hai người hát đôi nói hồi lâu, thấy Lưu Uyển Thanh không phản ứng chút nào, chỉ đành phải thở dài, lui ra ngoài.

Lưu Uyển Thanh lắc đầu, đêm hôm đó hắn đi tới phòng phía nam, nàng cũng không nói với hắn một câu, chính là nhìn dáng vẻ hắn há mồm thở dốc muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại im lặng, chắc hẳn lời nói xin lỗi đã đến miệng nhưng vẫn không buông ra được, chỉ là vì không biết gì, khi đó chính là nàng không muốn cúi đầu. . . Mà hắn. . . có lẽ đúng như nàng nghĩ, trừ lúc ở trên giường ra, bên ngoài thật sự chỉ biết mang vẻ mặt đờ đẫn.

Ai có thể ngờ ngày thành thân thứ ba của nàng lại không hề có sự dây dưa quấn quýt như hai ngày trước, chỉ là hai người quay lưng lại với nhau đơn thuần mà ngủ. Mặc dù không mệt mỏi, nhưng trong lòng vẫn là cảm thấy thiếu một chút gì đó. Sáng ngày thứ hai, thấy dưới mắt hắn có chút quầng thâm, nàng liền có thể biết được, trong đêm ấy sợ là hắn cũng không có ngủ. Vẫn muốn chờ buổi tối hắn trở về nàng liền cúi đầu trước, nhưng ai có thể ngờ hắn chỉ nói làm việc, liên tục hai đêm không trở về Vương phủ.

Đang lúc Lưu Uyển Thanh suy nghĩ lung tung, Trúc Lục vội vàng đi vào: “Chủ tử, thế tử gia uống nhiều quá, mới vừa rồi thái tử bị dẫn trở về, hiện giờ đang đi vào trong viện tử đây.”

Lưu Uyển Thanh vội vàng phủ thêm áo khoác, đi ra ngoài. . . liền đụng phải Lục Khang lão đảo nghiêng ngã đi vào, vội vàng tiến lên hai bước đỡ hắn. . . thật là nặng!

58. Chương 58

Đông Mai lo lắng nhìn Lưu Uyển Thanh, thấy nàng gật đầu liên hồi kéo Trúc Lục lui xuống.

“Mẽ công công, bây giờ Thế tử gia thế nào? Chủ tử...”

Thấy ánh mắt lo lắng của Đông Mai, Tiểu Mễ Tử khoát tay áo: “Hôm nay chủ tử có uống mấy chén với thái tử gia, không có chuyện gì đâu.” Đông Mai nghe hắn nói như thế cũng thở phào nhẹ nhõm: “Vậy ta đi chuẩn bị canh giải rượu cho thế tử gia.”

Tiểu Mễ Tử gật đầu một cái.

Lưu Uyển Thanh cố sức đỡ Lục Khang tới giường, lại cởi giày cho hắn, tay nâng giữa không trung vốn định cởi quần áo liền thấy Lục Khang mở to đôi mắt nhìn chằm chằm nàng, không nhận được có chút hoảng sợ.

Lấp bắp nói: “Gia, người đã tỉnh rồi, thiếp đi xem thử canh giải rượu đã chuẩn bị xong chưa.” Nói xong liền muốn đi, vừa xoay người liền bị Lục Khang gắt gao kéo lại.

“Ôi, đau!” giọng hô đau của Lưu Uyển Thanh cũng không hề khiến Lục Khang buông tay, trong lòng nàng không khỏi thở dài: sợ là tay mình sắp tím bầm rồi.

“Gia, người còn có phân phó gì?”

Lục Khang hé mắt: “Thế nào? Không vui khi phục vụ gia sao?”

Không thể so đo quá nhiều với người đang say, trong lòng Lưu Uyển Thanh lẩm nhẩm, trên mặt cũng không lộ cảm xúc gì: “Gia, người quá dùng sức rồi, tay thiếp bị đau.”

Lục Khang nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nhú mào của Lưu Uyển Thanh. Một lát sau, tuy rằng vẫn kéo nàng như trước, nhưng sức lực trong tay cũng đã giảm bớt rất nhiều: “Nàng tức giận với gia sao?”

“Thiếp không có, gia, người suy nghĩ nhiều.”

“Vậy vì sao gia vừa tỉnh, nàng liền muốn rời đi? Hả?”

“Gia, thiếp chỉ muốn đi xem thử canh giải rượu một chút xem đã nấu xong chưa thôi, không phải đang trốn gia đâu!”

“Nàng cũng không phải là nô tài, mọi chuyện đều phải do nàng tự tay làm sao, Hừ! Xem ra thế tử phi của gia thật bận rộn, nói như vậy thì là do gia không tốt, gia không nên uống nhiều rượu, khiến thế tử phi của gia khuya như vậy vẫn không thể nghỉ ngơi có phải hay không, hừ!” Lúc này Lục Khang đã ngồi dậy nhìn chằm chằm Lưu Uyển Thanh, cái kiểu nhìn này thế kia, thật giống như nếu Lưu Uyển Thanh dám nói một chữ “đúng”, hắn sẽ không chút do dự bóp chết nàng.

Cuối cùng, Lưu Uyển Thanh mím môi: “Đây không phải, là chuyện khác.”

“Vậy là chuyện gì?”

“Là chuyện của gia.” Trong lúc bất chợt, Lưu Uyển Thanh cảm thấy có chút uất ức, không! Phải là rất uất ức, nàng mới vừa gả vào, cha chồng đối với nàng coi như không tệ, nhưng không được tốt lắm. Trong lòng mẹ chồng càng thêm cũng không thích nàng, đến nay còn chưa mang phiến toái đến cho nàng sợ là bởi vì có Hạ di nương đang ngăn chân nàng. Ngày thứ hai vào cửa mọi chuyện đã bắt đầu không thuận ý, những thứ này cũng không nói gì, nhưng ngày lại mặt lại là ngày đại sự, thậm chí cả cơm ở nhà mẹ đẻ cũng chưa kịp dùng đã vội vàng vàng chạy về Vương phủ, nàng không phải người ngu, chuyện của Thư nhi làm sao lại trùng hợp như vậy?

Sớm không bệnh muộn không bệnh, cố tình lại bệnh vào lúc này? Sợ là hai người Diễm Tình, Diễm Lệ sinh ra tâm tư khác. Hôm nay nàng vẫn còn ở tại phòng phía, Thư nhi thì vẫn còn nằm trên giường tân hôn bên chính phòng, ở nơi nào lại có chuyện tân hôn của người mà người chỉ được ở trong phòng tân hôn ba ngày liền phải rời khỏi tân phòng hay sao? Nàng chịu một bụng uất ức không biết phải nói ai nghe, chẳng lẽ hắn còn phải tìm phiến toái cho nàng.

Lưu Uyển Thanh a, không nghĩ thì thôi, càng nghĩ tới chuyện ấy lại càng thấy bị uất ức. Cứ như vậy, trong nháy mắt, vẻ mặt nàng đầm lệ, hít một hơi : “Gia, nếu người không hài lòng về thiếp, chỉ cần bỏ thiếp là được, cần gì phải cố gây chuyện với thiếp chứ?”

Lục Khang sững sờ, vốn bởi vì một câu Lưu Uyển Thanh “đây là chuyện của gia” tâm tình mới tốt một chút, lại nghe câu này, ngay sau đó cả người vô cùng tức giận!

Hừ thê!

Nàng lại dám chủ động đưa ra ý muốn hắt hủi nàng! Cái thời đại này tình cảnh của một nữ tử bị hù là khó khăn cỡ nào, nhất là ở hoàng gia, sợ là nửa đời sau cũng chỉ có thể mặc thanh y thờ phật cả đời đấy!

Nàng thế nhưng tình nguyện chọn cuộc sống gồ ghề cả đời cũng không nguyện ý làm thế tử phi của hân!

Nghĩ đến điểm này, sắc mặt Lục Khang của là cực kỳ hung hăng, một tay kéo Lưu Uyển Thanh qua, lật người chặn nàng lại, đưa tay nắm cằm của nàng: “Ha? Hừ thê! Người không vui khi gả cho gia có phải hay không! Nói cho người biết! Đã muộn!”

Nói xong, Lục Khang như một con dã thú xé y phục của Lưu Uyển Thanh ra, theo bản năng Lưu Uyển Thanh giãy giụa: “Gia buông ra.”

“Buông ra?” Lục Khang hé mắt, lúc này Lưu Uyển Thanh không ngờ thái độ cứng động tác cự tuyệt của nàng đã thêm dầu vào lửa. Một tay Lục Khang đè cánh tay Lưu Uyển Thanh lại, bấp dùi của hân chặn hai chân đang giãy giụa của nàng, một tay khác xé y phục Lưu Uyển Thanh ra, cởi quần của mình, cũng không thôi lui, đẩy hai chân Lưu Uyển Thanh ra, không hề có khúc dạo đầu đã đưa phần thân của mình chen vào.

Loại đau đớn như bị xé rách khiến Lưu Uyển Thanh thét chói tai: “Không, cứu mạng... ừm ừm!”

Lúc này, Đông Mai cùng Trúc Lục đứng ngoài cửa buồng canh giải rượu bị động tĩnh rất lớn trong phòng làm cho nóng nảy tới mức dậm chân. Nghe được tiếng Lưu Uyển Thanh hô cứu mạng, Đông Mai không để ý tới canh giải rượu trong tay, muốn vọt vào phòng cùng Trúc Lục, Tiểu Mễ Tử vội vàng ngăn hai người bọn họ: “Các người không muốn sống nữa sao! Lúc này làm sao có thể nào xông vào!”

Đông Mai chảy nước mắt: “Mễ công công, van cầu người, cho chúng ta vào đi, chủ tử..... chủ tử nàng đang hô cứu mạng đó, nếu xảy ra chuyện gì thì phải làm sao đây? Hiện giờ thế tử gia đang say, cũng không tỉnh táo, ra tay sẽ không kiềm chế được, nếu có chuyện gì vạn nhất, dù có là người cũng gánh không được đó!” Cuối cùng, những lời này coi như đang uy hiếp Tiểu Mễ Tử.

Thật ra, Tiểu Mễ Tử cũng không tức giận, cũng hiểu hai nha đầu trước mắt này rất trung thành, chính hân cũng đang rất sốt ruột, nhưng tiếng động bây giờ khác xa lúc này rồi, rõ ràng là đã ở trên giường rồi, xem chừng thế tử phi cũng phải chịu chút khổ sở, thế nào cũng phải để cho chủ tử gia giải phóng hết lửa giận trong lòng ra mới có thể xong chuyện a. Lúc này nếu hân để hai nha đầu này xông vào, đừng nói tính mạng của hai nha đầu này khó giữ được, chỉ sợ đến hân cũng không thể thấy được mặt trời ngày mai, về phần thế tử phi, sợ là sau này không có cách nào đặt chân ở trong Vương phủ!

“Đông Mai cô nương, các người nghe đây, ta đảm bảo với các người, thế tử phi sẽ không có chuyện gì nguy hiểm tới tính mạng. Nhưng nếu bây giờ các người đi vào, hừ, thế tử phi có thể sẽ thoát được chút đau khổ thân thể, nhưng không riêng cái mạng nhỏ của các người phải chấm dứt, dù là thế tử phi cũng sẽ bị các người liên lụy, sau này không có cách nào đặt chân ở trong Vương phủ.”

Đông Mai sững sờ, cắn môi dưới, cũng không hề muốn xông vào trong nữa, còn Trúc Lục nhanh chóng rơi nước mắt.

Năng lực của Lục Khang ở phương diện kia vốn không yếu, hơn nữa uống rượu, tất nhiên không giữ được lý trí, hơn nữa còn có lửa giận trong lòng. Lúc này ngoại trừ ý muốn chinh phục nữ nhân dưới người mình, để cho nàng biết biết mình lợi hại ra, còn thể đáp tất những ý nghĩ khác của nàng, nam nhân đã mất lý trí lại còn uống rượu dĩ nhiên là không chọc nổi.

Giờ Lưu Uyển Thanh đã vô cùng hối hận nhưng không kịp, vốn sau khi lỡ nói ra yêu cầu được hừ thê đã hối hận không dứt, biết mình không nên nói, nhưng lời nói ra ngoài lại như bát nước đã tát ra ngoài, nước đổ khó hốt a!

Hơn nữa, vốn Lưu Uyển Thanh tiếp xúc chuyện này không quá hai ngày, cùng Lục Khang mới làm chuyện này mấy lần, vốn chỉ được xem như là tiền hí tổ túc thôi, lúc đi vào vẫn sẽ cảm thấy khác thường, sao có thể chịu được giày vò của dã thú Lục Khang? Đã sớm hôn mê bất tỉnh rồi.

Gần hai canh giờ, Lục Khang mới gằm nhẹ một tiếng, lập tức ngã trên người Lưu Uyển Thanh, mặt nhọc nhắm hai mắt lại.

Lúc này, không chỉ Đông Mai và Trúc Lục, chính là Tiểu Mễ Tử đã gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, nghe trong phòng không có động tĩnh gì, trong lòng càng thêm không nắm chắc, nếu như thực là có cái vạn nhất! A Phi! Tiểu Mễ Tử lập tức vả vào miệng mình, điều không tốt thì không linh.

Cuối cùng Đông Mai giẫm chân: “Bất cứ giá nào, không phải chỉ là một cái mạng thôi sao, cũng không thể cứ mặc kệ chủ tử như vậy!” Nói xong cũng muốn đẩy cửa đi vào.

Tiểu Mễ Tử vội vàng kéo nàng lại.

Đông Mai không nhịn được nói: “Mễ công công, chẳng lẽ cứ liều mạng như vậy, nếu thật sự có cái vạn nhất thì phải làm sao đây!”

“Người là muốn được thu vào phòng của thế tử gia hay sao?”

Đông Mai sững sờ, Tiểu Mễ Tử lườm nàng một cái nói: “Được, hai người các người đợi ở đây đi, chúng ta đi vào, lúc này thế tử gia sẽ ăn mặc chỉnh tề sao, không có đầu óc.”

Tiểu Mễ Tử gõ cửa: “Chủ tử? Chủ tử?” Kêu hai tiếng, bên trong phòng, Lục Khang nhú mày một cái, ngay sau đó lập tức ngồi dậy, sau khi cơn say đi qua sau tự nhiên đầu óc thanh tỉnh, cũng nhớ rất rõ bản thân đã làm qua chuyện gì.

Cúi đầu nhìn qua, chỉ thấy thân thể trần truồng của Lưu Uyển Thanh không có chỗ nào lành lặn, nhất là khi bắt mắt nhìn đến giữa hai chân lại thấy thêm một mảnh hỗn độn, đã thấm tia máu.

Lục Khang vội vàng hướng về phía cửa quát: “Đi, mau mời Lâm tiên sinh tới.” Tiểu Mễ Tử sững sờ: hả, chẳng lẽ thế tử phi... vội vàng nhắc chân chạy ra ngoài.

Đông Mai cùng Trúc Lục nhìn nhau, cũng không để ý tới điều gì khác nữa, Đông Mai đẩy ra cửa phòng sẽ phải đi vào bên trong. Lục Khang nghe được động tĩnh khe cau mày nói: “Cút ra ngoài, chuẩn bị nước nóng.”

Coi như còn có một chút tỉnh táo, Trúc Lục kéo Đông Mai, lắc đầu một cái, Đông Mai dậm chân, chỉ đành vội vàng đi chuẩn bị nước nóng, lại phân phó Trúc Lục: “Đi gọi Đông Tú, nấu canh bổ.”

Đợi sau khi nước nóng chuẩn bị xong, Lục Khang rất dịu dàng ôm lấy Lưu Uyển Thanh, trong ánh mắt thoáng qua một chút hối hận. Lưu Uyển Thanh trong mơ mơ màng màng cảm giác mình được làn ấm áp bao quanh, theo bản năng muốn thêm một chút ấm áp nữa, nước mắt lại không kìm được tuôn ra ngoài. Lục Khang nhìn Lưu Uyển Thanh cố nhắm hai mắt giữ lại lệ, mắt hắn có chút đỏ lên, âm thầm nắm tay thành nắm, ngay sau đó cầm khăn lông lên, nhẹ nhàng lau chùi thân thể cho nàng.

Lại phủ thêm áo khoác cho nàng, bế nàng đã được sửa sang lại sạch sẽ trên giường, xoay người lấy ra từ trong ngăn tủ một bình nhỏ màu xanh ngọc, đẩy hai chân nàng ra thoa cao thuốc vào. Thấy Lưu Uyển Thanh khe cau mày, tay ngừng, lực thoa thuốc càng thêm nhẹ nhàng, chỉ sợ sơ ý một chút lại khiến nàng cảm thấy khó chịu.

Đợi lúc Tiểu Mễ Tử dẫn lão nhân một râu bạc trắng đi tới, Lục Khang vội đứng dậy ôm quyền chào người đó.

Sau khi Lâm tiên sinh đi ra, cũng không thèm liếc nhìn tới Lục Khang, cúi đầu viết đơn thuốc giao cho Tiểu Mễ Tử: “Phía trên tờ giấy này là cách sắc thuốc, phía dưới tờ giấy này còn lại là đơn thuốc, thang thuốc này ngày mai hãy sắc, đừng để nó xung khắc với loại thuốc mỡ chủ tử người đang dùng. Thuốc này thì ngay bây giờ đi sắc đi, một ngày ba lần, liên phục ba ngày, cùng với thuốc tắm này nữa.” Nói xong vác hòm thuốc lên liền bước ra ngoài.

Lục Khang vội vàng đuổi theo: “Lâm tiên sinh, nàng...”

“Hừ!” Lâm tiên sinh dừng bước lại, hừ lạnh một tiếng, vừa chỉ thẳng vào Lục Khang nói: “Từ khi nào người đã trở thành kẻ không biết đúng mực như vậy rồi! Cần tỉnh dưỡng, trong vòng một tháng không nên ở chung phòng.” Nói xong lắc đầu một cái liền đi, Tiểu Mễ Tử vội vàng theo sau hộ tống ông.

59. Chương 59

Khi Lưu Uyển Thanh tỉnh lại đã là buổi trưa ngày hôm sau rồi, lúc mở mắt ra liền thấy đôi mắt đỏ đỏ của Đông Mai, Trúc Lục và Đông Tú đang đứng trước giường nàng trông coi, Thúy nhi. . . à không, hiện tại nên gọi là Lưu ma ma lại đang bưng chén thuốc đi vào, thấy nàng tỉnh táo, vội vàng thả chén thuốc trong tay ra, đi tới: “Đáng thương, chủ tử, người chịu khổ rồi.”

Lưu Uyển Thanh muốn mở miệng nói chuyện, mới phát hiện mình không thể thốt ra từ nào được. . .

Đông Mai vội vàng bưng ly trà qua, Trúc Lục thận trọng đỡ Lưu Uyển Thanh dậy. Sau khi Lưu Uyển Thanh uống ngụm nước trà cảm thấy cổ họng mình được dễ chịu hơn đi một chút, nhớ đến đêm qua, nàng vốn tưởng rằng sẽ giãy vò như vậy đến chết, không khỏi cảm thấy có chút thê lương.

Thấy đôi mắt nàng đỏ lên, Lưu ma ma cầm khăn xoa cho nàng: “Chủ tử, đêm qua thể tử gia uống nhiều quá, mong người lượng thứ. Suốt đêm qua thể tử gia không hề chợp mắt, chỉ ngồi canh giữ ở bên cạnh người, chắc hẳn trong lòng ngài ấy đã hối hận vô cùng. Sáng sớm hôm nay đã phải sang chỗ Vương phi báo rằng người bị bệnh, nhiễm phong hàn, lại vội vàng đi vào triều rồi.”

Thấy Lưu ma ma nói như vậy, Lưu Uyển Thanh tự giễu cười cười: “Người không cần phải an ủi ta như vậy, ta sẽ không để tâm vào chuyện vụn vặt này. Dù sao vinh nhục nửa đời sau của ta chỉ có thể dựa vào một câu nói của hân.”

Lưu ma ma thở dài, hốc mắt Trúc Lục và Đông Mai đứng bên cạnh đều đỏ lên. Đông Mai hít mũi một cái, xoay người bưng một chén cháo thanh đạm tới: “Chủ tử, trước tiên người dùng một ít cháo đi, lót dạ một chút, sau đó dùng thuốc.”

Lưu Uyển Thanh gật đầu một cái, Đông Mai liền từng muỗng từng muỗng đút cháo cho nàng, đợi sau khi nàng đã ăn xong mới xoay người đi lấy chén thuốc, thấy Lục Khang đi vào, mím môi: “Thể tử gia.”

Lục Khang gật đầu một cái, nhận lấy chén thuốc, liền ngồi xuống bên giường với Lưu Uyển Thanh. Lưu ma ma thấy vậy liền ra ý bảo mấy người Đông Mai cùng nhau lui ra, mặc dù Đông Mai có chút không yên lòng nhưng chỉ có thể cắn môi dưới ra ngoài.

Lưu Uyển Thanh thấy Lục Khang cúi đầu thổi thổi cái muỗng thuốc, mím môi: đây là sau khi đánh nàng một cái tát sau đó lại cho nàng một viên táo ngọt ăn sao?

Nhưng vẫn khéo léo mở cái miệng nhỏ nhắn, thuốc rất đắng, nuốt rất khó khăn. . . Lục Khang ho khan nói: “Nàng ngoan ngoãn uống thuốc, gia cho người mang mật hoa quả tới cho nàng.”

Lưu Uyển Thanh nhẹ giọng “ạ”, cho đến khi thuốc uống xong, lại ăn mật hoa quả Lục Khang đưa tới, trong miệng mới phai đi chút cay đắng.

Lục Khang rất dịu dàng đỡ nàng nằm xuống, lại dịch tốt chăn cho nàng: “Ừm. . . Hôm qua. . . gia. . .”

“Là thiếp sai lầm rồi, thiếp không nên nói nói như vậy khiến gia bất mãn.”

Lục Khang há miệng, ngay sau đó lại ho khan một tiếng: “Những lời ấy về sau không cho nàng nói lại, nàng nghỉ ngơi cho tốt đi, gia còn có công sự, về thư phòng trước, ừm. . . Nàng ngoan chút, về sau gia sẽ đối tốt với nàng.”

“Vâng”

Thấy Lưu Uyển Thanh nhắm mắt lại, Lục Khang khẽ thở dài một cái mới đứng lên rồi đi.

.
Đội Lục Khang vừa đi, Lưu Uyển Thanh liền mở mắt, nhìn ra cây liễu ngoài cửa sổ. . . Không biết đang suy nghĩ gì.

“Chủ tử, ngài đã khỏe chút rồi chứ?” Đông Mai đi vào, đứng ở trước giường Lưu Uyển Thanh, quan tâm hỏi. Lưu Uyển Thanh ra vẻ tươi cười: “Yên tâm đi, ta không sao.” Sau khi đã suy nghĩ thông suốt, dĩ nhiên là không sao.

Đông Mai mím môi một cái, nghĩ đến việc vừa rồi Thúy Nhi tỷ tỷ nói: “Chủ tử, ừm. . . người đừng suy nghĩ nhiều, trong lòng thế tử gia vẫn có người, bằng không cũng sẽ không như thế, sợ là. . .”

Lưu Uyển Thanh vỗ nhẹ tay nàng: “Là Thúy Nhi bảo người đến nói.”

Đông Mai sững sốt, ngay sau đó gạt đầu một cái, lại bĩu môi: “Chủ tử, thật sự nô tỳ cảm thấy thế tử gia có hơi quá, chỉ là Thúy nhi tỷ tỷ nàng. . .”

“Tốt lắm, tốt lắm, ta hiểu biết rõ, Thúy Nhi được một tay Xuân ma ma dạy dỗ, Xuân ma ma hiểu biết mọi chuyện trừ trong ra ngoài. Ta đều hiểu, người cũng yên tâm đi.”

Đông Mai gạt đầu một cái: “Đúng rồi chủ tử, mới vừa rồi Yên Linh bên cạnh Hạ trắc phi tới đây, mang tới một cây nhân sâm. Nói là bởi vì thân thể Vi tiểu thư không thoải mái nên Hạ trắc phi cũng chưa thể đích thân đến thăm người, Thúy nhi tỷ tỷ đã kiểm tra cây nhân sâm ấy rồi.”

“Ừ, cất thứ ấy vào phòng kho đi, nói Thúy nhi lấy từ trong đồ cưới của ta một cuộn vải màu sắc đẹp để đưa sang cho Hạ di nương, cũng không thể thất lễ được.

Theo lý thuyết, Lưu Uyển Thanh vốn là có thể không đáp lễ, dù sao cũng có thể xem Hạ trắc phi như trưởng bối, trưởng giả ban thưởng, không thể từ chối. Nhưng Lưu Uyển Thanh không phải người ngu, hôm nay mẹ chồng chân chính Lộ Vương phi còn chưa có đưa đồ tới, cho dù bà có quên mất không đưa đồ sang, nhưng tính thế nào cũng không tới lượt Hạ trắc phi không phải sao. Hành động này của Hạ trắc phi sợ là đang đánh vào thể diện của Vương phi đấy, nói rộng ra, chắc hẳn Hạ trắc phi đang muốn khiến cho trong lòng nàng bất mãn với Vương phi, lại khiến cho Vương phi bị bẽ mặt, ha ha. . . Sau khi nàng ta tặng, sợ là Vương phi có muốn tặng cũng không được mà cho cũng không xong rồi, dù sao một chủ mẫu mà lại tặng đồ sau thiếp thất cũng có chút mất thể diện rồi, nhưng nếu không đưa đồ, sợ là sẽ càng khó nói đấy chứ.

Cũng may Lưu Uyển Thanh có hành động đáp lễ này, thật cũng không coi là làm mất mặt mũi của Vương phi lắm.

Lộ Vương phi hừ lạnh một tiếng, cũng không phải bà tiếc không muốn đưa thuốc bổ sang cho Lưu Uyển Thanh, mà là khi Lục Khang sang chỗ bà nói Lưu Uyển Thanh bị bệnh, thân thể không thoải mái, thì theo bản năng, trong lòng Vương phi liền cảm thấy Lưu Uyển Thanh ỷ sủng sinh kiêu. Dù sao mới vài ngày trước đây còn đứng trước mặt bà nói uất ức phản kháng không phải sao, liền muốn chiếu cố nàng một chút, nhưng ai có thể ngờ, Hạ trắc phi chưa xuất hiện mấy ngày nay rồi cuộc khiến người khác chú ý tới sự tồn tại của mình rồi.

Nhưng lại nghe được việc Lưu Uyển Thanh sai Lưu ma ma tự mình đi đáp lễ, Lộ Vương phi khóe miệng nâng lên. . . ngược lại là một người hiểu chuyện, để ly trà trong tay xuống: “Đi, đưa linh chi này sang chỗ nàng.”

Thôi ma ma há miệng, trong lòng nghĩ linh chi này là một thứ rất quý, cần gì phải vì muốn so đo với Hạ trắc phi liền đem cho linh chi quý báu như thế cho đi chứ? Nhưng cuối cùng vẫn còn không mở miệng, dù sao nếu thế tử phi thật sự xa cách với Vương phi cũng không tốt, quan hệ của Vương phi với thế tử gia mới chỉ tốt đẹp hơn một chút, liền vội vàng gạt đầu nói “vâng”.

Khi Thôi ma ma tới, Đông Mai liền cung kính mời bà đi vào, Thôi ma ma vừa vào nhà liền nghe trong phòng nồng nặc mùi thuốc bắc, Lưu Uyển Thanh tựa vào trên giường cười, không để cho bà phải hành lễ phức tạp: “Làm phiền Thôi ma ma báo lại với nương, là Uyển Thanh không phải, làm phiền nương phải lo lắng cho Uyển Thanh.”

“Xem thế tử phi người nói kia, Vương phi biết người bị bệnh, vốn định tự mình đến , nhưng lại bị một vài chuyện kéo lại, chờ sau khi hết bận vội vàng phân phó lão nô đưa Linh Chi quý hiếm này cho người, nói muốn người khỏe mạnh, sớm ngày sinh hạ tiểu thế tử.”

“Thôi ma ma ngồi đi.”

“Không không không, Vương phi không thể thiếu lão nô, lão nô cáo lui trước.”

Lưu Uyển Thanh cười gật đầu, lại phân phó Thúy Nhi tiễn người.

Về đến viện, Thôi ma ma âm thầm đánh giá Thúy Nhi, liền nói: “Lưu ma ma mới đến, đã quen với Vương phủ chưa?”

Thúy Nhi cúi đầu hành lễ: “Sau này vẫn mong được người chỉ bảo thêm.” Thôi ma ma cười đỡ nàng dậy: “Xem kìa, chúng ta đều là nô tài , ta là người lớn tuổi, ở trong Vương phủ này cũng đã được mấy chục năm, chỉ cần trung thành với chủ tử, không sinh sự, tự nhiên sẽ trôi qua rất tốt.”

“Thôi ma ma nói rất đúng.”

.

Lưu Uyển Thanh hé mắt, Thôi ma ma đang muốn lấy thế dè người sao? Ý kia sợ là muốn thông qua miệng Thúy Nhi để nhắc cho nàng biết ai mới là chủ tử chân chính, là sợ nàng gần gũi với Hạ di nương sao? Bà ấy thật đúng là đa tâm, gật đầu một cái: “Thúy Nhi, người mới tới đây còn chưa quen thuộc hoàn cảnh, ta đã gặp mấy chuyện như vậy, bên trong nhà đã an bài thỏa đáng rồi sao?”

“Chủ tử an tâm, nô tỳ đã an bài thỏa đáng, Khẩu Tử nhà nô tỳ bị Mễ công công an bài vào ngoại viện, đứa lớn hơn trong hai đứa nhỏ đi theo cha hắn, đứa nhỏ hơn thì được để ở nhà.”

“Đã có người trông rồi chứ ?”

“Thằng bé rất hiểu chuyện, cũng không nhỏ nữa nên cũng không gây thêm phiền phức cho nô tỳ.”

Lưu Uyển Thanh gật đầu một cái: “Chờ ta khỏe lên thì dẫn hai người bọn họ tới đây ta nhìn một chút.”

“Được, cũng đã đến lúc dùng thuốc rồi, nô tỳ đi xuống xem chỗ Đông Tú bên kia một chút.”

Lưu Uyển Thanh nhìn mấy người Đông Mai cả một ngày lo trong lo ngoài vì nàng, trong lòng không khỏi có chút tự giễu, quả thật nàng càng lớn càng trẻ lại rồi, thế nhưng lại ngu ngốc tới mức trao tấm lòng ra, lý trí ban đầu ở Hầu phủ đâu hết rồi, toàn bộ không còn nữa, ha ha. . . Âm thầm nắm quyền, cũng may tất cả đều không quá muộn.

Hạ trắc phi, Vương phi, Thôi ma ma còn có Diễm Tình. . . Càng nghĩ, chân mày Lưu Uyển Thanh nhíu càng sâu.

Lúc Lục Khang đi vào liền thấy vẻ mặt ấy của nàng, có chút hốt hoảng bước nhanh đến: “Thế nào? Còn có chỗ nào khó chịu sao?”

Lưu Uyển Thanh sững sờ, ngay sau đó lắc đầu một cái, lộ ra một nụ cười lại biểu hiện có chút sợ hãi, bộ dáng muốn kéo Lục Khang lại không dám. . . . nước mắt đang xoay vòng trong hốc mắt.

Trong mắt Lục Khang lộ ra một tia đau lòng, mặc dù che giấu rất tốt, nhưng lại để Lưu Uyển Thanh bắt được, ha ha. . . . Hắn vẫn còn đau lòng nàng sao? Lúc này thậm chí Lưu Uyển Thanh còn hoài nghi Lỗ vương Quận chúa có phải bị thế tử gia trước mắt này hành hạ từ sống đến chết hay không nữa, chỉ là ít ra giờ này nàng có thể xác định, hắn là con lừa, chỉ cần theo hắn, nàng có thể khá hơn một chút, chịu thua. . . lấy lòng. . . sợ rằng đây chính là sở trường tốt nhất của nàng. Nàng cắn môi dưới, tựa vào lòng Lục Khang, vô cùng uất ức hỏi: “Gia, người là không thích thiếp sao? Vì sao phải đối xử với thiếp như vậy!”

Lục Khang sững sờ, ngay sau đó ôm chặt nàng: “Là gia là không đúng, đừng nghĩ nhiều, gia. . . chỉ là. . . chỉ là uống nhiều quá.”

“Là thiếp không đúng, thiếp không nên không biết chừng mực nói như vậy, khiến gia tức giận, thiếp. . . hôm đó về nhà thăm cha mẹ, không phải thiếp cố ý không quan tâm tới gia, chỉ là trong lòng rất uất ức, liền bắt đầu nổi lên tính khí khó chịu, thiếp muốn khiến gia dụ dỗ thiếp. . . thiếp. . . .”

Lục Khang nghe Lưu Uyển Thanh nói như vậy, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất thoải mái, vuốt nhẹ lưng nàng: “Là gia không đúng, ngoan, đừng khóc, cẩn thận mắt của nàng, gia. . . cái đó. . . ừm, gia đau lòng.” Nhớ Thái Tử Gia mỗi lần đều dụ dỗ những nữ nhân nhìn huynh ấy khóc, cuối cùng những nữ nhân kia cũng nở nụ cười lần nữa.

Lưu Uyển Thanh sững sờ, hiển nhiên là không ngờ Lục Khang dám nói ra những câu như “đau lòng nàng” . . . Ngay sau đó mím môi: “Gia không giận thiếp, thiếp rất vui.”

Lục Khang thấy nàng nói như thế, tự nhiên rất là vui mừng, nhưng trong lòng lại thấy thiếu thiếu vài thứ, nhưng lúc này chỉ muốn ôm nàng một cái thật chặt. . . . Lại đột nhiên sinh ra một loại ý nghĩ, dường như nữ nhân trong lòng hắn sẽ cách hắn càng ngày càng xa, cảm giác quái dị ấy khiến lông mày hắn nhíu nhíu lại....

— —hết chương 59— —

Tác giả có lời muốn nói: đến đây chương một, phần lớn lên đã kết thúc, phần kế tiếp chính là phần trưởng thành, sau đó chính là phần kết thúc: phần hạnh phúc nha.

Tôi là mẹ ruột đó, xin tin tưởng nha... thật sự không có lòng mẹ ghẻ nha.

60. Chương 60

“Nói như vậy nàng ta thật sự bị bệnh sao?” Lộ Vương phi hoài nghi nhìn Thôi ma ma.

Thôi ma ma gật đầu nói: “Đúng vậy, lão nô mới bước vào phòng đã nghe đầy mùi thuốc, sắc mặt thể tử phi cực kỳ không tốt, trắng phờ phạc, sợ là do huyền não chuyển về lại mặt hai ngày trước. Hiện giờ còn ở tại phòng phía nam, hơn nữa sợ rằng Diễm Tình này lẽ có tâm tư khác, lão nô nhìn cũng có thể thấy điều đó, đại thiếu gia vẫn còn ở chỗ tân phòng của thể tử phi, sợ là trong lòng nàng cũng rất buồn.”

“Ta mặc kệ Diễm Tình có sinh ý định gì hay không, ta ước gì Khang nhi có thể sống ái thật nhiều nữ tử để có thêm nhiều con nối dòng đây, chỉ cần nàng không làm ra những chuyện khiến Vương phủ mất mặt là tốt rồi. Còn những cái khác, ta sẽ ngồi xem con dâu xử lý như thế nào, nếu tới hai tỷ nữ nhỏ nhỏ cũng phải đắn đo, làm sao tương lai như thể trông nom cả Vương phủ!”

“Chủ tử, lão nô cho là thừa dịp bây giờ sao không cho thể tử phi thêm chút thể diện, khiến nàng sinh lòng cảm kích, đến lúc đó người cũng sẽ có thêm nhiều trợ lực không phải sao!”

Lộ Vương phi khẽ nhắm mắt lại không nói nữa, Thôi ma ma thấy vậy cũng đã thức thời không khuyên thêm.

Sáng sớm hôm sau

Lưu Uyển Thanh được Đông Mai nâng đỡ xuống giường, nhìn bữa ăn sáng phong phú trên bàn, một chút khẩu vị cũng không có. Đông Tú đứng một bên có vẻ lo lắng nhìn nàng: “Chủ tử, người cố gắng dùng một chút đi, những món nô tỳ làm đều món ngày thường người thích ăn nhất, còn có món của cải ướp này, mặc dù hơi đậm bạc, nhưng dùng với cháo lại rất hợp, người nếm thử một chút đi? Đây chính là món nô tỳ mới học được.”

Lục Khang đi vào liền thấy Lưu Uyển Thanh khoác áo choàng đen ngồi trên ghế, cái miệng nhỏ nhắn đang uống cháo cải, hơi nhíu chân mày liền nói: “Sao lại ăn những thứ không có dinh dưỡng này, nhìn khuôn mặt gầy yếu của nàng xem còn có chỗ nào nhìn thấy chút máu nào không.”

Lưu Uyển Thanh sững sốt một chút, ngay sau đó khuôn mặt tái nhợt lộ ra vẻ tươi cười: “Hai ngày này miệng thiếp phát khổ vô cùng, cũng không có khẩu vị.”

Ngay sau đó Lục Khang ngồi xuống, khẽ cau mày: “Vậy cũng không thể chỉ ăn cháo như vậy.” Liếc nhìn Đông Tú sau lưng: “Làm một chút canh bổ mang tới.”

“Dạ, Thế tử gia.”

Khóe miệng Lưu Uyển Thanh vĩnh lên: “Cám ơn gia quan tâm.”

“Không cần, nàng là thế tử phi của gia, đương nhiên gia sẽ đối xử tốt với nàng.” Lục Khang nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, nhớ đến đêm đó đã khiến nàng bị thương, trong lòng không khỏi cảm thấy áy náy, hẳn cũng đâu còn là kẻ mao đầu tiểu tử (trẻ tuổi liều lĩnh) thế mà lại cấu giận cái kiểu ấy, cuối cùng lại khiến nàng chịu uất ức, về sau hẳn nhất định là phải đối tốt với nàng gấp bội, thái tử gia nói rất hợp lý, nữ nhân chính là để dụ dỗ, huống chi hôm nay nàng đã ở trong lòng hắn.

Lưu Uyển Thanh có chút không quen với vẻ mặt quan tâm của Lục Khang dành cho nàng, dù sao đêm đó quá mức ảnh hưởng đối với nàng, sợ là cả đời này cũng không cách nào quên được. Trong vòng một tháng không thể cùng phòng, Lưu Uyển Thanh thật tâm hi vọng cuộc sống này có thể trôi qua chậm một chút.

“Chủ tử, thế tử phi, Diễm Tình ở bên ngoài cầu kiến. * vô cùng văn học *” Tiểu Mễ Tử thận trọng đứng trước cửa nói.

Lục Khang thấy vẻ mặt Lưu Uyển Thanh không được tự nhiên, nghĩ đến lời thái tử gia nói: dấm chua của nữ nhân rất lớn, trong lòng càng quan tâm người thì càng không muốn thấy người cùng nữ nhân khác tiếp xúc quá nhiều. Nghĩ tới đây, Lục Khang liền quy cho sự mất tự nhiên của Lưu Uyển Thanh được hiểu rằng Lưu Uyển Thanh quan tâm hắn, dù sao hắn là của nam nhân nàng, đời này nàng đều phải dựa vào hắn, đương nhiên sẽ không thích nha đầu của Quận chúa để lại, huống chi nhìn Diễm Tình này cũng không đáng hoàng lắm.

Mơ mộng xong, Lục Khang vỗ tay Lưu Uyển Thanh nói: “Người không liên quan, không cần để ý, nếu như thấy ngứa mắt thì cứ đuổi đến thôn trang là được, nếu không điều ra ngoài viện, gia cũng không thích nàng ta. Chỉ là nhìn nàng ta có vẻ rất quan tâm chăm sóc Thư Nhi nên gia mới để nàng ta ở bên Thư Nhi. Trước khi nàng vào cửa, Thư Nhi cũng có một viện riêng của thằng bé, chỉ là nường. . . Nàng cố chịu uất ức ở đây mấy ngày, chờ thân thể Thư Nhi dưỡng tốt, gia sẽ đi nói với nường.”

Mấy câu nói đó, Lục Khang nói ra cũng cảm thấy không được tự nhiên, không phải vì không thật tâm, chỉ là hắn chưa bao giờ dụ dỗ người khác như vậy.

Lưu Uyển Thanh cười đặt chén cháo xuống, cầm khăn lau khóe miệng: “Không cần, thiếp đã sai Lưu ma ma đi thu thập phòng phía tây rồi, chờ thân thể Thư Nhi tốt lên liền để thằng bé ở tại chỗ ấy, chẳng lẽ gia cảm thấy thiếp không chứa được người khác ư, huống chi thiếp cũng là mẫu thân của thằng bé không phải sao.”

“Nàng ở trong lòng gia tất nhiên rất tốt, gia chỉ sợ uất ức nàng.”

“Không uất ức, chỉ là hiện giờ thân thể của thiếp không được tốt, chờ thêm hai ngày thiếp sẽ đi thăm Thư Nhi, về phần Diễm Tình cứ theo lời gia sắp xếp, nhưng mà nàng chỉ là cái hạ nhân mà thôi, huống chi nàng là người mà tỷ tỷ để lại, nếu nàng rất quan tâm tới Thư Nhi thì cứ để cho nàng tiếp tục chăm sóc là được, như vậy chúng ta cũng có thể yên tâm thêm chút, hơn nữa nàng vẫn luôn ở cạnh Thư Nhi, đột nhiên không có ở đây, sợ là Thư Nhi cũng sẽ nhớ.”

Lưu Uyển Thanh nói xong lại nhìn về phía Đông Mai sau lưng, Đông Mai hiểu ý đi ra ngoài.

Diễm Tình chờ cả ngày, thấy Đông Mai đi ra khẽ cau mày, ngay sau đó nở nụ cười: “Chủ tử gia gọi ta đi vào sao?” Đông Mai cười cười đi lên trước, kéo tay Diễm Tình: “À, thế tử gia của chúng ta đang dùng điểm tâm với chủ tử, đây không chủ tử nhà ta sợ tỷ tỷ đứng trong sân quá lâu, dù sao mặt trời cũng đã lên đỉnh rồi không phải sao, liền gọi ta ra ngoài hỏi tỷ tỷ một chút xem có chuyện gì, nói với ta cũng được.”

Rõ ràng cảm thấy thân thể Diễm Tình cứng đờ, Đông Mai lộ ra một tia giễu cợt, vẻ mặt trào phúng này đương nhiên cũng rơi vào trong mắt Diễm Tình, Diễm Tình rất cứng nhắc tránh khỏi cái nắm tay của Đông Mai, ngay sau đó cười khan: “Đại thiếu gia đã tỉnh, còn gọi cha, cho nên. . .”

Đông Mai gật đầu một cái: “Thì ra là chuyện này, Diễm Tình tỷ tỷ về trước đi, ta sẽ nói lại cho thế tử gia.” Nói xong trực tiếp xoay người vào phòng, Diễm Tình siết chặt khăn trong tay, hé mắt: Hừ! Sớm muộn gì cũng có một ngày ta để cho người biết sự lợi hại của ta.

“Chủ tử, Diễm Tình nói là đại thiếu gia tỉnh rồi. . . Muốn gặp thế tử gia.”

Lưu Uyển Thanh nhẹ giọng “ừ”, ngay sau đó liền cười nói với Lục Khang: ” Gia, nếu không người đi xem một chút.” Về mặt Lục Khang có chút thâm trầm . . . Lòng của Diễm Tình này thật lớn! Bởi vì đã từng có kinh nghiệm, Lục Khang chán ghét nhất là nữ nhân hay có tâm cơ đùa bỡn, từ lúc Thư Nhi bị bệnh liền không nhận biết được bất cứ ai, đừng nói tiếng gọi cha, ngay cả tiếng “a” giống con nít bình thường cũng không hề có, cả ngày cứ ngơ ngác như vậy

Lưu Uyển Thanh thấy Lục Khang không nói gì, tự nhiên cũng ngậm miệng lại, an tĩnh ăn điểm tâm với Lục Khang.

Bà vú của Thư Nhi Lỗ ma ma thấy vẻ mặt buồn rầu của Diễm Tình khi trở lại, trên mặt có một tia giễu cợt, nhưng là không dám tỏ thái độ quá lộ liễu để bị phát hiện.

Diễm Tình liếc nhìn Thư Nhi trong lòng Lỗ ma ma, đi lên trước sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn: “Lớn lên thật sự rất giống chủ tử gia của chúng ta đây.”

“Dù sao cũng là cha con, làm sao có thể không giống đây.” Lỗ ma ma tiếp lời nói.

Diễm Tình liếc mắt hừ lạnh một tiếng: “Đáng tiếc chỉ là một kẻ ngu! Đúng rồi, lúc ta đi rồi nó nói cái gì không. . .”

“Mở miệng gọi một tiếng nương, đau. . . Sau đó liền im lặng.” Nói tới đây, vẻ mặt Lỗ ma ma dĩ nhiên hiện lên sự đau lòng, dù sao bà cũng là vú của thằng bé , trong lòng đã sớm xem thằng bé như do mình sinh ra.

“Thật là vô dụng, về sau đừng dạy nó gọi nương, thỉnh thoảng phải dạy nó gọi cha, biết không?”

“Biết.”

Thấy Lỗ ma ma nghe lời như vậy, sắc mặt Diễm Tình cũng tốt hơn một chút, nói: ” Ôi, người cũng là đáng thương, nếu như đầu óc Thư Nhi không bị hỏng, dù chỉ là cái ẩm sắc thuốc, có Lỗ vương phủ ở đây, vị trí thế tử này nhất định không chạy thoát được đâu, người cũng có thể dính chút ánh sáng rồi, chỉ tiếc rồi. . . Chỉ là chờ nó lớn lên, thứ đồ chơi kia có thể dùng được, cũng có thể vật lộn một lần. Còn người, chỉ cần nghe ta là được, chờ ta có tương lai tốt lên, dĩ nhiên sẽ không quên người.”

“Dạ, sau này vẫn còn muốn dựa vào ngài.”

“Àn. . . Ôm hắn tránh ra một bên đi, đừng xuất hiện trước mắt ta, nhìn phiền mắt lắm!”

Lúc này Diễm Tình và Lỗ ma ma đều không chú ý tới ánh mắt mờ lung của Thư Nhi.

Đêm này, Lưu Uyển Thanh không hề ngủ ngon, trong mộng đều là bóng dáng của Tuấn Nhi. Nhờ ánh trăng, Lục Khang lo lắng nhìn bộ mặt đầy nước mắt của nàng, vươn cánh tay ôm chặt nàng vào lòng. . . Trong mộng, Lưu Uyển Thanh cảm nhận được một tia ấm áp, thân thể co lại tựa vào trong lòng Lục Khang trong. . .

Ngày hôm sau, Lưu Uyển Thanh mở mắt ra liền thấy vẻ mặt vô cùng lo lắng của Lục Khang, không khỏi sửng sốt, ngay sau đó vươn tay sờ mi mắt Lục Khang: “Gia, đêm qua ngủ không được ngon giấc sao? Nếu không hai ngày này người sang tây phòng nghỉ ngơi trước đi? Đông Mai đã sắp xếp xong rồi!”

Lục Khang nắm tay Lưu Uyển Thanh: “Thân thể nàng còn chỗ nào không thoải mái ư?”

“A, thiếp rất tốt mà, chỉ là tối hôm qua mơ thấy ác mộng.”

Lục Khang “ừ” một tiếng liền ngồi dậy, thấy Lưu Uyển Thanh muốn đứng dậy liền nói: “Nàng ở đây ngủ một lát, sắc trời còn sớm, gia vào triều trước.” Nói xong liền gọi Tiểu Mễ Tử đi vào phục vụ.

Cả ngày, bộ dạng Lưu Uyển Thanh luôn mất hồn mất vía như vậy, mấy người Đông Mai tất nhiên thấy mà lo lắng, thậm hận mình không thể phân ưu giúp chủ tử, mà Đông Tú cũng là đổi lại biện pháp làm thức ăn bổ cho nàng.

Tuấn Nhi. . .

“Chủ tử, hôm nay thời tiết rất tốt, có muốn nô tỳ đỡ người đi dạo quanh viện phơi nắng mặt trời không?”

Lưu Uyển Thanh lấy lại tinh thần, gạt đầu nói: “Cũng tốt, mấy ngày nay ở trong phòng cũng có chút buồn bực.”

Đồng Mai và Trúc Lục liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt cười tươi giúp Lưu Uyển Thanh thay y phục rồi đỡ nàng đi ra cửa phòng, Lưu Uyển Thanh đi bộ rất chậm, thân vẫn còn có chút không thoải mái, đi chưa được mấy bước đã cảm thấy rất mệt. Đồng Mai vội vàng kêu mấy gã sai vặt đặt một chiếc ghế nằm dưới cây liễu, lại phủ trên đó một lớp da mềm dày: “Chủ tử, nghỉ ngơi ở nơi này một chút, nô tỳ đi bưng chén cháo gà cho người.”

Lưu Uyển Thanh “ừ” một tiếng.

Diễm Tình nghe được động tĩnh ngoài phòng, đẩy cửa sổ ra liền thấy Lưu Uyển Thanh ngồi dựa trên ghế, mà nha đầu Trúc Lục đang đứng bên cạnh quạt cây quạt, con người xoay lòng vòng, hé mắt. . .

“Lỗ ma ma, hôm nay rất đẹp trời, đưa Thư Nhi cho ta, ta ôm nó đi dạo trong viện phơi nắng một chút.”

Sắc mặt Lỗ ma ma có chút khó khăn: “Diễm Tình cô nương, Thư Nhi mới chỉ khỏe một chút, còn yếu như vậy mà ra gió. . .”

Diễm Tình có chút không nhịn được cau lại chân mày, bước lên ôm Thư Nhi, Lỗ ma ma một là không dám đắc tội với Diễm Tình, hai là sợ thương tổn đến Thư Nhi, dĩ nhiên không dám ngăn lại. Diễm Tình hừ một tiếng: “Hôm nay trời tốt như vậy làm gì có gió? Huống chi cứ luôn ở trong phòng sẽ buồn bực, Thư Nhi mới chỉ khá lên thôi.”

Nói xong liền ôm Thư Nhi ra ngoài.

61. Chương 61

Editor: Camtusori

“Nương. . . . Nương. . . .”

Diễm Tình mới ôm Thư Nhi ra cửa, chỉ thấy trong mắt hấn mang theo vui mừng nhìn về phía Lưu Uyển Thanh gọi “nương”.

Lưu Uyển Thanh cảm thấy trong lòng căng thẳng, ngay sau đó liền muốn đứng dậy, theo bản năng Diễm Tình liền xoay người muốn vào nhà.

“Đứng lại!”

Lưu Uyển Thanh được Trúc Lục nâng đỡ, đứng lên nói.

Diễm Tình sững sờ, ngay sau đó sắc mặt vô cùng mất tự nhiên hành lễ với Lưu Uyển Thanh: “Nô tỳ đáng chết, không nhìn thấy thể tử phi người, nô tỳ chỉ cảm thấy sắc trời hôm nay rất tốt, liền muốn ôm đại thiếu gia ra ngoài hóng mát một chút, phơi nắng mặt trời. Ra ngoài mới phát hiện có chút gió nhẹ, sợ đại thiếu gia lại trúng gió độc lần nữa liền muốn ôm đại thiếu gia vào nhà trước, không thấy thể tử phi người, nô tỳ đáng chết.”

Lúc này, Lưu Uyển Thanh đâu còn ý tới những lời nói nhảm của Diễm Tình, chỉ chăm chú nhìn Thư Nhi, lúc này Thư Nhi duỗi tay về phía Lưu Uyển Thanh, trong miệng còn ngâm một chữ: “Nương. . .”

Lưu Uyển Thanh vươn tay muốn ôm Thư Nhi, Diễm Tình lập tức lui về phía sau trốn một chút, một bên Trúc Lục nói: “Ai cho người lá gan ấy hả!” Diễm Tình cắn môi dưới, khuôn mặt uất ức. . . .

“Thể tử phi. . . đại thiếu gia còn nhỏ. . . . Người. . . .”

Lưu Uyển Thanh có nơi nào còn nhớ được lời ngon tiếng ngọt: “Ta là mẫu thân của Thư Nhi, thể nào? Người còn sợ ta hại nó sao?”

Diễm Tình không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là giao Ca nhi cho Lưu Uyển Thanh, Lưu Uyển Thanh ôm lấy nó, Thư Nhi ở trong lòng nàng, lại vòng hai tay ôm chắc cổ của nàng. . . .

Sẽ không sai! Sẽ không sai! Tuấn Nhi của nương. . . . Tuấn Nhi của nương.. . . Trúc Lục thấy giọt nước mắt trên mặt Lưu Uyển Thanh, không khỏi lo lắng gọi chủ tử. . . . Lưu Uyển Thanh hít mũi một cái: “Thư Nhi còn nhỏ tuổi đã bị khổ như vậy, ta chỉ đau lòng.”

Nói xong liền ôm thẳng bé đi vào phòng mình, Diễm Tình vừa định tiến lên liền bị Trúc Lục ngăn lại.

Lưu Uyển Thanh xoay người lạnh lùng nhìn Diễm Tình: “Từ hôm nay trở đi Thư Nhi sẽ do ta tự mình chăm sóc.” Nói xong liền không hề để ý tới Diễm Tình.

Đợi lúc Đông Mai bừng cháo gà trở lại, chỉ thấy Lưu Uyển Thanh ngồi ở trên giường, trong lòng còn ôm Thư Nhi đã ngủ rồi, mở miệng. . . . “Chủ tử? Người này là?”

“Tuấn. . . . Thư Nhi thật đáng yêu phải hay không? Ta thích thằng bé, về sau ta tự mình nuôi dưỡng nó.”

“Chủ tử, nhưng. . . .” Trúc Lục lời kéo Đông Mai, nhìn nàng lắc đầu một cái.

Đông Mai đi theo Trúc Lục đi ra bên ngoài: “Đã xảy ra chuyện gì? Làm thế nào chỉ trong chốc lát đã ôm đại thiếu gia tới, chuyện này tránh còn không kịp đây, đại thiếu gia là cái âm sắc thuốc, nếu có cái gì vạ nhất thì sao, chủ tử của chúng ta có thể sẽ. . . . Sao người không ngăn lại chút.”

“Người nghĩ ta không có à, cũng không biết thế nào, không phải đều nói đại thiếu gia ngu ngậy người không biết nói chuyện sao, nhưng vừa nãy nhìn thấy chủ tử liền gọi ”nương“, giống như là nhìn thấy mẹ ruột vậy đấy. Chủ tử cũng bị quỷ thần xui khiến liền nhận lấy, mới vừa rồi ôm đại thiếu gia liền chạy vào trong phòng khóc một hồi lâu, nếu không biết còn tưởng rằng là mẹ con lâu ngày gặp lại đấy, nhưng người cũng phải nhận ra đáng vẻ vui mừng của chủ tử chứ!”

Đông Mai thở dài: “Đi một bước nhìn một bước thôi, mấy ngày nay chúng ta phải nâng cao tinh thần cảnh giác, đừng để cho chủ tử mắc bẫy của người khác.”

“Ừ, ta hiểu được.”

Lúc này Lưu Uyển Thanh còn chưa thể lấy lại tinh thần sau sự vui mừng quá lớn, nụ cười trên mặt có muốn giấu cũng không giấu được. Tuấn nhi của nàng thế nhưng đã trở lại, cảm tạ ông trời, cảm tạ Bồ Tát Phật tổ. . . . Đúng vậy , nếu nàng có thể trọng sinh, vì sao Tuấn Nhi lại không thể chứ!

Lưu Uyển Thanh nhớ đến vừa rồi Tuấn Nhi ở trong lòng nàng, đưa đôi tay nhỏ bé gầy teo ra, mang theo tiếng khóc nức nở non nớt nói “bụng con không đau, nương đừng khóc”, không nhận được nước mắt lại rơi đầy mặt. Kiếp trước, thân thể nhỏ nhỏ của Tuấn nhi núp ở trong ngực nàng, khóc tới mức giọng nói cũng khàn khàn, nói đau bụng, nàng chỉ có thể trở mặt nhìn con đang trong lòng ngực nàng từ từ tắt thở. . . .

Chắc hẳn Tuấn nhi mới trở về , nhưng tại sao lại đến với thân thể của Thư Nhi, trận bệnh nặng mấy ngày trước đây, nói như vậy thật sự Thư Nhi sợ không thể vượt qua, Tuấn nhi của nàng mới trở lại. . . .

Nếu như nói từ lúc nàng trọng sinh tới nay, chuyện nhớ thương nhất nhưng lại không dám nhớ tới nhất chính là Tuấn nhi rồi. Hôm nay, trong lúc bất chợt, Lưu Uyển Thanh cảm giác cuộc sống của nàng rất hạnh phúc, thế tử đối với nàng có tốt hay không cũng không sao cả, coi như về sau bên cạnh hẳn có rất nhiều nữ nhân đi nữa, nàng cũng không sợ. . . . Không không không . . . không được, vì Tuấn Nhi, nàng không thể đánh mất trái tim của thế tử.

Lục Khang cau mày đi tới, liền thấy khuôn mặt đầy nước mắt của Lưu Uyển Thanh, còn Thư Nhi lại khéo léo nằm trong lòng nàng ngủ say sưa. Mà Diễm Tình sau lưng thấy vậy, khuôn mặt đầy ghen ghét, mới định mở miệng liền bị Lục Khang liếc mắt một cái, bị dọa khẽ run rẩy. . . . Ánh mắt vừa rồi của chủ tử gia thật là đáng sợ. Tiểu Mễ Tử đứng một bên tự nhiên rất có hiểu biết lời Diễm Tình ra ngoài.

Trong nhà lúc này chỉ còn lại một nhà ba người rồi, về mặt Lục Khang cũng nhu hòa rất nhiều, khóe miệng hơi nhếch lên. . . . Mới vừa rồi Diễm Tình khóc lóc cầu xin hẳn cứu cứu Thư Nhi, Thư Nhi bị Uyển Thanh ôm đi, thật sự trong lòng hẳn cũng rất kinh hoàng Cuối cùng nàng cũng không khiến cho hẳn thất vọng.

Sợ là yêu ai yêu cả đường đi đấy, thì ra hấn trong lòng nàng lại quan trọng như thế là như thế quan trọng, không trách được hôm đó nàng lại uất ức không chú ý lời nói, thế nhưng hấn lại làm ra chuyện cầm thú như vậy với nàng. Càng nghĩ, nội tâm Lục Khang càng thêm hối hận, lại thêm cực kì yêu thương Lưu Uyển Thanh. Tự mơ mộng xong, Lục Khang vững khỏe mỗi bước ra ngoài, Tiểu Mễ Tử nhìn thấy cũng sợ hết hồn. . . Chủ tử gia lại bắt đầu không bình thường. (

Tác giả có lời muốn nói: các bạn đều rất thông minh, hắc hắc. . . Diễm Tình nhận hộp cơm đi rồi, Lỗ ma ma cũng đã xuất phủ rồi, Thanh Nhi cũng có thể có mấy ngày thanh tịnh nữa đấy, ta đây là mẹ ruột chứ, ta đây đã nói ta đây là mẹ ruột đấy!

62. Chương 62

Editor: Camtusori

Về mặt Lộ Vương phi không rõ ngồi trong phòng, trong tay còn cầm ly trà đã trống không, khe cau mày, Lưu Uyển Thanh này ôm Thư Nhi đi rồi cuộc là ý gì?

Bà mới không tin là ưa thích Thư Nhi, Hừ! Trong thiên hạ nơi nào sẽ có mẫu thân thiện lương như vậy? Huống chi nghe ý kia Thư Nhi có thể đã nói được và nhận thức, còn có thể gọi người, cái ý này nghĩa là chỉ cần Thư Nhi khỏe mạnh lớn lên, như vậy Thế tử vị chính là của Thư Nhi, đạo lý dễ hiểu như vậy Lưu Uyển Thanh không phải không biết, nàng thật có thể đại độ như vậy? Không sợ Thư Nhi cản con đường con trai ruột của mình! Nàng làm như vậy không cách nào khác chỉ có hai loại nguyên do, một là phát hiện Thư Nhi chuyển biến tốt, liền bước trước một bước ôm về bên cạnh mình, đến lúc đó nuôi sai lệch cũng dễ dàng, hai nha, chính là nàng không có năng lực sinh hài tử!

Nghĩ tới đây trán Lộ Vương phi nhíu sát lại, nếu là trường hợp một, nhất định bà không thể tha cho nàng, nếu như là hai! Trong mắt lộ ra một tia hận ý, ngay sau đó lại nghi ngờ. . . nguyên nhân thứ hai sợ là không thể, dù sao ban đầu đã phái người cẩn thận tra xét.

“Chủ tử, có lẽ thật là hợp nhãn duyên rồi. . . Lão nô. . .”

“Hừ, Thôi ma ma người là càng ngày càng hồ đồ a, hợp nhãn duyên? Là một người tỉnh táo, sẽ không tin tưởng được, đúng rồi, con gái người đang ở cử đầu thôi.”

Ý tứ của Lộ Vương phi, Thôi ma ma dĩ nhiên sáng tỏ, vội vàng nói: “Nhờ phúc của chủ tử người.”

Trong Uyển uyển.

Lưu Uyển Thanh khóa chặt cửa sổ, sai mấy người Đông Mai chia ra canh ở trước cửa viện, cửa phòng coi chừng, mà nàng thì ôm Thư Nhi vào trong phòng, nhìn thấy ánh mắt thân thiết của Thư Nhi nhìn nàng, trong mắt kia có sự lệ thuộc, trong lòng tất nhiên từ từ ôn nhu.

“Tuần nhi ngoan, nghe mẫu thân nói, về sau con được gọi là Thư Nhi, mấy ngày nay người còn lại con thấy chính là cha của con, có thể hiểu ý của mẫu thân chứ?”

Thư Nhi nghi ngờ nghiêng đầu nhỏ, ngay sau đó non nớt nói: “Nhưng cha không cao như vậy a, nhìn cha không có đẹp như vậy.”

Lưu Uyển Thanh trong lòng căng thẳng, mặc dù nói tỷ lệ Thư Nhi gặp lại được Điền Trắc Khang không lớn, chỉ cần nàng nhìn chặt, mà dù Điền Trắc Khang vẫn có quan hệ thân thích với bản thân nàng. Nếu như ngày nào đó nhìn thấy, Thư Nhi còn nhỏ không hiểu chuyện lại thật sự nhìn về phía người đó gọi cha, sợ là nàng có vẻ miệng cũng nói không rõ, trên mặt có vẻ lo lắng: “Tốt, Tuần nhi, con phải ngoan, mẫu thân sẽ không hại con, cha trước kia không phải cha của con, cha hôm nay mới đúng.”

“Cha đó là ai?”

“Là dượng của con.”

“Dượng là cái gì? Ăn có ngon không? Tuấn nhi không muốn ăn, bụng sẽ đau.”

Nước mắt. . . Cứ như vậy không tiếng động rơi xuống. . .

Thư Nhi nâng đôi tay nhỏ bé gầy teo lên, phất sức lau nước mắt cho Lưu Uyển Thanh: “Mẫu thân không khóc, Tuấn nhi không đau, Tuấn nhi cũng nghe lời của mẫu thân.” Mặc dù không hiểu rõ ràng vì sao cha lại không phải cha, chẳng lẽ bởi vì đẹp mắt mới được coi là cha sao? Vậy nếu nhờ đâu về sau gặp phải người càng đẹp mắt nó lại tiếp tục đổi cha lần nữa hả? Gọi Thư nhi thật khó nghe, không dễ nghe như Tuấn nhi, nhưng chỉ cần mẫu thân thích là tốt rồi.

“Mẫu thân, sau này Thư nhi có thể không uống thứ nước đen như mực này không? Thật là khổ, thật là khó uống...Thư nhi khó chịu.”

“Tốt, ngoan, hiện tại Thư nhi đang bị bệnh, chờ hết cũng không cần uống những thứ khó uống kia nữa rồi, chờ Thư nhi tốt lên, mẫu thân mang Thư nhi đi cưỡi ngựa lớn có được hay không?”

Thư Nhi vỗ tay nhỏ bé: “Tốt tốt tốt, cưỡi ngựa lớn, Thư nhi muốn cưỡi ngựa lớn, về sau Thư nhi cái gì cũng nghe mẫu thân .”

Lưu Uyển Thanh hôn khuôn mặt nhỏ bé của Thư Nhi một cái: “Nói ầu thân biết, còn có chỗ nào không thoải mái sao?”

Thư Nhi lắc đầu một cái, lại cong cong môi: “Mẫu thân, lúc trước Thư nhi nằm mơ, nhưng khi tỉnh lại liền không nhớ được. . . Còn kỳ quái, giống như có một Thư nhi, mẫu thân Thư nhi tìm được một người cha đẹp mắt, sau đó Thư nhi cũng không giống như trước kia nữa, cũng biến thành dễ nhìn, mẫu thân cũng biến thành dễ nhìn, ai cũng trở nên dễ nhìn.”

“Thư Nhi là đẹp mắt nhất .”

“Mẫu thân thích Thư nhi sao?”

“Mẫu thân thích Thư nhi nhất rồi.”

“Thư nhi cũng thích mẫu thân nhất rồi.” Chỉ cần mẫu thân không giống như trước đây, mang nó tới chỗ cha nói bị bệnh thì tốt hơn.

Ba ngày sau, Lưu Uyển Thanh ôm Thư Nhi đến chỗ Lộ Vương phi.

Lộ Vương phi để ly trà trong tay xuống, nhìn Lưu Uyển Thanh tự mình ôm Thư Nhi, mà sắc mặt của Thư Nhi cũng hồng nhuận rất nhiều, ngược lại giống như đứa bé khỏe mạnh. Không khỏi mở miệng nói: “Con thật là người hiền huệ, như vậy là tốt nhất.”

Lưu Uyển Thanh mỉm môi: “Con dâu không dám nhận, chỉ là làm điều nên làm.” Lại vỗ vỗ Thư Nhi: “Ng ngoan, nhớ mẫu thân dạy con cái gì không?”

Thư Nhi nghiêng đầu nhỏ một chút, con mắt to xoay lòng vòng, ngay sau đó hướng về phía Lộ Vương phi gơ cánh tay nhỏ, non nớt nói: ” bà nội ôm, Thư nhi thích bà nội.”

thân thể Lộ Vương phi ngăn ra, mặc dù bà làm bà nội đã hơn ba năm rồi, nhưng ngay cả một người mẹ cũng sẽ không mở miệng gọi cháu trai ngớ ngẩn, thật sự là mất hết mặt mũi của bà, sao chối như vậy bà ả núp còn không kịp, huống chi là có niềm vui? Vậy mà hôm nay nghe được tiếng gọi non nớt ‘bà nội’ này khiến trong lòng bà ả ả.

Trên mặt có chút không tự nhiên hiện ra một nụ cười, bà còn không có chuẩn bị việc làm bà nội đâu, vội vàng có chút mừng rỡ gọi Thôi ma ma: “Nhanh, ôm Thư Nhi tới để cho ta xem.”

thân thể nhỏ bé của Thư Nhi mềm nhũn ngồi trong lòng Lộ Vương phi, đôi tay nhỏ bé rất là khéo léo ôm cổ bà, lại hôn lên khuôn mặt một một cái, Lộ Vương phi sững sờ, ngay sau đó trong mắt giấu cũng không giấu được sự yêu thích, nói “cách bồi hôn” không phải là không có đạo lý.

Thư Nhi sanh khéo léo, trên mặt trừ cái miệng giống như Lỗ vương Quận chúa đã qua đời, hình dáng này, nhất là khuôn mặt cơ hồ là giống như cùng đúc ra từ một khuôn với Lục Khang, khi còn bé Khang nhi đã từng ngồi trong lòng bà như vậy, cũng hầu như chỉ thân thiết với bà, cho đến. . . Cho đến khi con tiện

nhân kia xuất hiện, liền cách xa bà, cho tới bây giờ tuy rất cung kính như vậy nhưng lại nhìn không ra nửa phần tỉnh cảm mẫu tử. . . Theo tâm tình xoay động của bà, cánh tay ôm Thư Nhi dĩ nhiên là càng lúc càng dùng sức, Lưu Uyển Thanh thấy Thư Nhi cau mày, trong lòng rất thương tiếc, mở miệng. . .

Cũng may lúc này Lộ Vương phi đã phản ứng kịp, cho đến khi có phần chút luống cuống, lại đau lòng nhìn Thư Nhi: “Bà nội không nặng không nhẹ Thư Nhi đau không? Bà nội không tốt, cho Thư Nhi đánh có được hay không?”

“Thư nhi là nam tử hán không đau, Thư nhi thích bà nội.” Mặc dù lần đầu tiên nhìn thấy bà nội, nhưng bà nội có vẻ rất yêu thích nó, mặc dù đang ngồi trong lòng bà nội cũng rất thoải mái, nhưng vẫn trong lòng mẫu thân tốt nhất, nhưng mẫu thân muốn nó hiếu thuận bà nội. . . Ô ô ô. . . Nhịn một chút đi, chỉ cần trở về là tốt rồi, có thể vẫn ôm mẫu thân rồi, cái người cha đẹp mắt đó xấu nhất, không tốt nhất đâu, luôn không để cho nó ngủ chung với mẫu thân, mặc dù trước khi nó ngủ thiếp đi vẫn còn nằm trong lòng mẫu thân, nhưng thời điểm tỉnh lại chỉ có Đông Mai đi đi ở bên cạnh, không thích cha đẹp mắt, cha đẹp mắt đều là không tốt.

Thôi ma ma thấy vậy cũng là thật lòng mừng rỡ cho Lộ Vương phi, vội vàng nói: “Chủ tử, sợ là Vương Gia còn không biết đại thiếu gia của chúng ta đã khỏi bệnh, Vương Gia chắc hẳn cũng rất muốn nghe đại thiếu gia gọi ông nội thôi.”

Trong nội tâm Lộ Vương phi khẽ động, ngay sau đó liếc nhìn Lưu Uyển Thanh, Lưu Uyển Thanh vội vàng nói: “Mấy ngày nay thân thể con dâu khó chịu, người đau lòng con dâu không cần con dâu tới đây thỉnh an phục vụ, con dâu rảnh rồi liền dạy Thư nhi gọi người, Thư Nhi sẽ gọi ông nội.”

Lộ Vương phi thoả mãn gật đầu, nhưng trong mắt vẫn còn có chút nghi ngờ, không biết trong hồ lô của người con dâu này bán thuốc gì!

“Còn không mau đi mời Vương Gia.”

“Dạ, lão nô đi ngay.”

Không lâu sau, Lộ Vương cùng với Hạ trác phi cũng đã tới, vốn sắc mặt Lộ Vương phi đang rất vui mừng, còn chưa kịp mở miệng liền thấy được Hạ trác phi phía sau Lộ Vương, trong lòng cảm thấy chán ghét, sắc mặt vui mừng cũng giảm đi một nửa.

Lộ Vương còn chưa mở lời, Hạ trác phi liền cười khan khách hành lễ với Lộ Vương phi: “Tỷ tỷ an, muội muội nghe nói đại thiếu gia của chúng ta sẽ gọi người, liền không nhịn được đến đây, lại nói Vi Nhi tuy là cô cô nhưng còn chưa lớn tuổi bằng đại thiếu gia của chúng ta đâu.”

“Ha ha ha ha” một tràng cười sảng khoái, Lộ Vương mở miệng nói: “Đầu củ cải nhỏ ấy cũng phải theo vai về chứ, trong đầu cái người này cũng muốn có hay không đều được.”

“Vương Gia. . . Người sao có thể nói thiếp như vậy ngay trước mặt tỷ tỷ chứ!”

Liếc mắt đưa tình sao! Lộ Vương phi gắt gao cắn răng, đè nén tức giận. . . thật sự coi bà là người chết sao? Thư Nhi tự nhiên cảm nhận được sự tức giận của Lộ Vương phi, có chút sợ hãi muốn tránh.

Lưu Uyển Thanh thấy vậy vội vàng thuận thế nhận lấy Thư Nhi: “Nương, tuy nói Thư Nhi không nặng, nhưng cũng không nhẹ đâu, người ôm lâu như vậy rồi giao cho con dâu ôm thôi.”

Lộ Vương phi nhìn Lưu Uyển Thanh một cái, thấy nàng khéo léo liền ừ một tiếng.

Lộ Vương ho khan một tiếng nói: “Mau đưa Thư Nhi tới cho Bẩm vương nhìn một chút.”

Lưu Uyển Thanh trấn an, vỗ vỗ lưng của Thư Nhi, liền đưa cho Lộ Vương, Lộ Vương lại là nâng Thư Nhi lên cao: “Gọc ông nội cho Bẩm vương nghe một chút.”

Ồ cao hơn, Thư Nhi không có chút nào sợ hãi, lộ ra lúm đồng tiền: “Ông nội, Thư nhi muốn bay thật cao.”

“Được, ông nội để cho con bay cao cao.”

Lưu Uyển Thanh cùng Lộ Vương phi đều lo lắng khi thấy Lộ Vương cứ ném Thư Nhi lên xuống nhiều lần, Lưu Uyển Thanh nhìn trán Lộ Vương cái trán cũng đã lấm tấm mồ hôi hột, chỉ sợ Thư Nhi ngã xuống, liền

cầu cứu nhìn Lộ Vương phi, Lộ Vương phi lúc này cũng lo lắng không dứt, vội vàng nói: “Tốt lắm, tốt lắm Vương Gia, coi chừng ngã thẳng bé.”

“Ha ha ha, đây là bốn vương vui mừng: ” Lại nhìn về phía Lưu Uyển Thanh thoả mãn gật đầu: “Không tệ, là một người hiểu chuyện.” Nói xong liền đưa Thư Nhi vẫn đang vươn tay về phía Lưu Uyển Thanh cho nàng.

“Con dâu cảm ơn cha khách lệ.”

“Vương Gia, khiến thiếp cũng muốn ôm Thư Nhi có được hay không? Thiếp cũng rất muốn dính chút phúc khí của Thư Nhi, cũng có thể vì Vương Gia người sinh thêm con cháu nữa đấy.” Nói xong tất nhiên khuôn mặt đầy cảm hận.

Lúc này Lộ Vương phi hận không thể cắn nát bộ mặt ấy, tiện nhân! Tiện nhân! Tiện nhân! Lại còn muốn sinh thêm con cháu, sợ là đợi tới đời sau rồi ! Nghĩ đến bản thân đã cho nàng uống thứ thuốc tàn nhẫn ấy, Lộ Vương phi nhếch miệng lên nói: “Nếu muội muội nói như vậy, Uyển Thanh mau ôm Thư Nhi đưa cho nàng.”

Trên mặt Hạ trắc phi có chứa một tia mừng rỡ, ngay sau đó liền đưa tay ôm Thư Nhi, Lưu Uyển Thanh ngửi thấy một mùi hương phấn trên người Hạ trắc phi, không khỏi nhũn mày, mà Thư Nhi cũng tránh vào trong lòng Lưu Uyển Thanh.

Như thế, dĩ nhiên bộ mặt Hạ trắc phi đáng thương nhìn Lộ Vương: “Vương Gia. . . Thiếp. . . Thế tử phi, ta là thật lòng thích Thư Nhi ,để cho ta ôm hân một cái có được hay không, tỷ tỷ cũng đã đồng ý.”

Lộ Vương cũng là cau mày nhìn về phía Lưu Uyển Thanh.

63. Chương 63

Editor: Camtusori

Lưu Uyển Thanh không thể làm gì khác hơn là thận trọng giao Thư Nhi cho Hạ trắc phi, dĩ nhiên Hạ trắc phi là trên mặt vui mừng, ngay sau đó đi tới bên cạnh Lộ Vương: “Vương Gia, người nhìn xem, Thư Nhi thật đáng yêu. ” nói xong liền vươn tay muốn sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Thư Nhi.

Lưu Uyển Thanh thấy trên tay nàng ta mang một chiếc nhẫn lộng lẫy khắc hoa, không khỏi mở miệng nói: “Hạ di nương, cẩn thận. . .” Mà trùng hợp lúc này Thư Nhi vừa quay đầu lại, trên mặt liền có một đường hồng.

Thư Nhi chỉ có cảm giác trên mặt có chút đau, hơn nữa không thích mùi trên người Hạ trắc phi, liền mở ra miệng oa một tiếng khóc lớn lên. Bị một màn này dọa cho sợ hết hồn, tay Hạ trắc phi có chút nhũn ra, cũng may có Lưu Uyển Thanh vẫn chú ý bên này phản ứng nhanh, bước lên ôm được Thư Nhi, ngay sau đó cầm tức nhìn Hạ trắc phi.

Mặc dù Hạ trắc phi này không phải cố ý như vậy, nhưng nếu xảy ra chuyện này vậy liền không thể làm gì khác hơn việc định tội thật!

“Làm sao người có thể? Làm sao có thể nhẫn tâm như vậy đối với Thư Nhi chứ? Thằng bé mới chỉ khỏe lên thôi? Chỉ mới khỏe lên một chút.” Nói xong!” Lưu Uyển Thanh hít mũi một cái, nâng chiếc khăn trong tay áo xoa khóe mắt. . . .

“Hạ thị, người thật là âm trầm ác độc! Người còn chưa sinh nhi tử cho Vương Gia đấy, cần phải xuống tay sớm như vậy sao!”

Lộ Vương khẽ cau mày lạnh lùng nhìn Lộ Vương phi, vừa muốn mở miệng khiển trách. . . Một bên Lưu Uyển Thanh có chút bất đắc dĩ, đây chính là sự khác nhau giữa chính thê và thiếp đấy! Chuyện giống vậy chính là muốn nói lên, nếu giọng điệu khác đi thì có lẽ kết quả sẽ khác, thôi. . . nếu nàng muốn có một cuộc sống thư thái qua ngày ở Vương phủ, trừ Thế tử gia ra, được lòng của Lộ Vương phi cũng rất tốt.

Chỉ thấy Lộ Vương mới định mở miệng, Lưu Uyển Thanh bịch một tiếng quỳ trên mặt đất: “Cha. . . Thư Nhi vẫn còn nhỏ như thế, mặc dù thằng bé là con trai trưởng của Thế tử gia, nhưng nó còn nhỏ cũng chưa

hiếu còn cái gì. . . Hạ di nương, tại sao người có thể nhẫn tâm với Thư Nhi như vậy chứ, người cũng làm mẫu thân mà. Vi Nhi muội muội còn chưa lớn bằng Thư Nhi đâu, nếu nhờ Thư Nhi bị hủy dung vậy sau này làm sao có tốt được, chẳng bé dù sao cũng là con trai trưởng của Thế tử gia à!”

Hạ trắc phi chỉ cảm thấy thân thể lạnh lẽo, dù thế tử phi dù không hề tức giận mắng mình như Lộ Vương phi, nhưng giọng điệu dịu dàng chất vấn này cũng có thể khiến mình hết đường chối cãi, tại sao nàng có thể oan uổng mình như vậy chứ? Mình làm sao có thể làm ra loại chuyện ác độc như vậy được, loại chuyện ác độc này thế nào lại là mình làm đây?

“Không không không. . .” Thời gian một cái nháy mắt, Hạ trắc phi đã trở thành hoa lê đài vũ, Lưu Uyển Thanh thấy vậy không khỏi có chút bội phục, mình khóc còn cần nhờ vào sức tác động từ bên ngoài, nhưng Hạ trắc phi lại thành thạo tài giỏi vô cùng.

“Vương Gia. . . Tỷ tỷ. . . Thế tử phi. . . Không cần oan uổng thiếp, thiếp làm sao có thể làm ra chuyện ác độc này chứ? Chuyện ác độc như thế thiếp thật sự là không biết làm, hiện tại thiếp tình nguyện rằng người bị thương là thiếp cũng không muốn đó là Thư Nhi mà. . . Vương Gia, người phải tin tưởng thiếp, thật sự là không là thiếp không hề cố ý, ai có thể ngờ Thư Nhi thế nhưng lại bất chợt quay đầu, mới vừa rồi thế tử phi lại gọi thiếp một tiếng, thiếp sợ hết hồn mới. . . mới có thể như vậy.”

Bị cản ngược lại một cái sao? Lưu Uyển Thanh xoa nước mắt đứng dậy, cũng không nhìn Hạ trắc phi đang quỳ trên mặt đất khóc lóc kể lể, mà cung kính nhìn Lộ Vương: “Cha, là con dâu sai lầm rồi, con dâu không nên đang lúc Hạ di nương đưa tay ra lại nhắc nhở nàng cẩn thận, con dâu không muốn tranh cãi nữa, hiện tại con dâu nghĩ trước tiên nên mang Thư Nhi xuống trị thương.” Nói đến đây lại mím môi, nhìn Hạ trắc phi một cái nói: “Vết thương mặc dù không sâu, nhưng lại trúng ngay vị trí này, nếu thật sự giữ lại vết sẹo, đời này của Thư Nhi sẽ bị phá hủy.”

Lộ Vương chuyển vận khí, nhìn về phía Hạ trắc phi đang lau nước mắt, không khỏi có chút cảm thấy nhớ thương người ấy, Hừ! Thật coi ông là kẻ ngu sao, lạnh lùng liếc nàng một cái liền nói với Lưu Uyển Thanh: “Nhanh lên, đi xuống đi.”

Lưu Uyển Thanh liền vội vàng gạt đầu, thấy Lộ Vương phi lại muốn mở miệng vội vàng nói: “Nương, Uyển uyển cũng không gần, trước tiên cứ đi tới phòng người vậy.” Lộ Vương phi không có cách nào khác hơn là gạt đầu, nhưng trước khi đi cũng không quên nói: “Vương Gia, thiếp hiểu rõ người không thích thiếp, nhưng chuyện tình hôm nay vẫn còn cần một lời nói cho đúng lẽ! Công bằng cho Thư Nhi! Chẳng bé là cháu trai trưởng của người đấy!”

“Vương Gia. . .” Khuôn mặt Hạ trắc phi tràn đầy uất ức gọi Lộ Vương một tiếng. Nhưng đối lấy chính là hình phạt đóng cửa suy nghĩ một tháng, không nhận được trong mắt tràn đầy không tin. . . Vì sao. . . Vì sao chứ!

Thôi ma ma đi vào, nói thêm vài câu bên tai Lộ Vương phi, Lộ Vương phi hừ lạnh một tiếng: “Mới chỉ đóng cửa suy nghĩ một tháng, ngược lại thật sự là không coi Thư Nhi ra gì đấy!”

Lưu Uyển Thanh mím môi, ngay sau đó nhẹ giọng nói: “Cũng may Thư Nhi không có việc gì, mới vừa rồi nhìn cũng không kỹ, bây giờ nhìn lại cũng chỉ bị xước chút da, nhìn thật kỹ chắc là sẽ không lưu lại sẹo, về phần Hạ di nương. . . nương, người đừng tức giận vì nàng mà hư thân thể, không đáng.”

Lộ Vương phi “ừ” một tiếng, nhìn Lưu Uyển Thanh một cái nói: “Con đối xử với Thư Nhi thật tốt, nương đều thấy hết, con là thế tử phi cũng sẽ là Lộ vương phi của chúng ta, đây là chính tay Vạn Tuế Gia hạ chỉ, sẽ không có nữ nhân nào có thể vượt qua con, hiện nay chuyện giúp Khang nhi khai chi tán diệt mới là chuyện quan trọng nhất.” Nói đến đây, Lộ Vương phi lại thở dài nói: “Nương cũng đã qua một thời tuổi trẻ, lúc đó chắc con cũng chỉ được vài tuổi, nhưng nữ nhân tất nhiên có bốn phận nữ nhân nên làm, trước khi con vào cửa nương cũng đã an bài cho Khang nhi hai nha đầu thông phòng, chỉ là Khang nhi không thích, sau đó nương cũng không nhúng tay nữa, nhưng con là vợ cả của nó, có một số việc con phải làm thay ta.

Dĩ nhiên, nương cũng không phải là để cho con an bài ngay bây giờ, dù sao bây giờ con vẫn chưa mang thai, cho nên hiện tại con phải dưỡng thân thể cho thật tốt, nắm chắc sớm ngày cho Khang nhi một đứa con trai trưởng tiếp theo, đến lúc đó vị trí của con đã ổn, lúc đó an bài là được.”

Nói xong còn vỗ tay Lưu Uyển Thanh, Lưu Uyển Thanh mím môi cười cười: “Cám ơn nương đã suy nghĩ cho con dâu.”

Thời điểm trở lại Uyển Uyển Lưu Uyển Thanh mới chân thật thở phào nhẹ nhõm, lại đau lòng nhìn

Trèo tuyên đôi/ khảng dụ / cổ úc súc khảng sống xí khải dụng chậm mang/ khải chúc vung nghiêng; tổ mông tuyên đôi! (

Lưu Uyển Thanh cười cười, thằng bé chính là con ruột của ta, nhưng mà chỉ có một mình ta biết mà thôi.

—hết chương 63—

64. Chương 64

“Chủ tử, cái kiểu áo nhỏ này nhìn thật vui mắt, đây là kiểu hoa văn gì vậy ạ? Nô tỳ cũng chưa từng thấy qua.” Lưu Uyển Thanh cười cười, kiểu hoa văn này sợ là sang năm mới có thể phổ biến ở Kinh Thành, tất nhiên bây giờ vẫn chưa có người thấy qua.

“Trong lúc rảnh rỗi ta mò mẫm suy nghĩ thôi.” Xuyên qua cửa sổ nhìn ánh mặt trời bên ngoài: “Người nói nhị ca đã đi nhiều năm như vậy, cũng nên trở lại rồi chứ, nghe nói biên quan bên kia đã đánh thắng trận rồi.”

Đông Mai nghe Lưu Uyển Thanh nhắc tới Lưu Nhân Phúc, sắc mặt cũng vui mừng: “Đúng vậy a, hôm nay tiếng tăm Nhị thiếu gia của chúng ta ở biên quan đã là một Tướng quân tiên phong lừng lẫy rồi đây. Lúc này biên quan đại thắng chắc hẳn đại quân sẽ lập tức thu quân về triều rồi, Nhị thiếu gia của chúng ta nhất định sẽ cùng trở lại, đến lúc đó dĩ nhiên là được tăng tước vị, như vậy chủ tử người ở Vương phủ cũng khiến cho Vương Phi, Vương Gia coi trọng một chút.”

Nhìn bộ dáng đắc ý của Đông Mai, Lưu Uyển Thanh cười: “Người a, người không biết còn tưởng rằng ta bị bao nhiêu uất ức đấy.” Chỉ là huynh đệ nhà mẹ nàng tốt, nữ nhi trong nhà đã xuất giá đi tự nhiên cũng tốt theo.

Đông Mai nhớ từ lúc vào Vương phủ, mỗi ngày chủ tử đều phải vòng cùng cẩn thận, còn chịu nhiều uất ức như vậy, trong lòng đã cảm thấy khó chịu, nhẹ giọng nói: “Chủ tử, tất cả rồi sẽ tốt, nô tỳ thấy hiện giờ thế tử gia đặt người ở trong lòng. Hôm nay không phải Vương phi cũng rất thích tìm người đẩy thôi, từ từ cũng sẽ tốt, đạo lý lớn nô tỳ không hiểu, nhưng câu châm ngôn nhiều năm nàng dâu ngao thành bà này vẫn biết. Những nữ tử khác sau khi xuất giá luôn phải trải qua, mặc dù vương phủ không thể so với người nhà bình thường, nhưng hôm nay cũng đang đi theo hướng tốt, chỉ là nô tỳ. . .”

Đông Mai lại mở miệng, giống như đã quyết tâm, nói: “Chủ tử, người đừng ghét bỏ nô tỳ nói nhiều, nhắc đến chuyện cũ, Thư Nhi rất tốt, rất thân thiết với người, nhưng Lỗ vương phủ có thể trở mắt nhìn sao? Sau này Thư Nhi lớn lên, dĩ nhiên sẽ biết người không phải nương ruột của nó, lại nói ngày phòng đêm phòng, cướp trong nhà khó phòng, coi như chúng ta quấn chặt, tương lai Thư Nhi có thể sinh tâm tư khác hay không rồi xa cách người, huống chi Lỗ vương phủ nhất định sẽ thờ một chân vào hôn sự tương lai Thư Nhi, dù sao bọn họ mới chính là nhà ngoại đứng đắn, đến lúc đó sợ là chúng ta không thể ngăn được.”

Thật sự nếu có ngày đó, người hối hận cũng không còn kịp nữa, còn không bằng thừa dịp hiện tại nhanh chóng sinh ra hài tử ruột của chính mình, tuổi cũng xấp xỉ với Thư Nhi, đến lúc đó cũng có một chỗ tranh đấu không phải sao, hơn nữa. . . chủ tử, nếu không chúng ta liền. . .”

Lưu Uyển Thanh sợ hết hồn, tự nhiên hiểu ý của Đông Mai, xuống tay với Thư Nhi! Đột nhiên đứng lên, cúi kính nói với Đông Mai: “Người nhớ kỹ cho ta, Thư Nhi chính là ruột thịt của ta, tâm tư của người quá lớn, ta sợ không giữ được người!” Đông Mai trung thành với nàng, dĩ nhiên nàng biết, không sợ gì khác chỉ sợ Đông Mai muốn tự tay làm chủ, lấy danh nghĩa là tốt cho nàng mà xuống tay với Thư Nhi, khi đó nàng có khóc cũng không có chỗ để khóc.

Đông Mai cũng sợ, vẻ mặt có chút uất ức, nàng nghĩ như vậy không phải tất cả chỉ vì chủ tử sao? Vì sao chủ tử phản ứng mạnh như vậy? Thì thảo nói: “Chủ tử, người thiện tâm thế, nhưng nơi nào trong Vương phủ chứa được người thiện tâm chứ, nếu người không thể nhẫn tâm thì cứ giao cho nô tỳ, nuôi lớn một đứa

bé quá dễ dàng. Nhưng mà, làm người ác độc thì cứ để cho nô tỳ làm, sau này cho dù nô tỳ có vì chủ tử người mà xuống mười tám tầng địa ngục nô tỳ cũng nguyện ý!”

Lưu Uyển Thanh biết nếu bây giờ không nói rõ ràng, chỉ sợ sau này Đông Mai... nếu thật như vậy. nắm tay thành nắm, nói: “Đông Mai, người trung thành với ta, tất nhiên trong lòng ta thấy rõ, chỉ là Thư Nhi có duyên phận lớn với ta, người không cần phải hiểu, ta cũng sẽ không thể nói rõ với người, người chỉ cần nhớ nếu như Thư Nhi có bất trắc gì, đời này ta bước đi một bước thì sẽ bị trời đánh ngũ lôi không được chết tử tế! Đời đời kiếp kiếp chỉ trở thành súc sinh!”

Đông Mai lập tức ngồi phịch trên mặt đất, khóc nói Lưu Uyển Thanh: “Chủ tử, người tại sao người có thể phát thề lời thề ác độc như vậy chứ! Nếu tương lai Thư Nhi có chuyện gì ý muốn, như vậy người làm sao có thể tốt! Những lời thề này không thể nói bây giờ, ngẩng đầu ba thước có thần linh đó, là lỗi của nô tỳ, nô tỳ không nên quá phận, cầu xin ông trời không nên tin lời của chủ tử, dù lời thề có linh nghiệm cũng phải nhằm vào nô tỳ!”

Lưu Uyển Thanh đỡ Đông Mai dậy: “Người nào phát ra lời thề thì nó sẽ ứng trên người đó, không tới phiên người. Người chỉ cần nhớ Thư Nhi tốt, ta sẽ tốt, có hiểu không?”

Về mặt Đông Mai tràn đầy hoang mang, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu: “Chủ tử là nô tỳ không đúng, người an tâm, về sau nô tỳ sẽ dùng cái mạng này bảo vệ Thư Nhi, trừ phi là nô tỳ chết rồi, nếu không nhất định không để Thư Nhi gặp chuyện không may. Chủ tử, người đừng dọa nô tỳ a.”

Lưu Uyển Thanh thở dài: “Tốt, Đông Mai, người chỉ cần nhớ cho kĩ, Thư Nhi chính là mạng của ta.”

Biên quan

Lưu Nhân Phúc ngồi ở đồng lúa, nhìn dáng vẻ vui mừng của các tướng sĩ, trong lòng cũng vui vẻ, vuốt túi thơm đã tháo trong tay, nhìn dáng dấp cũng biết thường xuyên thưởng thức. Từ lúc hấn nhận thư nhà, biết Nhị muội muội gả vào Lộ Vương phủ, không ít lần cảm thấy may mắn rằng bản thân đã sơ tuyển chọn tiến quân kiến công lập nghiệp!

Mặc dù còn cách chiến công của tổ tiên vô cùng xa xôi, nhưng chỉ cần có lòng thì không có cái gì không làm được! Hấn nhất định ở trên chiến trường để lập ra một mảnh thiên địa! Sống trong Vương phủ thật sự dễ dàng ngậy ngô sao? Huống chi Nhị muội muội lại làm vợ kế, mặc dù Nhị muội muội cũng đưa tin nói cuộc sống của muội ấy trôi qua rất tốt, nhưng làm sao có thể tốt đây?

“Lưu tướng quân, Đại Ngưu ta mời người một chén, ban đầu nếu không phải nhờ người, có lẽ giờ Đại Ngưu đã là một đồng xác khô rồi! Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, tương lai chỉ cần Tướng quân có chỗ cần dùng Đại Ngưu, nhất định nguyện máu chảy đầu rơi, nếu không sẽ giống như chén này!” Đại Ngưu ngửa đầu liền uống hết ly rượu, ngay sau đó hưng hăng đập ly rượu xuống đất.

Lưu nhân phúc cũng không làm bộ, đứng lên tiếp Đại Ngưu một chén, những binh lính khác thấy vậy cũng đều xông tới, từ xưa niên thiếu xuất anh hùng! Nhiều lần, trong các chiến dịch nhỏ, đều nhờ tới các chiến dịch của Lưu tướng quân mới có thể lấy ít thắng nhiều, nhóm bọn họ nhờ vậy mới nhất về một cái mạng.

Hừ! Cái tên tiểu tướng quân họ Lý ý hấn là cháu trai của Lý lão tướng quân, ghe tỵ với Lưu tướng quân, nhiều lần trong chiến dịch đều cố tình ép Lưu tướng quân đi về hướng chết, mà nhóm bọn họ đều là không quyền không thế, xuất thân bản hàn dĩ nhiên là không được người quan tâm! Nếu như là bảo vệ quốc gia chết trận thì cũng đáng rồi, nhưng nếu thành vật hi sinh vì tính toán của người bề trên! Vậy cũng thật biệt khuất (ngột ngạt, bức bối), không riêng gì khổng chế trên nhân số, ngay cả trên mặt lương thảo, Lý tiểu tướng quân cũng muốn cắt xén, nếu không phải nhờ Lưu tướng quân anh dũng thiện chiến, không biết nhóm bọn họ đã sớm chết bao nhiêu lần rồi, nhưng dù vậy vẫn có rất nhiều huynh đệ chết oan!

Những chuyện Lý tiểu tướng quân làm chắc hẳn hiện tại Lý lão tướng quân cũng đã biết được rồi, cũng không biết sẽ làm như thế nào! Cứ nhờ tới ngày mai xem!

Một đêm này, sau khi Lưu Uyển Thanh nhận được những đợt tiến công dụ dỗ của Lục Khang, ngủ rất yên ổn. Mặc dù khi hấn vào trong thân thể mình, nàng vẫn còn vô cùng sợ hãi, nhưng từ đầu tới cuối, Lục Khang lại rất dịu dàng, xem nàng như trân bảo mà đối xử...

Mà ở biên quan lại muốn nổi lên một hồi mưa bão.

Lý lão tướng quân tức giận trợn trừng mắt nhìn cháu trai đang quỳ trước mặt mình: “Nghĩ Lý Phong ta cả đời nam chinh bắc chiến bảo vệ quốc gia! Lý thị cả nhà trung liệt thế nhưng lại có thể sinh ra cái người gian trá tiểu nhân như ngươi!” Nhớ đến hai đứa con trai và ba người cháu trai của mình chết trận ở sa trường! Hôm nay cả nhà Lý thị chỉ còn lại duy nhất một mầm mống này! Nhưng hắn đã làm ra chuyện gì! Năm đó nếu không nhờ Lưu lão tướng quân giúp ông cũng đã sớm da ngựa bọc thây rồi! Làm sao còn có ngày hôm nay, Lưu Nhân Phúc này cũng không hổ là thế hệ sau của ân nhân anh dũng thiện chiến! Mà cháu của ông lại là một kẻ tiểu nhân gian trá lâm trận bỏ chạy! Nếu không phải nhờ Lưu Nhân Phúc có bản lĩnh, hôm nay sợ là đã sớm không còn sống đâu! Ông biết ăn nói như thế nào với ân nhân đây!

Lý Chiến quỳ trên mặt đất, thân thể phát run, nghe thấy tiếng nắm tay răng rắc của gia gia, ánh mắt cũng nhìn thấy gân xanh nổi lên. . . Trong lòng càng thêm sợ, gia gia hắn sẽ không vì đại nghĩa mà diệt thân thật chứ! Lưu Nhân Phúc, hừ, người thật đúng là mạng lớn vô cùng!

“Ngươi đã biết lỗi!” Lời này ngắn gọn chỉ có bốn chữ, nhưng lại phát ra từ kẻ rằng Lý lão tướng quân.

Lý Chiến không dám ngụy biện, vội vàng nói: “Cháu biết sai rồi, cầu xin gia gia tha cho cháu.”

Hồi lâu.

Lý Phong thở dài, trong lúc bất chợt lại có cảm giác lão tướng cả đời trên lưng ngựa chiến như ông bây giờ như một kẻ đã già yếu đi mất mười năm, hôm nay ông giống như một lão nhân đã đến chập tối vậy.

Nhắm mắt lại, phát phát tay: “Đ dẫn đi, ngày mai ngay trước mặt các tướng sĩ xử trí theo quân quy!”

Mấy lão tướng đã cùng chinh chiến với Lý lão tướng quân vội vàng lên tiếng cầu tình: “Tướng quân! Ba mươi bốn a.” Mặc dù đám người này cũng nhận thấy hắn rất vô liêm sỉ, nhưng dù sao hắn cũng là hậu duệ cuối cùng trong nhà Lý lão tướng quân, nếu như vậy, Lý lão tướng quân chỉ có thể tuyệt hậu thôi!

Lý Chiến cũng vừa phản ứng kịp, vẻ mặt tràn đầy không nhưng tin, gia gia của hắn lại muốn giết hắn! Hồ đồ cũng không ăn thịt con! Nhìn chòng chọc vào Lý Phong, ông ta còn là gia gia thương yêu của hắn sao?

“Tại sao! Tại sao! Tại sao! Ta không phục!”

“Súc sinh! Ngươi còn dám không phục tòng! Lâm trận bỏ chạy! Hãm hại chiến hữu! Khẩu trù lương thảo! Chỉ cần một tội thôi cũng đủ để ngươi bị ngũ mã phanh thây rồi!”

“Tại sao! Từ lúc Lưu Nhân Phúc tới đây ngươi lại cứ luôn xem hắn giống như cháu trai mình mà đối xử, lại chẳng quan tâm tới ta! Chỗ nào cũng muốn ta học hỏi hắn! Tại sao! Hắn thì có cái gì tốt, ta hận không thể giết chết hắn!”

Lý lão tướng quân đập hắn một cước, nhất thời Lý Chiến quỳ rạp trên mặt đất, nhổ một ngụm máu tươi liền hôn mê, nhưng trên mặt vẫn còn vẻ không cam lòng. Thân thể Lý lão tướng quân lung lay như sắp ngã quỵ trên đất, Vương tướng quân bên cạnh vội vàng vịn ông: “Tướng quân!”

Nhìn vẻ mặt quan tâm của ái tướng quan tâm, nghĩ đến bản thân lại có thể có đứa cháu trai như vậy, là lỗi của ông, ông không nên bởi vì chỉ còn lại một đứa cháu trai liền quá mức cưng chiều hắn từ bé, dưỡng thành cái tính ngang ngược càn rỡ như bây giờ, lòng dạ hẹp hòi, đáng về gian trá! Ông tại sao lại phụ lòng đứa con trai đã chết cùng người con dâu đã tự sát theo đây! Thật là ông trời muốn diệt Lý gia của ta sao?

Sáng sớm ngày hôm sau, tiếng kèn lệnh cùng chiêng trống là vang vọng cả quân doanh biên giới phía Bắc!

Lý lão tướng quân đứng trên đài nhìn các tướng sĩ phía dưới! Mười một năm rồi, rốt cuộc cũng đã diệt sạch hậu hoạn phía Bắc! Những tướng sĩ này cũng có thể về nhà.

“Đ dẫn tới!”

Tối hôm qua, một cước kia của Lý lão tướng quân không nhẹ, lúc này Lý Chiến bị kéo lên đài, Lý lão tướng quân xoay người rút ra bảo kiếm đã đi theo ông giết vô số quân địch! Ông cũng không ngờ lại có một ngày kiếm này sẽ dính máu của chính cháu ruột của mình, còn là cháu trai duy nhất, ông đúng là tội nhân của Lý gia tội nhân! Khiến Lý gia tuyệt hậu!

“Tướng quân, xin hãy nghĩ lại!”

“Đúng vậy, Tướng quân!”

Mặc dù mọi người cũng hận Lý Phong đến tận xương tủy, nhưng nghĩ tới Lý lão tướng quân chỉ còn một đứa cháu này. Đứng ở hàng đầu tiên, Lưu Nhân Phúc nắm quyền quỳ xuống hô: “Tướng quân!” Mặc dù không nói thêm lời khác, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng, tiếp đó tất cả các tướng sĩ sau lưng cũng đồng loạt quỳ xuống, bản thân họ tất nhiên cũng không muốn cầu tình Lý Phong! Thật sự hận không thể lột da hắn, gặm xương hắn vì những chuyện tốt mà hắn làm những năm gần đây, bởi vì bụng dạ hẹp hòi của hắn đã hại biết bao huynh đệ chết oan, muốn vì họ báo thù rửa hận! Nhưng. . . nhưng Lý lão tướng quân ngồi trên ngựa chiến cả đời, kết quả Lý lão tướng quân bị tuyệt hậu sẽ quá bất công với ông!

Cuối cùng, Lý lão tướng quân trào nước mắt, tay run rẩy nói: ” cảm ơn! Cảm ơn! Cuối cùng cũng là lão phu thẹn với mọi người!” Nói xong giơ tay lên chém đứt hai chân Lý Chiến, liền sai người người mang Lý Chiến chỉ còn lại hơi thở cuối cùng đi xuống. Trên đài ngoại trừ Lý lão tướng quân, còn có hai chân đã đứt. . . một vũng máu. . . Một màn này thật sâu ghi tạc vào trong lòng các vị chiến sĩ!

65. Chương 65

“Chủ tử! Chủ tử! Biên quan đại thắng! Hoàng thượng nói muốn khao thưởng tam quân đấy!” Về mặt Đông Mai vui mừng chạy vào, Lưu Uyển Thanh lập tức đứng lên, mặt lộ vẻ vui mừng cầm tay Đông Mai cũng có chút kích động nói: “Thật là? Tiểu tử này, nửa năm qua tin tức kiểu ấy truyền không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng lần nào cũng không chính xác, cũng sắp đến cuối năm rồi. . . Lần này quả thật sẽ trở về hả?”

“Đương nhiên là thật, chủ tử, Nhị. . . Nhị thiếu gia sắp trở về rồi ! Nghe nói đại quân đã qua Vị sông rồi!”

“Vị sông? Tính như vậy, cho dù là đi chậm nữa, không qua cuối tháng liền có thể vào kinh rồi !”

“Đúng vậy đó, chủ tử. rất cuộc Nhị thiếu gia cũng trở về rồi.” Lưu Uyển Thanh nhìn bộ dáng vui vẻ của Đông Mai, trong lòng căng thẳng, không biết có phải là tự nàng nghĩ không, cái bộ dạng ấy, ban đầu lúc Nhị ca ca đi, Đông Mai cũng chỉ là một đứa trẻ a, cho dù là vì nàng cũng không đến nỗi vui vẻ như thế, thậm chí sắc mặt vui mừng kia còn hưng phấn hơn nàng gấp mấy lần.

“Chủ tử? Chủ tử, người nghĩ gì thế?”

“A. . . Không có việc gì, chỉ là đã mười một năm không thấy Nhị ca, không biết hiện giờ Nhị ca đã ra bộ dáng gì rồi, có phải như năm đó hay không. . .”

“Dĩ nhiên là diện mạo anh tuấn, vóc người to lớn vĩ đại, nô tỳ thấy những người võ tướng đều rất uy vũ, Nhị thiếu gia của chúng ta đương nhiên sẽ tốt hơn bọn họ nhiều.”

.

Gần tối, Lưu Uyển Thanh rút vào trong lòng Lục Khang: “Gia. . . rất cuộc có được hay không?”

Lục Khang véo nhẹ cái mũi nhỏ của nàng, cười nói: “Dĩ nhiên là có thể, nhưng ngày mai phải về trước bữa cơm tối đây .”

Lưu Uyển Thanh cười gật đầu, con người lại xoay lòng vòng: “Gia, chờ lúc đại quân của người nọ vào kinh, có thể cho phép thiếp nhìn một chút được không? Khi còn bé, quan hệ giữa thiếp và Nhị ca là tốt nhất, Nhị ca ca cũng thương yêu thiếp nhất, nhaoáng một cái đã mười một năm, cũng không biết Nhị ca biến thành cái bộ dáng gì rồi.”

Lục Khang nhìn ánh mắt của nàng càng lúc càng tỏa sáng, trong miệng lại đi kể chuyện nàng có quan hệ thân thiết cỡ nào với một nam nhân khác, đã cảm thấy có chút không thoải mái. Lại nhớ đến lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng cũng là do tiểu tử Lưu Nhân Phúc mang nàng đi ra ngoài cưới ngựa, nếu không gặp được hắn sợ rằng té gãy chân còn nhẹ, tam tuế khán lão(*), Lưu Nhân Phúc này đương nhiên không phải là người có quy củ. . . Nếu không phải vậy cũng sẽ không giỏi võ như vậy.... Lục Khang tuyệt đối sẽ không thừa nhận rằng hắn đang ghen. (^.^)

(*) Câu này có nghĩa là, tính tình của một người đã đã được định hình từ khi còn nhỏ, điều này cũng đã được nghiên cứu, khi trẻ lên ba tuổi, đại não của trẻ đã phát triển gần giống với người trưởng thành.

“Còn có thể là hình dáng gì nữa? Hình dáng con người.” Nhất định lớn lên không đẹp hơn Gia, trong lòng Lục Khang bổ sung nói.

Lưu Uyển Thanh sững sốt một chút, ngay sau đó bật cười hì hì một tiếng, đôi tay vòng chắc quanh cổ Lục Khang cổ: “Gia, đó là ca ca của thiếp, thân ca ca.”

Trên mặt Lục Khang hiện ra một tia khó chịu Lưu Uyển Thanh thấy vậy cũng biết không thể nói thêm gì nữa, liền cười tán gẫu với Lục Khang về một số chuyện lý thú vào ban ngày của Thư Nhi.

Lục Khang cúi đầu suy tư một phen nói: ” Sang năm Thư Nhi cũng đã bốn tuổi rồi, cũng nên học võ lòng thôi, sẽ không tốt nếu cứ ở nhà của với nàng, lúc ba tuổi gia đã tự ngủ một mình.”

“À? Gia. . . Thư Nhi còn nhỏ mà, chuyện học võ lòng chờ qua năm lại nói cũng không muộn. Lại nói gia, người cũng không thể lấy mọi người ra so sánh với người được, tối thiểu thiếp cũng muốn để Thư Nhi ở bên người thiếp thêm hai năm nữa.”

Lục Khang hơi nhíu mày: “Chuyện học võ lòng, nàng thấy tới lúc là được, qua hết năm hay là năm sau cũng không sao. Nhưng chuyện dọn đi ở riêng này không được thương lượng, qua hết năm liền đưa Thư Nhi đến Tĩnh Tư viên, ở bên cạnh Uyển Uyển, chỉ cách một cánh cổng mà thôi.”

“Vậy thì có khác gì ở cùng một viện chứ? Huống chi hiện giờ Thư Nhi cũng đang ở trong phòng mình đó thôi.”

“Đừng có được một tắc lại tiến một thước, nói nữa gia liền an bài Thư Nhi đến viện ban đầu của nó bây giờ.”

Lưu Uyển Thanh cong khóe môi, không thể làm gì khác hơn là áp ứng đồng ý trước. Lục Khang thấy vậy khóe miệng mới hơi nhếch lên, như vậy mới không có người quấy rầy chuyện tốt của hắn vào buổi tối chứ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lưu Uyển Thanh vượt nhẹ cái eo đau nhức của mình, khẽ cau mày, không lẩn qua lẩn lại nàng đến chết thì không được mà. Thở dài liền kêu Đông Mai vào, sau lưng cũng thấy Trúc Lục đỏ mặt đi theo, sợ là đêm qua Trúc Lục ở bên ngoài gác đêm. Nhìn thân thể càng ngày càng đầy đặn cùng đẹp đẽ của Đông Mai, Lưu Uyển Thanh hé mắt. . Ngần ấy năm tới giờ, nói không có chút tình cảm là không thể nào, mà nếu theo điều Đông Mai muốn. . . sợ là nàng sẽ không đồng ý, không riêng gì bởi vì con đường kia không dễ đi, chỉ có đi qua con đường kia rồi người ta mới hiểu nó mịt mù tăm tối cỡ nào! Huống chi. . . Nàng là người bên cạnh mình , nơi nào lại có chuyện nữ nhân của ca ca từng là tỳ nữ của muội muội chứ? Mình đã gả cho Thế tử gia, vẫn nên lấy danh tiếng làm đầu, chính là không thể để người ta truyền ra chút gì xấu.

“Hôm nay để Trúc Lục cùng ta trở về thôi, mang theo Oanh Ca và Oanh Khúc, người giúp ta trông nom Thư Nhi, giao cho người khác ta cũng không yên lòng.” Nói xong liền nháy mắt với Đông Mai, Đông Mai cũng không có suy nghĩ khác, mặc dù trong lòng vẫn muốn được trở về cùng chủ tử nhìn một chút, chỉ là bên Thư Nhi cũng rất quan trọng.

“Chủ tử, người yên tâm đi, nô tỳ sẽ chú ý quan sát tiểu Thôi ma ma bên kia.”

“Thái độ cũng đừng quá rõ ràng, tiểu Thôi ma ma vẫn còn tận tâm với Thư Nhi, chỉ cần nhìn kĩ một chút, ta không muốn cho những người khác thừa cơ.”

“Dạ, chủ tử, người an tâm, có nô tỳ.”

“Cực khổ cho người.”

“Không khổ cực ạ.”

Lưu Uyển Thanh xuống xe ngựa, nhìn thấy Lưu Đại phu nhân chờ ở ngoài cửa, trong lòng ầm ập, mạnh mẽ khắc chế ước muốn chạy nhào vào lòng bà, từng bước từng bước đi lên phía trước, vành mắt Lưu Đại phu nhân hồng lên kéo tay Lưu Uyển Thanh: “Đứa bé ngoan, đứa bé ngoan, sắc mặt có vẻ tốt lần trước nhiều, nương cũng yên tâm.”

Lưu Uyển Thanh hít mũi một cái: “Nương, trời đang rất lạnh, làm sao người lại đi ra, sớm biết vậy lần sau nữ nhi sẽ không cho người tới đưa tin trước.”

“Không nhìn thấy nương đang mặc áo choàng lông chồn mà con đưa hôm lại mặt sao, không hề lạnh chút nào, huống chi cứ ở trong phòng sẽ buồn bực, cũng không thoải mái.”

Hai người mới vào viện, chỉ thấy Tử Mộng ra đón, bụng cũng đã nhô lên một chút. . . Lưu Uyển Thanh sững sờ, ngay sau đó nhìn Lưu Đại phu nhân một cái, còn vẻ mặt Lưu Đại phu nhân lại rất bình tĩnh.

“Thỉnh an Thế tử phi.”

Lưu Uyển Thanh đứng thẳng người, nâng tay: “Mộng di nương đứng lên đi, đang mang thai không cần đa lễ, đi xuống đi.”

Tử Mộng sững sờ, ngay sau đó trên mặt hiện lên một tia không cam lòng, nhưng cũng đáng giá, gật đầu nói “vâng”.

Đợi lúc vào phòng, Lưu Uyển Thanh lo lắng nhìn Lưu Đại phu nhân: “Mẫu thân, chuyện gì đã xảy ra? Nhìn bộ dáng kia sợ là đã được ba bốn tháng rồi.”

“Đâu chỉ thế, đã 5 tháng rồi, thai đã ngồi vững vàng .”

“Nương. . .”

Lưu Đại phu nhân thở dài, cười vỗ tay Lưu Uyển Thanh: “Nương đã lớn tuổi rồi, chuyện này nếu mắt không thấy thì tâm sẽ không phiền, huống chi hôm nay con đã gả cho Lộ Vương Thế tử, vậy tương lai chính là Thế tử phi. Đại ca con ở trong quan trường cũng như gió thổi nước lên. Nhị ca của con lại sắp trở lại, hoàng thượng muốn khao thưởng tam quân, nhị ca của con được thăng quan tiến tước là điều chắc chắn. Sinh ý chỗ Tam ca của con cũng giống như cá gặp nước, về phần Tứ đệ Ngũ đệ của con, tất cả đều học giỏi, nương còn cái gì để lo lắng hay sao?”

Coi như để cho nàng có được một đứa con trai thì sao nào? Hậu viện nhà nào không thứ nữ con vợ nhỏ chứ! Chuyện này cũng coi như tạo tiếng tốt cho nương.”

Tình Nhi đứng một bên thấy Lưu Đại phu nhân nói vậy, vội vàng nói: “Phu nhân chỉ mạnh miệng mà thôi, sợ khiến tiểu thư người lo lắng, nhưng người là không biết, Tử Mộng này hiện giờ đã coi trời bằng vung rồi đấy! Hôm nay mấy người Đại Thiếu Gia đều ở bên ngoài, lão gia lại sủng ái nàng ta vô cùng.”

Lưu Đại phu nhân khẽ cau mày nghiêm giọng bảo Tình Nhi im miệng, Tình Nhi cắn môi dưới: “Hôm nay cho dù phu nhân người muốn thưởng hào cho nô tỳ, nô tỳ cũng không thể không nói.”

Lưu Uyển Thanh kéo tay Lưu Đại phu nhân: “Nương, đây là vì người không xem con như nữ nhi thân thiết sao? Có chuyện gì xảy ra, ngược lại người phải nói một chút đi.”

Lưu Đại phu nhân thở dài, ngay sau đó nói: “Chuyện nương bỏ thuốc cho di nương bỏ thuốc, bị cha con biết, mặc dù một mình Bạch ma ma gánh tội. Nhưng cha con lại không phải người ngu, hiện tại cũng chỉ là duy trì mặt mũi bên ngoài cho ta thôi, hiện tại sổ sách cũng đã đưa đến tay Tử Mộng.”

Trong lòng Lưu Uyển Thanh cả kinh, âm thầm nhìn sang khuôn mặt có vẻ tức giận của Tình Nhi, hôm nay Tình Nhi này mạo hiểm làm trái lệnh của mẫu thân, lại nói, sợ là chỉ có một chút trung thành, nhưng chủ yếu nhất là vì Bạch ma ma thôi.

“Bạch ma ma như thế nào rồi?”

“Không sao, dù sao cũng là nhũ mẫu của nương, nhưng bây giờ vẫn còn nằm trên giường nghỉ ngơi.”

Ngay sau đó Lưu Uyển Thanh nháy mắt với Tình Nhi, Tình Nhi gật đầu liền dẫn người ra ngoài cửa canh chừng: “Mẫu thân, hiện tại không có người nào khác, nương kể con nghe xem chuyện gì xảy ra.”

Đợi Lưu Đại phu nhân kể xong, con người Lưu Uyển Thanh xoay lòng vòng, ngay sau đó nói: “Nương, người có thể xác định là buổi tối ngày đầu mới hạ thuốc, mà không phải là buổi sáng ngày thứ hai sao?”

“Ban đầu nương có phân phó như vậy, nhưng nha đầu của Tử Mộng nói là từ trước đến giờ Tử Mộng luôn tiết kiệm, tối hôm nay nếu chưa ăn thì sẽ hâm nóng ăn lại vào ngày thứ hai.”

“Xác định nói sau khi nóng mới dùng sao?”

“Đúng vậy, thế nào?”

Lưu Uyển Thanh nhếch miệng lên, liếc rĩ bên tai Lưu Đại phu nhân mấy câu, Lưu Đại phu nhân sững sốt: “Con nói là? Điều này sao có thể?”

“Những chuyện bí ẩn này phần nhiều có ở gia đình giàu có, cũng thường được sử dụng cho các di nương, có mấy người sẽ ăn đồ nóng hâm lại chứ? Coi như ăn, không xảy ra việc gì, chuyện bổ thuốc này cũng sẽ không đi tra xét, chỉ lo phòng bị hết sức mà thôi.”

Trong mắt Lưu Đại phu nhân dần hiện ra một tia tàn nhẫn.

“Mẫu thân, chuyện này sợ là phải nhắn với Bạch ma ma một tiếng, nhờ đến lúc đó Bạch ma ma chết bởi vì bị oan uổng, dù người có trăm miệng cũng không thể bào chữa, đến lúc đó sẽ trở thành người có tội. Hơn nữa, mẫu thân, người không phát hiện ra cái bụng này của Tử Mộng tới quá đúng lúc sao?”

Lưu Đại phu nhân sững sốt “Con nói là, nàng.”

“Đương nhiên sẽ không, nghĩ muốn trộm người tại Hầu phủ sợ là hơi khó khăn, nhưng chúng ta vẫn có cách khiến cha nâng cao lòng nghi ngờ.” Loại mầm móng hoài nghi này một khi gieo xuống, sau này sẽ có cơ hội nảy mầm cao lớn.

Sau khi Lưu Uyển Thanh trở về Lộ Vương phủ không quá mấy ngày, liền có tin tức truyền tới, Tử Mộng bị đưa đến thôn trang chờ ngày sinh. Nghe được tin tức, cuối cùng Lưu Uyển Thanh mới xem như thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ như thế nào, tối thiểu... quyền lực của nương ở Hầu phủ lại lớn như trước, chuyện Tử Mộng vùng trộm liên lạc với Lưu Uyển Nguyệt sợ là cũng bại lộ rồi.

“Chủ tử?” Đông Mai quan tâm gọi một tiếng, Lưu Uyển Thanh lấy lại tinh thần, cười cười: “Không có việc gì, ta chỉ là nghĩ tới chuyện của Tử Mộng.”

“Tử Mộng? Hừ, cái này gọi là ác giả ác báo, chủ tử, người vẫn còn lo lắng cho đại phu nhân?”

Lưu Uyển Thanh kéo tay Đông Mai, nói: “Chuyện này vốn là ông nói thì ông phải, bà nói thì bà hay, làm di nương cũng chỉ có thể an phận, nhưng di nương an phận dĩ nhiên không có bản lĩnh, ngay cả đầy tớ cũng có thể bắt nạt, người muốn sống qua ngày lành cũng chỉ có thể tính toán.”

“Chủ tử, nếu như bị tướng công thích thì sao, chỉ nếu, như vậy dù có di nương cũng không sao cả, chỉ cần không ỷ vào tướng công mà thích khi dễ người khác, sinh ra không nên có tâm tư, chủ kia mẫu cũng không vô cớ lại tìm chuyện với nàng, thậm chí còn có thể chung một chiến tuyến.”

Thì ra Đông Mai đánh có cái chủ ý này, Lưu Uyển Thanh thở dài: “Người đó, chỉ nghĩ đến thứ nhất, không ngờ tới thứ hai, người suy nghĩ một chút xem, nếu như hiện tại Thế tử gia nạp di nương, ngày ngày sủng ái nàng, mà di nương này lại là một người đảng hoàng, ta sẽ làm thế nào?”

Đông Mai sững sốt. trong lúc bất chợt sắc mặt có vẻ không tốt: “Đúng vậy a. . . Phải. . . Là nô tỳ nghĩ quá đơn giản.”

“Trong lòng không muốn thì đừng áp dụng với người khác. Cho nên có đôi khi thà rằng làm vợ cả nhà nghèo cũng không làm thiếp người giàu! Người có hiểu.” Nhìn Đông Mai như có điều suy nghĩ, gật đầu nói biết, trong lòng Lưu Uyển Thanh thở dài, điều nàng có thể làm cũng chỉ đến này rồi, nên nói cũng đã nói, xem ra cũng phải sớm tìm cho Đông Mai một người thích hợp.

66. Chương 66

Trên mặt mỗi người đều là sự hân hoan vui sướng, vì đây là đi nghênh đón các tướng sĩ chiến thắng trở về đấy! Thái Tử Gia Lục An tự mình dẫn văn võ bá quan chờ ở cửa thành. Lưu Uyển Thanh ngồi trong xe

ngựa cách cửa thành không xa, mặc dù không thể tự đi nghênh đón Nhị ca của nàng, nhưng có thể đi xem sớm một chút cũng đã tốt rồi.

Nhìn từ xa đã thấy một nam tử vĩ ngạn* anh tuấn đang cưỡi con ngựa cao lớn màu đỏ thẫm đi bên phải Lý lão tướng quân, không phải Lưu Nhân Phúc thì là ai! Tay Lưu Uyển Thanh siết thanh vịn trên cửa sổ xe ngựa, trong mắt đã ngấn đầy lệ, mười một năm rồi, rốt cuộc Nhị ca thương yêu của nàng cũng đã trở lại. Hắn hôm nay chỗ nào còn có nửa điểm bóng dáng năm xưa? Da thịt trắng nõn đã phôi thành màu lúa mì khỏe mạnh, trên tay còn quần băng dày đặc, là bị thương sao? Trong lòng Lưu Uyển Thanh căng thẳng, hận không thể lao ngay xuống xe ngựa, tự đi xem một chút.

(*vĩ ngạn: to lớn, hiên ngang)

Trước cửa thành, Lưu Đại phu nhân đau đón ôm Lưu Nhân Phúc, Lưu Uyển Thanh đã không kiềm được nước mắt. Lúc này liền thấy Lục Khang rí bên tai Lưu Nhân Phúc mấy câu, Lưu Nhân Phúc nhìn về Lưu Uyển Thanh đang ngồi trên xe ngựa, mặc dù cách xa trăm mét, nhưng bốn mắt nhìn nhau. Lưu Nhân Phúc lộ ra một nụ cười tươi rói, rất giống với năm ấy.

Lưu Uyển Thanh hiểu ý, cười một tiếng.

Ngoài xe ngựa, khuôn mặt của Đông Mai cũng đỏ bừng, tim đập loạn nhịp, Nhị thiếu gia cười. . . Là nhìn nàng cười sao? Quay đầu liền nhìn thấy Lưu Uyển Thanh đã đẩy rèm cửa xe ngựa ra từ lúc nào, trong lòng một hồi mất mát. Sợ là Nhị thiếu gia cũng đã quên nàng rồi. Nụ cười này cũng chỉ dành cho chủ tử, thậm chí sinh ra một tia hâm mộ ghen tỵ. Bị chính cảm xúc của bản thân làm cho sợ hết hồn, Đông Mai không khỏi thẫn thờ, có chút áy náy liếc nhìn Lưu Uyển Thanh, làm sao nàng có thể sinh lòng ghen tỵ với chủ tử chứ, thật là đáng chết!

.

Chuyện của Lý Chiến dĩ nhiên không thể gạt được hoàng thượng, hoàng thượng niệm tình Lý lão tướng quân đã lớn tuổi, lại vì quốc gia chiến đấu hăng hái cả đời, Lý gia lại chỉ còn lại duy nhất một dòng tộc đình. Huống chi Lý lão tướng quân đã tự tay chém đứt hai chân hắn, mấy vị võ tướng cũng cầu xin giúp liền không truy cứu.

Mặc dù phong Lý lão tướng quân làm Bình Mã đại nguyên soái như cũ, nhưng cuối cùng vẫn bị Lý lão tướng quân cự tuyệt, nói là ông dạy cháu không nghiêm, không xứng đáng làm thống lĩnh tam quân nữa. Hoàng thượng cùng Lý lão tướng quân nhún nhường nhau một phen, cuối cùng thu hồi việc phong thưởng, nhưng vẫn ban thưởng vạn lượng hoàng kim, đồng thời ngự ban thưởng nhà cửa. Xem chừng Lý lão tướng quân cũng muốn dưỡng lão ở kinh thành.

Đến phiên Lưu Nhân Phúc, hoàng thượng không khỏi sảng khoái cười to: “Không sợ từ xưa anh hùng xuất thiếu niên! Người tới tứ phong Lưu tướng quân làm Trấn Quân đại tướng quân! Thưởng năm ngàn lượng hoàng kim!”

Trấn Quân đại tướng quân! Tòng nhị phẩm! Ở trong kinh thành quyền quý này cũng không tính là quá lớn lao! Nhưng Lưu Nhân Phúc mới bao lớn chứ? Mới hai mươi tuổi! Chín tuổi nhập quân doanh! Tuổi còn nhỏ đã là nhị phẩm, bằng cấp quan với đại ca hắn đấy!

Lúc này trên triều đình, các vị đại thần dù ít hay nhiều cũng hâm mộ nhìn Lưu Hầu Gia! Đừng nhìn hắn không có bản lĩnh quá lớn, nhưng nhìn con của hắn xem! Nhìn năm đứa con trai, lão đại giỏi văn, lão nhị giỏi võ, lão tam biết kiếm tiền, lão tứ lão ngũ tuy còn nhỏ nhưng nhìn lên cũng biết thành tựu tương lai có thể không thua gì các huynh lớn! Đúng rồi, còn một nữ nhi gả cho Lộ Vương Thế tử, hoàng thượng tự tay hạ chỉ có thể xưng là Thế tử phi! Đó chính là Vương phi tương lai đấy!

Sai lầm rồi, sai lầm rồi! Nói như vậy cũng không phải, thằng nhãi Lưu Hầu Gia này, phải nói là Lưu phu nhân tự sinh tự dưỡng! Ừ, trở về nhưng phải hỏi thăm thỏa đáng một phen, nhìn Lưu phu nhân cũng biết, lập tức sinh năm con trai trưởng, nhà mình có thể xin được một đứa con trai trưởng như vậy cũng không tệ. Xem ra nữ tử Bạch gia chính là vượng phu vượng tử, dù chỉ là vượng phu thôi nhưng có thể sinh con cũng tốt. Nhất định phải nghe ngóng thật kĩ, có thể tìm ấy tên tiểu tử thối trong nhà mình một cô nương thích hợp hay không đây.

Một nhà vui mừng, một nhà buồn!

Lưu gia đang hân hoan vui mừng, nhưng bên Lý gia mới ngụ tại kinh thành thì sao đây? Tuy nói không quá thê thảm nhưng lại lạnh nhạt, ngoài cổng trong sân lạnh lùng, rõ ràng Lý gia này không thể nào có cơ hội gì rồi. Lưu lão tướng quân đã già, có thể sống mấy năm cũng đã không tệ, Lý Chiến này một thân mang tội, còn là một người tàn phế không có chân, vẫn nên trốn tránh thì hơn . . . đừng xúi quẩy đến mình là tốt rồi.

“Cút! Tất cả đều cho gia cút ra ngoài! Cút ra ngoài! Tiện nhân. Con mẹ ngươi, khóc cái gì mà khóc! Hả? Đi theo gia chịu uất ức hay sao? Cảm thấy bây giờ gia chỉ có thể ở trên giường nên không lên được ngươi hay sao? Ngươi đâu! Hai người các ngươi hung hăng lên bên trên tiện nhân này cho ta! Gia xem! Ha ha ha ha.”

Sau đó liền nghe tiếng khóc lóc cầu xin của thiếu nữ, tiếng cười biến thái của nam tử. Ngoài cửa, thân thể Lý lão tướng quân run lên, lão quân gia bên cạnh vịn ông: “Tướng quân.”

Lý lão tướng quân khoát tay. Nhìn trời. Lý gia coi như đã bị phá hủy! Phá hủy! Ngay sau đó lại phân phó: “Nhìn kỹ chút, không thể để nữ tử đã bị người khác chạm qua có cơ hội mang thai.”

“Dạ, Tướng quân lão nô chắc chắn làm tốt .”

.

Hầu phủ

Lưu Nhân Phúc nhìn Lưu lão phu nhân cùng Lưu Uyển Thanh trong viện, hốc mắt không khỏi đỏ lên, mái tóc của bà nội đã bạc trắng. còn muội muội cũng đã trưởng thành.

Nặng nề quỳ trên mặt đất, dập đầu với Lưu lão phu nhân: “Cháu trai bất hiếu đã trở lại! Bà nội.”

Tay Lưu lão phu nhân run run: “Tốt. Cháu ngoan, đứa bé nhỡ tâm này! Thật là thật muốn bà nội chết mà, bà nội chỉ sợ lúc còn sống không còn thấy con. Tay này là sao? Sao lại để bị thương chứ?”

Lưu Nhân Phúc lau nước mắt: “Bà nội, không có việc gì, chỉ bị thương ngoài da mà thôi.” Vừa nhìn về phía Lưu Uyển Thanh đang nén lệ: “Nhị muội muội đã trở nên xinh đẹp, kiểu này sợ là nếu đi ngoài đường, ca cũng không thể nhận ra, thời điểm muội xuất giá, ca ca không thể tự mình tiễn muội ra cửa, có trách ca ca không?”

Còn chưa đợi Lưu Uyển Thanh nói, Lưu Nhân Quý đứng một bên đã cho Lưu Nhân Phúc một quyền nói: “Cho dù ngươi có ở đây, cũng không tới lượt ngươi đâu.” Lưu Nhân Phúc vẫn rất cung kính với đại ca, dĩ nhiên chỉ biết ngậm ngút gãi đầu cười.

Gần tối, Lưu Nhân Phúc tự mình đưa Lưu Uyển Thanh trở về Lộ Vương phủ. Lưu Uyển Thanh đứng ở cửa phủ, chờ bóng dáng hắt đi xa mới vào phủ. Trở lại viện, thấy sắc mặt Đông Mai có chút không tốt, chắc là có phần trách mình không để cho nàng trở về thôi. Cũng không nói gì khác chỉ bào nàng lui xuống nghỉ ngơi sớm.

Còn Lục Khang lại nghiêm mặt ngồi trong phòng, Lưu Uyển Thanh thay xong y phục bình thường, đi vào: “Gia. . . Dừng cơm tối sao?”

“Tất nhiên phải dừng, không phải nói trước cơm tối nàng sẽ về sao?” Thấy sắc mặt hắt không tốt lắm, Lưu Uyển Thanh cười nói: “Gia, coi như người nuông chiều thiếp một lần đi, lần sau nhất định sẽ không như vậy nữa. Chỉ tại đã lâu không gặp Nhị ca, trong lòng thật sự rất nhớ, hơn nữa gần đây mẫu thân và cha có chút hiểu lầm, thiếp cũng chỉ muốn trở về điều hòa một chút thôi mà.”

“Nói như vậy Thế tử phi của gia vẫn còn rất bận bịu sao? Chỉ là không biết khi nào mới có thể vội vàng sinh con trai trưởng cho gia đây!”

Lưu Uyển Thanh sững sờ, ngay sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên: “Gia, chuyện sinh hay không sinh cũng không phải là thiếp có thể điều khiển, thiếp cũng rất muốn, nhưng...”

Ánh mắt Lục Khang sáng lên: “Nàng thật sự nghĩa như vậy?”

Khuông mặt nhỏ của Lưu Uyển Thanh càng lúc càng đỏ: ” Dĩ nhiên là thật.”

“Vậy thì phải cố gắng lên.” Cả đêm gió xuân thổi vô tận a! (^.^)

.

Có lẽ Lục Khang đã rất nỗ lực, một tháng sau Lưu Uyển Thanh rốt cuộc có thai, mấy ngày nay cuộc sống gia đình tạm ổn, ngoại trừ việc ngày nào cũng bị Lục Khang nỗ lực lôi kéo!

Mùng một tháng mười hai, Lưu Uyển Thanh như cũ đi thỉnh an Lộ Vương phi, mới vào đại đường liền ngửi thấy một cỗ mùi thơm có chút nồng nặc. Không khỏi đứng ở ngoài cửa sững sờ một chút, Lộ Vương phi thấy vậy nói: “Thế nào? Không muốn đi vào?”

Lưu Uyển Thanh vừa mở miệng liền che miệng xoay người nôn ọe, Lộ Vương phi thấy vậy trong lòng rất vui vẻ, vội vàng sai Thôi ma ma đi mời thái y . Lại phân phó người làm dọn hết hương nhang mới đổi trong nhà đi.

“Đây là hương nhang Tây Vực tiến cống năm nay, mùi vị rất đặc biệt, là dùng ngàn loại hương liệu chế thành. Đối với thân thể vô hại, an tâm.”

Lưu Uyển Thanh gật đầu, mùi huân hương còn thoảng lại trong viện này mặc dù không khiến nàng buồn nôn như lúc này, nhưng vẫn có chút không thoải mái, Lộ Vương phi thấy vậy lại để cho Lưu Uyển Thanh về trước viện của nàng trước.

Sau khi Lý Thái y tới, liền híp mắt bắt mạch cho Lưu Uyển Thanh, hồi lâu mới thả tay nói: “Xem chừng có chút trượt mạch, chỉ là ngày còn sớm, nhưng hẳn không sai, mấy ngày nay là phải cẩn thận điều dưỡng, tốt nhất không nên xuống giường đi lại, ba tháng đầu thai nhi không ổn định, là thời gian dễ xảy thai nhất, đây là thai đầu của người, phải càng thêm chú ý.”

“Cám ơn Lý Thái y.”

“Phải làm, phải làm thôi, lão phu kê cho người danh sách vài loại thực phẩm trị liệu tốt một chút, thuốc có ba phân độc, tốt nhất vẫn chưa cần dùng, về phần những thứ như canh gà nhân sâm có dùng cũng chỉ nên dùng một phần nhỏ, dân gian nói cháo gà không tốt với thai phụ là truyền nhầm thôi.”

“Cám ơn Lý Thái y, ta sẽ nhớ kỹ.”

Lý Thái y trước khi đi cũng sang gặp Lộ Vương phi, Lộ Vương phi nghe xong nói: ” Không có nhầm?”

“Chắc là không sai.”

“Tốt! Người tới thưởng!”

“Cảm tạ Vương phi.”

Lục Khang vừa trở về đã được tin tức, vừa vào liền thấy Lộ Vương phi ngồi ở bên giường kéo tay Lưu Uyển Thanh: “Đứa bé ngoan mấy ngày nay vạn vạn không nên xuống giường đi lại.”

“Nương yên tâm, con dâu có chừng mực, nhất định sẽ không làm loạn.”

Lộ Vương phi thoả mãn mà gật đầu, vốn định mở miệng nói về việc an bài thông phòng cho Khang nhi, thuận thể nhìn sang Đông Mai đang đứng một bên, nhưng nghĩ tới thai của Lưu Uyển Thanh chưa đủ tháng, nếu ngộ nở xảy ra chuyện gì, thua thiệt chỉ là Khang nhi. Tuy nói hiện tại Thư Nhi đã tốt hơn, nhưng dù sao ban đầu Thư Nhi cũng đã là một đứa ngốc, một người con trai trưởng hoàn toàn khỏe mạnh rất quan trọng với Khang nhi! (

Mẹ con hai người nói vài câu về chính sự với nhau, Lộ Vương phi liền rời đi, Lục Khang nhìn theo bóng lưng Lộ Vương phi, nương cũng già rồi.

“Gia?”

Lục Khang xoay người, tiến lên ngồi ở giường, đưa tay: “Thanh nhi, chỗ này có con trai của gia rồi hả ?”

Lưu Uyển Thanh mím môi đỏ mặt nói: “Đương nhiên là có rồi, chỉ là Lý Thái y nói đến cuối tháng mới có thể xác định chắc chắn, nếu như ngộ nở, ngàn vạn lần gia không được tức giận.”

“Đừng nói nhảm, làm sao lại có ngộ nhờ, con trai của gia gia biết.”

Đêm đã khuya. Lưu Uyển Thanh nương nhờ ánh trăng nhìn Lục Khang đang ngủ yên bên cạnh mình, hé mắt. bàn tay khẽ đặt trên bụng, nàng đã có thai rồi.

Sáng sớm hôm sau, Thư Nhi được tiểu Thôi ma ma ôm tới, vui vẻ nhìn về phía Lưu Uyển Thanh, giọng nói non nớt vang mùi sữa vang lên: “Mẫu thân, Thôi ma ma nói mẫu thân sẽ sinh đệ đệ cho Thư nhi sao?”

“Đúng vậy đó, có lẽ là một muội muội, Thư nhi vui mừng sao?”

“Vui mừng chứ! Chỉ là Thư nhi thích đệ đệ hơn.”

“Vì sao? Chẳng lẽ muội muội không được sao?”

“Vi cô cô luôn chỉ thích khóc, không có gì hay, đệ đệ sẽ khá hơn một chút, Thư nhi muốn đệ đệ, đệ đệ ra đời Thư nhi sẽ có người chơi cùng. Thư nhi có thể cho đệ đệ xem tất cả những món đồ chơi của mình đó, mẫu thân sinh cho Thư nhi một đệ đệ đi.”

Lưu Uyển Thanh cứng chịu gõ nhẹ đầu Thư Nhi: “Chẳng lẽ nếu là muội muội thì Thư Nhi sẽ không thích, cũng không cho nàng đồ chơi của mình sao?”

Thư Nhi nghiêng cái đầu nhỏ, nhú mày một cái, trong đầu nhớ tới Vi cô cô hay khóc ấy, lại rầu rĩ nhìn cái bụng còn phẳng phiu của mẫu thân. Tiểu đệ đệ đó, nhất định phải là tiểu đệ đệ, nhưng ngộ nhờ là tiểu muội muội thì sao đây? Không thể làm gì khác hơn là có chút uất ức nói: “Nếu là tiểu muội muội, Thư nhi cũng sẽ thương nàng.” Coi như nàng khóc có đáng ghét như thế nào, mình nhất định sẽ nhẫn nại được! Nhưng thật sự rất muốn có đệ đệ mà.

Tác giả có lời muốn nói: canh thứ hai, mọi người ngủ ngon a ~ sao sao

p.s: mấy cô đừng hời truyên tui tội nghiệp..tui cũng thích truyện này lắm, nhưng đi thực hành như chóng ấy, rảnh một chút là tui nhào vào làm liền...

67. Chương 67

“Chủ tử, đại phu nhân và Nhị thiếu gia tới.” Về mặt Đông Mai vui mừng bước nhanh vào, Lưu Uyển Thanh nghe vậy trong lòng vui vẻ, mới chuẩn bị rời giường liền bị Lưu Đại phu nhân bước vào ngăn lại: “Ôi trời, vạn lần không thể động, nhanh nằm xuống.”

Trong lòng Lưu Uyển Thanh ảm áp, ngay sau đó hơi nũng nịu nói: “Mẫu thân, con sắp nằm đến nỗi mốc rồi.” nói xong còn vểnh cái miệng nhỏ nhún lên. Lưu Đại phu nhân cứng chịu nhéo nhẹ gò má nàng: “Đã sắp làm mẹ rồi nhưng vẫn cứ giống đứa bé như vậy, thích bịu môi, con đó. Người ta nói ba tháng đầu là thời gian dễ mất đứa bé nhất, vạn lần không thể mờ mẫm động đậy biết không?”

“Biết biết, mấy ngày nay thứ nữ nhi nghe được nhiều nhất chính là mấy câu nói này đây.”

Lưu Uyển Thanh lại nhướn ra bên ngoài nhìn một chút: “Nhị ca đâu?”

“Hắn đang ở bên ngoài nói chuyện với Thế tử gia.”

Lưu Uyển Thanh gật đầu, lại thấy Đông Mai lúc này cũng không ở trong phòng, chắc hẳn đang phục vụ phía trước rồi, hé mắt nhẹ giọng nói bên tai Lưu Đại phu nhân: “Mẫu thân, sợ là Đông Mai có lòng với Nhị ca.”

“Cái gì?” Lưu Đại phu nhân sững sờ, ngay sau đó nói: “Chuyện này có thể lớn cũng có thể nhỏ, nếu nàng chỉ là nha đầu bình thường cho nhị ca con, mở mặt làm nha đầu thông phòng cũng không sao cả, nhưng nàng là người bên cạnh con, trong ngày thường vừa trung thành vừa tận tâm với con, này có chút khó xử rồi.”

“Đúng vậy a. . . .” Lưu Uyển Thanh khẽ thở dài: “Nếu nàng ấy là một nha đầu bình thường, cùng lắm thì đuổi cũng được, nhưng những năm qua, lòng người là thịt, nàng đối với nữ nhi cũng là trung thành không hai.”

Lưu Đại phu nhân kéo tay Lưu Uyển Thanh dặn dò: “Trong chuyện này tuyệt đối không thể mềm lòng, trên đời này chưa từng có chuyện muội muội dưỡng nha đầu thông phòng cho ca ca, chuyện này đồn ra, thanh danh của con sợ là không còn.”

“Tất nhiên nữ nhi biết, mấy ngày nay ít nhiều gì cũng rất chú ý Đông Mai, nhưng nhìn dáng vẻ này sợ là tâm kéo không trở lại.”

“Vậy thì đẩy đi chỗ khác, hiện tại con là phụ nữ có thai, vạn lần không thể vì những chuyện này mà hao tổn tinh thần.”

Lưu Uyển Thanh gật đầu: “Ý của nữ nhi muốn tìm cho Đông Mai một người thích hợp, gả cho nàng, về phần đồ cưới hay cái gì khác, tất nhiên nữ nhi sẽ không bạc đãi nàng, chỉ là. . . . nếu như làm như vậy, sợ là trong phút chốc Đông Mai nghĩ không thông, vậy một nửa hạ nhân phân phối trong Vương phủ sợ là sẽ gặp phiền phức, mẫu thân...”

Lưu Đại phu nhân thấy Lưu Uyển Thanh nói như vậy, cười gật đầu, vỗ bàn tay nhỏ bé của nàng: “Nghe con nói như vậy, nỗi lo của nương đối với con cũng thoáng ra phần nửa rồi, con làm như vậy là đúng, người này a, chỉ cần dính vào chữ ‘tình’ sẽ gặp có rất nhiều chuyện xấu, ở lại cạnh con, nếu thật sự có lòng gây xích mích, con muốn khóc sợ là cũng không khóc được. Chuyện này con cứ thoải mái, dưỡng thân thể thật tốt, nương coi như thấy nàng phục vụ con tốt, bên trên cũng sẽ tìm một người tốt cho nàng, người này nếu là của Hầu phủ chúng ta cũng là không thỏa đáng, hiện tại biên quan thái bình, nhị ca của con lại ở trong nhà, lát nữa nương nhờ bên cữu cữu của con xem giúp.”

Lưu Uyển Thanh cười gật đầu: “Có nương ở đây, nữ nhi cũng coi như kiên định thêm.”

“Nha đầu ngốc, con là vật trong lòng của nương, nương còn có thể không vì muốn tốt cho con sao.”

“Mẹ, Tử Mộng bên kia?”

“Thu được châu chấu về rồi, nhảy không được mấy ngày...” Thấy trong mắt Lưu Đại phu nhân lóe lên một tia tàn nhẫn, trong lòng Lưu Uyển Thanh căng thẳng. . . . Ngay sau đó lại có chút tự giấu, rốt cuộc chính nàng là nước mắt ác lang sao?

Lưu Đại phu nhân cười, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Uyển Thanh, nói: “Có lúc nên độc ác thì phải độc ác, vì sao nương mới vừa nói nỗi lo lắng của ta chỉ thoáng đi một nửa, còn một nửa kia chính là vì con, đứa nhỏ này có lúc dễ dàng mềm lòng. Hiện tại nương cũng không sợ Tử Mộng, giữ lại nàng ta cũng không sao cả, nhưng nếu có trách thì chỉ trách nàng lại dám lén lút thông tin với Lưu Uyển Nguyệt.”

Lưu Uyển Thanh gật đầu một cái: “Là nữ nhi nghĩ quá cạn, chỉ là mẫu thân yên tâm, đổi lại là nữ nhi, nữ nhi cũng sẽ làm như vậy, dù sao hôm nay chúng ta cho nàng đường sống, thì mỗi ngày sau đều phải đề phòng nàng, đầu phải ngăn người đầu mà đề phòng cướp.”

Hai người lại hàn huyên một lát, Lưu Đại phu nhân liền rời đi.

Không lâu sau, Đông Mai mặt mày hớn hở ôm một đồng đồ đi vào, đặt ở trước mặt Lưu Uyển Thanh: “Chủ tử, những thứ này đều là Nhị thiếu gia của chúng ta tặng cho nười, người không biết đâu, vốn là Nhị thiếu gia định đi vào thăm người, nhưng Thế tử gia nói bất tiện, lúc ấy Nhị thiếu gia đen mặt, liền phân phó người làm đem đồ vật như thế này ra, đi theo Thế tử gia nói lại lịch vài thứ, tác dụng cùng với ý nghĩ của nó, nhất định phải nhờ Thế tử gia hỗ trợ truyền lại.

Như cái chuông nhỏ này, Nhị thiếu gia cũng có thể kể ra chuyện xưa, còn nói với Thế tử gia, nếu ngài ấy không nhớ được thì lấy giấy bút ra viết lại. Thấy Thế tử gia xụ mặt, Đại Thiếu Gia của chúng ta còn nói nếu Thế tử gia cảm thấy phiền toái, Nhị thiếu gia có thể tự mình nói với người, kết quả là Thế tử gia liền sai Mễ công công đi lấy giấy bút, phân phó hạ nhân ghi chép. Nhị thiếu gia của chúng ta nói gần nửa canh giờ, nếu không phải mới vừa rồi đại phu nhân phải về, sợ là Nhị thiếu gia chuẩn bị nói đến sáng sớm ngày mai đấy.”

Lưu Uyển Thanh nghe vậy, xì một tiếng bật cười, đây cũng là tác phong của Nhị ca nàng, không nghĩ tới ở biên quan xông xáo mười năm, thế nhưng....những thứ này cũng không có thay đổi, cũng là bản tính đâu dễ dàng thay đổi như vậy.

Lưu Uyển Thanh cười cười, tiện tay liền cầm cái chuông to như nắm tay nam tử, lắc lắc thật đúng là đủ trầm, tiếng chuông thanh thúy, rất là dễ nghe, liền phân phó Đông Mai treo ở cửa. Đông Mai liền vội vàng cười đồng ý, lúc xoay người Lưu Uyển Thanh liền thấy túi thơm bên hông nàng, nhìn dáng dấp cũng biết không phải đồ ở kinh thành, chỉ dân tộc du mục ở biên quan bên mới có, sợ là Nhị ca ca tiện tay cho nàng .

Đông Mai quay đầu liền thấy Lưu Uyển Thanh nhìn chằm chằm túi thơm trên eo nàng, trong lòng căng thẳng vì không biết gì, lại cảm thấy có chút hoảng hốt, chủ tử không phải cho là mình trộm chứ, liền mở miệng nói: “Chủ tử? Đây là Nhị thiếu gia thưởng cho nô tỳ Đây là Nhị thiếu gia cho ngài , rất là tinh xảo.”

Lưu Uyển Thanh cười cười: “Những vật ở biên quan ngược lại thật đặc sắc.”

“Này, nô tỳ giúp người treo cái túi thơm này trước giường chứ?”

“Không, những thứ này mang mùi thơm, sợ đối với thân thể không được tốt, dù sao hiện tại ta cũng là phụ nữ có thai đấy!”

Đông Mai vỗ đầu một cái: “Nhìn đầu óc của nô tỳ này, đã vậy lại không cẩn thận, giờ nô tỳ lập tức đem những vật này để ra bên ngoài.”

“Cũng vô dụng, chắc hẳn Nhị ca ca đều đã kiểm tra trước mới đưa tới, cất vào trong ngăn kéo đi, nếu như người thích túi thơm, liền lấy ra thôi, dù sao ta cũng không mang được, đừng uống phí nó.”

Đông Mai trong mắt sáng lên, ngay sau đó mừng rỡ cười nói: “Cám ơn chủ tử! Cám ơn chủ tử!”

Khóe miệng Lưu Uyển Thanh cong lên: “Dem mấy món đồ chơi này cho Thúy Nhi, Đông Tú, Oanh Ca đi, đều mới mẻ với tất cả mọi người.” Nhị ca ca nàng thật vẫn là người thỏa đáng như trước, một đồng đồ chơi này sợ là đặc biệt chuẩn bị để nàng thưởng cho người khác.

Thời gian chẳng mấy chốc qua đi, đợi sau khi Lý Thái y chẩn đoán chính xác, Lộ Vương cùng Lộ Vương phi cũng trước sau đưa tới rất nhiều dược liệu trân quý, ngay cả hoàng thượng cùng hoàng hậu cũng thưởng đồ. Chỉ là đối với đồ do hoàng hậu ban thưởng, Lưu Uyển Thanh cũng cho người cất đi không dám bày ra, dụng cụ cũng không dám dụng, dù sao cũng nên có lòng phòng bị người, về phần hoàng thượng ban thưởng, tự nhiên phải nhận.

Cũng nhanh đến cuối năm, Lỗ vương phủ thế nhưng gửi thiệp nói Lỗ vương phi rằng nhớ nữ nhi, mấy ngày gần đây thường thường nằm mơ thấy Lỗ vương quận chúa, muốn đón Thư Nhi qua đó ở hai ngày.

Dù sao Lỗ vương phủ cũng là nhà ngoại của Thư Nhi, Lưu Uyển Thanh dù không vui thế nào cũng là không tiện cự tuyệt , Lục Khang thấy bộ dáng lo lắng của nàng, cười nói: “Nàng hãy yên tâm đi, không có ai hi vọng thân thể của Thư Nhi tốt hơn Lỗ vương, nàng đừng lo chuyện Thư Nhi không thoải mái, huống chi chỉ vài ngày, dù gì trước lễ mừng năm mới nhất định cũng phải đưa trở về.”

“Nhưng Thư Nhi còn nhỏ như vậy, cũng chưa từng ra khỏi Vương phủ , buổi tối thẳng bé quen giường, nếu ở chỗ khác sợ là không ngủ ngon, gia có thể hay không xem xét lại.” Mặc dù Lưu Uyển Thanh biết không thể, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi lại lần nữa.

Lục Khang sờ chóp mũi của nàng: “Yên tâm, nhiều nhất sẽ không quá năm ngày , huống chi bây giờ nàng là phụ nữ có thai, mấy ngày nay nghỉ ngơi cho tốt một chút, tiết kiệm mỗi ngày Thư Nhi đều chạy tới náo nàng.”

“Làm gì có náo, Thư Nhi rất biết điều, thẳng bé chỉ tò chuyện cùng tiểu đệ đệ mà thôi.” Mặc dù Lưu Uyển Thanh đối với chuyện Thư Nhi không có việc gì liền nằm ở bên cạnh nàng, lằm bằm nói nửa canh giờ với cái bụng còn phẳng lì của nàng mà không cảm thấy miệng khô thật là có chút bất đắc dĩ, về phần bộ dáng khoa tay múa chân của Thư Nhi, giống như thật sự có thể khai thông với hải tử trong bụng thật sự khiến nàng ấm lòng, rất đáng yêu!

Khóe miệng Lục Khang mất tự nhiên kéo ra, ngay sau đó liền không lên tiếng.

Lại như thế này, mỗi hồi đều như thế, Lưu Uyển Thanh biết một chút hi vọng cũng không có, sáng sớm ngày thứ hai liền gọi Thúy Nhi cùng tiểu Thôi ma ma tới, dẫn dò họ đến Lỗ vương phủ tuyệt đối không được rời khỏi Thư Nhi nửa bước. Dù là Lỗ vương ra lệnh, nhiều lắm cũng chỉ chịu chút đau đớn da thịt, dù Lỗ vương phách lối thế nào cũng không dám lộ liễu không cho Lộ Vương phủ mặt mũi, nói bóng gió dĩ nhiên là sinh mạng chắc sẽ không gặp nguy hiểm.

Tiểu Thôi ma ma dù sao cũng là bà vú của Thư Nhi, vừa là người của Lộ Vương phi, trước khi Lưu Uyển Thanh gọi nàng tới, rất nhiều lời nói cũng giống như Lộ Vương phi đã dặn dò qua, tự nhiên vội vàng đồng ý thể hiện sự trung thành. Lưu Uyển Thanh gật đầu, liền để cho nàng đi xuống ôm Thư Nhi tới. Rồi nhìn Thúy Nhi nói: “Sợ là lần này qua đó không tốt lắm, phải uất ức người mấy ngày rồi, nhưng người không đi theo thì ta quả là phải không yên tâm.”

“Chủ tử, người yên tâm đi, nô tỳ sẽ không để cho người thất vọng.”

“Người nhìn ta lớn lên, ta tự nhiên yên tâm với người.”

Không lâu sau, Thư Nhi bấu môi được tiểu Thôi ma ma ôm vào, nhìn thấy Lưu Uyển Thanh cũng không mở miệng.

“Thư Nhi, mẫu thân cũng không muốn để cho con rời khỏi mẫu thân, nhưng đó là ông ngoại và bà ngoại của con không phải sao!”

“Mới không phải, mấy ngày trước đây bà ngoại con mới đến, Nhị cữu cữu lại cho Thư Nhi một thanh chủy thủ xinh đẹp đấy.” Con người xoay lòng vòng, một bộ dáng đáng thương: “Mẫu thân, có phải Thư Nhi chọc giận người rồi hay không, người không cần Thư Nhi rời hả? Muốn đem Thư Nhi đưa người sao? Oa oa oa. . . .”

Bây giờ mặc dù Thư Nhi giả khóc, chỉ có sấm mà không có mưa, nhưng cũng đủ khiến Lưu Uyển Thanh vô cùng đau lòng. Lúc Lục Khang đi vào nhìn thấy chính là một màn này, bộ dạng mẹ con hai người thật giống như sinh ly tử biệt, liền phụng phịu ho khan một tiếng, Uyển Nhi bây giờ đang mang thai, khóc đối với người có thai rất không tốt.

Thư Nhi thấy người cha dễ nhìn của mình nghiêm mặt, không khỏi quy củ chút, Hừ! Càng đẹp mắt cha càng hư!

“Mẫu thân, thực sự chỉ có năm ngày sao? Không thể ở ít hai ngày? Một ngày cũng có thể.”

“Thư Nhi, mẫu thân cũng không bỏ được con...con cần phải nghe lời, nghe Lưu ma ma cùng Thôi ma ma, có biết không, tuyệt đối không tự chơi một mình, nhất định phải ở bên người các nàng, hiểu không?”

Thư Nhi nhìn mắt Lục Khang, lại nhìn mắt Lưu Uyển Thanh, chỉ đành phải trưng bộ mặt uất ức đưa bàn tay nhỏ nhắn bây giờ đã được nuôi mập mạp: “Mẫu thân ngoéo ngón tay, Thư Nhi nghe lời, mẫu thân cũng phải nhận Thư Nhi trở lại sớm một chút, năm đầu ngón tay, Thư Nhi sẽ luôn đếm.”

“Được, mẫu thân ngoéo tay với Thư Nhi.” Đợi hai người chơi với nhau xong, Lục Khang liền tiến lên ôm lấy Thư Nhi, đi ra ngoài. Cứ tiếp tục như vậy, dù là trời tối, mẹ con hai người sợ là chia tay cũng chưa xong!

68. Chương 68

Lỗ vương phủ, Lỗ vương phi ôm Thư Nhi, chảy nước mắt nói: “Nhìn cháu ngoại đáng thương của ta một chút xem....hôm nay mới gặp được, Thư Nhi nói cho bà ngoại nghe, mẫu thân con đối tốt với con sao?”

Thư Nhi rất ghét vẻ mặt diện phần của nữ nhân này, nhíu mày một cái. Lỗ vương phi thấy vậy trong lòng vui vẻ, chẳng lẽ Lưu Uyển Thanh này thật có can đảm không đối xử tốt với Thư Nhi sao?

“Ai là mẫu thân?” Thư Nhi non nớt hỏi.

Lỗ vương phi sững sờ, ngay sau đó nước mắt chảy càng thêm dữ dội: “Cháu ngoại đáng thương của ta, cũng không có ai để ý con sao?” Bên cạnh có một vài phụ nhân ngồi đó, nhìn dáng dấp đều thuộc nhà quyền quý trong kinh thành, lúc này đã rất lúng túng, Lỗ vương phi mời họ tới chẳng lẽ chính là vì muốn nghe bà nói Thế tử phi Lộ Vương không tốt cỡ nào sao?

Tự nhiên lúc đó, cũng một phụ nhân ninh bợ Lỗ vương phi vội vàng mở miệng nói: “Ôi trời, thật không ngờ tới, kể Thế tử phi này lại lạnh nhạt với tiểu thế tử đấy!”

Lỗ vương phi thở dài: “Thôi, đứa bé không có mẫu thân thì không người nào thương, huống chi hiện tại nàng ta đã là phụ nữ có thai.”

“Nói vậy nhưng cũng không thể để chuyện này.” Phụ nhân kia còn chưa kịp nói xong, liền bị Thư Nhi cắt đứt: “Ta có mẫu thân mà, mẫu thân đối với Thư Nhi rất tốt, giờ Thư Nhi đã nhớ mẫu thân rồi, bà ngoại có thể để cho Thư Nhi về nhà hay không? Thư Nhi nhớ mẫu thân rồi.”

Lỗ vương phi sững sờ, phụ nhân ở dưới kia cũng há miệng, chỉ đành phải cười khan hai tiếng. Lỗ vương phi lại nói mấy câu không có dinh dưỡng, liền có người đứng dậy cáo từ, có người thứ nhất tự nhiên liền có người thứ hai. Cuối cùng cũng chỉ còn lại phụ nhân vừa mở miệng nói. Lỗ vương phi nghiêm mặt phất phất tay, người nọ cũng hiểu chuyện, không cam lòng rời đi, cũng không biết lần này trở về Lỗ vương phi có thể giúp nhi tử bà ta làm việc hay không đây!

Đợi mọi người đều đi rồi, Lỗ vương phi cũng lười làm trò, trả Thư Nhi lại cho hai người tiểu Thôi ma ma đang đứng một bên nóng nảy chờ đợi xong liền dẫn người làm trùng trùng điệp điệp rời đi. Trong hành lang lúc này chỉ còn lại ba người Thư Nhi, Thúy nhi và tiểu Thôi ma ma, một lát sau lại có tiểu nha đầu đi tới dẫn bọn họ đi phòng khách.

“Dì, ngài giúp cháu gái nghĩ biện pháp một chút có được hay không a.”

“Không phải dì không giúp người, ai có thể ngờ Lưu Uyển Thanh này lại đối xử với Thư Nhi như con chính mình sinh chứ? Vốn định tìm một chút biện pháp tại mặt này, nhưng. Tâm Nhi nghe dì khuyên một lời đi, làm chủ mẫu Vương phủ đâu có dễ, huống chi muốn hạ Lưu Uyển Thanh xuống cũng rất khó khăn chút, trước không nói nàng chưa có sai lầm gì, chỉ nói hiện tại nàng ta đang mang thai thôi, làm sao có thể?”

“Dì, ta cũng đâu phải muốn hạ nàng ta xuống bây giờ đâu chứ, chỉ cần trước tiên ta có thể gả cho Thế tử gia làm trắc thê là được, đến lúc đó ta tự nhiên có lòng tin có thể khiến lòng của Thế tử gia đặt trên người ta, khi đó. hạ nàng xuống rất dễ dàng.”

“Tâm Nhi.”

“Dì, ngài đừng khuyên Tâm Nhi nữa, ngài đừng quên đây cũng là nguyện vọng của Quận chúa tỷ tỷ, ban đầu Quận chúa tỷ tỷ có nói, để cho Tâm Nhi làm thiếp, hai tỷ muội đồng tâm, hôm nay mặc dù Quận chúa tỷ tỷ đã về cõi tiên, nhưng nguyện vọng của nàng, dĩ nhiên ta muốn đạt thành nó.”

Tâm Nhi hé mắt, lấy Quận chúa tỷ tỷ ngu ngốc của nàng ra, bà dì ngu ngốc của nàng tất nhiên sẽ làm tất cả, nàng cho rằng cõi đời này trừ một mình bà dì không có tâm nhân này ra không có ai nguyện ý chỉ là một hiền thê. Huyền nào tới hôm nay, đường đường một Lỗ vương phi mà cũng bị một trắc phi nấn bóp không ngừng đẩy sao? Cả kinh thành có bao nhiêu quý phụ xem trọng bà chứ, một người dì chỉ sinh được một Quận chúa bệnh tật! Hừ, ngay cả một câu chữ bói Lưu Uyển Thanh cũng không thể nói, thật là vô dụng, bị trắc phi di nương đè ép cũng đáng đời!

Giống như Tâm Nhi suy nghĩ, ánh mắt của Lỗ vương phi lại trở nên kiên định gặt đầu một cái, nữ nhi đáng thương của bà.

Lại nói, Tâm Nhi này nhưng là một người có đầu óc hơn Lỗ vương phi nhiều, biết phải xuống tay từ Thư Nhi này, cũng hiểu hôm nay Lưu Uyển Thanh ở trong lòng Thư Nhi rất là có phân lượng, tự nhiên ở trước mặt Thư Nhi khích lệ Lưu Uyển Thanh tốt, đối lấy được Thư Nhi nghiêng đầu qua nghi ngờ nhìn Tâm Nhi: “Dì, dì gặp mẫu thân của ta rồi sao?”

Tâm Nhi sững sờ, ngay sau đó cười khan hai tiếng nói: “Dĩ nhiên là chưa có cơ hội nhìn thấy, chỉ là nghĩa cử xả thân cứu mẹ của Lưu tỷ tỷ này thật sự giá trị để ta học tập đấy, ta xem Lưu tỷ tỷ là bạn tri kỷ đã

lâu.” Tiếp đó lại nói rất nhiều lời khen tặng Lưu Uyển Thanh. Đợi khi Tâm Nhi xoay người, chỉ thấy Thư Nhi nằm ở trong lòng Thúy nhi đã ngủ say sưa rồi, khoe miệng kia còn lộ ra nước miếng trong suốt.

Lúc này bả vai Thúy nhi cùng tiểu Thôi ma ma đều ở đây đã phát run, cô nương này cũng quá buồn cười, các nàng cũng sắp không nhịn được nữa! Tâm Nhi mắt nhắm, dĩ nhiên là hừ một tiếng, dậm chân liên xoay người rời đi.

Tiểu Thôi ma ma đợi sau khi người đi xa mới vỗ vỗ ngực, ngồi xuống nói: “Lưu tỷ tỷ, biểu tiểu thư Lỗ vương phủ này cũng quá buồn cười.”

Thúy nhi lại vỗ vỗ cái lưng nhỏ của Thư Nhi, giống như lầu bầu: “Người này đó, luôn không hề biết đủ, vọng tưởng tới những thứ không phải của mình.” Tiểu Thôi ma ma cũng không phải người ngu, tự nhiên hiểu rõ ý của Thúy nhi, cũng nhẹ gật đầu. Thôi, những thứ này đều không phải là chuyện mà một nô tỳ như nàng có thể quan tâm, mặc dù nương nương không đi theo sang Vương phủ, nhưng cũng âm thầm dặn dò nàng, bảo nàng thành thành thật thật chăm sóc tốt Thư Nhi, còn những chuyện khác đều có bà.

Năm ngày sau, Lưu Uyển Thanh lại một lần nữa gọi Đông Mai vào, không chờ nàng nói chuyện, Đông Mai liền cười nói: “Chủ tử, nhìn canh giờ sợ là Lỗ vương phủ đã lưu người lại dùng cơm, nô tỳ đi phòng bếp nhỏ xem một chút, người dùng trước một chút.”

Lưu Uyển Thanh chỉ đành phải gật đầu một cái, nhưng trong lòng vẫn không yên.

Lỗ vương phủ, Tâm Nhi mặc một bộ trang phục màu hồng, đứng ở bên cạnh Lục Khang: “Thế tử gia, Thư Nhi thật là đáng yêu, Tâm Nhi thật thích thằng bé.”

Lục Khang cũng chưa từng nhìn Tâm Nhi một cái, chỉ ôm lấy Thư Nhi đã bắt đầu ngáp, gật đầu với Lỗ vương cùng Lỗ vương phi một cái liền sải bước đi ra ngoài. Bọn người Lục Khang vẫn chưa đi xa, sau lưng liền truyền đến một lời giễu cợt: “Ồi chào, lòng của biểu tiểu thư Lỗ vương phủ chúng ta thật là ghê gớm đó! Chỉ là vạn lần đừng làm mất mặt Lỗ vương phủ chúng ta chứ, tỷ tỷ à, người cũng mặc kệ trông nom, cũng không phải muội muội nói, biểu tiểu thư này!”

Lỗ vương phi mới định mở miệng liền bị Lỗ vương liếc một cái, Lỗ vương vừa nhìn về phía Trần trắc phi vừa mở miệng nói: “Không có quy củ!” Trần trắc phi sững sờ, ngay sau đó vội vàng nói xin lỗi với Lỗ vương phi: “Chuộc tội với tỷ tỷ, là do muội muội vui vẻ quá rồi.” Thật là, mấy ngày nay sống dễ chịu quá, quên mất Vương gia phiền nhất người không có quy củ được rồi. Đúng vậy a, dù là Vương gia ghét nữ nhân già này thế nào, cũng sẽ giữ cho bà ấy thể diện. Hừ! Bà ta cũng chỉ còn lại thể diện!

Tâm Nhi bị chế giễu, dĩ nhiên là đỏ bừng cả khuôn mặt, nước mắt như hạt châu đảo quanh trong hốc mắt, ngay sau đó liền khóc chạy trở về nhà, nhưng trong mắt tự nhiên chỉ có sự phẫn hận, chắc là do hôm nay ăn mặc qua mỏng, đến nửa đêm liền phát sốt. Gần tới cuối năm, trong nhà có bệnh nhân cũng không may mắn, Lỗ vương phi không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là trước tiên đưa Tâm Nhi đến biệt viện dưỡng bệnh, một lần dưỡng bệnh này cũng giày vò đến tháng ba đầu xuân năm sau. Khi đó Tâm nhi còn cho Lưu Uyển Thanh một “kinh hi” (niềm vui bất ngờ) không nhỏ, tự nhiên những thứ này sẽ nói sau, chỉ là nếu không phải là nàng bị bệnh, sợ rằng “kinh hi” này cũng sẽ không đến được với Lưu Uyển Thanh mấy ngày.

Lưu Uyển Thanh tựa vào giường, nghe Thư Nhi non nớt kể cho nàng nghe những chuyện nó đã làm trong năm ngày này, mà Lục Khang còn lại ở một bên co rút khoe miệng, ngay cả xuyt xuyt mấy lần cũng nói tiếp? Cũng làm khó đứa nhỏ này nhớ hết rồi. Nhưng khi Thư Nhi một lần nữa kể về Tâm Nhi thì Lục Khang lại cảm thấy có chút khó chịu.

Lưu Uyển Thanh cười như không cười nhìn Lục Khang, giữa vợ chồng có tình thú nàng vẫn biết rõ một chút, cũng hiểu được đợi qua hai tháng tiếp theo, khi thai của nàng ổn định rồi, coi như nàng không đi nói, Lỗ Vương phi cũng sẽ không cho nàng giả bộ hồ đồ, nhất định muốn an bài nha đầu thông phòng qua, cũng không thể đường đường cấm Thế tử gia, không phải sao.

Mặc dù bây giờ nàng không ôm ấp bao nhiêu hi vọng với hắn, chỉ lấy vinh nhục nửa đời sau của nàng dựa vào hắn mà thôi. Dù hơi động lòng để sau này khổ sở cũng chỉ có mình nàng hưởng qua, khi đó nàng cũng chỉ có thể cùng hắn tương kính như tân thôi. Về phần hắn sẽ có nữ nhân khác hay không, có thể ái thiếp diệt thê hay không đều không quan trọng, chỉ cần nàng không phạm sai, nàng liền có thể an ổn ngồi ở vị trí

Thế tử phi, dù sao cũng đã chết một thế tử, chỉ có thế trách nữ tử kia bạc mệnh, nhưng chết hai.
Thì nhất định sẽ bị truyền là mệnh khắc thế thôi!

Nhưng hôm nay lại khác, có Thư Nhi rồi, tự nhiên nàng phải có tính toán, coi như nàng không ngăn được hẳn sẽ có nữ tử khác, nhưng nàng cũng nhất định phải có một chút phân lượng trong lòng hẳn, giống như nương và cha bây giờ cũng tốt rồi.

Liên cong khoe môi lên, trên mặt ra vẻ có chút buồn bã: “Gia.”

Lục Khang nháy mắt với tiểu Thôi ma ma, Thư Nhi liền bắt đắc dĩ bị ôm xuống. Lục Khang ôm chầm Lưu Uyển Thanh nói: “Đừng có đoán mò, Tâm Nhi này ta tất nhiên không nhìn ở trong mắt.”

“Này, vậy gia đặt người nào ở trong lòng? Hai nha đầu Băng Ngưng không nói, tiếp đó lại là Chu tỷ tỷ, sau đó là Trần Linh Nhi, sau lại có Diễm Tình và Diễm Lệ, hôm nay lại có Khổng tiểu thư.”

Lục Khang nghe giọng nói càng lúc càng ai oán của nàng, tự nhiên hiểu nàng giả bộ, nhưng trong lòng lại rất hưởng thụ, điều này nói rõ trong lòng nàng cực kỳ quan tâm đến hẳn, chỉ có vậy mới có thể nói như thế. Tự động tưởng tượng xong, khoe miệng Lục Khang hơi nhếch lên, cười nói: “Trong lòng Gia có ai nàng còn không biết sao? Tự nhiên chỉ có một mình nàng thôi.”

“Nhưng ...là thật?”

” Đương nhiên là thật.”

Lưu Uyển Thanh giống như con mèo hoang nhỏ trộm tình, cười rạng rỡ, đưa ngón út ra: “Gia, người ngoéo tay cùng thiếp, nếu không thiếp không tin.”

Lục Khang bắt đắc dĩ phải ngoéo tay với Lưu Uyển Thanh, nghe lời nói ngây thơ trong miệng nàng ‘ngoéo tay treo ngược một trăm năm không thay đổi, thay đổi chính là tiểu cầu’, không khỏi cứng chùi diễm trấn nàng một cái: “Nàng đó, hôm nay giống như Thư Nhi, đúng là một đứa bé.”

“Chẳng lẽ gia ghét bỏ thiếp?” Nói xong ra vẻ đáng thương hề hề nhìn Lục Khang. Ngay sau đó thở dài: “Mọi người đều nói nữ 55 tuổi mang thai, sắc mặt cũng sẽ không còn đẹp, sáng nay thiếp soi gương mới phát hiện ra trên mặt mình nổi lốm đốm. Trong lòng sợ gia không thích nhưng cũng không dám bôi loạn phấn, sợ cũng kh9ông tốt cho đứa bé. Gia.”

“Suy nghĩ vớ vẩn cái gì, để gia nhìn kĩ một chút, ừ. ở trên mặt nàng ngược lại đáng yêu, gia thích.” Nói xong còn cúi đầu khẽ hôn27 mấy nốt tâng nhang trên sống mũi Lưu Uyển Thanh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Uyển Thanh đương nhiên hồng ửng lên nhìn Lục Khang, Lục Khang còn thủ thỉ bên tai nàng: “Gia khó chịu, giúp gia một chút.” Nói xong liền lôi kéo tay nàng đi xuống phía dưới người mình.

Cả đêm ngủ ngon.

69. Chương 69

Đêm ba mươi phải ăn bữa cơm đoàn viên, Lưu Uyển Thanh mặc áo choàng hồ ly đỏ rực thật dày, được Trúc Lục đỡ vào phòng. Mới vừa định quỳ gối hành lễ liền bị Lộ Vương phi mở miệng ngăn lại: “Miễn miễn, con đứa nhỏ này, sao lại nhiều quy củ như vậy, hôm nay con đã là phụ nữ mang thai, phải chú ý đến thân thể của mình.”

“Lễ không thể bỏ, con dâu cảm ơn mẫu thân yêu mến.” Nói xong còn quỳ củ hành lễ. Lộ Vương thấy thế, trong lòng âm thầm gặt đầu, con dâu này của bà cũng không tệ lắm.

Ngồi một bên, Hạ trác phi lại thản nhiên cười nói: “ Thế tử phi, áo choàng hồ ly này thật là rất đẹp đấy, ôi. Tuổi trẻ thật tốt, Vương Gia, thiếp có phải cũng già rồi hay không?”

Lộ Vương đương nhiên ôm lấy trắc phi nói nàng không già, vẻ mặt Lộ Vương phi ngồi một bên lại lạnh ngắt. . . Lại nhìn sang Lưu Uyển Thanh cũng có chút trách tội, lạnh nhạt mở miệng nói: "Sáng ngày mai vào cung triều hạ, không được ăn mặc như thế, quá chói mắt."

Lưu Uyển Thanh mím môi nhẹ giọng nói "vâng", nàng đây là năm cũng trúng đạn sao?

Đợi sau khi Lưu Uyển Thanh ngồi xuống ghế, Hạ trắc phi lại mở miệng nói: "Đã tới canh giờ này rồi, Thế tử vẫn chưa về sao? Vương Gia không đợi sao?" Nói xong lại có chút rất là khó khăn nói: "Vương Gia, thiếp. . . . Vi tỷ nhi sợ là chịu đói không nổi."

Lộ Vương khẽ cau mày định mở miệng, Lộ Vương phi đã nói: "Lúc ấy Vương Gia nói với ta, ngày mai mang theo Vi tỷ nhi cùng vào cung triều hạ, ta không đồng ý, cũng không phải vì không thích Vi tỷ , chỉ sợ lại giống như bây giờ, Vi tỷ nhi còn nhỏ, không nhịn đói được. Nhưng vào trong cung, đừng nói chờ một lát là xong, cho dù có chờ đến một canh giờ cũng chỉ là chuyện thường, đến lúc đó chẳng lẽ Vi tỷ nhi có thể vượt qua hoàng thượng hoàng hậu sao? Ngộ nhờ đói quá rồi khóc, gần sang năm mới sợ là không may mắn."

Hạ trắc phi há hốc mồm, tại sao tỷ tỷ luôn không mong nàng được tốt chứ? Lộ Vương nhìn vẻ mặt uất ức của Hạ trắc phi, cũng rất đau lòng, nhưng ông biết Lộ Vương phi nói rất có lý, nên cũng không nói tiếng nào.

Đây là lần đầu tiên Lưu Uyển Thanh nhìn thấy Vi tỷ ở khoảng cách gần như vậy, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng nhìn từ ngũ quan liền có thể biết được sau này nhất định là một mỹ nhân, mặt mũi còn có thể nhận thấy có mấy phần phong vận của Lộ Vương.

Lúc này, Thư Nhi bị ôm đến bên cạnh Lộ Vương, bởi vì rất gần Hạ trắc phi, cau mày một cái, làm bộ đáng đáng thương nhìn Lưu Uyển Thanh. Hạ trắc phi làm sao lại dùng nhiều hương phấn như vậy chứ? Mùi vị cũng quá nặng rồi.

Thấy bộ dáng như thể đang chịu tội của nhi tử, Lưu Uyển Thanh dĩ nhiên đau lòng không dứt, Thư Nhi thấy vẻ mặt lo lắng của mẫu thân, đương nhiên biểu hiện càng thêm đáng thương: không muốn ngồi ở chỗ này, quá khó chịu.

"Hạ di nương dùng loại hương phấn gì vậy?"

Hạ trắc phi sững sờ, không ngờ Lưu Uyển Thanh sẽ chủ động nói chuyện với mình, chỉ là...nàng hỏi về hương phấn, trong lòng có chút không thoải mái, nhưng vẫn cười trả lời: "Là nhờ lão sư phụ tự chế, nếu Thế tử phi yêu thích ta, lúc trở về ta sẽ cho người đem qua cho người một chút là được."

Lưu Uyển Thanh cười cười, liếc mắt thấy sắc mặt càng lúc càng u ám của Lộ Vương phi, vội vàng nói: "Cám ơn Hạ di nương, chỉ là ta không quen ngửi cái mùi này, có chút. . ." Nói đến đây cũng không nói thêm, mà chỉ sờ sờ bụng mình. Hạ trắc phi sững sờ, trên mặt cứng lại, ánh mắt Lộ Vương phi lại sáng lên, ngay sau đó nói: "Muội muội, trong hương phấn người dùng sẽ không có xạ hương chứ?"

Hạ di nương a một tiếng, lập tức che tiểu nhất (?), sau đó lại nói: "Ít nhiều cũng có một chút, chỉ là trung hòa cùng các hương liệu khác, cũng không có chỗ xấu với nữ tử có thai, lúc ta mang thai Vi tỷ nhi cũng có dùng mà."

Lộ Vương phi vội vàng dùng vẻ mặt trách cứ nhìn Hạ trắc phi: "Khó trách thân thể Vi tỷ nhi từ nhỏ đã không tốt, muội muội, không phải ta nói muội, xạ hương này thế nhưng rất dễ khiến nữ tử có thai dễ non, lẽ thường như vậy làm sao muội lại không để ý chứ?"

Về mặt Lộ Vương cũng có chút không tốt nhìn Hạ trắc phi, đang lúc này Thư Nhi cũng mở miệng nói: "Bà nội, mẫu thân, Thư nhi khó chịu, không muốn ăn cơm."

"Ôi trời, cháu trai đáng thương của ta, muội muội, mặc dù muội thích cái mùi này nhưng cũng nên chú ý Thư Nhi và Uyển Thanh, dù sao cái thai trong bụng Uyển Thanh chính là cháu ruột của Vương Gia đấy."

"Người đi xuống trước đi." Lộ Vương mở miệng nói.

Trong mắt Hạ trắc phi rưng rưng, mím môi, ai oán nhìn Lưu Uyển Thanh một cái, liền lui xuống. Vừa đứng lúc Lục Khang bước vào, thấy vậy hé mắt cũng không nhiều lời.

Không có Hạ trắc phi trên bàn cơm, vẻ mặt Lộ Vương phi rất đặc ý, quan tâm tới Lưu Uyển Thanh một câu lại một câu. Mà Hạ trắc phi, ngay sau khi quay về phòng liền nhào lên giường khóc oa lên. . .

Hạ ma ma khuyên vài câu, nhưng đổi lấy chỉ là tiếng khóc càng đau lòng của Hạ trắc phi, Hạ trắc phi lôi kéo tay Hạ ma ma: "Ma ma, tại sao bọn họ không tha cho ta...hương phần này của ta thái y cũng đã xem qua, đối với nữ tử mang thai một chút xấu cũng không có." Nhưng lúc đầu, thái y cũng đã nói không nên dùng...chỉ là lời này Hạ ma ma đương nhiên sẽ không nói ra.

"Chủ tử, nếu không chúng ta đổi sang dùng loại không có xạ hương?"

"Làm sao mà đổi được?" Hạ trắc phi ai oán nhìn Hạ ma ma: "Người khác không biết nhưng chẳng phải bà rất rõ ràng sao, ta có thể trách ai được? Cũng không thể trách mẫu thân ta sinh ta ra liền sinh mang mùi lạ, phần hương nếu không có loại xạ hương này thì sẽ không che lấp được thứ mùi trên người. Vương Gia dĩ nhiên sẽ không thích ta, người cũng đâu phải không biết, có một lần ta mới tắm rửa xong, khi Vương Gia tới liền mang nét mặt ghét bỏ, đấy chẳng khác nào như một thanh đao nhọn đâm vào lòng ta."

Tại sao lại vậy chứ? Ta rất muốn có quan hệ tốt với Thế tử phi, nhưng vì sao lại luôn nhằm vào ta như vậy? Chẳng lẽ cũng muốn ta thật sự phải bắt đầu tính toán với bọn họ sao? Làm những chuyện xấu khó coi mới có thể không bị bắt nạt sao? Không không không. tại sao ta có thể làm mấy chuyện này, như vậy thật không tốt, ôi. . . Hạ ma ma, hay là chúng ta đi Tự Miếu làm tràng pháp sự cho các nàng đi, hy vọng có thể rửa sạch tội nghiệt trên người các nàng a."

Hạ ma ma há miệng, ngay sau đó trả lời "vâng".

"Cười ôm giang sơn cùng chúc mộng

Say mới thấy rõ phong nhập liêm lung

Mây là xiêm y hoa là dung

Từng mảnh đều có trong mộng

Thiên trường địa cửu là bao lâu

Yêu đến thế nào mới xem là nhiều

Thiên cử vạn triền đều là yêu

Quản chi quay lại quá vội vã

Trông mong tới trông mong đều là khoảng không, đều là khoảng không,

Gọi lại gọi đều chỉ là gió

Nhắc lại nhắc đều chỉ là đau và đau

Chờ lại chờ vẫn đều chỉ là mộng "

Hạ trắc phi lẩm bẩm đọc lên bài thơ, ngay sau đó thở dài. vì sao Vương Gia lại không hiểu được tình cảm của nàng chứ? Vì sao lại không nhận ra vẻ mặt hiểm ác của họ chứ?

.

Khóe miệng Lộ Vương phi nhếch lên: "Ta chính là không quen thấy cái vẻ mặt ghê tởm lần nào cũng đầy nước mắt của tiện nhân kia! Giống tỷ tỷ nàng ta, đều là hồ ly tinh chỉ biết quyến rũ nam nhân!" ()

"Chủ tử, tình hình hôm nay như vậy, sợ là trong lòng Vương Gia có gai rồi."

"Đó là đương nhiên, Vi tỷ nhi dù sao cũng là cốt nhục của Vương Gia, Hạ trắc phi dùng hương phần có chứa xạ hương, cho nên Vi tỷ nhi bị bệnh từ trong bụng mẹ mang ra ngoài, đều không được khỏe, ốm yếu như vậy rất giống Lỗ vương Quận chúa, là một cái ám sắc thuốc thôi. Lại nói, không phải chỉ là một vật thay thế thôi sao, Vương Gia lại cứ muốn lừa mình dối người, Hừ! Vậy cũng có khi phiền, Thôi ma ma, có lẽ đúng như người nói, lần sau ta đối xử với con tiện nhân kia hẳn là nên giống với Uyển Thanh hôm nay."

“Chủ tử, người nghĩ như vậy là được rồi, cần gì phải chĩa vào tính khí nóng nảy của Vương Gia chứ, mỗi lần cũng đều thuận tay giúp mình không phải sao.”

Lộ Vương phi đặt ly trà xuống rồi nói với Thôi ma ma: “ Đi, đi lấy mấy cái thiệp lần trước ra.”

Thôi ma ma sững sờ, ngay sau đó thử hỏi “Chủ tử, vì sao.”

“Hừ, mặc dù Uyển Thanh giúp đỡ ta giải phóng cơn giận, nhưng vì vậy mới thấy được nó là người nhiều tâm tư, nếu không tìm hai nữ nhân ngăn chặn nó, sớm muộn gì cũng có một ngày nó sẽ bò lên trên đầu ta. Đợi thai nhi của nó ổn định rồi, ta cũng đã cho nó thể diện xong, qua năm sau mới nhắc lại, chỉ là chúng ta cũng nên chuẩn bị trước không phải sao!”

“Nhưng...nếu, nếu trong lòng Thế tử phi có khoảng cách. . .”

“Hừ! Nếu như như vậy ta càng phải tìm thêm cho Khang nhi một người vừa ý ta .”

Sáng sớm hôm sau, Lưu Uyển Thanh mở mắt liền thấy Lục Khang đang cười nhìn mình, khoe miệng khe nâng lên: “Gia, còn sớm như vậy mà đã tỉnh rồi hả ?”

“Ừ, canh giờ còn sớm, nàng nằm ngủ thêm một lát nữa, hôm nay sợ là sẽ mệt mỏi, nhưng mà phải cẩn thận chút.”

“Gia, người yên tâm đi.”

Lưu Uyển Thanh mặc y phục thật dày, bên trong đều có vá da thảo lên, vật tư khoác lên cũng bọc một lớp da thảo thật dày, trong hoàng cung lạnh lẽo, với lại hôm nay nàng cũng rất dễ bị tổn thương.

Bởi vì tối hôm qua Lộ Vương phi đã nhắc, đương nhiên Lưu Uyển Thanh sẽ không mặc áo choàng lông hồ ly màu đỏ rực, mà lại lựa chọn một chiếc áo choàng bên ngoài là tơ lụa tím, bên trong có một lớp da thảo.

”Vì sao không khoác thứ gia đã chuẩn bị cho nàng?”

“A. . . Vật ấy quá mức rêu rao, huống chi áo choàng này có vẻ ấm áp hơn cái kia.”

“Nàng nghĩ rất cẩn thận.”

“Cái đó là đương nhiên.”

Lục Khang có chút ghen lời nhìn Lưu Uyển Thanh, dĩ nhiên không ngờ nàng sẽ nói theo mình, không khỏi cười: “Nàng còn dám nhận nữa sao!”

Lưu Uyển Thanh dí dỏm nhún mày: ”Vì sao không dám nhận? Chẳng lẽ gia cảm thấy thiệp không thông minh, không cẩn thận sao? Thiếp chính là Thế tử phi của gia đó!”

“Được, Thế tử phi tốt của gia dĩ nhiên sẽ thông minh nhất!”

“Gia, đừng khen thiệp, thiệp sẽ ngưỡng chừng.”

“Nàng đó!”

Mồng một đầu năm vào cung triều hạ, nam nữ sẽ tách riêng ra , bởi vì tuổi Thụ Nhi còn nhỏ, dĩ nhiên phải đi bên cạnh Lưu Uyển Thanh, do Tiểu Thôi ma ma ôm. Lúc này bên ngoài cửa cung đã đậu đầy xe ngựa, Lưu Uyển Thanh thận trọng xuống xe ngựa, liền khéo léo đi phía sau Lộ Vương phi.

Các mệnh phụ còn lại vào cung triều hạ cần phải đứng theo quan vị của tướng công, Lưu Uyển Thanh là con dâu hoàng gia, đi theo Lộ Vương phi nên dĩ nhiên là đứng ở phía trước nhất, ngay cả Lỗ vương phi cũng phải đứng phía sau. Luôn đứng trong đội ngũ, đương nhiên Lưu Uyển Thanh nhìn thấy Lưu lão phu nhân, Lưu Đại phu nhân cùng với đại tẩu đã lâu chưa xuất hiện của mình, nhìn sắc mặt càng thêm tiêu tụy.

Ôi. . . Vốn mỗi nhà đều có chuyện khó nói, mấy ngày trước nàng nghe được tin tức, Viên nhi có thai. Tuổi Lưu lão phu nhân đã lớn rồi, được Tiên Linh Đình đỡ lấy, lúc thấy Lưu Uyển Thanh dĩ nhiên cũng nhìn nàng gật đầu một cái, lúc này lại không thể căn rõ đi qua, huống chi bên phía mình cách vị trí của Lưu Uyển Thanh hơi xa.

Đến giờ lành, cửa cung mở ra.

Chưa vào trước cửa cung đã phải dập đầu ba cái, ngay sau đó lại đến Đông cung. Lưu Uyển Thanh không chỉ thấy may mắn một lần nữa vì đầu gối của nàng bọc lớp da thảo rất dày, mặc dù nhìn có vẻ sưng vù nhưng lại không khổ lắm. Vốn là cũng chuẩn bị cho Lệ Vương phi một bộ, nhưng thấy trang phục của Lệ Vương phi thì biết rõ bà không dùng, cũng không biết mẫu thân cùng bà nội có dùng hay không.

70. Chương 70

Mặc dù có không ít quý phụ kinh thành với đủ các thượng cấp khác nhau vào cung chúc tết triều hạ, nhưng có thể trực tiếp ra mắt hoàng hậu thì lại không nhiều lắm, dù sao cũng không có gian phòng nào chứa được nhiều người như vậy. Huống chi trong phòng còn vô số nương nương các cung, phi tần công chúa nữa, các cửa Vương Phi Quận chúa trong vương phủ cũng không ít. Lưu Uyển Thanh nghĩ đến lúc này Lưu lão phu nhân đang ở đứng ngoài cửa, trong lòng có chút lo lắng, dù sao bà đã lớn tuổi rồi, hiện giờ lại là lúc thời tiết lạnh nhất.

Lưu Uyển Thanh ngồi sau lưng Lệ Vương phi, cố gắng hạ thấp cảm giác về sự tồn tại của chính nàng, thể nhưng đương nhiên có người sẽ không cho nàng cơ hội, huống chi thân phận của nàng vốn là tiêu điểm trong phòng này.

Bên này Lễ vương phi vừa nhắc tới cháu gái mình, hoàng hậu còn lại cười hỏi Lệ Vương phi có nguyện ý hay không, Lệ Vương phi để ly trà trong tay xuống, cười nói: "Nương nương, người nói đùa, cô nương Khổng gia tốt như vậy, gả cho Khang nhi của chúng ta làm thiếp chẳng phải là uất ức nàng ấy sao!"

"Ôi, đây không phải là tâm nguyện của nữ nhi ta sao?"

Hừ, người nữ nhi của của người sợ là đã hóa thành bộ xương khô rồi, còn không biết xấu hổ mà nói như thế sao, chỉ là người nguyện ý để cho cháu gái người đi làm thiếp, hừ. . . Cũng đừng trách ta không khách khí, đừng nghĩ là ta không biết Lễ vương phủ các người đang có cái chủ ý gì, Khang nhi của ta cũng chịu được tính toán của các người? "Quy củ của Lệ Vương phủ rất nhiều, phân thê thiếp rõ ràng, không giống Lễ Vương phủ, nếu như Khổng tiểu thư vào cửa, sợ là không chịu nổi uất ức không phải sao, nếu không thì ngược lại ta càng muốn cho Khang nhi nạp vài người thiếp đấy."

"Lệ Vương phi, chẳng lẽ cháu gái ta còn chưa xứng làm trắc thê của Thế tử gia sao?"

"Trắc thê?" Về mặt Lệ Vương phi khổ sở nhìn Lễ vương phi: "Mới vừa rồi ta đã nói, quy củ Lệ Vương phủ cực nghiêm, đương nhiên lúc đầu sẽ chỉ làm thiếp, chỉ có thể làm thiếp, dĩ nhiên nếu như sau này sinh con cháu thì sẽ có thể lên làm trắc thê."

Lễ vương phi nhìn về phía Trần Hoàng Hậu, mà Trần Hoàng Hậu chỉ là cười không nói, lời dĩ nhiên đã đến mức này rồi, không lâu sau trong phòng lại náo nhiệt lên. Đề tài này chuyển qua chuyển lại cuối cùng chuyển đến trên người Lưu Uyển Thanh.

"Lệ Vương phi, người con dâu này cũng là một người có phúc khí, lúc mới vào cửa không phải bệnh của tiểu thế tử chuyển tốt lên, giờ lại đang mang thai, ca ca nhà mẹ đẻ cũng không chịu thua kém, xem ra có tương vọng phu vượng tử a." Người nói chuyện là Trịnh Vương phi của phủ Trịnh Vương, Lưu Uyển Thanh ngược ngung đáp trả cho bà một nụ cười, Tiểu quận chúa Trịnh Nguyệt Như, đích thứ nữ của phủ Trịnh Vương đang được bàn chuyện hôn sự với Nhị ca của nàng, nếu như không có chuyện gì bất trắc đương nhiên sẽ trở thành người thân của nàng.

Lệ Vương phi lại cười nói: "Người là quá khen, con dâu này của ta cái khác không nói, nhưng là một người hiểu quy củ nhất." Ý ở ngoài lời này mọi người đương nhiên đều hiểu, cũng cười như không cười liếc nhìn Lễ vương phi.

"Đây là tiểu thế tử sao, thật là trắng nõn đáng yêu, tương lai nhất định tiền đồ vô hạn a."

Lưu Uyển Thanh nghe bên tai trái một câu tiểu thế tử, bên phải cũng một câu tiểu thế tử vẫn không hề giống với suy nghĩ của những phụ nhân này, trên mặt chỉ có thể đưa ra nụ cười. Thấy những phụ nhân trước mắt này, đáy lòng không khỏi chảy lệ gợn ngón tay cái lên, có thể làm những điều khiến họ không thoải mái còn có thể treo nụ cười trên mặt? Đây chính là một cây gai đó! Vừa đứng dậm trong lòng oa tử bên trong.

Dĩ nhiên cũng có chút phụ nhân thì thăm với nhau nói: “ Thế tử phi thật là người có bản lĩnh.”

“Cũng chưa biết được, ta dám nói chỉ đợi sau này nàng sinh ra một nam hài, như vậy đương nhiên sẽ xa cách với Thư Nhi thôi. Dù sao cũng là người cản đường của con ruột mình.”

“Người chỉ biết đến thứ nhất, không nghĩ tới thứ hai, sợ là sẽ phải càng thương yêu.”

“Hả? Như thế, chỉ có canh chừng dưới mí mắt mình mới chắc chắn không phải sao, nuôi sai lệch một đứa bé quá dễ dàng.”

“Sợ là Lỗ vương phủ sẽ không đồng ý.”

“Hừ, ta thấy đúng là kẻ ngu, tương lai nàng ta sẽ có lúc hối hận thôi.”

“Không thấy được, sợ có tâm tư sâu hơn.”

“Mặc kệ như thế nào, chờ coi kịch hay là được.”

Khiến Lưu Uyển Thanh không ngờ là, cháu gái Trần Linh Nhi của Trần Hoàng Hậu lại không tìm nàng gây phiền toái, vốn nàng đã chuẩn bị ột trận đánh ác liệt , chẳng qua cũng không thể lơ là, hôm nay nàng đã là phụ nữ mang thai rồi.

“Tốt lắm, tốt lắm, canh giờ cũng không còn sớm, chúng ta sang Ân Trạch điện đi, cũng không thể để Vạn Tuế Gia chờ chúng ta không phải sao.” Trần Hoàng Hậu nói chuyện các vị quý phụ quý nữ xong, đương nhiên lại lỏng lẻo hùng dũng bước về phía Ân Trạch điện.

Cấu trúc của Ân trạch điện không giống với các cung điện khác, hình vuông chỉ có một tầng, chỉ chuyên môn dùng làm nơi tổ chức các bữa tiệc lớn . Đây là lần đầu tiên Lưu Uyển Thanh đến Ân Trạch điện, mặc dù mặt ngoài có vẻ rất cổ xưa, nhưng bên trong cũng rất nguy nga lộng lẫy, bốn phía cung điện

là một dãy mâm kim long chủ tử màu đỏ thắm, hai bên còn trưng bày đầy đủ các loại nhạc khí, ngay phía trước đài cao dĩ nhiên có đặt long y cùng phượng ý bằng vàng ròng, mà ở giữa còn có một sân khấu rộng đường kính mười lăm thước, dùng cho ca múa biểu diễn, hai bên lề là những chiếc bàn tròn xếp thành hình bát giác, lúc này đã có cung nữ lui tới không ngớt trong đó, bày dĩa và trái cây lên.

Nhìn thấy đoàn người Trần Hoàng Hậu đương nhiên cũng quỳ xuống dập đầu thỉnh an. Sau khi Lưu Uyển Thanh ngồi xuống liền nhỏ giọng bên tai Thư Nhi: “Không nên hết nhìn đông tới nhìn tây, nếu như đói bụng thì cố nhịn một chút.” Thư Nhi cái hiểu cái không gật đầu.

“Lưu tỷ tỷ.”

Lưu Uyển Thanh sững sốt, ngay sau đó ngẩng đầu lên, thấy Trịnh Nguyệt Như bên cạnh xông tới chào hỏi nàng, ngay sau đó cười: “Tiểu quận chúa có chuyện gì?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trịnh Nguyệt Như đỏ một chút, nhỏ nhẹ nói: “Lưu tỷ tỷ gọi ta là Nguyệt Như thì được rồi, cứ gọi Quận chúa Quận chúa lại có chút xa lạ, chẳng lẽ Lưu tỷ tỷ thích Nguyệt Như gọi người Thế tử phi sao?”

Ấn tượng đầu tiên của Lưu Uyển Thanh đối với Trịnh Nguyệt Như rất tốt, liền cười nói “được”.

“Thư Nhi thật là đáng yêu.”

Không cần Lưu Uyển Thanh nhắc nhở, Thư Nhi liền khéo léo đổi sang gọi Trịnh Nguyệt Như là di di. Lưu Uyển Thanh thấy đôi mắt Trịnh Nguyệt Như sáng lên nhìn bộ dáng của Thư Nhi, không khỏi cảm thấy buồn cười, nhìn đôi tay nàng ấy rục rịch chộn rộn, nếu nàng không ở nơi này, sợ là sẽ bóp khuôn mặt nhỏ của Thư Nhi rồi.

Thư Nhi bây giờ được nàng nuôi trắng trắng tròn tròn, lại hiểu chuyện, lúc nói chuyện còn mang theo giọng bập bẹ, dĩ nhiên đang ở lứa tuổi đáng yêu nhất.

Nếu như Trịnh Nguyệt Như biết được suy nghĩ của Lưu Uyển Thanh, nhất định sẽ nói “cô nương, thật sự là vậy đó!” bánh bao nhỏ này thật là đáng yêu, trẻ con cổ đại đều thật là đáng yêu a, nhất là thân thể nhỏ nhỏ mặc trang phục cổ trang tinh mỹ, thật là dễ thương đó, không được không được rồi, thật là muốn xoa

bóp a, xoa bóp... Đây là bánh bao nhỏ có bộ dạng đáng yêu nhất mà mình gặp từ khi tới thời đại này đó, nếu là của mình thì tốt rồi!

Thư Nhi rất thích Trịnh Nguyệt Như trong bụng đều là chuyện xưa này, không lâu sau liền quần quýt lấy nàng: “Vì sao hoàng tử ca ca lại không nhận ra Mỹ Nhân Ngư tỷ tỷ vậy chứ?”

Trịnh Nguyệt Như có chút kẹt không biết nói sao, cũng may lúc này hoàng thượng đã tới.

Sau khai tiệc, Lưu Uyển Thanh cẩn thận gỡ thịt cá trong mấy thứ đồ ăn thả vào chén của Thư Nhi, nhưng người ngày thường thích ăn cá nhất như Thư Nhi lại nhướng mày lên lắc đầu, nói gì cũng không chịu ăn rồi. Lưu Uyển Thanh nghi hoặc nhìn nàng. Thư Nhi liền nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Bọn họ toàn là người nhà với Mỹ Nhân Ngư tỷ tỷ đó, Thư Nhi không thể ăn, ngộ nhờ ăn phải Mỹ Nhân Ngư tỷ tỷ thì phải làm sao đây?” (>.

Mỹ Nhân Ngư?

Lưu Uyển Thanh nghi ngờ nhìn về phía Trịnh Nguyệt Như, Trịnh Nguyệt Như ngượng ngừng cười, kể lại giản lược câu chuyện xưa lúc này đã nói với Thư Nhi cho Lưu Uyển Thanh nghe, cũng quay qua nói với Thư Nhi: “Thư Nhi thật ngoan, chỉ là Mỹ Nhân Ngư ở trong biển rộng, thịt cá trong chén Thư Nhi là từ sông, không giống nhau, có thể ăn.”

Thư Nhi vừa nghe đến đây, vẻ mặt vui mừng, lộ ra lúm đồng tiền: “Thật sao?” Ngay sau đó liền từng ngụm từng ngụm ăn hết, thật tốt quá, cũng may thịt cá từ sông có thể ăn.

Trịnh Nguyệt Như ngượng ngừng cười với Lưu Uyển Thanh, Lưu Uyển Thanh cười nói: “Nguyệt Như muội muội thật là một huệ chất lan tâm, chuyện xưa thú vị như vậy, ta nghe xong còn tò mò nữa là.”

“Ha ha, những thứ này đều là muội xem ở trong tạp thư thôi, nếu Lưu tỷ tỷ thích thì ngày khác muội sửa lại rồi đưa qua cho Lưu tỷ tỷ được chứ, vừa đúng lúc kể cho Thư Nhi nghe.”

“Vậy thì phiền toái Nguyệt Như muội muội.”

“Không phiền toái, không phiền toái, muội cũng rất ưa thích Thư Nhi mà.”

“Vậy, muội muội thường tới Vương phủ chơi một chút.”

Một bên kia, Trịnh Vương phi đang nói chuyện cùng Lộ Vương phi thấy tiểu nữ nhi của bà trò chuyện rất tốt với Lưu Uyển Thanh, trong bụng rất hài lòng. Bà cũng đã hỏi thăm rất tốt, tuy Lưu Uyển Thanh này chỉ là con thừa tự, nhưng cả nhà cũng hết sức sủng ái nàng, với Lưu Nhân Phúc lại càng thấy hân được, hôn sự của nữ nhi cùng Lưu gia có thể nói là ván đã đóng thuyền rồi, chỉ đợi đầu xuân sẽ tìm ngày thật tốt để trao đổi thiệp canh, có thể thân thiết với Lưu Uyển Thanh, đối với cuộc sống sau khi cưới của nữ nhi cũng có chỗ tốt lớn lao.

Năm ngày sau.

Lưu Đại phu nhân đến thăm Lưu Uyển Thanh, liền thuận thế nói về Trịnh Nguyệt Như: “Cuối cùng vẫn là ca ca con cưới cao, chỉ là nghe nói Trịnh Nguyệt Như này là một người rất tốt, không phải là người cao ngạo như tỷ tỷ của nàng.”

“Nữ nhi ngược lại không cảm thấy là ca ca cưới cao, Nguyệt Như cũng không phải nữ nhi trưởng mà chỉ là đích thứ nữ, vẫn kém một chút so với Đại quận chúa, luôn không thể gả cao hơn so với Đại quận chúa đâu, mà Nhị ca lại là người có bản lĩnh, hơn nữa còn tuổi trẻ tài cao.”

“Điều này cũng đúng, con gặp qua nàng rồi sao?”

“Đúng vậy, mấy ngày trước đây, chúng con ngồi cùng một bàn, nàng tới tiếp chuyện với con, chỉ nói vài câu nhưng vẫn cảm thấy người này rất tốt, hơn nữa Thư Nhi cũng rất thích nàng, chắc là dễ tiếp xúc, tính tình cũng tốt.”

“Vậy thì được, tất nhiên nương tin ánh mắt của con, cũng không thể lại như đại ca lần nữa, ôi.”

“Viên nhi?”

“Đại ca con nói sẽ giữ vững tình trạng hiện nay, hoặc là nhận Viên nhi trở về phủ nhưng phải là bình thê!”

“Bình thê?”

Lưu Uyển Thanh sợ hết hồn... Đại ca sao lại hồ đồ như vậy, Tiền gia thế từ bỏ ý đồ sao? Nếu chuyện này bị làm to ra, sợ là tiền đồ của đại ca có thể bị phá hủy.

“Cha người phạt đại ca người quỳ trước tổ tiên, ròng rã ba ngày không ăn không uống, cho đến hôn mê bất tỉnh cũng không thay đổi ý, còn nói nếu như Tiền gia muốn ồn ào, sẽ náo loạn chuyện, nếu không được thì có mất cái mũi ô sa cũng nguyện (từ quan)! Bởi vì Tiền gia thiếu Viên nhi.”

“Viên nhi cũng là người đáng thương, đại tẩu nói thế nào?”

“Đại tẩu con nói, có thể để Viên nhi làm bình thê, nhưng phải đợi sau khi nàng sinh hạ nhi tử mới cho phép Viên nhi vào cửa, nếu không nàng liền treo cổ ở cửa Hầu phủ! Chuyện cứ như vậy mà bế tắc, bà nội của con cũng vì thế mà tức bệnh.”

Lưu Uyển Thanh kinh ngạc che che miệng... ân cần dò hỏi: “Bà nội như thế nào? Khá hơn chút rồi chứ?”

“Không có chuyện gì lớn, người đã già đương nhiên dễ sinh bệnh hơn... tốt lắm, tốt lắm, không đề cập nữa, những chuyện phiền lòng đến thai nhi này con cứ đơn giản xem như không biết là được.”

Lưu Uyển Thanh cúi đầu suy tư một phen liền nói: “Đại ca không phải là người không có đầu óc, sợ là trong đó có ẩn tình khác.”

Lưu Đại phu nhân sững sốt: “Con nói là Viên nhi? Nhưng đứa bé ấy là ta nhìn lớn lên, dĩ nhiên là người tốt.”

“Nhưng nàng gặp chuyện như vậy, tâm tính sợ là cũng sẽ biến đổi thôi.” Lưu Đại phu nhân há miệng thở dốc, ngay sau đó gật đầu: “Trước tiên cứ như vậy đi, mặc kệ như thế nào, nhất định cứ để Viên nhi sinh hạ đứa bé bình an.”

71. Chương 71

Không quá mấy ngày, Lưu Đại phu nhân mang về mặt buồn rầu tới Lộ Vương phủ. Lưu Uyển Thanh thấy vậy vội vàng sai hai người Đông Mai và Trúc Lục đứng ngoài phòng canh chừng, trong phòng chỉ để lại Tinh Nhi bên cạnh Lưu Đại phu nhân cùng Thúy Nhi bên cạnh mình.

“Mẫu thân?”

Lưu Đại phu nhân thở dài: “Vốn con là phụ nữ có thai, nương không nên vô duyên vô cớ lại tới khiến cho con ngột ngạt, nhưng tâm trạng của nương thật nghẹn tới khó chịu, nương sống đã hơn nửa đời người rồi, còn chưa có người nào lại trắng trợn đối nghịch với nương như vậy! Đây là do bản thân nương đã quá nuông chiều hài tử phải không!”

Lưu Uyển Thanh lo lắng kéo tay Lưu Đại phu nhân: “Mẫu thân, đã xảy ra chuyện gì rồi hả?”

Lưu Đại phu nhân vỗ tay Lưu Uyển Thanh, thở dài: “Con nói xem ta đây đã gây ra cái nghiệt gì chứ. Viên Nhi kia vốn người có thể thương cảm, ta thấy cũng đau lòng, trách ai? Nhưng truy cứu tới cùng thì muốn trách còn không phải trách chính nàng sao? Những năm gần đây một mình đại tẩu con trông phòng, lại cực kì hiếu thuận với cha và bà nội con, cũng không đi sang nhà mẹ đẻ Tiền gia bên kia kể uất ức, nói trắng ra thì chẳng khác nào sống thủ tiết, từ khi bắt đầu lộ ra chuyện của Viên Nhi, trong lòng nương cũng không hề thoải mái .

Dĩ nhiên là phải trách tội đại tẩu con, cũng đã hai năm rồi không cho nàng sắc mặt tốt, nàng trôi qua ở nhà chúng ta cũng không thoải mái gì, hơn nữa ma ma bên cạnh nàng cũng đã bị đuổi đi. Đại nha đầu bên cạnh là người có tâm, vốn muốn làm thông phòng, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, cũng không nên trách nàng có lỗi, vốn chuyện chủ mẫu đuổi một nha đầu thông phòng cũng không xem là chuyện lớn gì, tuy nói xuống tay có chút độc ác, nhưng nếu truy rõ ra rốt cuộc nàng cũng đâu biết chuyện ấy, hạ nhân tự cho là đúng mà làm việc, nàng cũng đâu rõ ràng hết đâu, lúc bắt đầu nương cũng không tin.

Nhưng lâu ngày mới biết nhân tâm, xem ra đại tẩu con cũng thật sự không biết chuyện ấy, chỉ bị người bên cạnh làm liên lụy tới, những năm này sợ là đã nuốt nước đắng vào bụng .”

Nghe thế, Lưu Uyển Thanh xem như cũng hiểu chút ít. Đúng vậy a, bản thân mình không muốn thì đừng gây cho người khác! Có mấy nữ tử nguyện ý ở chung hòa thuận cùng với những thiếp thất thông phòng chứ? Lại có mấy nữ nhân thật sự vui lòng chia sẻ tình yêu của trượng phu với những nữ tử khác chứ? Sợ là điều ấy quá dễ để hiểu rõ, trong lòng đại tẩu vô cùng quan tâm tới đại ca, làm sao có thể nhẫn nhịn, nếu không thì dù là Tiền gia không so được với Hầu phủ, nhưng chỉ cần dựa vào chuyện này cũng có thể nói đại ca ái thiếp diệt thế, huống chi Viên Nhi kia chỉ là một nha đầu thông phòng, ngay cả làm thiếp cũng không phải.

“Nương thấy Viên Nhi rồi hả?”

Lưu Đại phu nhân gạt đầu một cái: “Cũng chưa thấy, nếu không hôm nay làm sao nương có thể bình tĩnh như vậy. Thật sự là ứng với câu châm ngôn ‘người đáng thương phải có chỗ đáng hận’. Đối lại là nương, sợ là cũng muốn đuổi nàng ta, con không biết nàng ta đã khiến ra cái chuyện yêu nga tử* gì đâu, hiện giờ đại ca con đã bị cách chức rồi!” (yêu nga tử: có hàm nghĩa là xảy ra vấn đề; chỉ 1 ít việc rõ ràng rất tốt lại xảy ra biến cố nguy hại vô cùng, khiến người ta không ngờ tới.)

“Cái gì? Cách chức quan!” Lưu Uyển Thanh nghe xong, kích động ngồi dậy.

“Chậm một chút chậm một chút, con đang là phụ nữ có thai, trách nương không tốt, không nên tìm con cầu nhau.”

“Nương, dù nương không nói cho con, nhưng chuyện lớn như vậy, còn có thể gạt con mấy ngày chứ? Biết sớm dù sao cũng hơn biết muộn nhiều, đây là thế nào? Bên chỗ Tiền gia kia thật sự bất chấp tất cả sao?”

”Sao có thể là Tiền gia, dù bọn họ hận đại ca con đến nghiêng răng, nhưng đoán chừng cũng chưa mặt mũi cho đại tẩu con, Viên Nhi kia thế nhưng dám lên thuê người mua chuộc người viết kịch, tất cả gánh hát lớn nhỏ trong kinh thành đều mở màn hát bài ấy. Hiện nay người người đều trách đại tẩu con là độc phụ, Viên Nhi kia lại là tiểu bạch đáng thương, đại ca con cũng thành tình lang trung trinh có một không hai! Nhưng những dân chúng kia có thân phận giống chúng ta sao? An gia lập quốc! Ngay cả chuyện hậu viện của mình cũng quản không được rõ ràng, còn có thể đền đáp quốc gia thế nào? Hai năm qua, danh tiếng của chúng ta quá mức cao. Tự nhiên phải có vài người nhìn chằm chằm, chuyện đại ca con bị cách chức quan đương nhiên cũng là thuận nước đẩy thuyền, không trách người khác được.

Ôi, Tiền gia phái người tới đón đại tẩu con, nhưng đại tẩu con rất hiểu chuyện, ngược lại không trở về theo, nhưng những uất ức này. Tới hôm nay đã gầy mất một vòng lớn rồi! Viên Nhi kia có chủ ý gì, ta sống tới gần tuổi này mà còn không nghĩ ra thì chẳng khác nào sống uống năm này, là người vô ích sự cả đời rồi!”

Lưu Uyển Thanh cầm khăn lau lệ cho Lưu Đại phu nhân, lại ý bảo Tinh Nhi châm trà: “Nương, uống một ngụm trà nước, thở thông suốt lại. . . Hôm nay đại ca bị quỷ mê tâm khiếu (bị ma quỷ ám ảnh), nhưng đại ca là người hiếu thuận, đương nhiên sẽ suy nghĩ ra.”

“Con trai của nương, nương tại sao không hiểu chứ, nương chỉ sợ. Chính là sợ một ngày nào đó đại ca con suy nghĩ hiểu rõ, nhưng lại không còn tiền đồ, như vậy. . . . Lấy tính cách của đại ca con, sợ là sẽ có nhiều khó khăn a.”

“Đại ca đã khiến nương tức giận như vậy, người vẫn còn suy nghĩ và huynh ấy rất nhiều.”

Lưu Đại phu nhân thở dài, ngay sau đó thì thầm bên tai Lưu Uyển Thanh vài câu, Lưu Uyển Thanh sững sốt: “Hiện giờ đại ca?”

“Quỳ gối trước bái vị tổ tông không ăn không uống, cứ nghĩ là dùng chút khổ nhục kể thì nương sẽ cho nó gặp mặt Viên Nhi kia! Hừ.”

“Nương...” Lưu Uyển Thanh thở dài: “Chuyện này nương làm cũng có chút cực đoan, Viên Nhi kia tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì khi ở trong tay người, đại ca có bao nhiêu yêu thương Viên Nhi, nữ nhi không biết được, nhưng nhất định lòng thương hại cùng ấy này tràn đầy, nếu như Viên Nhi kia ở bên người lại xảy ra chuyện gì, tấm lòng kia của đại ca sợ là không về được, không ai hơn được người chết!”

“Yên tâm, điều này nương hiểu, không vì cái khác cũng phải vì đứa bé trong bụng của nàng, nương cũng đã cung ứng nàng, huống chi nàng ta có chỗ nào là chịu chết? Bắt đầu hai ngày trước vẫn còn bộ dạng

đáng thương muốn tìm cái chết, hôm nay cũng đã hiểu ra sự tình , ngược lại thật coi mình là Đại thiếu nữ nãi mà bắt đầu hưởng thụ rồi.”

Ánh mắt Lưu Uyển Thanh xoay lòng vòng ,cảm giác chuyện sẽ không đơn giản như thế , Viên Nhi kia nếu như không phải là một nữ tử huệ tâm lan chất , lấy ánh mắt của đại ca thì làm sao có thể coi trọng ? Đi theo hầu hạ đại ca đến lớn cũng không phải chỉ có mình Viên Nhi , chỉ là chuyện thành ra như vậy , lại đi vài năm , hôm nay cũng có thể tính cách đã biến đổi lớn , nhưng ... Viên Nhi sẽ không ngu đến mức muốn hủy diệt thanh danh cũng như thành tựu của đại ca , nếu đại ca thật sự bị mất tất cả , nàng có thể có cái gì ? Trả thù ? Cũng không đúng , nếu như chỉ trả thù cũng sẽ không như thế ... Đây ...suy nghĩ kĩ ra rồi cuộc chính là hướng về phía danh tiếng Hầu phủ rồi !

“ Nương , bên phía đại ca hay là người mềm xuống một chút , nữ nhi suy nghĩ kĩ rồi , về phần bên phía Viên Nhi , người phải vài người cơ trí quan sát , xem xem có kẻ nào khác liên hệ với nàng ta không .”

“ Con nói là ...?” Lưu Đại phu nhân sững sốt .

“ Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất , chúng ta nghĩ nhiều một chút , để cầu an trong lòng cũng được .”

“ Tốt , tốt , là nương không ngờ , tốt nhất con nên nghỉ ngơi đi , cũng đừng quá quan tâm chuyện này , nếu trong lòng buồn rầu không quá nhiều nương cũng sẽ không tìm con kể khổ .”

“ Nương , nữ nhi cũng không phải là búp bê , sao có thể nói mấy câu sẽ mệt chứ , mẹ đến thăm nữ nhi nhiều một chút , trong lòng nữ nhi mới vui vẻ .”

Tiến Lưu Đại phu nhân rồi , Lưu Uyển Thanh mới sững sốt , liền liếc nhìn Đông Mai bên cạnh muốn nói lại thôi , thở dài : “ Đông Mai , người đứng phía trước coi chừng , khi Thế tử gia đến thì mời chàng tới đây , nói ta có chuyện tìm chàng , rất gấp .”

“ Vâng .”

Sau khi Lục Khang trở lại liền thấy Lưu Uyển Thanh tựa vào giường , cúi đầu nghiêm túc thêu trên tấm vải đỏ .

“ Cần thận con mắt của nàng , những chuyện này sai người khác làm là được rồi .”

Lưu Uyển Thanh mím môi : “ Đây là đứa bé đầu tiên của thiếp , đương nhiên muốn tự mình làm .” Nói xong lại nâng lên đưa cho Lục Khang : “ Gia , người xem, hình thuê hoa sen đỏ này có đẹp không ?”

Lục Khang khẽ nhíu mày ... “ Hoa sen chếp đỏ ... Cảm thấy vẫn còn quá tục khí , đổi sang kiểu khác đi là được .” Hoa sen là điềm xấu ... Lục Khang hé mắt .

Lưu Uyển Thanh sững sốt , ngay sau đó trả lời “ được” , loại chuyện nhỏ này đương nhiên không với hấn , lại mở miệng nói : “ Gia , chuyện của đại ca thiếp ...”

Lục Khang ngồi xuống kéo Lưu Uyển Thanh qua : “ Lúc này nàng không cần lo lắng , gia sẽ không cần lo lắng , gia sẽ không chỉ ngồi đó nhìn , dù sao Nhân Quý cũng lớn lên theo chân gia không phải sao !”

“ Đương nhiên thiếp hiểu gia khi thấy chuyện này thì không thể không để ý tới , chỉ là không ngờ đại ca sẽ vì nữ tử như vậy mà đối nghịch nương . Lúc này nương rất đau lòng , dù là trưosc kia cha sủng ái Tử Mộng , nương cũng sẽ không như thế...”

“ Ban đầu thấy Viên Nhi kia , gia cũng nghĩ là người tốt , hôm nay lại là người tâm lớn .” Lục Khang nói đến đây , sắc mặt tự nhiên âm trầm , Lưu Uyển Thanh nghi ngờ nhìn hấn , ngay sau đó trong mắt sáng lên : “ Gia , chẳng lẽ người nói ...”

Chuyện này cũng có chút liên quan tới nàng , nghĩ muốn động tới Thế tử phi của hấn cũng phải xem hấn có đồng ý hay không đã , thật sự nghĩ hấn là Phật gia sao ? Ngay sau đó vỗ tay nàng nói : “ Gia đang tra , sợ không phải chuyện đơn giản vậy.” Chuyện này , không riêng gì có dấu tích của Lỗ vương phủ , ngay cả Lưu Uyển Nguyệt , còn có Trần gia nhà mẹ đẻ của đồng cung hoàng hậu sợ là đều có bóng dáng trong ấy !

.....

Ba ngày sau , Lưu Uyển Thanh được Lộ Vương phi cho phép , liền dẫn Lục Trúc cùng Thúy Nhi lên xe ngựa , trở lại Lưu phủ , trước tiên tới thăm Lưu lão phu nhân đang bị bệnh liệt giường .

Lần nữa nhìn thấy Lưu Nhân Quý , lúc này hẳn còn nơi nào có một chút bóng dáng thiếu niên ? Trên người hiện lên vị chua , râu ria xồm xàm , không còn hình ảnh ca ca trong ấn tượng luôn ôn tồn nhả dịu dàng đối với nàng ...

“ Gặp bà nội rồi hả ?”

Lưu Uyển Thanh khẽ thở dài một cái : “ Ca , muội cứ nghĩ trừ Viên Nhi ra , huynh không còn nhớ rõ bất kỳ người nào .”

Lưu Nhân Quý nắm nắm quyền : “ Vì sao mọi người không chịu tiếp nhận Viên Nhi ?”

“ Xem những thứ này một chút thôi .” Lưu Uyển Thanh đưa cho Lưu Nhân Quý một xấp giấy Tuyên Thành , sau khi Lưu Nhân Quý mở ra ... hồi lâu ... hai mắt ngập tơ máu mở thật to , quay về phía Lưu Uyển Thanh gầm hét lên : “ Không ! Những thứ này cũng không thể ! Không thể nào !”

Lưu Uyển Thanh hít lỗ mũi , nghẹn ngào nói : “ Ca, huynh biết những thứ này đều là thật , chỉ là huynh không thể nào tiếp nhận được việc huynh vì một nữ nhân như vậy mà uất ức vợ chưa cưới của huynh , chống đối mẫu thân , chộc tức bà nội ... mất chức quan ! Nhưng đó là thật , muội đã sáng tỏ việc ấy , vậy ca ca đang ở nơi nào ? Trở lại đi , Lưu gia cần huynh , trên vai huynh còn đang gánh tương lai cả Lưu gia ! Chẳng qua chỉ là một nữ tử ... hôm nay thấy rõ được chân tướng , quay lại vẫn chưa muộn !”

“ A...” Lưu Nhân Quý nặng nề đầm nát một cái ! Dưới bờ vai rũ xuống , bộ dạng vô lực , khiến cho Lưu Uyển Thanh đau lòng không dứt , đi lên phía trước kéo tay hắn : “ Ca , chúng ta đều đang đợi huynh , chờ huynh tỉnh lại , hôm nay thấy rõ diện mạo thật của nàng ta rồi , đã biết rõ mình sai lầm rồi , vậy thì nên biết rõ lỗi của mình , nên đi gánh chịu , ca ca , muội tin tưởng huynh .”

Lưu Nhân Quý khép hờ mắt , ngay sau đó nói : “ Nhị muội muội , muội trở về đi trước đi , thân thể đang mang thai cũng không dễ dàng .”

Lưu Uyển Thanh gật đầu một cái , xoay người rời khỏi từ đường .

72. Chương 72

73. Chương 73

74. Chương 74

Người này chính là như vậy, luôn nghĩ người khác có lỗi với mình ra sao, lại chưa bao giờ nghĩ về những điều mình đã làm. Lưu Uyển Nguyệt chỉ luôn cho rằng Lưu Uyển Thanh cướp tất cả của nàng ta, lại không ngờ nếu như không phải năm đó nàng bắt nạt hãm hại Lưu Uyển Thanh chỉ mới ba tuổi, Uyển Thanh cũng sẽ không có cơ hội lọt vào mắt Lưu lão phu nhân.

Nàng chỉ nghĩ đến việc Lưu Uyển Thanh gả cho nam nhân nàng ta muốn được gả, cũng không ngờ, ban đầu lúc nàng ta muốn gả, Lỗ vương Quận chúa vẫn còn sống, đến khi Lỗ vương Quận chúa chết rồi, mà chính nàng đã gả cho người rồi.

Mầm mống ghen tỵ này một khi chôn vào trong lòng sẽ mọc rễ nảy mầm. Từng ngày trôi qua, nàng ta hăm mộ ghen tỵ Lưu Uyển Thanh, đau lòng cho sự bất hạnh của mình, tuy nhiên lại quên mất, nàng vẫn để hết tâm tư vào việc làm thế nào để tính toán thành công Thế tử phi Lưu Uyển Thanh, lại không dùng nó để đặt trên người Điền Trắc Khang.

Tìm rõ nguyên nhân, rốt cuộc chỉ kết vào một câu nói: lòng người không thể lấy rắn nuốt voi!

.

Nét mặt Lộ Vương phi xanh mét nhìn Lưu Uyển Thanh đang quỳ trên mặt đất, vẻ mặt Hạ trắc phi ngồi một bên ra vẻ thương hại cùng không thể tin: “Tỷ tỷ, người sẽ không hiểu lầm Thế tử phi chứ, chuyện này. . . điều này cũng không tiện. . . nói càn đâu.”

“Hiểu lầm? Hừ, thật sự đã mất hết cả mặt mũi rồi, bị chính tỷ tỷ của mình vạch mặt chuyện tăng tịu với tỷ phu, còn mang thai nghiệt chủng! Như vậy thì không thể làm Thế tử phi của Lộ Vương phủ chúng ta nữa. Vương Gia, lỗi tiện phụ này xuống loạn côn đánh chết mới có thể vãn hồi mặt mũi của Vương phủ!”

Lộ Vương chỉ mím môi, nghiêm mặt không nói một câu.

Lúc này, Lưu Uyển Thanh nghĩ đến đủ loại chuyện, khước miệng hơi nhếch lên lộ ra nụ cười không rõ ý vị, Lộ Vương phi thấy vậy đập ly trà trong tay về phía Lưu Uyển Thanh nói: “Người được đẩy, tiện phụ không biết thẹn! Lại còn có thể bật cười được sao? Hả?”

Lưu Uyển Thanh nắm tay thành quả đấm, nghiêng đầu nhìn về phía Lộ Vương phi: “Nương, ngài là người từng trải, chẳng lẽ không nhìn ra con dâu bị hãm hại sao? Trong lòng người rõ ràng mà! Con dâu vụng trộm với người khác? Từ lúc nào chứ? À? Chẳng qua là hiện nay cả kinh thành đang nói bóng nói gió, người cảm thấy con dâu làm mất mặt Lộ Vương phủ, mất thể diện của người, cho nên người liền muốn loại trừ con dâu. Người vì thể diện của mình, ngay cả cháu trai ruột cũng có thể giết chết, phải không?”

Vốn nghĩ rằng, nàng chỉ cần suy nghĩ mọi chuyện theo ý Lộ Vương phi, bà sẽ không quá làm khó nàng, cũng không ngờ rằng, chỉ vì thể diện mà bà lại có thể đối xử với nàng như thế, xem ra. . . kính cẩn nghe theo bà cũng không bằng chèn ép bà!

Lộ Vương phi bị Lưu Uyển Thanh nói trúng, mắt híp lại: “Hừ, đừng có nguy biện! Ruồi bọ không bu vào trứng không nứt, lúc này không có lửa làm sao có khói? Ban đầu chuyện Điền Gia muốn đi cầu cưới người, Lưu gia các người cũng đã gạt Lộ Vương phủ chúng ta. Vì sao phải cầu xin cưới người? Thì ra bởi vì người đã hạ tiện đến mức quyến rũ tỷ phu, cạy vào việc mình không có lạc hồng nên mới dám không tuân thủ nữ tắc, không có liêm sỉ cũng không tra được sự thật phải không!”

“Tỷ tỷ, người bớt giận đi, Thế tử phi, người cũng không cần phải khiến tỷ tỷ tức giận, phục mềm nhận sai, tỷ tỷ khoan hồng độ lượng tự nhiên sẽ không truy cứu người cái gì.”

“Hạ di nương thật là thật sự có lòng trách trời thương dân nhĩ, khiến cho ta cảm động không thôi! Nhận lầm? Nhận lỗi gì cơ chứ? Nếu như ta giống như lời Hạ di nương nói đi nhận sai, điều chờ ta khi ta thừa nhận có quan hệ thấp hèn với Điền Trắng Khang là cái gì đây? Ha ha, ba thước bạch lăng hay một chai hạc đỉnh hồng đây? Hạ di nương, người rất hi vọng những thứ này sao? Nếu như như vậy, tất nhiên trên mặt Thế tử gia sẽ không còn ánh sáng, lại mất đi ruột thịt máu mủ, ai sẽ làm ngư ông đắc lợi đây!”

“Người. . .” Hạ trắc phi không thể tin che miệng: “Vương Gia, hôm nay Thế tử phi thật là thật đáng sợ, thiếp chỉ là muốn nói chuyện giúp nàng, nhưng nàng còn nghĩ ra bao nhiêu ý nghĩ ác độc khác, Vương Gia!”

Lộ Vương hé mắt, ông là già rồi nhưng còn chưa ngu! Lời này của con dâu tuy rằng nói không có kiềm chế, nhưng mọi chuyện cũng rất có lý, chuyện tăng tịu với tỷ phu nhất định không làm được, nhưng cũng sẽ không thể sạch sẽ như ban đầu! Trong đó tất nhiên là có ẩn tình gì khác, huống chi hiện tại có biết bao nhiêu kẻ đang muốn nhìn chuyện cười nhà ông! Đứa nhỏ này sợ sẽ là dù có được sinh ra cũng sẽ không mình bạch, loại chuyện bị thân tỷ tỷ chỉ ra này, nếu như không phải thật như vậy, Lưu Uyển Nguyệt này vì sao lại phải hận Lưu Uyển Thanh như thế? Thật chỉ là vì ghen tỵ sao? Mặt mũi ông đã mất hết đấy! Coi như không có liên can gì với nàng, cũng không thể giữ nàng lại, nếu không trên đầu của Lộ Vương phủ nhất định sẽ có một cái mũ xanh mơn mớn!

“Tất cả cứ chờ Khang nhi trở lại hẵng nói tiếp, người đâu, dẫn Thế tử phi xuống trông coi nghiêm ngặt!”

“Thế tử phi, xin mời.”

Lưu Uyển Thanh hít một hơi, vô tình nhất chính là hoàng gia. Đúng vậy, nàng là con dâu hoàng gia, nàng bị người khác truyền ra những lời ong tiếng ve như vậy, dù là giả, dù là nàng bị oan uổng thì thế nào chứ? Tóm lại hoàng gia bị mất mặt mũi cũng là thật! Chẳng lẽ nàng phải chấp nhận sao?

Không, không, không, trọng sinh một đời, lại tiếp tục chết trong tay Lưu Uyển Nguyệt, vậy thật là uổng phí, huống chi còn có Thư Nhi...Tuần Nhi!

“Vương Gia, chuyện này cần gì phải phiền Khang nhi, nhất định trong lòng Khang nhi sẽ rất khó chịu, Đông Mai đã bị đề xuống nghiêm hình tra khảo rồi, không sợ không nhận tội đâu.” Lộ Vương phi vội vàng ngăn lại, nói với Lộ Vương.

Lưu Uyển Thanh quỳ lâu trên mặt đất che chở bụng mình, con ngoan, nhất định phải chịu đựng. Đám người Lộ Vương tất nhiên biết rõ hôm nay thân thể nàng bất tiện, nhưng lại không có một người mở miệng.

Lúc Đông Mai bị bắt lên, áo đã bị nhuộm máu đỏ tươi, sắc mặt trắng bệch bị ném trên mặt đất.

“Đông Mai, đem những điều người biết nói từng lời lại cho bốn vương phi nghe, dù sao nàng là chủ người là nô, bốn vương phi tự nhiên sẽ cho người một con đường sống.”

Đông Mai há miệng nhìn về phía Lưu Uyển Thanh. . . Trong mắt bao hàm áy náy: “Chủ tử cũng có làm những chuyện xấu xa với Điện Trưởng Khang.” Nói xong liền quay về phía Lưu Uyển Thanh nặng nề dập đầu.

“Cái người này, người không có lương tâm sao, người sau này sẽ xuống địa ngục đấy!” Trúc Lục đứng một bên liếc mắt xông qua những ngăn trở khác, liền nhào tới muốn đánh Đông Mai: “Kẻ tiện nhân này, chủ tử đối với người như thế nào? Làm sao người có thể lấy oán báo ân chứ! Đó là chủ tử mà! Người không sợ sẽ xuống địa ngục sao!”

“Người đâu, lời con tiện tỳ này xuống cho bốn vương phi.”

Lúc Trúc Lục bị bắt xuống vẫn còn ở mảng Đông Mai, Lưu Uyển Thanh nhìn chằm chằm nàng, là thế nào đây, tình nghĩa chủ tớ ở đâu? Sợ là bởi vì mình không cho nàng ta như nguyện gã cho Nhị ca, trong lòng mới bắt đầu ghen ghét mình, xem ra mình còn quá mềm lòng, sớm biết nên đuổi nàng đi thì được rồi, ha ha. . .

“Người còn có gì có thể nói?” Lộ Vương phi phẫn hận chỉ vào Lưu Uyển Thanh.

“Muốn gán tội người khác thì sợ gì không có lý do, cái tội danh không đáng có này Uyển Thanh nhận không nổi, dù có phải chết oan ta cũng sẽ không nhận những chuyện ta chưa từng làm!”

“Không biết điều! Người đâu, tới lời tiện phụ này xuống loạn côn đánh chết cho bốn vương phi!”

Loạn côn đánh chết sao? Kiếp trước mình bị roi quất đến chết, kiếp này sẽ bị gậy đánh chết. . . Cái loại đánh vào thân thể lên, trầy da sứt thịt đau đớn như khắc vào xương thật sự sẽ bắt đầu lại rồi sao, thê thảm cười một tiếng, thua...thua, thua không phải nàng ta, mà là mình, mình cứ tự cho rằng, người đã chết một lần thì làm sao còn có thể tin tưởng vào người khác đây? Vốn đã có thể bóp chết đến trong trứng nước, hôm nay cũng là tự chịu cái kết quả này!

Ở thời khắc như mảnh chỉ treo chuông, Lưu Nhân Phúc một người một ngựa xông vào, sau lưng còn dẫn theo Thúy nhi đang thở hồng hộc.

Lưu Nhân Phúc đứng trong hành lang nhìn Lộ Vương phi: “Muội muội của ta tất nhiên sẽ không làm những việc như thế, tất cả xin Lộ Vương, Lộ Vương phi đợi chúng ta tìm được Lưu Uyển Nguyệt ra đối chất với Điện Trưởng Khang đã!”

“Phản! Phản! Người cho rằng nơi này là nơi nào, lại dám xông vào Vương phủ! Người muốn tạo phản sao!”

“Ha ha ha!” Lưu Nhân Phúc ngửa đầu cười to, trong mắt dĩ nhiên tràn đầy phẫn hận, muội muội mình thương yêu lại bị bức bách như thế, huống chi lúc này nàng còn đang có bầu!: “Lộ Vương phi, người đang muốn mưu triều soạn vị sao? Chỗ ta xông cũng không phải là hoàng cung! Chẳng lẽ Lộ Vương phủ đại biểu cho cả Thánh thượng hay sao!”

Cái mũ chụp này dù là Lộ Vương phủ cũng đảm đương không nổi, Lộ Vương trợn mắt nhìn Lộ Vương phi, tùy tiện nói: “Người thì người không thể mang đi, dù sao bây giờ nàng vẫn còn là Thế tử phi của Lộ Vương phủ, nhưng Bốn vương đảm bảo với người, tất cả sẽ chờ đến lúc các người tìm được Lưu Uyển Nguyệt mới trực tiếp định đoạt!”

“Phải không! Bụng của muội muội ta hiện nay đã lớn, liền bị các người ép thành như vậy, ta không tin. Hôm nay ta phải mang được người đi, thiên tử phạm pháp tội như thứ dân! Chuyện này Lưu gia chúng ta dù có

phải kiện đến tai Tông Nhân phủ hay đến trước mặt Thánh thượng cũng sẽ không lùi nửa bước!”

“Đồ miệng còn hôi sữa như ngươi, có thể đại biểu cho Lưu gia các ngươi sao!”

“Hắn không thể đại biểu, lão thân có thể! Lưu gia chúng ta tuy nói đã vắng vẻ rồi, nhưng lúc ban đầu cũng đã hiến nhiệt huyết chém đầu lâu vì quốc gia! Mấy đời con người trung thành nhất nhất, dù có bất cứ giá nào, cả nhà Lưu gia ta bây giờ cũng muốn đòi một lời giải thích! Vô chúng vô cứ muốn đánh chết nữ nhi của Lưu gia! Vậy mời Lộ Vương phi bước qua xác lão thân đi rồi hãy nói!”

Không phải Lưu lão phu nhân thì còn ai! Lưu lão phu nhân được Lưu Đại phu nhân cùng Lưu Đại lão gia nâng đỡ vội vã chạy tới.

Lúc này Lưu Uyển Thanh đã khóc không thành tiếng, cả đời này của nàng thật đáng giá.

“Bà nội, cháu gái bất hiếu đã làm cho người bề mặt rồi.”

“Đứa bé ngoan, cháu ngoan của nãi nãi tất nhiên sẽ không làm những chuyện như thế, bây giờ Lộ Vương phủ bắt nạt chúng ta liền bắt nghĩa! Nói thẳng ra thì đến ông trời còn phải cho chúng ta một cái lý lẽ!”

.

Lúc Lưu Uyển Thanh tỉnh lại lần nữa thì đã nằm ở trong căn phòng của mình trước khi xuất giá. Trước giường, Lưu Đại phu nhân lo lắng nhìn nàng.

“Nương. . .”

Lưu Đại phu nhân cầm khăn xoa khóe mắt: “Đứa bé ngoan, đứa bé ngoan, con hù chết nương, cũng may con không có việc gì.”

“Tại sao con đã trở lại? Lộ Vương?”

“Con đừng nghĩ những chuyện kia nữa, chỉ cần để ý dưỡng thai là được rồi.”

Lưu Uyển Thanh mím môi, nhìn Lưu Đại phu nhân: “Nương, là nữ nhi không tốt.”

“Đừng nói nữa... Đại phu nói con không thể nói nhiều, phải nằm trên giường nghỉ ngơi cho khỏe vào, chuyện này đã đến tai Tông Nhân phủ rồi, Thánh thượng cũng hạ chỉ điều tra kỹ rồi, đứa bé ngoan, đừng lo lắng nữa.”

“Như vậy không phải sẽ mất hết thể diện hoàng gia sao! Nương, không thể vì một mình nữ nhi lại có thể phá hủy tiền đồ của các ca ca đệ đệ được.”

“Muội muội nói những lời ngu xuẩn gì vậy, làm ca ca nếu không thể che chở được uội muội của mình, vậy còn có thể diện gì còn sống ở đời nữa!” Lưu Nhân Phúc cất bước đi vào.

Nhìn vẻ mặt Nhị ca vốn nên hăng hái, hôm nay vì nàng mà bộ mặt ấy trở nên mệt mỏi, trong lòng căng thẳng. Lưu Uyển Nguyệt, lần này nhất định ta sẽ không bỏ qua cho ngươi! Lưu Uyển Thanh âm thầm nắm quyền.

Không lâu sau, Lưu Nhân Bảo chạy vào: “Tìm được rồi! con tiện nhân Lưu Uyển Nguyệt kia đang trốn ở một căn nhà bỏ hoang trong Kinh Giao!”

“Tiện nhân, độc phụ này, nhất định ta sẽ khiến nó chết không được tử tế!” Trong mắt Lưu Nhân Phúc lộ ra một tia tàn nhẫn. Lại an ủi Lưu Uyển Thanh: “Muội muội, muội không cần sợ, có ca ca ở đây, không kẻ nào có thể tổn thương muội nữa!”

Mắt Lưu Uyển Thanh ngấn đưng lệ, mím môi gật đầu nói “Vâng”.

75. Chương 75

Lúc Lục Khang nhận được tin tức thì đã quá muộn, gấp rút làm cho xong việc đang dang dở của mình liền thúc ngựa cả đêm không ngừng chạy về kinh thành, vì thế mà chạy chết hai con ngựa. Đợi lúc trở lại Lộ

Vương phủ, nghe từ miệng hạ nhân biết Lưu Uyển Thanh đã được Hầu phủ đón đi, lúc có thể đi cũng đã hôn mê bất tỉnh, dưới thân còn thấy máu hồng.

Thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng lo lắng không thôi, lại càng thêm thất vọng về mẫu thân của mình, tay cầm quyền, đến trước mặt Lộ Vương phi chỉ để hỏi ba câu.

Nương, người không mệt sao?

Nương, ta là con ruột của người sao?

Nương, chẳng lẽ người không biết trong bụng nàng chính là cố nhục của ta? Là cháu ruột của người sao?

Nói xong không đợi Lộ Vương phi mở miệng đã phát tay áo bỏ đi, không thèm tới rửa mặt, cả đêm chạy đến Hầu phủ.

Đợi sau khi Lục Khang rời đi, Lộ Vương phi ngồi thẩn thờ trên ghế son: “Chẳng lẽ ta sai lầm rồi sao? Ta chỉ muốn làm những điều tốt nhất cho Khang nhi thôi, dù có oan uổng nàng thì sao chứ? Nếu như nàng đi ngay làm thẳng thì làm sao những tin đồn ấy lại truyền ra, làm sao Khang nhi của ta lại có thể bị người ta nói xấu về Thế tử phi của nó! Khang nhi nên lấy được những điều tốt nhất! Ta là mẹ ruột của nó, chẳng lẽ ta lại hại nó sao?”

Lúc này trong lòng Lộ Vương phi cực kỳ thấp thỏm khi nhớ lại ánh mắt kiên quyết của Khang nhi trước khi đi ra khỏi phòng, nhưng chẳng lẽ chỉ vì một nữ tử mà nó lại có thể đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với bà hay sao?

Thôi ma ma đứng một bên thấy tất cả, trong lòng không khỏi thở dài, làm sao tới giờ chủ tử vẫn chưa hiểu chứ! Nhưng chỉ đành nhắm mắt khuyên: “Chủ tử, chuyện này nếu không được thì. . .”

“Nên cái gì?” Lộ Vương phi đứng vụt lên, cao giọng the thé nói: “Nó không hiểu, người cũng không rõ sao? Trần Linh Nhi của Trần gia có nhan sắc tới mức nào? Thân phận ra sao? Là cháu gái ruột của hoàng hậu nương nương đó! Tương lai thái tử kế vị rồi, Khang nhi lại có Trần Linh Nhi làm Thế tử phi, đương nhiên sẽ thân càng thêm thân, không phải ta đang lót đường cho nó sao! Nếu không phải hoàng hậu tự mình nói ra, ta cũng sẽ không biết. Trần Linh Nhi cũng không phải như đứa cháu gái của Lỗ vương phi Lỗ vương phủ, người tốt như vậy, làm sao Khang nhi lại không nhận ra chứ! Lưu Uyển Thanh này thật đúng là một con hồ ly tinh!”

Là chủ tử người không hiểu đấy! Trong lòng Thôi ma ma nóng nảy nhưng lại không thể nói thẳng, nếu nói thẳng ra sợ là bà cũng không được yên ổn, khế thờ dài.

Lộ Vương phi nhắm mắt lại, ngay sau đó tránh ra: “Người đi xem chừng Đông Mai, đừng để cho nàng ta tự tử, đến lúc đó Lưu Uyển Thanh tới lại vô đối chứng, Hừ!”

“Dạ, lão nô cáo lui, chủ tử nên sớm nghỉ ngơi.”

“Đợi chút, còn có Trúc Lục và Đông Tú cũng cho người thẩm tra, hừ, mặc dù Lưu ma ma chạy rồi, nhưng chỉ cần cạy được cái miệng hai nha đầu này ra, Khang nhi cũng sẽ hiểu ta chỉ vì muốn tốt cho nó. Cho dù Đông Mai có phản bội chủ tử, nhưng tất nhiên Lưu Uyển Thanh cũng sạch sẽ không được đâu, đến lúc đó ta xem nàng còn nguy biện gì nữa!”

.

Một đêm này, nhất định là một đêm không ngủ!

Lưu Uyển Thanh nhìn con người mệt mỏi đang đứng trước mặt, mím môi, quay đầu vào trong, nhắm mắt lại không hề nhìn nữa, chỉ là dòng lệ nóng chảy ra từ khóe mắt lại biểu hiện rất rõ nỗi uất ức trong lòng nàng.

Lục Khang mới đi vào trong một bước, liền bị Lưu Nhân Phúc ngăn lại, chỉ thấy Lưu Nhân Phúc cung kính nói: “Thế tử gia, Hầu phủ của chúng ta là miếu nhỏ, chưa không nổi phạt lớn như ngài đâu. Ngày mai ở Tông Nhân phủ, chờ giải oan uội muội ta xong, liền thuận thể hòa ly luôn đi, dù sao Lộ Vương phủ các người cũng chướng mắt Thanh Nhi của Hầu phủ chúng ta!”

“Nhị đệ.” Lưu Nhân Quý đứng một bên mở miệng nói.

Lưu nhân phúc nhú mày: “Thế nào? Đại ca, lúc này huynh còn phải nói thay cho Thế tử gia cao cao tại thượng của huynh sao? Ta đều biết, nếu không phải vì hần, bây giờ muội muội ta cũng sẽ được gả ột nhà phú quý bình thường,thì làm sao có thể nhận nỗi oan khuất như thế chứ?”

Lục Khang lạnh lùng liếc nhìn Lưu Nhân Phúc: “Nể tình người là ca ca của Uyển Thanh, bản Thế tử gia không tính toán với người!”

“A, ta không sợ.”

“Nhị đệ!”

“Đại ca, chuyện này người đừng có xía vào, đứng có cứ vươn tay ra bên ngoài mãi như vậy!”

“Thế nào? Người cảm thấy hôm nay người làm như vậy thật sự sẽ tốt cho Uyển Thanh sao?”

“Chẳng lẽ không đúng? Thế tử gia cần gì phải quan tâm muội muội ta? Lúc muội muội ta quỳ gối trên sàn lạnh như băng, ngài ở chỗ nào? Khi mẫu thân của ngài hạ lệnh muốn lôi muội muội ta xuống loạn côn đánh chết, ngài lại đang ở nơi nào? Chờ bây giờ ngài mới trở về quan tâm muội muội ta, sợ rằng đã sớm chỉ là một cỗ quan tài lạnh ngắt, một xác hai mạng rồi!”

Lục Khang nắm quyền, lời Lưu Nhân Phúc nói, hần không thể phản bác, cũng không có chỗ phản bác, cuối cùng cũng do hần không thể bảo vệ nàng cho tốt. Nhất định trong lòng nàng đang khó chịu muốn chết, nàng quan tâm hần như thế, nhưng ở thời điểm nguy hiểm hần lại không có ở bên cạnh bảo vệ nàng, mà người ức hiếp nàng lại chính là mẫu thân hần.

“Chuyện này là gia không đúng, sau này nhất định chuyện ấy sẽ không xảy ra nữa, về chuyện ngày mai, Nhân Phúc người thật là kẻ càn rỡ.”

“Ta càn rỡ? Thế tử gia, ngài thật bình tĩnh đó!”

Lưu Nhân Quý kéo Lưu Nhân Phúc một cái: “Được rồi, nghe Thế tử gia nói.”

.

Tông Nhân phủ

Tóc tai Lưu Uyển Nguyệt bù xù quỳ trên mặt đất, khóc lóc kể lể uất ức, tức giận mắng thân muội muội dám thâm hoan với tướng công của nàng ta, bởi vì chuyện tốt bị nàng ta phá vỡ nên nàng ta mới bị bỏ rơi, còn tát nước bẩn lên thân nàng ta.

“Dân phụ thật sự bị oan khuất mà, ngài phải làm chủ cho dân phụ mới được, con tiện nhân Lưu Uyển Thanh kia là muội muội của dân phụ, nhưng từ lúc được cho làm con thừa tự của nhà Đại bá mẫu liền bắt nạt dân phụ từ đầu đến chân, xem thường dân phụ, thậm chí lại còn... lại còn dám quyến rũ tướng công của dân phụ, tướng công bị nàng dùng tà thuyết mê hoặc, vì thế mới dùng quyền cước với dân phụ, cuối cùng đánh chết cả máu mủ trong bụng dân phụ! Còn hắt nước dơ lên người dân phụ. . .” Lưu Uyển Nguyệt nói lời nào lời nấy như huyết lệ.

“Trương đại nhân, Lộ Vương phủ chúng ta cũng không muốn nữ tử như vậy.” Lộ Vương phi để ly trà trong tay xuống, lạnh lùng mở miệng.

Trong lòng Lưu Uyển Nguyệt vui mừng, ngay sau đó nặng nề dập đầu nói: ” Đúng vậy, đại nhân, nếu ngài không tin dân phụ, có thể để cho nàng ta ra ngoài này đối chất với dân phụ!

“Đối chất thì không cần, hôm nay Thế tử phi của bản Thế tử có thai, nếu như động thai khí, sợ là người có mười cái mạng cũng không đền nổi.”

Lục Khang sải bước đi vào, sau lưng tự nhiên mang theo Điền Trắc Khang, lúc này trên người Điền Trắc Khang bắn thủ giống như kẻ chạy nạn. Mà thật sự đúng là chạy nạn, từ lúc kinh thành truyền ra những tin tức này, Điền Trắc Khang cũng không phải kẻ ngu, chuyện này dù là thật hay giả, nhưng trong mắt hoàng gia chứa không nổi một hạt cát, trong bụng liền vòng cung hối hận vì sao lúc đó chỉ bỏ con độc phụ kia thôi, đáng nhẽ nên bóp nó chết tươi mới đúng! Ngay cái đêm mà lời đồn đãi còn chưa truyền ra, hần chuẩn bị xong ngân lượng trốn khỏi kinh thành. Chỉ là không ngờ vừa mới trốn khỏi Kinh Thành không xa lại gặp phải giặc cướp, thiếu chút nữa đã bỏ mạng, không ngờ vẫn được cứu.

Nhưng người cứu hấn lại là người của Thế tử Lộ Vương phủ, thật đúng là ra khỏi hang hổ lại vào ổ sói mà! Chỉ là chết vinh còn hơn sống nhục, Điền Trăng Khang chỉ có thể nhận mệnh.

Quỳ trên mặt đất “Tiểu dân tham kiến đại lão gia, xin đại lão gia đừng nghe những lời độc này phụ nói, mọi chuyện không phải như thế.” Nói xong cung kể lại tỉ mỉ toàn bộ câu chuyện, một lần nói cũng đã mất gần nửa canh giờ, từ lần đầu tiên hấn nhìn thấy Lưu Uyển Thanh, trong lòng cũng có ý tưởng, Lưu Uyển Nguyệt liền chỉ vì nịnh nọt hấn, giúp hấn nghĩ kế gả Lưu Uyển Thanh cho đệ đệ hấn, đến lúc đó cũng sẽ dễ dàng cho hấn. Rồi đến việc Lưu Uyển Nguyệt mưu kế để hấn tăng tị với Viên nhi, chuyện tính toán Lưu phủ như thế nào, khai ra toàn bộ.

Một bên, về mặt Lưu Uyển Nguyệt phần hấn: “Người. . . làm sao người có thể vô lương tâm như vậy chứ!” Lưu Uyển Nguyệt lại quỳ trên mặt đất, dập đầu nói: ” Đại nhân, ngài có thể hỏi đại nha đầu Đông Mai bên cạnh Lưu Uyển Thanh a.”

Thanh quan khó gảy chuyện nhà, lúc này đầu Trương đại nhân đã chảy đầy mồ hôi rồi, nhưng chuyện này dính dáng đến hoàng gia đấy, Lộ Vương phủ và Hầu phủ. Đây rõ ràng là Lộ Vương Thế tử rất quan tâm tới Lưu Uyển Thanh, nhưng Lộ Vương phi lại không thích nàng ấy, hấn bị kẹp ở giữa, ai nói lời của Tông Nhân phủ là lớn nhất chứ, đúng là bịp bợm mà! Tuổi hấn cũng lớn rồi, xem ra phải cáo lão về quê hưởng cuộc sống bình yên thôi.

Liếc nhìn Lộ Vương phi, thấy nàng gật đầu, lại nhìn Lộ Vương Thế tử Lục Khang, thấy Lục Khang nghiêm mặt, thở dài: “Truyền Đông Mai.”

Đông Mai bị bắt lên công đường, thân thể đã cầm cự không nổi, quỳ trên mặt đất, liếc nhìn Lưu Uyển Nguyệt bên cạnh, trong mắt đều là căm ghét, ngay sau đó nói: “Không có, chủ tử không hề lên lút tiếp xúc với Điền Trăng Khang.”

Lộ Vương phi lập tức đứng lên: “Cái kẻ tiện tỳ này, còn không mau nói thật!”

Đông Mai liếc nhìn Lộ Vương phi, khoe miệng cong lên tự giễu, ngay sau đó nhìn về phía Lục Khang nặng nề dập đầu một cái: “Cầu xin Thế tử gia giúp nô tỳ chuyển lời cho chủ tử, không phải nô tỳ không chịu nổi nghiêm hình đánh chửi mới trái lương tâm nói chủ tử cấu kết với Điền Trăng Khang. Cho dù có rưới nước muối rồi lấy roi quất vào người nô tỳ, dù nô tỳ có bị đau đến chết cũng không hề nói ra một lời phản bội chủ tử, thật sự là. . . bọn họ nói, nếu nô tỳ không nghe lời sẽ. . . sẽ giết bà nội nô tỳ, giết người nhà của nô tỳ. Nô tỳ. . . thật sự bất đắc dĩ. . . mặc dù trong lòng nô tỳ có chút oán hận chủ tử, nhưng nô tỳ sẽ không phản bội chủ tử, nô tỳ sẽ không.” Nói xong liền hôn mê bất tỉnh.

Lộ Vương phi vừa định mở miệng trước, Lục Khang liền nói: “Trương đại nhân cảm thấy vẫn không đủ, vậy thì cho truyền tất cả nha đầu lớn nhỏ từng phục vụ bên cạnh Lưu Uyển Nguyệt đi.”

Lưu Uyển Nguyệt sững sờ nhìn Cúc Nhi đang bước vào. (Tú: Cúc Nhi này là người từng bị Lưu Uyển Nguyệt hại cho sảy thai ấy!)

Cúc Nhi vừa quỳ gối trên công đường, không đợi Trương đại nhân hỏi liền kể hết những chuyện xấu xa mà Lưu Uyển Nguyệt đã làm.

Thân thể Lưu Uyển Nguyệt giật nảy, ngồi quỳ trên mặt đất. . . Lúc bị lôi xuống, trong mắt Cúc Nhi hàm chứa hận ý nhìn nàng ta...con ơi, bây giờ nương đã báo thù cho con rồi. Nếu không phải vì nàng ta, làm sao mình có thể mất đi đứa bé, tới mức thân thể này không còn khả năng mang thai nữa? Cuối cùng tướng công nạp vợ nhỏ, tiện nhân kia chỉ cần một lần thôi đã có con trai, lại biết dụ dỗ tướng công vui vẻ, mà mình đây thì sao? Ha ha. . . tất cả đều không thể không nhắc tới “công lao” do chủ tử “tốt” của mình làm ra mà!

Vu oan hoàng gia vốn là tội lớn phải tru di cửu tộc, nhưng lại liên lụy đến một phòng Lưu Uyển Thanh, cuối cùng Hoàng đế hạ chỉ lập tức xử trảm Lưu Uyển Nguyệt. Về phần Cúc Nhi và Đông Mai, bởi vì bị người bức hiếp, hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn nên chỉ xử giam cầm ba năm. Đám người Lưu Nhị lão gia và Lưu Nhị phu nhân lại không được may mắn như thế, bị đẩy đến biên cương trọn đời không được làm quan, thẳng đến ba đời không được tham gia khoa cử, không được đầu quân.

Lục Khang đợi Lưu Uyển Nguyệt bị lôi xuống, liền rời đi, lúc ấy cũng không thèm nhìn Lộ Vương phi một cái.

Trở về, Lộ Vương phi xem như đã mất hết mặt mũi, mà Trần Hoàng Hậu trong cung cũng không được dễ chịu, chắc hẳn từ sáng sớm, Lục Khang đã vào cung nói gì với Hoàng đế. Không qua mấy ngày liền truyền ra tin tức thân thể hoàng hậu nương nương không tốt, mọi chuyện trong cung được giao cho Lý quý phi quản lí. Hoàng đế đoạt quyền của nàng ta, mà Trần Linh Nhi cũng bị chỉ hôn.

76. Chương 76

Lục Khang đau lòng ôm lấy kiều thê của mình: “Cuối cùng vẫn tại gia để nàng chịu ủy khuất!”

Lưu Uyển Thanh mím môi, trên mặt mang nụ cười dịu dàng: “Gia, chuyện này vốn không liên quan tới gia, là số mệnh của thiếp không tốt, huống chi có gia che chở, cũng là hữu kinh vô hiểm (có kinh sợ nhưng không nguy hiểm) Nhưng bên chỗ nương?”

Lục Khang hé mắt, khẽ thở dài. . . Xuyên qua song cửa sổ nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời.

Hồi lâu, đợi Lưu Uyển Thanh đã có chút buồn ngủ, mới nghe được một giọng nói nhỏ bên tai: “Năm ấy, lúc gia bằng tuổi Thư Nhi, có lẽ lớn hơn Thư Nhi một hai tuổi, đã nhiều năm quá rồi, gia không nhớ rõ, nhưng chuyện kia lại chỉ như mới xảy ra từ hôm qua, khiến gia muốn quên cũng không thể quên được. Khi đó trong phủ không có Hạ trắc phi, có một Hạ cô nương, diện mạo của nàng rất giống Hạ trắc phi.”

Lục Khang nói đến đây, trong mắt giống như đang nhớ lại cái gì, Lưu Uyển Thanh cũng không quấy rầy, mặc hấn ngăn người, không lâu sau lại nghe Lục Khang kể tiếp: “Nàng ấy rất đẹp, còn đẹp hơn Hạ trắc phi hiện giờ mấy phần, dung mạo ấy có một loại cảm giác ấm áp. Lúc nàng ôm gia, gia sẽ cảm thấy như đang ở trong lòng mẫu thân. . .” Nói đến đây Lục Khang không khỏi cười tự giễu một tiếng.

Lưu Uyển Thanh cầm ngược tay của hấn, nhẹ giọng lẩm bẩm một tiếng: “Gia”

Lục Khang an ủi vỗ bàn tay nhỏ bé của nàng: “Không sao, chỉ có chút mệt mỏi thôi, chuyện này giấu ở trong lòng gia quá lâu. Không bao lâu sau, nàng có một đứa bé, sinh ra đệ đệ, cha rất ưa thích, mà gia cũng rất thích đệ ấy, thường dẫn theo hấn cùng nhau chơi đùa, hấn so với gia thông minh hơn.”

Lục Khang nắm thật chặt đôi tay, trong mắt lộ ra một tia phẫn hận: “Nương nói bà yêu gia, muốn cho gia tất cả những điều tốt nhất, cho nên hấn đã chết, ở trước mặt nàng ấy mà chết. Chính là bị mẫu thân dùng tay bóp lấy ném vào hồ sen. Mà nàng cũng liền chọn đi theo, nương cho là gia không biết, nhưng toàn bộ gia đều thấy được, chính là ở đằng sau núi giả không xa rừng mai.”

Lưu Uyển Thanh theo bản năng cầm thật chặt tay Lục Khang, khi đó hấn mới bao lớn? chỉ mới nhỏ như Thư Nhi lại phải trải qua những chuyện bẩn thỉu này. Có lẽ Lộ Vương phi thật sự thương hấn, lại có biện pháp yêu sai lầm rồi, giống như nàng kiếp trước, thật ra thì mỗi đứa bé chỉ muốn có được tình yêu thương của mẫu thân mà thôi.

.

Hai ngày sau đó, Vẻ mặt Thôi ma ma của Lộ Vương phủ nôn nóng chạy đến Hầu phủ.

“Thế tử gia, lúc này là Vương phi không đúng, nhưng hiện tại thật sự là Vương phi không tốt lắm, ngài phải đi xem một chút a. Từ lúc trở về, Vương phi liền bị bệnh, hôm nay đã không còn tỉnh táo nữa, trong miệng còn luôn gọi tên của ngài a. Thế tử gia, ngài theo lão nô trở về nhìn một chút thôi cũng được!”

Thân thể Lục Khang ngẫn ra, Lưu Uyển Thanh há miệng thở dốc, ngay sau đó liền phân phó Thụy Nhi: “Thụy Nhi, người đi chuẩn bị đồ.”

Lục Khang ổn định thân thể, ánh mắt tối sầm lại, cầm tay Lưu Uyển Thanh: “Thân thể nàng mới tốt lên được một chút, đừng có đi cùng gia làm gì, ở Hầu phủ dễ sinh nuôi , gia đi về trước.”

Lưu Uyển Thanh mím môi, lại nói: “Thiếp đợi ngài.”

Lục Khang ra khỏi Hầu phủ liền trực tiếp xoay người lên ngựa xông ra ngoài. Sau lưng, Trên mặt Thôi ma ma lộ ra một tia lo lắng. Chủ tử ơi, lúc này sợ là người thật sự sẽ cách tâm với Thế tử gia rồi!

Lục Khang vào viện Lộ Vương phi, hơi nhú mào, ngay sau đó cũng không suy nghĩ nhiều, liền đẩy cửa phòng, thấy trong phòng đến một hạ nhân cũng không có, chắc hẳn vì chuyện này mà nương đã hoàn toàn đánh mất lòng cha rồi, đám cầu nô tài này! Lục Khang cầm quyền: “Người đâu.” Gọi hai tiếng cũng không có người ứng, hé mắt, chuyện này có chút lạ, lư hương trong phòng tản ra một tia mùi thơm kỳ dị, Lục Khang nhăn trán. Mất tối sầm.

Đợi lúc Lục Khang tỉnh táo trở lại, bên tai rất là hỗn loạn.

Mở mắt nhìn bên cạnh, Trần Linh Nhi dùng chăn bông bọc kín thân thể, hơi cúi đầu khóc. Mà vẻ mặt Lộ Vương lại xanh mét, vẻ mặt Hạ trác phi đứng một bên là không thể tin. Mà Lộ Vương phi, lại không dám trực tiếp đối mặt với Lục Khang. Ngoài cửa, Lưu Uyển Thanh mới chạy về còn đứng đó, gương mặt mờ mịt.

“tiên nhân khiêu”! ! ! Lục Khang ngửa đầu cười lớn, nhìn chăm chăm vào Lộ Vương phi: “Ngài thật đúng là mẹ ruột của ta sao!”

* Tiên nhân khiêu là một dạng lừa đảo có tổ chức.

Lộ Vương phi sững sốt ngay sau đó thở dài: “Nương không ngờ. Nhưng hôm nay đã như vậy.”

“Nương.” Lưu Uyển Thanh được Thúy Nhi đỡ đi vào, trên mặt mang vẻ lo lắng, vừa muốn nói tiếp, liền bị Lộ Vương phi ngắt lời: “Thế nào? Người không muốn Khang nhi cưới vợ bé hay sao? Đây chính là tội đồ phụ.”

Lưu Uyển Thanh cười cười, vươn tay sờ cái bụng bầu đã lộ của mình: “Nương nói đùa, từ xưa tới nay thê tử có thai, vốn nên an bài thông phòng thị thiếp cho trượng phu đấy! Chỉ là thời gian trước có quá nhiều chuyện xảy ra, con dâu cũng đành hữu tâm vô lực. Hôm nay lại xuất hiện chuyện lớn như vậy, dù sao nếu Trần Linh Nhi thật sự vào Vương phủ chúng ta, đó chính là chuyện con dâu nên quản, việc trượng phu cưới vợ bé vốn chuyện của con dâu.”

“Như vậy là tốt nhất.” Lộ Vương phi hơi ngắc đầu cười nói: “Xem ra là nương hiểu lầm con...con là một người thiện lương khoan hậu, Trần Linh Nhi dù sao cũng là cháu gái ruột của hoàng hậu nương nương, thân phận này nếu gả cho Khang nhi làm chánh thê Thế tử phi cũng còn đủ, hôm nay cũng không thể quá uất ức cho nàng ấy, hãy để cho Khang nhi một chút lễ vậy.” Ý là làm trác thê phải không! Khóe miệng Lưu Uyển Thanh lại gồ gồ.

Lục Khang muốn mở miệng, lại bị Lưu Uyển Thanh đưa cho hắt một ánh mắt, Lục Khang hé mắt, cuối cùng cũng không nói gì. Đối với tiểu thê tử của hắt, dĩ nhiên hắt phải tin, cũng muốn xem xem nàng xử lý như thế nào, chỉ là cánh tay đã nổi đầy gân xanh.

“Nương, hình như người đã quên, Trần Linh Nhi đã được hoàng thượng đích thân chỉ hôn đó! Vậy mà hôm nay, Trần Hoàng Hậu cũng bị bệnh bỏ mặc mọi chuyện, tất cả mọi việc trong cung đều đã giao cho Lý quý phi rồi! Hôm nay, Trần Linh Nhi chính là người bị tội kháng chỉ, mà sợ là Thế tử gia cũng phải bị liên lụy mất.”

Về mặt Lộ Vương phi hiện ra vẻ sớm biết người sẽ nói như thế, liền thở dài: “Chuyện này cũng không cần con quá lo lắng, giao cho nương là được, con chỉ cần dưỡng thai thật tốt, để tiếp tục nối dõi tông đường cho Vương phủ chúng ta là được.”

Lộ Vương rét lạnh nói: “Mặc quần áo tử tế, đến thư phòng.” Nói xong lại hừ lạnh.

Lục Khang lạnh lùng nhìn Lộ Vương phi một cái, ngay sau đó sải bước rời đi, trước khi đi đưa cho Lưu Uyển Thanh một vẻ mặt yên tâm. Lưu Uyển Thanh trở lại Uyển Uyển, về mặt Thúy Nhi đây vẻ buồn rầu.

Cười cười: “Này rõ ràng là một cái bẫy, Thế tử gia dĩ nhiên đã bị chụp vào, ta không tức giận.”

“Nhưng trong lòng người sẽ buồn đấy, mấy ngày nay đã xảy ra quá nhiều chuyện rồi, Đông Mai đúng là không có lương tâm. Sớm biết đã nên gả đi sớm một chút.”

Lưu Uyển Thanh cười cười, tự nhiên rót chén nước trong, cúi đầu, cái miệng nhỏ mấp máy: “Mặc kệ là có lấy chồng hay không, nếu như họ đã tính toán như vậy, cũng giống như hôm nay, dù sao bà nội nàng cũng là ma ma của Nhị bá mẫu không phải sao. Lời của Đông Mai ta còn tin, nàng oán trách ta là thật, nhưng sẽ không vì chút oán khí này mà thay chủ. Nói lại, người đi đưa chút bạc vào đó, để nàng ở trong ấy ít chịu tội một chút, đợi sau khi nàng ra ngoài thì cho thêm nàng chút bạc, những chuyện này người nghĩ là được, không cần phải nói cùng ta.”

Thúy Nhi khẽ thở dài một cái. “Chủ tử, người chính là quá thiện tâm.”

“Thiện tâm?” Lưu Uyển Thanh tự nói, cười một tiếng, cúi đầu sờ cái bụng của mình: “Chỉ là tích phúc khí mà thôi, về phần thiện tâm.” Hề mắt. “Sợ là gả vào Vương phủ này thì đã không còn dính dáng gì tới ta nữa.” Trần Linh Nhi, người đã mong muốn làm nhỏ như vậy, vậy thì xong.

Cho đến gần tối, Lục Khang mới mang vẻ mặt mệt mỏi trở lại Uyển Uyển. Lưu Uyển Thanh thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của hắn, cười cười chủ động lôi kéo tay của hắn: “Gia, thiệp biết người khó xử, chuyện này thiệp không uất ức, uất ức là người.”

Lục Khang sững sờ, ngay sau đó liền ôm lấy nàng: “Đúng là gia vẫn còn để cho nàng chịu uất ức.”

“Thiệp mới không uất ức, nàng muốn làm nhỏ thì cứ để nàng làm đi, nhưng vẫn phải nói trước những lời này, đại phu đều nói phụ nữ có thai thì tính tình sẽ rất cổ quái, chớ đến lúc đó thiệp có làm gì, gia nói thiệp là đồ phụ thì tốt rồi.”

Lục Khang ngắt chóp mũi của nàng: “Nàng đó, nàng ta đã muốn vào cửa, sau khi vào cửa làm rồi, muốn làm thế nào liền tùy nàng, gia mặc kệ, cũng không xen vào.”

Lưu Uyển Thanh vòng tay qua cổ Lục Khang: “Gia, ngài muốn khóc sao?”

Lục Khang sững sờ, ngay sau đó cúi đầu hôn trán Lưu Uyển Thanh một cái. Bị chính mẫu thân ruột của mình tính toán, từ cổ chí kim, gia cũng mới là người đầu tiên thôi.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Lưu Uyển Thanh liền nghe Thúy Nhi nói Trần Linh Nhi bị bệnh nặng, ban đêm đã đi (chết): “Chủ tử, nhìn xem đến lúc đó nàng ta còn phách lối kiêu gì, dù có một người cô là Trần Hoàng Hậu thì thế nào chứ? Đến cửa cung nàng cũng không vào được. Chỉ tiếc Vương phi vẫn muốn để nàng ta làm trắc thê.”

Lưu Uyển Thanh khẽ mím môi: “Nương muốn thế nào thì cứ thế ấy đi, quy củ này vẫn phải có.”

“Chủ tử, ngài là muốn...?” Về mặt Thúy Nhi lo lắng.

Lưu Uyển Thanh để ly trà trong tay xuống: “Cũng không thể cứ chịu đựng như vậy, cũng không tốt cho thân thể lắm nhĩ!” Liếc nhìn vẻ mặt lo lắng của Thúy Nhi, vỗ tay của nàng: “Yên tâm đi, ta có chừng mực, huống chi dù là ta thuận theo bà, bà ấy cũng không hiểu được, đã như vậy ta cần gì phải nhận lấy nhiều uất ức ỉn chứ? Theo bà thì bà cũng không thích ta, không theo cũng không thích.”

.

Lưu Uyển Thanh được Thúy Nhi nâng đỡ vào đại sảnh, nhìn Trần Linh Nhi đang ngại ngần dùng cơm với Lệ Vương phi, khóe miệng hơi nhếch lên, Lệ Vương phi càng lúc càng không hiểu nổi!

Tự nhiên ngồi xuống, bên tai truyền tới một câu của Lệ Vương phi: “Không biết quy củ”.

Lưu Uyển Thanh khẽ mím cười: “Nương nói rất chính xác, đây đúng là không biết quy củ.” Nói xong liền nhìn về phía Lệ Vương đã để đũa xuống: “Cha, hôm nay Trần Hoàng Hậu bị bệnh nặng, trong lòng Thái Tử Gia cũng không dễ chịu, xét đến cùng bởi vì ai, nhất định trong lòng Thái Tử Gia không thích.” Lưu Uyển Thanh dừng một chút, nhìn về phía Lệ Vương, chắc hẳn dù ông có hồ đồ đi nữa cũng phải hiểu rõ ý của nàng, chỉ thấy Lệ Vương hé mắt, Lưu Uyển Thanh mới nói tiếp, về phần Trần Linh Nhi đang ngồi một bên tối mặt, đương nhiên không ở trong phạm vi suy tính của nàng.

“Chỉ là...cũng may Thái Tử Gia có quan hệ tốt với Thế tử gia, cũng không sao.” Nói đến đây lại khẽ thở dài một cái: “Đêm qua sắc mặt Thế tử gia không được tốt, gặp phải chuyện như vậy làm sao có thể tốt được, huống chi cháu gái Trần Hoàng Hậu đã bị bệnh nặng qua đời, người chết tự nhiên sẽ không sống lại được.”

Ở thời điểm này mấu chốt này, Vương phủ chúng ta sợ là không dễ gì có chuyện vui , hưởng chi hiện tại thân phận của Trần muội muội.”

“Không mượn người quan tâm, dĩ nhiên ta là tiểu thư Trần gia.”

“Trần muội muội, người nói đùa rồi!” Lưu Uyển Thanh nâng khăn che miệng, trong mắt mang theo nụ cười trào phúng, không e dè nhìn Trần Linh Nhi. Nhìn Trần Linh Nhi then quá hoá giận nói: “Người có ý gì!”

Không đợi Lộ Vương phi nói chuyện, Lưu Uyển Thanh liền mở miệng trước nói: ” Sau này, sợ là Trần muội muội không thể mang họ Trần rồi, Trần gia chỉ có một dòng chính nữ Trần Linh Nhi, các cô nương thứ xuất cũng đã sớm lập gia đình! Dòng chính nữ duy nhất đã bệnh chết! Thiên hạ này cũng đã biết chuyện, làm sao Trần muội muội có thể lấy thân phận cô nương Trần gia gả vào đây? Trần muội muội đã kháng chỉ một lần rồi, nếu thêm một lần nữa sợ là thật sự sẽ dính líu tới cửu tộc đấy. Sợ là Trần Hoàng Hậu không thể khỏi bệnh được, khi đó e rằng trong lòng Thái Tử Gia phải nhớ hận muội muội, đây là cái được không bù đủ cái mất. Dù sao hôm nay ta cũng là một thành viên của Lộ Vương phủ, tự nhiên phải cân nhắc vì Lộ Vương phủ, chỉ có thể uất ức muội muội người, mới không khiến cho Lộ Vương phủ trở thành cái gai trong mắt hoàng thượng!”

Nói đến đây lại nhìn về phía Lộ Vương: “Cha, ngài nói xem lời của con dâu có lý không.”

Lộ Vương gật đầu một cái: “Tự nhiên, chuyện này để bàn sau đi, trước người cứ ở lại đi.” Nói xong còn cảnh cáo nhìn Lộ Vương phi, thật là càng già càng trở lại (kiểu như càng già càng đại), ngay cả con trai của mình cũng muốn tính toán, cũng may hoàng huynh có quan hệ tốt với mình, nếu không nhất định cũng bị liên lụy tới.

Lại nhìn Lưu Uyển Thanh, âm thầm gật đầu, tính tình này ngược lại có thay đổi tốt hơn rồi, mặc dù chuyện lúc trước có chút mất mặt, chỉ là cũng đã tra rõ chân tướng rồi, tương lai Khang nhi tiếp nhận tước vị của mình, ngược lại sẽ càng có thêm vài phần tiềm chất của chủ mẫu. Về phần Trần Linh Nhi này, thân phận không thấp, nhưng hôm nay cũng đã vô dụng, hưởng chi có mấy chủ mẫu là người chỉ biết bò lên giường như thế chứ? Lộ Vương phủ bị xấu mặt không chịu nổi.

77. Chương 77

Khuôn mặt Trần Linh Nhi dĩ nhiên rất nôn nóng, theo bản năng đưa tay che bụng mình, một màn này tự nhiên vẫn bị Lưu Uyển Thanh đang âm thầm quan sát nàng ta nhìn thấy, hé mắt.

Lộ Vương phi thấy Lộ Vương lên tiếng, âm thầm nắm quyền, ngay sau đó mở miệng nói: “Lời Uyển Thanh nói vẫn có mấy phần đạo lý, bên kia cứ chuẩn bị trước đi, dù sao đồ cưới sính lễ cũng phải chuẩn bị đầy đủ hết, chờ vài ngày nữa thân thể Trần Hoàng Hậu bình phục, chúng ta liền làm việc.” Nói xong còn cười híp mắt vỗ tay Trần Linh Nhi: “Đứa bé ngoan, sẽ không uất ức con.”

Lưu Uyển Thanh thấy vậy cũng không nhiều lời nữa, khoe miệng lại nhếch lên, hi vọng càng cao thì sự thất vọng càng lớn, không phải sao?

.

Mấy ngày sau

“Chủ tử, đã tra được.” Thúy Nhi thì thầm bên tai Lưu Uyển Thanh mấy câu.

Lưu Uyển Thanh khẽ cau mày, ngay sau đó gật đầu mà nói tiếng “biết”, Thúy Nhi sững sốt một chút, lập tức nhẹ giọng hỏi: “Chủ tử, lúc này chẳng lẽ không nói ra sao? Đây chính là chuyện lớn đó.”

Lưu Uyển Thanh nhìn Thúy Nhi một cái, nói: “Ban đầu Trần Linh Nhi này vẫn ở trong hoàng cung.” Thúy Nhi nghe một chút liền hiểu rõ, không khỏi há hốc mồm. : “Chẳng lẽ là.” Ngón tay chỉ chỉ lên trời.

Lưu Uyển Thanh để ly trà trong tay xuống, lắc đầu một cái: “Sợ là không phải, nếu là thật, ngài ấy cũng không cần quan tâm đến vấn đề bồi phạt.”

Vậy sẽ là ai chứ? Thúy Nhi nghi ngờ nhíu mày một cái, nội viện hoàng cung trừ thái giám ra còn có thể có. Thái tử! Không khỏi mở to hai mắt nhìn chủ tử nhà mình.

khóe miệng Lưu Uyển Thanh hơi nhếch lên: “Cũng có thể, chỉ là, lấy thân phận của hần sẽ không nhìn trúng Trần Linh Nhi đâu, huống chi Trần Hoàng Hậu như thế nên càng muốn nhìn thấy không phải sao. Tốt lắm, chuyện này người cứ đơn giản xem như không biết gì là được, những thứ khác chỉ cần nhìn ngó một chút thôi.”

Hé mắt, nếu như trong bụng nàng thật sự là máu mủ của thái tử, chuyện kia cũng sẽ không đơn giản như vậy, tối thiểu nàng ta cũng không thể bước vào cung thái tử. Mặc dù nàng không hiểu nổi vì sao Trần Hoàng Hậu không đồng ý gả nàng ta cho con trai mình, dù sao thì nhìn Trần Hoàng Hậu vẫn còn rất thương yêu Trần Linh Nhi, nhưng nếu đồng ý, lúc này sợ là Trần Linh Nhi đã sớm mẫu bằng tử quý rồi, cũng không cần diễn một tuồng “tiên nhân khiêu” với Vương phi để hãm hại Thế tử gia.

Vốn dĩ nhân phẩm của thái tử không phải kiểu dám làm không dám chịu, có lẽ trong đó vẫn còn có ẩn tình, những điều này nàng không thể biết được. Sống cuộc sống này đã lâu, nàng nghĩ việc gài tang vật sợ vu cáo cũng không thể làm. Đến lúc đó, vì giữ được máu mủ trong bụng, chắc hẳn nàng ta sẽ nói sự thật, khi đó không biết về mặt của Lộ Vương phi mất cao ấy sẽ như thế nào.

Sợ là đối với thái tử cũng dùng chiêu giống nhau, khóe miệng Lưu Uyển Thanh hơi nhếch lên.

Trong Trình Dương các

Sắc mặt Lục An có chút không tốt, nhất là sau khi nhìn thấy Lục Khang. Nắm ly rượu trong tay, ngửa đầu liền uống một hết một hớp. Lục Khang thấy vậy đoạt lấy bầu rượu: “Bây giờ vốn là người tới đây giải sầu với ta, bây giờ ngược lại rồi hả?”

Lục An sững sốt một chút, ngay sau đó lắc đầu một cái.

“Vô sự, chỉ là gần đây mẫu hậu, bà. Còn có Trần Linh Nhi.”

“Dừng lại!” Lục Khang khoát khoát tay: “Chúng ta đừng nhắc tới những thứ này, bị mẹ ruột tính toán chiêu ”tiên nhân khiêu“, sợ rằng Lục Khang ta là người đầu tiên từ cổ chí kim rồi, vốn không muốn để cho nàng phải chịu uất ức, lại không thể che chở được, ha ha ha. Lúc này xem ra, Lục Khang ta thật đúng là kẻ vô dụng!”

Nói xong liền ngửa đầu uống một ly. Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Lục An ‘buồn rầu’ ngồi đối diện, hơi nheo mắt lại, cũng rót tiếp cho hần một ly: “Lý quý phi là người không có con cháu, người không cần lo lắng, chắc hẳn không bao lâu sau, phượng thể của hoàng hậu nương nương sẽ khỏi!”

Lục An thở dài: “Ngược lại ta thật hi vọng mẫu hậu có thể bệnh thêm mấy ngày, như vậy cũng có thể nghỉ ngơi nhiều một chút, cả ngày mưu tính hại nhau, ta nhìn thấy cũng mệt mỏi, người nói xem, làm sao nữ tử lại không bao giờ biết thỏa mãn chứ?”

“Ha ha? Lúc nào thì Thái Tử Gia của chúng ta cũng muốn thay đổi khẩu vị, thích những nữ tử không dính khói bụi trần gian chứ? Không phải người nói rất thích nhìn bộ dáng của các nữ tử tranh giành người tình sao, cứ xem như dựng lên một sân khấu kịch hả ? Hả?”

Lục An lắc nhẹ ly rượu trong tay, khóe miệng chứa một tia trào phúng: “Nữ tử không dính khói bụi trần gian sao? Đó là nữ quý! Nhưng mà cũng chỉ là làm bộ thôi.” Nói đến đây dừng một chút, nhìn về phía Lục Khang: “Ngược lại Thế tử phi của người rất thú vị. Huynh đệ thật có phúc lớn.”

Lục Khang ngửa đầu uống một ly, thấy trong bầu rượu đã hết, Lục An thấy vậy liền gọi người đưa rượu lên, lại bị Lục Khang ngăn lại: “Không còn sớm nữa, ta cần phải trở về. Uyển Nhi vẫn đang chờ ta, muốn uống nữa thì người uống một mình đi.”

Nói xong liền say lảo đảo đi ra ngoài, Tiểu Mễ tử đang ngoài cửa chờ đợi vội vàng tiến lên đỡ lấy Lục Khang.

Lục An nhìn về phía cửa gỗ đã đóng lại, cau mày. Sợ là phải thiếu người một đại nhân tình.

.

“Khinh người quá đáng! Khinh người quá đáng!” Lưu Nhân Phúc đánh một quyền vào cột gỗ. Lưu Nhân Quý thấy vậy không khỏi lắc đầu một cái, trong mắt cũng đều là vẻ buồn rầu.

“Đại ca, chuyện này huynh cũng đừng lo lắng, giao cho đệ đệ đi, bây giờ cho dù bất cứ giá nào ta cũng phải hỏi một chút xem, Thế tử gia hình như đang ức hiếp muội muội ta phải không, thật sự coi Lưu gia chúng ta là người dễ ăn hiếp sao? Đại ca, đệ đệ phải nói một câu, huynh nhất định phải nắm cho chặt bên chỗ đại tẩu đó, xem ra Tiền gia thật không muốn bỏ qua.”

Trong đầu Lưu Nhân Quý hiện ra một hình ảnh đơn bạc, ánh mắt ảm đạm phai mờ, chỉ cảm thấy trong lòng căng thẳng, không khỏi có chút tự giận, mỗi ngày nàng chờ đợi hắn, đứng ở nhà đưa tay ra chờ hắn, hắn lại không thèm để ý chút nào, thậm chí nhục mạ, không lên tiếng để mặc cho những thứ ác nô kia khi dễ nàng. Nàng vì hắn uất ức, vì lợi ích toàn cục nhiều năm, mà rốt cuộc hắn lại khốn kiếp như vậy, hôm nay chân tướng đã rõ. Tự hắn muốn đưa tay ra, nàng lại không có ở đây cho hắn cơ hội, đạo lý quý trọng người trước mắt dễ hiểu như vậy, nhưng hắn lại không rõ ràng, hôm nay hối hận rồi thì có thể làm sao đây?

Tay nắm thành quyền, không! Không thể bỏ qua như vậy, chính hắn cả đời này sợ là cũng không thể gặp được nữ tử huệ tâm lan chất như vậy, nàng có thể đợi tự hắn nhiều năm, vậy hắn cũng có thể!

“Đại ca, huynh nghĩ cái gì chứ? Nghe hiểu được lời đệ đệ rồi hả?” Lưu Nhân Phúc vỗ vào Lưu Nhân Quý đang ngăn người.

Lưu Nhân Quý lấy lại tinh thần, đáp lại hắn một quyền: “Lúc này ngươi không cần can rỗi, ngươi nghĩ Nhị muội muội cũng ngu ngốc như ngươi sao? Huống chi nàng cũng truyền tin qua, nói chúng ta không nên nhúng tay vào, ngươi đó, chỉ cần luyện quyền cho tốt! Chờ cưới vợ thôi.”

“Sao được? Nhị muội muội vốn là người thiện tâm, Trần Linh Nhi này chính là kẻ không đơn giản, đến lúc Nhị muội muội bị thua thiệt sẽ trễ mất! Hay sao! Trần Linh Nhi này không thể gả vào Lộ Vương phủ, nếu không trong lòng Nhị muội muội nhất định không thích.”

Lưu Nhân Quý kéo Lưu Nhân Phúc đang muốn xông ra ngoài lại: “ Binh pháp Tôn Tử đã học đi đâu hết rồi!”

“Chuyện này thì liên quan gì tới Tôn Tử chứ?”

“Ngươi đấy, đúng là một kẻ Lãng Đầu Thanh*.”

“Đại ca, lời này ngươi phải nói cho rõ ràng.”

.

“Con không biết đâu, đại ca con vất vả lắm mới khuyên ngăn được nhị ca con không tới gây chuyện, tính khí của đứa bé kia từ nhỏ đã trực tiếp, lớn lên trong quân doanh, càng thêm khó lường, ôi. . . Con lớn không nghe mẹ.” Lại vỗ nhẹ sau lưng Lưu Uyển Thanh: “Bây giờ nương thật ngàn hối hận vạn hối hận mà! Ban đầu nên liều chết cản lại, không thể gả con vào Vương phủ chịu tội, chỉ tiếc. Cuối cùng là nương có lỗi, làm hại con hôm nay phải đối mặt với nhiều chuyện phiền lòng như vậy, bây giờ con vừa là phụ nữ có thai, nương e ngại quy củ của Vương phủ cũng không thể thường xuyên đến thăm con. Ôi.”

Lưu Uyển Thanh cười: “Nương, nữ nhi rất tốt, trong lòng Thế tử gia biết là đã uất ức con, đối xử với con tốt hơn so với trước kia, mọi chuyện cũng theo con.”

“Nhưng Trần Linh Nhi kia”

“Đó là vì Thế tử gia trúng ‘tiên nhân khiêu’ mà thôi, trong lòng vốn cũng đã không vui, con cần gì phải náo loạn, lại dính phải phanh tiếng đồ phụ chứ? Dù sao cũng chỉ là một người không được sủng ái, Vương phi hi vọng nàng gả vào cửa thì cứ gả vào cửa đi. Nhưng mà bây giờ dù Vương phi nguyện ý, Thế tử gia nguyện ý, nhưng quy củ này. một nữ tử không thân phận, nói toạc ra thì cũng chỉ có thể làm thiếp trước đã, danh phận trắc thê vẫn chỉ có thể tưởng tượng. Huống chi Thế tử gia không vui, dù Vương phi và nàng ta có sốt ruột trông nom thì có tác dụng gì? Cũng không thể mỗi lần đều dùng biện pháp ‘tiên nhân khiêu’ tính toán Thế tử gia vào phòng mình.”

Lưu Đại phu nhân vừa nghe, nâng khăn che miệng cười: “Con đó, tính tình này ngược lại cỏi mở không ít. Chỉ là, như vậy cũng tốt, như vậy mới không thể bị người khác bắt nạt, dù sao bởi vì chuyện kia mà con đã bị uất ức. Dù là Vương phủ cũng không thể khinh người quá đáng như vậy, hôm nay con lại là phụ nữ có thai, mặc kệ cái thai này là nam hay nữ, chỉ cần bình an sinh ra, vị trí Thế tử phi này liền ổn định thôi.”

“Tốt lắm, nương, đừng nói với nữ nhi những chuyện phiền lòng này, nói chút chuyện tốt đi, hôn sự của nhị ca cùng Trịnh Vương Tiểu quận chúa như thế nào rồi? Nữ nhi nghe nói bởi vì chuyện của nữ nhi mà thiếu chút nữa liền.”

Lưu Đại phu nhân hừ một tiếng: “Phủ Trịnh Vương này dĩ nhiên là không vui, chỉ là không thể lay chuyển được việc Tiểu quận chúa cam tâm tình nguyện đó, mặc dù nhị ca của con là một người đánh đấm dữ tợn, nhưng cả Kinh Thành này có bao nhiêu người ở độ tuổi này có thể so sánh mà vượt qua tiền đồ của nhị ca con chứ? Hơn nữa con là bị oan uổng, hoàng thượng cũng tự mình ra mặt hạ chỉ xử Lưu Uyển Nguyệt cực hình rồi, còn ai dám ở trước mặt đầu căn tử (xuyên tạc, nói bậy)? Phủ Trịnh Vương liền phái người tới đưa tin, bảo ý lúc trước kia chỉ đều là hiểu lầm, Hừ!”

Lưu Uyển Thanh tất nhiên biết Lưu Đại trong lòng phu nhân rất vui mừng, chỉ là nói mấy câu ngoài miệng cho sáng khoái, liền kéo tay bà nói: “Nương, là phủ Trịnh Vương thông minh, nhị ca nhưng là người rất nổi tiếng đấy, hơn hết là Trịnh Vương Tiểu quận chúa này, nữ nhi rất thích, nương cũng đừng.”

Lưu Đại phu nhân cười nói: “Nương cũng chỉ muốn sáng khoái da miệng ở nơi này một chút thôi, trước không nói năng có phải là một người vừa ý không, chỉ bằng thân phận Tiểu quận chúa của nương, nương còn có thể để nương chịu uất ức hay sao? Huống chi lại đúng như lời con nói, là một người khéo léo lanh lợi, tính tình cũng rất thích hợp với nhị ca con, quan trọng nhất là trong lòng nhị ca của con thích! Gia hòa mọi sự ninh (yên tĩnh), nhưng nương cũng không chịu được chuyện của đại ca con nữa rồi.”

“Tiền gia bên kia vẫn chưa chịu buông tha sao?”

“Ôi. . . Chuyện này làm sao có thể trách được Tiền gia người ta chứ? Tất cả đều do đại ca con làm bậy! Đại tẩu con thật là một người tốt, nữ tử như vậy sợ là không thể thấy nhiều, thôi. Con cháu tự có phúc của con cháu, chuyện của đại ca con, nó đã nói với ta rồi, cầu xin ta không được nhúng tay vào, ta cũng liền mặc kệ, huống chi là chúng ta bạc đãi nữ nhi nhà người ta, ta cũng không còn mặt mũi đi nói gì.”

Lưu Uyển Thanh gật đầu một cái: “Nương, đại ca dĩ nhiên có thể đón đại tẩu trở về.”

“Như vậy tự nhiên là tốt, hai ngày này nãi nãi con cũng nhớ lắm đấy.”

Lưu Uyển Thanh nghĩ đến nãi nãi luôn thương yêu nương, trên mặt toát ra lo lắng: “Thân thể bà nội khỏe hơn chút nào chưa?”

“Yên tâm đi, đại phu đều nói uống thêm chút thuốc nữa để củng cố liền có thể khỏi.” Nhìn ra ý tứ của Lưu Uyển Thanh, Lưu Đại phu nhân vẫn không quên nói: “Bây giờ con đang là phụ nữ có thai, nãi nãi của con bị bệnh nhưng tuyệt đối con không thể đi thăm, nếu không nhớ va chạm phải thì hối hận cũng không kịp, chờ thân thể bà nội con tốt lên rồi, thân thể con sợ là cũng còn bất tiện, con đó! An tâm dưỡng thai mới phải, không cần quan tâm những chuyện khác.”

Lưu Uyển Thanh mím môi gật đầu một cái.

-hết chương 77-

Lăng Đầu Thanh [] :

Lăng Đầu Thanh, là một từ chúng ta thường dùng trong đời sống, nói về người nào đó làm việc không có đầu óc, hoặc không động não, chưa bao giờ phân tích, phán đoán tình hình nội dung, tính chất, đúng sai, phải trái vân vân của sự việc đã hành động mù quáng, hậu quả, bởi vì phương pháp hành động mẫu thuẫn với tình hình phát triển của sự việc, cuối cùng vấn đề nhỏ không đáng để mất tới thành ra vấn đề lớn hậu quả nghiêm trọng, chuyện tốt biến thành chuyện xấu.

[Nghe đồn là do] : Tên đầy đủ của Lăng Đầu Thanh là Bách Hưởng Thiên Túc Trùng, cũng là Thổ Long, là quái vật khó thấy được trong truyền thuyết địa phương, tả nó giống như con rết có nhiều chân, màu xanh biếc, lại to lớn vô cùng, cái đầu to cỡ nắm tay của người trưởng thành. Hễ thấy cái gì là tấn công liền, cho

nên người ta gọi nó là Lăng Đầu Thanh, ở nông thôn đồn Lăng Đầu Thanh lớn rất chậm, từ thời thơ ấu đến thời kỳ trưởng thành cần tận mấy trăm năm.

[...]

Có điều nó là vì màu sắc cơ thể cùng với cái tên Lăng Đầu Thanh do tập tính thấy người là cắn lại được sử dụng rộng rãi để chỉ người tính tình nóng nảy, không phân biệt phải trái.

78. Chương 78

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, dĩ nhiên Trần Linh Nhi càng lúc càng là thiếu kiên nhẫn, mà bụng của Lưu Uyển Thanh lại càng giống quả cầu tuyết, càng ngày càng lớn nhanh, điều này không khỏi hù Lục Khang sợ hãi, vội vàng mời Lý Thái y.

Sau khi Lý Thái y chẩn mạch xong lại bảo là song thai! Cả hoàng gia này đều chưa từng có trường hợp song thai nào xuất hiện, ngay cả hoàng thượng cũng hồi tới, song thai khó sinh, huống chi còn là thai đầu nên khó càng thêm khó, Lưu Uyển Thanh có chút nhú nhú mày, ngay sau đó sờ vào cái bụng bầu căng tròn của mình: con à, nhất định nương sẽ bảo vệ các con.

Trần Linh Nhi cũng có chút ngồi không yên, hé mắt rỉ tai với bà vú bên cạnh mình một phen, nhìn gương mặt Trần ma ma là người hiền lành dễ thân, nhưng dù sao Trần gia cũng là nơi tạo ra hoàng hậu, là ngoại thích hoàng gia, cái bình nước như thế làm sao có thể đơn giản được. Có thể làm bà vú của dòng chính nữ Trần gia, sau lưng tự nhiên phải có một phen thể lực, chắc hẳn con người cũng phải khó đối phó, chỉ thấy đôi mắt có chút vẫn đục thoáng qua một tia tàn nhẫn, gật đầu: “Chủ tử nghĩ như vậy là được rồi, thai này của thể tử phi là đầu tiên, nữ tử thai đầu dễ dàng gặp chuyện không may nhất, dù là chăm sóc nuôi dưỡng tốt, không có ai có động tác gì đi nữa, nhưng lúc sinh sản cơ vận chỉ là một nửa mà thôi, trong dân gian chuyện chết vì sinh thai đầu còn thiếu sao?”

.

Trần Linh Nhi nắm quả đấm: “Không, ma ma không hiểu ý của ta, ta chính là không muốn nàng sinh ra!” Nói đến đây lại là sờ xuống vòng hông dù chưa nổi lên nhưng đã có chút mập của mình: “Con ta vốn nên đạt được thiên hạ này, chỉ bởi vì ta mang họ Trần, hoàng gia không cho ngoại thích kiêu ngạo, nhưng ai có thể ngờ tiên hoàng sẽ để lại mật chỉ kia! Nếu như Hoàng đế không có nhi tử phải nhận con của huynh đệ làm con thừa tự, cũng không thể cho hai nữ tử của cùng một nhà vào cung làm phi làm hậu!”

Nếu không phải là tiên hoàng ra mật chỉ như thế, hôm nay ta đâu cần phải uất ức ở chỗ này chứ! Dù đứa bé của ta có được thiên hạ hay không, danh phận thể tử gia này cũng không thể bớt, bây giờ nàng ta là Thế tử phi, ngộ nhờ sinh ra con trai, mặc dù nàng ta không còn, đứa bé này cũng sẽ là đá chắn đường cho nhi tử của ta!”

Trần ma ma sững sốt một chút, ngay sau đó con người đi lòng vòng: “Chuyện này. Dù sao hôm nay Thế tử gia rất quan tâm Thế tử phi, bên chỗ Thế tử phi phòng thủ có thể nói là giọt nước không lọt, sợ là hành động không được đâu, nhưng đứa bé sinh ra, cách lúc lớn lên còn rất xa, chúng ta có nhiều thời gian, huống chi không phải vẫn còn Thư Nhi sao.”

“Ma ma, Thư Nhi vốn là kẻ ngu, hiện tại mặc dù nói là tốt rồi, nhưng ai biết tốt thật hay chỉ là giả tốt lên, ai biết ngày nào lại biến thành kẻ ngu nữa chứ! Vả lại còn có Lỗ vương phủ, sợ là trong lòng Thế tử gia cũng có cái gai! Huống chi nếu hôm nay nàng xảy ra chuyện gì, dĩ nhiên là điềm xấu, cho dù danh tiếng là xung hỉ, ta cũng phải mau sớm gả cho Thế tử, nếu không ta có thể chờ, nhưng hẳn không đợi được đâu!”

“Cũng được! Chuyện này người giao cho lão nô làm là được.”

Đôi mắt Trần Linh Nhi phiếm hồng hồng, kéo tay Trần ma ma: “Ma ma, bên cạnh ta chỉ còn có người, ta cũng chỉ có thể dựa vào người giúp thôi, người khác đều là những kẻ biết mặt không biết tâm đó!”

“Có những lời này của chủ tử, dù bất cứ giá nào lão nô cũng liều cái mạng này mà giúp ngài .”

“Dạ.” Trần Linh Nhi nhẹ giọng, đợi sau khi Trần ma ma đi xuống, nàng nhìn hai ngọn nến trên bàn, trong mắt lộ ra một tia ghen ghét: Cô à! Người thật sự hại thảm ta rồi, nếu ban đầu người sớm nói cho ta biết chuyện bí mật này, ta cũng sẽ không cần phải thiết kế thái tử, trực tiếp gả cho Lục Khang là được, đâu cần phải kém một bậc như bây giờ chứ? Cả thân phận cũng bị mất! Hừ! Đứa bé là của thái tử, tương lai thái tử kế vị rồi, ta cũng không tin thái tử không quản khí gió gùi máu mủ của hần! Chỉ cần ta có thể sinh ra con trai! Không! Nhất định là con trai! Con trai à, người không được thua kém đâu!

Tất cả mọi người cho rằng đây là thai đầu của Lưu Uyển Thanh, nhưng dù sao kiếp trước Lưu Uyển Thanh cũng đã an toàn sinh ra Tuấn Ca Nhi rồi, khi đó nàng có thể thoát khỏi tính toán của Lưu Uyển Nguyệt mà sinh hạ Tuấn Ca Nhi bình an, tự nhiên phải có chút bản lãnh.

khỏe miệng Lưu Uyển Thanh hàm chứa ý lạnh, nhìn cây hoa trúc đào mới được chuyển vào đặt trên bệ cửa sổ, Oanh Ca một miệng không ngừng cầu nhàu: “Chủ tử, đây chính là đồ chơi hiếm lắm đấy, nghe nói là từ hải ngoại, dáng vẻ rất giống hoa đào của chúng ta, gọi là hoa trúc đào! Cả Vương phủ, trừ phòng của Vương phi ra thì chỉ có phòng của người mới có thứ này đấy, nô tỳ nghe nói, Trần gia tiểu thư muốn phái người đi nhà ẩm trồng hoa lại gặp rắc rối !”

Tầm mắt Lưu Uyển Thanh rớt xuống, khẽ mỉm cười sờ bụng mình, nhẹ giọng hỏi: “Buổi trưa ăn chút gì?”

“Chủ tử đói bụng sao? Nô tỳ đi lấy chút bánh ngọt Thế tử gia mang về nha, ngài cứ lót dạ trước, nô tỳ lập tức đi thúc giục Đông Tú.”

“Đi đi.”

Không lâu sau, Oanh Ca bưng một chén canh quế chi đi vào: “Chủ tử, bây giờ phòng bếp có nhiều quế chi mới tốt lắm, Đông Tú làm cho người một chén, người nếm thử một chút.”

Lưu Uyển Thanh hé mắt: “Để xuống đi.”

“Để nô tỳ phục vụ người dùng thôi.”

Lưu Uyển Thanh âm thầm đánh giá Oanh Ca, ngay sau đó lắc đầu một cái: “Ta còn chưa đói bụng, một hồi lại dùng, có chút mệt mỏi, người đi xuống trước đi.”

“Dạ, nô tỳ ở ngoài phòng coi chừng, chủ tử có chuyện thì kêu nô tỳ một tiếng.”

“Ừ”

Đợi sau khi Oanh Ca ra cửa, Lưu Uyển Thanh lập tức bưng chén canh Quế Chi canh rót vào chậu hoa trúc đào.

Buổi tối sau khi Lục Khang trở lại, Lưu Uyển Thanh rúc vào trong lòng hần: “Gia, thiếp nói cái gì người cũng sẽ tin sao? Cho dù là những sự tình không thể tưởng tượng .”

Lục Khang nghi ngờ liếc nhìn Lưu Uyển Thanh, hơi nhếch khóe môi lên nâng “Tự nhiên.”

“Gia, có người muốn hại thiếp.”

Gương mặt Lục Khang vốn đang nhu hòa lập tức sùng sộ lên. Lại thấy Lưu Uyển Thanh nằm trong lòng mình có chút sợ hãi, biết đã hù nàng sợ, vội vàng vuốt ve sau lưng nàng: “Đừng sợ, gia không phải hung hăng với nàng, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Lưu Uyển Thanh khẽ thở dài: “Cũng không phải bởi vì Trần tiểu thư muốn gả cho người mà thiếp mới vậy, chỉ là vì chuyện này có chút kỳ hoặc, cây hoa trúc đào mặc dù đẹp, nhưng lại chính là thứ đồ trí mạng với phụ nữ có thai, loại đồ chơi kim quý này làm thế nào mà nhà ẩm trồng hoa lại đưa tới cho thiếp chứ? Thật đúng lúc, buổi trưa lại còn có canh quế chi chờ thiếp, vốn canh quế chi này rất có lợi đối với phụ nữ có thai, nhưng khi xen lẫn với cây hoa trúc đào, đó chính là một xác hai mạng! Những thứ này vốn là biện pháp Tân Bí, cũng may Xuân ma ma là người từ trong cung ra, thiếp cũng biết rõ một hai, nếu không hiện tại thứ người nhìn thấy, sợ là.”

Lưu Uyển Thanh thấy Lục Khang mặt âm trầm không nói gì, trên mặt có chút rầu rĩ, nhẹ giọng nói: “Thiếp cũng biết rõ chuyện này có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng. . . .”

Lục Khang vỗ nhẹ tay Lưu Uyển Thanh: “An tâm, tất nhiên gia tin nàng, chuyện này cho dù nàng không nói gia cũng sẽ hoài nghi nàng ta, chỉ là thái tử từng nói muốn gia chăm sóc nàng ta kĩ càng, ta cũng phải cho thái tử chút mặt mũi, nhưng gia cũng sẽ không để nàng chịu uất ức!” Nói đến đây Lục Khang cầm quyền, tra ra chứng cứ giao cho thái tử, chắc hẳn cũng không thể nói cái gì đi!

Trần Linh Nhi, vốn là ta muốn để cho người bay nhảy thêm vài ngày, lại không ngờ người đã không chịu an phận rồi! Lưu Uyển Thanh sờ sờ bụng mình, vì mẩu tắc cường! Đời này ta không cho bất luận kẻ nào hại đến hài tử của ta!

Trong mắt lộ ra một tia quyết tuyệt!

“Gia, còn có một chuyện.”

Lục Khang thấy bộ dáng khổ sở của nàng, sững sốt một chút, ngay sau đó ôn hòa nói: “Có chuyện gì thì nàng phải nói ra, dĩ nhiên ta tin nàng, điểm này nàng không cần sợ, nàng là Thế tử phi của gia, tự nhiên gia sẽ đứng ở phía nàng.”

Thấy Lục Khang nói như vậy, trong lòng Lưu Uyển Thanh ngược lại có một tia cảm động, ngay sau đó trong mắt lộ ra một tia mừng rỡ cho Lục Khang nhìn, đôi tay vòng chắc lên cổ Lục Khang: “Chuyện này là thiếp không có chứng cứ cũng là không có chứng thật, nhưng ngộ nhờ là thật, liền không phải chuyện nhỏ, sợ là còn có thể dính đến thái tử, vốn là thiếp là không ngờ thái tử, nhưng mới vừa rồi gia nói với thiếp, thái tử tự mình nói muốn người chăm sóc Trần tiểu thư, thiếp mới. . . . Thiếp mới phát giác được chuyện này liên quan trọng đại, này ngộ nhờ thật bị thiếp nói trúng, nhất định không phải là chuyện nhỏ, mà thiếp lại sợ chuyện này có vẻ giả dối hư ảo, người sẽ cảm thấy thiếp có lòng ghen tỵ nặng, không được phép, thiếp. . . . mặc dù thật sự thiếp có chút ghen tỵ trong lòng, nhưng cũng bởi vì. . . bởi vì có gia.”

Mặc dù một phen ngôn luận của Lưu Uyển Thanh khiến Lục Khang nhất thời mơ hồ, nhưng một câu cuối cùng ‘bởi vì có gia’ dĩ nhiên đã chọc trúng tâm Lục Khang! Chỉ thấy khóe miệng Lục Khang hơi vểnh, trong mắt đều là nụ cười, cúi đầu hôn tóc mai Lưu Uyển Thanh, nhẹ giọng bên tai nàng: “Gia thích nàng ghen tỵ.” Nói xong vành tai Lục Khang ngược lại cũng hồng lên, có vẻ bối rối !

Lưu Uyển Thanh cũng sững sờ, ngay sau đó mím môi, tiến tới bên tai Lục Khang rỉ vài câu.

Thân thể Lục Khang càng ngày lúc càng trở nên cứng, nếu không phải Lưu Uyển Thanh đang mang thai nằm trong lòng mình, sợ lúc này phải muốn lật bàn rồi! Mặc dù hẳn không hề thích Trần Linh Nhi này một chút nào, nhưng chính hẳn là một nam nhân lại bị người ta mưu hại, còn chuẩn bị cái nón xanh quá hoàn hảo cho hẳn, buồn cười nhất chính là, người thúc đẩy mọi chuyện phát triển lại chính là mẹ ruột của hẳn! Mà kẻ chuẩn bị cho hẳn cái nón xanh ấy lại chính là huynh đệ tốt nhất của hẳn: Lục An!

Nhìn sắc mặt Lục Khang trầm không ra dáng: “Gia, thiếp cũng chỉ là suy đoán vậy. . . . Chỉ là. . . .”

Lục Khang bình phục tâm tình, vỗ nhẹ lưng Lưu Uyển Thanh: “Lời của nàng gia tất nhiên tin, nàng vốn là người cẩn thận, chuyện này sợ là mười phần là thật.” Không trách được mấy ngày nay thái tử nhìn thấy mình đều dùng nét mặt như vậy, sợ là trong lòng hẳn áy náy đấy, chỉ là chuyện có đứa bé này, chắc là hẳn cũng chưa biết rõ đâu! Nghĩ đến việc hẳn đã thưởng thức qua nữ tử này, sợ là cũng dính kế tiên nhân khiêu như mình rồi! Nhưng dù là như thế, Hừ! Cũng phải nói cho rõ một chút đã.

“Chuyện này nàng cứ làm như không biết, không cần lộ ra, một lát nữa ta cho Lý Thái y tới thăm nàng một chút, nói thân thể nàng đột nhiên không thoải mái, cũng không cần phải ra khỏi viện này, về phần này cây hoa trúc đào, đừng có bày ra trong phòng nữa, xúi quẩy! Chuyện này giao cho gia, nàng an tâm dưỡng thai đi!”

“Dạ, chỉ cần trong lòng gia không buồn thiếp là tốt rồi, tất cả thiếp đều nghe ngài.”

Ngày kế không tới buổi trưa, liền truyền đến tin Thế tử gia luyện võ với Thái Tử Gia, trong lúc nhất thời chó chút sơ sót, khiến cho Thái Tử Gia thành ‘gấu mèo’. Trần Hoàng Hậu vốn muốn truy cứu, lại bị Hoàng đế ngăn lại, còn giận dữ mắng mỏ bà dưỡng bệnh cho tốt, đừng có rảnh rỗi đi gây chuyện.

Lưu Uyển Thanh nghe được tin tức, chỉ cười.

“Chủ tử, người còn cười sao, ngộ nhờ Thái Tử Gia mang thù, huống chi đây chính là trên mặt a.”

Lưu Uyển Thanh liếc nhìn vẻ mặt lo lắng của Oanh Ca, phát tay: “Được rồi, Thái Tử Gia và Thế tử gia cùng nhau lớn lên từ nhỏ, phần tình cảm sẽ phải có, huống chi là ‘không cần thận’, dĩ nhiên sẽ không trách tội, đi xuống đi.”

Trình Dương các

Lúc này, Lục An đưa một tay bịt mắt, vừa thận trọng nhìn Lục Khang đang nghiêm mặt.

79. Chương 79

Lục An thấy Lục Khang nghiêm mặt, biểu cảm âm trầm ngồi ở đối diện chỉ lo uống rượu, rất mất tự nhiên bưng bình lên rót rượu cho hắn, trên mặt thậm chí có chút lấy lòng.

Trong lòng Lục Khang tự nhiên hiểu Lục An cũng là người bị hại trong chuyện này, có thể để mình đi hốt phân cho hắn cũng chưa chắc không được, nhưng chuyện lừa gạt này cũng không được trượng nghĩa cho lắm, huống chi mình còn phải nuôi nhi tử cho hắn!

“Đứa bé kia người định làm thế nào?”

Lục Khang mới vừa mở miệng liền khiến Lục An sợ hết hồn, Lục An nhú mày: “Đứa bé? Đứa bé? A! Đứa bé! Người nói cái gì?”

Lục Khang để ly rượu trong tay xuống, nhìn sắc mặt hốt hoảng của Lục An, nâng mày: “Thế nào? Người không phải đã biết rồi sao?”

Lục An gật đầu một cái: “Chuyện hôm đó ta cũng đã nói với người rồi, sau khi tỉnh lại trên giường, dấu vết hoan ái dĩ nhiên không thể làm giả, chuyện mật chỉ của Hoàng Gia gia trước khi qua đời ta dĩ nhiên cũng biết, dù không thích Trần Linh Nhi kia lắm, nhưng nếu phải ấu hậu mặt mũi mà thu nòng ta cũng phải chuyện gì quan trọng, nhưng. Dù sao cũng là cháu gái mà mẫu hậu thương yêu, nếu không.” trong mắt Lục An lóe lên một tia tàn nhẫn.

Lát sau.

“Đứa nhỏ này không thể giữ lại.” Lục An nói xong câu đó liền ngửa đầu nhắm mắt uống một hớp rượu.

Lục Khang thở dài, đưa tay vỗ bờ vai hắn: “Đây cũng là đứa con đầu tiên của người.”

Khóe miệng Lục An toát ra một tia tự giễu: “Trong ngày thường ta luân phiên cưng chiều những nữ nhân kia, vậy mà một chút tin tức cũng không có, thế mà kẻ không nên có thì lại được. Ha ha. thật sự là vô tâm lại trồng thành rừng!”

Lục Khang hé mắt, ngay sau đó nhỏ giọng nói mấy câu với Lục An, chỉ thấy sắc mặt Lục An chuyển biến, trên mặt cũng toát ra vẻ cảm kích, đột nhiên đứng dậy nắm cho Lục Khang một quyền: “Huynh đệ tốt, ca ca tốt! Lúc này đệ đệ đã có thể nhận tình của người rồi!”

.

Uyển Uyển

Đương nhiên Lục Khang cũng kể lại không rõ chi tiết chuyện đã thương lượng với Lục An lại cho Lưu Uyển Thanh.

Lưu Uyển Thanh nghe xong, khóe miệng toát ra một nụ cười, gật đầu: “Chuyện này cứ do gia làm chủ là được.”

Lục Khang ôm chầm Lưu Uyển Thanh, cúi đầu khẽ hôn trán nàng: “Có lẽ lại phải ủy khuất nàng rồi, Trần Linh Nhi này gia sợ là không thể không cưới, mặc kệ thế nào, chỉ cần đứa bé trong bụng nàng ta sinh ra an toàn là được, khi đó nhất định gia sẽ không để nàng nhận một chút ảm ức nào nữa!”

Hai tay Lưu Uyển Thanh vòng qua cổ Lục Khang: “Thiếp cũng không cảm thấy uất ức, gia có thể tin tưởng thiếp như thế, kể lại toàn bộ những chuyện bí mật này lại cho thiếp, huống chi cũng không phải thật sự cười nàng. Cho dù là gia thật cười nàng rồi, thiếp cũng sẽ thỏa mãn như vậy.”

“Nha đầu ngốc!” Lục Khang cứng chiu bóp nhẹ chóp mũi Lưu Uyển Thanh: “Dù vậy, Trần ma ma này cũng không thể giữ lại, hơn nữa gia chỉ nạp thiếp thôi!”

“Hả? Trần gia?”

Lục Khang hừ lạnh một tiếng: “Chỉ bằng Trần Linh Nhi đã muốn hại con cháu của gia, nếu đem chứng có lấy ra, Trần gia cũng chỉ có thể nhịn, huống chi hôm nay Trần Linh Nhi là người chết!”

“Thiếp hiểu.” Lưu Uyển Thanh gật đầu một cái.

.

“Chủ tử, chủ tử ...không xong.” vẻ mặt Oanh Khúc hoảng hốt chạy vào, vừa vào phòng liền thở hổn hển, Oanh Ca vội vàng giúp nàng thuận khí, vẫn không quên nói: “Làm gì thế, vội vàng hấp tấp, may mà chủ tử còn chưa nghỉ ngơi, nếu không cẩn thận da của người.”

Lưu Uyển Thanh cười, để ly trà trong tay xuống: “Chuyện gì xảy ra?”

“Trần gia. . . người của Trần gia đến.”

Thúy Nhi hé mắt: “Người nói là. . .”

“Đúng vậy a, nô tỳ nghe nói là Trần Linh Nhi đã được Thế tử gia của chúng ta cho thu phòng.”

“A! Vậy làm sao được.” Một bên, vẻ mặt Oanh Ca lúc này cũng đầy nóng nảy. Lưu Uyển Thanh không lưu dấu vết nháy mắt ra hiệu với Thúy Nhi. Thúy Nhi lập tức dùng khăn chấm khóe mắt mình: “Vậy làm sao được chứ, chủ tử, người cũng đừng suy nghĩ nhiều, Thế tử gia rõ ràng đã đồng ý. . . . Nhưng. . . . Sao lại thế này! Chủ tử có muốn bây giờ nô tỳ truyền thư cho Hầu phủ hay không?”

Lưu Uyển Thanh có chút ngẩn người, ngồi ở trên ghế không lên tiếng.

Thúy Nhi thấy vậy vội vàng nói: “Chủ tử, người cũng đừng hù dọa nô tỳ mà, hiện tại người đã là phụ nữ có thai đấy! Chủ tử.”

“Đúng vậy đó, chủ tử, người nhất định đừng quá buồn phiền! Hôm nay người lại hoài song thai đấy, cho dù Trần Linh Nhi này vào cửa cũng chỉ là thiếp mà thôi! Chủ tử không cần phải lo lắng về nàng ta, nàng muốn vào cửa còn phải bưng trà kính nước cho người cơ mà!” Oanh Khúc cũng đứng một bên khuyên nhủ.

Oanh Ca cũng gật đầu theo: “Đúng vậy, người còn có Thư Nhi ở đây, không cần lo lắng Trần gia tiểu thư này đâu.”

“Cái gì mà Trần gia tiểu thư chứ, Trần gia tiểu thư đã sớm chết rồi, tỷ tỷ, người cũng quá coi trọng Trần Linh Nhi này rồi.” Oanh Ca thấy Oanh Khúc như vậy, một hồi sau sắc mặt lộ ra một tia lúng túng, cứ nghĩ đã che giấu tốt nhưng không ngờ tới tất cả đều rơi vào trong mắt Thúy Nhi cùng Lưu Uyển Thanh.

Lưu Uyển Thanh hơi thở dài một tiếng rồi nói với Thúy Nhi: “Bụng của ta có chút không thoải mái, mệt mỏi lắm. Các người đi xuống trước đi.”

“Chủ tử, ngài không thoải mái?” Oanh Ca vội vàng hỏi, lại vội vàng nói: “Nô tỳ đi tìm Thế tử gia ngay.”

Lưu Uyển Thanh khoát tay: “Không cần, Trần gia mới tới, ta liền không thoải mái, sẽ khiến người ta mượn cớ! Thúy Nhi, người ở lại bồi ta đi.”

Oanh Ca cùng Oanh Khúc rất hiểu ý lui xuống.

“Chủ tử, chuyện này có lẽ Oanh Ca, nàng. . . . Oanh Khúc sợ là không biết chuyện.”

Lưu Uyển Thanh hé mắt: “Không biết chuyện sao? Có lẽ vậy, cứ giữ nguyên kế hoạch.”

“Dạ, nô tỳ nhất định làm thỏa đáng, chủ tử, người cứ an tâm là được.”

“Cho người ở đây, ta muốn không an lòng cũng khó khăn.”

Thúy Nhi nhìn vẻ mặt có một tia mỗi một của Lưu Uyển Thanh, có chút đau lòng: “Chủ tử, đứa bé ra, sau này sợ là Trần Linh Nhi.”

khóe miệng Lưu Uyển Thanh khẽ nâng lên: “Sợ có người còn không muốn tha cho nàng hơn cả chúng ta!”

.

Lúc này, trong cung thái tử, thái tử phi gặt gao nắm Phật châu trong tay, khuôn mặt tối tăm.

“Chủ tử, tâm người rộng rãi, chuyện này người cứ giao cho lão nô đi làm, nhất định sẽ không lưu lại một chút dấu vết nào.”

“Không, không cần.”

Cổ ma ma sững sốt, ngay sau đó nói: “Chủ tử, người cứ việc yên tâm, tuy nói Lộ Vương phủ này không dễ xuống tay, nhưng nhất định sẽ có cơ hội, lời này lại thật sự đúng với câu kia: Giặc ngoài dễ chống, giặc trong khó phòng! Ngài cứ việc yên tâm, điều dưỡng thân thể thật tốt, thuốc này dùng thêm hai đợt nữa có thể sẽ thấy hiệu quả thôi, đến lúc đó tất nhiên người có thể sinh hạ con trai trưởng cho Thái Tử Gia, có lão nô ở đây, không ai có thể vượt mặt người được!”

Khóe miệng Thái tử phi toát ra một tia tự giễu: “Năm năm rồi ! Đến nay ta không thể sinh ra một người con trai trưởng cho Thái Tử Gia, Thái Tử Gia đối với ta không tệ, hưởng chi tình huống của nàng ta lại không giống những người khác.”

“Ngài định nghe theo những lời Thái Tử Gia nói sao?”

Thái tử phi gật đầu: “Năm năm qua, trong cung thái tử không có được một nữ tử có thai, đã mang đến cho thái tử nhiều phiền toái rồi, trên triều đình đã có vài người rục rịch chọn rợn! Huống chi việc chúng ta hành động, chưa chắc Thái Tử Gia không nhìn ra được chút manh mối nào. Vả lại thân thể ta tự ta biết, từ nhỏ đã bệnh lên bệnh xuống, sợ là không tốt lắm, nếu như Trần Linh Nhi này chỉ cần một lần đã được con trai, cũng là tạo hóa của ta, chuyện này phát triển thế nào, mặc kệ là nam hay nữ, đối với ta mà nói chỉ mới có lợi không có hại, còn có thể khiến trong lòng Thái Tử Gia có một chút áy náy đối với ta, có sao mà không làm đây?”

Hai ngày sau đó, trong cung truyền ra tin thái tử phi có thai! Trong lúc nhất thời, cả hoàng gia đều tràn ngập không khí vui mừng phấn khởi, dù là người không thích thái tử phi như Trần Hoàng hậu cuối cùng cũng có chút hài lòng vui vẻ, về phần những tin đồn truyền lưu rằng bởi vì thái tử vô cùng yêu nữ sắc mà bị bệnh khó nói, không thể khiến nữ tử thụ thai dĩ nhiên cũng bị phá tan...!

Lộ Vương phủ

Sau khi Trần Linh Nhi nghe được tin tức, đập vỡ cái ly trong phòng, khuôn mặt đầy vẻ phẫn hận!

Tiện nhân! Tiện nhân! Tiện nhân! Vì sao ông trời lại bắt công như thế! Cấn môi, ngay sau đó mở mắt. Không! Ta không thể để cho con trai của ta chịu uất ức như thế! Hừ! Mang thai thì sao chứ? Vậy cũng không thể tranh giành được danh tiếng trưởng tử, chỉ cần ta bình an sinh hạ hài tử, tương lai ai mới là trưởng tử tự nhiên sẽ rõ ràng thôi! Xem ra chính mình cũng phải được ăn cả ngã về không rồi!

Trần Linh Nhi gọi Trần ma ma, rỉ vài câu bên tai bà ta, Trần ma ma gật đầu một cái, liền xoay người rời đi.

Khóe miệng Trần Linh Nhi toát ra một tia tàn nhẫn: Lưu Uyển Thanh à Lưu Uyển Thanh! Diêm Vương muốn người chết vào canh ba thì người không thể chết vào canh năm được đâu! Hôm nay chính là ngày mẹ con các ngươi xuống địa ngục đấy!

Theo bóng đêm phủ xuống, lúc này Trần Linh Nhi lại như kiến bò trên chảo nóng, đi tới đi lui trong phòng, Trần ma ma đi lâu như vậy rồi sao giờ vẫn chưa trở về? Không phải bị phát hiện rồi chứ! Không không không! Trần ma ma là người lão luyện, một tiểu nhân nhỏ bé như Lưu Uyển Thanh làm sao sẽ. Đang lúc Trần Linh Nhi rối rắm suy nghĩ, Lục Khang một cước đạp tung cửa phòng! Mà người đi theo sau chính là Lộ Vương phi với vẻ mặt giận dữ cùng Lưu Uyển Thanh đang bực tức!

Lúc này Trần Linh Nhi cũng hiểu sự việc đã bại lộ! Vốn định nguy biện, lại thấy Lục Khang ném một tờ giấy Tuyên Thành qua, cầm trên tay sừng sờ nhìn thứ viết trên giấy, gương mặt không thể tin.

Ngồi sững trên đất, ngẩng đầu lên nhìn Lưu Uyển Thanh trước mắt đang ôm bụng, đưa mắt xuống đất nhìn mình, cùng hàng loạt chứng cứ bất lợi ình đang rơi vãi đầy đất.

Lúc này vẻ mặt Lộ Vương phi đã cực kỳ khó coi. Về phần Lộ Vương gia, khuôn mặt hung hăng trợn mắt nhìn Lộ Vương phi, vẩy tay áo tử hù lạnh một tiếng: “Bổn vương thấy, Vương phi cũng bị bệnh rồi! Bây giờ Vương phi chỉ cần ở trong viện của mình dưỡng bệnh cho tốt là được.” Nói xong vừa liếc nhìn có Lưu Uyển Thanh đang mang thai.

Hạ trắc phi tự nhiên nhìn ra sắc mặt Lộ Vương đang sầu lo, vội vàng nói: “Vương Gia, chắc hẳn ngài đang lo lắng Thế tử phi là phụ nữ có thai, sợ là không thể phí tâm, xin ngài yên tâm, thiếp cũng sẽ ở một bên phụ trợ Thế tử phi, không để cho nàng mệt mỏi.”

Lộ Vương hé mắt, Hạ trắc phi thấy vậy, vẻ mặt có chút hoảng hốt, lập tức cúi đầu không nói. Lộ Vương vỗ nhẹ tay nàng: “Không phải Bổn vương không tin nàng, mà là Bổn vương đau lòng nàng, sợ mệt đến nàng, huống chi nàng còn phải ở bên cạnh bổn vương, bổn vương cũng không thể xa nàng được, thân thể Vi tỷ nhi cũng không tốt lắm, còn cần nàng chăm sóc, mọi chuyện trong phủ cứ để Thế tử phi lo liệu là được.”

Lưu Uyển Thanh đương nhiên cũng không lập tức đồng ý, một vẻ rầu rĩ nói: “Con dâu cảm ơn cha nâng đỡ, nhưng tuổi con dâu vẫn còn nhỏ, hiện tại lại là phụ nữ có thai, Thư Nhi vẫn cần con dâu chăm sóc, hôm nay lại xảy ra chuyện này.” Nói đến đây, vẻ mặt Lưu Uyển Thanh lộ ra sự uất ức, lệ đã ngấn đầy trong khóe mắt.

Xoa nhẹ nước mắt: “Huống chi lúc này. tự nhiên lại liên qua tới nương, chắc hẳn nương cũng chỉ là bị kẻ gian che mắt, Vương phủ vẫn cứ để nương quản thời...nương....”

Lộ Vương có chút không nhin được, nâng tay: “Chuyện này cứ quyết định như vậy.” Nói xong sải bước rời đi.

80. Chương 80

Lúc này, tất nhiên vẻ mặt Lộ vương phi vô cùng đặc sắc, trợn mắt oán hận nhìn Trần Linh Nhi đang nằm co quắp trên mặt đất một cái rồi để Thôi ma ma đi.

Bên trong chỉ còn lại ba người Lưu Uyển Thanh, Lục Khanh cùng Trần Linh Nhi.

Lục Khanh cúi đầu, lạnh lùng nhìn Trần Linh Nhi: “Gia vốn định nghe theo lời nương làm một lễ nhỏ cho người, hôm nay sợ là không cần nữa, nếu người muốn gả cho gia như vậy, gia liền thành toàn cho người.” Nói xong cũng xoay người ôm Lưu Uyển Thanh rời đi.

Trần Linh Nhi siết chặt quả đấm nhìn bóng lưng hai người, cắn môi một cái: Lưu Uyển Thanh, người chờ đó!

.....

Thôi ma ma vừa giúp Lộ vương phi thuận khí, vừa nói: “Ngài đừng để trong lòng, lúc này sợ là Vương gia tức giận nên mới như thế, lão nô thấy đó cũng không phải là chuyện xấu.”

“Hả?” Lộ vương phi nhướn mày, hừ lạnh một tiếng: “Hừ, sợ là ta không hợp bát tự với Lưu Uyển Thanh, hôm nay thật là để cho nàng được lợi rồi, kết quả không cần tiết mục cũng có thể diễn, đều là ta giả trò.” Nói đến đây lại hé mắt. Thôi ma ma có chút bất đắc dĩ, chủ tử của bà càng sống càng muốn tranh đoạt...

“Chủ tử, hôm nay Vương gia đối với Hạ trắc phi...”

“Hừ, người không cần nói chuyện ấy!” Lộ vương phi cắt lời của Thôi ma ma: “Con tiện nhân kia cũng muốn chiếm quyền, Vương gia lại vào lúc này tỏ ra tình chàng ý thiếp với con tiện nhân kia, nói những lời này còn không cần lên thoại (nói không cần suy nghĩ trước - ý nói làm quá trôi chảy)!”

“Chủ tử, ngài nghe lão nô nói, ngài đừng buồn chuyện này, ngài cũng nói tiện nhân kia muốn độc quyền, nhưng Vương gia không có đồng ý a! Đây là ý gì? Ý là trong lòng Vương gia vẫn chỉ xem nàng ta như thể thân mà thôi! Trong lòng Vương gia vẫn rõ ràng, chỉ là không muốn đối mặt với thực tế thôi, dù sao tiện nhân kia cũng chỉ là muội muội thôi, không phải sao!”

Ánh mắt Lộ vương phi sáng ngời, lập tức lại như già đi mấy tuổi...trong mắt lộ ra tia bi thương.....

“Là ta sai rồi sao? Những năm này còn ít sao? Bản thân ta cũn đâu có thích như vậy? Vương gia ngay cả thể diện tối thiểu cũng không cho ta... mười mấy năm qua cũng không chạm đến ta một lần, coi như là mừng một mười lăm... cũng chỉ ở thư phòng... người nói xem có đúng không... có phải Vương gia đã biết gì rồi phải không? Mà khi đó ta còn có thể làm sao? Nếu ta không hạ thủ, chỉ sợ hôm nay ta và Khang nhi cũng sẽ không ở đây, Vương gia sủng ái nàng ta như vậy, tất cả sủng ái đều cho nàng, nàng lại có một đứa con trai, mà tên nghiệt chủng kia! Coi như là ta không muốn thừa nhận cũng không thể... Ta cũng phải thừa nhận, nghiệt chủng kia thông minh hơn Khang nhi..... Nếu như ta không làm vậy, cái ghế Thế tử cùng đương gia chủ mẫu Lộ vương phi sẽ phải để cho bọn họ ngồi mất! Thế nhưng tại sao....

Tại sao?Nếu vương gia biết được, sao lại còn giữ ta lại đến bây giờ? Rốt cuộc Vương gia đang nghĩ gì chứ... Qua nhiều năm như vậy ta cũng chịu đủ lắm rồi! Được rồi!

Ta có thể còn sống, hy vọng duy nhất chính là Khang nhi a, thế nhưng tại sao Khang nhi đối với ta ngày càng xa cách... Càng ngày càng xa vậy?”

Nói đến đây, Lộ vương phi ngẩn lệ nắm tay Thôi ma ma nói: “Người không phải nói chờ Khang nhi hiểu chuyện, chờ nó lớn lên sẽ hiểu nỗi khổ tâm của ta sao? Nhưng vì sao lại như vậy?Tại sao lại như vậy chứ? Chẳng lẽ thật sự chính mình đã sai lại càng sai sao! Không! Không! Không! Ta không thể chấp nhận a! Ta mà cam chịu thì Khang nhi sẽ ra sao chứ? Thế nhưng vì sao? Có phải thế gian này thật sự có quỷ không? Chẳng lẽ tiện phụ kia là âm hồn bất tán ở sau lưng nguyên rủa ta và Khang nhi? Thôi ma ma, người nói xem ta có cần mời cao tăng thu phục nghiệp chướng không!”

Thôi ma ma thấy Lộ vương phi càng nói càng không yên lòng thậm chí còn có chút giống phát điên, vội vàng ngăn cản bà đang muốn ra ngoài: “Chủ tử!Ngài tỉnh táo a!”

Lộ vương phi giãy giụa khỏi Thôi ma ma, mờ mịt nhìn bà: “Ta thế nào?... Lui xuống đi, ta muốn yên tĩnh một chút..... Xảy ra chuyện như vậy, sợ là Khang nhi sẽ không muốn nhận người mẹ này nữa rồi.”

Thôi ma ma thở dài, mười mấy năm này Lộ vương phi sống thủ tiết, chỉ sợ sẽ có ngày nàng phong ma (điên dại) thôi...

Trời làm vậy còn có thể sống người làm vậy không thể sống a!

...

Đến cả khăn voan hỉ cũng không có, Trần Linh Nhi coi như đã là thiếp của Lục Khang, dù là đêm động phòng thì cũng chỉ có một mình! Trần ma ma bị trục xuất trở về Trần gia, vài ngày sau lại truyền đến tin đã chết bất đắc kì tử, lúc này bên cạnh Trần Linh Nhi đến một người có thể tin tưởng cũng không còn, hung hăng nắm quyền... móng tay đâm vào lòng bàn tay, để mặc máu nhỏ trên mặt đất.... Ha ha ha ha.... Nhất định có ngày, ta nhất định đứng ở nơi cao nhất! Trở thành nữ nhân cao quý nhất thiên hạ! Chờ đến ngày đó! Ta nhất định khiến cho Lưu Uyển Thanh người quý xuống khóc dưới chân ta!

Sờ sờ bụng mình, hài tử ngoan... Tương lai của nương, toàn bộ nhờ vào con, con nhất định không thể thua kém ai được! Nương cũng chỉ có mình con mà thôi!

Nước mắt... Chẳng biết từ lúc nào đã rơi xuống, chỉ là không có người thương tiếc mà thôi.

...

Lần thứ hai, Oanh Ca, Oanh Khúc bị bắt về Uyển Uyển thì đã biết không thể nào thoát khỏi.

Lưu Uyển Thanh nhìn hai kẻ suy yếu quỳ trên mặt đất như đang khóc cầu xin mình, không khỏi thần nhiên cười: “Ta đối xử với các người rất tệ hay sao?”

“Không không... Nô tỳ đáng chết! Nô tỳ đáng chết mà!”

“Không liên quan đến tỷ tỷ, nô tỳ không nên có lòng riêng, cầu chủ tử tha cho tỷ tỷ.”

“Không không... nô tỳ, tất cả đều là lỗi của nô tỳ, muội muội không cần gánh tội thay cho tỷ tỷ.”

Lúc này Oanh Khúc bị thương... Coi như đang chất vấn Oanh Ca, vì Hà tỷ tỷ người không nghe lời muội muội, nhất định phản bội chủ tử. Lưu Uyển Thanh thấy vậy lắc đầu.

“Người là một tỷ tỷ tốt, cũng không có đầu óc. Hôm nay người liều mình che chở uội muội của người... Còn nàng ta chỉ sợ đang tính kế người thôi.”

Oanh Ca sững sốt... Dù sao nàng cũng không ngờ, nhìn biểu tình trên mặt Oanh Khúc, đầu óc nghĩ lại những chuyện đã xảy ra... Thân mình kẻ giết, khéo miệng toát ra vẻ bị thương, nặng nề đập đầu với Lưu Uyển Thanh... “Chủ tử, gia đình nô tỳ tử nhỏ đã khốn đốn, cùng muội muội nương tựa nhau mà sống, nô tỳ đã hứa với mẹ sẽ chiều cố thật tốt uội, Oanh Khúc hôm nay trở thành như vậy cũng là lỗi của nô tỳ, không cần biết như thế nào chỉ cần ngài đại nhân đại lượng lưu cho nàng một mạng, nô tỳ sẽ đền mạng! Nguyên ý bồi tội với chủ tử.”

Oanh Khúc thấy Oanh Ca nói như vậy, bất chợt cười lớn: “Tỷ tỷ tốt à, vì sao người vẫn còn ra vẻ đạo mạo như vậy? Muội muội như ta nhìn thật khó chịu đó! Ta ghét nhất chính là loại người như người!”

Thúy Nhi thấy Lưu Uyển Thanh khẽ nhú mày, liền sai người đưa Oanh Ca Oanh Khúc đi.

“Chủ tử, đừng vì hai kẻ cẩu vật đó mà khó chịu.”

Lưu Uyển Thanh chậm rãi nhắm mắt, “Cho các nàng thống khoái đi.”

“...”

Mở mắt, sờ sờ bụng của mình... Hà tử, con sẽ không cảm thấy lòng dạ nương ác độc chứ? Nương cũng bắt đắc dĩ, nếu tha cho các nàng, chỉ sợ những kẻ hận mẹ con chúng ta sau này sẽ càng không kiêng nể hơn!

Sáng sớm hôm sau..

“Chủ tử, Trần di nương ở bên ngoài viện.”

Lưu Uyển Thanh hơi nhú mày... Thúy Nhi thấy vậy dò hỏi “Chủ tử hay là nô tỳ đuổi nàng trở về.”

Lưu Uyển Thanh lắc đầu “Trốn được mừng một không tránh được mười lăm, hưởng hồ hôm nay nàng cũng là người mang thai, chắc là sẽ không làm chuyện gây bất lợi cho thai nhi đâu.”

“Vẫn là chủ tử ngài suy nghĩ chu đáo.”

Không bao lâu sau Trần Linh Nhi được nha đầu Tiểu Đào dìu đến, sắc mặt có chút tái nhợt, Lưu Uyển Thanh ngồi ở chủ vị, trong tay bưng ly trà, cúi đầu chu cái miệng nhỏ thối vài hơi.

Trần Linh Nhi híp mắt, nắm chặt khăn tay! Được lắm Lưu Uyển Thanh người dám bưng cái bộ mặt đương gia chủ mẫu đó trưng ra! Muốn ta cung kính với người, mời trà! Hừ! Nằm mơ đi! Đợi lát nữa ta xem người còn cười nổi không!

Nghĩ đến biểu hiện của Lưu Uyển Thanh khi lát nữa biết được mình đang có thai, khéo miệng Trần Linh Nhi hơi nhếch lên.

“Thế tử phi, gần đây thân thể ta không thoải mái lắm, thỉnh đại phu vào phủ, mới biết được mình đang mang thai, hơn một tháng rồi.”

Lưu Uyển Thanh lạnh nhạt để ly trà xuống, Thúy Nhi đưa khăn tay đến, lau miệng một cái. Nhìn Trần Linh Nhi mỉm cười: “Vây mau ngồi đi, đứng như vậy không tốt cho thai nhi.”

Trần Linh Nhi sững sốt, dù sao trăm nghĩ ngàn nghĩ lại không nghĩ đến sau khi Lưu Uyển Thanh biết được tin này, sắc mặt lại không đổi, còn một bộ dáng đăm đăm, coi câu nói của mình giống như là “Ta đói bụng” vậy, không khỏi lặp lại lần nữa “Thế tử phi, ta nói là ta có thai, mang thai con nối dòng cho thế tử gia.”

Lưu Uyển Thanh nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ, ta nghe được, Trần di nương không cần nói chuyện lớn tiếng, ngồi đi, đợi lát nữa gia trở về ta sẽ nói với gia, hay Trần di nương muốn tự mình nói với gia? Nếu như là về sau thì ta tuyệt đối sẽ giữ bí mật, còn nữa, Trần di nương nếu thấy thiếu thứ gì thì phái người đến nói với Lưu ma ma, chỉ cần không vượt mức phân lệ quá nhiều thì không sao. Lưu ma ma ... được không?”

Thúy Nhi vội vàng nói với Lưu Uyển Thanh “Chủ tử, nô tỳ đã rõ.”

Lưu Uyển Thanh mở miệng là Trần di nương, khép miệng cũng là Trần di nương, tất nhiên là làm cho Trần Linh Nhi tức giận đến chết khiếp, cường chế lửa giận trong lòng, Trần Linh Nhi nói: “Nếu thế tử phi đã biết rồi thì ta về đây.” Nói xong xoay người dẫn theo Tiểu Đào đi.

“Chủ tử, Trần di nương này thật sự cho rằng mình còn là tiểu thư dòng chính của Trần gia sao!”

Thấy bộ dạng oán hận đó của Thúy Nhi, Lưu Uyển Thanh cong cong khóe miệng “Người đó, bị nương chịu hư rồi, còn không bình tĩnh như vậy, người khác còn không rõ chuyện đó sao, nàng muốn thế nào thì ta chịu theo thế đó, chỉ cần không đụng chạm đến quá khứ, huống chi nàng cũng ở đây, chúng ta cũng có thể nhìn rõ người xung quanh kẻ nào đáng tin, ai không nên dùng.”

“Dạ, nô tỳ hiểu rồi.”

“Người cũng đừng đứng nữa, lui xuống nghỉ ngơi đi, bảo Quả Nhi vào hầu hạ đi.”

“Không được, sao có thể để ngài ở một mình chứ, huống chi Quả Nhi cũng là người ngoài đưa đến, rất nhiều chuyện không thể làm đúng ý ngài, có nô tỳ ở đây vẫn tốt hơn.”

“Người đó, đã quan tâm quá nhiều rồi.”

“Nô tỳ biết chủ tử ngài yêu thương nô tỳ.”

...

Trần Linh Nhi trở lại viện của mình, tự nhiên cầm lấy ly trà trên bàn đập bể, Tiểu Đào vội vàng nói “Chủ tử, đây là ly trà cuối cùng trong viện rồi, nếu như ngài ném vỡ nữa, sợ là phải đợi đến cuối tháng có phân lệ mới đó, muốn uống nước cũng không thể uống đâu!”

Trần Linh Nhi đặt mạnh ly trà xuống, lại tát Tiểu Đào: “Tiện tỳ như ngươi mà cũng dám ở trước mặt chủ tử kiêu ngạo hả! Ngươi cho rằng ta không trị được ngươi sao!”

Tiểu Đào đỏ mắt, mím môi ngăn bản thân không cãi lại, lại nghĩ đến nàng đang mang thai, có thể sau này sẽ một bước lên mây liền quỳ trên đất khóc nói: “Chủ tử, nô tỳ là nô tỳ của ngài, sao lại dám nghĩ như vậy. Nô tỳ chỉ vì lo cho sức khỏe của người mà thôi. Tất nhiên là trong lòng thế tử phi không thích chủ tử, ngài lại còn đang mang thai, tất nhiên sẽ trở thành gai trong mắt nàng ta, chỉ sợ nàng ta đang tìm cách để hủy hoại ngài.”

Tách trà lúc này ngài ném đã là cái cuối cùng trong bộ thứ tư nô tỳ lĩnh từ kho phòng về trong tháng này rồi. Nếu lĩnh nữa kho phòng nhất định sẽ theo quy củ mà báo lên trên, khi đó thế tử phi lại được dịp để trách mắng ngài, sợ là trong lòng thế tử phi sẽ vui sướng a, người khỏe mạnh nô tỳ cũng vui vẻ, nô tỳ thật sự là suy nghĩ cho ngài.”

Trần Linh Nhi nghe thế cũng thấy có vài phần đạo lý, hơn nữa bây giờ bên cạnh mình quả thực không có người đáng tin, liền khom lưng nâng Tiểu Đào dậy: “Chủ tử ta trách oan ngươi, ngươi đừng để bụng, chờ sau này ta tốt rồi, tất nhiên sẽ không quên ngươi, dù sao bây giờ chúng ta cũng ngồi cùng một thuyền mà không phải sao.”

“Dạ dạ, nô tỳ hiểu, nô tỳ nhất định sẽ trung thành và tận tâm với chủ tử.”

81. Chương 81: Chương: 81

Theo như bối phận thì Quả nhi phải gọi Tình nhi một tiếng cô, là người Lưu Đại phu nhân đưa vào, tiểu nha đầu này rất vui mừng, lúc nói chuyện luôn là suy nghĩ cẩn thận, làm cho người ta nhìn liền tâm tình thoải mái, vừa khéo léo vừa hiểu chuyện, là người đáng tin cậy, được Lưu Đại phu nhân tỉ mỉ dạy dỗ nên, theo như ý tứ của Lưu Đại phu nhân, hạ nhân vương phủ sợ là không dùng được, là người mình biết gốc biết rễ cũng tốt hơn, cũng không gây khó dễ.

Đối với những chuyện này Lưu Uyển Thanh không chút dư thừa mà để ý, về phương diện ẩm thực đã có Đông Tú, về phương diện mặc quần áo phối hợp trang sức thì có Lê Châu, lại có Thúy Nhi được một thân chân truyền của Xuân ma ma nhìn mình lớn lên từ nhỏ bên cạnh, tự nhiên cũng yên tâm hơn, dù sao bên cạnh mình đều là người từ nhà mẹ mang tới, sợ là trong lòng Lộ vương phi đã sớm phê bình kín đáo rồi.

Nhưng mà đối với một phen tâm ý của Lưu Đại phu nhân dĩ nhiên là không cự tuyệt rồi, huống chi lại liên tiếp gặp chuyện không may, Oanh Ca Oanh Khúc lại làm việc trên bề mặt, đối với Lưu Đại phu nhân Hầu phủ đưa vào một Quả nhi phục vụ, dù là trong lòng Lộ Vương phi không vui cũng không cách nào mở miệng, huống chi hiện tại quyền hành của cả vương phủ, ít nhất ngoài mặt là Lưu Uyển Thanh quản .

Hơn nữa chuyện của Trần Linh Nhi, Lộ vương cảnh cáo vẫn còn bên tai, bên cạnh còn có Hạ di nương mắt nhìn chăm chăm, Khang nhi lại cùng mình xa cách lòng, dù là có lòng làm bộ, cũng chỉ sợ sau lưng lại dùng không được, nhưng Trần Linh Nhi có mang là một chuyện, Lộ vương phi biết được là một chuyện, đảo con người, hé mắt! Đây cũng là một cơ hội!

Tuy nói Trần Linh Nhi làm tổn thương chuyện con cháu của Khang nhi, làm mình bị mất mặt, nhưng giữa những nữ nhân hậu viện luôn có những thứ bẩn thỉu kia, chính mình cũng hiểu, lđq huống chi Trần Linh Nhi từ Trần gia, lại được Đường Kim hoàng hậu nuôi từ lúc còn nằm trong chăn, lqđ dĩ nhiên là tâm cao khí ngạo*, sao sẽ cam chịu bị một dòng chính nữ danh không chánh ngôn không thuận đề lên đầu đây?

(*Tâm cao khí ngạo: người luôn có suy nghĩ/ tư tưởng cao hơn người khác)

Làm ra bước này về tình cũng có thể tha thứ, tuy nói hiện tại Trần Linh Nhi không có thân phận, nhưng mà dù sao cũng hơn mệnh gấp trăm lần thứ nữ do di nương hạ tiện sinh ra! Huống chi Trần gia cũng chưa bỏ bê không quan tâm đến Trần Linh Nhi, coi như Trần Hoàng Hậu mất trái tim Hoàng Đế, lqđ cũng có thể làm thái tử kế vị, đó chính là đương kim Hoàng thái hậu! Khi đó cho Trần Linh Nhi một ân điển còn không phải là một câu nói sao?

Nghĩ tới đây, Lộ vương phi càng thêm có sức mạnh! “Thôi ma ma, lấy được liệu quý trong tư khố của ta đưa cho Trần di nương, dđlqđ nói cho nàng biết, dưỡng thân thể cho thật tốt, bình an sinh con cho Khang nhi, tự nhiên sẽ không để dđlqđ cho nàng bị uất ức, không cần gây thêm chuyện nữa.”

Thôi ma ma há miệng, ai. . . Chủ tử a, phen này ngài lại gây thêm chuyện nữa rồi ! Mấy ngày nay Trần di nương này còn thiếu tìm việc gây sự sao? Ngài đây không phải là cổ vũ uy phong cho nàng sao? “Chủ tử, thân phận của Trần di nương. . . ”

Thôi ma ma vốn định khuyên bảo mấy câu, nhưng vừa mới mở miệng liền bị Lộ vương phi vỗ cái bàn “Thế nào? Ngay cả người cũng cảm thấy ta trong cái vương phủ này không có tiếng nói sao? Không quản đến sao!”

“Lão nô đáng chết, chủ tử ngài bớt giận.”

“Còn không đi làm.”

“Vâng, vâng, lão nô đi làm ngay.”

Thôi ma ma đi ra khỏi phòng, khe thở dài. . . Bất đắc dĩ lắc đầu.

.

Một tay Trần Linh Nhi đang sờ cái bụng vẫn chưa lớn lắm, dđlqđ khước miệng hơi nhếch lên, một tay khác lại lật đi lật lại tờ danh sách Thôi ma ma trình lên, gật đầu một cái rồi nháy mắt ra hiệu với Tiểu Đào, Tiểu Đào vội vàng móc ra một túi tiền đưa cho Thôi ma ma, Thôi ma ma tự nhiên từ chối, liền nghe Trần Linh Nhi nói “Thế nào? Thôi ma ma chê ít? Không vừa mắt tâm ý của di nương ta đây?”

“Lão nô không dám, dđlqđ lão nô tạ Trần di nương thưởng.”

Thấy Thôi ma ma nhận, lúc này Trần Linh Nhi mới hài lòng cười, kéo tay Thôi ma ma “Thôi ma ma, người là hồng nhân bên cạnh mẫu thân, mẫu thân còn nghĩ tới ta trong lòng ta thực sự cảm kích vạn phần, làm phiền người nói ầu thân. . . Ý định của ta là muốn tự mình đi thỉnh an, nhưng thân thể ta cũng không quá thuận tiện. . . . dđlqđ Trước đó vài ngày bởi vì ta còn trẻ không hiểu chuyện lại bị người bên cạnh mẫu thân lừa gạt làm ra chuyện như vậy, lại làm liên lụy tới mẫu thân cùng ta chịu tội chịu khổ còn khiến Lưu Uyển Thanh được nằm trong quyền phủ, ta biết sai rồi, nói mẫu thân chớ có trách ta.”

“Lão nô nhất định sẽ truyền đạt lại cho Vương phi.”

“Ừm, vậy thì tốt, tương lai sẽ không thiếu chỗ tốt cho Thôi ma ma.”

“Tại đây lão nô cảm ơn Trần di nương trước.”

Trần Linh Nhi ừ một tiếng “Được rồi, dđlqd bên cạnh nương tự nhiên không thể rời bỏ được Thôi ma ma người, ta liền không quấy rầy nữa.”

“Vâng, lão nô cáo lui.”

Ra khỏi tiểu viện của Trần Linh Nhi, Thôi ma ma hé mắt, thứ gì, thật đúng là ỉnh còn là đại tiểu thư Trần gia! Sợ rằng trong đời này gọi ngài ấy trở về lúc đầu cũng không được rồi! Chủ tử a chủ tử, ngài đây là thế nào? dđlqdQua nhiều năm như vậy ngài thế nào mà càng làm nhiều chuyện hồ đồ vậy? Lời nói thật thì khó nghe a! Chủ tử! Không được, không thể trở mặt nhìn chủ tử càng làm càng sai!

Trở lại Lộ vương phi, Thôi ma ma vừa mới vào liền phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, nặng nề dập đầu trước Lộ vương phi một cái “Chủ tử! Từ xưa tới nay lời nói thật thì khó nghe! Nhưng mà lão nô cũng không nỡ! Ngài là lão nô tự mình cho bú sữa đến lớn! Lão nô không thể nhìn ngài càng ngày càng sai lầm! dđlqdTrần di nương này từ nhỏ đã bị người ta bế đi nuôi lớn là người không coi ai ra gì lại không hiểu chuyện, ngài cần gì xem trọng nàng ta?

Tuy nói Thế tử phi xuất thân không tốt, nhưng trên mặt thì thân phận cũng mạnh gấp trăm lần so với Trần di nương, lại được Thế tử gia thích, hôm nay Hầu phủ càng thêm phát triển không ngừng, huynh đệ nhà mẹ đẻ đều là không chịu thua kém ai lại có tiền đồ, tương lai có thể giúp Thế tử gia chúng ta! Nhất là Lưu Nhân Phúc được hoàng thượng xem trọng, ngài tại sao phải khổ như vậy chứ!”

Lộ Vương phi hừ lạnh một tiếng “Người nào cho người lá gan như vậy!”

“Chủ tử! Lão nô là thật tâm thực lòng vì ngài suy nghĩ! Bây giờ còn không muộn, đến lúc ngài thật sự làm mất đi một chút tình thân còn lại của Thế tử gia đối với ngài thì thật sự đã chậm rồi,dđlqd lão nô là đau lòng ngài đến lúc đó lại phải hối hận, khi đó thì đã đã chậm mất rồi!”

Lộ Vương phi vỗ xuống bàn, đột nhiên đứng thẳng lên giơ chân hung hăng đá. Dù sao tuổi Thôi ma ma cũng đã lớn, Lộ Vương phi ra tay lúc tức giận, chỉ thấy Thôi ma ma ai u một tiếng liền nằm trên mặt đất không bò dậy nổi, hai mắt vẫn đục hiện đầy nước mắt. . . “Chủ tử. . . dđlqdDù bây giờ lão nô lấy cái chết ngăn cản cũng không thể để ngài tiếp tục sai lầm, ngài bây giờ đã. . . Đã. . . Đã mắc phải ma chướng* rồi! Chủ tử, ngài dừng tại để tâm vào chuyện vụn vặt gây khó khăn ỉnh! Lão nô. . . Lão nô. . .”

(*Ma chướng: cách gọi của đạo Phật, chướng ngại do ma quỷ gây ra)

Nói đến đây, Thôi ma ma liền ngất đi.

Lộ Vương phi giật mình. . . Khom người xuống đẩy một cái Thôi ma ma “Thôi. . . Thôi ma ma. . .” Thấy Thôi ma ma nửa ngày không có phản ứng, tay run run đưa tới dưới mũi của Thôi ma ma, cảm thấy có chút nóng nóng mới thở phào nhẹ nhõm, không khỏi tê liệt ngã xuống mặt đất.

Dù sao như Thôi ma ma nói, Lộ Vương phi là được tự tay cho bú, trong lòng vẫn có tình cảm. Nhưng thấy Thôi ma ma vô sự liền đứng dậy, gọi người mạng Thôi ma ma xuống.

Khi Thôi ma ma tỉnh lại thì nhìn thấy con dâu Tiểu Lý thị trước chăm sóc. . . “Vương phi. . .”

“Nương, ngài chớ đại độ, con dâu xem lúc này vương phi là quyết tâm, ai cũng không khuyên nổi đâu, Vương phi đã truyền lời xuống, nói ngài đã lớn tuổi rồi, không cần ở bên người ngài ấy chịu khổ nữa, để cho người được hưởng phúc con cháu.”

“Ai.” Thôi ma ma bất đắc dĩ thở dài.

.

Nguyệt Hậu, vào hạ.

“Chủ tử, hiện tại thời tiết khá tốt, ngài có muốn vào trong viện phơi ánh nắng mặt trời hay không?” Quả nhi bưng một đĩa bánh ngọt đi vào.

Lưu Uyển Thanh ngó ra ngoài cửa sổ, không khỏi có chút động lòng, nhưng lại bất đắc dĩ cúi đầu nhìn bụng to của mình, còn ba tháng nữa là lâm bồn rồi, mình vì cái bụng to này mà chịu không ít khổ, chỉ cần đi vài bước là sẽ cảm thấy đau hông không chịu nổi, thỉnh thoảng chân cũng sẽ chuột rút, cũng may Lục Khang đối với nàng không tệ, lúc ban đêm khi nàng bị chuột rút sẽ vì nàng mà xoa bóp, nghĩ tới đây, khỏe miệng Lưu Uyển Thanh nở một nụ cười dịu dàng mà mình cũng không hay biết.

Thúy nhi ở một bên cũng nói “Chủ tử, nô tỳ nhìn bên ngoài bây giờ có gió nhẹ không chút nóng bức nào, nếu không nô tỳ đi an bài.”

“Ân” Lưu Uyển Thanh nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Lúc Thúy nhi cùng Quả nhi đi trên còn đường nhỏ bằng đá trong viện “Bên ngoài thật tốt, ngửi mùi hương cây hoa, ở trong phòng đến nỗi ta nổi mốc rồi.”

“Nếu chủ tử thích, thời tiết lại tốt nô tỳ liền đi an bài cho chủ tử, Lý Thái y cũng đã nói mà, chủ tử nên vận động nhiều, ngài luôn ở trong phòng vận động, cũng ghen cực kỳ rồi.”

“Cũng biết thế, chỉ là mỗi lần ta vào trong viện, nhìn người cùng Quả nhi hai người đều bộ dáng khẩn trương thận trọng như thế, trong lòng ta không nở.”

“Nô tỳ biết chủ tử đau lòng chúng ta, nhưng nô tỳ cũng đau lòng chủ tử a.”

Lưu Uyển Thanh cùng Thúy nhi nhìn nhau cười một tiếng, lại nói “Miệng Quả nhi càng ngày càng ngọt, nên đổi tên là Điềm Nhi đi.”

“Nô tỳ tạ chủ tử ban tên cho.”

“Điều này cũng tốt, còn trực tiếp tiếp nhận nữa.”

Chủ tử ba người truyền ra một trận cười vui vẻ.

“Nhị muội muội chuyện gì mà vui mừng như thế.”

Lưu Uyển Thanh xoay người lại thấy người tới là Lưu Nhân Phúc mà nữ tử đi theo bên cạnh chính là Trịnh Nguyệt Như. Không đợi Lưu Uyển Thanh mở miệng, Trịnh Nguyệt Như liền bước đi qua, trực tiếp khoác lên cánh tay của nàng, giật mình nhìn bụng “Trời ạ, lớn như vậy? Không phải là tam thai tứ thai chứ.”

“Tỷ uội là heo nái hay sao? Hai đã làm muội khổ rồi.” Nói đến đây Lưu Uyển Thanh lại đảo tròn mắt nói “Chẳng qua muội ngược lại mong mỗi nhiều cái ba năm thoáng qua để có chất nhi tốt đấy.”

Vừa nói như thế ngược lại huyền não làm Trịnh Nguyệt Như đỏ mặt “Cái người này đồ không có lương tâm sớm biết muội như vậy tỷ liền không tới nhìn muội cho rồi.”

“Muội sợ là tới hưng sư vấn tội thôi.”

“Hừ, muội cũng biết sao, chẳng qua tỷ đại nhân đại lượng tha uội đấy.”

Lưu Nhân Phúc ở một bên thấy ái thê mình cùng Nhị muội muội thương yêu thân mật cái vãi, khỏe miệng không khỏi vểnh lên.

Trở về phòng, Lưu Uyển Thanh lôi kéo Trịnh Nguyệt Như ngồi xuống rồi hướng Lưu Nhân Phúc nói “Hai người tới cũng không thông báo một tiếng để muội báo Đông Tú làm những món mà ca ca thích ăn.”

“Hiện tại làm cũng được.” Trịnh Nguyệt Như chen miệng nói.

Lưu Nhân Phúc cười bất đắc dĩ, sau khi tiểu kiều thê của mình gả ỉn liền biến thành người khác, càng ngày càng hoạt bát, sợ là mình phải làm quen thôi, chỉ là mình rất vui mừng!

“Nương, phụ thân cùng thân thể bà nội có khỏe không?” Lưu Uyển Thanh vừa nghĩ tới đã gần hai tháng không thấy Lưu Đại phu nhân, trong lòng có chút lo lắng hỏi.

“Đương nhiên tốt, bây giờ bà nội đã có thể xuống giường đi lại, khí sắc cũng càng ngày càng tốt, nương đã sớm muốn tới đây nhìn muội, nhưng tình cảnh hiện tại của muội, nương lo lắng uội lúc sinh sẽ có chuyện, hôm nay vừa đúng ta cùng với Thế tử gia có công sự cần thương lượng liền nhân cơ hội này tới đây nhìn muội một chút.”

Trong mắt Lưu Nhân Phúc cùng Trịnh Nguyệt Như đều có lo lắng, đương nhiên Lưu Uyển Thanh hiểu, dù sao việc Trần Linh Nhi có thai đã không phải là bí mật nữa rồi, chắc hẳn nương đã sớm biết.

“Muội không sao, rất tốt.”

Trịnh Nguyệt Như vỗ vỗ lên tay Lưu Uyển Thanh “Có gì uất ức liền nói với tỷ, cũng không cần giấu ở trong lòng, như vậy đối với muội hay đối với đứa bé cũng là không tốt.”

Thật xin lỗi, muội không thể nói chuyện của Thái tử cho hai người biết, trong mắt Lưu Uyển Thanh lộ ra một tia áy náy, ngay sau đó cười nói “Muội không sao, Thế tử gia đối với muội rất tốt, chưa bao giờ lưu qua đêm ở chỗ nàng ta.”

Trịnh Nguyệt Như quay đầu liếc nhìn Lưu Nhân Phúc “Thiếp cùng muội muội chút lời riêng muốn nói, chàng không cần ngồi ở chỗ này, nhìn canh giờ sợ là Thế tử gia đã trở lại.”

Lưu Nhân Phúc tự nhiên hiểu ý tiểu kiều thê của mình, vội vàng đứng dậy “Vậy hai người tán gẫu trước, chờ hết bận công sự, ca ca ta tới ăn chực.” Nói xong liền sải bước rời đi.

.....

Tác giả có lời nói : từ chương 82 đến kết thúc

Là Tiểu Uyển đưa ọi người

Mặc kệ bởi vì nguyên nhân gì, đều là Tiểu Uyển là không phải

Kéo lâu như vậy mới ọi người thấy nó kết thúc, vốn là Tiểu Uyển là muốn sửa lại một chút mới post lên, nhưng kỳ thực là không có thời gian, mình cửa tiệm của mình chuẩn bị tăng thêm hạng mục sơn móng tay, Tiểu Uyển còn phải học sơn móng tay, những khóa học hóa trang nữa. . . Rất nhiều chuyện vặt. . . Kế hoạch luôn là biến hóa khó lường, nếu như toàn bộ sửa xong post lên, sợ rằng lại muốn kéo đã bao lâu không biết, vì vậy Tiểu Uyển liền post lên thôi.

Đặc biệt cảm tạ, đến hiện tại mọi người còn nguyện ý ủng hộ Trùng sinh thứ nữ vợ kế , rất cảm ơn! Cúi người chào

Sáng tác giống như yêu thích cùng hứng thú, Tiểu Uyển sẽ không bỏ, chỉ là Tiểu Uyển sẽ nhớ lâu, lần sau mở hồ mới, nhất định là viết không sai biệt lắm nhanh kết thúc mới mở hồ mới, Tiểu Uyển không bao giờ nghĩ “nuốt lời cho béo” nữa, đối với độc giả là xúc phạm, đối với Tiểu Uyển cũng chính là xúc phạm.

Tiếp đó, Tiểu Uyển sẽ rút thời gian hoàn xuyên qua làm quả phụ nông thôn , nếu như có bằng hữu nào thích truyện này, Tiểu Uyển đề nghị mọi người nên cất giấu trước, chờ kết thúc rồi đọc.

82. Chương 82

Thúy nhi chuẩn bị xong nước trà, liền dẫn Quả nhi đi xuống.

“Uyển Thanh, hiện tại không có ca ca muội ở đây, trong phòng chỉ có hai người chúng ta, trong lòng muội có gì uất ức có thể nói với tỷ.”

Lưu Uyển Thanh mím môi cười gật đầu một cái “Muội nói thật, một chút cũng không uất ức.”

“Sao có thể không uất ức? Coi như Thế tử gia cũng là người bị hại, nhưng có đứa bé lại là chuyện khác, loại chuyện như vậy nếu đặt ở trên người tỷ, nhất định tỷ sẽ để cho chàng lựa chọn, hoặc là lưu tỷ lại! Hoặc là lưu hai mẹ con bọn họ tỷ dứt đi! Ách.” Ý thức được mình lỡ lời Trịnh Nguyệt Như ngậm miệng lại, ngay sau đó xin lỗi cười gượng hai cái.

“Cút? Cút đi?” Lưu Uyển Thanh nghi ngờ nhướn mày “Biến, thì muội là hiểu, nhưng mà còn trứng kia là sao?”

“A. . . Muội xem, trứng gà không phải tròn sao, cút đi. . . Ý là trứng gà lăn trên mặt đất, những lời này muội không cần học.”

Lưu Uyển Thanh bật cười “Dĩ nhiên là muội sẽ không học.” Lại kéo tay Trịnh Nguyệt Như nói “Tỷ yên tâm đi, Thế tử gia đối với nàng ta nửa điểm thích cũng không có, có một số việc muội không tiện nói, muội hiểu mọi người lo lắng uội, sợ muội bị uất ức.”

“Muội hiểu là tốt rồi, tuy nói Hầu phủ so ra thì kém Lộ Vương phủ, nhưng bây giờ cũng không giống ngày trước, huống chi còn có tỷ mà, muội nói Thế tử gia đối với Trần Linh Nhi kia không thích, lời này tỷ tin, dù sao có mấy nam nhân nào sẽ thích tính toán nữ nhân của mình? Nam nhân a. . .” Nói đến đây, Trịnh Nguyệt Như nhìn xung quanh một lần hoặc như là chắc một tiếng tiến tới bên tai nàng nói “Nam nhân a đều là động vật suy nghĩ nửa thân dưới, lúc kích động nhất thì chuyện gì cũng có thể xảy ra, huống chi có ai ngại có nhiều nữ nhân? Mặc kệ thế nào thì Trần Linh Nhi kia cũng coi là xinh xắn có nhan sắc, quan trọng nhất là hiện tại nàng ta có mang rồi, đứa nhỏ này mặc kệ sinh ra là con trai hay con gái, huyết mạch tương liên, chắc chắn sẽ lợi dụng đứa bé để tới gần Thế tử gia, hẳn có thể đối với Trần Linh Nhi không nhìn một cái, cũng không thể sơ sót máu mủ của mình đúng không? Lại nói Trần gia này sợ là cũng đánh cái tính toán, hơn nữa người kia đặc biệt dựa vào bà bà của muội, về sau sót ruột đi, ừm. . . Tuy nói đứa bé là vô tội. . . Ý của tỷ muội hiểu không?”

Nói đến đây Trịnh Nguyệt Như lại lộ vẻ có chút nói lắp. Lưu Uyển Thanh khẽ mỉm cười “Ý của tỷ muội hiểu.” Lại rót cho Trịnh Nguyệt Như một ly trà.

Trịnh Nguyệt Như thấy vậy cho là Lưu Uyển Thanh cuối cùng sẽ xuống tay với đứa bé, trong lòng không khỏi căng thẳng, ngay sau đó lại thoải mái, nếu như đối thành bản thân cũng sẽ như thế đi, nếu như mình lẻ loi một mình, rồi đi cũng được thôi, nhưng mình ở đây có người nhà, vì người nhà mình chỉ sợ cũng phải nhịn, cuối cùng nhất định cũng sẽ quyết định như Uyển Thanh vậy, ai. . . Nữ nhân thời đại này thật là bi ai.

Lưu Uyển Thanh nhìn nàng khẽ vỗ cái trán, không khỏi hỏi “Thế nào? Nhị ca đối với tỷ?”

Trịnh Nguyệt Như lấy lại tinh thần cười vỗ vỗ tay Lưu uyển Thanh “Muội yên tâm, nhị ca của muội hẳn. . . rất tốt với tỷ. ”

Nhìn trên mặt Trịnh Nguyệt Như mỉm cười ngọt ngào. Lưu Uyển Thanh cũng yên tâm vui mừng.

“Tốt lắm không nói những thứ này nữa, muội xem tỷ chuẩn bị uội này.” Lưu Uyển Thanh nhận lấy cuốn giấy Tuyên Thành mà Trịnh Nguyệt Như đưa tới, mở ra nhìn liền hơi cau mày “Những thứ này?”

Trịnh Nguyệt Như cười cười “Những thứ này đều là chuẩn bị uội lúc sinh, trong ngoài phòng sinh đều phải bôi rượu có nồng độ cao lên, khăn trải giường chần đem nhất định phải bôi rượu có nồng độ cao lên, sau đó tất cả các công cụ như cây kéo ... cũng phải làm giống như vậy, làm như vậy để tránh khỏi lây nhiễm.” (giống như khử trùng ở bệnh viện ấy)

Mặc dù Lưu Uyển Thanh không quá rõ những việc này, nhưng vẫn cười nói tốt “Những thứ này muội đều nhớ kỹ, nhất định sẽ cho người làm thỏa đáng, cảm ơn tỷ.”

“Hai tỷ muội chúng ta cần gì phải nói cảm ơn.”

Trịnh Nguyệt Như nhìn bụng Lưu Uyển Thanh một chút, trong mắt lộ ra một chút hâm mộ, rơi vào trong mắt Lưu Uyển Thanh không khỏi trêu ghẹo nàng “Tỷ cũng sẽ có một ngày như thế. ”

“Hừ, muội còn trêu ghẹo tỷ...tỷ còn chưa đánh muội không tới tham gia hôn lễ của tỷ đấy.”

“Dạ dạ, muội sai lầm rồi, muội cũng muốn đi chỉ là. . . Tỷ cũng biết muội hiện tại. . .”

“Được rồi, tỷ đùa với muội thôi, sẽ không trách muội đâu.”

Đang lúc này, Lục Khang cùng Lưu Nhân Phúc trước sau đi vào, Lục Khang vội vàng đỡ lấy Lưu Uyển Thanh đang muốn đứng lên “Thân thể nàng không tiện, hảo hảo ngồi nghỉ ngơi.”

Hai người Lưu Nhân Phúc, Trịnh Nguyệt Như thấy vậy nhìn nhau cười một tiếng, xem ra muội muội trôi qua thật tốt.

.

“Lâm thái y, ngài nói là thật sao?” Gương mặt Trần Linh Nhi mừng rỡ sờ bụng của mình.

Một bên Lộ Vương phi tươi cười kéo tay Trần Linh Nhi vỗ vỗ ý bảo nàng an tâm, lại xoay người cùng Lâm thái y thương lượng “Lâm thái y, trong ngày thường Linh Nhi còn cần chú ý cái gì?”

Lâm thái y xoa xoa tay nói “Hồi vương phi, thân thể phu nhân kiện khang, chỉ là có chút bổ quá mức, phụ nữ có thai đã bổ nhiều rồi, thân thể đứa bé sẽ quá lớn, tương lai không dễ sinh, hơn nữa phu nhân là thai đầu cần dựa trên những gì viết ở đây mà vận động thích hợp.”

“Được, phiền Lâm thái y rồi.”

Đội Lâm thái y đi trên mặt Trần Linh Nhi mang theo lo lắng “Nương, con sẽ khó sinh hay không.”

Lộ Vương phi cười lắc đầu “Sẽ không, Lâm thái y không phải nói, là ăn thuốc bổ quá nhiều, chúng ta mỗi ngày giảm bớt một chút, làm theo lời nói Lâm thái y liền nhất định không có việc gì.”

Trần Linh Nhi nghe Lộ Vương phi nói mới hơi thở phào nhẹ nhõm. Ngay sau đó lại cầm tay Lộ Vương phi “Nương, cái thai này nhất định là nam hài sao?”

“Dĩ nhiên, tuy y thuật Lâm thái y không thể so với Lý thái y, điểm này con cứ thoải mái là được.”

“Vâng” Trần Linh Nhi cười gật đầu nói tốt. Lộ Vương phi lại dặn dò nàng mấy câu mới rời khỏi. Trần Linh Nhi bưng ly trà Tiểu Đào đưa tới, cúi đầu hớp một hớp. Tay nhẹ nhẹ đặt ở trên bụng đã có chút nổi lên của mình. Nhi tử tốt, con sẽ không làm mẹ thất vọng chứ.

“Chủ tử, nô tỳ chúc mừng chủ tử.”

Trần Linh Nhi cười cười “Người thật tốt, chỉ cần người trung thành ta tự nhiên sẽ không bạc đãi người, người tùy tiện chọn một cái trong hộp kia đi.”

Về mặt Tiểu Đào mừng rỡ “Nô tỳ cảm ơn chủ tử ban thưởng, nhưng. . . Trong hộp kia đều là Lộ Vương phi cho chủ tử ngài, nô tỳ không thể nhận.”

“Đã cho ta, chính là của ta đấy, cũng không phải là cái gì đáng tiền, lấy đi.”

“Cảm ơn chủ tử.”

“Ừm, người bên cạnh ta, về sau đừng không phóng khoáng như vậy.”

“Dạ, nô tỳ cảm ơn chủ tử chỉ điểm.”

.

Nếu như nói Trần Linh Nhi là một người biết thu liễm, thấy đã tốt liền thu lại, dù sao cũng là cùng Thái Tử Gia lớn lên cùng nhau, ít nhiều cũng có chút tình cảm, tương lai an bài thế nào cho dù là mẹ con chia lìa cũng sẽ bắt đầu đứng lên, áo cơm không lo một đời, hẳn cũng không đáng tiếc, nếu như là nàng, cũng sẽ không rơi vào như hôm nay.

Trần Linh Nhi hé mắt, vuốt ve bụng của mình, nâng mắt lên liếc mắt nhìn Tiểu Đào bên cạnh “Vậy mà không suy nghĩ gì liền làm thế sao? Ha ha, trái lại ta coi thường Lưu Uyển Thanh kia rồi.”

Tiểu Đào mím môi “Chủ tử, Thế tử phi nghỉ ngơi hai ngày liền rồi, tuy nói hiện tại Thôi ma ma không quản sự nữa, nhưng là nô tỳ vô năng không an bài được người, huống chi cái thai của Thế tử phi là song thai, rất khó sinh, có lẽ chúng ta không cần.”

“Ta cũng không tin những thứ này, Lưu Uyển Thanh kia chính là mạng lớn, nói gì thì cũng không thể để cho nàng ta sinh ra được!” Nói đến đây, Trần Linh Nhi từ trong lòng móc ra một phong thư. “Cái khác ta không để cho người làm, mặc dù để cho người làm thì chỉ sợ người cũng làm không được, nghĩ biện pháp đưa lá thư này cho nương ta, nhất định phải đưa tận tay.”

Tiểu Đào mấp máy môi, cũng làm một phen tranh đấu, liền nhận lấy.

Trần phủ

Trần lão gia cầm thư của Trần Đại phu nhân đưa, trong mắt lộ ra một tia sáng, tuy nói mình từ nhỏ yêu thương Trần Linh Nhi, nhưng nàng làm ỉn không có thể diện thì coi như là bỏ rồi! Nhưng mà tuyệt đối

không ngờ rằng, chính là cái thai trong bụng nữ nhi của ông lại là con của Thái Tử gia! Vậy. . . Tương lai mình không phải là ông ngoại hoàng đế tương lai sao!

Chỉ cần triển khai thật tốt. . . Hơi nhếch khóe môi lên.

Trần phu nhân không khỏi có chút áp lực, vẻ mặt không khỏi lo lắng “Lão gia, chuyện của Linh Nhi cũng không hay lắm, Thái Tử gia bên kia cũng không biết thế nào, huống chi mật chỉ Tiên Hoàng. . .”

Trần lão gia nhìn Trần phu nhân một cái nói “Ha ha, nàng sinh cho gia một nữ nhi thật tốt.”

“Lão gia. . . Thiếp. . .”

“Phu nhân, chuyện này là chuyện cực tốt!”

“Chuyện tốt?”

“Đó là tự nhiên!”

Thấy Trần phu nhân vẫn như vừa nãy có chút sững sờ, Trần lão gia hừ một tiếng nói “Nàng a, mái tóc dài kiến thức ngắn! Tương lai Thái Tử gia lên ngôi kế vị, gia chính là một quốc cữu gia! Chỉ là vẫn còn ngăn cách ở giữa, cần phải để Linh Nhi thuận lợi sinh hạ con nối dòng cho Thái Tử gia, vậy tương lai của Trần gia chúng ta. . .”

“Nhưng mật chỉ!”

“Mật chỉ! Mật chỉ! Nàng thật sự đúng là ý kiến đàn bà! Mật chỉ chỉ nói không ột nhà có hai hoàng hậu, chưa nói là không cho. . . có hiểu không!”

“Lão gia, thế chẳng phải Linh Nhi quá uất ức sao!”

“Uất ức? Hừ! Đây là nó tự chuốc phiền, chỉ là tương lai chờ đứa bé thành Hoàng đế, uất ức gì cũng sẽ hóa không, bây giờ gia phải đi Lộ Vương phủ, nàng cũng không tiện đi, dù sao hoàng thượng còn nhìn chúng ta chăm chăm, Thái Tử gia lại cùng chúng ta không thân thiết, chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn, đúng rồi! Nàng đi nói cho Linh Nhi bảo nó nói rõ từng chi tiết với nàng, còn chuyện Thế tử phi không nên nhúng tay vào, tự nhiên sẽ không để cho nó uất ức, nếu không ngộ nhỡ hối hận thì đã muộn rồi!”

Trần phu nhân gật đầu một cái.

Bên này Trần Linh Nhi được Trần phu nhân truyền lời, sắc mặt không khỏi nổi giận! Chẳng lẽ lại thật sự thật cho trơ mắt nhìn con tiện nhân kia bình an sinh con sao! Tại sao? Tại sao nàng ta một tiện chủng do di nươg hạ tiện sinh ra có thể ở trên đầu ta! Dù là một ngày cũng không thể!

Tiểu Đào không dám nhiều lời, tất nhiên tận lực làm giảm xuống cảm giác có sự tồn tại của chính mình, nhỏ giọng lui xuống.

Trần Linh Nhi nắm quyền, ngay sau đó trong mắt lộ ra một tia tàn nhẫn.

Đến ngày sinh theo dự tính, Lục Khang dĩ nhiên là lo lắng không dứt, dù sao bụng Lưu Uyển Thanh lớn như vậy làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, Lục Khang tự nhiên cũng biết rõ chuyện nữ nhân sinh con là chuyện cửu tử nhất sinh, huống chi Lưu Uyển Thanh vừa là song thai vừa là thai đầu! Tuy nói là chuyện vui mừng, nhưng suy nghĩ một chút kế tiếp Lưu Uyển Thanh sẽ có thể gặp nguy hiểm thì lo lắng lớn hơn vui mừng.

Lục Khang đỡ Lưu Uyển Thanh bước chậm trong sân, một bộ dáng thận trọng khiến trong lòng Lưu Uyển Thanh ngọt ngào, nếu như chàng có thể vĩnh viễn đối với mình như vậy, cho dù giao trái tim cho chàng, cũng là chuyện có thể. Đang ở lúc hai người đắm đuối đưa tình, chợt Lưu Uyển Thanh cảm thấy bụng đau xót, theo bản năng cúi người xuống, Lục Khang thấy vậy vội vàng khom người ôm lấy nàng chạy thẳng tới phòng sinh đã sớm chuẩn bị tốt.

83. Chương 83

Đội hai bà đỡ Lâm ma ma cùng Khâu ma ma vội vàng chạy tới, Thúy nhi cũng vội vàng mời Lục Khang ra ngoài, Lục Khang ở ngoài cửa lo lắng chờ đợi, không bao lâu, Lộ Vương phi, Hạ di nương cùng Thư Nhi trước sau chạy tới.

Lộ vương phi thấy vẻ mặt Lục Khang tràn đầy lo lắng, trong lòng cực kỳ không vui nhàn nhạt nói một câu “Ở đây không tốt, con đi về nghỉ ngơi trước đi.” Nói xong cũng muốn đẩy cửa đi vào, Quả nhi giữ ở ngoài cửa cũng lo lắng, có nên ngăn cản Lộ vương phi hay không! Phải ngăn lại, không thể tin bà ta được!

Lục Khang hé mắt, đưa tay ngăn cản Lộ vương phi, Lộ vương phi sững sờ sau đó liền giận dữ “Thế nào! Chẳng lẽ ta sẽ hại cháu của mình hay sao!”

“Nương, bên trong đã có bà đỡ, người không cần vất vả.”

Lộ vương phi thấy vậy nắm chặt bàn tay lại, ngay sau đó liền phát tay áo rời đi, Lục Khang khẽ nhắm hai mắt lại sau đó liền tránh ra, quay đầu nhìn bóng lưng của Lộ Vương phi. Nương, không phải nhi tử không tin người, những năm gần đây người đã làm một số chuyện mà con không thể tin người được nữa rồi!

Hạ di nương liếc nhìn sắc mặt Lục Khang không tốt, lại thấy Lộ vương phi phát tay áo rời đi, việc này truyền đến tai Vương gia sẽ có tính thuyết phục hơn, tự nhiên cũng không muốn ở chỗ này chằm vào, trời nóng bức thế này. Sau đó liền cười nói với Lục Khang “Thế tử gia xin yên tâm, Thế tử phi là một người có phúc, tự nhiên sẽ mẹ tròn con vuông. . . Ân, Vương gia bên kia vẫn còn chờ. . .”

Lục Khang khẽ gật đầu “Làm phiền Hạ di nương vất vả tới đây.”

Sau khi đợi Hạ di nương rời đi, Thư Nhi vươn tay kéo ống tay áo của Lục Khang “Cha, nương sẽ không có chuyện gì chứ?”

Lục Khang khom lưng ôm lấy Thư Nhi, trong mắt lộ ra một tia kiên định “Hiển nhiên là không có chuyện gì.” Thư Nhi thấy vậy dùng sức gật đầu.

Bên trong, Lưu Uyển Thanh khẽ nhíu chân mày, cảm giác phía dưới đau đớn càng tới càng rõ ràng, bắt được tay Thúy nhi “Đỡ ta xuống giường vận động một chút.” Thúy nhi gật đầu một cái cùng Lâm ma ma đỡ Lưu Uyển Thanh dậy, Lưu Uyển Thanh cố nén cảm giác đau đớn dưới thân, trên trán đã chảy ra đầy mồ hôi ướt. . . Hai mắt Thúy nhi đỏ ngầu nhìn nàng, dù sao mình cũng đã sinh ba đứa bé, dĩ nhiên là hiểu được cảm giác khổ sở lúc sinh con, nhất là lần đầu tiên, mình ở trong quỹ môn quan coi như là dạo một vòng, ước chừng một ngày một đêm mới sinh ra được, lại suýt chút nữa là rong huyết, cũng may chủ tử thiện tâm, tốn nhiều tiền bồi dưỡng thân thể, lúc này bệnh mới chấm dứt hoàn toàn.

Hiện tại thân thể chủ tử yếu như vậy, còn mang song thai! Quả thực là khó càng thêm khó, xương chậu chủ tử vốn đã nhỏ. . . Nếu là. Thúy nhi cũng không dám suy nghĩ nhiều! Ông trời phù hộ! Người tốt như chủ tử vậy không thể gặp chuyện không may được, nhất định có thể bình an khỏe mạnh sinh hạ Tiểu chủ tử!

Cho đến khi Lưu Uyển Thanh cảm thấy không chịu nổi, mới nằm lại trên giường, Quả nhi một bên vội vàng bưng một chén canh bổ tới “Chủ tử, ngài ăn trước một ít, như vậy mới có sức.”

Lưu Uyển Thanh nghiêm mặt, gật đầu một cái, cưỡng ép mình uống hơn phân nửa chén, cho đến khi có chút buồn nôn mới ngừng lại.

Khâu ma ma ở một bên âm thầm gật đầu một cái, Thế tử phi tuổi còn trẻ nhưng đến lúc này có thể bình tĩnh như vậy, không tầm thường a! Mắt híp một cái. . . Không biết sắc đi tới trước mặt Lâm ma ma, cong người xuống nói:

“Thế tử phi đã mở rộng hai ngón tay rồi.”

Lưu Uyển Thanh không nhịn được “A” một tiếng. . . Hai tay gắt gao siết chặt đệm giường. . . Phía dưới tựa như bị xé rách vậy.

“Thế tử phi, đã thấy đầu Tiểu Thế Tử, ngài dùng sức đi!” Lâm ma ma ở một bên nói. Thúy nhi ở một bên lo lắng lau mồ hôi trên trán cho Lưu Uyển Thanh.

Thét lên một tiếng! Ngay sau đó là một tiếng khóc vang dội.

Ngoài cửa trong lúc bất chợt Lục Khang cảm giác cả người mình cứng ngắc, há miệng thở dốc, bấp thịch trên mặt căng thẳng không biết mình nên nói cái gì, chỉ trong chốc lát Quả nhi ôm đứa bé trong ngực đi ra, trên mặt mang theo vui mừng “Chúc mừng Thế tử gia! Chúc mừng Thế tử gia! Chủ tử đã bình an sinh Nhị thiếu gia rồi!”

Lục Khang vươn tay thì mới phát hiện lòng bàn tay của mình đã đầy mồ hôi. . . Run rẩy đi qua ôm đứa bé mới sinh trong bọc. . .

“Cha, cho Thư Nhi nhìn một chút, Thư Nhi muốn nhìn đệ đệ.”

Đúng lúc này, Lâm ma ma kinh hoảng chạy ra “Thế tử gia không xong rồi! Thế tử phi ngất xỉu rồi! Trong bụng này còn có một. . . Chân ra trước. . . Sợ là. . .”

Thiếu chút nữa Lục Khang đã làm rơi đứa bé trong ngực xuống mặt đất, cũng may Tiểu Mễ Tử ở một bên nhanh nhẹn đỡ lấy đứa bé. . .

Đẩy Lâm ma ma ra liền sải bước đi vào. . .

Mấy người Tiểu Mễ Tử đều sững sờ, ngay sau đó Lâm ma ma liền đuổi theo “Thế tử gia! Không được! Đây là đại hỷ kỵ! Đối với ngài không tốt!”

Lúc này Lục Khang đã bước một chân vào phòng sinh, mùi máu trong phòng xông vào mũi. . . .

Nhìn một chậu máu loãng. . . Nhìn mặt người trên giường trắng không còn chút máu. . . Còn có một vũng máu. . . Lục Khang gắt gao nắm chặt tay thành nắm đấm! Tại sao? Tại sao?

Ngày đó. . . Tiểu thần đồng này mềm mại đáng yêu như Tiểu đồng tử bên cạnh Quan Âm.

Ngày đó. . . Bóng hình xinh đẹp thoáng hiện ở giữa rừng mai, cùng hơi thở mang theo một chút hương thơm, khác với những nữ tử phần son kia.

Một màn một màn hiện ra.

Không! Tuyệt đối không! Không được gia đồng ý sao có thể rời khỏi gia! Nàng là người của gia! Từ năm đó gia từ trên lưng ngựa cứu nàng, mạng của nàng cũng chỉ thuộc về gia thôi!

“Tiểu Mễ Tử! Đi mời Lý thái y! Nhanh lên!”

Tiểu Mễ Tử vội vàng giao đứa bé trong bọc cho Quả nhi chạy nhanh ra ngoài.

Lục Khang đứng ở trước giường, nhận lấy khăn trong tay Thúy nhi, cẩn thận vì Lưu Uyển Thanh lau mồ hôi trên trán. . . “Thanh Thanh, nghe lời, mở mắt ra, đứa bé vẫn chờ nàng, gia cũng sẽ chờ nàng.”

Lúc này Thúy nhi đã khóc không thành tiếng. . . Bùn một tiếng quỳ trên mặt đất “Ông trời phù hộ! Chủ tử! Ngài tỉnh đi mà.”

Đúng lúc này, Quả nhi tinh mắt nhìn thấy trên Khâu ma ma rầy rầy lên người Lâm ma ma cái gì đó. . . “Người đang làm gì!”

Lục Khang liền nhìn sang. . . Mặt Khâu ma ma trắng bệch. . .Cứng người lại, mà Lâm ma ma kinh ngạc quay đầu lại liếc nhìn Khâu ma ma. . . Đột nhiên trong lòng có suy nghĩ, không khỏi sững sốt, ngay sau đó liền nâng ống tay áo của Khâu ma ma lên, cúi đầu khế ngửi. . . Chỉ cảm thấy da đầu tê dại! Đây là. . . Đây là. . . Sau đó không khỏi cảm kích liếc nhìn Quả nhi nếu không hôm nay cái mạng già của chính mình. . . Sợ là người trong nhà mình phải trả giá vì điều này rồi!

Khâu ma ma không nghĩ tới còn kém một chút xíu nữa là mình có thể thoát thân an toàn, cũng là quên cái tiểu nha đầu này! Cũng biết mình chạy không khỏi rồi, liền đụng đầu về phía cửa! Chỉ là lại chậm một bước, bị Lục Khang bắt được, lập tức kéo bà, giao cho gã sai vặt ngoài cửa “Giải xuống cho gia, nhớ kỹ, nếu bà ta chết các người liền chết theo bà ta!”

Lúc này, hạ nhân cả Uyển Uyển cũng không dám thở mạnh. Náo không tốt bản thân mình cũng đền mạng!

84. Chương 84

Lý Thái y vội vàng chạy tới thì được tin tức Lộ Vương phi cùng Trần Linh Nhi những ngày gần đây lấy danh là dưỡng thai không bước chân ra khỏi phòng kia chậm rãi tiêu sái tiến vào Uyển Uyển.

“Khang nhi! Con làm cái gì vậy! Từ xưa tới nay nữ tử ở trong phòng sinh con sao có thể để nam tử đi vào! Con nhanh đi ra cho ta! Đây là đại xúi quẩy!”

Lục Khang không để ý tới Lộ Vương phi, lạnh lùng nhìn lướt qua vẻ mặt mang theo sự vui sướng trong mắt của Trần Linh Nhi “Nếu như bây giờ Uyển Thanh vô sự vậy liền thôi! Nếu như nàng có chuyện, bản Thế tử mặc kệ là ai. . . Cũng cùng nhau bội tội đi!” Nói xong nhìn lướt qua bụng của Trần Linh Nhi, Trần Linh Nhi theo bản năng che bụng lại. . .

Lúc này Lộ Vương phi đã tức giận tới ‘Con. . . Con. . . Cái đồ nghiệt tử này! Con muốn bản Vương phi đền mạng chôn cùng tiện nhân kia sao!”

Lục Khang nghiêm mặt lại, nhìn ngũ quan chen chung một chỗ của Lộ Vương phi một cái thần nhiên nói “Ngài quá lo lắng, nhi tử nói là hung thủ!”

Lộ Vương phi vẫn chưa mất hết lý trí theo bản năng quay đầu lại nhìn về phía Trần Linh Nhi, Trần Linh Nhi sưng sốt một chút, ngay sau đó vẻ mặt mang theo uất ức “Nương, làm sao con dâu có thể làm, mấy ngày nay con dâu sợ. . . Sợ có người rắp tâm lập kế hoạch hại con, liền ở trong phòng không ra khỏi cửa, chỉ là vì. . . Vì tránh đi tai ương, bằng không hôm nay thật sự là con dâu không thể giải tích rõ rồi!”

Lộ Vương phi đảo con ngươi, mặc dù trong lòng cũng không tin hoàn toàn, thế nhưng tư thế này dĩ nhiên là đứng về phía Trần Linh Nhi.

Lúc này Thúy nhi đỏ mắt chạy ra “Thế tử gia. . . Chủ tử. . . Không xong rồi.”

Lục Khang vội vàng đưa tay ra “Lý Thái y mời vào!”

“Khang nhi! Con điên rồi sao! Nàng ta sinh con sao có thể để cho thái y vào xem! Đây quả thật là! Quả thật là không tuân thủ nữ tắc! Nếu như hôm nay Lý Thái y tiến vào, vậy mặt mũi Lộ Vương phủ chúng ta để ở đâu! Lộ Vương phủ chúng ta sẽ trở thành chuyện cười cho cả Kinh Thành! Con không nghĩ qua sao!”

“Nàng là thê tử của gia! Cũng là Thế tử phi! Mạng của nàng so cái gì cũng quan trọng hơn! Lý Thái y người còn đứng ngây đó làm gì!”

“Dạ dạ”

Lộ Vương phi trở mắt nhìn Lý Thái y vào phòng sinh, nắm chặt tay. . . Vì một nữ tử hạ tiện, Khang nhi lại chống đối mình như vậy! Nhất định lần này là tiện nhân kia sử dụng yêu thuật!

Xông lên phía trước “Khang nhi, coi như Lưu Uyển Thanh sống lại, cũng không thể làm Thế tử phi của Lộ Vương phủ chúng ta rồi!”

“Người mệt mỏi rồi, vẫn là đi về trước, đây là chuyện của nhi tử, chính con sẽ tự mình xử lý.”

“Con! Cái nghiệt tử này!”

Trần Linh Nhi hé mắt, ngay sau đó liền tiến lên đỡ Lộ Vương phi “Nương, xin người bớt giận, bị chọc tức hồng thân thể thì không đáng, Thế tử gia hiện giờ cũng không bình tĩnh, vì người nọ khiến ngài cùng Thế tử gia sinh ra hiềm khích giữa hai mẹ con liền không đáng không phải sao.”

Lộ Vương phi hừ một tiếng nhìn Trần Linh Nhi, không hổ là đại gia khuê tú hiểu đạo lý, đây mới là con dâu tốt lý tưởng của mình!

Lục Khang lạnh lùng nhìn Trần Linh Nhi một cái, thân thể Trần Linh Nhi theo bản năng run lên dựa vào sau lưng Lộ Vương phi, mang một bộ dáng thận trọng.

Lộ Vương phi hừ lạnh một tiếng “Thế nào? Chẳng lẽ con không biết Linh Nhi đang mang cốt nhục của con trong bụng sao!”

Lục Khang nắm chặt tay lại, chỉ có cảm giác cả người mình không sức lực, gặp phải mẫu thân như vậy cũng là vận mệnh của mình! Không muốn nói nhiều lời nữa, cho Tiểu Mễ Tử một cái ánh mắt liền xoay người đi vào phòng sinh. Lộ Vương phi thấy vậy càng thêm khó nén lửa giận trong lòng hơn nữa Trần Linh Nhi bên cạnh còn thêm dầu vào lửa, liền muốn xông vào.

Tiểu Mễ Tử nhắm mắt đưa tay cản lại, Lộ Vương phi giơ tay lên quăng cho hắn một cái tát “Nô tài hạ tiện đáng chết! Không muốn sống nữa sao! Bỏ Vương phi mà người cũng dám ngăn cản! Người đâu mang xuống loạn côn đánh chết cho bỏ Vương phi!”

Chỉ thấy thị vệ trong viện một người cũng không động, Lộ Vương phi thấy vậy tức giận đến toàn thân phát run! “Hảo a! Hảo a! Xem ra bỏ Vương phi không sai khiến được các người! Các người chờ đó cho bỏ Vương phi!”

Nói xong kéo Trần Linh Nhi rời khỏi Uyển Uyển đi tới thư phòng của Lộ Vương.

Bên trong thư phòng, Hạ trắc phi đang sẵn sóc đâm lưng cho Lộ Vương “Vương Gia, thiếp cảm thấy Thế tử gia cùng tỷ tỷ mâu thuẫn càng ngày càng lớn, hôm nay. . . . Thiếp nhìn, hay là ngài ra mặt hảo hảo khuyên nhủ tỷ tỷ, bây giờ tỷ tỷ. . . .” Hạ trắc phi phát giác Lộ Vương hơi nhíu mày liền lập tức ngậm miệng “Là thiếp vượt quá giới hạn, Vương Gia cũng không nên sinh khí với thiếp.”

Lộ Vương kéo tay Hạ trắc phi trên vai mình xuống “Bỏ vương tự nhiên sẽ không giận nàng, chỉ cần nàng biết thân phận mình, Bỏ vương tự nhiên sẽ không bạc đãi nàng.” Nói xong hai mắt ẩn tình lưỡng lưỡng tương vọng* với Hạ trắc phi.

(*ẩn tình: mối tình thâm kín;

Lưỡng lưỡng tương vọng là (OST) nhạc phim Liêu Trai Hoa Cô Tử, câu này dùng để chỉ tình nhân, có thể hiểu là hai người này xa cách mà nhìn nhau giống như em đầu sông anh cuối sông ấy.

Các bạn có thể vào đây để tìm hiểu: [s://dokuhakunoniwa.wordpress.com/2013/08/07/loi-dich-luong-luong-tuong-vong/#more-2638](http://dokuhakunoniwa.wordpress.com/2013/08/07/loi-dich-luong-luong-tuong-vong/#more-2638))

Đẩy cửa thư phòng Lộ Vương ra Lộ Vương phi nhìn thấy một màn này, đối với bà quả thực là “họa vô đơn chí” giận đến tái mặt, vẻ mặt có chút hung tợn nói “Vương Gia, xin ngài cho thiếp một tờ hưu thư đi! Chúc Lộ Vương phi này sợ là thiếp không đảm đương được rồi! Trong Lộ Vương phủ này cũng không chỗ cho thiếp nói chuyện nữa rồi!”

Lộ Vương cau mày, lướt qua sau lưng Lộ Vương phi nhìn gã sai vặt trông cửa, cả giận nói “Có biết quy củ hay không! Nói hồ đồ cái gì vậy!?”

Hạ trắc phi cũng sững sờ sau đó liền dịu dàng vỗ vỗ sau lưng của Lộ Vương “Vương Gia bớt giận, đừng tức giận hư thân thể.” Lại đi tới trước mặt Lộ Vương phi “Tỷ tỷ, chuyện gì khiến ngài không lựa lời mà nói như thế, cũng may không có người ngoài nghe thấy, không thì đối với Lộ Vương phủ chúng ta không tốt lắm.”

Lời nói vừa dứt liền đổi lấy một cái tát của Lộ Vương phi, chỉ thấy Hạ trắc phi “A” một tiếng té ngã trên đất.

Lộ Vương tức giận đứng dậy, một tiếng vang thật lớn khiến cho thị vệ trong viện chạy vào, Lộ Vương nổi giận gầm lên một tiếng “Cút”

Trần Linh Nhi che bụng núp ở sau lưng Lộ Vương phi, Tiểu Đào bên cạnh càng chẳng dám thở mạnh.

Chỉ thấy mặt Lộ Vương trầm xuống từng bước từng bước đi tới trước mặt Lộ Vương phi, Lộ Vương phi hơi ngẩng đầu vừa muốn mở miệng cũng chỉ thấy Lộ Vương giơ tay lên đánh bà một cái!

Lộ Vương phi giật mình, mặt tràn đầy phẫn nộ cùng không thể tin được. . . .

“Ông đánh ta? Vì một tiện thiếp! Ông đánh ta! Ông quên năm đó quỳ gối trước mộ của ca ca ta phát thệ sao! Tại sao có thể đối xử với ta như thế! Tại sao có thể! Tại sao có thể!” Lộ Vương phi giống như kẻ điên tiến lên đánh loạn lên Lộ Vương. . . Lộ Vương hung hăng đẩy bà một cái, Lộ Vương phi té ngã trên đất đồng thời liền lụy tới Trần Linh Nhi sau lưng, chỉ thấy Trần Linh Nhi hét lên một tiếng. . . Che bụng của mình kêu đau. . . .

Máu, chảy từ từ xuống mặt đất!

Lộ Vương phi há miệng. . . . Gương mặt Hạ trắc phi lại là không thể tưởng tượng nổi cùng sợ hãi cùng uất ức. . . Chỉ là trong mắt kia còn cất dấu một phần hài lòng cùng tính toán. Mặt Lộ Vương trầm xuống nói “Còn đứng ngay ra đó làm gì! Mời thái y! Bà đỡ!”

Tự nhiên là một phen hỗn loạn rồi.

85. Chương 85

Lý Thái y giữ chặt thứ gì đó mà Lâm ma ma đưa tới, nhượng mảy. . . Thế tử gia thấy vậy vội vàng hỏi thăm “Thế nào?”

“Hồi thế tử gia, mới vừa rồi nhìn mạch tượng của Thế tử phi, Thế tử phi trong ngày thường hay chú trọng bảo dưỡng, thân thể rất tốt, hiện tại lại biết được Thế tử phi trúng “Nhuyễn thanh hương” chỉ cần uống đúng thuốc dĩ nhiên là không có việc gì, chỉ là. . . .”

“Chỉ là cái gì!”

“Chỉ là đứa bé ở trong bụng Thế tử phi quá lâu. . . . Sợ rằng sẽ ngọt mà chết. . . . Thế tử gia là muốn bảo vệ thế tử phi hay là bảo vệ đứa bé?”

Lục Khang trầm mặt. . . . Thúy nhi cùng Quả nhi ở một bên cũng lo lắng nhìn hần, chỉ sợ hần nói một câu bảo vệ đứa bé! Dù sao ở niên đại này, đứa bé luôn có địa vị quan trọng hơn nữ nhân.

“Bản Thế tử gia muốn mẹ con các nàng bình an!” Nói xong liền lạnh lùng nhìn Lý Thái y. . . . Cuối cùng lại khê thở dài “Toàn lực bảo vệ thế tử phi!”

Đúng lúc này, Tiểu Mễ Tử ở ngoài cửa hô lên “Hầu Gia phu nhân, Tiểu quận chúa đến.”

“Thế nào rồi? Thanh Thanh thế nào rồi!!!” Lưu Đại phu nhân hỏi một câu không chờ Lục Khang trả lời liền đi tới trước giường của Lưu Uyển Thanh kéo tay còn lại của Lưu Uyển Thanh, chảy nước mắt nói “Là nương không tốt, là nương không biết dùng người thế nhưng lại đưa người có tâm tư sau lưng chủ tử vào bên cạnh con, con phải cố gắng lên, nếu không nương cũng không sống nổi nữa.”

“Thuốc tới.” Đồng Tú vội vội vàng vàng chạy vào.

Lục Khang tiếp nhận chén thuốc tức thì dứt cho Lưu Uyển Thanh, không bao lâu Lưu Uyển Thanh hơi hơi tỉnh lại, mới mở miệng liền bị cơn đau dưới hạ thân truyền tới thiếu chút nữa không thở nổi.

“Chủ tử! Chủ tử, Tiểu Chủ Tử vẫn còn ở trong bụng, ngài gắng thêm chút sức!”

Lưu Uyển Thanh chịu đựng đau nhức, nghĩ đến mình trước khi hôn mê giống như loáng thoáng nghe được tiếng con nít khóc sau đó liền nghĩ thấy một mùi thơm ngát, sau đó thì cái gì cũng không biết, xem ra có người thừa cơ hội mình sơ hở rồi, hiện tại Khâu ma ma không có ở đây, chắc hẳn là bà ta! Trong mắt lộ ra một chút dấu vết, làm tổn thương đứa bé của ta, ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho.

Thấy Lưu Đại phu nhân Trịnh Nguyệt Như, trong lòng Lưu Uyển Thanh lòng cũng an tâm một chút, thấy hốc mắt người đang cầm tay mình đỏ lên, vẻ mặt nôn nóng đau lòng của Lục Khang, trong lòng ngòn ngọt! Chàng thế nhưng vào phòng sinh! Nam tử vào phòng sinh là điềm xấu cực kỳ, điều này quả thực là không chấp nhận được!

Chàng lại đối xử với mình như thế, nếu như lần này mình có thể bình an, nhất định cũng phải đối xử với chàng như thế.

“Uyển Nhi, gia ở cùng với nàng, đừng sợ! Không có việc gì!”

Lưu Uyển Thanh dùng sức gạt đầu, hai tay dùng sức nắm chặt tay Lục Khang. . . .

“Không được rồi, lại là chân ra trước, cái này sợ là không được. . . . Làm sao mới tốt đây. . . .” Lâm ma ma một bên lo lắng nói.

Lý Thái y thấy tình cảnh này vội vàng nói “Thế tử gia, ngài quyết định đi! Nếu không sợ là Thế tử phi cũng không được rồi!”

Lưu Uyển Thanh sững sờ, vội vàng yếu ớt mở miệng nói “Không không không! Thiếp muốn đứa bé, gia. . . Không cần. . . Không cần vứt bỏ nó, gia đây là đứa bé của chúng ta!”

Lục Khang đỏ mắt “Ngoan, Uyển Nhi tốt, chỉ cần nàng bình an đứa bé chúng ta còn có thể có.” Lời này cũng chính là đã quyết định, Lý Thái y nghe vậy vội vàng bưng lại một cái chén thuốc khác “Thế tử gia. . .”

Lục Khang có chút run rẩy vươn tay nhận lấy chén thuốc, Lưu Uyển Thanh thấy vậy trợn to hai mắt hoảng sợ, gương mặt mang đầy nước mắt. . . . Quay đầu lại “Không! Nếu như gia vì thiếp mà giết đứa bé này, thiếp tuyệt đối sẽ không sống một mình! Thiếp thề!”

Lúc này Thư Nhi cũng bị dọa sợ, oa một tiếng khóc lên. . . “Nương. . . Thư Nhi muốn nương. . . Ô ô ô. . . Thư nhi muốn nương. . .”

Thúy nhi vội vàng ôm Thư Nhi vào phòng sinh. . . .

Lưu Uyển Thanh nhìn Thư Nhi ở trong ngực Thúy nhi giãy giụa. . . Mím môi “Gia. . . Thiếp có thể làm được! Thật sự!”

Trịnh Nguyệt Như nhìn tình cảnh này. . . Cẩn trọng nói “Ta ngược lại có một biện pháp. . . Nhưng mà. . .”

Lưu Uyển Thanh giống như tìm thấy được hy vọng cuối cùng “Nhị tẩu, tỷ nói đi, tỷ là người muội tin tưởng nhất.”

Lưu Đại phu nhân cũng nói “Con nói mau, đã đến lúc này rồi, còn so với kết quả cầm cự như bây giờ tệ hơn sao!”

”Đây là một phương pháp sinh con thô sơ, khi còn bé ta theo nương ta đến thôn Trang Tử, trong thôn có một vị phụ nhân khó sinh,

liền bị người ta ôm lên lưng con lừa, để con lừa đi xung quanh ở trong sân, cuối cùng liền sinh ra được, chỉ là biện pháp này cực kỳ tổn hại sức khỏe, sợ là tương lai cũng không thể có thai được.” Nói xong liền nhìn Lưu Uyển Thanh. . .

Lưu Đại phu nhân nhìn Lục Khang, Lục Khang nắm chặt tay. . . Nói với Lưu Uyển Thanh “Nàng đã sinh cho gia một đứa con trai rồi, gia đã thỏa mãn.”

Lộ Vương phủ dĩ nhiên là không có con lừa, nhưng mà tuần mã thì không ít.

Lưu Uyển Thanh bị Lục Khang bọc chặn lại ôm đến trên lưng ngựa, Lục Khang tự mình dắt ngựa. . . . Lúc này Lưu Uyển Thanh chỉ có cảm giác đau đớn như mình bị xé rách, theo ngựa di chuyển từng vòng ở trong sân, rốt cuộc đứa bé thứ hai cũng bình an sinh ra (Lời tác giả: cái này là nhìn trên một phim truyền hình, thấy có biện pháp này, mọi người chớ so đo ha.)

Lưu Uyển Thanh nghe thấy tiếng đứa bé khóc mới hơi nhếch khóe môi lên. . . Hôn mê bất tỉnh.

Lâm ma ma ôm đứa bé thứ hai tới “Thế tử gia, là một thiên kim tiểu thư.”

Lục Khang nhìn hai mắt đứa bé nhắm chặt, ngũ quan đó cùng Lưu Uyển Thanh giống như từ khuôn mà đúc ra vậy, trong lòng mềm nhũn.

.

Sáng sớm hôm sau

Lưu Uyển Thanh từ từ mở mắt. . . Nghiêng đầu liền thấy Lục Khang canh giữ ở bên giường. . . “Đứa bé. . .”

Lục Khang xoa xoa cái trán nàng nói “Nàng yên tâm, hai đứa bé đều mạnh khỏe, lúc này có bà vú xem rồi, nàng hãy yên tâm đi.”

Lưu Uyển Thanh nghe nói thế. . . Dịu dàng nhìn Lục Khang. Đợi nàng lần nữa ngủ, Lục Khang mới đứng dậy, xoay người đi ra ngoài liếc nhìn Tiểu Mễ Tử chờ đợi ngoài cửa nghiêm mặt nói “Thăm tra ra sao?”

“Hồi gia, Khâu ma ma này ngược lại rất cứng miệng, nô tài tra ra không nhiều lắm chỉ biết một nhà già trẻ của Khâu ma ma đều đã chết ở ngoài thành mười dặm bên cạnh sườn núi.”

Lục Khang híp mắt lại “Đi.”

Trong địa lao Lộ Vương phủ .

Trên người Khâu ma ma đầy vết máu, cơ hồ cả người không có một chỗ nào tốt cả, hiện tại sợ là treo ngược một hơi rồi, thấy Lục Khang tới liền cầu xin tha thứ “Thế tử gia cho lão nô thoải mái một chút đi, lão nô cũng là bị buộc a. . .”

Lục Khang chán ghét nhìn bà, một bên Tiểu Mễ Tử nói tin tức tra được cho Khâu ma ma. . . Khâu ma ma sững sờ. . . Ngay sau đó hét to “Không! Không thể nào! Không thể nào! Nàng đồng ý với ta! Đồng ý với ta rồi mà!”

“Chẳng lẽ bà không biết chỉ có người chết mới đáng giá tin nhất sao?”

Khâu ma ma chỉ cảm thấy cả người không còn khí lực. . . . Trong mắt tràn đầy hận! “Là Trần Linh Nhi!”

Lục Khang gật đầu một cái ý bảo Tiểu Mễ Tử cho bà ta sáng khoái.

86. Chương 86: Kết Thúc

Lưu Uyển Thanh dựa vào giường, khoe miệng hơi nhếch lên dịu dàng nhìn hai Tiểu Bao Tử ngủ say bên cạnh mình.

“Chủ tử, thân thể ngài mới tốt một chút, nên nằm xuống nghỉ ngơi, chớ mệt, nữ nhân ở cũ sợ nhất là mệt mỗi huyệt chỉ lần sinh này của ngài lại không suông sẻ.”

“Mệt mỗi cái gì? Ngồi thì đâu có mệt mỗi, đứng rồi, Thư Nhi đâu?”

“Đại Thiệu Gia mới vừa ngủ rồi, Quả nhi đang trông.”

Lưu Uyển Thanh nhẹ nhàng gật đầu “Quả nhi ngược lại rất cẩn thận.”

“Quả thật, nếu lúc đó không phải là nha đầu kia tinh mắt, sợ rằng Lâm ma ma cũng không được tốt, hôm nay Lâm ma ma đã đem Quả nhi thành ân nhân rồi, Quả nhi cùng nô tỳ nói, bây giờ nàng mà thấy Lâm ma ma là đã xấu hổ rồi.”

Lưu Uyển Thanh khẽ mỉm cười “Nàng còn trẻ tuổi, để nàng ở bên cạnh người hảo hảo học hỏi đi.”

“Vâng, nô tỳ biết rồi.”

Lục Khang đi vào, đi theo phía sau là vẻ mặt Tiểu Mễ tử có chút lo lắng, Lưu Uyển Thanh nghi hoặc nhíu mày. . .

Miệng Lục Khang khẽ nhếch lên đi tới bên cạnh giường, lqđ Thúy nhi rất có ánh mắt thối lui một bên, Lục Khang kéo tay Lưu Uyển Thanh “Sao không ngủ nhiều một chút?” Nói xong rồi hướng bà vú bên cạnh Thúy nhi nói “Ôm Kỳ Nhi và Họa tỷ nhi đi xuống dưới đi.”

Lưu Uyển Thanh dịu dàng nhìn hai Tiểu Bao Tử trong bọc, trong mắt lại mang theo tình cảm nhìn Lục Khang “Gia. . . Ngài như thế với thiếp, không sợ làm hư thiếp sao?”

Lục Khang cứng chiu sờ sờ cái mũi nhỏ của Lưu Uyển Thanh “Gia dám cưng chiều, dĩ nhiên là không sợ nàng trở nên xấu xa rồi, lần này nàng khổ cực rồi.”

“Không khổ cực, thấy Kỳ nhi, Họa tỷ nhi, lại có gia thương như vậy, ăn bao nhiêu khổ nữa thiếp đều cảm thấy không khổ cực.”

“Gia sẽ không để cho nàng chịu uất ức.”

“Nhưng. . .”

“Yên tâm.” Lục Khang vỗ vỗ lên tay Lưu Uyển Thanh để cho nàng yên tâm, Lưu Uyển Thanh thấy Lục Khang vậy cũng không nhiều lời, cũng hiểu chàng đang lo lắng trong lúc ở cử suy nghĩ quá nhiều, không dưỡng tốt trong tháng, lại tâm bệnh thì khổ. Trong lòng tự nhiên là ngọt ngào, lại quét mắt nhìn Tiểu Mễ Tử cúi đầu sau lưng Lục Khang. . .

“Gia, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Lục Khang gật đầu một cái “Trần Linh Nhi sinh non rồi.”

Lưu Uyển Thanh nghe nói thế gật đầu một cái cũng không hỏi nhiều, Lục Khang khom người xuống hôn một cái lên trán của nàng “Yên tâm, chuyện kế tiếp cũng do gia tới xử lý, nàng chỉ cần nghỉ ngơi cho khỏe.”

Trên mặt Lưu Uyển Thanh hiện lên nụ cười, dịu dàng nhìn hắn gật đầu một cái.

Đợi sau khi Lục Khang đi, hh_d đ lqđ Thúy nhi mới nói cho Lưu Uyển Thanh “Chủ tử, sau khi ngài xảy ra chuyện, Lộ Vương phi mang theo Trần Linh Nhi đi tìm Vương Gia, nghe nói là Vương phi cùng Vương Gia xảy ra tranh chấp, mà Trần Linh Nhi thì bị liên lụy, mới dẫn đến sinh non.” Nói đến đây Thúy nhi cực kì hả giận “Nô tỳ muốn nói chính là ác giả ác báo! Quả thật chính là báo ứng kiếp này! Nghe nói đứa bé kia sinh ra thì đã không được rồi, sợ là lúc này đã chuyển thể đầu thai rồi.”

Lưu Uyển Thanh hơi hé mắt. . . Chắc hẳn Lục Khang cũng sẽ không để cho Trần Linh Nhi dễ chịu, chỉ là Lộ Vương phi, người bà bà này sợ là đã hồ đồ rồi.

.

Trình Dương Các

Thái tử Lục An nhìn đứa bé yếu ớt trong ngực mình. . . Tự nhiên là đau lòng không dứt, đều biết sự tình đầu đuôi ra sao rồi, cuối cùng khẽ thở dài “Chỉ hy vọng đệ cho nàng thống khoái một chút.”

Lục Khang trầm mặt. . . Cuối cùng gật đầu một cái cũng không nói nhiều.

Hai ngày sau đó, trong phủ Thái tử có một cơ thiệp ghen ghét bỏ thuốc Thái tử phi, khiến Thái tử phi sinh non, cũng may trời xanh phù hộ cuối cùng Thái tử phi bình an sinh hạ Tiểu Thái tử, Mẹ tròn con vuông! Hoàng đế mừng rỡ.

.

Vào ngày tám ba ngày cho Kỳ nhi và Họa tử nhi, hh_d đ lqđ trong Lộ Vương phủ tự nhiên là một bầu không khí vui mừng hoà thuận vui vẻ.

Lúc này Lưu Đại phu nhân lôi kéo Lưu Uyển Thanh nói “Nếu không phải là bởi vì nương, con cũng sẽ không gặp chuyện lớn như thế!” Lưu Uyển Thanh vỗ vỗ tay Lưu Đại phu nhân “Nương, điều này cũng không thể trách ngài, hướng chỉ nữ nhi không phải rất tốt sao, hơn nữa Thế tử gia cũng rất tốt với nữ nhi, không phải nương thấy được sao.”

“Nói thì nói như thế, nhưng chỉ sợ về sau con cũng. . . Hiện tại trước mặt con đã có Kỳ nhi, tương lai vị trí Thế tử. . .”

Lưu Uyển Thanh khẽ mỉm cười với Lưu Đại phu nhân, trong mắt rất là kiên định nhìn bà nói “Nương, vị trí Thế tử là của Thư nhi, con chưa bao giờ nghĩ tới sẽ để Kỳ nhi tranh giành vị trí này.”

Lưu Đại phu nhân sững sốt ngay sau đó thở dài “Con quyết định là tốt rồi, Thư nhi nhìn cũng hiểu thuận, ông trời phù hộ tuyệt đối không thể là một Bạch Nhân Lang*!”

(* Bạch nhân lang: dùng để chỉ loại người vong ân phụ nghĩa, tâm địa hung tàn, bạch nhân (mắt trắng) có nghĩa là không có con người, không nhìn thấy gì, không có tình người)

Trịnh Nguyệt Như nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của Lưu Uyển thì khẽ lắc đầu, ngay sau đó cười nói “Nương, ngài đừng lo lắng, Uyển Thanh là một người có phúc khí, lại có Thế tử gia sủng ái trong lòng, hiện tại lại nam nữ song toàn, ngài cứ yên tâm đi.”

Lưu Đại phu nhân cười nói “Lúc nào con sinh cho nương một tôn tử, lúc đó nương mới yên tâm đấy.”

Gương mặt nhỏ nhắn của Trịnh Nguyệt Như không khỏi đỏ lên “Nương. . .” Nghĩ thầm kinh nguyệt tháng này của mình đã trễ hai ngày rồi. . . Khóe miệng cũng không nhịn lộ ra một chút mỉm cười, lại bị Lưu Uyển Thanh nhìn thấy “Nhị tẩu, có phải tỷ đã có rồi không?”

Nghe Lưu Uyển Thanh nói như vậy, Lưu Đại phu nhân mở to hai mắt mừng rỡ mang theo chờ đợi nhìn Trịnh Nguyệt Như. . .

Trịnh Nguyệt Như bị nhìn có chút xấu hổ, h_d chỉ đành phải nhỏ giọng nói “Con còn không xác định, chỉ là kinh nguyệt tháng này hơi chậm một chút.”

“Vậy khẳng định là có.” Lưu Đại phu nhân vội vàng kéo Trịnh Nguyệt Như ngồi xuống “Con đừng đứng, phụ nữ có thai trong ba tháng đầu phải được bảo vệ cẩn thận, nhanh. . . Nhanh ngồi xuống.”

Nhìn Lưu Đại phu nhân chuyển toàn bộ sự chú ý lên trên người Trịnh Nguyệt Như, Lưu Uyển Thanh hơi thở phào nhẹ nhõm, sợ nương còn hỏi tiếp, thì sẽ hỏi chuyện của Trần Linh Nhi mất. . . Chuyện bí mật này, càng ít người biết càng tốt, huống chi hiện tại Lộ Vương phi đã “bệnh nặng trên giường” rồi.

Qua buổi trưa, Thư nhi bước chân đi vào “Mẫu thân, ngài đã khỏe hơn chưa?”

Lưu Uyển Thanh dịu dàng vẫy tay với Thư nhi, Thư nhi liền vui vẻ chạy tới.

“Chậm một chút, có đói bụng không?”

“Thư nhi không đói bụng, Thư nhi đã ăn no, còn nương thì sao?”

“Nương cũng không đói.” Thư nhi ngẩng đầu mở to hai mắt ngập nước, nhìn mẫu thân ruột thịt của mình. . . Ân, mẫu thân vẫn còn thương yêu mình, cũng không bởi vì có đệ đệ muội muội mà không thích mình, mình nhất định phải đọc sách thật tốt, nhất định không được chậm trễ, để tương lai còn bảo vệ đệ đệ muội muội!

.

Gần tối, Lục Khang ôm Lưu Uyển Thanh, dựa vào cái trán của nàng “Uyển Nhi, gia nguyện ý ôm lấy nàng cả đời như vậy.”

Hai gò Lưu Uyển Thanh má ửng hồng nhẹ giọng đáp lại “Nếu như gia không ghét bỏ, thiếp tự nhiên nguyện ý để gia ôm như vậy, lê@quý@đôn chỉ là sợ sau này thiếp già. . . Gia sẽ không như thế.”

Lục Khang nghe cũng không muốn nghe tiếp, trực tiếp kéo Lưu Uyển Thanh mở bàn tay của nàng ra, dùng ngón tay viết lên trên đó “nhất sinh nhất thế nhất song nhân*, gia nguyện ý cùng nàng bạc đầu chẳng xa nhau.”

(*Nhất sinh nhất thế nhất song nhân: hai người một đời một kiếp)

— kết thúc

87. Chương 87: Ngoại Truyện

Cả người Lộ Vương phi không có hơi sức, ngơ ngác nằm trên giường, ngoài miệng không biết đang lẩm nhẩm cái gì. . . dđlqd Chuyện của Trần Linh Nhi là một đả kích rất lớn với Lộ Vương phi, lại thêm hành động của Lộ Vương, tự nhiên là hoạ vô đơn chí, nghĩ đến những ngày trở lại đây mình sống như quả phụ, nghĩ đến nhĩ tử ruột thịt của mình oán hận nhìn mình. . . Liền phun một ngụm máu từ trong ngực ra hôn mê bất tỉnh.

Thôi ma ma kéo thân thể nặng nề đến bên giường giúp Lộ Vương phi lau thân thể, đột nhiên Lộ Vương phi kéo tay thôi ma ma, hai mắt vô hồn nhìn bà, nghiêng đầu khẽ nói “Thôi ma ma, quá muộn rồi người đi nghỉ ngơi đi, dđlqd không cần canh giữ ở đây nữa, lúc này Vương Gia hẳn là ở cùng Hạ cô nương kia. . .” (Hạ cô nương này không phải là Hạ di nương nhé)

Thôi ma ma ngăn ra ngay sau đó liền rơi nước mắt, đưa bàn tay đầy nếp nhăn lau nước mắt cho Lộ Vương phi “Chủ tử a! Cần gì chứ? Năm đó ngài cũng không nên khư khư cố chấp gả cho Vương Gia! Nếu năm đó ngài không gả cho Vương Gia. . . ddldq Hôm nay chắc cũng như những phụ nữ bình thường kia sống thật tốt, ngài cũng sẽ không rơi vào kết quả thế này!”

Lộ Vương phi giống như không nghe được Thôi ma ma nói chuyện, ôm cái gối hướng Thôi ma ma cười một tiếng “Thôi ma ma, không phải lòng dạ của ta độc ác, ta không thể để cho đứa bé của nữ nhân kia đoạt vị trí Thế tử của Khang nhi! Nữ nhân kia đoạt Vương gia của ta. . . Không thể để cho Khang nhi khổ giống ta.” Nói xong lại ngậy ngốc nở nụ cười. . . .

Cuối cùng Thôi ma ma khê thở dài. . . ddldq Thôi, hiện tại cũng tốt, tối thiểu mỗi ngày Thế tử gia đều sẽ tới nhìn chủ tử, Vương Gia cũng có lúc đứng ở trong viện than thở. . . Chủ tử hồ đồ cũng tốt. . . Tối thiểu không mệt tâm!

Ngoại truyện hai

(Lời tác giả: boss cuối cùng, thật ra thì tôi muốn đổi, nhưng bây giờ lại không biết phải làm sao để đổi, mặc dù viết như vậy có chút kéo dài. . . Chỉ là tiểu thuyết, vừa là đề tài Trùng sinh, có Trùng sinh lại có nữ xuyên qua, còn có hỗn xuyên, cuối cùng kéo dài thêm một chút đi!)

Hai tay Lộ Vương để sau lưng đi vào thư phòng, đứng trước giá sách, hơi hé mắt. . . Chỉ thấy chỗ có quyển sách Quan Âm trên giá kia giống như bị lệch đi, giá sách liền mở ra, lộ ra một cái bậc thang.

Lộ Vương theo bậc thang đi xuống, lên_quý_don chỉ thấy phía dưới là một thạch thất, trong thạch thất có một chiếc giường mà trên chiếc giường lại có một cái quan tài. Hai tay Lộ Vương vịn lên quan tài ”Hạ nhi, gia tới thăm nàng đây. . . Bà ấy diên rồi. . . Cuối cùng gia vẫn không muốn lấy mạng của bà ấy! Lúc này gia không biết mình có làm đúng không. . . Hay là làm sai nữa!

Gia vẫn cảm thấy Khang nhi hận bà ấy, hh_ddldq nhưng khi nhìn bà ấy như bây giờ, trong mắt Khang nhi lại lộ ra vẻ đau lòng. . . Gia vẫn cho là đời này chỉ có lỗi với bốn người! Một là nàng, một là đứa bé chúng ta, một là ca ca của bà ấy, dù sao gia cũng không làm được như năm đó đã đồng ý với hần sẽ chăm sóc bà ấy thật tốt, để cho bà ấy hạnh phúc! Một người khác chính là Khang nhi, gia mặc dù cho hần phú quý, nhưng vẫn lợi dụng hần, coi hần là công cụ trả thù bà ấy!

Gia làm sai rồi sao?

Chỉ là! Sao Gia có thể! Sao có thể để cho bà ấy chết thống khoái được! Chỉ có lúc còn sống! Bị chính người mình yêu vứt bỏ mới là thống khổ nhất! Bị chính nhi tử ruột thịt của mình thù hận mới là thống khổ nhất! Mặc dù như vậy cũng không thể làm giảm bớt nỗi đau trong lòng gia! Nhưng gia. . . Hôm nay đã làm được rồi. . .

Lại phát hiện

Người gia hận nhất không phải bà ấy! Mà là gia! Bà ấy cũng là một nữ nhân đáng thương. Muội muội nàng cũng như thế. . . . Vì Nhi. . . . Ha ha ha ha ha! Gia thật sự sống rất thất bại!

Hạ nhi, bây giờ nàng cũng hận gia, xem thường gia đi.

Gia cũng xem thường chính mình!

— ———oOo—— —

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-nu-vo-ke>